

Giới thiệu Thâm Cung

Truyện ngôn tình của Trần Lạc Hoa xoay quanh về Thâm Cung sâu như biển, một bước sa chân vạn kiếp bất phục.

Hậu cung ba ngàn giai lệ, mỗi người mỗi vẻ.

Có một nữ nhân hi sinh hạnh phúc cả đời, trước sau chỉ sống vì gia tộc, toan tính chỉ để bảo vệ lợi ích gia tộc. Cuối cùng lại bị rũ bỏ không thương tiếc.

Có một nữ nhân yêu đương cuồng dại, vì yêu nên hận, mù quáng làm ra không biết bao nhiêu chuyện sai trái, cuối cùng hại người hại mình.

Có một nữ nhân tham vọng cao hơn trời, lòng dạ nhẫn tâm, vì địa vị không từ thủ đoạn.

Có một nữ nhân trắng trong như tuyết, bị những mưu toan dần dần nhuộm đen. Một ngày kia nhìn lại, đã không còn nhận ra bản thân mình.

Mời bạn đọc cùng chiêm mộ tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1

Ta ngồi trên phượng sàng, ngược đầu ngắm nhìn không gian chung quanh. Căn phòng thật lớn được bày trí toàn một màu đỏ rực rỡ biết bao. Vật dụng bằng gỗ thom thập vàng chạm khắc tinh xảo. Rèm lụa mềm mại buông. Hương trầm quý phái phảng phất. Đây là phòng tân hôn của ta và Hoàng đế Bách Phượng. Mớ trang sức linh kinh trên đầu làm ta chỉ mới ngược lên một tí đã thấy mệt, đành cúi xuống xoa cổ cho đỡ mỏi.

Bách Phượng giàu đẹp biết bao. So với nơi đây, Tuy Khâu chỉ là chiếc bình rỗng, bên ngoài xinh đẹp bên trong trống không. Thảo nào phụ hoàng không dám đấu, phải bày ra kế sách hèn hạ, đẩy ta đến làm vật thế mạng. Ta nhờ vậy mà gả đi được, chẳng biết nên buồn hay nên vui. Ta còn nhớ mấy ngày trước khi xuất giá, phụ hoàng còn đến gặp ta, trưng ra một bộ mặt mèo khóc chuột, dặn dò ta phải bảo trọng, phải vì con dân Tuy Khâu mà hầu hạ Bách Phượng để cho thật tốt, phải khiến cho hắn sủng ái ta. Ta nghe rất chướng tai, nhưng lại thấy ngài dấu sao cũng là phụ hoàng đã thân sinh ra ta, ngài nói mà ta không đáp thì e quá thất lễ. Bởi vậy, ta bèn cười đáp lại một câu đơn giản:

“Phụ hoàng yên tâm, nếu có một ngày Nguyệt nhi có được sự sủng ái của Bách Phượng đế, Nguyệt nhi nhất định vì con dân Tuy Khâu mà ngay lập tức diệt trừ tên hoàng đế tham lam, ngu muội lại hiếu chiến như người.”

Những lời ta nói đều là từ đáy lòng. Phụ hoàng nghe xong không cảm động, lại còn nổi giận lôi đình, mắng ta giòn gĩa:

“Yêu nghiệt! Ngươi có còn là công chúa của Tuy Khâu hay không? Có còn là con gái của trẫm hay không?!”

Ta mỉm cười nhàn nhạt.

“Phụ hoàng trí nhớ thật kém. Người đã gả nữ nhi cho Bách Phượng đế, người không nhớ hay sao? Nữ nhi không còn là công chúa Tuy Khâu, nữ nhi giờ đã là Hoà phi của Bách Phượng. Còn chuyện nữ nhi có còn là con gái của người hay không... từ cái lúc mà người dung túng Lý phi và Hoàng hậu ép mẫu thân ta uống rượu độc, từ cái lúc người giam ta trong tử ngục ba ngày ba đêm, để cho ta chết đi sống lại... nữ nhi tin là người đã có câu trả lời từ lúc đó rồi.”

Đó là lần đầu tiên mà cũng là duy nhất ta đối diện với phụ hoàng nói ra suy nghĩ của mình. Tiếc là phụ hoàng không thể cùng ta nói chuyện lâu một chút. Người nghe được bấy nhiêu, đã giận xanh mặt, ngã lăn ra đất, co giật cả tay chân. Mấy cung nữ nhìn thấy liền kinh hãi xúm lại khiêng người trở về. Khổ nỗi phụ hoàng thân thể quá béo cho nên bốn năm cung nữ cũng không nhấc người lên nổi, lại tuột tay làm rơi người mấy lần. Cứ thế ỉ ạch mãi mới có thể thành công mà đem người đi. Ta âm thầm thở dài. Phụ tử ta đúng là không có duyên. Lúc đó nói mấy câu này chẳng qua là để trút nỗi giận trong lòng bấy nhiêu năm, giờ ngẫm lại mới cảm thấy mình đã quá lời rồi. Ta thật ra làm gì có dã tâm lớn đến mức đó, càng không có năng lực thực hiện chuyện lớn đến mức đó.

Tham vọng lớn nhất của ta, chung quy cũng chỉ là sống một cuộc đời an ổn, tốt đẹp, không cần giống mẫu thân chôn tuổi thanh xuân bằng một mối tương tư vô vọng. Theo ta nghĩ, nếu ngày xưa mẫu thân đừng quá yêu thương phụ hoàng thì cũng không đến nỗi chết thảm như vậy. Trong cung có rất nhiều phi tần thất sủng, bọn họ cho dù không có vinh hoa phú quý, thường xuyên bị chèn ép, nhưng vẫn có cơm ăn áo mặc, có kẻ hầu người hạ. Mẫu thân vì sao không thể an phận như bọn họ? Người vì sao cứ năm ba ngày là chạy đến níu kéo phụ hoàng? Người vì sao phải trẫm phượng ngàn kể xuất hiện trước mặt phụ hoàng, để cho phụ hoàng càng thêm chán ghét, để cho Trần Hoàng hậu, Lý phi, Thẩm quý phi thêm chướng mắt? Yêu, chính là không có lí trí, là cuồng dại, là mê muội như vậy sao?

Mãi suy nghĩ về buổi chia tay lâm li với phụ hoàng, ta hoàn toàn không hay biết Hoàng đế Bách Phượng đã vào phòng. Mãi đến khi hắn hắng giọng, ta

mới nhận ra sự hiện diện của hắn.

“Ái phi đang nghĩ gì sao?”

Hoàng đế nhìn ta cười tủm tỉm.

Ta hít sâu một hơi, cung kính quỳ xuống.

“Hoàng thượng vạn tuế. Thần thiếp không biết hoàng thượng giá đáo, xin Hoàng thượng tha tội.”

“Miễn lễ. Từ nay nàng đã là phi tử của trẫm, đừng quá khách khí. Lại đây!”

Hoàng đế ngồi xuống phượng sàng, vẫy tay gọi ta. Ta siết chặt tay, kiềm chế sự căng thẳng, ngồi xuống cạnh Hoàng đế.

Hoàng đế còn rất trẻ, nói đúng ra thì chỉ tầm mười sáu, mười bảy tuổi. Vẫn là một thiếu niên chưa trưởng thành. Thân hình hơi gầy khoác long bào vàng chói mắt. Từ hắn tỏa ra một thứ khí chất vương giả đặc biệt mà phụ hoàng ta cố gắng thế nào cũng không có được. Ta cười khổ trong lòng. Cứ nghĩ gả được cho một mối tốt, ngờ đâu lại gặp phải một tiểu hài tử còn nhỏ hơn ta mấy tuổi. Cứ nghĩ Bách Phụng để nỗi danh hôn quân bạo ngược phải là người uy dũng đáng sợ như thế nào. Ai ngờ... Phụ hoàng lần này chơi ta một vỏ thật đau. Sau này, ta phải thường xuyên nguyện rửa ngài mới được.

“Nàng không cần phải sợ.”

Hoàng đế lại cười, cười đến sáng lạn. Bây giờ ta mới nhận ra, hắn có một đôi mắt thật trong trẻo, dịu dàng. Người có nụ cười sáng lạn, có ánh mắt trong trẻo như thế này, sao có thể là bạo quân chứ?

Ta cúi đầu không đáp, chỉ cảm thấy bàn tay xương xương của hắn đặt lên vai ta vỗ nhẹ mấy cái rồi dịch chuyển dần lên cổ, rồi lên mặt.

“Nàng tên là Đan Nguyệt phải không? Tên đẹp lắm... Nguyệt nhi, qua đây giúp trẫm.”

Hoàng đế giang tay nhìn ta trìu mến.

Ta nén tiếng thở dài, chậm chậm nhích lại giúp hắn cởi long bào, hơi lúng túng. Ta đã làm những chuyện như thế này bao giờ đâu. Thế nhưng may mắn cho ta Hoàng đế không có vẻ gì là khó chịu. Hắn cười nhẹ, còn tóm lấy đuôi tóc ta đùa nghịch.

“Nguyệt nhi biết không, thật ra trẫm rất dễ tính. Chỉ cần nàng có thể an phận, đối với trẫm một lòng một dạ, trẫm nhất định cho nàng một đời bình an...”

Giọng Hoàng đế thì thầm đều đặn bên tai ta.

Ta ngoan ngoãn gật đầu.

Một đời bình an ư?

Nực cười làm sao.

Mấy chục năm trước, có phải phụ hoàng cũng từng nói với mẫu thân những lời này? Có phải lúc đó người cũng đã từng dịu dàng với mẫu thân như vậy? Một đời bình an của mẫu thân kết thúc bằng một ly rượu độc. Mẫu thân biết, nhưng vẫn vui vẻ uống. Vì nếu người không uống, ta sẽ phải uống ly rượu ấy. Mẫu thân đã chọn cái chết để bảo toàn cho ta. Năm đó ta mười tuổi.

Hoàng đế thấy ta nhu mì vâng lời, liền rất hài lòng. Còn ta cuối cùng cũng cởi được long bào trên người hắn xuống. Ồ, hắn rất gầy.

Hoàng đế cúi đầu hôn lên môi ta. Ta nhắm mắt. Tự nhiên những run rẩy, âu lo mà đáng lẽ ra một tân nương phải có đột nhiên biến mất tăm. Ta cảm thấy hoàn toàn trống rỗng. Đôi môi Hoàng đế lạnh lạnh, mềm mại phủ lên đôi môi nóng ấm của ta. Nụ hôn nhạt thếch chẳng có tư vị gì.

“Hương thơm trên người nàng thật dễ chịu.”

Hoàng đế thì thầm, rúc sâu hơn vào cổ ta. Ta khẽ rùng mình.

Ta vốn không dùng hương liệu gì đặc biệt. Mùi hương mà hắn nói đến, có lẽ là mùi thảo dược tự nhiên trên người ta. Nói là tự nhiên nhưng cũng không phải ta sinh ra đã có mùi hương này trên người. Sự việc bắt nguồn vào năm ta ba tuổi, ta bị mắc một chứng bệnh lạ. Thái y trong cung đều bó tay. Lúc ấy mẫu thân ta chưa bị thất sủng cho nên phụ hoàng dốc nhiều sức lực cùng tiền của ra bên ngoài tìm thần y chữa bệnh cho ta. Đến khi ta hấp hối gần chết thì bỗng đâu xuất hiện một người tự xưng là Y Tiên lừng lẫy giang hồ xin nhập cung chữa bệnh. Mẫu thân ngay lập tức đồng ý. Phương pháp của người này rất lạ. Ông bắt ta mỗi ngày phải ngâm mình hai canh giờ trong một ngăn loại thảo dược, xong lại tiếp tục xông hương ba canh giờ trong một ngăn loại hương liệu. Tất cả do một tay ông tự pha chế, không ai biết là loại dược gì. Ngoài ra còn bắt ta ăn rất nhiều loại ki-trần-dị-thảo để bồi bổ sức khỏe. Y Tiên quả nhiên lợi hại, sau chín mươi chín ngày, bệnh của ta khỏi hẳn, thể lực tăng cao gấp mấy lần. Chỉ có một tác dụng phụ là mùi thảo dược trên người đến bây giờ cũng không bay đi được.

Nô tài ở đây thật ý tứ. Đèn đuốc bên ngoài đều đã tắt sạch từ bao giờ. Sương phòng một màu tối đen tĩnh lặng. Tất cả những gì ta cảm nhận được chỉ còn là hơi thở mát rượi của Hoàng đế nhóc con phả lên cổ và hương dạ lan diu diu tỏa ra trên người hắn. Hoàng đế có mái tóc rất mềm mại, giống như tóc của ta. Cho nên khi tóc hắn rũ xuống hòa vào tóc ta liền cảm giác như tóc của cùng một người. Hóa ra câu “Se duyên kết tóc” chính là ý này. Phụ

hoàng của ta lại “kết tóc” với nhiều phi tử như vậy, thảo nào tóc của ngài càng lúc càng ít, bây giờ chỉ còn một mảnh trán sáng bóng cũng là hợp lý. Ta vô thức vuốt ve tóc Hoàng đế, đầu óc lâng lâng những chuyện không đâu. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, chỉ thấy lúc Hoàng đế làm xong việc của mình thì ta lại đang nằm trên người hắn.

“Làn da của nàng rất đẹp, mềm mại giống như trẻ con vậy.” Hoàng đế vuốt ve lưng ta, thì thầm.

“Ta on hoàng thượng.”

Ta mơ màng đáp một câu. Ngày trước cũng từng có nhiều người nói làn da của ta đẹp. Bản thân ta cảm nhận mình không có gì hơn người, duy nhất chỉ có làn da này là có thể khiến các phi tử của phụ hoàng ghen tức, còn nhiều lần dùng roi mây đánh ta, mong hủy đi làn da này. Cũng có thể là tác dụng của việc ngâm mình trong thảo dược ngày xưa, ai mà biết được. Có điều làn da tốt như vậy ở trên người một nữ nhân tầm thường như ta có xem là phí phạm quá không?

Con buồn ngủ đã kéo đến giữ chặt mi mắt ta. Nằm trên người Hoàng đế không được êm ái như trên nệm nhưng mà ta không phải người quá kén chọn nên chỉ một lát sau đã muốn thiêu thiêu ngủ. Vậy mà đột nhiên hoàng đế lại ngồi bật dậy, hại ta lăn vèo một phát từ người hắn xuống phượng sàng, suýt chút tìm nhảy ra ngoài.

“Hoàng thượng...” Ta nén tiếng rên rỉ, lồm cồm bò dậy, còn nghĩ mình không biết đã làm gì thất lễ.

“Nguyệt nhi, đây là cái gì?”

Giọng hoàng đế khẩn cấp. Ta mơ hồ một chút rồi nhận ra bàn tay hoàng đế đang đặt trên mấy vết sẹo sau lưng mình.

“Đó là... Lúc nhỏ Hoàng hậu có dạy dỗ thiếp một chút...”

Ta ngái ngủ, đáp bừa cho qua chuyện. Đây chính là sự ghen ghét của mấy ả đàn bà xấu xa kia. Cũng là sự trừng phạt của bọn chúng đối với việc mẫu thân thường xuyên đến tìm phụ hoàng. May mắn là da thịt ta lạnh tính, chỉ có những chỗ quá nặng mới để lại sẹo nhưng cũng là rất mờ. Không ngờ Hoàng đế lại quan tâm đến nỗi thấp đèn sáng rực lên mà sẫm soi cơ thể ta.

“Chỗ này... chỗ này nữa... cũng là do Hoàng hậu của nàng làm hay sao?”

Hoàng đế chụp lấy bắp chân ta, chăm chăm nhìn những vết sẹo mờ ngang dọc trên đó. Ta đỏ mặt. Tính tình ta bẩm sinh ta lạnh nhạt, rất hiếm khi có thể đỏ mặt nhưng dù sao vẫn là nữ nhân. Tuy ban nãy gần gũi với Hoàng đế, nhưng trong đầu ta toàn nghĩ vẩn vơ, và lại lúc đó không có đèn. Bây giờ đèn đuốc sáng trưng, hắn lại nhìn ta trực diện... Bao nhiêu máu trong người dồn hết lên mặt. Ta tỉnh ngủ hẳn.

“À không... ở đó là Thâm quý phi, còn bên kia là Lý phi...”

Ta ngượng ngùng muốn rút chân lại. Tư thế này quả khó coi. Vậy mà Hoàng đế vẫn kiên quyết nắm cổ chân ta không buông. Hai má ta nóng bừng, chỉ muốn đập hất hắn xuống đất nhưng lại sợ mất đầu nên thôi, đành tùy hắn muốn làm sao thì làm.

Hoàng đế sững sờ nhìn ta rất lâu.

Ta thờ dãi.

Hoàng đế đã lấy về một người vợ chẳng những già mà lại còn không xinh đẹp, chẳng những không xinh đẹp lại còn có nhiều sẹo trên người. Hắn nhất định rất thất vọng. Hắn mà thất vọng, liệu có phé ta không? Hay là hắn sẽ giết ta?

“Xin lỗi... Thiếp thật xấu xí...”

Ta sợ sệt, cup mắt nhìn xuống. Chỉ nghe Hoàng đế hít sâu một hơi đã thấy mình bị hắn kéo vào lòng ôm chặt. Chặt đến không thở nổi.

“Từ nay về sau, trẫm sẽ không để ai ức hiếp nàng.”

Hoàng đế thì thầm. Ta không biết hắn nói với ta hay là đang tự nhủ với chính mình.

Lời nói của bậc quân vương lúc nào cũng ngọt ngào và có vẻ đáng tin như thế này sao?

Ta không ngại ngủ, vòng tay ôm ngang eo Hoàng đế, khe khẽ gật đầu. Thân thể hắn mát rượi, còn hơi lạnh lẽo nhưng bây giờ đang lúc trời nóng nực thành ra ôm hắn giải nhiệt thật tốt. Còn có cảm giác được một bàn tay mát mát vỗ về sau lưng rất thoải mái.

Người hứa cho thiếp một đời bình an?

Ý tốt của người, thiếp nhận. Nhưng một đời bình an mà người hứa hẹn sẽ kéo dài được bao lâu?

Ta cứ ngồi như vậy mà ngủ thiếp đi trên vai Hoàng đế.

Trong giấc ngủ, ta lờ mờ cảm nhận được Hoàng đế nhẹ nhàng đặt ta xuống phượng sàng, nhẹ nhàng vuốt ve mắt mũi ta, có vẻ như còn hôn lên trán ta.

Bên tai ta lại thoảng qua mấy chữ “một đời bình an”...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngày hôm sau, khi ta thức dậy thì Hoàng đế đã thượng triều từ lâu, chỉ còn mình ta nằm chổng chơ. Toàn thân ta đau nhức đến độ không kéo nổi tấm chăn ra. Cũng may có Ngọc Thủy giúp ta ngồi dậy mặc y phục. Nhìn vết ố sạm màu dưới chân, ta hiểu mình đã thật sự là Hòa phi của Bách Phụng thật rồi.

Ngọc Thủy đỡ ta vào đến tịnh phòng. Ngọc Thủy mười chín tuổi, là trưởng cung nữ trực tiếp phụ trách hầu hạ ta ở đây. Nói chung là một người khá đơn giản.

Khi ta ngâm mình trong bồn nước nóng thì nàng ở một bên vừa kì lưng, xoa vai cho ta, vừa nhắc nhở các loại việc sắp phải làm.

“Chủ nhân, lát nữa giờ Mẹo, chủ nhân sẽ phải sang Triều Lan cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cùng các vị nương nương khác dùng điểm tâm. Đáng lẽ là đến Thuận Ninh cung của Lão Phật Gia, nhưng mà bây giờ Lão Phật Gia đã đi Bạch Hoa sơn lễ Phật, tháng sau mới trở về. Buổi trưa các cung nhân trong Cẩm Tước cung này sẽ đến thỉnh an chủ nhân để người xem mặt. Ngoài nô tỳ ra, chủ nhân nên chọn thêm một vài cung nữ, thái giám vừa mắt để hầu hạ cạnh người...”

Giọng nói líu lo của Ngọc Thủy cứ đều đặn rót vào bên tai. Thì ra làm phi tử cũng khá bận rộn.

Từ khi sinh ra đến nay, chuyện lớn nhỏ gì cũng là ta tự tay làm lấy, chưa từng có người hầu hạ. Ngay cả lúc xuất giá, phụ hoàng cũng chỉ cử một cung nữ già đến giúp ta mặc hi phục, trang điểm qua loa. Bởi vậy, ta chưa bao giờ nghĩ rằng việc tắm rửa thay y phục lại có thể nhộn nhịp đến mức này.

Tắm xong liền phải thoa mấy loại phấn thơm khắp người. Tóc lau khô lại phải rải lên một lớp tinh dầu gì đó. Nói chung rườm rà hết sức. Trên người ta có sẵn mùi thảo dược nên thoa thứ hương liệu gì lên cũng tạo thành hỗn hợp mùi vô cùng kinh dị, vì vậy Ngọc Thủy đành miễn cưỡng dùng mấy loại phấn sửa không mùi. Hơn nửa canh giờ trôi qua, Ngọc Thủy vừa giúp ta mặc trung y, liền có mười mấy cung nữ khác bưng váy áo trắng tắp đi vào. Mỗi người một việc, thuần thục vô cùng.

Ngọc Thủy chọn cho ta một bộ váy áo năm lớp màu phấn hồng bằng tơ tằm thượng hạng, mỗi lớp mỏng như cánh bướm nhưng kết hợp mặc vào lại rất kín đáo, trang nhã mà không quá phô trương. Từng lớp y phục phát phơ nhẹ nhẹ, vừa kiều mỵ lại vừa đoan trang. Trên tà váy thêu mấy chùm hoa trắng mềm mại giống hệt như hoa thật, nhìn vào có cảm giác như những đóa hoa đó đang thật sự rung rinh tỏa hương trong gió. Ngang lưng thắt một dải lụa màu hồng đậm hơn màu y phục một chút, lại đeo thêm một cái túi hương nhỏ tinh xảo. Ta chưa từng được mặc thứ gì đẹp đẽ như vậy.

Khi y phục đã mặc xong đầu đuôi, ta lại bị đám cung nữ lôi ra bới tóc, trang điểm. Ngọc Thủy hào hứng miêu tả cho ta nghe một kiểu bới tóc gọi là “Bạch hạc vân thê”. Ta nghe được một nửa đã đỡ mồ hôi lạnh, nghe xong thì ngồi không vững nữa. Cái kiểu tóc này chẳng phải là để giết người sao? Nặng như vậy, rườm rà như vậy, muốn ta gãy cổ chết hay sao?

Vì bảo vệ tính mạng, ta nhất quyết không cho Ngọc Thủy động vào đầu tóc của mình. Ngọc Thủy cũng rất kiên cường, một mực khẳng khái đòi ta phải để nàng bới kiểu tóc đó. Cũng vì vậy mà Cẩm Tước cung này có thêm một trận gà bay chó sủa. Ta mặc kệ tóc xòa rũ rượi sau lưng, cứ thế xách váy chạy trước. Ngọc Thủy một tay cầm trâm, một tay cầm lược khí thế bừa bừa đuổi sát phía sau. Phía sau nữa là mấy cung nữ hốt hơ hốt hải vừa chạy vừa gọi:

“Chủ nhân... Chủ nhân... đợi bọn nô tì với”

Cứ chạy như vậy hết một vòng Cẩm Tước cung thì cũng vừa hết một canh giờ. Từ nhỏ ta đã chịu nhiều khổ cực, thể lực được rèn luyện nhiều năm nên cực kì tốt, mấy cung nữ này làm sao sánh bằng. Không ngoài dự tính của ta, khi ta ngoái đầu nhìn lại, bọn người Ngọc Thủy bây giờ trông thật là thảm: tóc tai tán loạn, cung y xộc xệch, mồ hôi nhễ nhại, mặt mày trắng bệch tội nghiệp hết chỗ nói. Nhắm chừng Ngọc Thủy không còn sức mà bới tóc này nọ nữa, ta mới dừng lại, vẫy vẫy bọn họ trở về.

***

Ngọc Thủy thở không ra hơi, hai tay run rẩy, chỉ có thể làm cho ta một kiểu tóc bới nửa đầu đơn giản.

“Chủ nhân... nô tì... thật sự... không... không hiểu nổi...”

Nhìn vẻ mặt ảm ức của nàng, ta thấy hơi có lỗi.

“Như thế này là rất đẹp rồi. Không cần phải làm kiểu Bạch hạc gì gì đó đâu.”

“Là Bạch hạc vân thê! Chủ nhân à, các vị nương nương khác đều trang điểm rất đẹp, tại sao người lại... Như vậy chẳng phải lát nữa gặp bọn họ, chủ

nhân sẽ bị lép vế hay sao?”

Ngọc Thủy càng nói càng nghẹn ngào. Ta đột nhiên thấy mũi lòng, liền kéo tay nàng, ý muốn nàng ngồi xuống cạnh ta. Ngọc Thủy tuy mắt đã đỏ nhưng vừa bị ta kéo lại gần đã nhảy dựng lên, lấp bắp:

“Chủ nhân!!! Nô tì không dám...”

“Đừng sợ. Lại đây với bản cung...” Ta vẫn nắm chặt tay Ngọc Thủy, nhẹ nhàng lau mí mắt ướt nước của nàng, nói khẽ “Nữ nhân có được yêu thương hay không, thực chất không chỉ dựa vào tóc tai, y phục. Cho dù có làm cho bản thân lộng lẫy đến đâu, nếu hoàng thượng không thích thì còn có ý nghĩa gì nữa. Vả lại, Chu Đan Nguyệt ta vốn không mong tranh được trái tim hoàng thượng, cho nên không cần phải quan tâm các phi tần khác như thế nào. Miễn sao bản thân thoải mái, bình an là tốt rồi. Ta biết, vinh nhục của nô tì các người đều là dựa vào thân phận chủ nhân của mình. Ta không được hoàng thượng sủng ái, các người cũng không thể có nhiều mặt mũi. Nhưng mà đầu sao ta cũng là Hòa phi, tuyệt đối không để người chịu thiệt thòi. Vậy nên, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Ta vì muốn cho Ngọc Thủy hiểu, không chỉ bịa ra nhiều đạo lý mà ngay cả suy nghĩ thật trong lòng cũng nói ra, chỉ hi vọng nàng có thể bỏ ý định “trang hoàng” ta thật lộng lẫy. Ai ngờ lại gây nên một hiểu lầm khác. Ngọc Thủy nghe ta nói xong, nước mắt càng rơi, không còn phân biệt tôn ti, túm lấy tay áo ta khóc lóc:

“Chủ nhân... sao có thể nghĩ như vậy? Có lẽ nào... người đã nghe những lời đàm tiếu bên ngoài? Bọn chúng chỉ nói vậy, chủ nhân đừng bận lòng! Ngày mai nô tì sẽ báo với Lý công công, nhất định cho bọn chúng một bài học...”

“Lời đàm tiếu?”

Ta nhướn mày. Trước giờ lời đàm tiếu về ta không ít, ta nghe đến mòn tai rồi. Nhưng bản chất nữ nhân vẫn là thích nghe chuyện bát quái.

“Chủ nhân chưa biết? A... không phải nô tì giấu diếm chủ nhân... chỉ là chưa kịp...”

“Bọn họ nói những gì?”

Ngọc Thủy chùi chùi mắt, ấp úng một hồi cũng kể ra toàn bộ.

Thì ra là các cung nữ, thái giám trong cung đang bàn tán về ta. Nói ta vừa già vừa xấu, lại dám trèo cao, là kẻ không biết xấu hổ. Còn có kẻ nói, ta là vận xấu của Bách Phụng.

“Chủ nhân... Người đừng giận... là bọn chúng đáng chết! Nô tì nhất định không tha cho bọn chúng!”

“Ngốc!” Ta nắm tay Ngọc Thủy. “Bản cung giận khi nào? Người đừng quan tâm họ, cũng không cần báo với Lý công công làm gì.”

“Nhưng bọn chúng dám nhục mạ chủ nhân, đây là tội chết!”

“Vi vậy mới nói người ngốc.”

“Chủ nhân... ý người là sao? Nô tì không hiểu?”

Ta cười cười, xoa đầu Ngọc Thủy. Ngọc Thủy quả thật là một cô nương hết sức đơn thuần. Nếu thực sự đơn thuần như vậy thì thật tốt biết bao.

“Bọn họ đều là hạ nhân, người cho rằng bản thân họ có gan dám động chạm tới phi tử hay sao?”

“Ý người là...” Ngọc Thủy che miệng kinh hãi “Là các nương nương khác...”

Ta cười nhẹ, không xác nhận cũng không phản đối.

“Bởi vậy mới nói, đánh chó phải nể mặt chủ. Người về sau có nghe gì cũng tuyệt đối không được phản ứng lại. Cần thận rước họa vào thân.”

Ngọc Thủy ra vẻ bất bình, nhưng không dám cãi lại, chỉ cố gắng giúp ta trang điểm chần chu. Dưới bàn tay khéo léo của Ngọc Thủy, dung mạo của ta từ tầm thường đã trở thành khá bắt mắt.

Sau khi mọi thứ đã đầu vào đây, ta được Ngọc Thủy đỡ ra kiệu tám người khiêng, thẳng tiến Triều Lan cung.

***

Triều Lan cung là nơi ở của Hoàng hậu, lẽ dĩ nhiên là một chỗ hết sức nguy nga lộng lẫy. Nó lớn hơn Cẩm Trúc cung của ta, cung nhân cũng nhiều hơn gấp mấy lần. Bước vào Triều Lan cung, nhìn ngắm tòa cung điện lộng lẫy mái ngói lưu ly long lánh dưới ánh mặt trời, ta bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp.

Tiệc điểm tâm bày trong đại điện. Từ cổng Triều Lan cung, ta đổi sang kiệu nhỏ bày sẵn, ngồi thêm một khắc nữa mới tới được đại điện, đủ thấy Triều Lan cung lớn đến mức nào.

Ta vịn vào tay Ngọc Thủy, cố bày ra một bộ dạng tôn nghiêm, đoan trang nâng váy tiến vào.

Ngồi ở vị trí cao nhất của đại điện nhất định là Hoàng hậu. Trên đường đến đây, Ngọc Thủy cũng có nói qua cho ta đôi chút. Hoàng hậu họ Hà, tên Thục Chiêu. Năm nay hai mươi ba tuổi, có lẽ là nữ nhân duy nhất trong hậu cung lớn tuổi hơn ta. Nàng là đại tiểu thư của Hà thái sư, Hoàng đế vừa đăng cơ, nàng liền được sắc phong làm Hoàng hậu. Khi đó Hoàng đế mười một tuổi, nàng mười bảy. Tính ra đến nay nàng đã ngồi ở vị trí đó sáu năm.

Hà Thục Chiêu quả là một tuyệt thế giai nhân: mắt phượng mày ngài, nước da trắng nõn, hai má phớt hồng, cổ cao mà thanh thoát, quyến rũ nhưng không dung tục. Đầu nàng đội mũ phượng mang hình dáng một con phượng hoàng đang cất cánh, thân mặc phượng bào rực rỡ cao quý. Khí chất như vậy thật xứng danh mẫu nghi thiên hạ. Những phi tử còn lại chia làm hai hàng theo phẩm cấp, ngồi hai bên trái phải của Hoàng hậu. Ta kín đáo nhìn qua một lượt, đều là những mỹ nhân mặt hoa da phấn, dung nhan kiều diễm nhưng không có gì đặc biệt đáng chú ý. Nếu so sánh Hoàng hậu với mẫu đơn, thực được thì các nữ nhân còn lại chỉ đáng là cỏ dại bên đường.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế.” Ta thận trọng hành lễ, cố gắng không làm ra chuyện khó coi gì.

“Hoà phi bình thân.” Hoàng hậu dịu dàng lên tiếng, giọng nói mỹ nhân êm ái như một khúc nhạc.

“Chủ nhân, ngồi bên trái Hoàng hậu là Triệu Đức phi nương nương.” Ngọc Thủy khẽ nhắc nhở.

Ta theo lời nàng, hướng về nữ nhân ngồi nơi đó, chấp tay:

“Thần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương.”

Triệu Đức phi khinh khinh nhìn ta một cái, cười nửa miệng:

“Tỷ tỷ, mời đứng dậy. Lam Kiều tuổi nhỏ, không dám nhận lễ lớn như vậy.”

Triệu Lam Kiều tầm mười chín tuổi. Dung mạo không có gì quá nổi bật. Bất quá, vừa nghe giọng điệu đã biết là kẻ đánh đá chưa ngoa. Ta khẽ đa tạ một tiếng, theo hướng tay chỉ của Hoàng hậu, ngồi vào vị trí còn trống thứ hai ở bên phải nàng.

Ta vừa yên vị, các phi tử chức vị thấp hơn ở chung quanh cũng đứng lên hướng ta thỉnh an:

“Chúng thần thiếp thỉnh an Hoà phi nương nương.”

“Bình thân.” Ta gật đầu có lễ.

Người nhỏ hơn chào người lớn hơn, chào qua chào lại một hồi, mọi người lục đục ngồi xuống. Ngọc Thủy đứng phía sau tranh thủ ghé tai ta giới thiệu sơ qua các phi tử ngồi dưới. Ta nín thở, cố gắng ghi nhớ từng cái tên.

“Hoàng hậu nương nương, hôm nay là ngày đầu tiên Hoà phi tham dự cùng chúng ta... Vậy mà Liễu Thục phi vẫn chưa đến!”

Triệu Đức phi tay nâng ly trà, ra vẻ bất bình.

“Có lẽ sẽ đến ngay thôi. Nơi ở của Liễu Thục phi khá xa nơi này, nàng có lẽ đến trễ...” Hoàng hậu mỉm cười hiền từ.

“Nơi ở xa, chẳng lẽ nàng ta không biết đi sớm một chút?” Triệu Đức phi bĩu môi.

“Ài, chỉ là xa Triều Hoa cung nhưng lại gần Cát Tường điện...”

Dương quý cơ buông một câu mỉa mai. Những người còn lại lập tức hòa theo. Hoàng hậu chỉ yên lặng mỉm cười.

Cát Tường điện không phải nơi ở của Hoàng đế sao? Bọn họ chắc cũng biết hôm qua Hoàng đế sủng hạnh ta, nhưng vẫn nói như thế... Có lẽ vị Liễu Thục phi còn chưa xuất hiện kia mới chính là sủng phi của Hoàng đế.

“Các muội đừng nhiều lời nữa, Liễu Thục phi đã đến rồi.” Hoàng hậu khẽ lên tiếng nhắc nhở. Mọi ánh nhìn lập tức tập trung vào bóng dáng màu lam mềm mại đang chậm rãi tiến vào.

Bây giờ thì ta đã hiểu vì sao bọn họ lại ganh ghét Liễu Thục phi như vậy.

Liễu Thục phi mặc xiêm y màu lam bó sát cơ thể, tôn lên những đường cong hoàn mỹ. Vai áo trễ xuống để lộ chiếc cổ cao cùng bờ vai nõn nà, còn hơi hé lộ bộ ngực đầy đặn. Đại lưng lụa siết lấy một vòng eo nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn. Mái tóc nàng búi cao hết sức cầu kỳ, cài đầy trăm vàng quý giá. Dung nhan kiều diễm, mũi cao mi dài, lại thêm khóe môi đỏ thắm cong cong yêu mị. Nếu ban nãy ta ví Hoàng hậu với mẫu đơn, thực được thì giờ đây, ta chỉ có thể nói Liễu Thục phi này chính là hoa anh túc. Vẻ đẹp của Hoàng hậu là đoan chính, thanh khiết còn Liễu Thục phi là vẻ đẹp yêu nghiệt – hồng nhan họa thủy. Liễu Thục phi này là loại nữ nhân làm cho tất cả nam nhân đều thêm muốn, tất cả nữ nhân đều ganh tị.

“Yên Yên thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

Thục phi duyên dáng cúi mình, không biết vô tình hay cố ý làm lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn nà trước ngực, khiến cho Tiệp chiêu nghi cùng Quỳnh thực nghi ngồi gần đó không khỏi đỏ mặt. Ta đang cầm một miếng thiên tàng tồ, bị cảnh quan trước mặt dọa cho suýt nghẹn, phải uống liền mấy ly trà. Ngọc Thủy sợ hãi, lên lút xoa lưng cho ta. Hoàng hậu vậy mà không có thái độ gì, chỉ hòa nhã cho nàng bình thân.

Trừ Hoàng hậu ra, những người còn lại đều phải đứng dậy thi lễ cùng Liễu Thục Phi lần nữa. Ta cảm thấy những nghi lễ này thật phiền chết đi được.

“Hôm nay Yến Yến đến trễ, thật không phải... mong mọi người thứ lỗi.”

Liễu Thục phi cười thẹn, ngồi vào chỗ trống ở giữa ta và Hoàng hậu. Tuy nói là xin thứ lỗi, nhưng trong ánh mắt nàng lại toát lên sự kiêu ngạo không che dấu.

“Thục phi quá khách khí rồi. Sáng nay hoàng thượng vừa hạ triều liền ghé sang Mẫu Đơn cung của nương nương, nương nương đến trễ một chút cũng là dễ hiểu.” Quỳnh thực nghi như vô ý nói ra một ít thông tin, khiến cho các phi tử khác đồng loạt ném về phía Thục phi một cái nhìn thù ghét.

Trong lòng ta thầm than phục. Hoàng đế nhóc con đúng là tuổi trẻ tài cao, khí lực dồi dào. Đêm qua hấn sủng ái ta, hôm nay vừa thượng triều một chút đã phải ghé qua chỗ Thục phi... Haiz, thảo nào hấn mới mười bảy tuổi đã có gần hai mươi phi tử thế này. Phụ vương ta xem ra còn phải gọi hấn bằng sư phụ.

“Hoàng hậu, người xem, như vậy thật vất vả cho Thục phi rồi.” Dương quý cơ bật cười khanh khách.

“Các vị muội muội, đừng bêu xấu nữa... Để cho Hòa tỷ tỷ chê cười bây giờ!”

Triệu Đức phi này giờ vẫn yên lặng thưởng trà, đột nhiên hướng ta mà nói, lại còn gọi ta một tiếng “Hòa tỷ tỷ” ngọt xớt, khiến ta bất giác rùng mình.

“Thần thiếp nào dám...” Ta mỉm cười gượng gạo, cố nuốt vội miếng bánh trong cổ họng.

“Chao ôi! Hòa tỷ tỷ thật khiêm nhường, đúng như lời truyền tụng là một tài nữ học cao hiểu rộng.”

Mấy chữ học cao hiểu rộng của Triệu Đức phi làm dấy lên một tràng cười ồn ã, còn có nhiều tiếng tán đồng giả tạo. Mũi nhọn đang chia về phía Liễu Thục phi chậm rãi chuyển về hướng ta. Nơi này ai cũng biết ta là một công chúa bị ghét bỏ, hữu danh vô thực, ngày ngày có miếng ăn đã là quý giá, lấy đâu ra cơ hội học hành mà có thể học cao hiểu rộng.

“Lời này của Đức phi nương nương thật làm thần thiếp hổ thẹn.” Tuy Triệu Đức phi luôn miệng gọi ta là tỷ tỷ, bản thân ta cũng lớn tuổi hơn nàng nhưng chôn cung cấm coi trọng nhất là địa vị, không phải tuổi tác. Vì vậy, ta vẫn cung kính gọi nàng hai tiếng nương nương, tự xưng thần thiếp. “Thần thiếp không được học hành, là kẻ lỗ mãng, làm sao dám nhận lời khen của nương nương.”

“Tỷ tỷ không được học hành sao? A, sao có thể như vậy?”

Các nàng ai ai cũng tỏ ra kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc việc ta ít học mà là không ai ngờ rằng ta có thể thẳng thắn tự mình nói ra chuyện đáng xấu hổ của mình.

“Đây đúng là sự thật. Đan Nguyệt vì không được phụ hoàng yêu thương nên trước giờ chưa từng có ai dạy dỗ, thậm chí cũng không có tiên sinh dạy chữ. Cầm, kỳ, thi, họa đều không biết chút gì.”

Ta nhẹ nhàng đáp, giọng điệu cùng thái độ đều hết sức chân thật. Các nàng nhất thời không ai nói thêm được câu nào. Đây chính là điều ta muốn. Các nàng đã muốn làm xấu mặt ta, ta càng che dấu các nàng càng khoái trá, ngược lại ta đem toàn bộ sự tình thẳng thắn nói ra, các nàng tự nhiên không còn có thể trêu chọc ta nữa. Bản thân ta đã không ngại, các nàng còn làm gì được đây?

“Nếu đã như vậy, sau này bản cung sẽ thu xếp mời một vị tiên sinh đến chỉ giáo cho Hòa phi. Bản cung cảm thấy tư chất muội rất tốt, nhất định sau một thời gian nữa sẽ có thể nhận hai chữ tài nữ của Đức phi.”

Hoàng hậu cuối cùng lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng quái đản, hướng ta mỉm cười hiền hậu, lại còn chuyển cho ta một đĩa bánh phù dung mới. Ta nhìn xuống, hóa ra này giờ ta đã ăn sạch phần của mình, bèn đồ mặt tiếp nhận.

“Các muội muội, tiếp tục dùng điểm tâm đi.” Hoàng hậu nói với ta xong liền quay sang đốc thúc mọi người.

Trong điện lại vang lên tiếng trò chuyện, tiếng cười nói vui vẻ.

Những phi tử ngồi gần nhau liền tùm lại buôn chuyện phiếm. Chủ yếu là chuyện xiêm y, son phấn, thỉnh thoảng cũng có những lời châm chọc tương như băng quơ mà thực ra đều sắc bén chết người.

Ta chậm rãi vừa ăn bánh, vừa kín đáo quan sát. Nếu ta không lầm, hậu cung này có tổng cộng ba phe do ba người có địa vị cao nhất đứng đầu: Hoàng hậu - Hà Thục Chiêu, Liễu Thục phi - Liễu Yến Yến, Triệu Đức phi - Triệu Lam Kiều.

Phe Hoàng hậu có Trịnh phi, Bạch phi, Giang tần và Dương quý cơ.

Phe Thục phi gồm Minh phi, Tiệp chiêu nghi, Khán tần, Tổ tần.

Phe Đức phi yếu thế nhất gồm Quỳnh thực nghi, Tĩnh tần, Chung quý nhân.

Những người còn lại có lẽ thuộc phe trung lập. Sau này chắc ta cũng nên tỏ ra trung lập một chút, hi vọng sẽ được bình yên qua ngày.

Tiệc điểm tâm trôi qua trong sự giả dối đến nhàm chán. Các phi tử bắt đầu lần lượt ra về, chỉ còn mình ta và Hoàng hậu.

“Hoàng hậu nương nương... mọi người đều đã trở về, như vậy thần thiếp cũng không nên quấy rầy nương nương nữa.”

Ta đứng dậy, lễ phép cáo từ.

“Hoà phi chờ một chút, bản cung còn có điều muốn hỏi.” Hoàng hậu mỉm cười tươi tắn, tiến đến nắm tay ta.

“Thần thiếp xin lắng nghe nương nương dạy bảo.” Ta đỡ tay Hoàng hậu, hít sâu một hơi.

“Cũng không có gì... chỉ là bản cung hơi thắc mắc, Hoà phi thật sự không được học hành?”

Hoàng hậu nhìn ta. Cảm nhận được đôi mắt đen láy như hắc cảm thạch của nàng không gọn một chút giấu cợt nào, ta mới thành thật đáp:

“Thần thiếp có thể nhận được mặt chữ, cũng viết được vài chữ đơn giản, tuy là không đẹp lắm... Về phần cảm, kỳ, thi, họa, thần thiếp quả thật không biết.”

Không hiểu sao, ta có cảm giác rằng ta nên thành thật với Hoàng hậu.

“Hoà phi quả là người đặc biệt. Những chuyện như vậy, nếu là bản cung, bản cung cũng không đủ can đảm nói với ai, nhất là trước mặt nhiều người như vậy...”

“Cũng có chút xấu hổ, nhưng đây là sự thật. Thần thiếp không thể giấu diếm.”

Thật nực cười. Ta mà đầu giếm, các người sẽ để yên cho ta sao?

“Hoà phi nói đúng. Có điều bây giờ muối đã là phi tử của hoàng thượng, không thể như vậy mãi được. Bản cung không có nhiều thời gian, nhưng nhất định sẽ cố gắng tìm một vị tiên sinh tốt đến Cẩm Tước cung cho muối, có được không?”

Giọng nói của Hoàng hậu cao sang mà êm ái hiền hòa, có mấy phần giống với Hoàng đế.

“Thần thiếp tạ ơn Hoàng hậu nương nương!”

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể hô lớn rồi quỳ xuống tạ ơn. Hoàng hậu thấy vậy khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng đỡ ta đứng dậy, còn ban thêm rất nhiều điểm tâm để ta mang về. Chẳng lẽ ban này ta thật sự ăn rất nhiều ư? Cũng chỉ có ba đĩa thôi mà, lí nào lại khiến nàng nghĩ ta chết đói? Ta than thầm trong lòng. Mới ngày đầu tiên đã xảy ra nhiều chuyện mất mặt đến như vậy, cuộc sống sau này của ta... Ài, thật không dám nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Rời Triều Lan cung, ta lập tức trở về Cẩm Tước cung. Có rất nhiều việc phải làm, muốn lười biếng cũng không được.

Về Cẩm Tước cung, Ngọc Thủy giúp ta thay một bộ y phục đơn giản hơn, tẩy đi lớp trang điểm trên mặt, tóc cũng chải lại, chỉ vấn sơ nhẹ nhàng. Sau đó, tất cả cung nhân được gọi đến cho ta xem mặt.

“Chủ nhân, đây là Ngọc Lan, Ngọc Hoa, Ngọc Dung, Ngọc Xuân, Ngọc Bình, Ngọc Hi, Ngọc Ánh... còn bên đây là Tiểu Minh Tử, Tiểu Ninh Tử, Tiểu Phúc Tử, Tiểu Xích Tử, Tiểu Du Tử, Tiểu Phạm Tử... Đây đều là những cung nhân đã được dạy dỗ đặc biệt để hầu hạ các vị chủ nhân. Bọn họ đều rất khéo léo...”

“Ừm...”

Ta lười biếng lướt mắt qua một lượt. Trước mặt ta, mười mấy cung nhân xếp thành hai hàng, một bên là cung nữ, một bên là thái giám, đều là những đứa trẻ mặt mũi sáng sủa. Nhìn thái độ cũng biết hết sức khôn ngoan.

“Chủ nhân cảm thấy nên chọn ai?” Ngọc Thủy hướng ta cung kính hỏi.

“Hai người đứng cuối, phải, là hai người đó. Qua đây cho bản cung.”

Ta vung tay chỉ bừa hai người đứng cuối mỗi hàng. Dù sao cũng là quân cờ do kẻ khác xếp vào chỗ ta, chọn ai cũng như nhau thôi.

“Nô tài Tiểu Phúc Tử tham kiến chủ nhân!”

“Nô tì Ngọc Bình tham kiến chủ nhân!”

Ta nhìn hai cung nhân đang quỳ rạp dưới chân mình, gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Từ nay hai người hãy ở cạnh bản cung. Nếu không còn việc gì, ai làm việc nấy đi...”

Xoảng!

Một tiếng động bất ngờ vang lên. Ta giật bắn người, đánh rơi cả miếng bánh đang cầm.

“Là kẻ nào dám làm kinh động chủ nhân?!”

Tiểu Phúc Tử rất nhanh chóng phát huy bản chất tay sai, hướng về phía tiếng động vừa phát ra mà xông tới. Đám cung nhân bị khí thế của hắn dọa cho sợ, đồng loạt lui ra hai bên. Đến ta còn kinh ngạc.

Trong góc phòng, một cung nữ ngồi bệt dưới sàn run rẩy. Cạnh bên nàng là một bình hoa bẽ. Mảnh sứ lẫn cùng hoa và nước vương vãi.

“Nô tì... nô tì không cố ý... chủ nhân tha tội!!!”

“To gan! Người đâu... kéo ả ra ngoài đánh hai trăm trượng cho ta...” Tiểu Phúc Tử được thể, càng gân cổ la hét. Có lẽ, hắn muốn nhân dịp này lấy lòng ta, cũng là thị uy với đám cung nhân còn lại.

“Tiểu Phúc Tử, cầm miệng.” Ta ưỡ ỏi lên tiếng.

“Chủ nhân...”

“Bản cung bảo người cầm miệng, Không nghe thấy sao?”

“Nô tài tuân mệnh.”

Mặt Tiểu Phúc Tử chậm chậm chuyển sang một màu xanh mét tươi tắn. Ta lườm hắn thêm một cái rồi mới thông thả nhặt miếng bánh bị rơi ban nãy bỏ trở vào đĩa, nhẹ giọng gọi cung nữ kia:

“Người lại đây.”

Tiểu cung nữ ngồi trong góc không ngừng run rẩy. Khi nàng phát hiện ta đang nhìn nàng chờ đợi, cơ thể nhỏ bé đến rúm ró của nàng lại càng run rẩy dữ dội, cố gắng mãi mới có thể bò ra trước mặt ta. Những cung nhân đứng xung quanh bắt đầu có nhiều loại biểu cảm trên mặt. Có sợ hãi, có lo lắng, có hoài hớp mà đa phần đều là mừng vui khi thấy người gặp họa.

“Nô tì... nô tì sai rồi... nô tì vụng về... xin chủ nhân khai ơn...” Cung nữ quỳ trước mặt ta bật khóc thảm thiết.

“Người tên gì?” Ta mỉm cười.

“Nô tì... nô tì là Ngọc Nga...”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười... mười chín...”

Ngọc Nga vốn là cung nữ lo mấy chuyện nặng nhọc như giặt quần áo, gánh nước, chẻ củi ở hậu viện. Vì hôm nay cung nữ phụ trách quét dọn phòng của ta đột nhiên bị ốm nên nàng được điều đến đây làm thay một hôm. Không ngờ lại gây ra chuyện.

Ngọc Nga quá sợ hãi, cứ ấp a ấp úng mãi, gần nửa canh giờ mới nói xong câu chuyện. Nói xong rồi, cũng không quên run rẩy thêm một chập nữa.

“Bản cung hiểu rồi. Người đứng lên đi.” Ta cười nhẹ.

“Nô tì không dám...”

“Chủ nhân bảo người đứng thì người cứ đứng.” Ngọc Thủy nhỏ nhẹ nâng Ngọc Nga đứng dậy. Ngọc Nga sợ đến mất hồn, phải dựa hẳn vào người Ngọc Thủy.

“Từ nay người cũng ở lại đây hầu hạ bản cung đi.”

“Chủ nhân, không thể!”

“Tại sao không thể?”

Ta neho mắt nhìn Ngọc Thủy.

“Đó là... bởi vì thân phận người này quá thấp kém. Vốn dĩ còn không được phép xuất hiện trước mặt chủ nhân. Không biết vì sao hôm nay lại sơ suất như vậy... Nó thì nhất định tra rõ kẻ nào dám để nàng ta bước chân vào đây...”

“Thân phận thấp kém là như thế nào?”

“Cái này... chính là...”

Ngọc Thủy đột nhiên áp ứng.

Thấp kém đến mức ngay cả nói ra cũng sợ bắn miệng người nói, bắn tai người nghe ư? Thật là kịch tính.

“Người tự nói đi.” Ta không thể chờ Ngọc Thủy áp ứng nữa, bèn chỉ Ngọc Nga, kêu nàng tự mình nói luôn cho đỡ tốn thời gian.

“Là bởi vì... Nó thì xuất thân từ thanh lâu.” Ngọc Nga quệt nước mắt, giọng nói yếu ớt như bắc đèn trước gió nhưng rất rõ ràng. “Nô tỳ không biết cha mình là ai. Mẫu thân nô tì là kỹ nữ, các tỷ tỷ của nô tỳ là kỹ nữ, bản thân nô tỳ cũng từng là kỹ nữ. Ngày trước nhờ may mắn cứu được Lương ma ma một mạng, cho nên được ma ma chuộc thân đem vào cung làm cung nữ.”

“Bản cung hiểu rồi. Các người lui ra đi. Lời bản cung đã nói không thể thu hồi. Từ hôm nay, Ngọc Nga sẽ cùng với Ngọc Bình hầu hạ ở chỗ ta.”

Ta đứng dậy, kết thúc vấn đề. Xưa nay ta ghét nhất là dông dài.

“Nhưng mà chủ nhân...”

“Lẽ nào người muốn giáo huấn bản cung?”

Giọng điệu ta mềm mỏng nhưng mang theo sự đe dọa khiến Ngọc Thủy không nói thêm được lời nào nữa.

Ta đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ giữ lại Ngọc Nga.

“Đa tạ chủ nhân khai ơn!!!” Ngọc Nga không ngừng dập đầu.

Ta thở dài một hơi, đi đến đỡ nàng dậy.

Ta vốn không phải người nhân nghĩa như vậy. Ta cứu nàng chỉ vì mục đích cá nhân mà thôi. Trong hậu cung này ta không có tâm phúc, một thân một mình nguy hiểm khôn cùng. Các phi tử khác đều có ti nữ mang từ nhà mẹ đẻ vào. Ta thì không. Lúc xuất giá cũng có vài cung nữ theo ta đến đây nhưng ta đều trả hết về Tùy Khâu rồi. Bọn họ đều là gián điệp mà phụ hoàng thừa cơ cài vào, đối với ta chỉ có hại không có lợi. Bây giờ ta tạm tin dùng Ngọc Thủy. Mà nàng có một lòng một dạ với ta không, ta không biết. Tuy ta thấy bản tính nàng thuần khiết nhưng đó cũng có thể là một màn kịch khéo léo. Nàng mới mười chín tuổi đã làm đến chức trưởng cung nữ đứng đầu một cung, đương nhiên không phải là người tầm thường. Nếu không là kẻ tâm cơ kín kẽ thì cũng phải có chỗ nương tựa cực kì vững chắc. Những cung nhân ở đây, ta không tin, cũng không dám tin ai. Nhưng đối với Ngọc Nga thì khác. Vì thân phận của mình, nàng chưa từng được tiếp xúc với vị chủ nhân nào, có thể loại trừ khả năng nàng là tay chân của kẻ khác. Ngoài ra, người như nàng, nếu ta biết các đối xử sẽ dễ dàng lấy được tâm của nàng. Từ từ bồi dưỡng, Ngọc Nga có thể là tâm phúc của ta sau này.

“Không... nô tì dơ bẩn... chủ nhân đừng đụng vào nô tì, sẽ làm bẩn tay người...” Ngọc Nga phản ứng giống hệt Ngọc Thủy lần đầu tiên bị ta chạm vào, thậm chí còn dữ dội hơn, thiếu điều như muốn hất tay ta ra, xong cảm thấy mình luống cuống phạm thượng lại run rẩy dập đầu tạ tội. Ta biết nàng đang kích động nên cũng không chấp nhất, một lần nữa cúi xuống nắm hai tay nàng kéo lên. Lần này ta dùng sức giữ chặt, Ngọc Nga không gãy ra được, bị ta kéo đến sập gối, còn luôn miệng xin ta buông tay. Để nàng ngồi yên không lời thôi, ta bèn cao giọng hù dọa:

“Từ nay về sau bản cung nói gì thì làm nấy. Nếu dám trái lời, lập tức chém đầu.”

Ngọc Nga nghe thấy liền sợ rúm người, không dám ho he nữa. Ta mỉm cười hài lòng, đi đến mở tủ lấy ra một hộp gỗ nhỏ. Bên trong là mấy thứ thuốc trị thương linh tinh ta mang từ Tùy Khâu đến. Ta chọn ra một lọ, lấy thêm một xấp băng vải, ngồi xuống bắt đầu băng bó cho Ngọc Nga. Bàn tay của nàng ban nãy bị mảnh sứ vỡ cắt mấy đường, máu chảy ròng ròng. Ngọc Nga thấy ta định giúp nàng băng bó liền lộ ra sợ hãi tội đình nhưng vừa bị ta dọa, không dám nhiều lời. Ta cầm bàn tay thô ráp, nhăn nhoe xấu xí của Ngọc Nga trong tay, lòng bất giác dậy lên thương cảm không nguôi. Trước kia ta cứ nghĩ mình rất bất hạnh. Hóa ra vẫn còn nhiều người đáng thương hơn. Nhìn kĩ Ngọc Nga rất xinh xắn, chỉ là thời gian qua đã chịu quá nhiều cực khổ, dày vò nên mới thành ra cái dạng rúm ró khổ sở như vậy. Nếu nàng được ăn ngon mặc đẹp, e là không thua kém Liễu Thực phi đâu.

“Chủ nhân... người tốt với nô tì quá...trước giờ chưa từng có ai đối với nô tì như vậy...”

Ngọc Nga gương đôi mắt bồ câu ầng ầng nước nhìn ta. Trong đôi mắt ấy, ta như nhìn thấy bao nhiêu tủi nhục, oán hận chất chứa đang dâng lên ép cho nước mắt cứ chảy ra mãi.

Đối với kẻ đã phải chịu quá nhiều bất công, quá nhiều đau đớn thì chỉ một chút điều tốt đẹp thôi cũng khiến cho người đó thành ra bộ dạng như vậy. Điều này ta còn không rõ sao?

Ta vỗ nhẹ lên bờ vai run rẩy của Ngọc Nga, nói khẽ:

“Lớn rồi, đừng khóc.”

Thân phận là cái gì? Đã là sinh mạng thì đều quý giá như nhau. Trong lòng ta nghĩ như vậy, nhưng lại không cách nào nói ra được. Những lời này, chính là đại nghịch bất đạo. Ta còn muốn giữ cái mạng nhỏ của mình, chuyện không nên nói thì tuyệt đối không nói, chỉ có thể ôn hòa dỗ dành Ngọc Nga.

***

Thành thật mà nói, xuất giá cũng là một chuyện tốt. Có thể ăn ngon, mặc đẹp, có người hầu hạ, có chăn ấm nệm êm. So với ngày trước, cuộc sống của ta tốt hơn rất nhiều. Về phần Hoàng đế, từ đêm hôm ấy đến nay đã gần nửa tháng, ta vẫn chưa nhìn thấy hắn thêm lần nào. Hoàng đế không triệu kiến ta, ta càng không tự đi tìm hắn. Hắn không thích ta. Như vậy cũng tốt. Nếu hắn suốt ngày bám lấy ta, ta mới khó sống. Nhờ hắn không nhìn ngó đến ta, mũi nhọn của các phi tử khác cũng tự nhiên không dồn vào ta nữa. Mỗi ngày ta đều dậy sớm chạy bộ luyện thể lực, xong về tắm rửa sạch sẽ rồi đến thỉnh an Hoàng Hậu. Thời gian còn lại ta không luyện chữ, đọc sách thì học đàn, học đánh cờ, vẽ tranh. Nói chung là một cuộc sống trầm anh, đài các đúng nghĩa. Kể ra cũng rất thú vị. Chỉ là ta không biết cuộc sống nhàn hạ này có thể kéo dài được bao lâu mà thôi.

Cuộc chiến giữa Tùy Khâu và Bách Phụng là không thể tránh khỏi. Đến khi quân đội Tùy Khâu đủ mạnh hoặc đến khi Hoàng đế Bách Phụng đủ trưởng thành, chắc chắn sẽ có một trận mưa máu gió tanh mà ta, không nghi ngờ gì, sẽ là vật tế đầu tiên. Mỗi ngày ta đều suy nghĩ làm sao để giữ lại cái mạng nhỏ của mình. Hai mươi năm nay, vì sinh tồn, không có chuyện nhọc nhằn nào là ta chưa từng làm. Bất luận là quỳ lạy các phi tử của phụ hoàng hay là nịnh nọt hạ nhân, thậm chí là vào Ngự thiện phòng trộm thức ăn, không trộm được thì cướp, không cướp được thì khóc lóc ăn vạ cầu sự thương hại. Chỉ cần có cơm ăn nước uống, ta đều làm cả. Mạng sống khó khăn lắm mới giữ được đến ngày hôm nay, ta làm sao có thể để kẻ khác dễ dàng lấy đi như vậy?

Muốn không bị giết, chỉ có một cách là khiến Hoàng đế yêu thích ta.

Chuyện này, nghe qua đúng là có hơi mâu thuẫn. Người được Hoàng Đế yêu thích không nghi ngờ gì sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả phi tử, phải hứng chịu sóng to gió lớn. Người như vậy, sẽ không có một cuộc sống dễ dàng. Nếu trở thành đệ nhất sủng phi rồi, ta sẽ không còn cách nào an phận sống qua ngày nữa. Nhưng nếu không là sủng phi, khi chiến tranh xảy ra, ta cũng không có cách nào giữ nổi mạng. Nói đơn giản là như thế này: Hoàng Đế là kẻ nắm quyền sinh sát. Khi có chiến sự, thế nào trong triều cũng có người muốn giết ta tế cờ. Nếu Hoàng Đế thích ta, hắn sẽ nói "Hòa phi đã xuất giá, không có liên quan gì tới việc này. Các người không thể vô lý như vậy được!". Nếu hắn không thích ta, hắn sẽ nói "Người này không có tích sự gì, mau đem đi tế cờ, khỏi làm chật chội hoàng cung của trẫm." Yêu thì sống, ghét thì chết. Sinh tử chính là nằm trong một câu nói của Hoàng Đế.

Là sủng phi sẽ phải gánh lấy thị phi, đấu đá. Bất quá nếu chỉ là cung đấu bình thường như vậy, ta vẫn có thể đối phó được. Nhưng đối với chiến sự quốc gia, ta chỉ còn nước chờ chết. Không thích tranh đấu đâu có nghĩa là không cần tranh đấu. Người muốn an phận đâu có nghĩa là người ta sẽ cho người an phận. Bản tính ta không thích tranh đấu, nhưng ta cũng hiểu rõ, sống ở trên đời, nhất là trong hoàng tộc, không thể không tranh đấu. Ta không thích Hoàng Đế, nhưng cũng không thể sống thiếu hắn. Ta không muốn ở cạnh Hoàng Đế, nhưng cũng không thể rời xa hắn. Tìm sự sống từ trong cái chết, tìm an ổn ở chỗ hiểm nguy. Nguyên lý sinh tồn của ta chính là vừa mâu thuẫn mà vừa xác đáng như vậy.

Nhưng mà, dù nói thế, ta vẫn chưa có đối sách nào. Nếu gương mặt ta đẹp một chút thì mọi chuyện có lẽ đã dễ dàng hơn nhiều. Đàng này, ta lại quá tầm thường. Bên cạnh Hoàng Đế mỗi ngày đều có hằng tá mỹ nhân như hoa như ngọc bám lấy, một cọng cỏ dại như ta biết làm gì để hắn chú ý, để hắn yêu thích đây? Một mặt, ta muốn Hoàng Đế cứ thế này mà quên ta đi, để ta yên thân mà sống tới già trong Cẩm Tước cung này. Mặt khác, ta lại hiểu rõ, nếu Hoàng đế thật sự quên ta, ta không cách nào sống được tới già. Hoàng đế phải thích ta, ta mới sống thọ được. Dựa vào binh lực của Tùy Khâu mà ta được biết trước khi xuất giá, nhanh nhất cũng phải năm năm nữa mới có chiến tranh. Như vậy là ta có năm năm để chiếm lấy trái tim Hoàng đế. Nhưng phải, nói đi nói lại vẫn là một chữ "nhưng", làm thế nào đây?

Đầu óc ngổn ngang trăm mối tơ vò, ta làm nhiều mực ra cả tám giấy tuyên thành. Mỗi đến khi Ngọc Thủy tiến đến kéo tay áo ta, ta mới nhìn xuống thì nguyên tám giấy đã bị mực trên cây bút mà ta đang cầm trên tay nhỏ xuống loang lổ.

Ta dành thờ dài một tiếng, gấp tờ giấy bị hỏng lại, vứt sang một bên. Ngọc Nga hiểu ý, lập tức mang đến một tờ giấy mới.

“Nương nương lại không tập trung rồi.”

Một thanh âm tao nhã vang lên, cùng lúc ta ngẩng đầu nhìn, một bóng người mảnh khảnh bước vào.

“Tạ tiên sinh...” Ta nhẩn nhé cười trừ.

“Thu Dung đã nói với nương nương bao nhiêu lần rồi, lúc luyện chữ thì phải toàn tâm toàn ý, nếu không sẽ chẳng thể nào viết đẹp được.”

Tạ Thu Dung nhìn xấp giấy nguệch ngoạc trên bàn, liền bắt đầu cảm râm.

Tạ Thu Dung này chính là thầy dạy được Hoàng hậu mời đến cho ta hồi nửa tháng trước. Nói lại việc này mới thấy Hoàng hậu vì ta mà thật sự tốn nhiều tâm tư. Thân ta là nữ nhân của Hoàng đế, không thể tùy tiện mời các học giả tới dạy. Hoàng hậu lao tâm khổ tứ mấy ngày liền mới nghĩ ra việc triệu Tạ Thu Dung tới dạy ta.

Tạ Thu Dung là thứ nữ của Tạ Ngự sử Tạ Chính Minh, từ nhỏ đã nổi danh tài sắc vẹn toàn. Nàng bằng tuổi ta, cũng chưa xuất giá, nghe nói là vì nàng từng tuyên bố, trượng phu của nàng phải tài giỏi hơn nàng. Mà trên đời này biết có mấy người có thể tài giỏi hơn Bách Phụng đệ nhất tài nữ? Nghĩ tới đây, trong lòng ta thâm than một tiếng. Tầm thường bất tài như ta không lấy được chồng, xinh đẹp tài giỏi như Tạ Thu Dung cũng không lấy được chồng. Có lẽ lấy chồng thực sự rất khó.

“Tiên sinh bớt giận, ta sẽ cố gắng...”

Ta cười cười chạy ra đỡ Tạ Thu Dung ngồi vào bàn, lại tự tay rót trà cho nàng. Trước giờ ta chưa từng dùng thân phận nương nương mà đối với nàng. Nàng đã là thầy dạy học của ta, vì vậy lúc nào ta đối với nàng cũng hết mực kính trọng, lễ phép. Nhờ vậy mà thái độ của Tạ Thu Dung đối với ta cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nhớ ngày nàng mới đến Cẩm Trúc cung, lúc nào cũng lạnh lạnh nhạt nhạt, hết sức đáng ghét.

“Nương nương đừng lười nhác. Thái hậu sắp trở về rồi. Đến khi đó vừa đứng vào hội thưởng hoa, thế nào cũng bày tiệc thi tài giữa các phi tử. Nương nương nhất định phải luyện chữ xong trước khi Thái hậu trở về.” Tạ Thu Dung nhấn đôi mày liễu, ra chiều lo lắng lắm.

“Ta đã rất cố gắng rồi...” Hai vai ta xụi lơ “Nhưng mà viết bằng tay không thuận thật sự rất khó!”

“Nếu vậy từ hôm nay không cần học đàn nữa, chuyên tâm luyện chữ vậy.” Tạ Thu Dung kết luận chắc nịch, hai mắt sáng bừng quyết tâm.

“Nghe theo tiên sinh.”

Ta thờ dãi thườn thọt.

Căn nguyên chuyện này là từ năm ngày trước.

Tạ Thu Dung muốn ta viết chữ cho nàng xem. Từ lúc nàng đến, vì ta đã biết viết nên nàng chỉ giảng văn, chưa bắt ta luyện chữ. Ta nghe lời nàng, cũng lấy giấy bút ra nắn nót viết lại bài văn nàng vừa giảng. Ta vốn cho rằng chữ viết của mình cũng không đến nỗi khó coi. Ai ngờ Tạ Thu Dung vừa nhìn thấy chữ ta, mặt mũi liền trắng bệch, sau đó từ trắng lại chuyển sang xanh, từ xanh sang tái. Chuyển biến một hồi sau thì toàn thân run rẩy, đứng không vững nữa. May mà có ta kịp thời đỡ nàng nếu không e rằng đệ nhất tài nữ đã ngã nát mông.

“Chữ của nương nương ngày trước là do ai dạy?” Tạ Thu Dung run hỏi ta.

“Là... một vị tướng quân. Người từng nhận ơn huệ của mẫu phi ta, cho nên đã bảo bọc ta một thời gian, dạy ta nhiều thứ. Chữ viết cũng là Người dạy.” Ta mỉm cười, trong đầu hiện lên hình ảnh người đó. Một người ta vừa muốn nhớ lại vừa muốn quên. Ài, tự nhiên lại nghĩ lung tung.

“Chữ ta xấu lắm sao?” Ta đỏ mặt hỏi, đỡ Tạ Thu Dung ngồi xuống, nghĩ nàng chưa từng thấy loại chữ xấu thế này nên mới xúc động như vậy.

Nhưng Tạ Thu Dung chỉ lắc đầu, ngồi thẩn người ra. Mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng. Những lời nói đó của nàng, ta mãi mãi không bao giờ quên.

“Chắc hẳn nương nương cũng từng nghe qua, qua nét chữ có thể nhìn thấy tâm tính và bản chất con người. Chữ viết của nương nương tuy không được như rồng bay phượng múa nhưng lại hết sức đặc biệt. Nét thẳng vững chãi như tùng, nét ngang oai phong như đại bàng giương cánh. Đẹp mà phóng khoáng... Vừa có tâm vừa có nội lực... thể hiện khí chất và chí hướng hơn người. Từ trước đến nay, Thu Dung chỉ từng thấy qua hai người có thể viết ra loại chữ thế này. Một là nương nương, người còn lại là... Hoàng thượng.”

Hai tiếng “Hoàng thượng” nói ra, ta như chết sững.

“Ý tiên sinh là...”

“Thu Dung cho rằng nương nương đã hiểu. Đây là đế vương chi tự, là loại chữ viết mà một nữ nhân như người không nên có.”

Những lời nói của Tạ Thu Dung đã dọa ta chết khiếp. Ở thời đại này, nữ nhi mang chí hướng nam nhi đã là đại kị, lại còn là chí hướng của bậc đế vương... Đây tự nhiên là tội chết. Mà ta vốn chỉ muốn yên ổn qua ngày, nào có chí hướng gì, quả thật rất oan uổng.

Nhưng từ trong chuyện này, ta có thể thấy ra Tạ Thu Dung thật tâm đối với ta. Nếu là kẻ có lòng dạ khác đã chẳng nói ra, có khi còn lấy đây làm chỗ hiểm mà thừa cơ đâm ta một nhát. Như vậy, có thể kết luận: Tạ Thu Dung không phải người của Hoàng hậu, mà nếu như có phải, thì Hoàng hậu cũng chưa có ý xấu với ta.

Ý tứ của Tạ Thu Dung ta đã rõ, mỗi ngày đều nhẫn nại luyện viết. Vì ta thuận tay trái, bây giờ chuyển qua viết bằng tay phải, vừa hay sẽ không gây sự chú ý. Chỉ là viết chữ ngược tay vô cùng khó. Lòng ta lại ngổn ngang, không cách nào hoàn toàn tập trung được. Bởi vậy chỉ có thể cho ra một đồng chữ như gà bới. Bọn người Triệu Đức phi, Liễu Thục phi mà nhìn thấy chắc chắn sẽ ôm bụng cười đến chết.

“Nương nương hình như lúc nào cũng có tâm sự.” Tạ Thu Dung nhìn ta, hỏi mà như không hỏi.

“Tiên sinh cũng biết. Phận ta là công chúa hòa thân... Đầu thế nào kê cao gối ngủ.” Ta cười nhạt, nâng ly trà kê lên môi nhấp một ngụm cho có.

“Nương nương, cổ nhân có câu: Ký lai chi tắc an chi” Tạ Thu Dung nắm tay ta, siết nhẹ.

Ta nghe xong, ngẫm nghĩ một hồi, bèn nhìn Tạ Thu Dung, mỉm cười rạng rỡ:

“Câu này... Tiên sinh vẫn chưa giảng cho ta.”

Tạ Thu Dung nghe xong ngó người, ôm trán thờ dãi.

Chương 4

Ta nằm dài trên sạp gỗ, lười nhác gặm một cái đùi gà nướng thơm ngon. Vậy mà đã một tháng trời qua. Để tiện việc dạy dỗ ta cả thi thư lẫn cách cư xử, Tạ Thu Dung đã được đặc cách đến ở luôn tại Cẩm Trúc cung này, cứ mười ngày thì về thăm nhà một lần. Hôm nay chính là ngày nàng về nhà. Không người quần thúc, ta có cơ hội chây lười thoải mái, không luyện chữ, không đọc sách, không đánh đàn, lại còn được ăn uống thả cửa, không có gì hạnh phúc bằng. Ngày mai nàng ta trở về, thế nào cũng nổi giận lôi đình. Nhưng mà đó hãy còn là chuyện của tương lai. Bây giờ, ta quyết định sẽ toàn tâm toàn ý hưởng thụ đĩa đùi gà này.

Vừa thưởng thức đùi gà béo ngậy, ta vừa quan sát những cung nhân đang dập dìu đi qua đi lại chung quanh mình. Kê lau cái này, người quét cái kia. Thỉnh thoảng còn có tiếng cười nói rúc rích vang lên. Công việc ở đây tương đối ít, chỉ là một số việc dọn dẹp qua loa. Tính ta dễ dãi, trừ ngày đầu tiên bảo Tiểu Phúc Tử cầm miệng, còn lại chưa từng nói nặng ai lời nào, cũng không nghiêm khắc chuyện lễ nghi, vì vậy người ở chỗ này đều cư xử, ăn nói thoải mái hơn bên ngoài rất nhiều. Có thể nói chuyện phiếm, có thể đùa giỡn, có thể bày trò chơi, lại còn có thể tán chuyện với chủ nhân, e rằng chỉ có cung nhân Cẩm Trúc cung có bản lĩnh này. Mà bởi vì không bị gò bó, tính cách con người cũng bộc lộ rõ ràng hơn. Chỉ trong một tháng, ta đã hiểu đại khái nỗi người bọn họ. Ví dụ như Ngọc Thủy ngay thẳng, có phần cứng nhắc lại quá mức đơn thuần. Ngọc Nga thông minh hơn nhưng bản tính lại quá dè dặt, dù luôn miệng ghi nhớ ân đức của ta nhưng xem chừng vẫn chưa thật sự mở lòng. Ngọc Bình tinh tế, nịnh nọt hay bợ đỡ đều làm rất khéo, nói chuyện ngọt như rót mật vào tai. Tiểu Phúc Tử vậy mà lại là kẻ đơn giản nhất. Tên nhóc này chỉ được cái to mồm nhưng gan lại bé như hạt tiêu, hoàn toàn không có tiền đồ. Những kẻ khác ta không có ấn tượng mấy, hình như cũng không có ai nổi trội.

Nhắc mới nhớ, từ sáng tới giờ không thấy Ngọc Thủy và Ngọc Nga đâu. Hai cô nương này lúc đầu thì như nước với lửa. Ngọc Thủy ác cảm xuất thân Ngọc Nga, Ngọc Nga thì cho rằng Ngọc Thủy phách lối, chỉ cần ở gần nhau là sẽ có chiến tranh. Nhưng từ lúc Ngọc Thủy thấy được kinh nghiệm của Ngọc Nga trong chuyện làm đẹp, rồi thì bọn họ phát hiện ra mình có chung một chí hướng đó là làm đẹp cho ta, thế là càng ngày càng thân thiết. Hai người bọn họ đứng chung một chiến tuyến, chỉ có ta là khổ sở. Ngọc Nga xuất thân từ chốn phấn hoa, kinh nghiệm làm đẹp dĩ nhiên không ít. Nào là lấy sữa dê ngâm mình, nước trà pha cánh hoa vò nát để rửa mặt rồi thì đến chuyện xoa bóp cơ thể bằng tinh dầu vùng, ủ tóc bằng tinh dầu dừa, vân vân và vân vân các thứ quái đản trên đời đều được hai kẻ đó mang ra áp dụng lên người ta. Ta dở khóc dở cười, không biết ngày đó thu nhận Ngọc Nga là phúc hay là họa. Ngọc Bình và Tiểu Phúc Tử thỉnh thoảng cũng tỏ ra trung thành, ngăn cản Ngọc Nga và Ngọc Thủy cho ta bỏ chạy. Bất quá, trước cái khí thế “chính nghĩa ngợp trời” của hai bà cô nọ, Ngọc Bình và Tiểu Phúc Tử can cũng chẳng được bao lâu. Hơn nữa, đa số cung nhân trong cung đều bị chỉ hướng “hi sinh tất cả vì nhan sắc của chủ nhân” kia cảm phục, theo phe Ngọc Nga và Ngọc Thủy, ta muốn chạy cũng chạy không thoát. Mãnh hổ nan địch quần hồ, đành phó thác cho số phận.

Ta nhìn quanh quất một hồi, vẫn không thấy bóng dáng hai kẻ phiền phức kia đâu, liền vầy vầy Ngọc Bình, hỏi:

“Sao bản cung không nhìn thấy Ngọc Thủy và Ngọc Nga?”

Ngọc Bình vừa nghe ta cất tiếng liền vui vẻ buông khung thêu, chạy lại vừa bóp vai ta vừa đáp:

“Nô tì nghe Ngọc Nga tỷ nói, hôm nay tỷ ấy cùng Ngọc Thủy tỷ đi đến chỗ Trương thái y hỏi chuyện dùng hoa đào và trần bì dưỡng da. Ngọc Nga tỷ bảo đó là bài thuốc gia truyền của nhà tỷ ấy, nhưng Ngọc Thủy tỷ muốn hỏi lại thái y cho chắc.”

Ta nghe xong, không nén được phải thở dài thành tiếng. Cái thân già của ta, lại sắp bị đem ra thí nghiệm rồi.

“Chủ nhân!!! Chủ nhân!!! Có chuyện rồi!!!”

Hơi trong phổi chưa trút ra hết đã bị chất giọng eo éo chói tai của Tiểu Phúc Tử chặn ngang lại, làm ta tim ta giật nảy.

“Có việc gì?”

Ta buông đùi gà, trừng mắt với Tiểu Phúc Tử.

“Chủ nhân... chủ nhân... mau đi... đi cứu... Ngọc Nga và Ngọc Thủy... mau...” Tiểu Phúc Tử thờ không ra hơi.

“Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì?” Ngọc Bình có vẻ còn nôn nóng hơn, liền nắm lấy cổ áo Tiểu Phúc Tử lay lia lia.

“Là... người của Mẫu Đơn cung... bọn họ... bọn họ khi dễ Ngọc Nga... Ngọc Thủy bảo vệ Ngọc Nga... sau đó cũng bị đánh... Chủ nhân mau đi cứu hai tỷ ấy... Lúc nô tì đi ngang... thấy bọn họ đang muốn... muốn ném Ngọc Thủy xuống hồ...”

“Ở đâu?”

Bây giờ ta lại là người nổi nóng.

Cổ áo Tiểu Phúc Tử đang nằm trong tay Ngọc Bình, thoát một cái liền bị ta giăng lấy. Ném xuống hồ? Trời ạ, chuyện liên quan đến mạng người mà tên

tiểu tử này cứ giông dài như thế, trọng tâm ở chỗ người đang ở đâu thì mãi không chịu nói. Hắn là muốn cứu người hay muốn giết người?

“Ồ... tiểu đình phía sau Ngự hoa viên...”

“Dẫn đường!”

Ta nghiêng rặng, đẩy Tiểu Phúc Tử ra phía cửa. Chỉ tại bình thường ta không chịu ra ngoài, đến Ngự hoa viên ở đâu cũng không biết.

“Đề nô tì” Ngọc Bình nhận ra Tiểu Phúc Tử đã kiệt sức bèn hăng hái xông lên trước dẫn đường, không quên hô lớn gọi theo một bầy cung nữ, thái giám lớn nhỏ.

Tự nhiên ta có cảm giác, hình như có điều gì không ổn.

Ngọc Bình cùng ta chạy trước, cung nhân lũ lượt bám sát phía sau. Cũng may Cẩm Trúc cung cách Ngự hoa viên không xa, chạy một chốc liền tới nơi.

Nghe nói Ngự hoa viên chỉ có một hồ sen duy nhất. Ta lập tức rẽ bước về phía hương sen ngào ngạt. Hồ sen rộng lớn bạt ngàn. Hàng ngàn đóa sen còn chưa hé nở đã tỏa hương thơm nức. Giữa hồ có một cây cầu son bắc ngang dẫn lối đến một tiểu đình xinh xắn. Khung cảnh còn đượm sự tươi mới của sương sớm ban mai. Nhưng ta nào có lòng dạ mà ngắm cảnh, chỉ cố sải chân thật nhanh. Tiểu đình đã hiện ra trước mắt, có tám năm sáu bóng người mặc y phục của thái giám, thấp thoáng cũng có hai ba cung nữ. Nhìn màu sắc và kiểu dáng cung y, ta nhận ra quả nhiên là Mẫu Đơn cung, Liễu Thục phi, người giỏi lắm. Bản cung chưa động vào người, người đã muốn giết gà dọa khỉ.

Đến gần hơn ta mới thấy rõ, Ngọc Nga đang ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm đầu, y phục vấy bẩn, hai má hằn đầy dấu tay ngang dọc, miệng còn hơi rỉ máu, nước mắt nhoe nhoẹt, đang bị một đám người đè đầu đánh. Vừa nhìn thấy ta, nàng liền mừng rỡ, hét lớn:

“Chủ nhân! Cứu Ngọc Thủy!”

Bọn người Mẫu Đơn cung bị Ngọc Nga làm bất ngờ, quay lại nhìn thấy ta, lập tức xanh mặt co giò bỏ chạy.

“Các người đuổi theo! Bắt bọn chúng lại!” Ngọc Bình lệnh cho cung nhân của ta đuổi bắt bọn người Mẫu Đơn cung, bản thân cũng túm váy hăng hái đuổi theo.

Ta chỉ liếc nhìn Ngọc Bình một cái, liền vội vã chạy tới đỡ Ngọc Nga, hỏi:

“Ngọc Nga, không sao chứ? Ngọc Thủy đâu?”

“Ngọc Thủy ... dưới hồ... mau cứu nàng...”

Ta buông Ngọc Nga, chạy đến thành cầu, cúi sát người xuống hồ nhìn cho rõ. Thấp thoáng giữa tầng tầng lớp lớp lá sen xanh dày đặc là một bóng người ngoi ngóp trong đầm nước.

Ngọc Thủy!

“Người đâu!”

Ta hoảng hốt đảo mắt nhìn quanh. Không có ai cả. Người của ta đều lo đuổi theo bọn người Mẫu Đơn cung kia cả rồi. Lúc không cần thì bày bày đàn đàn kéo theo làm phiền, lúc cần không có lấy một người. Chết tiệt!

Người chết trước mắt không thể chậm trễ, ta vội vàng cởi bỏ áo choàng cùng phượng hài cho khỏi vướng víu, vịn vào thành cầu, tung người nhảy xuống hồ.

“Chủ nhân!”

Ngọc Nga thảng thốt gọi.

Nước hồ buổi sớm lạnh thấu xương. Ta cắn môi, mặc cho thân thể run rẩy bầy vì lạnh, cố hết sức bơi ra chỗ Ngọc Thủy.

Hồ sen rất rộng, khi ta ra đến nơi thì Ngọc Thủy đã muốn chìm ngìm. Ta phải nín thở lặn xuống vớt nàng lên. Thấy ánh mắt nàng đờ đẫn, bọt khí không ngừng từ trong miệng thoát ra, ta mím môi, cố hết sức gạt nước bơi nhanh hết mức có thể nhưng còn bị vương nào hoa sen nào rễ sen, không cách nào nhanh được. Ngọc Thủy có phần cao lớn hơn ta, ta ị ạch mãi mới mang được nàng lên bờ.

Lên tới mặt đất, gió sớm lại thốc vào người ta lạnh cắt da cắt thịt nhưng ta không dư thời gian than thở, lớn tiếng gọi Ngọc Thủy. Nàng ta không trả lời.

Ta vỗ vỗ má nàng. Nàng không nhúc nhích.

Ta lại dùng lực ấn ấn ngực nàng. Cũng không tác dụng.

“Này! Bản cung vì cứu người mà ướt cả rồi! Người không được chết!”

Ta rất không kiên nhẫn mà vỗ ngực Ngọc Thủy. Ngọc Nga không biết từ khi nào đã bò đến bên cạnh, khóc lóc thê thảm.

Ta lật Ngọc Thủy ngồi dậy, dùng sức đánh mạnh vào lưng nàng.

Cuối cùng, nàng cũng ho ra một đồng nước cùng với rong rêu, có cả cánh hoa sen.

Ta thờ phào nhẹ nhõm.

“Chủ nhân...” Ngọc Thủy mở mắt ra nhìn thấy ta, nấc nghẹn một hồi rồi đột nhiên túm lấy tà áo ta khóc đến hụt hơi. Ngọc Nga thấy vậy càng khóc dữ dội hơn.

Một người bên trái, một người bên phải thi nhau khóc lóc âm ỉ, làm ta muốn điếc cả tai. Thật không hiểu nổi, nữ nhân Bách Phụng đều nhiều nước mắt như vậy sao?

“Không sao, không sao nữa rồi. Đợi lát nữa về cung ta sẽ gọi thái y đến xem cho ngươi. Đừng khóc!” Ta nâng Ngọc Thủy đứng dậy.

Ngọc Bình lúc này cũng vừa chạy tới nhặt áo choàng khoác lên người ta, khẽ lễ:

“Chủ nhân, nô tỳ đã bắt được bọn khốn kiếp kia rồi...”

“Hồi cung.”

Ta không nhìn Ngọc Bình, lạnh lùng ra lệnh.

***

Cầm Tước cung.

Ngọc Thủy và Ngọc Nga tuy bị đánh rất thảm nhưng nhìn chung cũng không có thương tích nghiêm trọng, ngũ tạng không bị tổn hại, chẳng qua là trầy xước ngoài da. Riêng Ngọc Thủy vì bị ném xuống hồ nên nhiễm phong hàn. Ta đã mời thái y đến xem bệnh cho nàng, nghe nói chỉ cần dưỡng bệnh vài ngày là ổn. Cũng coi như may mắn.

Có một chuyện rất buồn cười. Vị thái y đến xem bệnh là một lão thái y họ Lưu. Khi lão nghe nói cả ta cũng rơi xuống nước, toàn thân liền cứng đờ, sợ hãi đòi xem bệnh cho ta. Ta đã nói không sao nhưng Lưu lão thái y vẫn kiên quyết đòi xem cho bằng được. Xem đi xem lại vẫn không xem ra chút bệnh nào. Bộ mặt nhăn như trái táo tàu của lão nghịch ra, cứ đi đi lại lại lăm bầm:

“Sao có thể... sao có thể... rơi xuống hồ sen lạnh giá vào buổi sáng sớm... nam nhân còn phải nhiễm phong hàn hưởng hồ gì... sao nương nương lại vẫn khỏe mạnh như vậy? Sao có thể...”

Ta bật cười. Sau cơn bạo bệnh thuở nhỏ, không biết Y Tiên điều dưỡng thân thể ta ra sao mà thể lực ta bây giờ cực kì tốt, so với nam nhân thông thường còn tốt hơn nhiều. Ngày còn ta còn nhỏ, đám phi tần của phụ hoàng cứ rảnh rỗi liền kiếm ta trút giận. Năm ba ngày lại ném ta xuống hồ nước, bắt kẻ là đồng hay hè, có khi còn phải ngâm mình dưới nước mấy canh giờ. Như vậy còn không chết được, bây giờ thì có sá gì.

Lúc này đây, ta trùm chăn bông ngồi trên giường. Ngọc Nga mặt sưng húp, chỗ xanh chỗ đỏ vì bôi thuốc đang đứng bên cạnh giúp ta lau tóc. Ngọc Bình và Tiểu Phúc Tử đứng chống nạnh hai bên hết sức oai phong. Chính giữa phòng, bảy thái giám cùng hai cung nữ Mẫu Đơn cung đang quỳ sát đất, một chút cũng không dám ngẩng lên. Những chín người mà cũng bắt lại được đầy đủ, người của Cầm Tước cung ta đây cũng rất lợi hại.

“Chủ nhân, bây giờ xử bọn chúng thế nào?” Ngọc Bình cung kính chấp tay hỏi ta.

“Ngươi nghĩ nên làm thế nào?”

“Nô tì không dám tự định đoạt.”

Miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt kia rõ ràng là muốn bảo ta giết phứt bọn họ đi.

“Nói đúng lắm. Tốt nhất là từ nay về sau... ngươi đừng tự định đoạt chuyện gì.”

Mặt mũi Ngọc Bình đột nhiên xám ngoét.

“Nô tì không dám! Chủ nhân tha mạng!”

Nàng ta vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa. Tiểu Phúc Tử đứng cạnh chưa hiểu chuyện gì, nhưng đột nhiên thấy Ngọc Bình lạy ta xin tha mạng, mà ta lại không nói gì, khiến cho mặt hắn cũng từ từ tái đi, cũng vội vàng quỳ xuống. Những cung nhân khác thấy hai người bọn hắn quỳ, dù không biết nguyên do cũng sợ hãi quỳ theo. Lúc đầu vốn chỉ có chín người Mẫu Đơn cung quỳ gối, bây giờ thành ra tất cả đều quỳ.

Ta thờ ơ liếc nhìn Ngọc Bình. Quả nhiên thông minh. Ta chỉ cần nói một câu như vậy nàng đã hiểu ý. Bất quá, ta không cần người quá thông minh mà lại thiếu trung thành.

Sự việc hôm nay đã làm ta sáng tỏ: Ngọc Bình là một mối nguy.

Từ đầu ta đã biết bọn họ đều là tai mắt của người khác, nhưng cứ nghĩ cùng lắm cũng chỉ là tai mắt, lấy một ít thông tin thôi không thiệt hại gì đến ta. Nhưng mà Ngọc Bình thì không phải vậy.

Trong lúc tình thế gấp gáp, nàng ta vẫn nhớ gọi theo nhiều người, rõ ràng đã tính toán từ trước. Nhưng lúc đó ta chỉ hơi cảm thấy bất thường nhưng không hề nhận ra. Chỉ đến khi tới hồ sen, khi nàng ta sai khiến những người khác cùng đi bắt người, ta mới vỡ lẽ.

Rõ ràng là đi cứu người mà lại chỉ lo bắt người, bỏ mặc người cần cứu ở dưới hồ.

Thứ nhất, Ngọc Bình muốn Ngọc Thủy phải chết. Nếu Ngọc Thủy chết, Ngọc Bình có thể thay thế Ngọc Thủy, trở thành thân tín của ta. Không để ai ở lại cứu người, chính là muốn ép chết Ngọc Thủy. Bất quá, Ngọc Bình đầu thông minh cũng không ngờ được ta lại biết bơi. À không, có thể nàng ta cũng nghĩ tới việc ta có thể biết bơi nhưng cái nàng ta thực sự không ngờ tới là ta, một vị nương nương, lại có thể nhảy xuống hồ để cứu một nô tì.

Thứ hai, Ngọc Bình muốn bắt hết cung nhân Mẫu Đơn cung lại là để cho ta cơ hội gây chuyện với Liễu Thục phi. Người thường khi bị gây hấn như vậy nhất định hết sức nổi giận. Khi nóng giận rất có thể giết người. Mà giết người rồi thì tha hồ to chuyện. Liễu Thục phi muốn khiêu chiến với ta, Ngọc Bình tác thành Liễu Thục phi. Thật khéo làm sao.

“Đứng dậy cả đi. Bản cung đâu có bảo các người quỳ?”

Ngọc Bình sợ sệt, lén lút ngược nhìn ta rồi chầm chậm đứng dậy. Những người khác cũng lục đục đứng dậy theo.

Ta cười nhàn nhạt, chậm rãi nói tiếp:

“Bản cung dễ dãi nhưng cũng có nguyên tắc của mình. Các người là người của bản cung, tức là chỉ được nghe bản cung sai bảo. Nếu sau này còn dám tùy tiện nghe người khác sai bảo, đừng trách bản cung tuyệt tình.”

Như ta đã nói, những cung nhân ở chỗ ta đều là tai mắt của người khác. Tức không phải toàn là bọn đầu đất. Những lời ta nói chẳng có gì là quá ẩn ý, chỉ nói tránh đi một chút nên bọn họ nghe xong liền hiểu rõ, vội vàng run rẩy hô to “Nô tì đã rõ.”

Ta gật đầu, phẩy phẩy tay áo. Hù dọa một chút thôi, thật lòng ta cũng chẳng muốn trừng phạt gì, chỉ là không thể để bọn họ cứ như vậy mà leo lên đầu ta ngồi.

“Chủ nhân, vậy bọn họ...”

Ngọc Nga khẽ hỏi.

“Người có muốn trút giận không?”

Ta quay đầu nhìn nàng.

“Nô tì không cần. Xin chủ nhân lấy đại cục làm trọng”

Ngọc Nga yếu ớt lắc đầu.

Ngọc Nga quả không tệ. Ta trầm nghĩ, hài lòng vỗ vỗ lên vai nàng. Trút giận dĩ nhiên là cần thiết, nhưng còn phải đúng lúc. Bây giờ thì chưa được.

Ta cười nhẹ. “Đi Triều Lan cung.”

Nghĩ đi nghĩ lại, từ lúc ta đến Bách Phụng luôn luôn cư xử nhún nhường, chưa từng thất lễ với bất cứ ai. Cho dù chỉ là một quý nhân không quyền không thế hay là một thường tại ba năm chưa được sủng ái một lần, hễ nàng hành lễ với ta, ta đều gật đầu, niềm nở chào hỏi lại nàng chứ đừng nói là Liễu Thục phi. Đã biết à là sủng phi của Hoàng đế, ta làm sao còn đại độ chọc vào? Cũng có vài lần ả kiểm có nhục mạ ta nhưng ta đều nhắm mắt cười tươi làm như không hề gì, khiến ả tức đến nổi đầu bốc khói. Cũng may, những lần ấy đều là lúc thịnh an Hoàng hậu ở Triều Lan cung. Có Hoàng hậu ở đó, Liễu Thục phi hống hách đến đâu cũng không dám làm quá. Ngoài ra, ta luôn ru rú trong Cẩm Trúc cung. Cứ nghĩ vậy là yên thân, ai ngờ nữ nhân ngang ngược đó vẫn tìm ta kiếm chuyện. Nếu ta nổi giận đụng vào người của ả, ả dĩ nhiên sẽ bù lu bù loa lên. Nhưng nếu ta thả người của ả ra, ả cũng sẽ thù tiêu bọn họ rồi làm loạn. Đám cung nhân kia y hệt một củ khoai nóng phồng tay. Ta cầm không nổi mà ném đi cũng không xong. Ta nghĩ một hồi, cuối cùng phát hiện ra tốt nhất là đem củ khoai nóng này ném qua cho Hoàng hậu.

Cách này không phải cách hay nhất nhưng lại là cách đơn giản và an toàn nhất. Đem những cung nhân này giao cho Hoàng hậu, để nàng thấy rằng ta không hề đụng vào bọn họ, rồi nhờ Hoàng hậu giao lại cho Liễu Thục phi. Người nhận từ tay Hoàng hậu, Liễu Thục phi muốn giở trò cũng khó. Hoàng hậu đối với ta luôn thân thiện. Ta bây giờ cũng chẳng phải mối họa của nàng. Có lẽ ta có thể tạm thời tin tưởng nàng.

Chỉ là, ta thực không hiểu sao Liễu Thục phi cứ một mực nhằm vào ta mà cần loạn. Ta không được sủng ái, lại không chống đối ả. Trong khi bọn Triệu Đức phi suốt ngày bôi móc ả, ả không tìm họ báo thù, sao lại cứ là ta?

Lẽ nào kiếp trước ta thật sự đập trúng đuôi ả?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 5

Triều Lan cung một ngày đẹp trời.

Hoàng hậu mặc trường y nguyệt bạch, tựa nghiêng người trên ghế phượng. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thoạt trông thanh tú như tiên nữ giáng trần. Hai bên người nàng là hai tiểu cung nữ xinh xắn, cầm quạt lụa phe phẩy.

Ngồi đối diện với Hoàng hậu là Liễu Thực Phi – Liễu Yến Yến. Liễu Thực phi, vẫn như thường lệ, khoác trên người một bộ xiêm y không thể quyến rũ hơn. Sau lưng là cả một tiểu đội thái giám và cung nữ.

“Hoàng hậu, lần này tỷ nhất định phải đòi lại công bằng cho Yến Yến!” Liễu Thực phi hai mắt rơm rớm nước, gò má ửng hồng vì ảm ức, đẹp đến động lòng người.

“Liễu Thực phi có gì từ từ nói. Bản cung có khi nào để muội chịu ảm ức đâu.” Hoàng hậu chậm rãi ngồi thẳng người dậy, dịu dàng nói.

“Tỷ tỷ không biết đâu... Hoà phi kia thật sự rất quá đáng đó! Nàng ta mới đến đây một tháng đã không biết tôn ty, muốn làm chủ cả hậu cung này! Tỷ tỷ đừng thấy hăng ngay nàng ta làm bộ hiền lành mà bị gạt. Hôm nay, nàng ta vô pháp vô thiên, giữa ban ngày ban mặt mà bắt giữ cung nhân của muội... Còn đặt chuyện cung nhân của muội hiếp đáp cung nhân của nàng... Trong số cung nhân đó, còn có mấy người là của tỷ tỷ tặng cho muội nữa... Bây giờ bọn họ... e là lãnh ít dữ nhiều...”

Liễu Thực phi được thể liền nói luôn một tràng dài không ngừng nghỉ, càng nói càng ghen ngào. Nước mắt như châu như ngọc liên tuồn dài xuống. Giai nhân rơi lệ, thật khiến cho người nhìn cảm thấy thương tâm khôn kể. Hoàng hậu có lẽ cũng động lòng, vội rời ghế phượng, bước đến nắm lấy tay Liễu Thực phi:

“Muội muội có lòng lo lắng cho kẻ hạ nhân như vậy, thật khiến bản cung cảm động. Có điều, muội không cần phiền lòng nữa. Những cung nhân của muội, tất cả đều ở đây, bình yên vô sự rồi.”

Nói xong phẩy tay một cái, một hàng dài cung nhân mặc y phục của Mẫu Đơn cung liền thẳng tắp bước ra.

Liễu Thực phi kinh ngạc đến độ há hốc cả miệng, lắp bắp:

“Không... không thể nào...”

“Muội muội yên tâm, bản cung đã lệnh cho Xuân Linh kiểm tra bọn họ rồi.”

Hoàng hậu mỉm cười. Cung nữ Xuân Linh đứng bên liền kính cẩn bước lên, chấp tay bẩm báo:

“Bẩm Thực phi nương nương, nô tỳ đã xác minh cẩn thận. Đây quả là người của Mẫu Đơn cung. Và lại, bọn họ đều rất khỏe mạnh, một cọng tóc cũng chưa hề rơi mất.”

Liễu Thực phi mím môi không cam tâm, chạy như bay đến chỗ mấy người cung nhân của mình, kéo chân kéo tay từng người mà sẫm soi. Quả nhiên là một vết trầy xước cũng không có. Bọn họ tuy là mặt mũi tái mét nhưng hoàn toàn không bị thương chỗ nào cả.

“Không thể nào... Hoàng hậu, chuyện này...” Liễu Thực phi tức tối nghiêng răng, hoàn toàn không để ý đến hình tượng nữa. “Hoàng hậu, muội không nói dối! Hoà phi mang đám người này đến cho tỷ phải không? Nàng ta nhất định đã vu oan giá họa cho muội rồi đúng không? Tỷ tỷ...”

“Thực phi à, muội đã quá đa nghi rồi. Đúng là Hoà phi đã mang người đến trả cho bản cung. Nhưng nàng cũng không có nói gì tới muội cả. Có lẽ, là do muội hiểu lầm thôi.”

“Hoàng hậu...”

“Chuyện này chấm dứt ở đây. Bản cung mệt rồi. Thực phi hãy trở về đi.”

Lời lẽ của Hoàng hậu mềm mại mà cương quyết. Liễu Thực phi hậm hực dậm chân mấy cái, bỏ chạy ra ngoài. Đám người Mẫu Đơn cung run rẩy hành lễ với Hoàng hậu rồi dất đầu nhau cùng trở về. Nhìn bộ mặt của Liễu Thực phi là đủ hiểu, đám người này sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhìn bóng Liễu Thực phi khuất sau hành lang, Hoàng hậu mới buông tiếng thở dài, leo trở lên ghế phượng.

“Nàng ta đã về rồi, hai muội cũng ra đây đi.”

Từ tám bình phong phía sau lưng Hoàng hậu, ta và Trịnh phi chậm rãi nâng váy bước ra.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương ra tay tương trợ! Thần thiếp vô cùng cảm kích!”

Ta nhìn Hoàng hậu, thật tâm cảm kích. Hôm nay nếu không có nàng giúp đỡ nhiệt tình, ta không biết còn phải dây dưa với Liễu Thục phi đến khi nào.

“Liễu Thục phi càng ngày càng quá đáng”

Hoàng hậu thờ dài, lại nói:

“Lúc Trịnh phi đến nói với bản cung chuyện này, bản cung thật sự lo lắng... Nếu những cung nhân đó có chỗ nào sút mẻ, Liễu Thục phi nhất định làm loạn tới cùng. Cũng may Hòa phi là người hiểu chuyện.”

Thực ra phải nói là cũng may, lúc đuổi bắt người của ta không có làm đám cung nhân đó bị thương.

Ta cười nhẹ, lễ phép đáp:

“Đều nhờ Hoàng hậu che chở, còn có Trịnh phi quan tâm.”

Trịnh phi bị nhắc đến liền đỏ mặt, nhìn ta ấp úng:

“Cái này... thần thiếp lo lắng Thục phi nương nương sẽ gây khó dễ cho Hòa phi nên mới đến thỉnh giáo Hoàng hậu... Thần thiếp không có ý nhiều chuyện...”

“Trịnh phi có lòng như vậy, bản cung sao có thể trách người!”

Ta mỉm cười trấn an Trịnh phi. Nàng ngượng ngùng, định nói thêm gì nữa rồi lại thôi.

“Liễu Thục phi trẻ tuổi háo thắng, lại được thánh sủng lâu ngày, càng lúc càng làm ra nhiều chuyện khó coi. Có điều, Hòa phi thường ngày không tranh chấp với ai, sao lại...”

Hoàng hậu nhìn ta tò mò.

Ta nhún vai, ý nói mình cũng không hiểu nổi.

“Thôi tới đây coi như xong. Nếu sau này hoàng thượng có hỏi đến, đành để Hòa phi chịu ủy khuất vậy.”

“Thần thiếp đã hiểu.”

Ta cười nhẹ. Không ủy khuất ta thì ủy khuất ai? Chỉ hi vọng chuyện này trôi qua êm đẹp, ta không chọc vào sủng phi của Hoàng đế thì hẳn sẽ không nổi hứng chém giết.

Hoàng hậu vẫn chưa hết lo lắng, căn dặn ta và Trịnh phi thêm một hồi nữa rồi mới cho lui.

“Chủ nhân, không sao chứ? Ban nãy nô tài thấy Liễu Thục phi đi ra, dáng vẻ rất giận dữ?”

Tiểu Phúc Tử mặt xanh như tàu lá, giang tay đỡ lấy ta. Bình thường ta ít khi mang theo tiểu tử nhát gan này ra ngoài nhưng hôm nay xảy ra nhiều chuyện. Ngọc Thủy ốm liệt giường, Ngọc Nga mặt mày khó coi, Ngọc Bình ta không muốn dùng đến nên đành mang hắn theo.

“Không sao. Chúng ta hồi cung.”

Ta nắm cánh tay Tiểu Phúc Tử, tựa vào hắn theo đúng cung cách của các vị mệnh phụ phu nhân. Dù cảm thấy việc này thừa thãi vô nghĩa nhưng nhập gia tùy tục, ta đành phải bắt chước cho tốt.

“Khoan đã! Muốn đi là đi hay sao?!”

Từ phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng nữ nhân hét chói tai. Ta giật bắn người, quay đầu lại thì thấy Liễu Thục phi bùng bùng sát khí, xăm xăm bước về phía ta.

“Thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương!”

Ta và Trịnh phi đồng loạt cúi người hành lễ.

“Hừ! Đừng có mà giả vờ! Người trông dựa vào Hoàng hậu là bản cung không thể làm gì được người hay sao?”

Liễu Thục phi nghiêng răng, ánh mắt tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống ta.

“Thần thiếp nào dám.”

“Còn nói không dám? Rõ ràng ngươi muốn làm xấu mặt bản cung trước Hoàng hậu! Ngươi là của bản cung, ngươi đã có gan sao không đem đến trả cho bản cung mà lại phải nhờ Hoàng hậu?”

Liễu Thục phi càng nói giọng càng khó nghe. Quả thực không còn thấy được dáng vẻ nữ nhân duyên dáng thường ngày.

“Thần thiếp có chết cũng không dám có ý định đó. Chỉ là... thần thiếp sợ mình sẽ làm nung nung nổi giận ảnh hưởng sức khỏe nên mới không dám trực tiếp đến gặp... Nung nung phụng thể ngàn vàng, thần thiếp đâu dám luống cuống. Không ngờ lại khiến nung nung càng nổi giận. Đều là lỗi của thần thiếp...”

Ta nhanh chóng trưng lên vẻ mặt sợ sệt, khẩn khoản van nài.

Liễu Thục phi sừng sốt. Ta biết, cái mà nàng ta trông chờ là sự phản kháng của ta.

“Quý xuống cho ta!” Liễu Thục phi nghiêng răng.

Ta hít vào một hơi, nhẹ nhàng nâng váy quý xuống.

“A... chuyện này... Thục phi người...” Trịnh phi ré lên kinh hãi.

“Câm miệng.” Liễu Thục phi trừng mắt. “Trịnh Văn Anh, ngươi có phải cũng muốn quý cùng ả?”

Hai bên thái dương của Trịnh phi lập tức chảy xuống mấy hàng mồ hôi lạnh. Mấy lời khuyên can đã ra tới đầu lưỡi lại phải nuốt trở vào.

Nhìn thấy Liễu Thục phi hầm hầm sắc mặt, muốn bắt tội cả Trịnh phi, ta không đành lòng, phải mở miệng:

“Thần thiếp chọc giận nung nung là có lỗi, xin nghe nung nung răn dạy. Có điều Trịnh phi vốn không liên can, thường ngày lại đối với nung nung mười phần cung kính cùng ngưỡng mộ... Nung nung anh minh, xin đừng giận lấy nàng ấy mà tội nghiệp.”

“Ngươi...”

Liễu Thục phi run run, chỉ vào mặt ta mắng xối xả:

“Vốn đã biết ngươi là một nữ nhân nhu nhược, không ngờ lại quá vô dụng như vậy! Thật đáng chết! Còn chẳng đáng cho bản cung trút giận! Nếu đã biết mình có lỗi thì quý ở đó hai canh giờ cho bản cung!”

Nói xong liền lắc hông bỏ đi.

Ta khẽ thở ra.

“Hòa phi... nung nung cần gì phải quý như vậy? Chuyện này người vốn không có lỗi gì cả... Hay là để thần thiếp vào bẩm với Hoàng hậu nung nung... ”

Liễu Thục phi vừa đi khuất dạng, Trịnh phi liền sà tới bên ta, uất ức nói.

Ta thu lại bộ mặt sợ sệt ban nãy, ung dung mỉm cười:

“Trịnh phi ở trong cung lâu hơn bản cung. Chuyện này phải làm thế nào mới đúng. Trịnh phi cũng hiểu rõ mà. Có lỗi hay không có lỗi đều không quan trọng”

Quan trọng chính là, Hoàng Đế cho rằng ai có lỗi.

Hoàng Đế sủng ái Liễu Thục phi, nàng ta dẫu làm gì cũng sẽ không có lỗi. Mà nàng ta đã không có lỗi, tất nhiên ta là người có lỗi. Thời gian ở nơi này, sự tàn bạo của Hoàng Đế ta đã nghe qua không ít, cũng không muốn tự mình kiểm nghiệm. Cho nên, tốt hơn là ta cứ quý ở đây cho Liễu Thục phi hài lòng. Nàng ta hài lòng rồi thì sau này ta sẽ sống thoải mái hơn.

Lúc đó, ta đã thật sự nghĩ như vậy. Ta đã cho rằng chỉ cần nhẫn nhịn thì sẽ được buông tha.

Lúc đó, ta chưa hoàn toàn hiểu được ý nghĩa hai chữ “thâm cung”.

Lại nói, Trịnh phi coi vậy chứ cũng thật có lòng. Dù ta luôn miệng bảo nàng về trước, nàng vẫn kiên quyết không chịu dời đi. Lát sau còn không biết kiếm đâu ra một cái ô lớn mang đến che nắng cho ta, còn bản thân thì chịu đứng dưới nắng.

Trịnh phi nhập cung năm ngoái khi mới mười bốn tuổi. Đến nay vừa tròn mười lăm. Nghe nói nàng chỉ được Hoàng đế triệu hạnh một lần, nhiều ngày rồi không thấy long nhan. Dù đã phong đến ngôi phi nhưng chủ yếu vẫn là nhờ gia thế. Hơn nữa nhà họ Trịnh của nàng với họ Hà của Hoàng hậu có chút giao tình, Hoàng hậu yêu mến thường hay bảo vệ. Tính ra không phải là một phi tần được sủng ái cho nên không bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu hậu cung. Trịnh Văn Anh nhờ vậy mà có cuộc sống vô ưu vô lo, cộng thêm tính cách hơi trẻ con, nhìn chung vẫn còn là một nữ nhân lương thiện. Ta thấy nàng phơi nắng đến xanh mặt, cũng thấy xót xa, phải ra lệnh cho cung nhân của nàng ngay lập tức đưa nàng trở về. Trịnh phi có lẽ không chịu nổi nữa bèn đề ô lại cho ta, rút nước mặt trở về. So với cảnh chinh phụ tiễn chồng ra trận còn lâm li bi đát hơn.

Hai canh giờ rồi cũng qua đi.

“Chủ nhân, người không sao chứ? Để nô tài trở về gọi người mang kiệu đến...” Tiểu Phúc Tử rung rung đỡ ta đứng dậy.

“Không cần.” Ta lắc đầu. Một chút như thế này đối với ta có là gì, đâu phải chưa từng ném trái.

Tiểu Phúc Tử không dám nói thêm, chỉ sực sực chùi nước mắt. Ta dựa vào Tiểu Phúc Tử, tập tễnh trở về Cẩm Tước cung.

***

“Đều là tại nô tì không tốt nên mới hại Ngọc Thủy, hại chủ nhân như vậy...”

Ngọc Nga vừa thoa thuốc lên đầu gối ta, vừa than thân trách phận. Tiểu Phúc Tử cùng với Ngọc Bình đứng lấp ló hai bên giường, nét mặt vô cùng lo lắng.

Ta nằm dài trên giường, chẳng muốn nói gì. Kỳ thực nếu không phải vì gây chuyện với ta, Liễu Thục phi cần gì phải ra tay với mấy cung nữ nhỏ bé, cho nên ta mới là người hại bọn họ.

Liễu Thục phi này...

Nóng nảy, hung dữ, phách lối, ngang ngược, ra tay ngang nhiên, chẳng hề có một chút tâm kế nào. Muốn kiếm chuyện với ta, liền cho người đi kiếm chuyện, còn không thèm dùng đến cái đầu. Con người này đầu óc nông cạn, tầm nhìn hạn hẹp. Vậy mà có thể tồn tại được trong chốn hậu cung này đến tận bây giờ, quả là ông trời có đức hiếu sinh.

Thuốc thoa xong, ta không muốn nghe Ngọc Nga than thở thêm nữa bèn bảo bọn họ lui hết ra ngoài không gọi không được vào, riêng mình thì quần chăn ngủ một giấc.

Cả ngày mệt mỏi, cứ nghĩ ngủ sớm sẽ thoải mái, ai ngờ nằm mãi mà không ngủ được, đầu óc lại chập chờn nhớ lại những chuyện thời thơ ấu. Cũng có thể chính hai cái đầu gối sưng đỏ đã mang lại cho ta cảm giác như ngày còn nhỏ, bị đánh bị mắng.

Ngày đó, không biết đã bị phạt quỳ như thế này bao nhiêu lần.

Lăn qua lăn lại mãi mấy canh giờ mà vẫn không ngủ được, ta xuống giường, nhón chân đi khẽ để khỏi kinh động người hầu bên ngoài. Mấy ngày nay khí trời âm ảm, lúc ngủ ta không đóng cửa sổ. Giờ đến ngồi ở bàn trang điểm bên cửa sổ, ngửa mặt nhìn trăng sáng, kí ức tuổi thơ lại càng ứa về dữ dội như nước lũ tràn bờ không sao cản nổi.

Ngày còn nhỏ bị hiếp đáp, gầy vò, ta chỉ ao ước sau này lớn lên, lấy chồng rồi sẽ có thể tránh xa chốn hậu cung thị phi. Cứ nghĩ mình không được ai thương yêu, chắc rồi sẽ gả cho một lang quân tầm thường, ví như đem làm phần thưởng cho một quan viên nhỏ nào đó. Bất quá tầm thường cũng có điểm tốt. Chỉ cần có thể sống một đời bình lặng, ta đã không còn gì ao ước. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, nhaoáng một cái, ta liền bị mang đi hòa thân. Người khác chỉ thấy ta mang bộ mặt tươi cười leo lên kiệu hoa, một bước lên mây, từ một công chúa bị ghét bỏ một bước liền trở thành phi của Hoàng Đế Bách Phụng, vinh hoa phú quý không sao kể xiết. Đầu có ai thấy được, bên trong kiệu hoa, khi lộp rèm lụa kia buông xuống, ta đã khóc ra bao nhiêu nước mắt. Ta cuối cùng chỉ là một con chim nhỏ yếu ớt bay từ chiếc lồng son này sang chiếc lồng vàng khác. Kết cục vẫn là bị giam cầm cả đời. Mà ngày trước, ta còn có hi vọng một ngày tung cánh bay khỏi lồng son. Còn nay, hi vọng đó chỉ còn là tham vọng hảo huyền.

Cái gì gọi là phong phi? Cái gì gọi là ban hiệu, đổi họ, ghi tên vào hoàng tịch? Chẳng phải chính là nói với ta: Chu Đan Nguyệt, cho dù ngươi có chết đi hóa thành ma thì vĩnh viễn cũng không được làm một con ma tự do.

Ngước đầu nhìn mặt trăng tròn vành vạnh trên cao, trong lòng càng cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo. Ta cúi người mở tủ hộc tủ bên dưới bàn trang điểm, lấy ra một chiếc gương nhỏ. Trong gương mở ra chỉ toàn những thứ linh tinh: mấy quyển y thư cổ đã ngả màu, một bộ kim châm cứu bình thường, một cái túi vải đựng mấy bông hoa khô quắt queo chẳng còn hương sắc gì, cuối cùng là một miếng ngọc bội to bằng lòng bàn tay.

Ta lướt tay qua mấy vật kia, lấy ra miếng ngọc bội.

Ngọc bội trắng đục khắc hình hoa mai, chất ngọc tầm thường, thủ công thô vụng, mới nhìn qua cũng biết là đồ hạ phẩm, không đáng tiền. Ngón tay ta dịu dàng vuốt ve miếng ngọc, móng tay lại miết xuống những đường khắc hoa mai quấn quýt nhau. Chỉ nghe “tách” nhẹ một tiếng, mặt ngọc liền tách ra làm hai. Ngọc bội trắng tầm thường ban nãy chỉ là lớp vỏ bọc che giấu miếng ngọc quý bên trong.

Miếng ngọc giấu bên trong xanh ngắt mà óng ánh trong suốt, tựa hồ có thể nhìn xuyên qua được. Một mặt khắc chữ “Ly”, mặt còn lại khắc chữ “Thoại”. Tất cả đều được khắc nổi bằng kiểu chữ triện phức tạp, nét khắc tinh xảo, hơi mòn như đã trải qua rất nhiều thời gian.

Đem ngọc giấu trong ngọc, lấy đồ hạ phẩm bọc ngoài hàng thượng phẩm. Tinh tế như vậy, đúng là chỉ có Người mới nghĩ ra.

Nghĩ tới Người, ngón tay dừng lại trên chữ “Ly” chợt thấy tê cứng.

Thống lĩnh Ngự Lâm quân Tùy Khâu - Lý Thanh Phong.

Người mà một đời ta khắc cốt ghi tâm, đến chết cũng không quên được.

Hơn một tháng trời nơi đất khách quê người, ta vui mình vào những thú vui khuê các mới mẻ. Lúc luyện chữ, lúc xem sách, lúc tính toán tương lai, cố ý quên quên nhưng trong lòng lại không thể nào không nghĩ đến.

Hình ảnh Người vẫn in sâu trong tâm trí ta, từ ánh mắt sâu thẳm như biển cả đến nụ cười phóng khoáng, hào sảng. Tất cả kí ức về người đều nguyên vẹn và mới mẻ cứ như chỉ mới là ngày hôm qua vậy.

Mười tuổi, ta bị phạt quỳ một ngày, đầu gối đau đớn đứng không vững. Người không ngại thị phi đỡ lấy ta, cõng ta về Viên Linh Các, tận tâm giúp đỡ.

Mười một tuổi, ta nói muốn học chữ. Người cầm tay ta, nắn nót rèn từng nét chữ một.

Mười hai tuổi, cả cung nữ, thái giám cũng dám đánh ta. Người đau xót, ở luôn trong cung không về nhà nữa. Cốt yếu là bớt thời gian ăn ngủ, dạy ta võ công, bảo vệ thân thể.

Mười ba tuổi, ta làm chuyện xấu. Ngoại trừ Người ra, không ai phát hiện. Người nổi giận nhưng không hề tố giác, làm mặt lạnh với ta mấy ngày liền. Ta sợ Người bỏ mặc ta, ôm người khóc lóc không thôi. Người cười buồn, nói: “Thần chỉ mong điện hạ lớn lên làm một nữ nhân lương thiện.”

Mười sáu tuổi, Người tự nhiên lẩn tránh không nhìn thẳng vào mắt ta. Mỗi lần ta ôm Người, mặt Người liền ửng đỏ vô cùng đáng yêu.

Hai mươi tuổi, ta nhận thánh chỉ hòa thân. Người không vào cung gặp ta nữa.

Đêm trước ngày xuất giá, Người đến Viên Linh Các, tặng ta miếng ngọc bội này. Ta nhận ngọc bội, nén lòng không khóc. Lâu lắm rồi, Người mới chủ động ôm ta, còn ôm rất lâu.

Ngày xuất giá, Người lãnh nhiệm vụ bảo vệ xa giá của ta đến Bách Phượng. Người biết ta nhất định bỏ trốn cho nên mới quyết chí đi theo bởi vì Người biết, ngoài Người ra không ai cản nổi ta.

Đi đường ba ngày, biên giới hai nước đã gần sát. Ban đêm, ta ôm trường kiếm cùng hành lý đơn giản, lén nhảy khỏi xe ngựa. Chạy chưa được bao lâu đã thấy bóng Người lừng lững trước mặt. Ta đau lòng, ném đồ xuống đất, không quản thể diện khóc rống lên:

“Ta không muốn hòa thân!”

Người tiến lại gần, nhìn ta cảm lạnh. Ta nhìn thấy trong ánh mắt Người có chút mất mát, liền níu tay Người, càng khóc lớn:

“Tướng quân hãy đưa ta trốn đi! Ta không làm Hòa phi, không làm công chúa; Tướng quân không làm tướng quân! Chúng ta cùng nhau đi khỏi đây, có được không?”

Ánh mắt Người hiện lên sự giằng xé nội tâm dữ dội. Thế nhưng, chỉ một giây lát tất cả dao động đều biến mất, chỉ còn lại sự bình lặng. Người gỡ tay ta, nói rành mạch:

“Điện hạ có thể không làm công chúa, thần cũng có thể không làm tướng quân. Nhưng hôn sự của Bách Phượng và Tùy Khâu không thể bị hủy. Bách tính muôn dân, trông cậy vào điện hạ.”

Ta biết, Lý Thanh Phong chính là người như vậy. Lý gia chính là như vậy. Dù có chết cũng phải đặt quốc gia lên hàng đầu.

Huống hồ gì là nhi nữ tình trường.

Huống hồ gì, chưa chắc là Người đã thích ta.

Ta tự mình nhặt đồ đạc dưới đất, biết ý Người đã quyết không thể lay chuyển. Công phu do Người dạy, có đánh cũng đánh không lại, chỉ muốn làm rõ một chuyện cuối cùng:

“Tướng quân có yêu ta không?”

Câu hỏi dường đột đến mức phi lễ của ta làm Người chết sững. Lời này, nếu đổi lại là cô nương bình thường, có kẻ dao vào cổ họ cũng không dám nói.

Lý Thanh Phong ngẩn ra, mãi lâu sau mới đáp lại một câu không mấy liên quan:

“Thần hơn điện hạ mười hai tuổi.”

Ta mỉm cười, kéo tay áo lau sạch nước mắt trên mặt, gật đầu:

“Bản cung đã hiểu.”

Lần đầu tiên ta xưng “bản cung” cũng là lần cuối cùng ta nói chuyện với Người.

Ta nói đã hiểu, thực ra là nói dối. Đến tận bây giờ, ta vẫn chẳng hiểu gì cả. Nếu ta không thua Người mười hai tuổi, Người sẽ yêu ta sao?

Thở dài một tiếng, bản thân ta cũng không hiểu nổi mình có yêu Lý Thanh Phong hay không. Người là người duy nhất từng che chở ta, bảo vệ ta, trân trọng ta. Đối với ta, Người là cha, là huynh trưởng, cũng là sư phụ. Ta có thể xác định, tình cảm của mình đối với Người vô cùng sâu nặng, chỉ là đó là thứ tình cảm gì thì ta không biết được.

Nghĩ thêm chỉ khiến lòng càng rối bời, chẳng nào thì cả đời này ta cũng chỉ có thể là nữ nhân của Hoàng Đế, đâu còn cần nghĩ tới tình cảm với nam nhân khác. Nếu để lộ chuyện này, chỉ e chết không chỗ chôn.

Ta cẩn thận đặt miếng ngọc của Lý Thanh Phong vào trong vỏ ngọc, hai tay siết mạnh, “tách” thêm một tiếng, mặt ngọc đã ghép trở về, không còn dấu tích gì.

Vừa đúng lúc đó, bên ngoài có tiếng bước chân, phảng phất hơi thở nhẹ nhàng. Ta nhất thời hoảng hốt. Ai lại vào phòng ta lúc này? Nếu là người hầu, phải lên tiếng xin phép chứ? Lẽ nào là thích khách? Người này hơi thở đều đặn bình thường, không giống kẻ biết võ công. Nhưng lúc này đã quá nửa đêm, lòng ta không khỏi sợ hãi, vội đặt miếng ngọc lên bàn, đồng thời rút trâm trên đầu xuống.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đã đến cửa phòng. Trong tay ta nắm chặt cây trâm nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6

Cánh cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra. Thấp thoáng một bóng người chậm rãi nâng màn lụa bước vào.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

Ta vội vã quỳ xuống.

Hoàng Đế mỉm cười, lại gần đỡ lấy ta, nói: “Bình thân.”

Đã một tháng không gặp, ta suýt chút quên mất mặt hấn trông thế nào. Hôm nay, hấn mặc thường phục màu tím nhạt, vẻ ngoài giản dị. Nếu không nhờ đôi giày thêu hình rồng dưới chân hấn, ta sợ mình thật sự nhận không ra.

“Hoàng thượng giá đáo, sao không nghe ai thông báo một tiếng?”

Ta cung kính kéo ghế mời Hoàng Đế ngồi, lại muốn rót trà cho hấn nhưng sờ vào thì ấm trà đã nguội lạnh từ lâu. Sực nhớ đã ra lệnh không cho ai vào làm phiền nên cung nữ cũng không vào châm trà được, đang định gọi người thì Hoàng Đế đã ngăn lại:

“Không cần pha trà. Ban nãy ở chỗ Thục phi đã bị nàng ấy ép uống no rồi.”

Nghe tới Thục phi, lòng ta căng thẳng. Nhanh như vậy đã đến trách phạt sao? Dù có giận cách mấy cũng nên để đến sáng mai chứ? Nhưng len lén nhìn thì thấy long nhan bình thường, không có chút giận nào.

“Hoàng thượng đến bất ngờ, thần thiếp không kịp chuẩn bị... Nhếch nhác thế này, xin Hoàng thượng thứ tội...”

Vốn đang ngủ nên trên người chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng cộng thêm lúc này rút trâm định tự vệ nên mái tóc dài được thả xõa ra vô tổ chức. Nhìn ta bây giờ thật chẳng ra sao.

“Đêm đã khuya, trăm cứ nghĩ Nguyệt nhi đã ngủ nên không muốn hạ nhân to tiếng làm phiền. Không ngờ nàng vẫn còn thức.”

Hoàng Đế đứng dậy, khoan thai bước đến bàn trang điểm, cầm miếng ngọc trắng lên xem. Ta hơi giật mình. Lúc hốt hoảng đã quên không cất nó đi. May mà Hoàng Đế xoay lưng về phía ta, không thấy được sự lo lắng trong mắt ta.

“Trăm cảm thấy miếng ngọc này rất bình thường. Vì sao Nguyệt nhi lại yêu thích như vậy, đêm khuya cũng đem ra ngắm? Hình như là của một người rất quan trọng tặc?”

Tay ta run lên nhưng miệng vẫn đáp trời chày:

“Hoàng thượng thánh minh. Đây là di vật của mẫu thân thần thiếp để lại. Tuy không phải thứ đắt tiền nhưng đối với thần thiếp lại là vật cực kì trân quý.”

“Thì ra là vậy. Ái phi nhớ nhà ư?” Hoàng Đế đột ngột quay người lại. Ánh trăng vừa khéo rọi lên khuôn mặt non nớt của hấn, làm cho dung mạo thanh thoát như đang tỏa sáng.

“Bây giờ, nhà của thần thiếp chính là ở đây. Chỉ là có chút hồi tưởng đến thời thơ ấu mà thôi.”

Nói như vậy cũng không phải là nói dối.

Hoàng Đế có vẻ hài lòng với câu trả lời của ta, đặt miếng ngọc trở về chỗ cũ. Hắn khoát tay gọi ta. Ta ngoan ngoãn đến đứng sau hắn một chút.

“Chuyện của nàng và Thục phi hôm nay, trăm đã nghe qua”

Giọng Hoàng Đế thanh nhẹ như tiếng chuông gió, nhưng lại làm ta kinh hãi.

“Thần thiếp không tốt, chọc giận Thục phi nương nương.”

Ta đè thấp giọng, điều chỉnh thanh âm yếu đuối đáng thương hết mức có thể.

“Còn gì nữa không?”

“Thần thiếp tự tiện cởi giày là vô phép, còn nhảy xuống hồ làm mất thể diện hoàng gia.”

“Đã biết tội chưa?”

“Thần thiếp biết tội.”

“Sau này còn dám tái phạm không?”

“Sau này thần thiếp nhất định không dám mạo phạm Thục phi nương nương. Nhưng mà...”

Đôi mắt trong trẻo như pha lê của Hoàng Đế tò mò nhìn ta, chờ đợi. Ta cắn môi, suy nghĩ một chút rồi kiên quyết đáp:

“Thần thiếp vẫn sẽ tái phạm.”

Lời này thật sự làm Hoàng Đế giật mình. Hắn hơi nheo mày nhìn ta. Tuy nhiên vẫn không giận, chỉ hỏi:

“Vì sao?”

Ta hít sâu, hạ gối quỳ xuống dưới chân Hoàng Đế, tiếp tục yếu ớt mà thưa:

“Thần thiếp có lời thật tâm muốn nói.”

“Đã là lời thật tâm thì cứ nói ra.” Hoàng đế cười ôn hòa.

“Hồ sen ở Ngự hoa viên rất sâu. Đây lại là nơi chur phi thường xuyên lui tới. Thần thiếp cho rằng, nơi như vậy nhất định phải có người canh gác, có phải không ạ?”

Hoàng Đế trầm ngâm: “Ừ, trăm cũng hay đi ngang đó, nhớ ở đó lúc nào cũng có một đội Ngự lâm quân trực. Hình như còn có một tốp nội thị canh chừng.”

Ta đổi giọng uất ức nói: “Nhưng lúc thần thiếp đến đó thì ngoài hai cung nữ của thần thiếp và nhóm người Mẫu Đơn cung của Thục phi ra, không còn ai khác.”

Hoàng Đế ngạc nhiên hỏi: “Thật vậy sao?”

Ta cúi đầu: “Thần thiếp biết hành động của mình đã phạm cung quy. Thế nhưng, cung nữ đó cũng là một mạng người. Nếu nàng ấy làm sai, bị phạt chết cũng phải lẽ. Nhưng nàng vốn không có tội gì cả, thần thiếp làm sao có thể nhìn nàng ấy chết oan dưới đáy hồ? Kê Thục phi nương nương muốn giết, ngay cả Ngự Lâm quân cũng không dám cứu, đành bỏ đi xem như không thấy. Có điều, chuyện thấy chết không cứu, người khác làm được, thần thiếp không làm được.”

Nói xong chớp mắt một cái, hai hàng lệ long lanh liền rơi xuống.

Dầu ta không nhìn lên cũng cảm nhận được ánh mắt Hoàng Đế nhìn ta rất lâu. Lưng ta đã đổ mồ hôi lạnh. Chiều này tung ra, được ăn cả ngã về không. Nếu động được vào tâm Hoàng Đế khiến hắn thương xót, sau này ta càng dễ sống hơn. Nếu không... đành phó thác cho số phận. Ta không thích mạo hiểm, nhưng từ ngày đến Bách Phụng ta đã như ngồi lên lưng cọp rồi.

“Vi nàng ta là cung nữ thân tín của nàng nên nàng mới hi sinh thân mình như vậy?” Hoàng đế không nóng không lạnh hỏi.

“Thần thiếp một mình nhập cung. Thời gian ở đây mới vừa một tháng. Gọi là thân tín cũng hơi miễn cưỡng. Bất quá, cho dù người rơi xuống hồ lúc đó là ai, thần thiếp cũng sẽ không làm khác.”

Lại một khoảng yên lặng đáng sợ nữa. Hoàng Đế dường như nghĩ ngợi rất lâu. Hai đầu gối ta đang sưng, giờ lại quỳ lâu càng thêm đau nhức. Ta không dám than vãn, chỉ nín thở chờ đợi cơn thịnh nộ giáng xuống đầu.

Cuối cùng, nghe Hoàng Đế thở dài một tiếng, nắm lấy hai vai ta, kéo dậy.

Hòn đá trong lòng ta rơi xuống. Ta sợ sệt, hỏi khẽ:

“Hoàng thượng không trách phạt thần thiếp sao?”

“Quốc pháp xưa nay xử tội giết người, vẫn chưa có quy định nào xử tội cứu người. Nào, lại đây, chân nàng chắc vẫn còn đau. Đừng quỳ mãi như vậy.”

Hoàng Đế cười thành tiếng, kéo ta đến ngồi lên giường, lại đưa tay đỡ vấy ta lên. Ta bị bất ngờ, không nghĩ hẳn có thể sờ sảng đến mức đó nên không kịp phòng bị, tà váy bị lật đến ngang đùi, lộ ra da thịt trắng nõn nà như phấn.

“Hoàng thượng...” Ta kêu lên, muốn kéo váy xuống nhưng hai tay liền bị hắn chặn lại.

Với sức của ta, đá hẳn văng ra khỏi hoàng thành cũng không phải là chuyện khó. Thế nhưng, hẳn lại là Hoàng Đế. Muốn bảo toàn tính mạng trong chốn hậu cung, tất nhiên là không nên đá Hoàng Đế.

“Hoàng thượng” Ta bất lực kêu thêm một tiếng.

“Đừng lộn xộn. Để trẫm xem đầu gối của nàng.” Hoàng Đế gắt khẽ.

Lúc này ta mới để ý, ánh mắt hắn nghiêm nghị tập trung trên hai cái đầu gối sưng đỏ của ta. Vết thương không có gì nghiêm trọng, chỉ là da thịt ta vốn vừa trắng vừa mỏng nên mới nổi bật như thế.

“Còn đau không?” Hoàng Đế nhẹ nhàng chạm vào chỗ sưng.

“Đạ, đã không còn đau nữa.” Ta cẩn mật đáp một cách khách khí, nén lại trong lòng câu “Đồ chết tiệt, đụng vào làm thế quái nào lại không đau?!”

Hoàng Đế nghe xong tỏ ra an tâm, kéo váy ta ngay ngắn trở lại. Hai người cùng ngồi trên giường, lại ngồi rất sát. Ta gần như có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo của hắn. Trong đầu bất giác nhớ lại đêm tân hôn một tháng trước, thấy hơi ngại ngùng.

“Tính cách của Thục phi như thế, nàng vẫn có thể nhẫn nhịn được, cũng xem là có bản lĩnh.” Hoàng Đế đột ngột bật cười.

Ta chưa nghĩ ra nên đáp cái gì thì hắn đã nói tiếp:

“Một tháng rồi, trẫm không đến tìm nàng, nàng cũng không đi tìm trẫm. Chẳng lẽ không muốn gặp trẫm?”

Ta vội vã nói: “Thần thiếp luôn mong nhớ Hoàng thượng. Chỉ là quốc sự quan trọng, Hoàng thượng bận trăm công ngàn việc... Thần thiếp không dám làm phiền...”

“Miệng lưỡi cũng lanh lẹ lắm.” Hoàng Đế cười nhạt, đưa tay xoa nhẹ đầu ta. “Nếu bọn họ mà cũng nghĩ được như nàng thì trẫm thanh tịnh biết bao.”

“Hoàng thượng...”

“Nàng muốn nói bọn họ cũng vì quan tâm trẫm, đúng không?”

Hoàng Đế nhìn ta, cười tủm tỉm. Câu nói bợ đỡ hay ho bị hắn đoán trúng, ta nhất thời không còn gì để nói.

“Hoàng thượng thánh minh.”

“Câu đó trẫm nghe rất nhiều lần rồi, chán lắm.”

Ta không ngừng rửa thẳm. Tiểu tử chết tiệt, ta là phi tử, không phải ngôn quan.

“Nói nhiều mệt thật. Ngủ thôi.”

Hoàng Đế cười tỉnh quái, nhanh như chớp chồm tới ôm lấy ta.

Ta không kịp nói “Tuân mệnh” đã bị hắn đẩy ngã ra giường, lăn tròn một vòng. Giường rộng rãi, lăn qua lăn lại như vậy mà không bị đụng vào chỗ nào, thật là tốt.

Trăng bên ngoài cửa sổ chiếu sáng sương phòng. Ánh sáng lờ mờ xuyên qua mấy lớp màn sa mỏng, đủ để ta nhìn rõ dung mạo Hoàng Đế. Mũi cao thẳng tắp, mày kiếm, trán rộng, ấn đường sáng sủa. Còn nhỏ mà đã được thế này, thêm vài năm nữa nhất định sẽ thành một nam nhân anh tuấn, tiêu sái hơn người.

Ta nằm nghiêng một bên, chống cằm ngắm nhìn Hoàng Đế ngủ, cảm thấy hắn càng nhìn càng đẹp. Thảo nào nữ nhân chốn hậu cung này yêu hắn điên cuồng. Cứ cho rằng hẳn không phải là Hoàng Đế, tướng mạo này cũng đủ đem đi dụ dỗ không ít nữ nhân. Lại chợt nghĩ không biết lúc Lý Thanh Phong mười bảy tuổi trông như thế nào, so với Hoàng Đế này có dễ nhìn hơn không?

Có lẽ ta là một nữ nhân hảo sắc. Nhìn thôi không đủ, ta thật sự muốn chạm vào Hoàng Đế. Chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, ta nhè nhẹ đưa một ngón tay lên vuốt ve đôi môi Hoàng Đế. Môi trên hần hơi mỏng. Nghe nói những kẻ môi mỏng đều rất bạc tình. Kể ra cũng đúng, khắp thế gian này liệu còn ai bạc tình hơn bậc đế vương?

Nhưng mà bạc tình thì sao, chung tình thì sao? Hậu cung này, chân tình không có chỗ để tồn tại. Mà người có tình cũng không thể tồn tại.

Ta tự mỉm cười với mình, to gan rướn người hôn nhẹ lên đôi môi hơi hé mở của Hoàng Đế. Nói là hôn, thực chất chỉ phớt nhẹ như chuồn chuồn đập nước mà thôi.

Đang định kéo chân ngủ tiếp thì Hoàng Đế đột nhiên mở tròn mắt nhìn ta, dọa ta suýt nữa rút tim ra ngoài.

“Hoàng Thượng...”

“Cứ nghĩ Nguyệt nhi nhất gan, không ngờ cũng lém lỉnh lắm, dám trêu cả trẫm. Lại đây, trẫm dạy cho nàng như thế nào gọi là hôn.”

Hoàng Đế cười hi hi, sấn tới ép sát ta vào vách giường, đặt lên môi ta một nụ hôn cuồng nhiệt đến không thờ nổi.

Trong lòng ta than dài một tiếng. Lần này rõ ràng là ta tự rước họa vào thân, đành chịu trận chứ biết làm sao. Đúng là không nên chọc vào Hoàng Đế.

Một mỗi một lúc sau, ta sợ hán tuổi trẻ khí cường, lại hành hạ ta lần nữa nên lập tức nhắm mắt, thờ nhẹ, giả vờ ngủ.

Hoàng Đế thấy ta ngủ rồi bèn nhấc đầu ta đặt lên cánh tay hần, ôm lấy ta mà ngủ. Áp mặt vào ngực Hoàng Đế mát rượi, mùi dạ lan thoảng vào mũi, lòng chợt phẳng lặng. Bỗng nghe tiếng Hoàng Đế thì thầm:

“Nguyệt nhi của trẫm thì ra là người lương thiện như thế. Nhưng quá lương thiện, làm sao sống thọ được đây?”

Làm sao sống thọ được?

Trong lòng ta cười lạnh một tiếng. Chỉ cần tiểu tử nhà ngươi không muốn ta chết, ta tự nhiên có thể sống thọ.

Chu Đan Nguyệt lớn lên từ trong sóng gió hậu cung. Người ta thường nói hậu cung là chốn ăn thịt người. Ta tin và cũng thấy nhiều rồi. Hai mươi năm nay, ta đã nhìn thấy không dưới ba mươi phi tần lớn nhỏ bị ép chết, chết rất thê thảm. Thế nhưng lúc ta chỉ là một đứa trẻ, cái thứ gọi là hậu cung đó đã không ăn nổi ta, bây giờ càng không thể. Tùy Khâu hay Bách Phụng đều như nhau. Những nữ nhân kia đều là sau khi lớn lên mới nhập cung, bọn họ ở hậu cung chỉ mới vài năm, làm sao có thể so sánh với kẻ sinh ra và lớn lên trong hậu cung như ta? Cái ta e ngại, chỉ là ân sủng của Hoàng Đế mà thôi. Trời không tuyệt đường, Hoàng Đế không ghét bỏ ta. Vậy, ta đã có đủ tự tin tranh sủng.

Sủng ái này, không phải vì Hoàng Đế mà tranh.

Ta muốn giành không phải vì yêu thương Hoàng Đế mà là vì tự bảo vệ mình. Ta tự nhủ với lòng, phải luôn nhớ rõ điều này: Chỉ cần ta không yêu Hoàng Đế, ván cờ này ta tuyệt đối sẽ không thua.

Hôm nay ta làm ra chuyện, Hoàng Đế không giận không trách, còn lâm hạnh ta. Bầy phi tần của hần nhất định rất phiền lòng. Nghĩ tới những thị phi sẽ bắt đầu vào ngày mai, ta rút người, rúc sâu hơn vào lòng Hoàng Đế, tận hưởng một chút bình yên trước khi bình minh tranh đấu bắt đầu.

***

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Đế thượng triều còn ta thì lo chuẩn bị đi thỉnh an Hoàng hậu. Ta đã cho Ngọc Bình xuống làm cung nữ giặt y phục, chỉ còn Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử giúp ta trang điểm.

“Chủ nhân... Hoàng thượng không có trách phạt người thật sao?”

Ngọc Nga bắt an hỏi.

Ta lắc đầu, cười nhẹ:

“Không trách chút nào.”

Ngọc Nga thở phào nhẹ nhõm, xong lại nhíu mày:

“Chuyện này thật kỳ lạ. Nô tỳ nghe nói, trước khi đến chỗ chúng ta, Hoàng thượng rất giận dữ. Có một tiểu thái giám dâng trà xui xẻo, vô tình làm đổ một giọt nước trà trước mắt Hoàng thượng lúc đó, liền bị Hoàng thượng sai người lôi ra đánh chết. Tối hôm qua, thấy Hoàng thượng long nhan lạnh như băng, lại không cho chúng nô tỳ bẩm báo... Nô tỳ cứ sợ chủ nhân phải chịu khổ.”

“Đúng đó! Nô tài cũng nghe người ta nói, khi Hoàng thượng ở chỗ Thục phi nương nương đã nổi giận lôi đình, nói sẽ đòi lại công đạo cho nương nương. Đúng là làm nô tài sợ chết mất.”

Tiểu Phúc Tử nghe vậy liền nói hùa theo, không quên run rẩy một hồi phụ họa.

Nghe bọn họ nói như thế, ta đột nhiên phát hiện quả là có chút kì quái. Hoàng Đế tàn bạo là chuyện ngày nào ta cũng nghe. Tuy nhiên, làm phu thê một tháng, hai lần gặp hần, ta đều cảm thấy hần rất dịu dàng, không hề có một chút thô lỗ nào. Nếu không vì những lời đồn ngày nào cũng đổ vào tai, ta đã cho rằng hần là một quân tử tao nhã như ngọc. Nghĩ kỹ, cũng có lẽ do ta là công chúa hòa thân nên hần có chút kiêng nể chăng?

“Những chuyện này... về sau đừng bàn nữa.” Đây cũng chẳng phải chuyện hay ho gì. Nói nhiều, chẳng may tai vách mạch rừng, lại có chuyện không hay.

“Nô tỳ đã biết.” Ngọc Nga ngoan ngoãn gật đầu, chọn một cây trâm bạc nhả nhận cài lên tóc ta.

Ta hài lòng nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương. Tóc đen dài búi cao gọn gàng, chỉ cài một cây trâm bạc hình hoa mai. Gương mặt trang điểm rất nhạt, môi cũng chỉ thoa một chút son. Tổng thể nhìn vào không lộng lẫy nhưng cũng không sơ sài. Ngọc Nga hóa ra cũng hiểu hôm nay ta không thể trang điểm rực rỡ. Quả là một nữ nhân tinh tế.

“Cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi kẻo trễ.” Ta vịn tay Tiểu Phúc Tử đứng dậy, chợt nhớ ra vài chuyện bèn quay đầu dặn dò Ngọc Nga:

“Lát nữa người hãy đến xem Ngọc Thủy thế nào rồi. Khi bản cung trở về sẽ đến thăm nàng ấy. Còn nữa, nhớ pha sẵn trà Tuyết Liên cho Tà tiên sinh. Trà này hạ hỏa giải nhiệt rất tốt. Pha nhiều một chút, khoảng ba ấm nhé.”

Xong xuôi đầu đó mới yên tâm ngồi kiệu đến Triều Lan cung.

***

Hôm nay là một ngày náo nhiệt, ta chưa vào đến đại điện đã nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng.

“Tỷ tỷ nói xem, hôm nay Liễu Thục phi có đến hay không?”

Giọng nói thanh thúy, nghe rất quen, có lẽ là Dương Quý cơ.

“Ha ha, nàng ta còn mặt mũi nào mà ra ngoài chứ! Nếu là ta, chắc chắn xấu hổ chết luôn rồi!”

Giọng cười khanh khách này là của Giang tần, không lẫn đi đâu được.

“Giang tỷ nói không sai. Ha, Liễu Thục phi hôm trước còn huênh hoang lắm. Nói là sẽ cho Hòa phi biết tay. Nhưng mà sao chứ? Hoàng thượng còn không nói nặng Hòa phi lấy một câu.”

Tĩnh tần khúc khích đáp lời.

“Hừ, chẳng qua Hoàng thượng nể tình Hòa phi là công chúa hòa thân thôi. Chẳng phải nàng ta đã bị Thục phi phạt quỳ cả buổi trước Triều Lan cung ư? Hoàng hậu còn không thêm nói gì.”

Tiếp chiêu nghi hằm hừ, nhưng đối đáp rất yếu ớt, rõ ràng là bị đuối lý.

“Bản cung vốn cứ nghĩ Hòa phi là kẻ nhu nhược, thì ra chân nhân bất lộ tướng. Các tỷ muội nói thử xem, nàng ta làm thế nào khiến Hoàng thượng nguôi giận nhỉ?”

Vừa kiêu ngạo vừa chua ngoa, còn ai ngoài Triệu Đức phi. Ta thật không hiểu nổi Hoàng Đế nhóc con nghĩ gì mà lại để nàng ta làm “Đức phi”. Phong một nữ nhân độc ác, chua ngoa làm Đức phi, một nữ nhân hung dữ, ngu ngốc làm Thục phi. Thật là thiên hạ đại loạn.

“Ai da! Còn phải nói sao? Chẳng phải là hồ mỵ sao? Thần thiếp nghe nói nữ nhân Tùy Khâu đều rất phóng đãng, giỏi quyến rũ nam nhân...”

“Hừ, dựa vào gương mặt tầm thường của ả mà cũng muốn hồ ly mỵ chủ sao? Ta khinh!”

“Tỷ tỷ, người đừng xem thường... Thực ra Hòa phi có một nước da rất đẹp đó. Lần trước muội vô tình chạm vào cổ tay nàng ấy đã cảm thấy bị mê hoặc rồi, đừng nói là Hoàng thượng...”

“Quỳnh thực nghi hồ đồ rồi! Làn da của Đức phi nương nương còn đẹp hơn vạn lần, các tỷ muội nói có phải không?”

Lời vừa dứt liền có hàng loạt kẻ tán đồng, hùa vào xu nịnh, khiến ta nổi cả da gà. Ta lắc đầu, sợ đứng nghe lén một lát sẽ thực sự biến thành gà, đành chán nản ưỡn thẳng lưng, ngẩng cao đầu bước vào, không quên ho lên mấy tiếng đánh động.

“A, Hòa phi đã đến rồi.”

Thấy Triệu Đức phi cười tươi niềm nở, da gà trên tay ta lại nổi thêm một mảng. Cũng may tay áo rất dài.

“Thần thiếp tham kiến Đức phi nương nương.”

Ta kéo tay áo xuống một chút, che đi chỗ da gà vừa nổi, cung kính thỉnh an.

“Hòa phi bình thân, mau lại ngồi đi.”

“Tạ ơn Đức phi nương nương.”

Hoàng hậu còn chưa đến, thảo nào bọn họ ồn ào như vậy. Liễu Thục phi bình thường đều đi rất trễ, cũng không chắc nàng ta có đến hay không. Ta vờ như không nhìn thấy đủ loại ánh mắt khinh khi, ganh ghét đang chĩa vào mình, cứ thế bình thân bước đến chỗ ngồi thường lệ. Hoàng hậu chưa đến, điểm tâm chưa thể ăn, ta đành uống tạm chút trà. Đồ ở chỗ Hoàng hậu dù là bánh hay trà đều vô cùng ngon miệng.

“Chân của nương nương không sao chứ?” Trịnh phi ngồi bên cạnh lén lút nắm tay áo ta, quan tâm hỏi.

“Không hề gì. Trịnh phi cũng không bị cảm nắng chứ?”

Ta mỉm cười, hòa nhã cùng Trịnh phi trò chuyện. Ở nơi này, cũng chỉ có nàng mới đối với ta vô tư như vậy.

“Thần thiếp không sao. Thần thiếp chỉ lo lắng cho nương nương. À phải rồi, thần thiếp có một lọ thuốc trị thương rất tốt. Nương nương dùng sẽ không để lại sẹo đâu.”

Thuốc trị thương chỗ ta không thiếu. Lúc trước thường hay bị thương nên sang được của ta vô cùng đa dạng, khó có chỗ nào tốt hơn. Nhưng tấm lòng của Trịnh phi mới là thứ quý giá, vì vậy ta lập tức vui vẻ đón lấy lọ thuốc từ tay nàng. Trịnh phi thấy thế cũng vui lây, cười tươi rạng rỡ. Hai người chúng ta giống như tách khỏi những đố kỵ hèn mọn chung quanh, cùng nhau nói những chuyện nữ nhân vụn vặt, cảm giác thân thiết như tỷ muội khuê phòng. Ta nghĩ, nếu có thể cùng Trịnh phi vĩnh viễn thân thiết như thế này thì thật tốt biết bao.

Đợi thêm một lát thì Hoàng hậu đến. Thỉnh an một chập xong, mọi người bắt đầu dùng điểm tâm như thường. Hoàng hậu vẫn vậy, chỉ nói mấy chuyện linh tinh, không hề dă động tới chuyện ngày hôm qua. Liễu Thục phi không đến. Ta lấy làm mừng thầm. Bình thường nàng ta ngồi ngay bên phải ta, hôm nay chỗ đó trống người, thật nhẹ nhõm làm sao.

Lúc đó, ta đã cho rằng buổi sáng hôm nay có thể trôi qua êm đẹp mà không hề biết rằng, trước mắt mình sắp xảy ra một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đương lúc đại điện Triều Lan cung náo nhiệt nhất thì đột nhiên một tiếng thét vang lên, xé toạc bầu không khí bình yên giả tạo vốn có.

Cùng lúc đó, một bóng người mặc áo trắng ngã từ bàn tiệc xuống đất, lăn lộn đau đớn giữa điện. Ta kinh ngạc chồm dậy nhìn cho rõ.

Thì ra là Tổ tần.

“Tổ tần xảy ra chuyện gì vậy?”

Hoàng hậu hoảng hốt rời bàn tiệc, sai bước đến bên Tổ tần đang nằm quặt quai dưới sàn.

Ta cùng Trịnh phi vội theo chân Hoàng hậu. Các phi tử khác cũng lần lượt tụ lại xung quanh.

“A... Chủ nhân đừng lại gần! Rất khủng khiếp!”

Tỳ nữ Xuân Linh của Hoàng hậu bỗng nhiên ré lên, cản trước mặt không cho Hoàng hậu tiến thêm. Xung quanh bắt đầu có tiếng kêu la sợ hãi.

Ta cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng chen lên phía trước.

Bây giờ, ta đã hiểu tại sao Xuân Linh cùng những người khác lại hoảng sợ như vậy. Bản thân ta đã từng thấy không ít chuyện khó coi, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm thân mình ta run lên từng đợt.

Quá đáng sợ.

Trên đại điện trải thảm xanh ngọc bích, Tổ tần mặc xiêm y lông vũ trắng toát nằm co quắp, thân hình mảnh mai không ngừng co giật. Máu từ trong miệng nàng ta trào ra như suối. Một tay nàng ta giữ chặt cổ mình, một tay tự thò vào trong miệng như muốn lấy cái gì đó ra khỏi họng. Nàng ta ho sặc sụa như mắc nghẹn, càng ho lại càng tự thọc sâu vào mồm họng mình, mà càng móc lại càng ho dữ dội hơn. Máu của nàng ta liên tục phun ra sau những cái ho, nhiều đến nỗi nhuộm đỏ cả ngực áo. Chiếc áo khoác lông vũ trắng tinh khôi chậm chạp chuyển sang một màu đỏ tươi kì dị.

“Hoàng... hậu... cứu... muội...”

Tổ tàn càng lúc càng thổ huyết nghiêm trọng, yếu ớt bò tới nắm lấy gấu áo Hoàng hậu. Hoàng hậu bị cảnh tượng kinh hãi làm ngất người, lúc này mới sực tỉnh, vội hét:

“Người đâu! Truyền ngự y! Mau, mang Tổ tàn vào hậu điện!”

Thái giám, cung nữ có mặt đều cuống cuồng cả lên. Người đi mời ngự y, mấy người khác thì họp lại, khiêng Tổ tàn thẳng vào hậu điện.

“Đáng sợ quá...”

Trịnh phi mặt tái mét, lắp bắp mấy chữ rồi ngất xỉu luôn tại chỗ. Ta vội vàng đỡ nàng, giao cho cung nữ khiêng vào hậu điện nghỉ ngơi luôn một thể. Không chỉ Trịnh phi, những người ở đó ai ai cũng sợ hãi đến mặt cắt không còn giọt máu.

Chỉ ngoại trừ một người.

Triệu Đức phi.

Ta không chắc chuyện này liệu có liên quan đến nàng ta hay không, nhưng nụ cười lạnh lùng trên gương mặt xinh đẹp của Triệu Đức phi là thứ làm ta sợ hãi hơn tất cả. Đó là nụ cười vô cùng tàn độc.

“Hỏi cung.”

Triệu Đức phi lạnh nhạt ra lệnh.

Ta vội vàng quay đi, không muốn để nàng ta biết ta đang quan sát nàng.

Những người khác cũng lục đục về hết. Ở Triều Lan cung chỉ còn lại Hoàng hậu, Tổ tàn, Trịnh phi và ta.

Hoàng hậu đang bận rộn với ngự y ở bên Tổ tàn. Trịnh phi bị kinh hãi hôn mê bất tỉnh. Đại điện vắng ngắt, chỉ còn lại mình ta và Tiểu Phúc Tử.

“Chủ nhân... chúng ta... cũng về... về thôi...”

Tiểu Phúc Tử tái nhợt nắm lấy tay ta.

Ta nhìn hẩn, rồi lại nhìn vũng máu loang lổ vấy trên tấm thảm trải sàn. Trong lòng dậy lên một mối hoài nghi. Không để ý đến Tiểu Phúc Tử, ta bước tránh vũng máu, tiến đến chỗ ngồi của Tổ tàn.

Ban nãy còn nói chuyện bình thường, đột nhiên thổ huyết kinh khủng như vậy, chín phần là do thức ăn có vấn đề.

Ta nhìn bàn thức ăn vẫn còn khá chín chu, có vẻ Tổ tàn chưa đụng vào thứ gì nhiều.

“Tiểu Phúc Tử, ban nãy ngươi có nhìn thấy Tổ tàn ăn thứ gì sau cùng không?”

“Cái này...” Tiểu Phúc Tử gãi đầu. “Nô tài không rõ lắm... Nhưng mà... nếu có ăn thì cũng chỉ ăn được cháo đậu đỏ này thôi.” Nói xong chỉ vào bát cháo đậu đỏ trên bàn.

Ta cẩn thận cầm bát cháo lên xem xét, quả là có voi đi một chút.

“Tại sao ngươi lại nói Tổ tàn chỉ ăn được cháo đậu đỏ?”

“À... Tổ tàn nương nương đang bị đau răng. Cái gì cũng ăn không nổi. Ba ngày nay đều chỉ ăn cháo loãng mà thôi.”

Ta trầm ngâm suy nghĩ, rõ ràng có cái gì đó rất mờ ám, bèn quay lại vặn hỏi:

“Tổ tàn bị đau răng, ba ngày ăn cháo, làm sao ngươi lại biết?”

“Chuyện này ai mà không biết chứ? Bình thường chủ nhân không quan tâm thể sự nên mới ngạc nhiên chứ... Tổ tàn nương nương vốn rất hay làm lớn chuyện. Nàng ấy mà bị đau một cái móng tay cũng phải triệu đến hai mươi ngự y là ít. Đau răng ba ngày, chủ nhân không biết nàng đã giống trống khua chiêng tới mức nào đâu. Cũng chỉ vì muốn Hoàng thượng chú ý mà thôi...”

Nghe đến đây, trong đầu ta dần dần thông suốt, vội vàng xắn tay áo, lấy cái khay đựng bánh phù dung trên bàn, đồ hết bánh qua chỗ khác.

“Chủ nhân muốn làm gì vậy?”

“Yên lặng một chút.”

Ta chậm chậm đổ chén cháo đậu đỏ mà Tổ tần ăn thừa vào chiếc khay, sau đó lấy muỗng gạt đều ra. Từng chút, từng chút một, cháo bị gạt mỏng dần lộ ra vô số vật nhỏ sắc lèm phản chiếu ánh sáng. Ta thấy hai tay mình lạnh buốt. Dùng đến cách này, lòng dạ thật độc ác.

Mặc kệ Tiểu Phúc Từ kéo nhéo bên tai, ta cầm chiếc khay chứa đựng sự thật, vội vàng chạy vào hậu điện.

Hậu điện Triều Lan cung không lớn lắm, bây giờ người người chen chúc nên càng chật chội hơn.

Lách người vào được bên trong liền nhìn thấy Trịnh phi tái nhợt nằm trên chiếc sập loan phụng phía ngoài. Cung nữ thân cận của nàng là Thanh Nhi quỳ gối sát một bên, nước mắt lưng tròng. Ta lắc đầu, tội nghiệp cho Trịnh phi. Người yếu bóng vía như thế mà phải sống trong hậu cung thật khổ sở.

Cung nữ Thanh Nhi ngẩng đầu nhìn thấy ta, vội chùi nước mắt hành lễ. Ta cho nàng bình thân, dặn dò nàng trông chừng Trịnh phi cẩn thận, tránh xảy ra thêm chuyện không hay rồi nhanh chóng luôn qua đám cung nhân đứng la liệt xung quanh, tiến lại gần chỗ Tổ tần.

Tổ tần nằm bất động trên giường, máu vẫn tràn ra từ khóe miệng. Hoàng hậu đứng cạnh bên giường, dù mặt vẫn bình thản nhưng ống tay áo rung rinh đã tố cáo rằng tay nàng đang run rẩy. Một lão thái y khúm núm quỳ dưới chân giường, luống cuống lục lọi thùng gỗ tìm thuốc.

“Hoàng hậu nương nương, Tổ tần sao rồi?”

Ta bước đến bên Hoàng hậu.

“Mất máu quá nhiều nên đã ngất đi rồi. Thái y nói không phải trúng độc, hiện giờ vẫn chưa tìm được nguyên nhân.”

Hoàng hậu lắc đầu, giọng nói không kiềm được sự hoảng hốt.

“Tổ tần đã ăn phải vật sắc nhọn. Hiện giờ cổ họng bị dị vật哽 vào, e là tổn thương nặng. Vị đại nhân này, xin mau chóng giúp Tổ tần gấp lấy dị vật ra, nếu không bao nhiêu thuốc cầm máu cũng vô hiệu.”

Ta hướng lão thái y, thận trọng nói. Lão thái y giật mình:

“Thì ra là vậy... Nhưng mà... Xin hỏi nương nương dị vật này là thứ gì? Lão phu hình như không nhìn thấy trong cổ họng Tổ tần nương nương có gì...”

Hoàng hậu cũng ngạc nhiên: “Hòa phi sao lại nói vậy?”

Ta hít sâu một hơi, nâng khay cháo lên trước mặt mọi người:

“Tổ tần trước khi xảy ra chuyện đã ăn cái này. Hoàng hậu nương nương cùng thái y, xin hãy xem thử.”

Hoàng hậu và lão thái y nghe xong liền ghé mắt sát vào chiếc khay, tỉ mỉ quan sát rồi đồng loạt kêu lên:

“Mảnh thủy tinh?”

Ta gật đầu: “Đúng vậy.”

“Mảnh thủy tinh nghiền nhỏ như vậy, thảo nào lão phu ban nãy bỏ sót... Bây giờ lão phu sẽ bắt đầu gấp dị vật ra ngoài. Cảnh tượng sẽ rất khó coi, mong hai vị nương nương di giả sang nơi khác chờ đợi...”

Lão thái y chấp tay thưa.

Hoàng hậu đồng ý ngay lập tức. Ta thấy bước chân nàng hơi loạng choạng, bèn nắm lấy tay nàng, dìu ra gian phòng bên ngoài, cùng nhau ngồi đợi.

Cung nữ Xuân Linh dâng lên một bình trà Thủy Điện thơm ngát nhưng cả ta lẫn Hoàng hậu đều không còn lòng dạ uống trà. Hai người ngồi yên lặng một lát, Hoàng hậu bỗng nhiên phẩy tay đuổi tất cả cung nhân ra ngoài. Ta hiểu ý nàng muốn nói chuyện với ta nên cũng ra hiệu cho Tiểu Phúc Từ lui ra.

“Thật to gan. Là kẻ nào mà lại dám ra tay hại người ngay trong Triều Lan cung này?!”

Hoàng hậu mím môi, mặt hoa lạnh lẽo.

“Nương nương bớt giận.” Ta không nghĩ ra điều gì khác để nói.

“Hòa phi, muội cho rằng hung thủ là ai?” Hoàng hậu đột ngột nhìn ta.

“Thần thiếp ngu muội, không thể nhìn ra chân tướng.” Ta lắc đầu, tuy nhiên trước mắt lại xẹt qua nụ cười hiểm ác của Triệu Đức phi.

“Bản cung nhất định phải điều tra rõ chuyện này.”

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoàng hậu nổi giận. Hai hàng lông mày đẹp như xuân sơn ẩn chứa nộ khí kinh người, khiến ta cũng hoảng sợ theo.

“Cũng may có muội tinh tế, nhìn thấy chân tướng. Chúng ta hãy cùng nhau làm rõ chuyện này. Hòa phi, từ bây giờ, hãy giúp đỡ bản cung.”

Hoàng hậu đối diện với ta mỉm cười. Nộ khí ban nãy đã tan biến không còn dấu vết, chỉ còn lại ánh mắt thâm sâu.

Ta ngẩn người. Hoàng hậu nói lời này, là muốn thu nhận ta ư?

“Nurong nurong coi trọng thần thiếp quá rồi. Thần thiếp ngu muội, e rằng không thể giúp được gì...” ta lúng túng đáp.

Hoàng hậu lại mỉm cười, bình thần nói, từng câu từng chữ như lưỡi dao bén nhọn kẻ ngang vào cổ ta:

“Bị khiêu khích mà không nổi giận, nếu không là người bao dung thì cũng là kẻ sâu hiểm. Nhìn thấy máu đỏ mà mặt không biến sắc, nếu không phải kẻ sát nhân thì nhất định là người cực kì cơ trí. Bản cung biết rõ bản lĩnh của Hòa phi. Cho nên, muội không cần che dấu trước mặt bản cung.”

“Nurong nurong, thần thiếp không có bản lĩnh gì, cũng không có tham vọng gì cả...”

Ta kinh hãi muốn quỳ xuống nhưng Hoàng hậu đã mau chóng giữ lại:

“Bản cung biết muội không tham vọng. Chính vì điều này, bản cung mới yêu thích muội. Tuy nhiên, muội cũng phải hiểu, không phải chỉ cần nhẫn nhịn là có thể sống qua ngày. Lòng người ác độc như thế nào, hôm nay muội cũng đã thấy rồi. Lẽ nào, muội vẫn muốn một thân một mình, tự sinh tự diệt hay sao?”

Hoàng hậu dừng lại, thờ dài một chút rồi tiếp lời:

“Người bên cạnh bản cung có thể tin tưởng không nhiều. Trịnh phi tuổi nhỏ ngây thơ thuần khiết. Dương quý cơ có đầu óc nhưng lòng dạ nhỏ nhen, tầm nhìn hạn hẹp. Bạch phi không có chủ kiến, Giang tần chỉ biết ghen tuông. Bản cung rất cần một người có năng lực như Hòa phi. Trong hậu cung này, phi tử đều là con gái của các vị đại thần trong triều. Thế lực họ ngoại tuy không đồng đều nhưng ai ai cũng có chỗ chống lưng. Những người không có chỗ dựa tốt như Tô tần, kết cục thế nào bản cung không nói muội cũng thấy rồi. Bản thân muội tuy là công chúa hòa thân nhưng ở Bách Phụng không hề có thực quyền, thực lực. Cũng có thể nói là thân cô thế cô. Chi bằng hãy giúp đỡ bản cung. Bản cung đảm bảo, chỉ cần muội đối với bản cung toàn tâm toàn ý, bản cung sẽ là chỗ dựa cho muội.”

Mỗi một lời của Hoàng hậu nói ra, mỗi một tắc da thịt của ta trở nên lạnh lẽo.

Hoàng hậu không sai. Thứ ta cần nhất bây giờ là chỗ dựa. Ta không muốn làm tay chân cho kẻ khác nhưng cũng sợ hãi phải một thân một mình đối phó lang sói bốn bề. Lúc này, Liễu Thục phi đã ra mặt chèn ép ta. Triệu Đức phi thì âm thầm gây áp lực. Trước nay, ta là dựa vào sự ôn hòa của Hoàng hậu mà biến nguy thành an. Giờ Hoàng hậu đã mở lời, nếu ta từ chối chẳng khác nào đối đầu với nàng. Như vậy, bốn phía sẽ toàn là kẻ địch. Ân sủng của Hoàng Đế ta còn chưa nắm được, hiện tại càng không thể tạo thêm thù oán.

“Đan Nguyệt bắt tài, chỉ có thể cố gắng hết sức hèn này phò trợ tỷ tỷ. Mong tỷ tỷ nhân từ bảo vệ muội. Tham vọng lớn nhất của muội, chỉ là sống an ổn tới già.”

Một tiếng tỷ muội này gọi lên, cũng là bằng chứng cho sự quy thuận của ta đối với Hoàng hậu.

Hoàng hậu nở nụ cười hài lòng, thuận tay tháo một cây trâm trên tóc xuống đặt vào tay ta:

“Bản cung hiểu. Miễn là muội không thay lòng, từ nay về sau, còn Hoàng hậu ta thì sẽ còn Hòa phi muội.”

***

Ra khỏi Triều Lan cung, trên tay ta vẫn còn cầm chặt cây trâm hồ điệp của Hoàng hậu. Thứ này có thể là bùa hộ mạng cho ta, cũng có thể là lưỡi dao lấy mạng ta. Ta luôn quan sát những người xung quanh, vậy mà lại không nhận ra Hoàng hậu đã quan sát ta lâu như vậy.

Một tháng qua, ta cư xử cẩn trọng, cái gì có thể nhường thì nhường, có thể nhịn thì nhịn. Kẻ khác đều nghĩ ta nhát gan, nhu nhược. Vậy mà lại để Hoàng hậu nhìn ra. Thì ra, ta đã khinh suất như vậy.

Suốt quãng đường từ Triều Lan cung về Cẩm Tước cung, ta ngồi trong kiệu, mắt không thể rời khỏi cây trâm. Cứ thế suy đi nghĩ lại, tới nơi lúc nào cũng không hay.

Tiểu Phúc Tử đỡ ta vào trong rồi, mà ta vẫn ngơ ngẩn.

“Chủ nhân về rồi ư? Hôm nay sao lại lâu như vậy? Nô tỳ thật là lo lắng. Chủ nhân giỏi thật, Tạ tiên sinh về tới liền tức tới bốc khói trên đầu, đòi uống trà giải nhiệt, vừa uống hết ba ấm trà thì người quả nhiên về đến...”

Ngọc Nga vui vẻ chạy đến trước mặt ta nói chuyện lyên thuyên, đến khi nhìn thấy bộ dạng thất thần của ta thì sợ hãi:

“Sao sắc mặt chủ nhân lại tệ như vậy? Ôi! Tay người lạnh quá! Tiểu Phúc Tử, người hầu hạ chủ nhân như thế nào vậy?”

“Đâu phải tại ta! Người ở nhà thì biết gì mà nói nhiều! Hôm nay ở Triều Lan cung đã xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ...”

Tiểu Phúc Tử vừa dìu ta ngồi xuống, vừa tái mặt kể lại chuyện ở Triều Lan cung. Tạ Thu Dung đang đợi ở thư phòng, nghe thấy sương phòng của ta ồn

ào bèn lập tức chạy qua. Nàng vốn muốn chờ ta về mắng cái tội lười biếng lại còn gây chuyện. Thế nhưng nghe chuyện của Tổ tần xong, con giận cũng tan biến. Trong phòng chỉ có ta, Tạ Thu Dung, Ngọc Nga cùng Tiểu Phúc Tử. Không có người ngoài, nói chuyện cũng thoải mái.

“Thì ra là đã nhìn thấy chuyện đáng sợ đến mức đó. Nương nương chắc đã bị kinh động rồi. Hôm nay không cần luyện chữ.” Tạ Thu Dung thông cảm, vỗ nhẹ vai ta.

Ta lắc lắc đầu, cười khỏ: “Chuyện này có gì to tát? Ta đâu phải chưa thấy bao giờ.”

“Vậy sao chủ nhân lại...” Ngọc Nga lo lắng.

“Là vì cái này.”

Ta đặt cây trầm của Hoàng hậu lên bàn.

“Cây trầm này thì có gì đặc biệt?”

Tạ Thu Dung cầm cây trầm lên ngắm nghía.

Ta lẳng lặng nhìn nàng. Cây trầm hồ điệp này là vật yêu thích của Hoàng hậu, hầu như ngày nào cũng cài. Tạ Thu Dung sao lại không nhận ra? Lẽ nào nàng không phải người của Hoàng hậu? Lẽ nào, ta nghĩ nhiều rồi?

“Hoàng hậu đã tặng nó cho ta. Tiên sinh nói thử xem nó có gì đặc biệt.”

Tạ Thu Dung hơi giật mình:

“Nói vậy có nghĩa là... Hoàng hậu muốn thu nhận người?”

Ta gật đầu. Khóe miệng tự giác cong lên. Chỉ mình ta hiểu, đó không phải là một nụ cười.

“A...” Ngọc Nga hoảng hốt, hết nhìn ta lại nhìn Tạ Thu Dung, Tiểu Phúc Tử một hồi rồi mới nói rất nhỏ: “Chủ nhân tin tưởng Hoàng hậu sao?”

Lúc này, ta mới bật cười. Ta thích Ngọc Nga một phần cũng vì sự đa nghi của nàng, có phần nào đó giống với ta.

“Chủ nhân, sao người lại cười? Nô tỳ nói gì sai sao?” Ngọc Nga đỏ mặt.

Ta xoa đầu nàng một cái, bình thân đáp: “Dĩ nhiên, bản cung không tin Hoàng hậu.”

“Nếu vậy, nương nương tin tưởng chúng ta sao?”

Không ngờ Tạ Thu Dung lại hỏi thẳng như vậy. Ta ngẩng đầu lên, phát hiện không chỉ Tạ Thu Dung mà cả Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử đều đang nhìn ta chờ đợi. Ta biết, bây giờ chỉ cần nói sai một lời, sẽ vĩnh viễn làm mất đi lòng tin của họ đối với ta. Cân nhắc một giây, ta bình thân đáp:

“Ta tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm người.”

Trong một khoảnh khắc, ta nghĩ mình đã nhìn thấy niềm vui lấp lánh trong ánh mắt ba người bọn họ. Tim ta nhảy lên một cái. Ta không dám tin, ở nơi như thế này, ta cũng có thể tìm được những người đối với ta thật lòng thật dạ.

Đột nhiên có tiếng bấm báo:

“Nương nương, người của Thái y viện mang thuốc đến.”

Một cung nữ bưng khay thuốc tiến vào. Đây là thủ tục trong cung. Sau khi được Hoàng Đế sủng hạnh, buổi sáng hôm sau sẽ có người mang thuốc tọa thai đến. Chẳng qua cũng chỉ là muốn cho Hoàng Đế nhanh chóng có người kế tục.

“Chủ nhân, người uống thuốc nhanh kẻo nguội sẽ mất công hiệu.” Ngọc Nga đón lấy khay thuốc từ tay cung nữ kia, dâng tới trước mặt ta.

Nói chung có con cũng tốt, vì vậy ta rất hợp tác, lập tức nhận chén thuốc, đưa lên miệng uống. Thế nhưng, thuốc vừa chạm lưỡi, lưng ta bỗng lạnh buốt. Mùi vị này vô cùng quen thuộc.

Là nó!

Máu trong người ta như đông lại.

Ta không tự chủ được, phun ngụm thuốc vừa uống ra.

“Chủ nhân sao vậy?”

“Nương nương?”

Ngọc Nga, Tạ Thu Dung, Tiểu Phúc Từ đồng loạt chồm đến bên ta.

“Không. không có gì.” Ta cố kiềm con giận đang sục sôi. “Thuốc đắng quá.” Nói xong chỉ vào cung nữ bưng thuốc, sai bảo: “Người đi lấy cho bản cung một ít ô mai ngọt. Đi nhanh, bản cung uống xong phải có ô mai ăn ngay, nếu không sẽ bị nôn.”

Đội cung nữ kia đi khuất, ta tiện tay đồ luôn chén thuốc vào chậu hoa gần đó.

“Sao người lại đổ thuốc đi?” Tiểu Phúc Từ tròn mắt.

Tạ Thu Dung thông minh, lập tức hiểu ra: “Trong thuốc có vấn đề?”

“Khôn kiếp!”

Ta cắn môi, giáng một đấm xuống bàn. Chiếc bàn gỗ dưới sức mạnh của ta rung lên từng hồi.

“Chủ nhân, rốt cuộc thuốc bị sao?” Ngọc Nga và Tiểu Phúc Từ chưa từng nhìn thấy ta giận dữ.

Ta cố gắng điều hòa hơi thở, nuốt giận đáp:

“Trong đó có Vong thai dẫn.”

“Cái gì?” Tạ Thu Dung ôn hòa nhã nhặn nghe thấy ba chữ “Vong thai dẫn” cũng phải nhảy dựng.

“Chủ nhân chắc chắn sao?” Ngọc Nga có vẻ nghi ngờ. “Tháng trước cũng đưa đến thứ thuốc này mà?”

“Phải, cũng là một thứ thuốc. Nhưng lần trước không có vấn đề, còn lần này đã bị pha thêm Vong thai dẫn. Chỉ là một lượng nhỏ... Nhưng đối với thai nhi mới tượng hình thì cũng đủ rồi.”

“Là kẻ nào mà dám giờ trò trong thuốc của chủ nhân!” Tiểu Phúc Từ nghiến răng.

“Chuyện này tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Các người hãy coi như ta đã uống hết thuốc rồi. Đừng đánh răn động cỏ.”

Ta mặt mày xoa thái dương. Mấy ngày nay sao lại có nhiều chuyện đau đầu như vậy!

“Nhưng mà... làm sao nương nương biết thuốc có vấn đề?” Tạ Thu Dung dè dặt hỏi. Nhìn nét mặt, có lẽ vẫn chưa tin.

Ta thờ dãi, vốn không muốn nhắc đến chuyện này nên chỉ nói vắn tắt:

“Mười năm trước, mẫu phi của ta từng bị người khác ép uống Vong thai dẫn. Khi ấy, bụng người đã lớn lắm rồi. Vì chuyện này mà người bị băng huyết rất nặng. Lúc đó, ta vì bảo vệ mẫu phi nên cũng đã bị họ bắt uống thứ này. Mùi vị của nó... đến chết ta cũng không quên được.”

Hơn nữa, giác quan của ta tinh nhạy hơn người thường rất nhiều.

“Nương nương... Thu Dung từng nghe mẫu phi của người mất sớm, không ngờ là do thứ này... Thần nhiều lời rồi, xin nương nương thứ tội.”

Tạ Thu Dung nhìn ta áy náy. Cả Ngọc Nga lẫn Tiểu Phúc Từ đều mang vẻ mặt rầu rĩ.

Nhìn xuống, thì ra thân mình ta cũng đang kích động đến mức run rẩy, bèn cười nói:

“Không sao. Mẫu phi của ta không phải chết vì Vong thai dẫn, không liên quan đến chuyện này. Người là bị hạ độc mà chết.”

Nghĩ là giải thích để bọn họ không áy náy nữa, không ngờ vừa nói dứt câu, bộ mặt ba người này lại càng bi thương hơn. Hèn gì trước nay Lý Thanh Phong luôn bảo ta không biết nói chuyện.

“A... Thôi thôi không nói nữa... Ta đi thăm Ngọc Thủy.” Ta ngượng ngừng xua tay, sợ càng nói càng sai.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngọc Thủy nhiễm phong hàn không xuống giường nổi, nghe hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, lòng như lửa đốt. Lúc ta đến thăm nàng thì hai mắt

đều khóc đến sưng vù, chần mền cũng bị vò cho nát cả. Ta nhìn thấy, vô cùng đau lòng. Thoáng nghĩ nếu nàng được hầu hạ một vị chủ nhân khác thì có lẽ cũng không cần khóc nhiều như vậy.

Ta rất sợ nước mắt nên chỉ an ủi Ngọc Thủy vài lời xong liền rời đi ngay, không dám ngồi lâu kéo sẽ bị nước mắt của nàng cuốn trôi mất.

Đầu giờ chiều, cung nữ Xuân Hạnh từ chỗ Hoàng hậu đến bẩm báo tình hình của Tổ tần. Cũng không khá lắm. Thái y cố gắng hết sức, dù đã gắp hết mảnh thủy tinh mắc trong cổ họng nhưng có vẻ Tổ tần đã nuốt vào không ít. Thái y muốn cho uống thuốc để nôn ra, chỉ là sợ không thành công lại càng làm mảnh thủy tinh găm sâu hơn. Không chỉ cổ họng mà cả dạ dày và ruột đều bị tổn thương nặng nề. Thật sự không biết có qua khỏi hay không, thái y giỏi nhất cũng chỉ dám hứa làm hết bốn phần.

Tổ tần nhờ giọng hát mà tranh sủng. Bây giờ, e rằng nói cũng khó khăn chứ đừng nói là ca xướng. Nghĩ tới đây, ta rùng mình, đặt ly trà đang cầm trong tay xuống:

“Thật không hiểu nổi. Tại sao phải ra tay độc ác như vậy? Nếu muốn hủy giọng hát của Tổ tần, chỉ một thang thuốc là đủ. Còn nếu lấy mạng nàng ta, cũng chỉ cần dùng chút độc được. Như thế này... chẳng lẽ là thâm thù đến nỗi muốn nàng ta sống không bằng chết?”

Ngọc Nga đứng một bên, thấy ta ăn uống không ngon miệng liền dâng lên một đĩa nho tím chín mọng, khẽ nói:

“Chủ nhân ăn một chút. Đừng vì chuyện này mà hao tổn quá nhiều tâm tư, ảnh hưởng sức khỏe.”

Tiểu Phúc Từ đồng lòng:

“Đúng vậy, chủ nhân không cần thương xót cho Tổ tần làm gì. Tổ tần nương nương cũng chỉ là gieo nhân nào gặt quả nấy mà thôi.”

“Lời này là ý gì?” Ta nhướn mày.

“Chuyện này xảy ra lúc chủ nhân chưa nhập cung nên người không biết. Tổ tần xuất thân là một cung nữ thấp kém ở Hoán Y Cục. Có một lần, Hoàng thượng đi ngang, tình cờ nghe được Tổ tần vừa giặt y phục vừa hát, liền say đắm mà phong làm thứ thất phẩm Thường tại. Từ đó, chưa tới một năm đã leo lên đến thứ tam phẩm Tần. Hoàng thượng vô cùng yêu thích giọng hát của Tổ tần, yêu chiều không sao kể xiết, có lẽ ân sủng chỉ kém Liễu Thục phi và Triệu Đức phi chút ít mà thôi...”

Nhìn bộ mặt hăng hái kẻ xấu người khác của Tiểu Phúc Từ, ta lại nổi da gà: “Xem người kia, mau nói chuyện chính đi.”

Tiểu Phúc Từ đỏ mặt, ho một cái chữa thẹn rồi kể tiếp: “À, mới cách đây ba tháng thôi. Chuyện là có một cung nữ dưới trướng Tổ tần, vô tình để lộ giọng hát cho Hoàng thượng nghe được. Mà cung nữ đó hát cũng rất dễ nghe, Hoàng thượng thuận miệng khen một tiếng. Chỉ có vậy mà Tổ tần lại có tật giật mình, cho rằng cung nữ nọ muốn leo cao nên đã phạt nàng ta phải quỳ trong gió tuyết mà hát liên tục ba ngày. Cứ dừng lại là sẽ bị rạch một nhát dao lên mặt. Sau đúng ba ngày thì cung nữ xấu số đó đứt thanh quản, ỏi máu mà chết. Lúc đó nô tài xách nước đi ngang, nhìn thấy nàng ta nằm chết trên tuyết, thân thể đông cứng cả mà Tổ tần cũng không cho ai lại gần. Máu của nàng ta đổ xuống nhìn cứ như những đóa mai đỏ nở trên nền tuyết trắng, vô cùng ma quái. Tuy rằng so với hoàn cảnh của Tổ tần hôm nay không đáng sợ bằng... nhưng mà cũng rất ám ảnh...”

Tiểu Phúc Từ kể xong, ánh mắt mơ màng như nhớ lại chuyện xưa. Nhìn mặt hẩn sợ đến trắng bệch ra, ta đoán hẳn không nói dối.

Ta thờ dãi: “Tổ tần hẳn cũng không ngờ nàng ta cũng có ngày lâm vào hoàn cảnh đau đớn như vậy.” Trong đầu mừng tượng đến cái chết của cung nữ xấu số kia, chợt thấy đau lòng.

Ngọc Nga bĩu môi: “Trời xanh có mắt. Tổ tần đó bình thường hách dịch vô cùng. Nàng ta thấy Liễu Thục phi nương nương độc sủng thánh ân, cho rằng nịnh hót theo đuôi Liễu Thục phi là nàng ta cũng có thể trở nên cao quý. Liễu Thục phi vốn không hề coi Tổ tần là người của mình.”

Nghe chuyện của Tổ tần rồi, chút thương cảm trong lòng đối với nàng ta tự nhiên hết sạch. Kể trên đời dưới đạp như thế, bây giờ lãnh hậu quả này, thật ra chẳng hề oan uổng. Tuy nhiên, Hoàng hậu đã muốn ta giúp nàng điều tra chuyện này, ta làm sao có thể bỏ qua không nghĩ.

Thứ ăn mang vào tiệc điểm tâm ở Triều Lan cung đều do ngự trù chuẩn bị. Sau đó được cung nữ Triều Lan cung đến mang đi. Nguyên một quá trình từ ngự thiện phòng đến Triều Lan cung có vô số sơ hở mà kẻ xấu có thể lợi dụng. Tính cách của Tổ tần không được lòng người, trong hậu cung này ai cũng có động cơ.

Thật khiến người ta đau đầu.

Vừa nghĩ ngợi loanh quanh, tay vừa nhặt trái nhỏ bỏ vào miệng ăn. Chỉ chớp lát nhìn xuống đĩa nho đã sạch trơn.

Ngọc Nga thấy ta ăn nhiều trở lại thì lấy làm vui vẻ, không còn quan tâm đến Tổ tần nữa. Tiểu Phúc Từ còn cười đến tí hai mắt lại, nói: “Như thế này mới là chủ nhân của chúng ta chứ!”

Ta dở khóc dở cười, muốn mắng lại không nỡ.

Tạ Thu Dung giữ lời, ngày hôm nay không bắt ta luyện chữ. Nghe nói Thái hậu đột ngột trở bệnh, phải ở lại Bạch Lan sơn một thời gian nữa, chưa về ngay được, tâm tình của Tạ Thu Dung thả lỏng đôi chút.

Xế chiều, ta cùng Tạ Thu Dung ngồi uống trà. Tạ Thu Dung cũng thật cơ hội, nhân lúc uống trà lại muốn dạy cho ta một đồng kiến thức trà đạo. Ta nghe

đến lưng bùng nổ tai.

“Tạ tiên sinh, trên đời này có thứ gì tiên sinh không biết không?” Ta chống cằm, nhìn nhỏ nhìn Tạ Thu Dung biểu diễn kỹ thuật trà đạo.

“Nếu là so với nương nương...” Hai tay Tạ Thu Dung uyển chuyển gọn bỏ nước tráng trà, không hề phân tâm mà đáp. “... thì Thu Dung không có gì là không biết.”

Ta học mãi động tác vẫn không được như nàng, chán nản gục đầu xuống bàn:

“Tiên sinh không là nam nhân thật uống phí!”

Tạ Thu Dung cười, thẳng thắn đáp: “Chuyện nam nhân làm được, Thu Dung cũng làm được. Thu Dung so với nam nhân không thua kém điểm nào, cho nên không có gì uống phí.”

Bỗng nhiên ta nổi ý xấu, muốn trêu ghẹo Tạ Thu Dung, bèn ngẩng đầu nhìn nàng cười tà mị: “Cũng có những chuyện không thể làm.”

Tạ Thu Dung ngăn ra, mi mày chau nhẹ như thể suy nghĩ xem có chuyện gì mà mình làm không nổi. Mãi một lúc sau mới hiểu ra, đỏ mặt mắng:

“Nương nương không được nói những lời buông thả như vậy!”

Tạ Thu Dung học vấn uyên thâm, tài mạo song toàn nhưng lại ngây thơ như thế, làm ta được một trận cười đau cả bụng.

Tạ Thu Dung bị ta trêu, hậm hực bắt ta lấy sách ra học.

Ta âm ức nói: “Quân tử không thể nuốt lời.”

Nàng vênh mặt đáp: “Chỉ nói không cần luyện chữ, không có nói không cần học bài.”

Lỡ miệng đùa cợt một câu, ta đã phải đánh đổi bằng một buổi chiều tự do của mình, ân hận không sao kể xiết. Tạ Thu Dung nhìn bộ mặt u ám của ta, vô cùng hả dạ, giảng bài không biết mệt.

Bài giảng hôm nay có tên Tiết phụ, nói về một nữ nhân họ Lý ở thời nhà Tùy, sau khi phu quân qua đời, bị một nam nhân khác cầm phai tay. Dù rằng không có tình ý gì, nhưng Lý thị vì thù tiết với chồng, lập tức lấy búa tự chặt tay khiến cho người đời kinh hãi, cảm động.

Tạ Thu Dung nói: “Lý thị này làm vậy tưởng như có phần quá câu nệ lễ tiết, nhưng cái tình đối với phu quân vẫn là rất hậu, đáng khen. Chính là tấm gương để nữ nhân đời sau học hỏi.”

Ta ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy tích xưa có chỗ không hay, bất giác lắc đầu. Tạ Thu Dung nhìn thấy liền hỏi:

“Nương nương có ý kiến khác sao?”

Ta không ngần ngại trả lời: “Lý thị là người tiết hạnh. Tuy nhiên, chặt một cánh tay thì quả là không nên. Dù rằng về sau nàng được triều đình khen thưởng, nhưng chỉ còn một tay làm sao nuôi nấng con thơ, làm sao chăm sóc mộ phần phu quân? Phu quân nàng có linh thiêng, biết được nhất định đau lòng.”

Tạ Thu Dung ngạc nhiên: “Nếu thế, theo ý nương nương thì nên làm thế nào mới phải?”

Ta cười: “Nếu muốn thù tiết với chồng mà tự chặt tay mình, chỉ bằng cầm búa chặt đi tay của kẻ làm mình thất tiết?”

Tạ Thu Dung chết khiếp: “Lý thị mà chặt tay người khác thì truyện này là truyện Sát phụ, không phải Tiết phụ nữa! Nương nương không được suy nghĩ lệch lạc như vậy!” Nói xong còn gõ vào trán ta một cái rõ đau.

Ta nhăn mặt, xoa xoa trán. Một vị nương nương mà lại bị kí đầu như vậy thật mất thể diện.

“Tiên sinh cũng không cần nặng tay thế này.”

“Chỉ gõ trán một cái, sao gọi là nặng tay? Nói cho người biết, ngày xưa, khi Thu Dung nói những lời này với phu tử dạy học đã bị ông ấy phạt quỳ một buổi sáng. Nương nương chỉ bị như vậy là quá nhẹ đó.”

Khuôn mặt trang nghiêm của Tạ Thu Dung từ từ giãn ra. Rồi như không kiềm chế được nữa, nàng ôm bụng cười ngặt, không còn giữ khuôn phép gì cả.

Ta ghêch mặt ra: “Tiên sinh cũng từng nghĩ vậy sao?”

Tạ Thu Dung cười đến đỏ gay cả mặt:

“Haha... Thu Dung không ngờ... Trên đời này lại có thể có người suy nghĩ cổ quái giống như mình... Haha... Kiếp này của Thu Dung gặp được tri âm như nương nương, chết cũng không uống...”

Ta thấy nàng cười thoải mái, cũng cười theo. Những mệt mỏi ban ngày biến mất trong thoáng chốc.

Trong thư phòng chỉ còn tiếng cười trong trẻo của hai người chúng ta vang vọng.

***

Những ngày tiếp theo, không khí trong hoàng cung thật sự u ám. Mọi người hành xử đều thấp phần thận trọng. Dù ta chú ý quan sát đến mấy cũng không nhìn ra được điểm nào khả nghi. Triệu Đức phi án binh bất động. Liễu Thục phi vẫn lộ vẻ hậm hực đối với ta, nhưng trên đầu ta cài ngọc trâm hồ điệp của Hoàng hậu, nàng ta cũng chẳng dám manh động. Tình trạng của Tổ tần không có tiến triển khả quan. Chư phi tập trung một chỗ càng không thoải mái, vì vậy buổi tiệc điểm tâm mỗi buổi sáng ở cung Triều Lan chỉ tiến hành qua loa, chủ yếu đến gặp Hoàng hậu nói thỉnh an một tiếng để khỏi vi phạm cung quy là được.

Sau mỗi buổi sáng, Hoàng hậu đều giữ ta lại bàn chuyện. Ngoài ta ra, chỉ có Trịnh phi được Hoàng hậu tin tưởng cho phép cùng ngồi nghe. Bạch phi không tỏ thái độ gì nhưng Giang tần và Dương quý cơ thì cho rằng Hoàng hậu thiên vị, không vui ra mặt. Hoàng hậu cũng không dư thời gian dễ dàng dành cho họ.

“Mấy ngày nay nhức đầu quá!”

Hoàng hậu mệt mỏi xoa thái dương, thần thái có phần nhợt nhạt. Trước mặt cung nhân, Hoàng hậu luôn xinh đẹp rạng ngời, khí thế bức người, chỉ những lúc ở riêng cùng ta và Trịnh phi mới lộ ra một chút mềm yếu như thế này.

“Đại tỷ, mấy chuyện phiền phức hãy giao cho kẻ dưới làm đi. Đừng quá lao lực...”

Trịnh phi đau lòng nói. Từ sau khi ta chính thức “gia nhập” phe Hoàng hậu, Trịnh phi mới bắt đầu xưng hô tỷ muội trước mặt ta. Ngày trước chỉ toàn nghe nàng gọi “nuong nương – thần thiếp”. Thì ra Trịnh phi cũng rất cẩn thận, không hoàn toàn là một nữ nhân không có đầu óc.

“Không được. Chuyện là xảy ra ở chỗ ta. Nếu không tra cho rõ ràng, bản thân ta cũng không tránh được liên lụy.” Hoàng hậu ưu phiền lắc đầu.

Ta hỏi: “Những chuyện muội nói với tỷ, không biết tỷ đã điều tra chưa?”

Hoàng hậu đáp: “Đã cho người tra xét Ngự thiện phòng rồi. Không có gì khả nghi cả. Cung nữ ở chỗ ta đều là người có thân thế rõ ràng. Không có khả năng là bọn họ làm.”

Ta nghĩ một lát, lại nói: “Có thể là người ngoài trà trộn vào. Triều Lan cung rộng lớn, cung nhân vô số, trà trộn một người vào chắc không khó?”

Hoàng hậu ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu: “Đúng là như vậy. Nhưng chắc cũng cao bay xa chạy rồi. Muốn tra ra thật sự khó khăn.”

Ta mỉm cười: “Nếu tra chỗ này quá khó, hay là chúng ta bắt đầu lại, tra từ chỗ khác?”

“Ý muội là...?”

“Mảnh thủy tinh trong cháo của Tổ tần, tỷ vẫn còn giữ chứ?”

“Đương nhiên phải giữ kỹ.”

Ta thờ phào: “Vậy thì may quá. Muội vừa nghĩ ra điểm này... Chỉ lo mảnh thủy tinh không còn thì rất phiền. Bây giờ xin tỷ mang mảnh thủy tinh đó ra đây. Cũng nhờ tỷ tìm một vị nữ quan chuyên về vật dụng thủy tinh ở Cục Thượng Cung đến đây. Chúng ta cùng xem xét một chút.”

Hoàng hậu đồng ý. Mảnh thủy tinh mang ra, nữ quan một lát liền có mặt.

Ta đưa khay đựng mảnh thủy tinh cho nữ quan, nói: “Ngươi hãy nhìn kỹ xem, những mảnh thủy tinh này có gì đặc biệt không, giống như là loại thủy tinh gì, xuất xứ như thế nào?”

Nữ quan đặt khay mảnh thủy tinh xuống bàn, lấy ra một loại gương phóng to đặc biệt đưa lên mắt quan sát tỉ mỉ, sau đó cúi người bẩm báo:

“Bẩm Hoàng hậu cùng nhị vị nương nương, đây là thủy tinh thượng hạng tiến cống từ Ngụy Ảnh.”

Hoàng hậu giật mình: “Ngươi có chắc không?”

Nữ quan tự tin: “Nô tỳ hoàn toàn chắc chắn. Thủy tinh của Ngụy Ảnh không giống những nơi khác. Chất thủy tinh trong suốt, không pha một chút tạp chất, vô cùng rắn chắc. Nếu để dưới nắng sẽ có ánh hồng nhạt như hồng ngọc. Trân quý như vậy, hoàn toàn không thể lẫn lộn.”

Hoàng hậu nghe rồi, lẩm bẩm: “Đồ dùng bằng thủy tinh tiến cống từ Ngụy Ảnh không nhiều. Mỗi năm chỉ có chừng ba, bốn món. Đa số giữ lại ở Cục Thượng Cung để Hoàng thượng sử dụng. Ngoài ra... chỉ ban thưởng cho một số ít người...”

Ta hỏi: “Là những ai thế ạ?”

Hoàng hậu đáp: “Hoàng thái hậu, bân cung, Triệu Đức phi, Liễu Thục phi, Bạch phi.”

Ta thờ dài thườn thượt. Cứ nghĩ là đồ vật đặc biệt thì có thể dựa vào chủ nhân mà điều tra. Ai ngờ, chủ nhân của thứ đồ này toàn là những nhân vật tai to mặt lớn. Ngoài Bạch phi ra, bốn người còn lại, ai dám điều tra? Đúng là chui vào ngõ cụt.

“Phùng nữ quan” Hoàng hậu bất ngờ gọi.

“Dạ, có nô tỳ.” Nữ quan họ Phùng vội đáp.

“Trước tiên, hãy về kiểm tra lại số đồ thủy tinh Ngụy Ảnh ở cục Thượng Cung của người xem có thất thoát gì không. Nếu có điểm nào không đúng, lập tức bẩm báo ngay.”

Phùng nữ quan tuân lệnh Hoàng hậu rồi đi.

Khi chỉ còn ba người, Hoàng hậu nói tiếp:

“Ta cũng sẽ kiểm tra lại đồ của mình và Bạch phi. Tạm thời như vậy đã.”

Ta nói thêm: “Nếu thủy tinh này rất cứng, vậy nghiền nhỏ đến độ này cũng không dễ. Nhất định phải sử dụng cối và chày bằng đá, mà phải là loại làm từ thứ đá tốt nhất.”

Hoàng hậu sáng tỏ: “Cối đá dù cứng đến đâu mà đem nghiền thủy tinh này cũng phải bị tổn hại. Cho dù rửa sạch vẫn có thể còn mảnh thủy tinh cực nhỏ sót lại ở những chỗ đá bị trầy xước, có đúng không?”

Ta mỉm cười: “Đúng vậy.”

“Được, ta sẽ tra cả cối đá loại tốt trong cung. Suýt nữa bỏ sót điểm này.”

Hoàng hậu phẫn chấn nói. Trịnh phi nẩy giờ tròn mắt lắng nghe cũng lên tiếng:

“Nguyệt nhi tỳ thật thông minh!”

“Ta có được muối bên mình quả là may mắn.” Hoàng hậu tán thành.

Ta khiêm nhường lắc đầu: “Nguyệt nhi chỉ nói ra suy nghĩ của mình. Chuyện điều tra vẫn là tỳ tỳ tự mình làm. Muối có giúp được gì. Nhưng mà... muối vẫn còn một chút nghi vấn...”

Hoàng hậu nói: “Còn điều gì, muối cứ nói.”

Ta nghĩ đi nghĩ lại, không biết nói thế nào: “Tỷ tỷ và Tiểu Anh có biết chuyện Tổ tần từng phạt một cung nữ hát tới chết không?”

Trịnh phi nhanh nhẩu nói: “Cái này muối biết. Nguyệt nhi tỳ nghi ngờ... là oan hồn đòi mạng sao?” Nói xong liền xanh mặt.

Ta bật cười: “Trên đời này làm gì có ma quỷ.”

Hoàng hậu e dè hỏi: “Muối cho rằng có liên quan?”

Ta cắn cắn môi: “Chỉ là cảm giác của muối mà thôi, không có căn cứ gì cả.”

Hoàng hậu thờ dài: “Cẩn tắc vô ưu. Được, ta sẽ cho người điều tra cung nữ đó, xem nàng ta còn người thân nào trong cung hay không.”

“Không chỉ người thân, ngay cả bạn bè và những người có qua lại đều phải tra kỹ.” Ta thêm vào.

***

Tất cả những việc điều tra nhức đầu mệt óc đều do Hoàng hậu tự mình làm. Ta ngoài việc góp ý ra thì không còn vai trò gì. Vì vậy, mặc kệ bên ngoài gào bay chó sủa thế nào, ta vẫn cứ nhàn nhã lẩn qua lẩn lại trong Cẩm Tước cung của mình, ăn no ngủ ấm.

Ngọc Thủy vừa khỏe lại liền chạy đến trước mặt ta, vẻ mặt nghiêm trọng:

“Chủ nhân, chuyện của Tổ tần thật đáng sợ. Chúng ta cũng phải cẩn thận mới được!”

Ta gật gù tán đồng. Trước đây, ta luôn không vừa ý chuyện có tay chân kẻ khác ở chỗ mình nhưng không làm gì được, sợ bứt dây động rừng. Nay có chuyện lớn xảy ra, nơi nơi đều tra xét, vậy ta cũng thuận theo mà tra xét những cung nhân của mình vậy.

Mọi thứ giao cho Ngọc Nga và Ngọc Thủy. Ta chỉ ngồi một chỗ luyện chữ, chờ nghe báo kết quả thôi. Cẩm Tước cung có hơn hai mươi cung nữ, thái giám. Điều tra thân thể bọn họ chỉ tốn một buổi sáng. Khi ta vừa viết hết tờ giấy thứ ba mươi thì Ngọc Thủy cũng vừa kịp trình lên một quyển sổ.

Ta lật xem sơ qua, quả nhiên đa số đều là người từ các cung khác chuyển qua. Chỉ có một số ít mới nhập cung chưa làm việc ở đâu. Tuy nhiên, cũng có

vài điều nằm ngoài dự kiến của ta. Ví như, Tiểu Phúc Tử mồm mép như vậy nhưng lại chưa từng hầu hạ vị chủ nhân nào. Hay là Ngọc Thủy, vậy mà lại xuất thân từ phủ Hà thái sư.

“Ngươi và Hoàng hậu nương nương hình như có chút quan hệ nhỉ?” Ta lơ đãng hỏi.

Ngọc Thủy không hiểu sao lại quỳ xuống, dập đầu lạy ta lia lịa:

“Chủ nhân minh xét! Nô tỳ trước kia đúng là người của phủ Hà thái sư... Nhưng đó đã là chuyện trước khi nhập cung. Bây giờ, nô tỳ chỉ là người của chủ nhân mà thôi. Nô tỳ tuyệt đối không dám hai lòng...”

Ta khẽ cười, đứng dậy đỡ nàng:

“Bản cung cũng mong như vậy.”

Nói rồi tiếp tục xem sổ. Ngọc Bình thì ra từng hầu hạ Dương quý cơ. Thảo nào miệng lưỡi cùng với lòng dạ lại giống nhau như vậy. Nghiên cứu một hồi, từ Ngọc Thủy, Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử, ta chọn ra được ba người nữa không dính líu đến ai, nói với Ngọc Thủy:

“Ba người này điều đến hầu hạ bên cạnh ta, chuyên lo những việc quan trọng như cơm nước, đồ dùng... Những kẻ còn lại, chỉ cho làm việc nặng, không được đến gần chỗ ở của ta.”

Ngọc Thủy chấp tay: “Nô tỳ tuân mệnh.”

Ta thở dài: “Chỉ có mấy người các ngươi mà phải làm nhiều việc, bản cung thấy thật áy náy. Có điều, những kẻ khác ta không dám dùng. Các ngươi cố gắng một chút vậy. Ta sẽ tăng bổng lộc.”

Ngọc Thủy cười tươi: “Có được tín nhiệm của chủ nhân là điểm phúc của nô tỳ, sao có thể lười biếng than phiền!”

Tiểu Phúc Tử mỗi lần nhớ tới chuyện Tổ tần đều sợ hãi như gặp quỷ. Hắn đề nghị từ nay, thức ăn của ta phải được người khác ăn thử trước để phòng bất trắc.

Ta cười nói: “Ngươi có lòng thì tự mình thử đi.”

Tiểu Phúc Tử xanh mặt, tìm cơ thoái thác chuyện do mình đề ra. Ngọc Nga và Ngọc Thủy thì lại tranh nhau giành thử thức ăn. Ta lắc đầu ngán ngẩm, lại nhìn tới ba người mới chọn được, hỏi:

“Trong các ngươi có ai muốn giúp bản cung thử thức ăn không?”

Ba người gồm hai cung nữ và một thái giám sợ sệt nhìn nhau. Cuối cùng một thái giám giơ tay:

“Nô tài là Tiểu Minh Tử. Nô tài tình nguyện vì chủ nhân thử thức ăn.”

Ta hài lòng, phát tay ra hiệu cho Ngọc Thủy mang ra một cái hộp gỗ nhỏ, đưa cho Tiểu Minh Tử.

Tiểu Minh Tử tròn mắt: “Chủ nhân, đây là cái gì?”

“Đây là bộ dụng cụ dùng để thử độc bản cung xin ở Thái y viện. Trong này có kim bạc, muông bạc và đĩa bạc chuyên dùng để thử độc. Ngươi dùng cái này trước khi ăn thử, tránh mất mạng oan uổng.”

Nghe ta giải thích xong, Tiểu Minh Tử cảm động: “Chủ nhân thật là tốt.”

Ta thầm thở dài. Là bắt ngươi vì ta mà thử độc, trang bị thêm cho ngươi cũng là dễ hiểu, đâu cần phải cảm kích ta như vậy.

Hoàng hậu không giữ ta lại nhiều nữa, có lẽ là quá bận rộn, chỉ thỉnh thoảng cho cung nữ Xuân Hạnh đến đưa tin. Chủ yếu báo lại tình hình Tổ tần. Nghe nói sau khi tỉnh lại phát hiện mình không hát được nữa nên vô cùng thất vọng, khóc đến ngất xỉu mấy lần. Thần trí không còn tỉnh táo, suốt ngày gào thét đòi gặp Hoàng Đế. Nói đến Hoàng Đế, ta phải thần phục sự bạc bẽo vô tình của hắn. Tổ tần dù sao cũng là một trong những người hân sủng ái nhất. Vậy mà Hoàng Đế nghe tin cũng không thêm đến thăm một lần, chỉ bảo Hoàng hậu điều tra cẩn thận, sau đó ra một thánh chỉ sắc phong Tổ tần làm chính tam phẩm Tu nghi. Từ nay thành Tổ tu nghi.

Người khác đều khen ngợi Hoàng Đế nhân từ, vì an ủi Tổ tu nghi mà không tiếc chức vị cao như thế. Xưa nay cung nữ mà leo được lên hàng chính tam phẩm thật sự không nhiều. Thậm chí, những phi tử có chức vị nhỏ còn ghen tỵ với Tổ tu nghi.

Mấy ai hiểu rằng, chức vị Tu nghi thực chất là dấu chấm hết đối với nữ nhân tên gọi Tổ Linh đó. Nàng tranh sủng bằng giọng hát. Giờ giọng hát không còn, sủng ái cũng hết. Chính tam phẩm Tu nghi thì sao? Không có sủng ái cũng chỉ là hữu danh vô thực. Sớm muộn rồi sẽ bị lãng quên. Bằng chứng là Hoàng Đế vừa nghe nàng mất đi giọng hát thì đã không muốn gặp nữa. Tổ tu nghi đối với Hoàng Đế chỉ như một con chim vàng anh có tiếng hót dễ nghe, không hót nữa thì đổi con khác, không hề có luyến ái gì. Chính Tổ tu nghi cũng hiểu rõ điều đó. Nếu không nàng đã chẳng liều mạng gào khóc đòi gặp Hoàng Đế, để cho vết thương ngày càng nặng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Buổi tối, ta nhấn nhó gongg mình luyện viết. Tạ Thu Dung xấu tính kia càng lúc càng lòi đuôi hồ ly, sau khi giao cho ta một xấp bài tập liền bỏ đi ngủ trước. Trong khi ta đang lười nhác mà không nghĩ ra phải làm sao để trốn thi Lý Thọ, phó tổng quản ngự tiền nội thị đột ngột xuất hiện ở trước mặt ta, cất giọng eo éo:

“Chúc mừng nương nương. Hoàng thượng đã lật thẻ bài của nương nương. Xin người nhanh chóng chuẩn bị. Hoàng thượng lệnh trong nửa canh giờ, nương nương phải có mặt ở điện Cát Tường.”

Ngọc Nga nghe ta được triệu hạnh, cười đến nỗi không ngậm miệng lại được, lập tức chạy đi chuẩn bị y phục. Ngọc Thủy thì nhanh chóng pha nước, giúp ta tắm rửa. Hoàng Đế muốn ta tới ngay, vì vậy chuyện y phục, trang điểm đều phải làm hết tốc độ. Nhìn Ngọc Nga và Ngọc Thủy cuống quýt với nào là phấn son, nào là trang sức, xiêm y... loạn cào cào cả lên, ta thấy thật có lỗi với họ. Thôi thì đành cố gắng một thời gian, ta sẽ cố tìm thêm vài người có thể tin tưởng đến giúp một tay. Nghĩ lại càng thấy bức mình, ngày nào Hoàng Đế cũng có mỹ nhân hầu hạ, ta thì bao nhiêu ngày mới được gặp hân một lần. Như vậy mà ta còn không gấp, hân gấp cái gì chứ?

Chuẩn bị tống hết ba khác. Lý Thọ sợ bị trách tội, nồn nóng như ngồi phải ổ kiến lửa, chỉ hận không thể trực tiếp vác ta lên vai mà chạy. Ta thông cảm cho hân là người phụng mệnh hành sự nên cũng không trách gì, để mặc hân lòi xềnh xệch đi. Bên ngoài Cẩm Trúc cung, xe Phượng Loan kết hoa thơm ngát đã đợi sẵn. Ta vừa leo lên, thái giám đánh xe liền cầm đầu thúc ngựa chạy như điên, làm ta một phen kinh hoàng. Phía sau, Lý Thọ tay túm áo, tay túm quần, khổ sở chạy theo. Xe Phượng Loan dùng một tốc độ kinh hồn lao đến điện Cát Tường. Thiết nghĩ, chắc không có phi tử nào được sủng hạnh mà phải khổ sở như ta. Tính cách Hoàng Đế thật cô quái.

Ta chưa từng vào Cát Tường điện bao giờ nên không khỏi tò mò nghehng cở ngắm nhìn. Trời đã sẩm tối, dù thị lực ta tốt hơn người cũng không nhìn được bao nhiêu. Chỉ thấy nơi này rộng đến chóng mặt, kiến trúc uy nghi. Ngay cả viên gạch lót sàn cũng xoa hoa tráng lệ khác thường. Cát Tường điện chia làm ba khu vực. Phía trước đại điện là nơi Hoàng Đế thượng triều cùng quan viên. Gian phía sau đại điện là ngự thư phòng và một dãy khách phòng. Phía sau cùng là nơi nghỉ ngơi của Hoàng Đế, gọi là Noãn Các.

Phi tử không được phép đến gần chính điện nên Lý Thọ dẫn ta vào từ cửa hông, thẳng đến Noãn Các. Lúc này, Hoàng Đế còn ở trong Ngự thư phòng. Lý Thọ đi trước, ta lặng lẽ theo sau.

Khi đi ngang qua Ngự thư phòng, ta nghe thấy tiếng Hoàng Đế quát lớn, hình như rất giận. Sau đó là một loạt tiếng đồ sứ đổ vỡ, rồi tiếng nô tài khóc lóc xin tha tội. Nghe thật náo nhiệt lắm sao. Vì hóng chuyện bên trong Ngự thư phòng mà ta bị phân tâm, bước đi so với Lý Thọ chậm hơn một chút, bèn co chân đuổi theo. Không ngờ được rằng, lực bàn chân đặt xuống sàn chỉ thay đổi một chút mà lại làm Hoàng Đế chú ý. Kẻ không biết võ công sao tại lại thính như vậy?

“Kẻ nào ở bên ngoài?” Hoàng Đế hét lớn.

Tìm ta thót lại, vội quỳ ngay tại hành lang, cúi đầu không dám nhìn lên. Lý Thọ thấy thế hoảng hồn, cũng nhanh chóng quỳ xuống thưa:

“Bẩm Hoàng thượng, là Hòa phi nương nương đến thị tẩm... Nô tài đang đưa nương nương đến Noãn Các...”

Ta mau miệng nói theo: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Vào đây.”

Hoàng Đế nói cộc lốc. Ta nín thở liếc nhìn Lý Thọ, ánh mắt như hỏi hân “Chẳng phải phi tử không được vào Ngự thư phòng sao? Bản cung thật sự có nên bước vào không?”

Lý Thọ vậy mà hiểu được ý ta, nhưng không dám lên tiếng chỉ làm mặt khó xử, hàm ý “Nô tài làm sao biết được?!”

Ta và Lý Thọ không ngờ vừa gặp mặt đã tâm ý tương thông, đương lúc dùng ánh mắt bàn bạc đối sách thì Hoàng Đế đã mất kiên nhẫn, quát lớn:

“Trẫm bảo nàng vào đây, không nghe thấy sao?”

Ta sợ tê tái, đành run rẩy đứng lên, gongg mình tiến vào Ngự thư phòng, bụng nghĩ chuyện này chết chắc.

Chính giữa Ngự thư phòng bày một chiếc bàn lớn. Trên bàn, công văn tấu sớ các loại chất thành đống la liệt. Hoàng Đế đứng chống tay lên bàn, sắc mặt cực kỳ xấu. Sau lưng Hoàng Đế có hai nam nhân mặc y phục màu đen thêu hình chim ưng giang cánh, mặt lạnh như tiền, đai lưng đeo bảo đao. Ta đoán là ngự tiền thị vệ. Người tuổi trung niên mặc cung y đỏ thẫm đang quỳ trước Hoàng Đế có lẽ là đại tổng quản thái giám Tô Trường Tín, người đã theo hầu Hoàng Đế từ nhỏ. Trong điện còn có hai cung nữ quỳ mọp, trán áp chặt xuống đất.

Ta đi đến trước mặt Hoàng Đế, không dám tiến quá gần. Cách hân một khoảng hợp lý, nâng váy quỳ xuống. Mặt đất la liệt chén đĩa, bình hoa, nghiên

mực bị ném vỡ. Đầu gối đáng thương còn chưa lành hẳn của ta bị mảnh vỡ đâm vào đau nhói mà không dám kêu. Len lén nhìn lên, bộ dạng hung bạo này của Hoàng Đế thật đáng sợ. Mặt hần vì giận mà trắng bệch, hai mắt đỏ ngầu, mày kiếm dựng lên, môi mồng run run, toàn thân tỏa ra sát khí lạnh lẽo. Ta chẳng dám tin, hần chính là người đã cười đến sáng lạn, dịu dàng ôm ta vào lòng khi trước.

“Đến chậm quá...”

Hoàng Đế nói như trách móc, giọng hơi run rẩy, rồi bất ngờ nhào đến trước mặt ta, giang hai tay ôm chặt lấy ta. Ta kinh hãi không nói nên lời. Hoàng Đế rúc đầu vào cổ ta, cánh tay như muốn siết đứt luôn eo ta. Hai tên ngự tiền thị vệ nhìn thấy Hoàng Đế sổ sàng, không khỏi đỏ mặt quay đầu đi hướng khác. Tô Trường Tín quả cảm bỏ lại gần, tiếp tục khóc lóc:

“Hoàng thượng, thuốc này người không thể không uống...”

Hai cung nữ đang quỳ mọp ở đằng xa nghe thấy vậy vội vàng lết tới dâng khay thuốc, mảnh sứ vỡ cắt vào đầu gối họ còn thê thảm hơn ta, máu thấm ra ngoài y phục, chảy loang thành vệt dài dưới đất. Ta rùng mình, đau đớn ở đầu gối giảm đi rõ rệt.

“Trẫm nói không uống là không uống! Các người lui hết ra!”

Hoàng Đế gầm gừ, sát khí tỏa ra dữ dội hơn. Ta bị hần ôm trong lòng, không nhìn thấy được long nhan, càng thêm sợ hãi.

Tô Trường Tín không dám ép nữa, đành thất vọng ra hiệu cho những người còn lại cũng lui ra. Ngự thư phòng rộng lớn chỉ còn lại ta và Hoàng Đế.

Hần ôm ta quý như thế rất lâu. Hơi thở lạnh lẽo đều đều phả vào cổ làm ta sợ cứng người. Mãi đến khi hai chân ta tê dại, Hoàng Đế mới chậm chậm buông ra, từ từ cười:

“Nguyệt nhi sợ lắm à? Run bần bật rồi kia.”

Nét mặt Hoàng Đế chẳng còn chút dấu vết của con thịnh nộ vừa rồi, vẫn là đôi mắt trong trẻo ấy, nụ cười sáng lạn ấy. Đẹp đến nỗi khiến ta ngây người. Chẳng lẽ là ta hoa mắt hay sao?

“Thần thiếp...” Ta run rẩy không biết nói gì. Thái độ Hoàng Đế thay đổi chóng mặt, cứ như hai người hoàn toàn khác biệt. Ta không biết đường nào mà lần.

Hoàng Đế mỉm cười, dịu dàng đỡ ta đứng dậy, thờ dãi:

“Thì ra trẫm đáng sợ như thế. Chẳng trách ai cũng nói trẫm là bạo quân.”

Ta đứng tim, níu tay áo Hoàng Đế, ra sức lắc đầu: “Không... không phải...”

Hoàng Đế không để ý đến ta, cúi xuống phui phui vấy ta, tặc lưỡi:

“Chân nàng lại bị thương rồi. Sao mà ngốc như vậy! Muốn quý thì cũng nên tìm chỗ không có mảnh sứ vỡ mà quý chứ.”

Nói rồi nhấc bổng ta lên, bế đi thẳng về Noãn Các. Những lúc như vậy, theo lễ nghi thì ta phải nói: “Hoàng thượng, xin thả thần thiếp xuống!”. Thế nhưng, lòng ta căng thẳng tột độ, thật sự không nói nổi những lời lễ nghi sáo rỗng nữa, chỉ đành yên lặng để hần mang đi. Hai tay không quên ôm chặt cổ Hoàng Đế, sợ bị hần đánh rơi xuống đất.

Trái ngược với sự lỏng lẻo của điện Cát Tường, Noãn Các nơi Hoàng Đế nghỉ ngơi lại hết sức đơn giản. Phòng tuy rộng nhưng không bày trí gì nhiều. Gian ngoài bày một chiếc bàn đọc sách, trên bàn có đủ văn phòng tứ bảo. Sau lưng là một kệ sách nhỏ. Gian trong ngoại trừ long sàng ra, chỉ có một bàn trà xinh xắn. Hai gian được ngăn ra bằng mấy lớp màn lụa màu vàng sáng.

Hoàng Đế ôm ta đi thẳng vào trong, đặt ta ngồi lên long sàng, sau đó ngồi xuống cạnh ta.

Hai người chúng ta yên lặng ngồi bên nhau giống như đêm hôm trước, nhưng ta lại có cảm giác hết sức nặng nề. Ta biết yên lặng mãi không ổn, nhưng lại không nghĩ ra gì để nói, cũng không biết nên nói cái gì không nên nói cái gì. Cổ nhân có câu: làm bạn vua như làm bạn với hổ. Ta còn là vợ vua, so ra nguy hiểm vạn lần. Ánh mắt ta vô lực nhìn quanh, chợt bắt gặp một chén thuốc còn nóng bốc khói đặt sẵn trên bàn, trong lòng không khỏi khen ngợi Tô Trường Tín. Tận tâm, chu đáo đến mức này, không hổ danh tổng quản nội thị giám.

Ta đứng lên, tiến lại cầm bát thuốc mang đến trước mặt Hoàng Đế. Hoàng Đế nhìn ta, cười nhạt:

“Ngay cả Nguyệt nhi mà cũng muốn ép trẫm uống thuốc sao?”

Ta lắc đầu: “Thần thiếp không dám. Thần thiếp chỉ tò mò, vì sao Hoàng thượng lại ghét bỏ thứ thuốc này mà thôi.”

Miệng nói, tay khuấy nhẹ thuốc cho nguội bớt rồi thần nhiên đưa lên miệng uống một ngụm. Hoàng Đế không ngờ ta lại đi uống thuốc của hần, kinh ngạc đến há hốc miệng:

“Nàng...”

Ta uống xong, nhăn mũi nói: “Đáng quá! Hoàng thượng không muốn uống là phải. Thần thiếp vốn không sợ đắng mà còn uống không nổi.”

Hoàng Đế cau mày: “Ai nói trăm sợ đắng mới không uống?”

Ta làm bộ giặt mình: “Thần thiếp không có ý đó!” nhưng lại trưng lên vẻ mặt chính mình có ý đó.

Hoàng Đế lườm ta, hừ một tiếng rồi giặt lấy chén thuốc trên tay ta, ngửa cổ uống sạch. Trẻ con dù cố gắng đến mức nào cũng sẽ có lúc lộ ra bản tính trẻ con. Ta mỉm cười, đợi hần uống xong, dâng lên một ly trà cho hần súc miệng.

“Nàng cố tình đúng không?” Hoàng Đế hăm hừ, không chịu uống trà ta dâng.

“Hoàng thượng uống trà đi.” Ta nở nụ cười vô tội.

“Không cần! Đắng chết đi được!” Hoàng Đế giận dỗi hất tay.

Về mặt giận dỗi của hần thực đáng yêu. Ta mỉm môi nhin cười, cố nén ham muốn véo má Hoàng Đế, đặt ly trà xuống:

“Vây để thần thiếp đi lấy cho Hoàng thượng ít đồ ngọt...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Hoàng Đế cầm tay kéo giặt ngược lại. Ta mắt đà ngã nhào, đè cả lên người Hoàng Đế.

Môi vừa khéo chạm vào môi.

Nụ hôn nồng vị thuốc đắng ngắt.

Hoàng Đế dứt ra trước, cười nghịch ngợm: “Bây giờ hết đắng rồi.”

Hoàng Đế gầy hơn trước, ta sợ mình nằm trên người hần lâu sẽ đè chết hần nên vội vàng bò dậy. Hoàng Đế cũng ngồi lên, ôm lấy ta từ phía sau, cảm gác lên vai ta, nói khẽ:

“Thật là kì lạ. Mỗi lần ở bên nàng, trăm đều cảm thấy rất thoải mái. Đầu cũng không còn nhức nữa. Lúc trước, trăm cứ nghĩ chỉ là trùng hợp thôi. Đến hôm nay mới biết... Chỉ cần có nàng bên cạnh, mọi mệt mỏi đều tan biến. So với mấy thứ thuốc vô dụng kia, nàng tốt hơn nhiều.”

Lời lẽ chân thành đến độ ta cũng muốn tin là thật.

“Hoàng thượng nói vậy, thần thiếp rất vui.”

“Trăm rất thích Nguyệt nhi. Không ồn ào, không phù phiếm, không nói lời thừa thãi. Chỉ có Nguyệt nhi là tốt. Sau này trăm phải ở cạnh nàng nhiều hơn mới được.”

Giọng nói của Hoàng Đế đều đều rót vào tai ta như lời tâm sự. Ta thật sự hoang mang, không biết mình có thể tin bao nhiêu.

Hoàng Đế thấy ta im lặng không nói, hai tay liền siết chặt lấy ta một cái như là gây chú ý: “Sao không nói gì? Nguyệt nhi có thích trăm không?”

Câu hỏi hơi rụt rè, giống như thiếu niên bày tỏ cùng tình nhân chứ không phải Hoàng Đế cao cao tại thượng nói với phi tử của mình. Ta thầm thở dài, cân nhắc một chút rồi đáp:

“Thần thiếp không thích người. Thần thiếp yêu người.”

Hoàng Đế nghe xong, cười vui vẻ như một đứa trẻ.

***

“Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng có lệnh: những ngày này, nương nương tạm thời ở lại Noãn Các, khoan hồi cung.”

Ta vừa mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Lý Thọ ở trước mặt mình trịnh trọng nói. Bây giờ Hoàng Đế thượng triều, ta mới ngủ dậy, Lý Thọ không có gì phải gấp nữa nên bộ dạng vô cùng khoan thai, rất có phong thái phó tổng quản uy nghi lẫm liệt.

“Bản cung biết rồi.”

Ta máy móc đáp, đồng thời kéo chăn cao lên che kín tận cổ. Cho dù Lý Thọ là thái giám, ta cũng không cho hần xem đầu hũ của ta.

Nhìn xuống chân giường, y phục mặc hôm qua nhàu nát thảm thương, chắc là không dùng được nữa, bèn đưa mắt nhìn Lý Thọ. Lý Thọ thông minh, hiểu ngay:

“Nương nương đừng lo, nô tài vừa sai Miên Duệ và Miên Như đi chuẩn bị, lát nữa sẽ đến hầu hạ nương nương.”

“Ừm... Đa tạ Lý công công.”

Ta mỉm cười, gật đầu với Lý Thọ. Lý Thọ tự nhiên ngẩng ra, nhìn ta chăm chăm. Mãi lâu sau mới nói:

“Là nhiệm vụ của nô tài, xin nương nương đừng nói vậy.”

Ta chợt hiểu ra, hẳn có lẽ không quen nghe chủ nhân cảm ơn mình như vậy.

Lý Thọ định đi ra ngoài, rồi như sức nhớ ra điều gì, lại quay vào nói:

“Sư phụ nô tài nhờ chuyển lời cảm tạ nương nương đã giúp đỡ.”

Sư phụ Lý Thọ là Tô Trường Tín. Cảm tạ ta... là vì ta đã khiến Hoàng Đế uống chén thuốc đó sao?

“Không có gì. Đó cũng là chuyện bản cung nên làm.”

Ta nằm đắp chăn nghĩ ngợi vẩn vơ một lát thì có hai cung nữ rón rén đi vào. Một người bê chậu nước và gương lược, một người bê y phục.

“Nô tỳ là Miên Duệ. Xin được hầu nương nương rửa mặt.”

“Nô tỳ là Miên Như. Nương nương, thỉnh ngồi dậy.”

Miên Như đỡ ta dậy, trước tiên mặc vào nội y cùng trung y. Miên Duệ nhanh nhẹn bưng chậu nước đến nhúng khăn giúp ta rửa mặt. Nhìn thấy bàn tay Miên Duệ, ta giật bắn người, trong phút chốc quên đi lễ tiết mà nắm lấy:

“Tay người bị làm sao thế này?”

Miên Duệ sợ hãi, giấu tay đi, lúng búng nói không nên lời.

“Bị phỏng đúng không?”

Bàn tay đỏ tím đáng sợ. Vết thương dù đã lành nhưng sẹo phỏng co kéo đến mức biến dạng.

“Nô tỳ đáng chết! Làm nương nương bản mất... Nô tỳ đáng chết!” Miên Duệ càng lúc càng hoảng sợ, quỳ lạy tới tấp.

Ta nhìn nàng mà chạnh lòng, nhớ tới Ngọc Nga ngày trước, liếc nhìn cung nữ còn lại:

“Người là Miên Như? Người nói thử xem, vì sao nàng ấy lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Miên Như nhìn ta rồi lại nhìn Miên Duệ, mãi một lúc sau mới lí nhí trả lời.

Nàng ta kinh sợ, nói dài dòng cả buổi. Nội dung đại khái chính là vì Miên Duệ có đôi tay đẹp, lại là ngự tiền cung nữ thường xuyên kề cận bên Hoàng Đế. Triệu Đức phi không thích Miên Duệ nên đã “tình cờ” đổ trà nóng lên hai bàn tay nàng. Hoàng Đế bình thường rất ghét những thứ chướng mắt, nhưng không biết tại sao dù tay Miên Duệ có vết sẹo đáng sợ mà vẫn giữ lại. Triệu Đức phi càng tức giận, mỗi lần đến Noãn Các thị tẩm đều tìm cách đẩy dọa.

Ta bắt Miên Duệ đưa hai tay ra, nhìn một lúc lại nhớ đến Tổ tu nghi và cung nữ xấu số kia, trong lòng xót xa. Nữ nhân ở đây muôn màu muôn vẻ nhưng lại có một điểm thật giống nhau: đều là những kẻ lòng dạ rắn rết, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Vết thương của người còn mới. Trị liệu cho tốt, sẹo sẽ thuyên giảm. Người là cung nữ không mời được thái y, thôi thì để khi trở về, ta sẽ ghé Thái Y Viện xin cho người một ít thuốc trị thương vậy.”

“Nô tỳ không dám!”

Ta nhìn Miên Duệ quỳ trước mặt mình, khẽ thở dài, vờn tay vỗ vỗ vai nàng:

“Trần trọng bản thân một chút. Người khác muốn vui đập người đã đành, ngay cả người mà cũng không thương tiếc mình hay sao?”

Miên Duệ rung rung nước mắt, đầu cúi sát mũi chân ta:

“Đa tạ nương nương thương xót.”

Nhìn Miên Duệ như vậy làm ta nhớ tới cuộc chiến chốn thâm cung chỉ mới bắt đầu của mình. Trong lòng không sao vui nổi.

Để hai người Miên Duệ, Miên Như tùy ý giúp mình mặc y phục, trang điểm, chải đầu. Ăn một chút điểm tâm xong, ta không biết làm gì, nên kêu Miên Duệ, Miên Như đến hỏi chuyện Hoàng Đế.

Ban này ta nhất thời thương cảm Miên Duệ, không ngờ chỉ nói mấy lời đã khiến nàng đối với ta vô cùng yêu mến. Những điều ta hỏi đều vui vẻ trả lời. Tuy nhiên, ta cũng biết giới hạn, không đụng đến việc triều chính, chỉ hỏi những chuyện sinh hoạt hằng ngày, thói quen của Hoàng Đế thích gì, ghét gì, vãn

vấn.

Qua lời bọn họ, ta biết được một chuyện quan trọng: Hoàng Đế thực ra bị hàn chứng mãn tính do lúc nhỏ từng bị rơi xuống nước lạnh. Bệnh đã ngấm vào tim phổi, không thể chữa khỏi, mỗi ngày ba lần phải uống thuốc điều dưỡng thân thể, chính là thứ thuốc hôm qua. Đạo gần đây, hình như bệnh càng trầm trọng, phát thêm chứng đau đầu. Mà chứng này rất nguy hiểm, vì mỗi lần Hoàng Đế đau đầu, lại muốn giết người.

Ta ngắm nghĩ, thì ra là vậy. Lý do khiến Hoàng Đế dễ dàng bỏ qua cho ta lần trước có lẽ vì bản thân hán cũng đã từng bị sùng phi của tiên đế xô xuống nước, người khác không dám cứu. Khi mẫu thân hán đến nơi thì hán đã ngâm dưới nước quá lâu. Nếu ngày đó có người đứng ra cứu giúp thì hôm nay hán đã không phải mang thân thể bệnh tật này. Ta trùng hợp làm hán nhớ lại chuyện xưa của mình, cho nên hán mới chọn đắc tội với Liễu Thục phi mà không trách phạt ta.

Nói chuyện đến trưa thì thấy Lý Thọ lắc mông đi vào, vẫn giữ thái độ sùng bái mà thông báo:

“Trưa nay Hoàng thượng nghỉ lại Mẫu Đơn cung, người nói nương nương hãy ăn trưa rồi nghỉ ngơi trước.”

Thánh lệnh truyền xong, không nhanh không chậm, lắc mông đi ra, để lại ta ngồi ngê ngịch mặt.

Hoàng Đế này muốn cái gì?

Giữ ta lại chỗ hán, rồi bản thân hán lại đến chỗ Thục phi?

Ta rửa thềm mấy câu.

Miên Duệ và Miên Như sợ ta buồn, luôn miệng khuyên nhủ. Ta nghe đến nhức cả đầu. Bữa trưa, Ngự thiện phòng mang lên một bàn bốn mươi món. Ta nhắc đĩa ném thử, thấy tài nghệ chỉ hơn người của ta, so với Triều Lan cung kém xa. Mỗi món ăn một chút, hết một vòng bốn mươi món bụng đã no căng.

“Các người dọn xuống chia nhau ăn đi, đừng để phí phạm.”

Nghe được ban thức ăn, cả hai người Miên Duệ lẫn Miên Như đều ngạc nhiên, chấp tay cảm ơn liên tục. Ta thờ dài, người ở đây quá nhiều lễ nghĩa, không giống Cẩm Trúc cung của ta, tự nhiên thoải mái hơn nhiều. Thức ăn thừa dọn xuống, ta dặn bọn họ cứ nghỉ trưa, không cần túc trực ở đây, nếu có chuyện cần ta gọi là được. Về phần mình, ta chống hông, đi qua đi lại quanh phòng một chút cho tiêu bớt thức ăn rồi cũng leo lên long sàng của Hoàng Đế ngủ một giấc. Giờ này ở Cẩm Trúc cung, Tạ Thu Dung chắc đang tức tối lắm. Bài tập năng giao, ta đã làm tí nào đâu.

Ngủ no mắt tỉnh dậy, vừa xoay người định ngồi lên liền thấy Hoàng Đế nằm nghiêng ngay bên cạnh, tay chống cằm, mắt nhìn ta, miệng cười tủm tỉm.

“Hoàng thượng...” Ta giật mình. Tỉnh ra, lần nào gặp hán, ta cũng giật mình.

“Không cần hành lễ.” Hoàng Đế kéo ta nằm trở lại, luồn tay dưới y phục, xoa xoa bụng ta:

“Ăn no xong liền ngủ, không thêm chờ trẫm luôn. Thật sung sướng nhỉ.”

Ta co người tránh bàn tay nghịch phá của hán, làm bộ trách móc: “Hoàng thượng đến chỗ giai nhân, thần thiếp không dám trông mong.”

Hoàng Đế cười ha hả, ra chiều vui vẻ lắm, còn chọc chọc vào má ta: “Bộ mặt ăn dấm chua thật là thú vị.”

Ta thấy hán vui vẻ, thử tranh một ít sùng ái, vòng tay ôm lấy hán, áp mặt vào ngực hán. Tư thế này vừa thân mật, vừa có thể giấu đi gương mặt lạnh nhạt không hứng thú của mình.

Hoàng Đế cũng ôm ta, nói: “Hôm nay lại có chuyện không vui. Cũng may gặp nàng một chút liền dễ chịu rồi.”

Ta cười: “Kẻ nào chán sống, lại dám làm người không vui?”

Hoàng Đế hừ lạnh: “Mấy lão già chết dẫm. Cứ tưởng là nguyên lão tam triều thì hay lắm sao? Lúc nào cũng liên kết chống đối trẫm, không cho trẫm chút thể diện nào!”

Ta nói khẽ: “Hoàng thượng, thần thiếp không thể nghe chuyện triều chính.”

Hoàng Đế phì cười: “Trẫm biết nàng có thể nghe cái gì. Thứ nàng không thể nghe, trẫm lại đi nói với nàng sao?”

Xong, lại tiếp tục chửi rửa quan viên trong triều. Ta lắng nghe, âm thầm ghi nhớ. Qua lời Hoàng Đế cũng thấy được phần nào cục diện chính trị rối ren hiện giờ. Bách Phụng coi trọng cả văn lẫn võ. Vì vậy, văn quan và võ tướng thế lực như nhau, chia làm hai phe không ngừng đối chọi nhau. Nổi trội có thể kể đến Triệu tướng, Hà thái sư, Lưu quốc sư, Liễu thái phó, Vương đô đốc... Ngoài Lưu quốc sư và Vương đô đốc, ba người còn lại chẳng phải đều có nữ nhi ở hậu cung sao? Ha ha – Hoàng hậu, Liễu Thục phi, Triệu Đức phi – địa vị của ba người đứng đầu hậu cung này xem ra cũng không phải chỉ nhờ sùng ái và năng lực mà có được. Oai phong của phụ thân có thể nâng đỡ nữ nhi, sùng ái của nữ nhi cũng có thể giúp đỡ phụ thân thăng tiến. Tiền triều và hậu cung, hóa ra luôn luôn kiểm kẹp, áp chế lẫn nhau.

Cuối cùng, Hoàng Đế kết luận: “Trẫm chỉ muốn giết hết bọn chúng.”

Ta đổ mồ hôi lạnh, ôm một con hổ lúc nào cũng muốn cắn người, cảm giác thật hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hoàng Đế giữ ta lại Noãn Các tổng cộng ba ngày. Trong thời gian đó, hân vẫn đều đặn ghé thăm những phi tần khác, không hân chuyên sủng ta nhưng chỉ mỗi việc được thị tẩm ba ngày liên tục cũng đủ khiến kẻ khác tức đỏ mắt.

Ba ngày này thực sự yên vui.

Sáng sớm, Hoàng Đế thượng triều rồi đến Mẫu Đơn cung ăn trưa với Liễu Thực phi, đầu giờ chiều về Noãn Các vừa xem tấu chương, vừa trêu đùa cùng ta. Buổi chiều lại đến Hạ Lê cung ăn tối với Triệu Đức phi, sau đó tùy tiện ghé thăm phi tử nào đó uống trà ăn bánh một chút rồi về lại Noãn Các phê duyệt sổ tấu chương đã xem buổi chiều. Ta không được xem tấu chương, chỉ có thể đứng bên mài mực, dâng trà cho Hoàng Đế. Mài mực rồi không có chuyện gì làm thì ngồi chống cằm nhìn hân làm việc. Nếu hân ngược lên thấy bộ mặt chán nản của ta thì sẽ cười cười lại gần hôn ta một cái, sau đó ném cho ta một quyển kinh thư bất ta đọc cho hân nghe, bảo như thế ta sẽ không buồn chán. Ta nghĩ hân đang phê tấu chương không để ý đến nên đọc cho cô, không chú tâm lắm. Ai ngờ vừa đọc sai một chữ, hân liền ngẩng đầu lên bắt tại trận, lệnh cho ta đọc lại từ đầu. Bị như vậy mấy lần, ta không còn dám lơ đãng, vô cùng chuyên chú đọc. Có những chỗ không hiểu, đọc chậm lại một chút, hân cũng phát hiện, ngừng bút giảng cho ta. Vốn nghĩ đến đây để trốn học, nào ngờ chạy trời không khỏi nắng. Tạ Thu Dung biết được còn không cười nhạo ta mới lạ. Mỗi đêm nằm cạnh nhau, Hoàng Đế thường nói với ta những chuyện bực mình mà hân gặp phải ban ngày, cả chuyện mâu thuẫn với triều thần thế nào cũng nói ra. Ta yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng nếu hân hỏi thì nói ra ý kiến của mình. Không tỏ ra thông minh sắc sảo, cũng không nói lời bợ đỡ sáo rỗng, chỉ chân thành nói những điều nên nói. May mắn là Hoàng Đế có vẻ rất thích nói chuyện với ta. Ta nghĩ, phải chi hân chỉ là nam nhân bình thường, chúng ta cứ thế này bình dị sống qua ngày thì thật tốt.

Lúc ta ở Noãn Các, thuốc tọa thai được mang đến đều đặn mỗi sáng. Ta ném thấy vẫn có vị Vong thai dẫn pha vào, trong lòng không vui, liền lựa lúc không ai chú ý đổ cả vào chậu hoa. Ít nhất biết được thuốc không phải do người của Cẩm Tước cung giở trò. Vấn đề chắc chắn phát sinh từ Thái y viện, nhưng không biết được phát sinh ở chỗ nào mà thôi.

Buổi trưa ngày thứ ba, Hoàng hậu sai cung nữ Xuân Hạnh đến báo tin:

“Bẩm nương nương, Hoàng hậu lệnh nô tỳ đến thông báo với nương nương: thủ phạm tìm ra rồi.”

Ta đang ngồi một mình nhưng nghe chuyện này cũng phải kích động nhìn quanh một lượt, chắc chắn không có ai nghe trộm mới hỏi:

“Là ai?”

Xuân Hạnh lễ phép đáp:

“Bẩm, là Bạch phi ạ.”

Ta kinh hãi, không tin vào tai mình:

“Chắc chắn sao?”

Xuân Hạnh bình tĩnh giải thích rõ ràng: “Bẩm nương nương, vô cùng chắc chắn. Đúng như nương nương đã tiên đoán. Cung nữ bị Tổ tu nghi nương nương phạt chết ngày trước còn có một tỳ tỳ tên gọi Hàm Nhu, hiện đang là cung nữ thân cận của Bạch phi. Tra xét chỗ ở của Hàm Nhu phát hiện có cối và chày đá đánh mảnh thủy tinh. Ngoài ra, trong bộ chén thủy tinh Ngụy Ảnh của Bạch phi bị thiếu đi một chiếc.” Xong suy nghĩ một chút rồi nói tiếp “Có một lần, Hoàng thượng đang ở chỗ Bạch phi thì Tổ tu nghi than bệnh, cho người mời Hoàng thượng qua chỗ mình, làm Bạch phi không những mất cơ hội thị tẩm mà còn bị chê cười.”

Ta gật đầu tỏ ý đã hiểu, cho Xuân Hạnh trở về. Nghi hoặc trong lòng càng ngày càng lớn. Cung nữ Hàm Nhu có thù oán với Tổ tu nghi, muốn nàng ta sống không bằng chết cũng là chuyện dễ hiểu. Vật chứng tìm thấy ở chỗ Hàm Nhu. Ta nghĩ không có oan tình gì. Thế nhưng, Bạch phi làm thế nào lại là chủ mưu? Bạch phi kém ta hai tuổi. Tiếp xúc một thời gian, ta cảm thấy Bạch phi tuy không phải là người cơ trí nhưng hành động chừng mực, chắc chắn không làm ra chuyện ngu ngốc như thế. Dù nàng ta căm ghét Tổ tu nghi cũng không cần giấu đầu lòi đuôi dùng thủ thủy tinh ở chỗ mình gây án. Nếu muốn, tùy tiện dùng thủy tinh gì chẳng được? Hân là có người ném đá giấu tay, muốn một mũi tên bắn hai con nhạn.

Mà nói đến chuyện một tên hai nhạn, ta bỗng nhớ ra: Tổ tu nghi tuy thăng chức nhưng đã mất sủng ái. Bạch phi lại không thoát nổi tội. Lần này, cả Hoàng hậu và Liễu Thực phi đều bị mất người, tổn thất không nhỏ. Ngươi ông đắc lợi, chẳng phải Triệu Đức phi sao?

“Triệu Lam Kiều”

Ta khẽ nhẩm tên người con gái này. Tuổi còn trẻ mà tâm tư cùng với thủ đoạn đều khiến ta ngưỡng mộ. Bạch phi đã trúng đòn hiểm rồi. Nhân chứng, vật

chứng đầy đủ, ta thật không nghĩ ra cách nào mình oan cho nàng.

Nhưng mà ta không hề áy náy. Sống chết của Bạch phi vốn không liên quan đến ta. Bạch phi đối với ta nước sông không phạm nước giếng, không có thù ghét cũng không có giao tình. Ta không cần vì nàng tổn tâm tư. Trái lại, Bạch phi gặp chuyện, ta còn có chút lợi ích. Nhờ có chuyện của nàng, ta mới được nhìn thấy thủ đoạn của Triệu Đức phi, xem như mở rộng tầm mắt, học hỏi kinh nghiệm. Hoàng hậu mất đi Bạch phi trầm ổn, số người tin tưởng được càng ít lại. Vị trí của ta cũng sẽ trở nên quan trọng hơn một chút. Đối với ta là chuyện tốt. Cho nên, ta không nghĩ ngợi nữa, tiếp tục thông dong tận hưởng cuộc sống ở Noãn Các.

Đến tối ngày thứ ba, Hoàng Đế nói với ta sáng mai có thể trở về. Ta gật đầu, không tỏ thái độ gì. Hoàng Đế tự nhiên bực mình, xẵng giọng trách:

“Gọi thì đến, đuổi thì đi. Nàng sao lại ngoan ngoãn như vậy? Đối với trẫm không có chút luyến tiếc nào sao?”

Ta bật cười, luôn tay từ đằng sau ôm ngang eo hắn, nói giọng nũng nịu:

“Vậy, nếu thần thiếp nói rằng muốn lúc nào cũng ở bên người... Mà không, phải là lúc nào cũng được ôm chặt người như thế này, không rời xa dù chỉ một khắc. Người có phê chuẩn không?”

Hoàng Đế ngẩn ra, lát sau gỡ tay ta, kéo đến trước mặt, nâng cằm ta trịnh trọng hỏi:

“Thế những lúc tắm rửa, đi nhà xí, nàng cũng muốn theo sao?”

Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc đáp:

“Cũng muốn.”

Hoàng Đế cười vang, hài lòng xoa đầu ta:

“Trẫm cũng muốn ở bên nàng. Nhưng mà...”

Ta to gan đưa ngón tay chặn ngang đôi môi mỏng của Hoàng Đế:

“Thần thiếp hiểu. Cho dù Hoàng thượng không thể lúc nào cũng ở bên thần thiếp cũng không sao. Bởi vì tâm của thần thiếp... luôn luôn ở chỗ người.”

Nói rồi chậm chậm dịch chuyển bàn tay từ trên môi Hoàng Đế xuống ngực hắn, cách lớp y phục, đặt lên trên tim hắn. Không biết là ta có nhầm lẫn hay không nhưng rõ ràng, tay ta cảm nhận được tim của Hoàng Đế đập loạn một nhịp.

***

Mấy ngày nay, Hoàng thượng ra thánh ý muốn ta ở lại tại Noãn Các không rời một bước cho nên đã ba ngày ta không đến Triều Lan cung thỉnh an. Hôm nay đã có lệnh trở về, ta không thể tiếp tục không đến. Hơn nữa, hôm nay chắc Hoàng hậu sẽ xử tội Bạch phi. Lẽ ra ta nên về Cẩm Tước cung trước nhưng thời gian gấp gáp, đành để Miên Duệ và Miên Như giúp ta chuẩn bị, đồng thời nhờ Lý Thọ đến Cẩm Tước cung thông báo một tiếng, gọi Ngọc Nga đến cổng Triều Lan cung đợi ta.

Triều Lan cung.

Kiều hạ xuống, ta vén màn bước ra. Thái giám khiêng kiệu cúi người làm ghế đệm chân. Ta liếc nhìn, không nỡ đập lên người hắn:

“Đứng dậy đưa tay cho ta.”

Thái giám khiêng kiệu ngạc nhiên, lồm cồm bò dậy chìa tay ra trước mặt ta. Ta nắm cổ tay hắn, bình thần nhắc váy bước xuống. Thực ra không cần người đỡ, một mình ta cũng có thể nhảy xuống. Nhưng như vậy thì lại không có phép tắc.

“Chủ nhân!”

Ngọc Nga đứng đợi từ sớm, vừa nhìn thấy ta liền mừng rỡ chạy đến.

Ta cười nói: “Có mang hồng bao không? Thương họ đi.”

Ngọc Nga gật đầu, niềm nở lấy hồng bao đến đưa cho thái giám dẫn đầu đoàn khiêng kiệu – cũng là người ban nãy muốn làm đệm chân cho ta.

“Nô tài không dám...” Thái giám khiêng kiệu lùi lại không dám cầm.

“Đừng phụ lòng tốt của bản cung.”

Ta mỉm cười, phát tay áo đi thẳng vào Triều Lan cung. Ngọc Nga hiểu ý, vội vàng nhét hồng bao vào tay thái giám nọ rồi chạy theo ta. Vào Triều Lan cung lại đổi sang kiệu nhỏ đi tiếp tới đại điện. Lần này dĩ nhiên không tặng hồng bao. Ta không phải người hào phóng. Không có ngoại tộc chu cấp, ngân lượng của ta đều là lấy từ của hồi môn lúc xuất giá ra xài dần, vì vậy tài chính ta có hạn, phải dùng đúng lúc. Bình thường, chủ động tặng hồng bao cho thái giám khiêng kiệu là vì những người này là thái giám chuyên làm việc nặng, bổng lộc rất thấp, không thường được ban thưởng, điều kiện sinh hoạt

hàng ngày rất tệ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bị bệnh chỉ chờ chết chứ không có ai cứu chữa. Hoàn cảnh rất đáng thương. Ngược lại, thái giám trong Triều Lan cung có điều kiện tốt hơn nhiều, không cần đến hồng bao của ta. Thêu hoa trên gấm sao bằng tặng than ngày đông? Một cái bánh ở trong tay kẻ no đủ chỉ là một món ăn có cũng được không có cũng không sao, nhưng ở trong tay kẻ bị đói ba ngày lại chính là mạng sống. Ta muốn giúp đỡ những người thực sự cần. Vì chỉ những người như vậy mới nhớ tới sự giúp đỡ của ta, biết cách đền đáp ta mà thôi.

Vào đến đại điện Triều Lan cung, thời gian vẫn còn rất sớm nhưng đã có nhiều phi tử chức vị nhỏ đang ngồi uống trà. Theo lệ thường, phi tử cấp bậc từ chính thất phẩm trở lên mới được lui tới thỉnh an Hoàng hậu và Hoàng thái hậu nhưng hôm nay, tất cả phi tử lớn nhỏ đều bị gọi tới chẳng phải vì xử tội Bạch phi hay sao?

Những người này lần đầu gặp mặt ta, lúng túng không biết xưng hô thế nào. Thái giám đứng trước cửa điện liền lấy hơi hô lớn:

“Hòa phi nương nương giá đáo.”

Phi tử trong điện đồng loạt đứng dậy, hướng ta cung kính thỉnh an:

“Thần thiếp thỉnh an Hòa phi nương nương.”

Ta ngồi vào vị trí của mình, mỉm cười nói:

“Bình thân đi.”

Cảm nhận ánh mắt tò mò lần thọc mạch của bọn họ dán chặt lên người ta, ta vẫn giả vờ không có chuyện gì, thần nhiên nhắm nháp nước trà, lơ đãng quan sát bọn họ. Những người này cũng không có ai nổi trội.

À không, thực ra có một người khiến ta không kiềm được, phải hỏi khẽ:

“Ngọc Nga, người ngồi ở gần cuối phía bên trái là ai vậy?”

“À, đó là Liên tuyền thị. Tên là Liên Nhạc, năm nay mười sáu tuổi. Nhập cung nửa năm trước. Xuất thân là đào hát nên chỉ được phong đến tuyền thị thôi.”

Ngọc Nga đáp khẽ nhưng rõ ràng, vẫn tất tưởi mà đầy đủ thông tin.

“Thánh sùng thế nào?” Ta lại hỏi. Điều này mới là quan trọng.

“Nô tỳ không rõ... nhưng hình như mỗi tháng đều được thị tắm một lần.”

Ta lặng người, nhắm tính mỗi tháng một lần thị tắm đối với một bát phẩm tuyền thị là ân sủng to lớn, nhiều người chức vị lớn hơn mấy lần cũng chưa có đặc ân này đâu. Không có ngoại tộc hỗ trợ, thân phận lại thấp kém mà được thừa ân đến mức này... Có lẽ Hoàng Đế thích nàng ta. Hơn nữa, còn thích thật lòng.

Ta chống cằm, chăm chú quan sát Liên tuyền thị.

Liên Nhạc có dáng người mảnh mai, mắt to tròn, cằm thon nhỏ, tóc đen dày búi trẻ, nghiêng nghiêng một bên. Trên búi tóc cài một cây trâm gỗ, giản dị mà thanh cao. Y phục bát phẩm tuyền thị màu sắc đơn điệu cũng không làm mất đi dáng vẻ kiều diễm như mầu đơn trong gió. Liên Nhạc ngồi lặng lẽ một mình, cách xa những phi tử khác, chỉ chăm chăm nhìn vào ly trà, đôi mắt tĩnh lặng ẩn dưới hàng mi dài cong vút, toàn thân toát lên một phong vị xa xăm hư ảo. Cứ như thể nàng vốn là tiên nữ trên trời, chỉ vì mệt mỏi mà dừng chân lại chốn này chốc lát rồi sẽ lại tung cánh bay đi. Đối với trần thế nhơ bẩn hoàn toàn không có quan hệ gì. Nữ nhân như thế, ta nhìn còn không biết chán huống hồ gì là Hoàng Đế.

Đại điện dần dần đông người.

Hôm nay, ngay cả Liễu Thục phi cũng chẳng dám đến trễ. Gương mặt trang điểm tỉ mỉ, xiêm y màu đỏ thêu hoa bằng chỉ vàng, lại đính thêm từng chùm đá quý, hoa lệ chói mắt. Cổ áo mở rộng, ôm ngang bờ vai để lộ cánh xuân kinh diễm. Một sợi dây chuyền kết từ những viên hồng ngọc trong suốt ôm lấy chiếc cổ trắng nõn, càng làm cho vẻ đẹp của nàng ta thêm rực rỡ. Ngược lại với phần cổ thiếu thốn, đuôi váy lại rất dài, dài đến nỗi phải có một cung nữ đi phía sau giúp nàng ta nâng gấu váy. Ta tò mò không biết kẻ nào lại có thể may ra bộ váy áo mất cân đối đến nỗi này.

Liễu Thục phi bước vào, người trong điện bị nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của nàng ta dọa đến ngây người, nhất là những phi tử nhỏ bé bình thường không có cơ hội đến dự tiệc điểm tâm của Hoàng hậu. Bản thân ta cũng phải công nhận, dù Liễu Thục phi đầu óc nông cạn nhưng dung mạo của nàng ta thật sự thế gian hiếm có. Nhận thấy sự ngưỡng mộ cùng ganh tị trong ánh mắt mọi người, cánh môi Liễu Thục phi cong lên làm thành một nụ cười kiêu ngạo, ngẩng cao đầu bước đến ngồi vào vị trí bên cạnh ta. Mắt phượng kẻ xếch nhướng lên, tặng cho ta một cái nhìn khinh bỉ. Sống lưng ta lạnh buốt, vội đứng dậy, kính cẩn chấp tay:

“Thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương.”

Người trong điện như sức tĩnh, vội vàng tiếp lời ta:

“Chúng thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương.”

Đại diện đồng người, tiếng hô thành an vang dội đầy khí thế. Liễu Thục phi vẫn giữ bộ dạng kiêu ngạo, liếc nhìn những kẻ bên dưới, nhìn qua nhìn lại rất lâu rồi mới lười biếng mở miệng:

“Bình thân.”

Hai chữ mềm như lụa rơi ra từ trong môi nàng ta, mang theo khí chất sang trọng khác thường.

“Mấy ngày không gặp, Hòa phi vẫn khỏe chứ?”

“Bẩm nương nương, nhờ phúc khí của nương nương, thần thiếp rất khỏe.”

Ta thân nhiên đáp, không quên tỏ ra nhún nhường. Liễu Thục phi bĩu môi, khề hừ:

“Thánh sùng dồi dào, dĩ nhiên là khỏe. Bản cung làm gì có dư phúc khí mà cho người?”

“Nương nương dạy phải.”

“Hừ, đừng tưởng Hoàng thượng thị tẩm người ba ngày là sùng ái người! Nói cho người biết, ngày trước khi bản cung mới đắc sủng, Hoàng thượng đã ở chỗ bản cung liên tục mười ngày. Người thì tính là gì? Đừng vội kiêu ngạo!”

Nữ nhân này thật sự làm ta chán nản đến cực độ. Sao nàng ta không nhìn lại xem, ngày trước thị tẩm liên tục mười ngày, bây giờ không còn như vậy chẳng phải là đã kém xưa rồi, lại còn đi khoe khoang?

Tránh voi chẳng hồ mặt nào, ta miễn cười cúi đầu, lễ phép đáp:

“Đa tạ nương nương chỉ giáo, thần thiếp tuyệt đối không dám có ý đó.”

Liễu Thục phi cảm thấy đã chèn ép được ta bèn vênh mặt, cười vô cùng đắc ý. Tiếng cười thanh thúy làm dung mạo nàng ta càng tỏa sáng, đẹp đến khó tin. Ta thờ dãi trong lòng, đưa tay đỡ trán. Liễu Yến Yến, người thật sự không có não sao?

Nhân vật tiếp theo xuất hiện là Triệu Đức phi. Không đến mức xa xỉ chói mắt như Liễu Thục phi nhưng vẻ bề ngoài của Triệu Đức phi cũng đủ khiến người ta ngưỡng mộ. Xiêm y được làm từ tơ tằm Giang Châu thượng hạng, màu nhuộm cũng là màu lam đặc biệt của phường dệt Cẩm Hoan danh tiếng từng lẫy lừng kinh thành. Tóc búi kiểu “Phượng vu phỉ” cực kỳ phức tạp, lại cài thêm trâm phượng hoàng tám đuôi. Triệu Đức phi chậm chậm bước vào, mặt phượng sáng ngời sự kiêu hãnh. Ta nhìn nàng, lại nhớ tới cảnh nàng mỉm cười nhìn Tô tu nghi lẫn lộn trong vũng máu, trong lòng lạnh đi mấy phần. Nhớ lại ngày trước, trong hậu cung của phụ hoàng ta cũng có rất nhiều nữ nhân độc ác. Thẩm phi, Lý phi, Trần Hoàng hậu đều là những kẻ giết người không chớp mắt. Nhưng có thể vừa nhìn người khác gãy chết máu me nhầy nhụa, vừa cười một cách vô tư như Triệu Đức phi quả là hiếm có.

Sau khi Triệu Đức phi đến, Liễu Thục phi trở nên biết điều hơn, không còn làm nhảm ra oai nữa. Liễu Thục phi chắc chắn không sợ Triệu Đức phi, nhưng rõ ràng cũng không muốn dây vào nàng ta. Triệu Đức phi không tỏ thái độ gì với ta, chỉ lạnh nhạt cười khi ta thỉnh an nàng. Triệu Đức phi rất ít khi trực tiếp gây chuyện. Nàng ta thường chỉ phun ra vài câu châm chọc, hoặc đổ dầu vào lửa, hoặc ném đá xuống giếng đúng lúc mà thôi. Liễu Thục phi càng ngày càng thù ghét ta, một phần cũng nhờ Triệu Đức phi khổ công khích bác đêm ngày.

Rất nhanh sau đó, Hoàng hậu cũng xuất hiện. Ba ngày không gặp, nàng tiêu tụy đi nhiều. Phấn son trên quý cũng không thể che đi hoàn toàn quảng mắt thâm đen và nét xanh xao trên gương mặt nàng. Chuyện định tội Bạch phi quả nhiên khiến Hoàng hậu khó xử.

Chúng phi đồng loạt đứng dậy thỉnh an. Hoàng hậu dịu dàng đáp lại, rồi nâng váy ngồi vào vị trí cao nhất trên đại điện.

“Bản cung thiết nghĩ, lý do bản cung mời các vị muội muội tề tựu lại Triều Lan cung hôm nay, các muội cũng đã biết rồi.”

Hoàng hậu chậm rãi nói. Chất giọng vẫn quý phái như vậy, nhưng nếu nghe kỹ sẽ thấy sự mệt mỏi phảng phất.

“Truyền Bạch phi.”

Thái giám đứng gác ngoài điện bỗng rống lên một tiếng liền thấy Bạch phi bị hai thái giám kẹp chặt hai bên lúi xệch xệch vào. Ta nhìn bộ dạng nàng ấy, không khỏi cảm thấy bi ai. Trịnh phi ngồi cạnh ta cũng xót xa thốt lên:

“Mới chỉ cảm tức mấy ngày, sao lại thành ra như vậy rồi.”

Bạch phi bị ép quỳ sát dưới sàn, váy lụa hồng nhàu nát bẩn thỉu, tóc dài xõa rũ rượi, hai mắt đỏ ngầu, da mặt xanh tái, môi khô nẻ tứa máu. Thật sự không thể nhìn ra Bạch phi đoan trang, duyên dáng ngày thường nữa. Mấy ngày qua, nàng thật sự chịu không ít khổ cực rồi.

“Hoàng hậu, thần thiếp bị oan... Thần thiếp không có làm hại Tô tu nghi... Không phải thần thiếp...”

Bạch phi ngược nhìn Hoàng hậu, run rẩy muốn rướn người lên, lập tức bị hai gã thái giám bên cạnh ấn xuống. Nàng mắt đỏ, ngẩng đầu, trán đập xuống sàn rướm máu. Lòng ta nặng nề khủng khiếp, muốn vì nàng mà nói một lời nhưng rốt cuộc vẫn không dám mở miệng. Đây trước sau vẫn là cuộc chiến của Hoàng hậu và Triệu Đức phi, những người không liên quan không nên dấn sâu làm gì. Đạo lý trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết chính là ý này. Bạch phi xui xẻo bị kéo vào làm vật hi sinh đã đành, ta không nên lại gần vo ve chọc gậy. Đáng tiếc, vẫn có người không hiểu. Diễn hình là Trịnh phi ngồi ngay cạnh ta đây.

Trịnh phi nhìn thấy Bạch phi bị hạ nhân đối xử tệ, lập tức nổi giận mắg:

“Đáng chết! Bạch phi là người các người có thể chạm vào hay sao? Còn không mau buông tay? Có bao nhiêu cái đầu mà dám vô lễ như thế?”

“Trịnh phi, Hoàng hậu còn chưa nói, người đã lên tiếng cái gì? Trước mặt Hoàng hậu lại dám lớn tiếng, không coi ai ra gì nữa sao?”

Triệu Đức phi nhếch môi, ném cho Trịnh phi một cái nhìn sắc lẹm. Trịnh phi rùng mình nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn, nói:

“Thần thiếp có nói sai sao? Bạch phi chưa bị định tội thì vẫn là thứ nhất phẩm phi của Hoàng thượng. Hạ nhân lại dám đi lôi kéo thứ nhất phẩm phi tử, sẽ bị xử tội lăng trì.”

Trịnh phi nhìn thẳng vào mắt Triệu Đức phi, nói rõ từng chữ. Lời nói cương trực, ánh mắt trong sáng. Rõ ràng là tin tưởng mãnh liệt Hoàng hậu sẽ rửa sạch oan tình cho Bạch phi. Ta thấy thật tiếc cho Trịnh phi. Một nữ nhân trong sáng, tốt đẹp như thế, nếu đừng gả vào nhà đế vương, nhất định sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Triệu Đức phi hơi ngây người, kinh ngạc không nói nên lời. Nàng ta ắt hẳn không bao giờ tin Trịnh phi hiền lành thường ngày lại dám đấu lý với mình như vậy. Một lúc sau nữa mới nổi giận:

“Hay lắm! Đã nói đến chức vị, vậy thì Trịnh phi chỉ là thứ nhất phẩm lại dám tranh cãi với chính nhất phẩm Đức phi sẽ tính là tội gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

“Đủ rồi.”

Hoàng hậu lạnh lùng cắt ngang.

Trịnh phi luôn nghe lời Hoàng hậu, dù rất ảm ức nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng. Triệu Đức phi thì không như vậy, nàng ta quắc mắt:

“Hoàng hậu nương nương, Trịnh phi vô lễ với thần thiếp, phải chịu phạt.”

Trịnh phi nghe vậy lại nổi nóng muốn cãi mà không dám trái ý Hoàng hậu, cắn môi đến rướm máu, hai mắt oán hận nhìn Triệu Đức phi. Ta vội nắm lấy tay Trịnh phi, nghiêm trọng lắc đầu. Trịnh phi thấy ta cũng ngăn cản nàng, đành cụp mắt xuống.

“Bản cung cảm thấy Trịnh phi không có nói điều gì sai. Hơn nữa, nói đến vô lễ, chẳng phải Đức phi cũng lớn giọng trước khi bản cung lên tiếng sao? Vậy Đức phi cũng vô lễ rồi.” Hoàng hậu dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn xuống Triệu Đức phi.

Triệu Đức phi cứng họng. Ai ai cũng biết Hoàng hậu đối với Trịnh phi ngàn lần dung túng. Triệu Đức phi tức tối hừ lạnh:

“Thần thiếp biết tội.”

Hoàng hậu nhìn thấy Triệu Đức phi đã biết điều, không xé to chuyện nữa liền chuyển ánh mắt xuống chỗ Bạch phi:

“Hai tên nô tài này lôi ra ngoài, và miệng mỗi người năm mươi cái.”

Hai thái giám bên cạnh Bạch phi lập tức bị lôi ra ngoài. Bên ngoài vang lên tiếng và miệng chan chát và tiếng khóc lóc chói tai.

Bạch phi đã bình tĩnh lại. Nàng chặt vật vén tóc gọn gàng, quỳ thẳng lưng ngay ngắn chờ đợi. Nàng hẳn cũng nghĩ giống Trịnh phi, rằng Hoàng hậu công chính phân minh sẽ không oan uổng mình.

Đáng tiếc, nàng phải thất vọng rồi.

Sự việc diễn ra hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta. Chứng cứ mang lên là một chiếc cối đá và ít vụn thủy tinh. Cung nữ Hàm Nhu khai rằng Bạch phi sai nàng ta làm hại Tổ tu nghi. Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, Bạch phi khóc đến là người. Sau một hồi thẩm tra qua lại cho có lệ, Hoàng hậu cuối cùng tuyên bố:

“Bạch phi quản giáo hạ nhân không nghiêm, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Giáng xuống thứ thất phẩm Thường tại, trục xuất khỏi Huệ Đàm cung, chuyển đến Vị Tử hiền, cấm túc một năm. Không có lệnh của bản cung, không được ra ngoài.”

Từ thứ nhất phẩm bị giáng xuống thành thứ thất phẩm, chẳng khác nào bị đập một cái từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Vị Tử hiền thực chất là

một gian nhà nhỏ chỉ có mấy phòng hoang tàn lạnh lẽo. So với Lãnh cung không khác bao nhiêu. Lại còn cấm túc một năm. Một năm bị nhốt ở nơi như vậy, không được nhìn thấy long nhan, có khác nào vĩnh viễn thất sủng?

“Tỷ tỷ hình như quá nương tay rồi.” Liễu Thực phi bĩu môi khinh miệt.

“Thực phi nương nương nói gì vậy? Hoàng hậu nương nương xưa nay vẫn luôn coi trọng tình tỷ muội.”

Triệu Đức phi rất biết chọn thời cơ, chêm vào một câu khiêu khích. Lời nói của nàng ta hệt một lưỡi dao cắt sâu vào lòng Bạch Diệu Hoa lẫn Hoàng hậu.

Bạch Diệu Hoa, bây giờ là Bạch thường tại, ngồi bệt dưới sàn. Thân thể gầy yếu tàn tạ, hồn phách như bị rút ra. Lệ chảy thành hàng, hai mắt tràn đầy hận ý, chỉ là không biết oán hận này là dành cho ai. Triệu Đức phi nhắc tới “tình tỷ muội” là muốn khiến Bạch Diệu Hoa hận Hoàng hậu ư? Là tỷ muội, biết nàng bị oan nhưng vẫn xử lý nàng, chà đạp lòng tin của nàng, cũng đáng hận lắm chứ.

Ta bắn khoắn nhìn sang Hoàng hậu. Nàng vẫn giữ vững dáng vẻ thản nhiên, nhàn nhạt nói tiếp:

“Cung nữ Hàm Nhu ám hại Tổ tu nghị, vu oan cho Bạch thường tại, xử lăng trì. Về phần Tổ tu nghị... bản cung sẽ ban thưởng trọng hậu để an ủi nàng. Phải rồi, đức hạnh của Đức phi người người đều biết. Nay Đức phi hãy vì Tổ tu nghị mà chấp năm mươi quyển kinh cầu an đi. Bản cung tin rằng có được kinh Phật cầu an của Đức phi tự tay chép, Tổ tu nghị nhất định nhanh chóng khỏe lại.”

Triệu Đức phi nghe xong hai mắt tròn trố, lại không có cách nào từ chối.

“Thần thiếp cần tuân mệnh lệnh.” Ta như có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng của Triệu Đức phi nghiến lại.

Ta thẫn thán phục bản lĩnh mụn chuyện công trả thù riêng của Hoàng hậu. Năm mươi quyển kinh Phật, lại còn phải tự tay Triệu Đức phi chép. Ha! Xem ra cổ tay của nàng ta sắp phải chịu khổ rồi. Lòng ta cũng được thoải mái phần nào.

“Chuyện hôm nay, các vị muội muội hãy lấy đó làm gương. Trờ về sau, nếu còn để xảy ra sự việc không hay, bản cung sẽ trừng trị nặng gấp mười lần.”

Hoàng hậu nói rồi phất tay áo cho mọi người giải tán, còn nàng thì bước thẳng vào hậu điện, thậm chí cả ta và Trịnh phi cũng không thèm nhìn đến. Ta thấy Trịnh phi hai mắt ngấn lệ, xách váy định đuổi theo Hoàng hậu thì vội gượng tay giữ lấy nàng:

“Những ngày này Hoàng hậu đã mệt mỏi lắm rồi, muội đừng làm phiền tỷ ấy, tỷ ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Nhưng mà rõ ràng là Bạch tỷ bị oan! Đại tỷ rõ ràng biết Bạch tỷ bị oan! Xử phạt như vậy... Bạch tỷ làm sao ngóc đầu dậy nổi nữa... Nguyệt nhi, tỷ cũng biết mà...”

Trịnh phi nắm lấy hai tay ta lay mạnh, lệ trong mi mắt tràn xuống như mưa. Ta để mặc nàng siết tay mình phát đau, nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

“Dĩ nhiên, chúng ta đều biết Diệu Hoa bị người khác hãm hại. Nhưng mà chứng cứ đã như thế, còn có thể làm được gì đây? Từ tội ám hại phi tử sửa thành tội quân giáo không nghiêm đã là nhẹ lắm rồi. Để giữ mạng cho Diệu Hoa, Hoàng hậu đã cố hết sức. Nếu không xử tội Diệu Hoa, muội cho rằng Hoàng hậu sẽ được yên ổn sao? Nếu cố tình bao che thái quá, e rằng bản thân tỷ ấy cũng không tránh được tội.”

Trịnh phi sững sờ, hai tay đang nắm tay ta chợt buông thõng:

“Đúng là như vậy...”

Ta thở dài, rút khăn tay lau nước mắt cho Trịnh phi rồi cùng nàng trở về.

Lúc đến cửa Triều Lan cung, không ngờ bất gặp một trận ầm ĩ: cung nữ Hàm Nhu đang quỳ đợi người đến áp giải đi thọ hình. Bạch thường tại đang đi ra, nhìn thấy nàng ta liền nổi điên lao vào la hét:

“Bản cung đối với người không tệ, vì sao phải hãm hại bản cung?”

Cung nhân khó khăn lắm mới giữ được Bạch thường tại. Dù Hàm Nhu là tội nhân nhưng cũng không thể để Bạch thường tại gây rối. Nếu để Liễu Thực phi hay Triệu Đức phi biết được, Bạch thường tại tội sẽ chồng thêm tội. Nghĩ vậy, ta vội vàng bước đến:

“Các người làm loạn cái gì? Mau ngừng tay.” Sau đó nhìn sang hai cung nữ đang giữ tay Bạch thường tại, trừng mắt mắng: “Còn hai người, không thấy ban này thái giám vô lễ với Bạch thường tại bị xử trí thế nào à?”

Hai cung nữ nghe xong tái mét, vội buông tay Bạch thường tại, còn lùi ra xa mấy bước. Ra oai với họ xong, ta quay sang Bạch thường tại khuyên nhủ:

“Bạch thường tại hãy trở về đi. Đừng gây thêm chuyện không hay.”

Bạch thường tại nhìn ta, không nén nổi uất ức: “Nương nương cũng biết ta bị nó ám hại phải không? Sao không để ta cho nó một bài học?”

Ta thở dài, tiến lên cầm lấy tay nàng: “Có đôi lúc phải nhẫn nhịn. Còn rừng xanh lo gì không có củi đốt? Giữ được tính mạng là tốt rồi. Người cố gắng một chút, sau này chắc chắn có cơ hội trở mình. Hoàng hậu sẽ không bỏ rơi người.”

Bạch phi nhìn ta ngẩn ngơ: “Nương nương cho rằng ta còn cơ hội sao? Hoàng hậu... nàng đã vứt bỏ ta rồi. Nếu không, nàng nhất định không đối với ta như vậy.”

Bạch thường tại đang đau lòng, ta biết mình nói gì nàng cũng sẽ không hiểu ra. Và lại, ta không có trách nhiệm đi thanh minh hộ Hoàng hậu nên quyết định không nhiều lời nữa, chỉ nói:

“Ngươi nghĩ thế nào cũng được, nhưng đừng bỏ cuộc. Từ nay về sau, chuyện gì cũng phải cẩn thận.”

Vừa nói, vừa lặng lẽ đặt vào tay nàng một gói giấy nhỏ. Tay áo của ta và nàng đều rất dài, vừa hay che khuất tầm nhìn, kẻ khác không thể thấy hành động vừa rồi.

“Nương nương...” Bạch thường tại kinh ngạc muốn hỏi.

Ta vội siết tay nàng, ngăn lại, đề thấp thanh âm đủ cho một mình nàng nghe thấy:

“Nếu như ngươi tin tưởng ta... Còn không thì cũng chẳng sao.”

Lời nói lấp lửng nửa úp nửa mở. Bạch thường tại ngơ ngác rồi đi. Trịnh phi tò mò nhìn theo:

“Tỷ nói gì mà nàng chịu trở về vậy?”

“Không có gì quan trọng.”

Ta cười nhẹ cho qua chuyện. Thực lòng, ta mong là mình đã quá lo xa. Tự nhiên nhớ tới cung nữ Hàm Nhu đang quý đàng kia, bèn bước lại trước mặt nàng xác nhận lại một chuyện.

“Ngươi cho rằng làm như vậy, nàng ấy trên trời biết được sẽ vui vẻ sao?”

Hàm Nhu ngược nhìn ta, thoáng ngạc nhiên nhưng không đáp.

“Bản cung biết, nàng ấy chết rất oan uổng. Nhưng ngươi làm chuyện này, không nghĩ tới chuyện cũng sẽ hại thêm một người nữa chết oan sao? Mà người đó, còn là người đã đối xử rất tốt với ngươi.”

Hàm Nhu cắn răng đấu tranh tâm lý một hồi, cuối cùng cũng trả lời:

“Bạch thường tại cũng không có bị xử tử.”

“Nếu không phải Hoàng hậu gắng sức bảo vệ, chỉ sợ nàng ấy sẽ có kết cục giống như ngươi. Nhưng mà không chết thì thế nào? Dựa vào tình cảnh nàng ấy bây giờ, sống e rằng còn khổ hơn chết.”

“Ta... không còn lựa chọn nào khác.” Hàm Nhu bắt đầu nói, hai mắt hơi hơi đỏ.

Ta mỉm cười, nhẹ giọng bảo những người khác lùi ra xa, sau đó ngồi xổm song song với Hàm Nhu mà nói:

“Đã như vậy, hãy nói cho bản cung biết... Ngươi không còn người thân nào, không sợ bị uy hiếp. Nhưng Bạch thường tại đã vì ngươi mà rơi vào thảm cảnh, nếu ngươi còn có lương tâm thì hãy nói với bản cung một bí mật... một bí mật có khả năng bảo vệ Bạch thường tại chẳng hạn.”

Hàm Nhu rơi nước mắt, ngập ngừng một chút rồi nghiêng người, ghé sát vào tai ta thì thầm mấy câu.

Khóe môi ta bắt đầu cong nhẹ.

Triệu Lam Kiều, quả nhiên là ngươi.

Quả nhiên, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Thiên la địa võng Triệu Đức phi dồn tâm tư sắp đặt không chỉ có như vậy.

“Còn một chuyện nữa... nô tỳ không biết có hữu dụng với nương nương hay không...”

Hàm Nhu ngập ngừng, một lần nữa ghé đến bên tai ta.

“Đa tạ, chuyện này thật sự rất hữu dụng.”

Ta mỉm cười gật đầu. Chuyện Hàm Nhu vừa nói so với tiết lộ mưu kế của Triệu Đức phi còn hữu dụng hơn.

Hàm Nhu thở phào nhẹ nhõm, mi mắt rũ xuống.

“Nô tỳ nợ Bạch nương nương quá nhiều. Nếu có thể làm được gì đó cho người... Nô tỳ chết cũng nhắm mắt.”

Ta nhìn vẻ mặt cam chịu của Hàm Nhu, cảm thấy mùi lòng. Một nữ nhân gốc nghiệt. Thù dĩ nhiên phải trả, nhưng nếu phải dùng mạng mình để đổi...

Thật sự không đáng. Người này dừng cảm, có thù oán báo, lại không đến nỗi vô tình vô nghĩa, chỉ tiếc là tâm cơ không đủ. Nếu người nàng đến cầu xin ngày đó là ta mà không phải là Triệu Đức phi, kết cục bây giờ nhất định sẽ khác. Có điều, nghĩ lại thì ở trong mắt kẻ khác, ta chỉ là một nữ nhân nhút nhát, vô dụng, suốt ngày trốn sau lưng Hoàng hậu, ai lại muốn tìm ta cầu xin chứ.

“Lăng trì rất đau đớn. Cho người cái này, uống vào sẽ ngừng tim mà chết. Có lẽ cũng đau nhưng vẫn tốt hơn bị lăng trì.”

Ta thờ dài, lần tay áo lấy ra một lọ sứ nhỏ trao cho Hàm Nhu. Nếu nàng nhất quyết không nói, ta sẽ để nàng chịu lăng trì nhưng nàng đã hối lỗi, còn nói cho ta bí mật quan trọng nhường ấy, ta nên giúp nàng chết dễ chịu một chút.

Hôm nay mang theo hai loại thuốc này đều không uống công.

Hàm Nhu nhận lọ thuốc độc, run rẩy dập đầu:

“Nô tỳ tạ ơn nương nương.”

***

Ra khỏi Triều Lan cung đã thấy mặt trời lên đến đỉnh đầu, nắng trưa gay gắt phản chiếu trên cung điện vàng son loang loáng, làm ta có chút hoa mắt.

“Ghé qua Thái Y Viện chút đi.”

Ta ngồi trong kiệu, thò tay ra nắm vai áo Ngọc Nga giật giật.

“Chủ nhân thấy không khỏe chỗ nào? Có phải mấy ngày nay đã suy nghĩ quá nhiều? Hay là về cung nghỉ ngơi trước rồi mới mời thái y đến?”

Ngọc Nga nghe đến “Thái Y Viện” liền giật bắn người, vén màn kiệu cho đầu vào hơi liên tiếp. Đang lơ mơ bỗng nhiên thấy gương mặt Ngọc Nga phóng đại ngay trước mắt, ta giật mình, suýt chút là lên:

“Làm ta sợ chết được. Từ nay về sau đừng có đưa mặt lại gần như thế.”

Ngọc Nga lúng túng xin lỗi, rút đầu trở về. Nhìn bộ dạng của nàng, ta chợt nghĩ có một người quan tâm mình như vậy thật là tốt.

“Ta không sao, chỗ nào cũng khỏe. Đến Thái Y Viện có chút chuyện thôi.”

Thái Y Viện nằm ở phía nam hoàng cung, gồm hai viện lớn là Tây viện và Đông viện dựa theo vị trí. Tây viện là nơi làm việc của các thái y còn Đông viện là nơi bốc thuốc, sắc thuốc. Kiệu hạ bên ngoài, Ngọc Nga đỡ tay ta dạo bước vào Tây viện. Ta vừa tới cửa liền thấy một nữ y cung kính hỏi han:

“Kính hỏi nương nương muốn triệu vị thái y nào xem mạch? Giờ đã là giữa trưa, các vị thái y đều đã đi nghỉ... e rằng nương nương phải đợi nô tỳ đi gọi người...”

Ta cười, lắc đầu:

“Bản cung không xem mạch, chỉ muốn xin một ít thuốc nên nhờ ai cũng được.”

Nữ y cúi đầu nhận lệnh, dẫn ta đến chỗ một thái y trẻ ngồi gần đó. Buổi trưa các thái y đều đi nghỉ cả, chắc có lẽ hần mới vào nghề nên mới bị bắt trực buổi trưa một mình.

“Vị thần Lâm Giang bái kiến Hòa phi nương nương.” Thái y trẻ nhìn thấy ta, vội cúi tâu áo quỳ xuống. Ta vẫy tay cho hần bình thân. Lâm Giang tạ ơn, rồi ngồi trở vào bàn làm việc của mình. Ta đến ngồi ở chiếc ghế bày trước bàn của hần, nói ngay:

“Hôm nay bản cung không có bệnh gì cả. Chỉ là có một chuyện muốn thỉnh giáo Lâm đại nhân.”

Lâm Giang chấp tay nói:

“Thỉnh nương nương.”

“Không biết vết bông mới khỏi hơn một tháng nhưng để lại sẹo khó coi thì có thể chữa trị không?”

“Mới hơn một tháng, vẫn có khả năng. Nhưng nếu vết thương quá lớn thì chỉ trị được tám phần mà thôi. Lẽ nào nương nương bị thương sao?”

Lâm Giang cau mày, dùng ánh mắt lương y như từ mẫu rà soát ta. Ta cười đáp:

“Là một tiểu cung nữ. Tay nàng ấy bị phỏng. Ta đã hứa sẽ xin thuốc giúp nàng cho nên mới đến làm phiền Lâm đại nhân. Đã là như vậy, xin Lâm đại nhân kê cho ta một loại thuốc tốt.”

Lâm Giang nhanh chóng giấu đi ngạc nhiên trong ánh mắt, lục tìm trong thùng thuốc cả buổi, sau cùng lôi ra một lọ cao màu xanh ngọc:

“Cái này trị sẹo rất tốt. Mùi hương cũng dễ chịu.”

Ta mở nắp lọ cao, nâng lên mũi. Hương mai nhàn nhạt tản vào khứu giác, mang lại cảm giác thư thái khiến ta không nhận được phải tán dương:

“Tứ Chi nuôi dưỡng da thịt, Tử Tuế bồi bổ máu huyết, Bạch Mai an thần. Quả là thuốc tốt.”(1)

Lần này, Lâm Giang không giấu nổi ngạc nhiên:

“Nương nương biết y thuật?”

Ta che miệng cười:

“Không gọi là biết, chỉ có một chút kiến thức thôi.”

Lâm Giang lộ vẻ ngưỡng mộ. Ta không để tâm đến hắc, vẫy tay gọi nữ y ban nãy đến, trao lọ cao trị sẹo cho nàng, căn dặn:

“Phiền người mang cái này đến Cát Tường điện, đưa cho một cung nữ tên là Miên Duệ.”

Nữ y tuân mệnh quay đi. Ta cũng nên trở về. Dù sao, hôm nay đến đây chỉ để xin thuốc, không nên nán lại lâu. Nhất là khi ánh mắt của Lâm Giang kia cứ chằm chằm dán vào mặt ta như vậy. Tuy nhiên, ta vừa đứng dậy thì liền thấy hai mắt tối sầm, một cơn đau kỳ quái lan ra từ sâu trong đầu.

Ta loạng choạng ngã xuống, Ngọc Nga sợ hãi ôm lấy ta:

“Chủ nhân sao vậy?”

“Tự nhiên đầu rất đau...”

Ta kêu khẽ, hai tay bám chặt lấy Ngọc Nga khiến nàng cũng nghiêng ngã mất đà, hai người chúng ta suýt chút đều té ngã. Có lẽ, ta đã thật sự té ngã nếu không nhờ một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy.

Tuy đầu nhức buốt nhưng ý thức của ta vẫn rất thanh tỉnh. Tây viện buổi trưa vắng vẻ, nữ y phụ trách cũng đi rồi, đôi tay này còn có thể là của ai ngoài Lâm Giang?

“Buông tay!”

Ta nhủ thầm, cố hết sức hất tay Lâm Giang ra. Ngọc Nga nghe thấy liền hiểu ý ta, vội vàng len vào giữa, đẩy Lâm Giang ra xa, đồng thời đỡ ta ngồi trở lại ghế.

“Nương nương...”

“Lâm đại nhân, nếu để người khác biết ngài động vào bản cung, đôi tay của ngài không giữ được đâu.”

Ta trừng mắt, không ngại nói thẳng. Cũng may ở đây không có ai, nếu bị người khác biết được thì đừng nói là tay của hắc, ngay cả đầu của ta sợ cũng bay luôn.

Lâm Giang có chút ngỡ ngàng, nhưng lập tức ngộ ra vấn đề, sợ hãi quỳ xuống:

“Nương nương tha tội. Vi thần không cố ý mạo phạm nương nương.”

Gương mặt thư sinh vốn trắng trẻo của Lâm Giang càng trở nên trắng bệch. Ta cắn răng chịu đau, nói:

“Đầu bản cung không hiểu sao rất đau. Xem mạch giúp ta.”

Lâm Giang cuống quýt giơ tay ra muốn nắm lấy cổ tay ta. Ngọc Nga vội la lên, hắc mới nhớ dường như lấy khăn lụa phủ lên tay ta trước. Sau đó, cách một lớp khăn mà bắt mạch.

Mặt Lâm Giang đang trắng bệch, tự nhiên lại chuyển sang xanh tái:

“Mấy ngày nay nương nương có ăn cái gì lạ hay không?”

“Không có. Bản cung ở Cát Tường điện ba ngày, thức ăn do chính ngự trù của Hoàng thượng chuẩn bị, không thể có vấn đề.”

Mặt Lâm Giang càng biến sắc. Hắc mím môi suy nghĩ, sau đó thận trọng nói:

“Vi thần cho rằng nương nương đã trúng độc.”

“Trời ơi.” Ngọc Nga che miệng, kinh hãi thều thào.

Ta trấn tĩnh nhìn Lâm Giang: “Lâm đại nhân chắc không? Là loại độc gì? Độc tính như thế nào?”

Lâm Giang lắc đầu: “Muốn biết chắc có lẽ phải dùng kim bạc, có điều phượng thể của nương nương không thể bị tổn thương... có lẽ vì thần nên dùng cách khác... có lẽ...”

Không đợi hắn nhiều lời, ta nói ngắn gọn: “Dùng kim bạc thử.”

Lâm Giang ái ngại nhưng ta quá kiên quyết, hắn đành lôi ra một bộ kim bạc sắc nhọn. Ngọc Nga khẽ rùng mình:

“Phải dùng cái này đâm vào chủ nhân sao?”

“Đừng lo, không đau lắm đâu.”

Ta mỉm cười, trấn an Ngọc Nga. Thực ra, nếu chỉ đâm một cây kim nhỏ xiu vào tay thì có gì to tát. Vấn đề là ở chỗ muốn thử độc cho chính xác, nhất định phải đâm vào huyết vị trên mu bàn tay. Mà đâm vào chỗ này thì đau đớn vô cùng.

Ta vén tay áo, kê tay lên gói ngọc trên bàn. Lâm Giang đỏ mặt hời hợt, nâng kim lên:

“Nương nương chịu được không?”

Ta gật đầu. Kim bạc hạ xuống. Mu bàn tay ta tê rần. Đau đớn chạy dọc từ mu bàn tay lên cả cánh tay, giống như muốn hòa làm một với cơn đau trên đầu. Một giọt mồ hôi lăn dài xuống gò má ta. Ta mặc kệ, vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh cố hữu của mình.

Kim bạc rút ra. Con đau thuyền giảm. Ta thở ra một hơi. Lâm Giang đưa kim bạc lên sát mũi, sẫm soi từng chi tiết. Ta cũng chăm chú quan sát.

Đầu kim thanh mảnh chậm chậm ngả đen. Đúng là trúng độc.

Ta hỏi: “Như vậy hẳn là không đủ nhận biết độc gì, có phải không?”

Lâm Giang đáp: “Đúng vậy, nếu muốn nhận độc thì phải lấy máu...” Nói xong, hắn đột nhiên giật mình, che miệng như mới lỡ lời.

Ta nhún vai: “Vậy thì lấy máu đi.”

“Đâm như thế còn chưa đủ sao? Còn muốn chủ nhân nhà ta cắt máu cho người sao?” Ngọc Nga tròn mắt, đáng vẻ như là đang xem Lâm Giang là kẻ thù.

“Đừng nói vậy.” Ta búng trán Ngọc Nga, quay sang Lâm Giang, nghiêm túc nói: “Mang dụng cụ ra đây. Bản cung muốn thử độc.”

Lâm Giang thở dài, mang ra một chiếc chén sứ nhỏ cùng một dao bạc mỏng dính. Ta chia tay cho hắn, hắn lại run run không dám xuống dao. Ta vốn không sợ hãi nhưng lại bị bộ dạng run rẩy của hắn dọa sợ. Trong lòng thầm nghĩ: Người là loại thái y gì? Chỉ lấy chút máu đã run tay.

“Để ta.” Ta ngán ngẫm giành lấy con dao từ tay Lâm Giang rồi nhanh chóng ấn nhẹ mũi dao vào đầu ngón tay. Máu đỏ tươi nhỏ xuống chén sứ, từng giọt từng giọt một. Nhắm chừng đã đủ, ta bấm mạnh đầu ngón tay, sau đó lấy băng vải để sẵn bên cạnh ấn chặt vào. Vết cắt rất nhỏ nên máu nhanh chóng ngừng chảy.

Khi ta ngước lên, thứ đập vào mắt trước tiên lại là hai bộ mặt tái mét của cả Ngọc Nga lẫn Lâm Giang.

Ngọc Nga không nói nên lời đã đành, ngay cả Lâm Giang là nam tử hán mà cũng nhát gan như vậy. Ta chợt nghĩ ngợi: hẳn có khi là đứt lót mới được vào Thái Y Viện.

---

(1): Trong truyện sử dụng nhiều kiến thức về y dược, một số là thật, một số là do mình tưởng tượng ra để phù hợp với nội dung truyện. Từ nay về sau, khi nào có nhắc đến kiến thức y dược, mình sẽ chú thích để các bạn hiểu rõ đâu là thật đâu là giả Ở chương này, tên thuốc được hư cấu hoàn toàn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Lâm Giang tiếp nhận chén sứ, kê cho ta mấy thang thuốc thanh độc. Ta dặn hắn giữ bí mật chuyện này, hắn nghĩ đây là cung đấu giữa các vị nương nương nên đồng ý ngay lập tức. Chuyện phi tần đầu đá, hạ độc nhau trong hậu cung cũng không lạ.

Không hiểu sao ta lại cảm thấy đây không phải cung đấu bình thường, nhưng cũng chẳng dư hơi bàn luận với Lâm Giang. Miễn hắn giúp ta tìm ra loại độc

ta trúng là tốt rồi. Chỉ trách y thuật của ta quá hạn hẹp. Toàn bộ kiến thức y thuật của ta đều là nhờ đọc sách mà có. Số sách này là của Y Tiên để lại cho ta. Lúc hội ngộ Y Tiên, ta còn quá nhỏ, chỉ mang máng nhớ là sau khi chữa khỏi bệnh cho ta, Y Tiên ở lại hoàng cung làm thái y một thời gian, sau khi mẫu thân ta qua đời, Y Tiên cũng bắt đầu rời đi. Duyên phận của ta và vị Y Tiên lưng lầy giang hồ này kéo dài bảy năm. Ngày ấy, ta chỉ là một đứa trẻ, Y Tiên không dạy dỗ được nhiều. Mỗi ngày, ông thường mang đến trước mặt ta rất nhiều thảo dược, dạy ta phân biệt, cái này có độc cái kia giải độc. Lúc đó ta chỉ xem như một trò chơi nên rất vui vẻ, học cũng rất nhanh. Bản tính ta thích ăn uống, thường xuyên nhai phải độc dược khiến mẫu thân sợ xanh mặt, bắt quả có Y Tiên ở đó, ta không chết được. Nghĩ lại, đó là những tháng ngày vui vẻ, vô ưu vô lo nhất trong đời ta.

Nói là làm đệ tử Y Tiên bảy năm, thực chất đã hết bốn năm đầu Y Tiên phải thay nhũ mẫu công ta đi chơi, ba năm sau ta đủ lớn mới có thể học. Trong ba năm này, không biết ta đã ăn hết bao nhiêu độc dược cùng giải dược của Y Tiên. Ông nói giác quan ta tinh nhạy gấp đôi người thường, vô cùng phù hợp để học y thuật, là nhân tài hiếm có. Ta chẳng thấy mình có tài năng gì. Trong vòng ba năm, ta chỉ học được mấy thứ lật vật như nhớ mặt thảo dược, phương pháp điều chế thuốc, bắt mạch, châm cứu đơn giản. Sau này, Y Tiên bỏ đi, để lại cho ta một rất nhiều y thư cổ. Ta rất quý trọng, luôn giữ gìn cẩn thận. Mỗi buổi tối đều lật ra xem một lượt, càng xem càng tức giận: Y Tiên này, không dạy ta chữ lại cho ta sách, ta làm thế quái nào đọc được? May mắn là sau này gặp Lý Thanh Phong, được học chữ, ta mới có thể đọc số y thư đó, hiểu biết tăng lên rất nhiều. Chỉ tiếc, đọc sách làm sao bằng có người trực tiếp chỉ bảo. Dù ta cố gắng thế nào, y thuật cũng chỉ dừng ở mức có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Lúc ta bước ra khỏi Tây viện, chợt nghe Lâm Giang lầm bầm một mình:

“Châm huyết thử độc mà lòng này không nhẫn lấy một chút... nam nhân bị đâm vào huyết đó còn phải gào khóc nữa là... lại còn thản nhiên cầm dao tự cắt tay mình... Trước nay ta chưa từng thấy qua nữ nhân đáng sợ như vậy...”

Thính giác quá nhạy, thường xuyên nghe được những chuyện không đâu, không biết là tốt hay xấu.

Ngọc Nga không nghe thấy lời Lâm Giang nói, chỉ thấy ta cười mỉm thì tò mò hỏi:

“Chủ nhân sao lại cười? Nô tỳ biết nhất định rất đau mà... Người bị đau lại còn cười được...”

“Có đáng gì đâu.”

Nụ cười trên môi ta nhạt đi.

Đúng vậy.

Chỉ thế này thì đáng vào đâu? So với việc bị roi da xát ớt quất vào bắp chân thì còn kém rất xa.

Ngọc Nga thấy vẻ mặt ta kỳ lạ, không dám nói thêm. Hai người lẳng lặng rảo bước. Đến lúc ngang qua Đông viện thì nhìn thấy một nữ y đang hối hả bưng thuốc chạy ra. Nữ y thấy ta bèn cuống lên hành lễ. Vì ban nãy đi quá nhanh rồi dừng lại đột ngột nên thân thể nghiêng ngã, sém chút làm đổ thuốc.

Ta thuận miệng hỏi:

“Thuốc gì đây? Đem cho ai mà vội vàng thế?”

Nữ y lễ phép thưa:

“Bẩm nương nương, là thuốc tọa thai của Tĩnh tần nương nương.”

Thì ra là sau khi bãi triều, Hoàng Đế đã đến chỗ Tĩnh tần. Nghe nói Tĩnh tần cũng là một vị chủ nhân khó hầu hạ. Thảo nào nữ y lại hấp tấp mang thuốc như vậy.

“Đi đi, đừng để trễ việc.”

Ta nở nụ cười thân thiện với nữ y. Nữ y vừa quay đi, ánh mắt ta lập tức chiếu qua Ngọc Nga.

Ngọc Nga nhìn ta có chút mơ hồ không rõ nhưng vẫn gật đầu. Đây là điểm ta thích nhất ở nàng, vâng lời vô điều kiện.

Cung y đặc dụng của nữ y có phần đuôi váy dài, khi đi sẽ phết đất một chút. Ngọc Nga đợi nữ y nọ vừa xoay lưng chuẩn bị bước đi liền thò chân đạp lên đuôi váy của nàng, khiến nàng mất đà ngã nhào. Thuốc đổ cả xuống đất.

“Này, cô không sao chứ? Sao lại bất cẩn như thế?” Ngọc Nga dùng vẻ mặt vô tội đỡ lấy nữ y, còn ân cần giúp nàng phủi y phục, nhân tiện phủi luôn dấu giày in trên đuôi váy của nàng.

“Nô tỳ vụng về, nương nương tha tội.” Nữ y sợ sệt quỳ lạy.

Ta không nói gì, nhẹ nhàng cúi xuống giúp nàng nhặt chén thuốc lên đặt lại vào khay gỗ. Nữ y mãi đập đầu lạy, không nhìn thấy được mấy ngón tay của ta kín đáo nhúng vào chỗ thuốc còn sót lại trong chén.

Nữ y nhận khay thuốc từ tay ta, vẫn còn sợ chưa dám đứng lên.

Ta phì cười, nói với nàng: “Chỉ là chuyện nhỏ, bản cung không trách tội người đâu. Mau vào trong đổi thuốc khác. Đừng làm Tĩnh tần mất hứng.”

Nói rồi không nhìn ánh mắt biết ơn của nữ y, trực tiếp đi thẳng ra khỏi Thái Y Viện. Lúc đã ở bên ngoài, chắc chắn không có ai nhìn thấy, ta mới đưa tay lên miệng nếm thử, xong lập tức nhổ ra ngay.

“Trong thuốc này cũng có Vong thai dẫn.” Ta cười lạnh.

Ngọc Nga lúc này mới ngộ ra: “Thì ra là chủ nhân muốn kiểm tra thuốc của Tĩnh tần?”

“Ừm. Hóa ra không phải chỉ có mình ta bị hạ thuốc. Xem ra, có kẻ muốn ngăn chặn long duệ của Hoàng thượng.”

***

“Tứ thư, ngũ kinh nhanh như vậy đều đọc xong rồi. Nương nương thông tuệ đến mức này, tại sao một câu thơ cũng không làm ra được?”

Tạ Thu Dung bắt lực kêu lên.

“Đọc thơ so với làm thơ rất khác nhau.”

Ta cười chống chế. Trước nay ta chưa từng có duyên với thi thơ. Đối với ta, biết đọc biết viết là đủ rồi.

“Nương nương à, đây không phải chuyện đùa đâu. Nếu trong hội thưởng hoa, người không thể làm thơ thì sẽ bị mất mặt.”

Tạ Thu Dung chán nản nhìn ta. Ngày Thái hậu trở về càng gần, Tạ Thu Dung càng thêm hoang mang.

“À, hay là thế này. Phong, hoa, tuyết, nguyệt, mỗi đề tài ta sẽ làm sẵn một bài thơ. Nương nương cứ thế học thuộc. Đến lúc cần thì đọc ra thôi.”

Tạ Thu Dung nảy ra chủ ý, hai mắt sáng bừng.

Ta lắc đầu phản đối:

“Không thể. Tĩnh hướng có thể phát sinh rất nhiều thứ ngoài ý muốn. Cứ cho là người khác thuận lợi hỏi trúng đề ta đã học, nếu đọc xong lại có kẻ muốn tra hỏi thêm, chẳng phải ta lại không đáp được sao? Đến lúc đó sẽ liên lụy đến tiểu thư.”

Ta thật lòng không muốn Tạ Thu Dung vì ta mà mang danh gian lận.

“Như vậy phải làm sao đây?”

Mặt mũi Tạ Thu Dung vận vẹo khó coi. Ta phì cười, phẩy phẩy tay:

“Tiểu thư đừng lo. Là do ta tư chất yếu kém. Người khác nhất định không dám chê cười tiểu thư đâu.”

“Thu Dung không sợ bị chê cười.” Tạ Thu Dung nhú mày. “Ta đây... là lo nương nương bị mất thể diện mà thôi. Gần đây nương nương được Hoàng thượng yêu thích, kẻ muốn làm nương nương bị mất mặt càng ngày càng nhiều hơn.”

“Ha, đáng tiếc, da mặt ta từ lâu đã đao thương bất nhập.”

Ta cười hì hì, làm bộ mặt nham nhô. Tạ Thu Dung rõ ràng bị ta chọc cười nhưng cứ muốn tỏ ra nghiêm nghị. Tuy mắt lườm ta nhưng miệng nhin cười đến độ hai môi run rẩy.

“Nương nương không thể nghiêm túc được sao?”

Thực ra, ta bình tĩnh như vậy là vì biết chắc rằng hội thưởng hoa này sẽ không thể mở. Cái gọi là hội thưởng hoa, thực chất chỉ là yến tiệc nhỏ trong gia đình hoàng gia, không phải quốc yến, cho nên có thể hoãn không tiến hành. Yến tiệc này vốn do Hoàng hậu chủ trì. Vừa mất đi Bạch phi, Hoàng hậu chắc chắn không dám liều lĩnh cho ta dự hội. Hội này mà diễn ra, nếu ta chỉ bị mất mặt thì đơn giản rồi, chỉ e có kẻ lòng dạ thâm sâu sẽ nhân dịp ra tay thêm mắm dặm muối khiến ta phạm vào tội lớn. Nếu thân thể ta ốm yếu, cứ giả bệnh là được rồi. Đàng này ta lại khỏe mạnh quá mức. Cho nên, để bảo vệ ta – một quân cờ đang có giá trị, Hoàng hậu nhất định sẽ tìm cách hủy hội thưởng hoa. Đây chỉ là kẻ sách tạt thời. Sau hội thưởng hoa còn vô số yến tiệc khác, nhưng mà đó còn là chuyện về sau, tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Dù đã nắm chắc trong lòng nhưng chuyện tranh đấu này khó lòng giải thích với Tạ Thu Dung. Cứ cho là ta tin tưởng nàng thì những chuyện như vậy nàng biết càng ít càng tốt, ta chẳng muốn để nàng dần thân quá sâu nên đành tìm cách lảng sang chuyện khác:

“Tạ tiểu thư, Thái hậu là người như thế nào?”

Dĩ nhiên không thể tùy tiện bàn luận về Thái hậu, nhưng bây giờ Tạ Thu Dung và ta có thể coi như thân thiết nên nàng không ngại ngần nói ngay:

“Thu Dung chỉ có dịp diện kiến Thái hậu vài lần... Nhưng mà theo ta cảm nhận được, Thái hậu rất hiền từ. Đối đãi với người khác cũng rất nhân ái.”

“Vậy sao?”

“Thái hậu tin Phật, lòng dạ nhân từ, người khác tôn gọi ngài là Lão Phật gia không phải là không có lý do. Nương nương không cần phải sợ. Hơn nữa, nương nương là người lương thiện, ai ai cũng biết điều này. Mấy vị nương nương kia không tính đi, nhưng hạ nhân trên dưới đều yêu mến nương nương. Bọn họ còn gọi nương nương là Bồ Tát sống đấy. Thái hậu sao có thể ghét bỏ nương nương?”

Có đôi lúc, Tạ Thu Dung thật đơn giản.

Ta nhìn nàng, mỉm cười lơ đãng hỏi:

“Thái hậu là Lão Phật gia, ta lại là Bồ Tát sống. Tiểu thư cho rằng, Thái hậu sẽ thích ta ư?”

Tạ Thu Dung kinh ngạc hít mạnh một hơi. Nỗi sợ hãi không thành lời dần dần lan tỏa trong đôi mắt.

Lão Phật gia sao? Như thế nào gọi là Lão Phật gia? Hậu cung ba ngàn giai lệ. Người có bản lĩnh đạp lên tất thảy, trở thành vạn phụng chi vương, an nhàn ngồi trên ngôi cao Thái hậu bao nhiêu năm nay có thể “lòng dạ nhân từ” hay sao?

Còn cái gọi là Bồ Tát sống? Chỉ là nhảy xuống hồ cứu một tiểu cung nữ, đối với hạ nhân ít khắc nghiệt một chút. Cùng lắm chỉ được coi là một vị chủ nhân tốt bụng, dễ hầu hạ, ở đâu ra cái danh Bồ Tát sống? Danh xưng mỹ miều thái quá này, những cung nhân ít học đầu óc nông cạn có thể nghĩ ra mới lạ. Từ lần đầu tiên nghe người khác gọi mình là Bồ Tát sống, ta đã biết kẻ tung ra lời đồn này chẳng có ý gì tốt đẹp. Bảo Tiểu Phúc Tử đi nghe ngóng một chút, hóa ra kẻ đầu tiên gọi ta như vậy là một cung nữ hầu hạ bên người Triệu Đức phi. Danh xưng Bồ Tát sống của ta nhờ phúc khí của Triệu Đức phi mà nhanh chóng lan rộng ra khắp Hạ Lê cung, sau đó là toàn bộ hoàng cung. Cứ như thế, Triệu Đức phi vô thanh vô tức choàng lên đầu ta một vòng hào quang từ bi chói lòa mà không biết lúc nào sẽ trở thành thông lọng quấn lấy cổ ta. Tra ra nàng ta loan tin thì sao? Thà là nàng ta đặt điều nói xấu, ta còn dễ đối phó. Nhưng đối với loại khen ngợi, tôn sùng này, ta biết cũng vô phương. Chẳng lẽ đành đi khắp hoàng cung dán thông cáo: “Kẻ nào dám gọi ta là Bồ Tát sống, ta chém?”

Từ những chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng có thể sắp đặt cạm bẫy, vừa tỉ mỉ, vừa êm đẹp, nhẹ nhàng từng bước từng bước đẩy người ta vào chỗ chết. Tâm tư Triệu Đức phi, ta chưa lúc nào dám xem thường.

Ta nhắc ấm trà lên, rót đầy ly trà trước mặt. Nước trà vàng xanh trong suốt tỏa mùi thơm nhẹ nhàng. Khẽ nhấp một ngụm, vị ngọt đắng mon man tràn vào cổ họng, giống như xoa dịu những sóng gió không ngừng cuộn cuộn trong lòng.

“Tiểu thư đừng quá bận lòng. Ta tự có lo liệu.”

Ta đặt ly trà xuống, lấy lại tinh thần, nở một nụ cười chân thật trấn an Tạ Thu Dung.

Thái hậu có nhân từ hay không, đối với ta cũng không quan trọng. Bà thích ta thì tốt, ghét ta thì cũng chẳng sao. Dù sao thì sống trong hậu cung, ngày ngày đều phải đấu tranh. Bình đến tướng chặn. Lo lắng thì có ích gì. Hơn nữa, ta vẫn chưa gặp Thái hậu. Chưa biết chừng, sẽ không tệ đến mức đó.

Tạ Thu Dung mang gương mặt rầu rĩ trở về phòng nghỉ. Ta tiễn nàng một đoạn rồi trở vào, khép cửa lại, leo lên sạp gỗ ngồi khoanh chân suy nghĩ.

“Mình rốt cuộc là trúng độc ở đâu?”

Từng đoạn trí nhớ được tua đi tua lại. Thức ăn ở Cẩm Tước cung này, Ngọc Thủy và Ngọc Nga đều kiểm tra kỹ lưỡng. Ngự trù thì lại càng không thể nghi ngờ. Thật không hiểu nổi, ta đã ăn phải độc dược khi nào. Chẳng lẽ lúc ta ngủ, có người mò miệng ta ra mà đổ độc vào? Thật quá vô lý!

Đang lúc vô đầu bút tai, một ý nghĩ kì quặc chợt lướt qua đầu ta.

Ý nghĩ đó làm thân thể ta như đông cứng lại. Ta hoảng sợ. Sợ đến nỗi cả đầu ngón tay cũng run rẩy.

Thuốc của Hoàng Đế!

Đó là thứ khả nghi duy nhất.

Sau khi ta lừa Hoàng Đế uống thuốc, mấy lần sau, mỗi lúc uống thuốc Hoàng Đế đều bắt ta phải uống cùng hán mấy muống, gọi là phu thê đồng cam cộng khổ. Ta cảm thấy Hoàng Đế quá trẻ con, nhưng nghĩ chỉ là thuốc bổ điều dưỡng thân thể không có hại gì nên đồng ý.

Thật sự không ngờ...

Nếu trong thuốc của Hoàng Đế có độc... Chuyện này đã vượt ra ngoài giới hạn đầu đá hậu cung, cũng vượt ra khỏi khả năng của ta.

Chính vì như thế, ta mới hoảng sợ.

Trong thuốc của Hoàng Đế có độc.

Các phi tần bị hạ Vong thai dần.

Hai vấn đề này, liệu có liên quan tới nhau không? Ai là người đủ quyền lực thao túng cả Thái Y Viện?

Nhưng... điều ta càng lo sợ hơn chính là hai chuyện này đều bị ta phát hiện ra. Bất luận kẻ nào là thủ phạm, nếu biết được ta đã phát hiện... Chắc chắn cái mạng của ta không giữ nổi. Đối với kẻ có thể nắm Thái Y Viện trong lòng bàn tay, thủ tiêu một phi tử nhỏ nhoi như ta không khó khăn gì. Ở nơi này có không dưới nghìn cách để làm biến mất một hòn đá cản đường. Công chúa hòa thân nếu bệnh mà chết thì cũng không ai làm khó được. Nhất là phụ hoàng ta càng không bỏ công điều tra.

Ta phải làm gì bây giờ? Ta không thể cứ thế mà nói với Hoàng Đế, cũng không thể im lặng coi như không biết. Ta phải làm gì mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này?

Ta đã làm gì sai, tại sao cuộc sống của ta lúc nào cũng khó khăn như vậy? Trong chốc lát, ta cảm thấy như toàn bộ hy vọng đã bốc hơi sạch sẽ. Hậu cung đầu đá chưa đủ ư? Tại sao ta lại còn phải dính vào âm mưu hoàng vị? Ta biết phải làm sao?

“Nguyệt nhi làm sao vậy?”

Một giọng nói trong trẻo vang đến bên tai. Thân mình ta bị một đôi tay gầy yếu xúc lên. Ta mơ hồ ngẩng đầu nhìn. Trước mặt ta hiện ra khuôn mặt thanh tú non trẻ của Hoàng Đế.

“Hoàng thượng...”

Ta mở miệng gọi hắn, mới nhận ra giọng mình khàn đặc. Nhìn lại, hóa ra trong lúc suy nghĩ, ta đã vô thức cuộn tròn người trên sạp gỗ.

“Sao nàng lại khóc?”

Hoàng Đế luống cuống xoa xoa hai má ta.

“Thần thiếp...” Ta ngạc nhiên, tự sờ mặt mình. Quả nhiên nhòe nhoẹt nước. Thảo nào cảm thấy mắt rất mờ. Ta thậm chí không nhận ra mình đang khóc.

“Đừng sợ, có trẫm ở đây... Lại đây với trẫm, đừng sợ...”

Hoàng Đế có chút hốt hoảng, vội ngồi lên sạp gỗ, ôm ta vào lòng. Đang lúc hoảng sợ lại có người đến đỡ dành, ta như kẻ chết đuối vớ được khúc củi mục, không thêm tò vò về gì nữa, cứ thế ôm chặt lấy Hoàng Đế. Ta cố không khóc, nhưng nước mắt cứ thế tuôn xuống. Đã rất lâu rồi ta không sợ hãi như thế này. Cũng rất lâu rồi, ta mới để người khác nhìn thấy đáng sợ yếu đuối của mình.

Thật ra, trên đời này đâu có nữ nhân nào sinh ra đã mạnh mẽ. Chỉ là bởi vì không có ai che chở cho nên không thể yếu đuối mà thôi. Ta biết, muốn sinh tồn thì phải trở nên mạnh mẽ... Nhưng mà, chỉ lúc này thôi, ta tự cho phép mình được yếu đuối một lần. Bởi vì câu nói “có trẫm ở đây”, ta sẽ tự cho phép mình dựa dẫm vào hắn. Dù là chỉ một chút thôi, ta cũng muốn biết cảm giác được ý lại vào phụ quân mình là như thế nào.

Hoàng Đế không ngừng vỗ về ta. Vòng tay hắn vẫn lạnh lẽo vì hắn chứng kinh niên, nhưng thâm tâm ta lại thấy ấm áp. Lòng ta dần dần tĩnh lặng trở lại. Đến khi không còn nghe thấy tiếng ta nức nở nữa, Hoàng Đế mới từ từ buông ta ra. Rồi khỏi vòng tay của hắn, ta đột nhiên có chút luyến tiếc.

“Thần thiếp thất lễ...” Ta định kéo tay áo lên lau mặt, nhưng chợt nhớ có Hoàng Đế ở đây, bèn vội vàng rút khăn tay ra thấm nước mắt cho phải phép, rồi loạng choạng leo xuống đất quỳ tạ tội. Hắn là phụ quân ta, nhưng cũng là bậc quân vương. Ta không thể quên vị trí của mình.

“Không sao. Từ nay những lúc chỉ có trẫm và nàng, không cần đa lễ nữa.” Hoàng Đế nắm tay ta, kéo trở về.

Sạp gỗ kê sát vách, hắn ngồi tựa lưng vào tường, kéo ta ngồi vào lòng hắn, hai tay choàng qua người ta, dịu dàng ôm lấy. Dựa vào ngực hắn, cảm giác ấm áp ban này lại dâng lên, làm lòng ta nhũn ra. Ta cắn môi, cố gắng xua đuổi sự mềm yếu trong tim.

“Sao lại nằm co ro ngoài này? Mơ thấy ác mộng phải không?” Hoàng Đế dịu giọng hỏi.

“Dạ...”

Không sai, cuộc đời ta ngày nào cũng là ác mộng. Ác mộng triền miên không có lối thoát.

“Mơ thấy cái gì?” Hoàng Đế lại vặn hỏi.

Ta cắn cắn môi, rụt rè đáp, giọng vẫn khàn khàn:

“Có kẻ muốn lấy mạng thần thiếp... Thần thiếp lại không thể trốn thoát...”

“Là ai muốn giết nàng?”

“Thần thiếp không biết.”

Bởi vì không biết là ai cho nên không có cách nào đối phó. Tình thế này không khác nào bước đi trên dây thừng căng trên cao, chung quanh lại toàn là sương mù. Trước mặt, sau lưng đều mờ mịt, không biết lúc nào sẽ ngã xuống đất tan thành.

“Đồ ngốc! Chỉ là mơ thôi, nàng sợ cái gì? Có trẫm ở đây, không ai có thể làm hại nàng cả!”

Hoàng Đế bật cười, gác cầm lên đỉnh đầu ta, hai tay càng ôm chặt hơn. Ta mệt mỏi thở dài một tiếng. Những lời này hẳn nói ra thật nhẹ nhàng, thật đơn giản. Liệu rồi, lời nói gió bay, hẳn sẽ nhớ được bao lâu?

“Hoàng thượng sao lại đến đây? Hôm nay thần thiếp cũng không nghe Kinh Sự phòng thông báo...” Ta hỏi lảng sang chuyện khác.

“À, suýt chút quên mất. Trẫm đang trên đường đến chỗ Quỳnh thực nghi. Thuận tiện định ghé qua nhìn mặt nàng một chút thì thấy nàng nằm ở đó khóc...” Trẫm còn tưởng Thực phi lại ức hiếp nàng...”

“Thần thiếp để Hoàng thượng chê cười rồi.” Ta che mặt thẹn thùng, nhích ra xa khỏi người Hoàng Đế, lại nói: “Thời gian không còn sớm, Quỳnh thực nghi chắc hẳn đang trông mong...”

Hoàng Đế gạt gù đứng dậy. Ta giúp hắn chỉnh lại y phục mới thấy hai vai áo hắn nhàu nát, chắc hẳn là ban nãy ta vô tình bầu vào. Lực tay ta khá mạnh, ngay cả áo cũng bị làm nát đến mức này, nếu vậy long thể... cũng bị thương rồi?

“Hoàng thượng... ban nãy... thần thiếp đã làm đau người phải không?” Ta sợ sệt nhìn vai áo nhàu nát của hắn.

“Làm gì có. Trẫm cũng không yếu đuối như thế!”

Hoàng Đế lườm ta rồi tự vỗ vào vai mình ra chiều mạnh mẽ lắm. Ta làm sao không nhìn thấy lông mày hắn co kéo vì đau? Nhưng thôi, hắn đã không trách tội, ta dĩ nhiên sẽ không tự đi tìm tội. Ngoan ngoãn tiễn hắn ra tận cửa cung, lúc trở vào phòng thì thấy Ngọc Thủy nom nớp đợi bên trong. Hôm nay là phiên trực của nàng. Ngọc Thủy vừa nhìn thấy ta liền chạy đến đỡ vào:

“Chủ nhân, người có chỗ nào không khỏe? Lúc nãy nô tỳ vào định thông báo... nhưng mà người... người...”

Ngọc Thủy áp úng như gà mắc tóc. Ta rầu rĩ không thôi. Cảnh tượng yếu đuối đáng xấu hổ bị nhiều người nhìn thấy mất rồi.

“Ta khỏe. Chỉ là gặp ác mộng thôi.”

Ta mỉm cười, cái có ác mộng nghe rất hợp lý.

“Thật chứ ạ?”

Ngọc Thủy nghi hoặc nhìn ta. Ta gạt đầu lia lịa, nhanh chóng đuổi nàng đi nghỉ. Chuyện ở Thái Y viện ta đã bảo Ngọc Nga giữ kín. Chuyện này là họa diệt thân. Càng ít người biết càng tốt. Ngọc Thủy xuất thân từ phủ Hà Thái sư. Ta đối với nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Nhanh chóng lại đến ngày Tạ Thu Dung về thăm nhà. Lần này trở về, nàng quyến luyến cầm tay ta không chịu buông, hết như gian phòng nhỏ phía bắc Cẩm Tước cung mới đúng là nhà mình chứ không phải phủ Ngự sử oai phong bên ngoài kia. Nghe nói nữ nhi chưa xuất giá một bước cũng không được ra khỏi nhà. Ta cứ nghĩ Tạ Thu Dung phải đi xa sẽ nhớ nhà lắm. Kì lạ là nàng một chút cũng không nhớ, đối với việc về thăm nhà không hề có hứng thú.

“Thu Dung biết sau khi mình đi khỏi, nương nương nhất định sẽ không chịu học hành nữa. Cho nên Thu Dung cũng không miễn cưỡng, chỉ mong nương nương có thể cẩn thận giữ mình, đừng gây ra chuyện khiến ta kinh hãi.”

Tạ Thu Dung nắm tay ta dằn dò một lượt. Ta cái gì cũng đồng ý với nàng, chỉ mong tiền vị tiểu thư nhiều lời này đi sớm. Xe ngựa đưa Tạ Thu Dung đi khuất bóng, ta lập tức như tháo được xích đeo bên mình. Tiểu Phúc Tử cũng vui vẻ nhảy nhót. Tạ Thu Dung bình thường nghiêm nghị, luôn miệng giáo huấn. Người trong cung hầu hết đều từng bị nàng dạy bảo. Ngoại trừ ta yêu mến, thân thiết với nàng, những người còn lại đều không có hảo cảm. Ngay cả Ngọc Thủy đứng đắn như thế cũng còn cho rằng Tạ Thu Dung quá mức nghiêm khắc.

“Chủ nhân, ăn nhiều một chút.” Ngọc Thủy hớn hờ bung lên một đĩa bánh hoa quế. Tạ Thu Dung vừa đi khỏi, Ngọc Thủy cũng phấn khởi hẳn lên.

Ta lấy bánh đưa lên miệng cắn một miếng, vừa hay nhìn thấy túi thơm nho nhỏ bên hông Ngọc Thủy, liền hỏi:

“Túi thơm này người tự làm à? Cho bản cung mượn xem.”

“Dạ, là nô tỳ làm trong lúc rảnh rỗi.”

Ngọc Thủy cung kính tháo túi thơm dâng lên. Ta cầu thả chùi tay vào váy, đón nhận túi thơm của nàng. Túi thơm thù hình một nhánh mai đỏ trông rất sống động. Ta nhìn túi thơm của Ngọc Thủy, tiện tay tháo túi thơm bên mình đem ra so sánh. Túi thơm hình mẫu đơn của ta là Ngọc Nga thêu. Lúc trước ta cảm thấy rất đẹp, nhưng hôm nay nhìn thấy tay nghề của Ngọc Thủy mới biết thế nào là nghệ thuật thù thừa chân chính, buột miệng nói:

“Thêu như thế này mới là tuyệt đỉnh.”

Ngọc Nga đang ngồi chế phẩn thoa mặt ở bên cạnh, nghe thấy liền xụ mặt hờn dỗi:

“Chủ nhân chê nô tỳ phải không?”

“Ấy ấy, bản cung không phải có ý đó...”

“Còn không phải sao...”

“Không phải, không phải...”

“Chủ nhân, nàng ta đang ghen đó.”

“Nha đầu kia, ai nói ta ghen? Ta sao lại đi ghen với người?”

“Thôi, thôi, là tại bản cung...”

Những lúc không có người ngoài, Ngọc Nga, Ngọc Thủy đều rất to gan. Thỉnh thoảng lại trêu đùa như thế. Ta thấy mà cũng vui lây. Nhìn hai cô nương xinh đẹp vô tư tươi cười như hoa trước mắt, ta cảm thấy nếu có thể mãi mãi giữ lấy bọn họ bên mình thì tốt biết nhường nào. Chỉ tiếc là đời người ai cũng có lối đi riêng. Hai người này sớm muộn gì cũng sẽ phải bước tiếp con đường của mình mà rời xa ta. Nhưng mà đó vẫn còn là chuyện về sau.

***

“Ngọc Thủy, dạy ta thêu đi.”

Ta đột ngột đề nghị.

Ngọc Thủy đồng ý ngay, vui vẻ chạy về phòng mang đến một rổ to kim chỉ vải vóc. Nàng luôn muốn ta học thêu thùa, có thể tận tay làm một cái túi thơm tặng Hoàng Đế. Theo Ngọc Thủy nói, các phi tần khác đều làm như vậy để lấy lòng Hoàng Đế. Ta rụt cổ, trộm nghĩ hậu cung hiện giờ tính hết thầy phi tử lớn nhỏ cũng phải đến hai mươi mấy người, chẳng lẽ hẳn phải đeo ngàn ấy túi thơm sao? Làm Hoàng Đế thật vất vả.

Ngọc Thủy rất tận tình, chỉ bảo cho ta từ việc căng vải lên khung thêu đến việc xỏ chỉ, đưa kim thế nào. Lần đầu tập thêu nên chỉ chọn mẫu là một cái lá đơn giản, vậy mà ta cũng phải đồ mồ hôi cả buổi mới xong. Sau đó, Ngọc Thủy bắt đầu hướng dẫn ta may túi thơm. Tay ta không khéo, túi thơm từ tay ta cất ra méo xệch thảm hại. Đang lúc bực bội vì sản phẩm đầu tay thất bại thì bên ngoài truyền đến chất giọng eo éo điếc tai quen thuộc của Tiểu Phúc Tử:

“Chủ nhân, Trương nữ quan ở cục Thượng Cung cầu kiến.”

Ta cau mày, người này là ai? Cầu kiến ta làm gì? Nhìn sang Ngọc Thủy, nàng liền nói:

“Trương Huyền là người chuyên lo về hương liệu ở cục Thượng Cung. Nhưng mười năm nay không có cống hiến gì, chỉ là một nữ quan nhỏ.”

Ta gật đầu: “Mời vào.”

Trương nữ quan chậm rãi tiến vào, vai và lưng có một độ khom vừa phải, rất hợp lẽ nghi:

“Nô tỳ Trương Huyền tham kiến nương nương. Nương nương vạn phúc kim an!”

“Bình thân. Ban ngồi.” Ta mỉm cười, hòa nhã nói. Ngọc Thủy lập tức lễ phép mang ghế đến.

“Đa tạ nương nương hậu ái.”

Trương nữ quan cúi đầu cảm tạ, nhẹ nhàng ngồi lên ghế. Tuổi không lớn lắm mà phong thái rất được, ta thầm khen ngợi. Không đợi ta hỏi han, Trương nữ quan lập tức nói ngay:

“Hôm nay nô tỳ tuân thánh lệnh, mang hương an thần đến cho nương nương. Hoàng thượng nói nương nương ngủ giấc ác mộng. Đây là An Liễm hương, nếu đốt thường xuyên tinh thần sẽ thư thái, ngủ ngon, không mơ thấy điều xấu nữa.”

Trương nữ quan lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ cân xà cù óng ánh. Ngọc Thủy tiếp nhận, dâng đến cho ta. Ta mở hộp ra, bên trong đựng nhiều viên hương màu hồng nhạt, tỏa mùi thơm dễ chịu.

“Đa tạ Trương nữ quan.” Ta mỉm cười, tròng mắt nhìn Trương Huyền.

“Đây là bốn phần của nô tỳ. Được phục vụ nương nương, nô tỳ vô cùng vinh dự.” Trương Huyền chấp tay, ra về cung kính.

Ta đặt hộp hương xuống bàn, lăm lăm vô tình hỏi:

“An Liễm hương này mới nhìn qua cũng biết là đồ tốt. Chẳng hay là vị nữ quan nào tạo ra?”

“Bẩm nương nương, là nô tỳ ạ.” Trương Huyền dùng giọng điệu khiêm nhường đáp, nhưng trên mặt đã nở nụ cười tự hào.

“Trương nữ quan hẳn rất am hiểu hương liệu. Bản cung cũng có biết một chút về hương liệu. Chẳng hay Trương nữ quan có thể cùng bản cung bàn luận một chút không?”

“Dạ, dĩ nhiên có thể!” Trương Huyền được ưu ái, lộ rõ vui mừng.

“Ngọc Thủy, mang lò hương đến đốt An Liễm hương này lên đi.” Ta hài lòng nói.

Hương vừa đốt lên, khắp phòng liền ngập tràn một mùi hương thanh nhã, phảng phất có sự dịu nhẹ như hoa sen, lại có được sự nồng ấm của hoa quế, thật khiến tâm hồn thanh thản. Ta hít một hơi dài, ung dung thưởng thức mùi hương thoảng trong không khí, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Hương này tác dụng rất tốt, nhưng vẫn còn thiếu một chút. Trương nữ quan biết không?”

Trương Huyền tròn mắt ngạc nhiên. Hương thơm pha chế tinh diệu đến mức này, làm sao còn thiếu cái gì? Nàng ta nghĩ mãi không ra, bèn đỏ mặt:

“Nô tỳ bất tài, không nhận ra. Xin nương nương chỉ giáo.”

Ta cười nhẹ, ghé đầu nói với Ngọc Thủy: “Mở tủ lấy cái hộp gỗ màu đen ở trên cùng mang ra cho bản cung.”

Vật được mang ra để lên bàn, không chỉ Trương Huyền mà cả Ngọc Thủy cùng hồi hộp nhìn không chớp mắt.

Ta mở hộp, lấy ra một lọ sứ nhỏ, mang đến bên lò hương. Nhẹ nhàng mở nắp lò hương, nghiêng nghiêng lọ sứ, một ít chất bột màu nâu từ bên trong lọ khẽ khàng rơi xuống lò, sau đó đặt nắp lò trở lại. Mùi An Liễm hương trong phòng thoáng chốc nhạt đi, thay bằng một mùi hương khác. Hương thơm mới này, vẫn có sự dịu nhẹ mà nồng nàn của An Liễm hương nhưng lại thoảng vị tươi mát như cỏ xanh đọng sương mai. Mùi hương mềm mại, uyển chuyển đi mấy phần mà không mất đi sự lưu luyến, lan tỏa. Hương đưa vào mũi như thấm sâu vào từng tác da thịt nhưng không gắt, mang lại cảm giác tự nhiên như đang đứng giữa ngập tràn hoa cỏ.

Trương Huyền ngây người, hai mắt nhắm nghiền, thờ sâu chậm rãi nghiền ngẫm. Rồi đột nhiên, nàng bật dậy, quỳ sụp xuống dưới chân ta, nói:

“Nô tỳ học chế tạo hương liệu từ năm mười tuổi, đến nay đã mười bảy năm, chưa từng biết qua mùi hương tuyệt mỹ đến như vậy. Nô tỳ hiểu biết hạn hẹp... Xin nương nương chỉ giáo, ban này người đã thêm vào thứ gì?”

Ta cười nhẹ, rắc một chút bột trong bình sứ ra lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Trương Huyền:

“Trong này có hai loại thảo mộc, hai loại tinh dầu pha chế theo tỉ lệ thích hợp tạo thành Tứ Tuyệt. Trương nữ quan thử đoán xem?”

Trương Huyền bốc nhúm bột trong lòng bàn tay ta, vân vê ngón tay rồi đưa lên mũi ngửi. Ta kêu người rót cho nàng một chén nước sạch. Trương Huyền cầm chén nước, chậm chậm thả bột hương Tứ Tuyệt vào. Bột hương hòa trong nước dậy lên mùi hương đặc trưng.

“Cỏ Từ, Bạch Uu, tinh dầu Mộc Chi... còn một loại nữa... nô tỳ không nhận ra.”(1) Trương Huyền nhăn mày, bắt đầu dĩ nói, hai mắt vẫn không rời chén nước.

“Là tinh dầu Tô Đình.”(2) Ta bật cười, giải thích cặn kẽ: “Bốn thứ này hợp lại với nhau làm tăng tác dụng an thần của An Liễm hương, lại giảm đi vị nóng gắt vốn có của hương bị đốt trong lò, tạo nên cảm giác an tĩnh. Ngoài ra dùng lâu dài còn giúp lưu thông máu huyết, khiến làn da mịn màng, non nà, kéo dài sự tươi trẻ.”

Vừa nói, bàn tay vừa như tình cờ sờ lên mặt. Trương Huyền nhìn ta, ánh mắt lộ ra sự khao khát:

“Thần kỳ như vậy, nô tỳ chưa từng nghe qua...”

“Đây là bí thuật của một lão Thượng Cung ở mẫu quốc của ta, chưa từng để lộ ra ngoài. Nữ quan không biết cũng phải.”

“Bí thuật vô giá này... Sao nương nương lại nói với nô tỳ?”

“Ha ha... Bí thuật Tứ Tuyệt hương, phương pháp điều chế vô cùng phức tạp. Phân lượng phải cực kỳ chính xác, chỉ cần nhiều hơn hay ít hơn một chút cũng sẽ thất bại. Bản cung đây chỉ là nói cho người nấy cái tên. Không tính là tiết lộ bí mật gì đâu.”

Ta cười tươi hồn nhiên, tiện thể bảo Ngọc Thủy mang mấy thứ đồ dùng kia vào trong. Trương Huyền chỉ đợi Ngọc Thủy ra khỏi cửa, vội quỳ gối bò đến dưới chân ta:

“Nương nương, xin ban cho nô tỳ bí thuật này! Nô tỳ nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp nương nương!”

Ta mở to mắt, ngạc nhiên sờ lấy nàng: “Trương nữ quan làm gì thế? Nếu người muốn, bản cung tặng người một ít Tứ Tuyệt hương về dùng, cần gì phải quỳ?”

Ánh mắt Trương Huyền càng hằn sâu sự khổ sở, nàng kiên quyết quỳ, nắm gấu váy ta không chịu buông:

“Nô tỳ... xin nương nương nghe nô tỳ nói một lần. Nô tỳ vào Thượng Cung cục mười năm, khổ ải nào cũng từng trải qua. Mười năm cơ cực vì Thượng Cung cục chuyện gì cũng không ngại... Nhưng Thượng Cung đại nhân lại thiên vị kẻ khác, chưa từng công nhận nô tỳ... Nô tỳ có làm gì cũng không thể vươn lên... Nô tỳ không muốn mãi mãi làm một nữ quan chèn hương nhỏ bé...”

Trương Huyền xúc động, lời nói hỗn loạn nhưng ý tứ vẫn rõ ràng. Ta như cơn mưa:

“Người muốn dùng bí thuật này để tiến thân?”

“Nương nương... nô tỳ biết người lòng dạ Bồ Tát... xin nương nương thương xót nô tỳ... nô tỳ tuyệt không dám quên ơn...”

Chỉ cần dâng lên Tử Tuyệt hương, nói là do mình chế tạo, Thượng Cung đại nhân sẽ không thể vui đập nàng. Trương Huyền càng lúc càng kích động. Trương lai tươi sáng ngay trước mắt, nàng không cách nào bình tĩnh. Ta nghe hai chữ “Bồ Tát”, lòng lạnh đi mấy phần, nhưng nên lại không nổi giận, chỉ nói:

“Bản cung chỉ là phi tử, bí thuật này giữ lại cùng lắm chỉ để dùng một mình, không có tác dụng gì, kẻ cũng uống phí. Nếu giúp được người, bản cung cũng không tiếc. Nhưng mà... chuyện này nếu để người khác biết được... bản cung thì không sao, nhưng tội lừa dối của người...”

“Nô tỳ tuyệt đối không để lộ cho ai! Tạ ơn nương nương! Nô tỳ nhất định vì nương nương không ngại dầu sôi lửa bỏng!”

Trương Huyền như bắt được vàng, vội vã đập đầu tạ ơn như thể sợ ta đổi ý. Ta khẽ thở dài, bước đến bàn giấy, nhắc bút viết ra công thức trao cho Trương Huyền. Chữ viết ta lem nhem, nguệch ngoạc nhưng Trương Huyền nâng niu như báu vật. Nhận rồi bèn mau chóng tìm cố cáo tử, ta biết nàng nghĩ gì nên không giữ, dù sao cả hai chúng ta đều đã đạt mục đích của mình, không cần dài thêm, chỉ nhắc nhở:

“Bản cung mong rằng sau này Trương nữ quan nở mày nở mặt rồi sẽ không quên Hòa phi này.”

Trương Huyền vâng dạ liên tục. Nàng đi rồi, ta mới cười nói:

“Ngọc Thủy, ra đây đi, chúng ta may túi thơm tiếp.”

“Chủ nhân hào phóng quá rồi. Mua một nữ quan cũng không cần dùng đến bí thuật quý giá như vậy. Nếu chủ nhân cần người ở cục Thượng Cung thì chỉ cần nói với nô tỳ một tiếng...”

Ngọc Thủy từ sau cửa bước ra, mặt mũi nhăn nhó. Ta bật cười, lắc đầu:

“Ai nói bản cung mua người?”

“Nhưng... chủ nhân đã cho nàng ta...” Ngọc Thủy ảm ức cổ cãi.

Ta nghiêm túc nhìn nàng, nói rõ từng chữ:

“Bản cung chỉ là mượn tay nàng ta làm một việc cần làm mà thôi. Nếu nàng ta nhờ vào bí thuật Tử Tuyệt mà có thể tiến thân thì xem như ta trả công cho nàng ta, không ai nợ ai.”

Ngọc Thủy mơ hồ nhìn ta, môi mấp máy muốn hỏi thêm nhưng rồi nhin lại. Ta biết nàng không hiểu, tuy nhiên không giải thích thêm, chỉ xua tay:

“Trước tiên đập lò hương kia đi, rồi lại đây chỉ ta khâu chỗ gấp khúc này, khó quá ta làm không được.”

“Tại sao lại đập? Hương này tốt như vậy mà, còn có tác dụng làm đẹp...”

Ngọc Thủy càng lúc càng mơ hồ. Ta tặc lưỡi, người đơn giản quá có đôi lúc cũng sẽ khiến kẻ khác bức mình.

“Ngọc Thủy, có một điều người nên biết: Thứ gì cũng có mặt trái của nó.”

***

Buổi chiều tại Triều Lan cung.

Từ ngày xử tội Bạch thường tại, Hoàng hậu luôn không vui. Trịnh phi nhỏ tuổi, không hiểu sự đời, vì chuyện này mà giận dữ không chịu đến gặp Hoàng hậu. Giang tần và Dương quý cơ thì lại nhân cơ hội nịnh nọt không ngừng, hồng lấy lòng Hoàng hậu, mong được tiến cử. Hoàng hậu càng không muốn nghe bọn họ lái nhai vô vị, cho nên chỉ thường triệu kiến ta đến nói chuyện giải sầu. Hôm nay cũng không ngoại lệ, vừa đi đến cửa đã nghe tiếng Hoàng hậu thở dài thườn thượt.

“Tham kiến tỳ tỳ.” Ta cúi người hành lễ. Tuy đã mang danh tỳ muội, nhưng ta đối với nàng chưa bao giờ thiếu đi chút lễ nghi nào.

“Muội tới rồi sao, lại đây uống ly trà đi.”

Hoàng hậu nằm nghiêng trên sạp loan phượng, nhìn thấy ta liền vẫy gọi. Ta nhìn qua Ngọc Nga, nàng liền gật đầu, lui ra ngoài. Cung nữ Xuân Linh kéo ghế, rót trà cho ta xong cũng lẳng lặng rời khỏi. Lúc ta và Hoàng hậu nói chuyện, thường không để bất kì ai bên cạnh.

“Sắc mặt tỷ tỷ kém quá. Chuyện dù sao cũng đã xảy ra. Tỷ tỷ không nên để mãi trong lòng. Người cũng đã làm hết sức mình rồi.”

Ta ngồi xuống ghế, mở miệng khuyên nhủ.

Hoàng hậu lắc đầu, lại thở dài:

“Sau đó tỷ vẫn cho người âm thầm điều tra, kết quả là phát hiện Hàm Nhu luôn thường xuyên qua lại ở chỗ Tĩnh tần. Hừ, Đức phi giỏi lắm! Diệu Hoa nhẹ dạ cả tin thì không nói, ngay đến cả tỷ mà cũng khinh suất như vậy! Để bọn chúng leo lên đầu gối!”

Ta cúi đầu, nâng ly trà lên uống, giấu đi ánh mắt của mình. Thực ra, những chuyện Hàm Nhu nói với ta ngày đó, ta không nói với Hoàng hậu, chỉ nói chuyện mình thương hại ban thuốc độc mà thôi. Cũng chẳng phải ta có lòng dạ riêng gì, nhưng đây là cuộc chiến của Hoàng hậu và Triệu Đức phi, ta chỉ làm những việc nên làm. Thiết nghĩ, nếu đã là người ngồi trên Hậu vị thì nên có năng lực giải quyết vấn đề, không cần ta làm thay mọi việc. Cũng giống như bình thường, Hoàng hậu sẽ bảo vệ ta khi cần thiết, nhưng chưa bao giờ ra mặt trút giận cho ta.

Hoàng hậu buồn bực, không để ý đến thái độ của ta, lại nói:

“Bạch Tấn cũng rất không biết điều. Lúc trước ông ta tiến cử con trai mình cho phụ thân ta không thành, từ đó sinh lòng bất kính. Nay lại thêm chuyện của Bạch Diệu Hoa, ông ta liền đến phủ trách cứ, đòi trở mặt với Hà thị. Ông ta cũng không nghĩ lại xem, nhờ ai mà Bạch thị đi được đến ngày hôm nay?”

Ta nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

“Sao có thể vì chuyện này mà trở mặt? Nếu không nhờ tỷ tỷ hết lòng, e rằng Diệu Hoa chẳng giữ nổi mạng.”

Hoàng hậu mím môi tức giận:

“Diệu Hoa là người biết phải trái, nhưng lại có một phụ thân càn quấy! Nhớ ngày trước ông ta còn dày mặt nhờ ta giúp Diệu Hoa leo lên chức Quý phi. Quý phi là vị trí kẻ nào muốn làm thì làm sao? Diệu Hoa nhập cung không được Hoàng thượng chú ý, ngay cả việc đem nàng ta đặt lên giường Hoàng thượng tỷ cũng đã làm rồi. Diệu Hoa không thể giữ được Hoàng thượng ở trên giường mình thì thôi, chẳng lẽ Bạch Tấn còn muốn tỷ mang con gái ông ta trói lên người Hoàng thượng? Với tư chất của Diệu Hoa, phong phi đã là rất cao rồi!”

“Tỷ tỷ, như vậy phải đối phó thế nào?” Ta hỏi tiếp.

Hoàng hậu đáp: “Thật ra chỉ mình Bạch Tấn vốn không thể uy hiếp đến Hà thị, nhưng thông gia của ông ta, Tề Diễn, lại là biểu huynh của Vương đô đốc. Bản thân Tề Diễn tuy chỉ là quan ngũ phẩm nhưng môn sinh của ông trong triều vô số. Cho nên phụ thân bận tâm chuyện này, muốn tỷ nhanh chóng nâng đỡ Diệu Hoa trở lại.”

Ta khẽ cười. Hà Thái sư đang nghĩ cái gì? Lão cho rằng nâng đỡ một phi tần mắc tội dễ dàng như vậy sao? Diệu Hoa bây giờ đã là quân cờ bỏ đi, muốn vực nàng dậy còn khó hơn lên trời. Mà cũng có thể Hà Thái sư đã biết rõ điều này, chỉ là muốn xoa dịu Bạch Tấn nhưng lại không muốn trọng dụng con trai ông ta, cho nên quyết định dồn hết khó khăn cho ái nữ của mình. Quả là một người cha tốt!

“Tỷ tỷ định thế nào?” Ta nhẹ nhàng thăm dò.

“Về phía Diệu Hoa, tạm thời để qua một thời gian cho mọi thứ lắng lại rồi tính. Bây giờ, chuyện cần làm là dạy cho Đức phi một bài học. Nàng ta đã đắc ý quá lâu rồi.”

Hoàng hậu mỉm cười lạnh lẽo.

Ta vội nói: “Tỷ tỷ có điều gì xin cứ phó thác. Muội nhất định làm hết sức mình.”

“Chỉ là chuyện nhỏ, muội không cần bận tâm.”

“Tỷ tỷ...”

“Dù sao thì Hà Thục Chiêu này ngồi trên Hậu vị sáu năm nay cũng không phải chỉ nhờ vào ăn chay niệm Phật.”

Ý cười trên môi Hoàng hậu càng thêm sâu. Đôi mắt đen láy như hắc cảm thạch lóe lên sát ý sắc nhọn.

***

“Chủ nhân, chỗ Hoàng hậu nương nương như vậy có ổn không?”

Ngọc Nga dè dặt hỏi khẽ.

“Tọa sơn quan hổ đấu.”

Ta cười với Ngọc Nga một cái rồi khoác tay nàng cùng sánh bước. Buổi chiều mát mẻ, ta không ngồi kiệu, trực tiếp cùng Ngọc Nga tản bộ về. Đi đường nhỏ vắng vẻ, không có người dòm ngó, ta cũng không giữ lễ, thoải mái khoác tay trò chuyện. Ngọc Nga bây giờ cởi mở hơn trước nhiều. Hai người vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất, chẳng bao lâu đã được hơn nửa đường, chỉ còn băng qua ngự hoa viên là về tới Cẩm Trúc cung.

Không thể ngờ, đi đến tận đây mà còn gặp phiền phức.

Trong tiểu đình xinh xắn nơi ngự hoa viên:

Hoàng Đế ung dung ngồi uống rượu. Liễu Thực phi xinh đẹp rạng ngời, vạt áo hơi mở ra quyến rũ mê hồn, thân thể như không có xương dựa sát một bên Hoàng Đế. Cùng ngồi ở đó còn có Dương Quý cơ, Minh phi, Tiệp Chiêu nghi và Tĩnh tần.

Minh phi đang đánh đàn. Hai bàn tay trắng muốt yếu diệu như đang múa trên những sợi dây đàn. Tiếng đàn thánh thót, trầm bổng mê hoặc tâm hồn. Trước khi nhập cung, Minh phi từng nổi danh khắp kinh thành vì ngón đàn này, xem ra không phải chỉ là đồn đại.

“Chủ nhân...” Ngọc Nga khẽ gọi bên tai ta.

“Qua đó một chút.”

Ta hơi giật mình, buông tay Ngọc Nga ra, đổi từ tư thế hai người khoác tay nhau thành tư thế Ngọc Nga đỡ tay ta, chậm rãi tiến về phía trước.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thực phi nương nương.”

Ta rời khỏi tầm tay đỡ của Ngọc Nga, lễ phép cúi mình hành lễ. Hoàng Đế nhìn thấy ta, cười nói:

“Hòa phi đó à? Miễn lễ. Sang đây cùng ngồi đi.”

Liễu Thực phi không nói gì, chỉ khẽ bĩu môi. Ta có cảm giác thân thể nàng ta càng dựa sát hơn vào người Hoàng Đế.

Dương Quý cơ đang ngồi gần Hoàng Đế nhất, rất thức thời nhồm dẩy có ý nhường ghế cho ta. Ta lại lắc đầu, ra hiệu cho nàng ta cứ ngồi đó, còn mình thì đến ngồi ở một chỗ cách xa Hoàng Đế. Ta vừa xuất hiện, Liễu Thực phi đã nhìn ta bằng ánh mắt tóe lửa. Nếu ta dám lại gần Hoàng Đế nữa, còn sợ nàng ta không dùng ánh mắt nướng chín ta sao? Phần Dương Quý cơ, tuy rằng nhường chỗ nhưng trong lòng không hề muốn, vừa thấy ta không lấy chỗ của nàng, mặt lộ vui mừng, đon đả nói:

“Hòa phi nương nương đến thật khéo! Cảm nghệ của Minh phi nương nương không phải lúc nào cũng có dịp thưởng thức đâu.”

“Quả là như vậy.” Ta cười cười đáp.

Minh phi nghe tán dương, mỉm cười gật đầu với ta, hai tay vẫn uyển chuyển lướt trên dây đàn không hề phân tâm. Cung nữ rót cho ta một ly trà. Ta ung dung tiếp nhận, nhấp nhấp từng ngụm nhỏ giết thời gian. Hoàng Đế và Liễu Thực phi thỉnh thoảng lại nói cười, nghe qua chẳng thấy có gì thú vị. Dương Quý cơ, Tiệp Chiêu nghi, Tĩnh tần đều im lặng không dám chen vào giữa, chỉ có thể dùng ánh mắt cháy bỏng mà nhìn Hoàng Đế. Khúc nhạc của Minh phi kết thúc vừa đúng lúc ta đã chán đến mức toàn thân muốn mọc rêu. Đương nghĩ cách cáo từ thì nghe Liễu Thực phi nhắc đến tên mình:

“Nghe nói thời gian này Hòa phi cũng đã học qua cảm nghệ, chẳng hay có thể biểu diễn một chút không?”

Lời nói mang theo ẩn ý sâu xa, ta vừa nghe liền biết mình sắp xảy ra chuyện rồi.

---

(1), (2): hư cấu

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

“Thần thiếp mới chỉ học được một chút, kỹ thuật còn yếu kém, thật không dám múa rìu qua mắt thợ...”

Ta từ tốn đáp.

“Hòa phi lại quá lời rồi sao? Ai chẳng biết gần đây Hòa phi được Tả tiểu thư chỉ giáo. Tả tiểu thư là đệ nhất tài nữ của nước ta, Hòa phi học từ nàng ấy, làm sao yếu kém được?”

Liễu Thục phi cắt ngang lời ta, không cho ta có cơ hội thoái thác.

“Thần thiếp chỉ sợ mình vụng về, làm Hoàng thượng và nương nương mất hứng.”

Ta vẫn giữ nụ cười rụt rè, đáp lại rất khẽ. Liễu Thục phi nhếch môi, ánh mắt lấp lánh sự khoái trá, giọng nói lại rất hiền hòa:

“Sao có thể như vậy? Hoàng thượng nói có phải không?” Liễu Thục phi cười yếu điệu, nép vào lòng Hoàng Đế thủ thi.

“Nàng cứ đàn thử một khúc xem. Trẫm cũng tò mò muốn biết lâu nay nàng học hành thế nào.”

Hoàng Đế cười với ta, tay thì lại vuốt ve lưng Liễu Thục phi. Ta thở dài trong lòng. Đã nói đến mức này, nếu ta còn từ chối thì sẽ phạm vào tội khi quân. Quả thực Liễu Thục phi cứ như sao chổi. Chỉ cần ta gặp nàng thì nhất định xảy ra chuyện chẳng lành.

“Nếu đã như vậy, thần thiếp đành tự bêu xấu. Kính mong Hoàng thượng cùng các vị tỷ muội đừng chê cười.”

Ta bất đắc dĩ nhận lời. Minh phi thấy vậy, liền đứng dậy tháo móng gậy, nhường chỗ ngồi đàn cho ta. Không ngờ, Minh phi vừa định đưa bộ móng gậy đàn cho ta, thì loạng choạng té ngã, làm rơi bộ móng xuống đất.

“A... thần thiếp vụng về...” Minh phi hoảng hốt bò dậy, hai má đỏ bừng vì ngượng.

Hoàng Đế cười nhẹ không nói, chỉ phẩy tay áo ra ý là không có việc gì. Tiệp Chiêu nghi đỡ Minh phi ngồi lên ghế, hỏi:

“Nương nương không sao chứ?”

Minh Phi lắc đầu: “Bản cung không sao... A, còn móng gậy đàn...” Nói rồi nhìn bộ móng gậy bị mình làm rơi ban nãy, định bước tới nhặt thì Tĩnh tần đã nhanh nhẩu nói:

“Để thần thiếp nhặt hộ nương nương.”

Tĩnh tần vừa nói, vừa bước ra khỏi chỗ ngồi, không hiểu vụng về thế nào lại chuẩn xác đặt chân lên mấy chiếc móng gậy dưới đất. Chỉ nghe “Rắc rắc” mấy tiếng, Tĩnh tần nhấc chân lên, bộ móng đã gãy nát không còn dùng được.

“Thần thiếp không cố ý! Phải làm sao bây giờ?”

Tĩnh tần tỏ vẻ kinh hãi, sợ sệt không dám nhìn ta. Hoàng Đế hơi chau mày, nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại.

“Hay là để thần thiếp sai người về cung lấy bộ móng khác? Chỗ của thần thiếp cách đây không xa.” Minh phi ngại ngần nhìn Hoàng Đế.

“Thôi bỏ đi. Chỉ là một bộ móng gậy đàn mà thôi, có gì quan trọng? Hòa phi cứ vậy mà đàn cũng được.”

Liễu Thục phi mỉm cười đắc ý. Ta nhìn dung mạo như hoa tươi thắm của Liễu Thục phi, lại nhìn sang gương mặt bình thản của Hoàng Đế, cuối cùng quyết định đến ngồi vào đàn.

Ngón tay nhẹ nhàng canh lại dây đàn. Dù hai mắt chăm chú nhìn đàn, ta vẫn cảm nhận được ánh mắt và cảm xúc tỏa ra chung quanh mình. Có người vui vẻ, có người lo ngại, có người tò mò. Ngược lên nhìn Hoàng Đế thêm lần nữa, bắt gặp đôi mắt đen láy trong trẻo của hân nhân ta đầy chờ mong. Ta hơi buồn cười, nhưng cố nhịn lại. Các người đều muốn nghe, như vậy ta sẽ đàn cho các người nghe.

Ngón trỏ đặt lên dây đàn, khẽ gảy.

Nốt nhạc đầu tiên vang lên, hết thảy mọi người đều lộ ra kinh ngạc.

Khỏe môi ta cong nhẹ, mười đầu ngón tay di chuyển, chuyên chú đàn.

Sắc mặt Liễu Thục phi tái đi. Ngay cả Hoàng Đế cũng không giữ nổi bộ dạng bình thản. Trong mắt Minh Phi, Dương Quý cơ, Tiệp Chiêu nghi, Tĩnh tần đều là sợ hãi.

Tiếng đàn vẫn đều đặn vang lên, sắc mặt của những người chung quanh cũng đều dần xấu đi.

“Kinh khủng quá...”

Tĩnh tần là người có sức chịu đựng kém nhất, nghe chưa đến nửa bài đã phải che miệng kêu lên. Trên mặt ta bình thường nhưng trong lòng đã muốn cười ngoác miệng.

Ha, tiếng đàn của ta, dùng hai từ “kinh khủng” thì vẫn còn là nhẹ nhàng. Chính xác mà nói thì so với tiếng roi mây quất vào chần bông hay tiếng chổi rể quét trên mặt sân gạch thì còn khó nghe hơn nhiều. Gọi là tiếng đàn, thực chất chỉ là tiếng ngón tay ma sát với dây đàn kêu “tưng tung” mà thôi. Điệu nhạc Đào Yêu vào tay ta chỉ còn là một chuỗi âm thanh “tưng tung” khi lớn khi nhỏ, khi dài khi ngắn chói tai.

Khúc nhạc kết thúc. Chung quanh có nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm. Ta cười cười nói:

“Đề mọi người chê cười rồi.”

Liễu Thục phi mặt mày tái nhợt. Cả đời nàng ta hẳn cũng chưa từng nghe ai đàn dở hơn ta. Nữ nhân ở đây, ai ai cũng học đàn từ lúc lên năm, cảm nghệ luyện nhiều năm mới trở nên thuần thục. Ta mới chỉ luyện chưa đầy hai tháng, cũng chẳng chuyên tâm, đương nhiên không thể đàn ra thứ nhạc rung động lòng người. Bất quá, Liễu Thục phi nhất định biết ta kém cỏi, muốn làm ta xấu mặt chỉ là không ngờ lại kém đến mức tra tấn người nghe như thế này.

“Không... không hổ danh là môn sinh của Tà tiểu thư... cảm nghệ quả nhiên hơn người...”

Liễu Thục phi rất lâu sau mới thốt nên lời. Ta cứ nghĩ như vậy là đủ, nào ngờ Liễu Thục phi vẫn muốn dây dưa:

“Đã lâu lắm rồi bản cung chưa nghe một khúc nhạc... ừm, rung động lòng người đến như vậy... Hòa phi... lại đàn một khúc nữa đi.”

Liễu Thục phi khó khăn lắm mới nói hết câu, khiến cho người người đều kinh động. Minh phi và Tiệp Chiêu nghi đồng loạt thở dốc. Tỉnh tần, Dương Quý cơ bắt mắt vò nát khăn tay. Ta điềm nhiên cười đáp ứng, ngón tay tiếp tục di động.

Một loạt âm thanh “tung tung tung” đình tai nhức óc lại vang lên.

Hoàng Đế nhàn nhã nhắm nháp từng ngụm rượu, dáng vẻ thư thái nhưng khóe miệng không giấu nổi co giật, hẳn là đang chịu đựng vô cùng vất vả.

Liễu Thục phi hai mắt tối sầm, gương mặt xinh đẹp vằn vẹo, hiển nhiên đang vất vả kiềm chế bản thân.

Bốn vị phi tử xinh đẹp như hoa ở chung quanh, ai nấy đều mím môi mím lợi, siết chặt nắm tay, chỉ hận không thể nhảy ra giật lấy cây đàn mà đập chết ta ngay lập tức.

“Thật... dễ nghe làm sao!... Thêm một bài nữa đi!”

“Ồ, bản cung... nghe đàn mà không biết... chán, Hòa phi giúp ta... gây thêm một khúc nhé?”

“Tiếng đàn của Hòa phi... đúng thật mê người. Thêm... một bài có được không?”

“Cái gì, mới đó... mà đã hết một bài nữa rồi à? Bản cung... vẫn nghe chưa thỏa lòng. Có thể... hay không đàn một bài nữa?”

“Ừm ừm... hay lắm hay lắm... cũng là ít khi có dịp... thêm một bài nữa cũng không hề gì chứ?”

Tỉnh ra ta đàn cũng đã hơn hai canh giờ. Trời đã sẩm tối. Mười đầu ngón tay từ bình thường chuyển sang sưng đỏ, rướm máu, cuối cùng đã thực sự chảy máu. Đàn của Minh phi là loại cực phẩm, thân đàn bằng bạch ngọc thượng hạng. Máu từ ngón tay ta nhỏ từ dây đàn xuống thân đàn, nổi bật như những viên hồng ngọc khảm lên thân đàn. Không chỉ đầu ngón tay bị dây đàn của đứt, cổ tay, cánh tay, sống lưng ta cũng bắt đầu nhức mỏi nhưng ta vẫn bình thân gảy đàn. Tâm trí lơ lửng trôi về những ngày xa xăm khi mẫu thân còn tại thế. Ta nhớ có một ngày, mẫu thân chờ phụ hoàng, thấy ngài đi đến bên giả vờ đang luyện múa. Điệu múa của mẫu thân rất đẹp. Ta trốn trong bụi hoa, nhìn người múa như tiên nữ giáng trần, tay áo tung bay lộ ra hai cánh tay trắng muốt như ngọc. Phụ hoàng nhất thời bị mê hoặc, ở lại chỗ chúng ta một đêm. Ngày hôm sau, khi phụ hoàng vừa đi khỏi, Lý phi đã đến tận nơi đây dọa. Bà ta mang ra hai tấm da thú, trên mặt da đính đầy đầu kim nhỏ li ti, dùng hai tấm da này quấn vào hai cánh tay mẫu thân rồi lấy roi quất bên ngoài. Mỗi một roi giáng xuống, hàng trăm cây kim nhỏ sẽ đâm sâu vào da thịt. Đánh đến khi mẫu thân ngất đi mới thôi. Khi tấm da thú được tháo ra, hai cánh tay trắng ngần của mẫu thân đã thành máu thịt lằn lộn. Cứ nghĩ như vậy đã khiến mẫu thân sợ hãi, ai ngờ lại có một lần nữa, mẫu thân dùng điệu nhảy mê hồn níu kéo phụ hoàng. Đáng tiếc lần này hai tay mẫu thân đã xấu xí, đôi chân có đẹp thế nào cũng không khiến phụ hoàng động lòng nổi. Nhưng Lý phi là người cẩn thận, dù phụ hoàng không để mắt đến mẫu thân, bà ta vẫn đến, dùng gậy đánh gãy hẳn hai chân của mẫu thân. Nhờ Y Tiên cố gắng cứu chữa, mẫu thân mới có thể đi lại được, nhưng hai chân đã mang tật vĩnh viễn, mỗi đêm đều đau nhức không thôi. Mẫu thân vậy mà vẫn chấp nê bất ngộ, chân vừa lạnh liền vấp tềnh chống nạng gỗ đi tìm phụ hoàng. Lý phi giận lắm, lôi cả hai mẫu tử chúng ta ra đánh. Giữa trời đông giá rét, chúng ta bị hạ nhân giữ chặt hai tay, vấp xấn lên cao khỏi đầu gối. Có hai thái giám cầm roi mây quất vào bắp chân chúng ta, lại có hai cung nữ ôm thùng gỗ đựng nước muối hòa với ớt, đánh xong một roi thì tạt một gáo nước này lên. Đau đớn muốn chết mà không chết được. Sau khi Lý phi bỏ đi, mẫu thân ôm ta nằm bẹp trên nền đất lạnh lẽo, miệng vẫn thều thào: “Hoàng thượng... thần thiếp nhớ người quá...”. Đối với mẫu thân đã yêu đến mức khờ dại như vậy, ta không biết nên thương hay nên giận nữa.

Một khúc nhạc nữa lại trôi qua. Không đợi Liễu Thục phi nhiều lời, ta rất tự giác tiếp tục đàn một khúc khác. Mười đầu ngón tay đau đến tê dại. Nhìn những giọt máu đỏ tươi chậm rãi nhỏ xuống, khóe môi ta bất giác mỉm cười.

Như thế này đã đáng vào đâu.

Cả Liễu Yến Yến kia nữa. So với Lý phi ngày trước thì nàng ta cũng chẳng đáng vào đâu. Ta không phải loại người thích tự ngược đãi bản thân. Nếu hôm nay không phải vì có Hoàng Đế ngồi ở đó, ta đã sớm bứt đứt dây đàn rồi. Chỉ là vì hắn đang ở đây cho nên ta mới ở trước mặt hắn diễn một vở kịch uất ức. Hai canh giờ rồi, hẳn không hề lên tiếng. Ta thật sự muốn xem, hẳn có phải là muốn chờ đến khi máu trong người ta chảy hết ra ngoài thì mới vừa lòng hay không?

Ta không phải đợi thêm quá lâu, Hoàng Đế cuối cùng đã lên tiếng:

“Thôi đủ rồi.”

“Hoàng thượng sao vậy?”

Liễu Thục phi phát lòng, níu tay Hoàng Đế hạch hỏi.

“Chả sao cả. Trẫm mệt rồi.”

Hoàng Đế đáp cụt lùn, đột ngột đứng dậy, khiến Liễu Thục phi mất chỗ dựa, nghiêng ngã suýt ngã ra đất.

“Kìa, Hoàng thượng, người là đang thương xót nàng ta sao?”

Liễu Thục phi chuyển sang dáng vẻ bi thương, đưa khăn tay lên chấm chấm trên mắt, hờn dỗi nói.

Ta thật cảm thấy buồn nôn. Thương xót? Nếu hần thực có lòng thương xót, đã chẳng để ta đàn đến mức hai tay máu me đầm đìa thế này. Còn Liễu Thục phi, trên mắt nàng ta vốn không có giọt lệ nào, nàng ta đang chấm chấm cái gì?

“Trẫm muốn nghỉ ngơi. Đã trễ lắm rồi. Nếu Thục phi có nhã hứng thì cứ ở lại nghe đàn. Trẫm đến chỗ Đức phi cũng được.”

Hoàng Đế nói một câu xong phẩy tay đi thẳng. Tô Trường Tín đứng gần đó, vội vung cây phát trần, hắng giọng hô to:

“Bãi giá Hạ Lê cung.”

Liễu Thục phi nghe vậy liền nhảy dựng, chạy tới xô Tô Trường Tín một cái, năn:

“Cái gì mà Hạ Lê cung? Ai nói với người Hoàng thượng muốn đi Hạ Lê cung? Là Mẫu Đơn cung, Mẫu Đơn cung, rõ chưa?”

Tô Trường Tín đã quá quen với tính khí Liễu Thục phi, cũng chẳng lạ gì sùng ái của Hoàng Đế đối với nàng ta, cho nên vâng dạ rồi rít, lần nữa hô to:

“Bãi giá Mẫu Đơn cung.”

Liễu Thục phi khịt mũi, xách váy đuổi theo Hoàng Đế, không quên bỏ lại một câu khinh bỉ: “Thứ hoạn quan hôi thối này mà cũng dám đắc tội với bản cung.”

Tô Trường Tín là người dày dặn kinh nghiệm, nghe năn nhưng mặt vẫn tươi cười, còn hành đại lễ cung tiễn Liễu Thục phi. Nếu không nhìn rất kỹ thì sẽ không thể phát hiện trong đáy mắt ông ánh lên một tia hận ý. Hoạn quan, ghét nhất người khác gọi mình là hoạn quan, hận nhất người khác chê mình hôi thối. Liễu Thục phi bây giờ đang được sùng ái, Tô Trường Tín ắt sẽ nhin không nói, nhưng nếu có một ngày nàng ta thất sủng, kẻ đầu tiên cầm gậy đuổi đánh nhất định sẽ là ông ta. Ta cảm thấy mình nên lưu tâm đến Tô Trường Tín, chưa nói đến việc ông là người thân cận của Hoàng Đế, chỉ mỗi bất hòa giữa ông và Liễu Thục phi cũng sẽ có ngày hữu ích đối với ta.

“Nương nương, người trở về nghỉ ngơi trước. Nô tài lập tức mời thái y đến chữa trị cho nương nương.”

Tô Trường Tín dẹp bỏ bộ mặt tươi cười giả tạo, đến trước mặt ta ân cần nói.

Ta hơi giật mình trước thái độ của ông, nhưng nhanh chóng mỉm cười, đáp:

“Đa tạ Tô tổng quản.”

“Nô tài cáo lui.”

Tô Trường Tín cúi người chào ta rồi nhanh chân rời đi. Ta chậm rãi đứng dậy. Ngọc Nga hai mắt đỏ hoe, nhào tới bên ta, nâng hai bàn tay lem nhem máu của ta lên, cẩn thận lấy khăn tay bọc lại. Ta cười với nàng một cái, xong quay sang mấy phi tử này giờ ngồi im như tượng, nói:

“Trễ rồi, mọi người cũng về nghỉ ngơi thôi.”

Hai canh giờ ngồi ở chỗ này, tai nghe tiếng đàn dờ dề, mắt nhìn máu chảy ròng ròng, bốn người bọn họ đều bị dọa sợ xám mặt. Nghe tiếng ta nói, Minh phi sực tỉnh trước tiên, ái ngại nói:

“Nương nương phải chịu khổ rồi...”

Ta cúi nhìn hai bàn tay đã được Ngọc Nga bọc kỹ trong khăn lụa, lắc lắc đầu:

“Có gì đâu. Chỉ là làm bản đàn quý của Minh phi rồi, bản cung không biết lấy gì đền...”

Minh phi tắc lưỡi, đáp:

“Nương nương đừng bận tâm. Chỉ cần rửa đi là được. Nương nương mau về cung trị thương... Đều là tại muội muội vô ý, nếu không cũng không hại nương nương thành thế này...”

“Minh phi nương nương nói như vậy thì muội đây cũng có lỗi rồi.” Tĩnh tần cũng bước đến, nói cười giả lả.

Trong mắt Minh phi ngập tràn ân hận, còn trong mắt Tĩnh tần, ta chỉ nhìn thấy sự đắc ý.

“Thục phi nương nương cũng thật quá đáng! Để muội đến nói với Hoàng hậu nương nương, đòi lại công bằng cho Hòa tỷ tỷ.”

Dương Quý cơ tỏ vẻ bất bình. Ta lại lắc đầu, gạt phắt đi:

“Chuyện nhỏ thôi, không cần làm phiền Hoàng hậu nương nương. Thục phi nương nương cũng chỉ muốn cùng chúng ta tỷ muội hàn huyên mà thôi. Bản cung có thể hầu đàn cho Thục phi nương nương, là phúc khí của bản cung.”

Dương Quý cơ này cũng thật buồn cười. Cho rằng ban nãy ta không nhìn thấy nàng ngáng chân Minh phi hay sao?

Nhìn thấy đáng về ta bình thường, không oán không giận, bọn họ nhất thời không nói được gì nữa.

“Tâm ý của các vị muội muội, bản cung đã hiểu. Bản cung xin phép đi trước.”

Nói xong liền quay lưng bỏ đi, không muốn thêm chuyện phiền phức.

Liễu Yến Yến ép người quá đáng. Tĩnh Tâm Lan dậu đồ bìm leo. Dương Ngọc Huệ ném đá giấu tay.

Ta lặng lẽ ghi khắc trong lòng. Liễu Yến Yến, Tĩnh Tâm Lan, Dương Ngọc Huệ, máu mà ta đã đổ ngày hôm nay, tương lai sẽ bắt các người đền lại gấp mười.

***

Ta về đến Cẩm Trúc cung cũng vừa đúng lúc thái y được mời đến.

Nghe nói Liễu Thục phi đã đặc biệt dặn dò, kẻ nào dám đến chữa trị cho Hòa phi, nàng ta sẽ không tha cho kẻ đó. Nhưng người đến mời thái y lại là Tô Trường Tín thân cận với Hoàng Đế, không đi cũng không được. Các thái y ngần ngại mãi, hai bên này đắc tội bên nào cũng không ổn. Bản đi tính lại, cuối cùng quyết định đẩy gánh nặng này cho một thái y trẻ mới vào làm, không ai khác ngoài Lâm Giang.

“Nương nương để vi thần xem vết thương.” Lâm Giang nghiêm túc bày ra bàn rất nhiều chai lọ linh kinh, nhìn bộ dạng lúng ta lúng túng không khác gì lang băm.

Ta thờ dãi, xòe hai bàn tay bị gói tròn vo trong khăn lụa tới trước mặt Lâm Giang. Lâm Giang tháo khăn lụa ra, nhìn thấy mười đầu ngón tay lem nhem máu liền xanh mặt:

“Sao lại ra nông nổi này?”

Ta cười cười, đáp: “Hôm nay Thục phi có hứng nghe đàn.”

Lâm Giang lắc đầu, miệng lẩm bẩm “Lòng dạ nữ nhân thật là độc.” Dĩ nhiên hắn không biết là ta nghe thấy. Ta cũng chỉ cười, vờ như không biết gì. Ở trên đời này, nữ nhân không độc thì cái gì độc?

Lâm Giang dùng nước ấm rửa qua vết thương, sau đó dùng khăn tơ mềm lau khô rồi mới thoa mấy loại thuốc lên. Cuối cùng là dùng băng vải tỉ mỉ quấn quanh từng ngón tay của ta. Lâm Giang sợ ta bị đau, cứ làm chậm rề rề. Vậy nên làm xong đã mất nửa canh giờ. Ta nhìn hai bàn tay quấn băng trắng tinh, mỉm cười nói:

“Đa tạ Lâm đại nhân.”

“Đây là bổn phận của vi thần. Từ mai mỗi ngày vi thần sẽ đến thay băng cho nương nương. Nếu uống thuốc và tránh nước cẩn thận thì chỉ bảy ngày là khỏi.”

“Lâm đại nhân không sợ đắc tội với Thục phi nương nương sao?”

“Vi thần chỉ làm những việc nên làm.”

Lâm Giang cười nheo nheo mắt, rất giống đáng về lương y. Sau đó như sực nhớ ra điều gì, lại nói tiếp:

“Và lại, vi thần còn có điều muốn hỏi nương nương.”

Ta mỉm cười chờ đợi.

“Sau khi uống thuốc, nương nương cảm thấy thế nào? Đầu còn đau không?”

Ta đáp: “Giờ thì không đau nữa, chỉ thỉnh thoảng thấy hơi chóng mặt. Có lẽ độc cũng bị ép ra gần hết rồi. Nhưng không biết Lâm đại nhân có phát hiện ra là độc gì không?”

Lâm Giang liếc nhìn Ngọc Nga và Ngọc Thủy đứng hầu bên cạnh, nói:

“Vi thần có thể nói chuyện riêng với nương nương không?”

Ta nghĩ nghĩ rồi gật đầu, bảo hai người bọn họ lui ra ngoài đợi. Lâm Giang lấy trong thùng thuốc ra một gói giấy đưa cho ta. Ta nghi hoặc nhìn Lâm Giang, hần liền nói:

“Nương nương xem thử cái này đi.”

Hai tay bị băng kín, ngón tay cử động có hơi gượng gạo. Ta lúng túng một hồi mới mở được gói giấy ra. Bên trong gói giấy chứa hơn mười hạt nhỏ màu nâu, vỏ nhám, nhìn rất quen mắt. Ta nhìn chỗ hạt cây trong tay, ngờ ngợ hỏi:

“Cái này... là hạt Cát Đằng, đúng không?” (1)

Lâm Giang đáp:

“Nương nương quả nhiên tinh tường.”

“Lẽ nào, ý đại nhân là ta trúng độc Cát Đằng này sao? Đại nhân chắc chắn?”

“Bẩm nương nương, vi thần chắc chắn.”

Lâm Giang tự tin đáp. Ta thở dốc một hơi. Nếu thật sự là độc Cát Đằng, chuyện này nguy to rồi. Tuy nhiên, để chắc chắn, ta nói thêm:

“Lâm đại nhân, bản cung cho rằng, độc Cát Đằng sẽ không phát tác mau như vậy.”

Lâm Giang đáp rành mạch: “Độc tính Cát Đằng không mạnh. Thời gian độc ngấm vào cơ thể rất lâu, có thể đến vài năm mới phát tác. Nhưng có lẽ thể chất nương nương đặc biệt kháng độc, khiến cho độc bị ép phải phát tác sớm. Đây cũng là điều may mắn. Nếu không... sẽ vô cùng nguy hiểm.”

Ta ngẫm nghĩ, chợt nhớ ra, quả đúng là thể chất ta khác người thường. Cơ bản mà nói, ta là một dược nhân. Phương pháp ngâm thuốc và xông hương liệu mà Y Tiên dùng để cứu ta khi xưa chính là phương pháp luyện dược nhân. Luyện dược nhân là bí thuật đã thất truyền từ lâu, trên giang hồ chắc chỉ còn mình Y Tiên biết. Mà cách luyện cũng rất phức tạp, rủi ro vô cùng cao. Đem một ngàn đứa trẻ đi luyện, may mắn lắm cũng chỉ luyện thành một đứa. Nếu thất bại, mạng cũng chẳng còn. Bất quá lúc đó ta thập tử nhất sinh, vì vậy để cho Y Tiên đem đi luyện dược cũng không thiệt hại gì. Đến chính Y Tiên cũng phải thừa nhận, ông đã từng luyện rất nhiều dược nhân nhưng không thành, những đứa trẻ có tư chất tốt đến đâu cũng bị thất bại. Đối với ta chỉ là việc cầu may, ai ngờ một đứa trẻ đau bệnh gần chết lại có thể luyện thành. Mà lại còn thành công hoàn hảo.

Dược nhân có giác quan linh hoạt hơn người thường, thể lực cực tốt. Ngoài ra, gọi là dược nhân, là vì chính bản thân người đó cũng là dược. Máu thịt, nước mắt đều có dược tính. Có lẽ, độc Cát Đằng xung khắc với dược tính trong người ta, cho nên mới bị ép phát ra chỉ sau mấy ngày. Độc Cát Đằng ảnh hưởng trực tiếp đến thần trí người trúng độc. Rất từ từ thay đổi tâm trí con người, khiến người ta trở nên u mê điên loạn, đến giai đoạn cuối cùng khi độc phát tác hoàn toàn sẽ sinh ra ảo giác đáng sợ, khiến người ta tự cấu xé mình đến chết.

Ta nghĩ tới chuyện Hoàng Đế bị hạ loại độc này, mà còn có thể đã bị rất lâu rồi, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Lâm đại nhân, người trúng độc này... sau bao lâu sẽ bắt đầu ảnh hưởng đến thần trí?” Ta dè dặt hỏi.

Lâm Giang vuốt cằm, nói: “Sau một năm sẽ thay đổi tính tình, hai năm thành hung dữ, cộc cằn, ba năm thần trí mê muội, khi tỉnh khi mê, bốn năm bắt đầu nhìn thấy ảo giác, năm đến sáu năm thì phát tác hoàn toàn, điên loạn mà chết. Thời gian có thể xê dịch một chút tùy theo thể chất của mỗi người.”

Ta lại hỏi: “Nếu đã bắt đầu bị như thế đầu tiên, thì đến giai đoạn nào rồi?”

Lâm Giang đáp: “Chắc đã đến lúc thần trí dần dần mê muội.”

Ta nuốt vào một ngụm khí lạnh. Toàn thân cứng đờ, rét run như thể bị quăng vào hầm băng. Nhảm nhí, rất có thể Hoàng Đế đã trúng độc hơn hai năm rồi. Như vậy, tính khí hung hăng, thích chém giết của hắn, là do độc tính của Cát Đằng. Cũng có nghĩa là nếu không chữa trị ngay, thời gian của Hoàng Đế sẽ chẳng còn bao lâu.

“Nương nương không cần lo lắng, độc tính trong người nương nương không cao, rất nhanh sẽ giải hết. Tuyệt đối không có gì nguy hiểm.”

Lâm Giang tưởng ta lo sợ cho bản thân, bèn lên tiếng an ủi. Ta nhìn ánh mắt chân thành của hắn, thở dài, nói:

“Bản cung thật lòng cảm tạ Lâm đại nhân. Tuy nhiên bản cung phải nói lại với đại nhân lần nữa: Chuyện này xin Lâm đại nhân đừng tiết lộ với bất cứ ai, kể cả người trong nhà. Nếu để người khác biết được... bản cung không dám đảm bảo sự an toàn của đại nhân cùng gia đình.”

Ta nhìn vào mắt Lâm Giang, nói rõ từng chữ.

Lâm Giang có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức đồng ý: “Vi thần tuy tuổi còn trẻ nhưng không phải không hiểu chuyện trong cung. Xin nương nương yên tâm, vi thần tuyệt đối không nói nửa lời.”

Ta gạt đầu, trả lại gói hạt Cát Đằng cho Lâm Giang, nói:

“Bản cung tin tưởng đại nhân. Đại nhân nhất định đừng khiến bản cung thất vọng.”

---

(1) Cát Đằng thuộc giống cây dây leo, hạt chứa chất có hoạt tính ảnh hưởng đến thần kinh, gây ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đêm hôm ấy, ta trần trọc mãi không yên giấc được. Bao nhiêu suy nghĩ cứ quần lấy ta không thôi. Hàng tá câu đố chưa có lời giải.

Ai đã hạ độc Hoàng Đế?

Ai muốn ngăn chặn long duệ?

Chuyện này liệu có phải do một người làm?

Hoàng Đế là người gắn bó trực tiếp tới vận mệnh của ta, ta không thể để hắn chết yểu. Ta muốn nói với Hoàng Đế nhưng lại không biết nên nói ra sao. Hắn sẽ tin ta chứ?

Ta đặt mỗi gác tay lên trán, thở dài thườn thượt. Biết được nhiều bí mật quá, không rõ là may mắn hay xui xẻo.

Đột nhiên, trong đầu ta lại nảy ra một ý nghĩ. Nhớ lại, Hoàng Đế rất hay nói thích ta vì ở bên ta khiến hắn dễ chịu. Lúc đó, ta chỉ nghĩ mình đổi đãi chân thành, nói chuyện khéo léo mới giành được cảm tình của hắn. Bây giờ nghĩ lại, hóa ra không hề đơn giản như thế. Tất cả có lẽ là nhờ chất độc trong người Hoàng Đế mà thôi.

Bởi vì bản chất ta là được nhân kháng độc cho nên khi Hoàng Đế ở cạnh ta, chạm vào ta hoặc ngửi mùi thảo dược tỏa ra từ người ta, liền giống như được giải bớt độc tính. Vì vậy mà cảm thấy bớt nhức đầu, mệt mỏi thuyên giảm. Hắn nói thích ta chính là ý này, không phải loại nam nữ luyện ái kia.

Trong lòng có chút thất vọng, nhưng lại mau chóng phấn khởi trở lại. Hoàng Đế không phải thích ta, hắn cần ta. Như vậy thật sự quá tốt. Suy nghĩ kỹ càng, ta quyết định sẽ giữ kín chuyện Hoàng Đế trúng độc. Không phải là nhìn hắn chết, mà là để giành cho mình một chút lợi thế mà thôi. Nhắm tính thời gian Hoàng Đế trúng độc, căn cứ theo lời Thái y Lâm Giang đã nói, Hoàng Đế còn khoảng một năm mới đến giai đoạn không thể cứu chữa. Một năm này chính là cơ hội của ta. Hoàng Đế đã nhận ra ở bên ta khiến hắn dễ chịu hơn thì nhất định hắn sẽ đến tìm ta. Ta phải tranh thủ thời gian một năm tranh lấy một chút sủng ái của hắn, khiến hắn cần ta hơn, cũng là tự củng cố địa vị của mình. Cho dù không thể khiến hắn yêu ta thì cũng chẳng sao. Gắn bó quá lâu với một thứ gì đó sẽ khiến người ta sinh ra tâm lý dựa dẫm, phụ thuộc, cho dù không hẳn là yêu thích nhưng lại chẳng thể lìa xa. Đây gọi là thói quen. Mục đích mà ta hướng tới chính là để Hoàng Đế quen ở cạnh ta.

Ta biết mình có chút cuồng vọng. Trong cung có rất nhiều phi tử ở bên Hoàng Đế từ lâu mà cũng chưa làm được điều đó, huống hồ một kẻ mới chân ướt chân ráo đến lại muốn khiến Hoàng Đế phụ thuộc vào mình. Nghe qua, bản thân ta cũng thấy buồn cười. Nhưng ngoài cố gắng ra, ta còn có thể làm gì khác? Độc Cát Đằng vô tình lại tạo ra một lợi thế chỉ riêng ta có. Ngoài tận dụng nó đến mức tối đa, ta không nghĩ ra cách nào khác. Hơn nữa, gần gũi lâu ngày biết đâu lại có được long thai. Hiện giờ long duệ bị kẻ khác ngăn chặn, các phi tử đều bị hạ Vong thai dần. Nếu ta có thể sinh con trước, dù gái hay trai cũng đều là con trưởng, đối với tương lai của ta vô cùng có lợi. Dĩ nhiên, nếu đã có người không muốn Hoàng Đế có con, hắn cũng sẽ không để ta sinh con dễ dàng. Nhưng vẫn là một câu “không còn cách nào khác”, ta vẫn chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi.

Nghĩ được đến đó, lòng ta dịu lại đôi chút. Tương lai đã thấy chút ánh sáng rồi. Nhưng chuyện đề nghị không phải chỉ có nhiều đó. Người mà ta thật sự nên lo sợ lúc này là Triệu Đức phi.

Ban đầu, ta chỉ nghĩ Triệu Đức phi muốn nhất tiễn song điêu, dùng một cung nữ Hàm Nhu để bắn hạ Bạch Diệu Hoa cùng Tổ Linh, triệt tiêu bớt thế lực của Hoàng hậu và Liễu Thục phi. Thế nhưng, ngay khi ta nhìn thấy Hàm Nhu khỏe mạnh đứng ra chỉ tội Bạch Thường tại, ta liền hiểu ra mình đã đánh giá Triệu Đức phi quá thấp rồi. Vốn nghĩ Hàm Nhu sẽ sớm bị giết nhằm diệt khẩu, nhưng không ngờ nàng lại còn được sống đến tận lúc xét xử. Người như Triệu Đức phi hoàn toàn không có khả năng bỏ sót một đầu mối rõ ràng như vậy. Hàm Nhu còn sống có nghĩa là Triệu Đức phi chưa muốn nàng ta chết. Hàm Nhu, ngoài vai trò làm con tốt hi sinh, vu oan cho Bạch Diệu Hoa, nhất định vẫn còn vai trò khác. Một vai trò vô cùng quan trọng. Vậy nên, ta mới nói chuyện với Hàm Nhu.

Hàm Nhu chỉ là một con tốt. Nàng ta rốt cuộc có thể biết được chuyện gì. Những chuyện nàng ta biết, chỉ có thể là chuyện Triệu Đức phi cố tình lộ ra mà thôi. Hỏi han Hàm Nhu không phải để lấy thông tin, mà là để xác nhận nghi hoặc trong lòng. Quả thực, mưu đồ của Triệu Đức phi không phải chỉ có vậy. Mưu sâu kế hiểm, bẫy lồng trong bẫy, từng bước đẩy tất thảy những kẻ cản đường xuống vực thẳm. Tất cả chỉ mới là khởi đầu mà thôi.

Bất quá, điều mà Hàm Nhu tình cờ nhìn thấy còn quan trọng hơn nhiều. Triệu Đức phi ắt hẳn không ngờ, trong khi nàng ta rình rập đặt bẫy kẻ khác, lại

vô tình để lộ đuôi cáo của mình cho ta đập trúng. Đức phi có cạm bẫy của nàng thì ta cũng có tính toán của mình.

Hai mươi năm lớn lên ở hậu cung Tùy Khâu, không phải ta chưa từng đối phó, gài bẫy kẻ khác. Chuyện xấu mà ta đã làm không hề ít. Chỉ là ngày xưa ta là công chúa, kẻ thù là phi tần. Ta vốn không trực tiếp đối đầu bọn họ. Nói thẳng thường ra thì là ta ném đá giấu tay, đứng trong bóng tối bày trò quỷ quái. Các phi tần của phụ hoàng cũng chưa từng nghĩ kẻ đầu vớ với bọn họ là một công chúa thất sủng lại nhu nhược. Chính nhờ vậy, ta hầu như không bao giờ thất bại. Nhưng bây giờ tình thế đã khác. Ta không còn là người ngoài cuộc, càng không thể giờ trò ném đá giấu tay mà vẫn bình an vô sự. Bây giờ, kẻ thù là phi tần, ta cũng là phi tần. Bọn họ dù ít dù nhiều vẫn sẽ có nghi kỵ đối với ta. Hành sự sẽ rất khó khăn. Ta đã cố hết sức, nhưng vẫn không biết có bao nhiêu phần thắng. Cảm giác bất an này cứ gặm nhấm ta ngày này qua ngày khác, ngay cả lúc ngủ cũng không được yên.

***

Suy nghĩ quần quanh đến gần sáng ta mới ngủ được. Vừa chớp mắt đã nghe tiếng Ngọc Nga lay gọi. Ta ngồi dậy mà đầu vầng vát vì thiếu ngủ.

“Ồi, chủ nhân, mặt của người...”

Ngọc Thủy nhìn ta, kinh hãi kêu lên. Thấy nàng chết khiếp, ta tò mò neho mắt nhìn vào gương đồng trong tay nàng, loáng thoáng hiểu ra lí do. Một đêm không ngủ, thêm việc suy nghĩ quá độ, hai mắt ta nổi quầng thâm, da mặt lại trắng nhợt, trông mất dờ dẩn, thêm vào bộ trung y màu trắng trên người, nhìn rất giống ma nữ hiện hình.

“Ồ, tệ quá.”

Ta chép miệng, tự vỗ vỗ hai má xem có thêm được tí sinh khí nào không.

“Chủ nhân đừng lo, nô tỳ giúp người trang điểm. Không ai nhận ra đâu. Trước tiên rửa mặt đã.”

Ngọc Nga mau lẹ bưng chậu nước và khăn mặt đến. Tay ta bị băng bó vướng víu, mọi việc thoái thác hết cho Ngọc Nga cùng Ngọc Thủy.

Rửa mặt xong, Ngọc Nga lập tức đỡ ta đến bàn trang điểm, tỉ mỉ dặm phấn ngọc trai lên hai quầng mắt của ta, hai má thì đánh phấn loại phớt hồng. Son môi cũng chọn màu hồng cam tươi tắn. Đuôi mắt kẻ đậm tăng phần linh hoạt. Trong lúc Ngọc Nga chăm chút cho gương mặt thâm hại của ta thì Ngọc Thủy mau chóng chải đầu, bới tóc. Lát sau, nhìn lại trong gương đã không còn hình ảnh nữ nhân hốc hác ban nãy. Ta lại là ta thường ngày, dù ánh mắt còn hơi mệt mỏi.

Chuẩn bị xong đầu đó, y phục cũng thay rồi, chỉ còn đợi ra kiệu ngồi đến Triều Lan cung thỉnh an thì lại nghe Hoàng hậu phái người đến truyền tin. Là cung nữ Xuân Hạnh lúc trước vẫn thường qua lại đưa tin.

“Hoàng hậu nương nương căn dặn, Hòa phi sức khỏe không tốt, mấy ngày này không cần đến thỉnh an. Hãy ở trong cung tịnh dưỡng cho khỏe.”

Ta nghe xong, bất giác mỉm cười.

“Bản cung đã hiểu. Nhờ Xuân Hạnh cô nương trở về thay bản cung tạ Hoàng hậu nương nương.”

Xuân Hạnh là cung nữ thân cận của Hoàng hậu, không thiếu tài lộc nên ta không thưởng bạc, chỉ sai Ngọc Thủy đi pha một bình trà quý mời nàng ta. Xuân Hạnh uống xong liền rời đi ngay.

“Chủ nhân, Hoàng hậu nương nương làm vậy là có ý gì?” Ngọc Thủy gãi cằm, ra vẻ suy tư.

Ta cười, đáp:

“Xem ra chuyện Thục phi dạy dỗ bản cung ngày hôm qua đã thành trò cười cho cả hoàng cung rồi. Hoàng hậu chỉ là có ý tốt muốn bản cung lánh mặt vài ngày cho khỏi ngại ngùng, chờ mọi chuyện trôi qua đó mà.”

Ngọc Nga không nói gì nhưng lại thở dài, lẳng lặng đi dọn điểm tâm lên. Ta ăn sáng xong, không có chuyện gì làm, Tạ Thu Dung cũng chưa trở về, đang định rửa mặt đi ngủ tiếp thì lại có người cầu kiến. Lần này là Trương Huyền.

“Chủ nhân, đừng tiếp nàng ta. Trương Huyền quả thật rất quá đáng. Hôm trước nô tỳ nghe người ta nói, ả họ Trương này dám đem bí thuật chế hương của chủ nhân tặng cho đến Thái Y viện kiểm nghiệm đó. Dám nghi ngờ cả chủ nhân, thật hỗn xược.”

Tiểu Phúc Tử hậm hực mách.

“Không phát hiện điều gì chứ?” Ngọc Thủy vội hỏi.

“Dĩ nhiên là không. Của chủ nhân cho làm sao có vấn đề được. Ngay cả cô mà cũng nghĩ xấu cho chủ nhân à?” Tiểu Phúc Tử hếch mũi, cong ngón tay xỉ vào mặt Ngọc Thủy.

Ngọc Thủy đỏ mặt định cãi lại. Ta phì cười, giơ tay ngăn nàng, sau đó vẫy vẫy Tiểu Phúc Tử lại gần mình. Hắn vừa tới gần, ta liền búng mạnh lên cái trán dô của hắn:

“Tiểu tử này, bớt chua ngoa đi.”

“Nô tài chỉ nói sự thật...”

“Được rồi, được rồi. Lòng phòng người không thể không có. Tương Huyền làm vậy cũng có cái lý của mình. Mời nàng ta vào đây.”

Ta ra lệnh cho Tiểu Phúc Từ xong, bước ra ngồi ở sập loan phụng. Ngọc Nga lo ta không thoải mái, vội mang gối đến cho ta kê lưng. Ngọc Thủy thì quay đi pha trà. Tiểu Minh Từ tất bật khiêng ghế đến. Người nào việc nấy, vô cùng ăn ý.

“Nô tỳ Tương Huyền xin thỉnh an Hòa phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an!”

Tương Huyền vừa vào đến cửa, lập tức quỳ lạy thỉnh an. Ta vẫy tay miễn lễ, ra hiệu cho nàng ngồi ghế nói chuyện.

“Tương nữ quan, à không, bây giờ phải gọi là Tương chương sự chứ nhỉ? Sao, hôm nay rảnh rồi đến nói chuyện phiếm với bản cung phải không?”

Ngọc Thủy dâng trà lên, ta nâng ly trà lên môi, thăm thán phục trà đạo của Ngọc Thủy, hương vị và độ nóng đều phù hợp. Tương Huyền hẳn cũng nghĩ vậy. Ta có thể nhận ra điều đó từ ánh mắt tán thưởng của nàng khi đón lấy ly trà từ tay Ngọc Thủy. Nghe nói Tương Huyền rất yêu thích trà đạo.

“Nói đến chuyện này, tất cả đều là nhờ hồng phúc của nương nương. Nếu không có nương nương rộng lòng tương trợ, nô tỳ làm sao có ngày hôm nay. Nô tỳ đến là để cảm tạ ân đức của nương nương.”

Tương Huyền nhìn ta cười nịnh nọt. Ta cười, phẩy tay:

“Đều do năng lực của Tương chương sự thôi.”

Tương Huyền lắc đầu nguầy nguậy, mau chóng lúi trong tay áo ra một chiếc túi gấm, dâng lên:

“Nô tỳ không dám quên ân đức của nương nương. Tương Huyền không biết lấy gì báo đáp... Đây là món quà nhỏ, mong nương nương nhận cho...”

“Bản cung không cần những thứ này. Tương chương sự có lòng là được rồi.”

“Nương nương, đây là tấm lòng của Tương Huyền, xin nương nương đừng từ chối.”

Ta vốn không muốn nhận nhưng Tương Huyền vô cùng kiên quyết. Ta từ chối mấy lần, nàng ta liền quỳ hẳn xuống đất nài nỉ. Thấy thái độ Tương Huyền kỳ lạ, ta bất giác sinh nghi, liền liếc nhìn Ngọc Nga. Ngọc Nga hiểu ý ta, bèn bước đến nhận lấy túi gấm, đưa lên cho ta. Trong một thoáng ta thấy Ngọc Nga hơi ngẩn ra. Ta nhìn nàng, ý hỏi có việc gì nhưng Ngọc Nga lại cúi đầu lúi xuống. Ta không hỏi thêm, lặng lẽ quan sát túi gấm của Tương Huyền đưa đến. Gấm lam thượng hạng, sờ vào vừa mát vừa mịn. Bên trong hơi nặng, ta mở ra xem, thì ra là một xâu chuỗi ngọc mã não đỏ thẫm. Xâu chuỗi gồm mười tám hạt nhỏ xâu lại bằng một sợi tơ mảnh mà chắc chắn, ta đoán là thiên tầm tơ. Trên chuỗi hạt còn xỏ một mặt ngọc mã não to gần bằng lòng bàn tay. Mặt ngọc chạm hình phù dung cực kỳ tinh xảo. Chuỗi ngọc đắt tiền lại còn được tẩm hương hoa quế ngan ngát. Vừa nhìn đã biết là loại cực phẩm. Đồ cưới của ta cũng không có thứ đáng giá thế này. Bất quá cảm lên mới thấy, ta không nghi làm người. Tương Huyền quả thật chán sống rồi.

“Thứ này hẳn là rất mắc tiền nhỉ?” Ta hỏi băng quơ, mắt vẫn dán vào chuỗi ngọc, tỏ vẻ yêu thích.

“Nương nương quả nhiên tinh tường. Xâu chuỗi này được gia công từ khối ngọc tên gọi Huyết Linh, trên đời hiếm có. Nhất là mặt ngọc lớn như vậy, e rằng ở Bách Phụng không có đến cái thứ hai.” Tương Huyền nghe ta hỏi liền mừng rỡ đáp.

“Vật quý giá như thế. Bản cung nhận không nổi. Tương chương sự hãy mang về đi.”

Ta chep lưỡi, tiếc nuối đặt chuỗi ngọc xuống.

“Không đâu ạ... Nương nương đừng ngại... So với ân đức của nương nương đối với nô tỳ, thứ này cũng chẳng đáng gì. Và lại, Huyết Linh xuất xứ từ Tùy Khâu... vật này, biết đâu có thể giúp nương nương người ngoài nòi nhớ nhung mẫu quốc...”

Tương Huyền hấp tấp nói.

“Như vậy người nhất định muốn bản cung nhận nó sao?”

“Dạ phải!”

Tương Huyền vẫn còn quỳ dưới đất, vẻ mặt kiên định như thể ngày hôm nay ta mà không nhận đồ của nàng, nàng cả đời sẽ không đứng lên nữa. Ta khẽ lắc đầu, khẽ than:

“Bản cung đã muốn chữa cho người con đường sống, người lại cứ một lòng tìm đến cái chết, thật uổng tâm tư của bản cung...”

Một lời nhẹ nhàng thốt ra lại khiến mọi người kinh hãi, không chỉ Tương Huyền mà cả bọn Ngọc Nga, Ngọc Thủy cùng Tiểu Phúc Từ cũng giật mình kinh ngạc.

“Nương nương... lời này...” Tương Huyền ngẩng đầu, lúng túng hỏi, chất giọng có chút run rẩy.

Ta mỉm cười, không khách sáo nữa, trực tiếp nói thẳng:

“Bản cung chỉ mới gặp chút chuyện nhỏ, người đã cho rằng bản cung không có giá trị lợi dụng? Mới như vậy thôi mà đã muốn vứt bỏ bản cung?”

“Nương nương nói gì... nô tỳ không hiểu...”

Sắc mặt Trương Huyền bắt đầu tái đi. Ta nhếch môi cười lạnh. Thì ra bọn họ đều cho rằng ta ngốc như thế.

Trương Huyền nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của ta, mồ hôi ngược lại túa ra như tắm. Nàng ta lại mở miệng định thanh minh:

“Nương nương nhất định có hiểu lầm gì đó... nô tỳ...”

“Nhiều lời.”

Ta lạnh lùng cất ngang, thuận tay ném luôn chuỗi ngọc của nàng ta xuống đất. Mặt ngọc vừa chạm đất liền vỡ làm đôi, bên trong chậm chạp chảy ra một chất dịch sệt màu nâu.

Ngọc Thủy tò mò cúi xuống, chạm một ngón tay vào, đưa lên sát mặt quan sát, xong đột nhiên giấy nẩy như đĩa phải vôi:

“Trời ơi! Là xạ hương!”

Khóe môi ta hơi nhếch lên:

“Còn gì để nói?”

Trương Huyền mặt cắt không còn giọt máu. Mãi lâu sau mới lắp bắp được mấy chữ:

“Nô tỳ... nô tỳ không biết trong đó có xạ hương... nô tỳ không có ý hãm hại nương nương... nương nương minh giám, nhất định là có kẻ khác giờ trò...”

“Hừ. Kẻ nào lại biết Trương chương sự muốn đem mặt ngọc này tặng cho bản cung để mà giờ trò? Trương chương sự đã nói thứ này quý giá như vậy, lại có thể dễ ở chỗ kẻ nào muốn giờ trò thì giờ trò sao? Đừng nói người vốn là nữ quan chế hương, cho dù bị kẻ khác giờ trò thật, người có thể không nhận ra?”

Mặt ngọc bị khoét rỗng, bên trong giấu xạ hương pha thành dạng sệt. Xỏ thiên tâm tơ ngang qua, xạ hương ngấm vào sợi tơ, từ đó thoát ra ngoài một cách kín đáo. Xạ hương có mùi đặc trưng dễ nhận ra, vì vậy phải ướp chuỗi ngọc với hương quế hoa, dùng hương hoa nồng để át đi mùi xạ hương. Làm việc quả là tỉ mỉ.

“Nô tỳ...”

Mặt Trương Huyền xám ngoét, sợ đến nhũn người, ngồi bệt xuống đất.

“Bản cung cứ nghĩ người là kẻ có bản lĩnh nên mới muốn nâng đỡ người. Ai ngờ chỉ là hạng phạm tặc không biết nhìn xa trông rộng. Âm hại phi tử, ngăn chặn long duệ, mấy tội này cũng thật oai phong.”

Âm hại phi tử là tội chém đầu. Ngăn chặn long duệ lại là tội tru di cửu tộc.

Ta nhìn Trương Huyền run lẩy bẩy dưới chân mình, cười mỉa mai. Đầu óc chỉ có như vậy, thảo nào mãi mà không thể tiến thân. Nói xong bèn quay qua nói với Tiểu Phúc Tử:

“Người đi mời Lý công công đến đây. Bản cung muốn cáo trạng, có người hãm hại bản cung, mưu đồ ngăn chặn long duệ.”

“Nô tài tuân lệnh!”

Tiểu Phúc Tử đáp rất lớn, khinh bỉ nhìn Trương Huyền rồi lắc mông đi ngay. Trương Huyền lúc này mới sực tỉnh, vội vội vàng vàng lết đến ôm chân ta, khóc lớn:

“Nương nương... tha cho nô tỳ! Nô tỳ ngu dốt... có mắt như mù... không thấy Thái Sơn... nô tỳ sai rồi, sau này nhất định không dám...”

Ta không buồn nhìn Trương Huyền, lạnh nhạt nói:

“Người vô ân vô nghĩa như người, bản cung giữ lại có ích gì?”

Trương Huyền càng khóc lớn hơn, không còn biết đến thể diện, gần như là kê trán lên mũi giày của ta mà van lạy:

“Nô tỳ sai rồi!... Nương nương từ bi, xin tha cho nô tỳ, tha cho gia quyến nô tỳ một lần... Nô tỳ sau này xin vì nương nương làm thân trâu ngựa... chết cũng không từ...”

Thật là không có tiền đồ. Ta thử nghĩ. Nhưng mà, người không có tiền đồ cũng có chỗ dùng được.

“Trương Huyền, có phải ngươi cảm thấy bản cung rất bất tài?”

“Không... nô tỳ không dám...”

Trương Huyền run rẩy lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Ta dùng hai ngón tay nâng cằm nàng lên, đôi giọng dịu dàng:

“Ngươi ở trong cung không phải ngày một ngày hai, vì sao lại hồ đồ đến mức này? Cho dù cảm thấy bản cung vô dụng, cũng không nên lập tức rũ bỏ bản cung như vậy. Ngươi nói bản cung có ân với ngươi sao? Cho dù ngươi muốn lấy oán báo ân thì cũng phải nhìn kỹ xem người mà ngươi muốn phản lại là ai.”

Hai mắt Trương Huyền mở lớn, nước mắt ào ào tuôn ra, nói không nên lời. Ngón tay ta siết chặt lấy cằm nàng.

“Đừng tưởng bản cung không hiểu ý đồ của ngươi. Muốn lợi dụng bản cung làm bàn đạp tiến thân? Hừ. Bản cung không phạm đến người khác không có nghĩa là ai muốn phạm đến bản cung cũng được.”

“Nương nương... xin cho nô tỳ cơ hội sửa sai... xin nương nương tha mạng... đừng báo với Lý công công... Nương nương muốn nô tỳ làm gì cũng được...”

Ta mỉm cười, buông cằm nàng ra. Chiếc cằm trắng mịn liền xuất hiện vết hằn đỏ tươi tắn. Hừ dọa như vậy chắc cũng đủ rồi.

“Trương chương sự, hãy nhớ kỹ, bản cung chỉ có thể bao dung cho ngươi một lần này mà thôi. Đừng bao giờ hồ đồ như thế nữa.”

Trương Huyền nghe được tha, mừng hơn bất được vàng, vội dập đầu lia lịa:

“Đa tạ nương nương tha mạng! Đa tạ nương nương tha mạng!”

Ta hást cằm, ra hiệu cho Ngọc Thủy đến đỡ Trương Huyền đứng dậy, ung dung nói:

“Bản cung tin rằng Trương chương sự cũng không muốn mãi mãi làm một chương sự. Nếu không, đã chẳng có sự việc hôm nay.”

Trương Huyền lăm lét nhìn xuống đất, đáp rất khẽ:

“Nô tỳ đúng là có một chút... tham vọng...”

Ta bật cười:

“Tham vọng không có gì xấu. Nhưng muốn leo cao thì cần phải sáng suốt một chút.”

“Tạ nương nương chỉ dạy. Nô tỳ đã hiểu rồi.” Trương Huyền kéo tay áo lau nước mắt, lí nhí đáp.

Ta mỉm cười hài lòng, buông thêm một câu lơ lửng:

“Những thứ hay ho mà bản cung biết không chỉ có Tứ Tuyệt hương đâu.”

Trương Huyền không phải kẻ ngốc, nghe xong liền hiểu ngay. Ta thấy không còn gì để nói, cũng không muốn nhìn bộ mặt vô ân vô nghĩa của Trương Huyền thêm chút nào, vì vậy cho nàng ta lui. Trương Huyền được lệnh mừng rỡ nhưng cố giữ ý lui từng bước một theo đúng cung quy. Đến khi ra khỏi cửa liền vất chân lên cổ chạy bán sống bán chết.

Nàng ta đi rồi, ta mới nhấp một ngụm trà rồi thở ra một hơi:

“Đóng vai ác thật là mệt!”

Ngọc Thủy đi đến bóp vai, xoa cổ cho ta, miệng hỏi:

“Còn chuỗi hạt này làm thế nào ạ?”

Ta tặc lưỡi:

“Mặt ngọc vỡ rồi, nhưng vẫn bán được đấy. Sai người rửa sạch xạ hương đi rồi đem bán, kiếm chút bạc thêm vào lương thưởng của các người.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ngọc Nga vâng lệnh ta, gọi lớn một tiếng, liền có cung nữ Ngọc Hy chuyên quét dọn phòng tiến vào dọn sạch. Lúc này, ta mới sực nhớ tới Tiểu Phúc Tử, bèn gọi:

“Tiểu tử kia trốn ở đâu thì ra đi. Kịch hạ màn rồi, ngươi còn trốn làm gì?!”

“Dạ, nô tài ở đây.”

Tiểu Phúc Tử cười hi hi bước vào. Trên tóc hắn còn vương đầy lá khô, hẳn là ban nãy cuồng quá đã chui vào bụi rậm trốn tạm. Nhìn bộ dạng khốn khổ của hắn, ta bật cười khúc khích, vừa nhẹ nhàng giúp hắn phủi tóc, vừa khen ngợi:

“Cũng bắt đầu hiểu ý bản cung rồi đấy.”

Khi nãy sai Tiểu Phúc Tử đi mời Lý Thọ, ta đã kín đáo nháy mắt ra hiệu cho hắn. May mà hắn hiểu được, cũng là một đứa trẻ lanh lợi, hữu dụng.

Tiểu Phúc Tử được khen, ngượng đỏ mặt, nói sang chuyện khác:

“Chủ nhân, làm sao người biết Tương Huyền giờ trò?”

Ta chống cằm, chậm rãi giải thích, xem như nhân dịp này dạy bọn chúng một bài học nhỏ.

“Thứ nhất, Thượng Cung đại nhân không tin dùng Tương Huyền hẳn phải có lý do. Đã làm đến chức Thượng Cung thì chắc chắn không thể là người hồ đồ, hành sự tùy tiện. Thiên vị hay không thiên vị chỉ là một cách nói. Tương Huyền cũng có chút tài năng nhưng Thượng Cung đại nhân không dùng Tương Huyền, lý do có lẽ chính là vì muốn dùng cũng không được. Nếu Thượng Cung đại nhân còn e dè nàng ta, bản cung dĩ nhiên càng phải đề phòng. Thứ hai, chuỗi ngọc này tẩm hương liệu quá kỹ lưỡng, Tương Huyền lại có kinh nghiệm chế hương nhiều năm. Nhận đồ tẩm hương từ tay bậc thầy chế hương, không thể không nghi ngờ. Thứ ba, khi hai mùi hương có đặc tính khác nhau pha trộn với nhau, chắc chắn sẽ làm mùi hương ban đầu bị biến đổi. Hương quế tuy nồng nhưng khi dùng để át mùi xạ hương, một phần hương quế cũng bị xạ hương biến đổi. Hương quế hoa trên râu chuỗi kia hơi đáng, không giống quế hoa bình thường. Người kỹ một chút sẽ nhận ra ngay. Tương Huyền chế hương nhiều năm như vậy, không thể không nhận ra hương quế bị đáng. Mà nếu nhận ra rồi, làm sao dám đem đồ vật có mùi hương bị hỏng đi làm lễ vật? Lý do chỉ có một: nàng ta biết nhưng cố tình.”

Tiểu Phúc Tử nghe xong gật gù, nói:

“Chủ nhân quả thật tinh tường!”

Ta cười đáp:

“Chẳng phải vừa nói với ngươi sao? Lòng phòng người không thể không có.”

Ngọc Thủy lúc này mới hỏi:

“Nhưng ban nãy, người vì sao lại nói Tương Huyền muốn dùng người làm bàn đạp? À chẳng phải là muốn dùng xạ hương hại người không mang được long chủng ư?”

Ta nhắc ly trà lên, uống một ngụm thấm giọng rồi từ từ giải đáp:

“Thực ra, Tương Huyền vốn không hề có ý đó. Á đã cho rằng bản cung không có tiền đồ, tất nhiên không cần dùng cách này ám hại bản cung. Xạ hương đó là á chuẩn bị cho Hoàng hậu thì đúng hơn.”

“Sao lại là Hoàng hậu?”

“Tương Huyền luôn miệng nói chuỗi ngọc đó quý giá. Lại còn nói ở Bách Phụng không có cái thứ hai. Ngụ ý chính là ngay cả Hoàng hậu cũng không có. Ta là người dưới trướng Hoàng hậu, thứ Hoàng hậu còn không có mà đeo, ta làm sao dám đeo? Lại nói, ta không có ngoại tộc hỗ trợ, đồ vật có giá trị không nhiều. Bình thường chẳng có vật gì quý giá làm quà cho Hoàng hậu như những phi tử khác. Nay bỗng nhiên nhận được chuỗi ngọc quý, tất yếu sẽ đem dâng lên lấy lòng Hoàng hậu.”

“Tương Huyền vì sao phải hại Hoàng hậu? Lê nào á là người của Đức phi hay Thực phi?” Ngọc Thủy kinh ngạc hỏi tới tấp.

Ta lắc đầu:

“Thực phi không có gan hại Hoàng hậu. Đức phi thì không dùng cách thô thiển này. Tương Huyền chỉ hành động một mình. Và lại, mục tiêu của á cũng không phải là ám hại Hoàng hậu. Nếu ta đoán không lầm, Tương Huyền muốn chờ đến khi ta tặng chuỗi ngọc cho Hoàng hậu mới tìm cơ đến Triều Lan cung thỉnh an, sau đó giả vờ tình cờ phát hiện ra chuỗi ngọc có chứa xạ hương. Như vậy không chỉ trực tiếp trừ khử ta, khiến cho bí mật về Tử Tuyệt hương mãi mãi chìm vào bóng tối. Ngoài ra còn có thể lợi dụng chuyện này, lập công tiến thân. Đây gọi là một mũi tên bắn hai con nhạn.”

“Nhưng mà... á không sợ chủ nhân sẽ nói ra chuyện á tặng chuỗi ngọc cho người, cả chuyện Tử Tuyệt hương vốn là của người cho á?”

“Không ai biết ta tặng ả Tứ Tuyệt hương, chỉ có lời nói hai bên làm chứng. ả làm nữ quan chế hương đã nhiều năm, ta lại chỉ là người bình thường. Nếu nói người có thể nghĩ ra loại bí thuật cao siêu đó không phải một nữ quan chế hương mà lại là ta, các người cho rằng ai sẽ tin? Dù ta viết ra được công thức, ả cũng sẽ có cách lấp liếm rằng ta cho người lấy trộm công thức của ả. Còn chuyện tặng chuỗi ngọc, bề ngoài Trương Huyền và ta không có qua lại, vì lẽ gì mà ả phải đem chuỗi ngọc quý giá đến tặng không cho một phi tử không có tiền đồ như ta? Chuỗi ngọc đó lại làm bằng ngọc Huyết Linh từ Tuy Khâu, mẫu quốc của ta. Quan trọng nhất, ta là người mang chuỗi ngọc đi tặng Hoàng hậu, chuyện đó vật chứng rành rành. Ta đã là tội phạm, ai còn muốn tin ta? Liễu Thục phi luôn ghét bỏ ta, Triệu Đức phi cũng chẳng hơn gì. Ta mà gặp chuyện, còn sợ họ không thêm dầu vào lửa sao?”

“Trương Huyền này lòng dạ thật đáng sợ. Lấy oán báo ân như thế, còn không bằng loài súc sinh! Chủ nhân vì sao lại tha cho ả?” Ngọc Thủy bất bình nói.

“Phải đó! Chủ nhân, đáng lẽ người nên đề nô tài đến báo với Lý công công, đem ả đi chém đầu ngay mới phải. Người quá nhân từ rồi!” Tiểu Phúc Tử đồng tình.

“Trương Huyền tiểu nhân trá trở, nhưng cũng không phải kẻ vô dụng hoàn toàn. Rắn độc có thể cắn chết người, nhưng cũng có thể dùng làm thuốc cứu mạng người. Chỉ cần cẩn trọng một chút là được. Bản cung cho rằng sau này ả sẽ còn hữu dụng.”

Nói đoạn, nhìn lại thấy Ngọc Thủy và Tiểu Phúc Tử vẫn còn tức tối, bèn thêm vào:

“Lại nói, mạng người quý giá. Dù sao ả vẫn chưa làm được gì, chưa đáng phải chết. Gia quyến của ả cũng vô tội. Tha được thì tha. Nếu sau này ả còn dám làm chuyện ngu ngốc, đến lúc đó hãy trừng trị cũng được.”

Ngọc Thủy cắn môi:

“Chủ nhân thật là tốt.”

Ta mỉm cười, phẩy tay:

“Thôi, hết chuyện rồi. Các người lui ra đi. Bản cung nghỉ ngơi một lát. Để đến lúc Tạ Thu Dung về rồi thì chẳng còn nghỉ ngơi được đâu.”

“Dạ, chủ nhân.”

Ngọc Thủy, Ngọc Nga, Tiểu Phúc Tử đồng loạt đáp rồi từ từ lui ra ngoài. Ta sức nhớ chuyện ban nãy, bèn nói:

“Ngọc Nga, ở lại một lát. Bản cung có chút chuyện.”

Ngọc Nga ngẩn người:

“Chủ nhân... có gì dạy bảo?”

Ta mỉm cười, đưa tay cho Ngọc Nga. Ngọc Nga thấy vậy vội đón lấy tay ta, cẩn thận đỡ ta đi lại phía giường ngủ. Sau khi đỡ ta ngồi ngay ngắn trên giường, nàng mau chóng giúp ta cởi giày, vớ.

“Vì sao tay người lại run?” Ta bất ngờ nắm lấy tay Ngọc Nga, kéo nàng lại gần mình.

“Chủ nhân... nô tỳ không có...”

Ngọc Nga giật mình, cố kiềm chế bản thân, nhưng bàn tay phản chủ của nàng càng lúc càng run rẩy, tổ cáo nàng thật sự đang sợ hãi.

Ta không xem Ngọc Nga là người ngoài, vì vậy không buồn quanh co hù dọa ra oai, lập tức đi thẳng vào vấn đề:

“Ban nãy vì sao lại dối bản cung?”

Ngọc Nga mở to mắt hãi hùng, môi mấp máy:

“Nô tỳ...”

Ta siết chặt tay nàng, nhìn sâu vào mắt nàng:

“Nói ta biết, ban nãy người cũng phát hiện ra chuỗi ngọc có vấn đề, đúng không? Khi đó ta đã có ý hỏi người, người cũng hiểu, vì sao giấu không nói?”

Ngọc Nga đột nhiên chảy nước mắt, quỳ xuống:

“Chủ nhân... nô tỳ không có ý hãm hại chủ nhân... nô tỳ chịu ơn của chủ nhân... dù có phải chết cũng không bao giờ dám làm hại đến chủ nhân...”

“Như vậy vì sao khi đó lại giấu diếm? Ngọc Nga, người rất thông minh, nhất định người biết lúc đó mà không vạch trần Trương Huyền, để ả đi rồi sau này mọi chuyện sẽ không liên quan tới ả nữa, phải không? Người hẳn cũng biết, nếu ta không phát hiện chuỗi ngọc đó có vấn đề, hậu quả sẽ thế nào.”

“Không đâu... nếu chủ nhân không nhận ra... nô tỳ nhất định sẽ nói với người! Nô tỳ tuyệt đối không để người bị tổn hại! Xin người hãy tin nô tỳ!”

Ngọc Nga cố lau nước mắt, kiên quyết nói. Ta đưa tay lau nước mắt giúp nàng, thân nhiên hỏi:

“Ngươi muốn thử bản cung phải không?”

Nhân lúc Ngọc Nga còn ngơ ngác, ta nói luôn:

“Ngươi muốn nhân dịp này thử xem bản cung có thật sự là một nữ nhân ngốc nghếch vô dụng hay không. May mà bản cung đã không để ngươi thất vọng.”

Ngọc Nga nghe xong tái mặt, biết không thể giấu thêm nữa, bèn đập đầu xuống đất bạch bạch:

“Nô tỳ đáng chết!”

Mới một buổi sáng mà bị người khác vãi lạy nhiều như vậy, ta không biết đã bị tổn bao nhiêu thọ rồi. Ta thở dài, tiến tới nâng Ngọc Nga dậy.

“Bản cung không trách ngươi. Ngươi đừng tự làm tổn thương mình.”

“Nhưng...”

“Không cần nói nữa. Ta tuy mới đến đây, nhưng đối với hậu cung lại chẳng phải người mới. Thế thái nhân tình, ta sao không hiểu? Người ta thường cho rằng chủ nhân là bề trên, nô tài là kẻ dưới. Chỉ có chủ nhân là có quyền, là quan trọng. Nhưng ta không nghĩ như vậy. Đối với ta mà nói, nô tài hay chủ nhân đều quan trọng như nhau. Chủ nhân làm sai, nô tài bị phạt. Ngược lại, nô tài làm sai, chủ nhân cũng không thoát khỏi liên lụy. Vì vậy, không phải chỉ có chủ nhân lựa chọn nô tài, mà bản thân nô tài cũng âm thầm lựa chọn một chủ nhân xứng đáng để trung thành. Không có nô tài nào muốn đi bán mạng vì một chủ nhân ngu dốt. Nếu chủ nhân không có bản lĩnh, tất không có nô tài bản lĩnh trung thành với mình. Ta biết, ngươi vẫn luôn muốn thử thách ta, để xem ta có xứng đáng làm chủ nhân thực sự của ngươi không. Hôm nay, ngươi đã có câu trả lời rồi chứ? Ngươi có muốn tiếp tục làm người của ta không? Nếu ngươi cảm thấy ta không xứng đáng thì cứ nói. Ngươi muốn đến cung nào làm việc, ta sẽ thỉnh ý Hoàng hậu cho ngươi đến đó ngay. Không cần e ngại.”

Ta cúi người, ngồi song song với Ngọc Nga, nhìn thẳng vào mắt nàng, bỏ đi vị thế người trên mà nói chuyện ngang hàng với nàng. Ngọc Nga như nín thở. Rõ ràng nàng không ngờ ta lại có thể nói ra những lời này. Nàng nhìn ta trân trối, rất lâu sau mới nghe tiếng nàng đáp lại, rất khẽ nhưng kiên định:

“Tôn Tuyết Nga xin thề, từ nay về sau chỉ trung thành với một mình chủ nhân.”

Tôn Tuyết Nga là tên thật của Ngọc Nga trước khi vào cung. Nàng xưng tên thật của mình, tức là muốn nói với ta: từ nay về sau, nàng sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ta, không liên quan đến địa vị, thân phận nữa. Ta hài lòng, mỉm cười đặt tay lên vai nàng:

“Tôn Tuyết Nga, cảm ơn ngươi. Chu Đan Nguyệt ta có thể có được một trợ thủ tốt như ngươi, thật may mắn.”

Ta gọi tên nàng, cũng tự xưng tên mình, còn gọi nàng là trợ thủ, ám chỉ ta xem nàng ngang bằng với mình, không hề coi nàng là hạ nhân. Nàng là trợ thủ, tức là người giúp sức cho ta, không phải nô tỳ của ta. Ngọc Nga vừa nghe đã nhận ra, bèn lau nước mắt, nắm tay ta mỉm cười rạng rỡ.

Quả nhiên, muốn kẻ khác mở lòng với mình, thì bản thân mình phải mở lòng ra trước.

***

Nhân nhá đến buổi chiều thì Trịnh phi ghé thăm. Ta sai bày một bàn bánh trái, hai người ngồi riêng trò chuyện. Nói chuyện với Trịnh phi thoải mái hơn với Hoàng hậu rất nhiều.

“Tỷ tỷ, tay của tỷ có đau lắm không?”

Trịnh phi nâng một tay của ta lên nhìn, hai mắt róm nước, tức tối nói thêm:

“Thực phi vẫn luôn quá đáng như vậy! Không hiểu sao Thực Chiêu tỷ lại luôn bỏ qua cho ả!”

Ta cười, đáp:

“Hoàng hậu nương nương làm gì cũng có cái lý của người.”

Thực ra, Liễu Thực phi chỉ là một nữ nhân ngang ngược. Loại bỏ nàng ta không khó. Nhưng loại bỏ rồi, cục diện sẽ chỉ còn lại một Triệu Đức phi thâm hiểm. Hoàng hậu không muốn đối đầu trực diện với Triệu Đức phi, đành phải để Liễu Thực phi ở lại. Liễu Thực phi mà gây chuyện, không chỉ Hoàng hậu mà Triệu Đức phi cũng gặp phiền phức. Hơn nữa, có Liễu Thực phi, Triệu Đức phi sẽ hành động cân nhắc hơn. Á hử không muốn mình xảy ra chuyện để Liễu Thực phi ngồi không hưởng lợi. Ngoài ra, Liễu Thực phi dù có can quấy nhưng vẫn biết nể mặt Hoàng hậu, không như Triệu Đức phi. Lại nói, Hoàng đế có vẻ sủng ái Liễu Thực phi hơn cả. Động vào mỷ nhân của hửn không phải khôn ngoan.

Lý lẽ của Hoàng hậu là như vậy. Chỉ là Trịnh phi tuổi nhỏ, đầu óc đơn thuần, không thể hiểu nổi.

Trịnh phi rút khăn ray chấm nước mắt, sụt sịt:

“Thục phi nhất định sẽ bị quá báo. Gần đây đại tỷ đang bận rộn chuyện của Đức phi. Tỷ ấy đã hứa giải quyết xong Đức phi sẽ không tha cho Thục phi. Nhưng mà từ giờ tới đó... nhất định tỷ tỷ còn phải chịu khổ nhiều...”

Nhớ lại lúc đó Hoàng hậu cũng tỏ ý muốn đối phó Triệu Đức phi, quả nhiên không phải nói đùa. Ta lại không tiện hỏi Hoàng hậu, bèn nhân lúc Trịnh phi đang bức xúc, lựa thế hỏi han thêm

“Hoàng hậu định đối phó Đức phi thế nào?”

Trịnh phi lắc đầu:

“Muội cũng không biết cụ thể thế.... Nhưng có lẽ tỷ ấy đang nhắm vào Tĩnh tần.”

Tĩnh Tâm Lan?

Ta chống cằm, ngơ ngợ ra ý của Hoàng hậu.

“Gia thế Tĩnh tần như thế nào nhỉ?”

Trịnh phi vừa ăn bánh vừa đáp:

“Nghe nói phụ thân nàng ấy là tổng đốc ở Tây Lát. À, nàng còn có một vị đại huynh vừa thi đậu Thám Hoa năm trước, giờ đang lo việc giấy tờ linh tinh ở bộ Hộ.”

Ta trầm ngâm suy nghĩ, bất giác mỉm cười.

Thì ra là vậy.

Tây Lát chẳng phải là nơi doanh trại chính của Triệu tướng đóng quân sao? Mọi quan hệ giữa Triệu Đức phi và Tĩnh tần có lẽ cũng từ đây mà ra. Trừ bỏ Tĩnh tần, làm lung lay quan hệ của Triệu tướng và Tĩnh tổng đốc, giáng một đòn đau vào Triệu Đức phi giống như cách ả đã làm với Bạch Diệu Hoa và Hoàng hậu. Nhưng... Tĩnh tần rất khôn ngoan. Nàng ta không đơn thuần như Bạch Diệu Hoa. Muốn bẫy nàng ta e rằng không dễ, nhất là sau khi Bạch Diệu Hoa xảy ra chuyện, Triệu Đức phi hẳn đã nghĩ đến Hoàng hậu cay cú sẽ trả thù. Bọn họ chắc chắn đề cao cảnh giác. Lại nói, Tĩnh gia còn có một người con trai làm quan trong triều... Tĩnh Tổng đốc ở đất của mình, không lo Triệu tướng gia giờ trò, nhưng người con trai kia làm việc trong triều, lại chỉ là một viên thư lại nhỏ, mà quan nhỏ thì rất dễ xảy ra chuyện. Bởi vậy, dù cho Tĩnh tần có gặp chuyện gì, Tĩnh Tổng đốc cũng phải nghĩ đến con trai mình, chưa chắc dám trở mặt. Trừ phi, vị Tĩnh thiếu gia kia trong thời gian ngắn thăng tiến đến một vị trí có thể tự bảo vệ mình. Hoặc là, có một xung đột gia tộc cực kì nghiêm trọng. Có lẽ vì vậy mà Hoàng hậu vẫn chưa ra tay được.

“Này, tỷ tỷ đang nghĩ gì thế? Sao tự nhiên lại ngồi ngẩn ra vậy?”

Giọng nói của Trịnh phi cắt ngang dòng suy nghĩ của ta.

“Không có gì, đang nghĩ vài chuyện lật vật thôi...”

Ta cười chống ché. Những chuyện phức tạp như vậy có giải thích Trịnh phi cũng không hiểu.

Không muốn nói hoài những chuyện phiền muộn, ta cố tình lảng sang chuyện khác. Trịnh phi rất nhanh đã quên bức bối trong lòng, vui vẻ cùng ta nói những chuyện son phấn, y phục. Sau đó, không biết thế nào lại nói đến chuyện nhà của Trịnh phi. Nói đến gia đình, tuy cũng chỉ là mấy thứ vụn vặt như chậu hoa trong phòng hay con mèo nhỏ của mẫu thân nàng nuôi, nhưng lại khiến Trịnh phi vui vẻ lạ thường. Nàng hồn nhiên kể, ta cũng cố gắng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi han để nàng không mất hứng.

Thấy nàng vui vẻ như thế, tự nhiên ta cảm thấy lòng mình ấm lại.

Chợt nghĩ, trước kia, liệu có lúc nào đó ta cũng từng ngây thơ như thế chăng?

Ngẫm lại thì khi nhỏ hơn Trịnh phi một tuổi, ta đã biết làm chuyện xấu, báo thù cho mẫu thân chết oan của ta.

Nhỏ hơn nữa thì cũng đã biết giờ trò lừa lọc kiếm miếng ăn.

Nếu nói lúc ta thật sự ngây thơ, vô ưu vô lo, có lẽ... ngay cả ta cũng nghĩ không ra.

***

Chỉ ngồi tán chuyện mà cũng hết mấy canh giờ. Trịnh phi đến chỗ ta rồi không muốn về cung nữa, luôn miệng nói:

“Tiếc thật, nếu không phải chúng ta cùng là phi, muội nhất định dọn đến ở cùng tỷ tỷ.”

Cung quy có chép: phi tần từ hàng chính tam phẩm trở lên, mỗi người ở một cung, gọi là cung chủ. Phi tần ở những phẩm vị này không ở cùng nhau. Phi tần phẩm vị nhỏ hơn thì ở cùng với các chủ cung có phẩm vị cao.

Hai người bọn ta cùng là phi nên theo cung quy không thể ở chung một chỗ.

“Thích thì cứ sang đây chơi cả ngày cũng được. Đợi ít ngày nữa, bót lời đàm tiếu rồi tỷ cũng sẽ qua chỗ muội chơi.” Ta cười, xoa trán nàng.

Trịnh phi ngoan ngoãn gật đầu, dậm bước quay đi. Ta nhìn nàng quay lưng, trong lòng ngổn ngang. Có một điều ta không biết liệu có nên nói với nàng không.

“Tiểu Anh!”

“Vâng?”

Trịnh phi quay lại, ngơ ngác nhìn ta. Ta mím môi, cuối cùng quyết định nói ra. Ta không đành lòng bỏ mặc nàng.

“Có chuyện này... tỷ muốn muội đồng ý với tỷ, có được không?”

Hai mắt Trịnh phi vốn đã tròn xoe, nay lại càng tròn hơn:

“Chuyện gì? Tỷ cứ nói, muội nhất định đồng ý với tỷ.”

“Từ ngày Diệu Hoa chuyển đến Vị Tú tiên, muội đã mang thứ gì đến cho muội ấy chưa?”

Ta căng thẳng chờ đợi.

Trịnh phi lắc đầu.

“Vẫn chưa. Muội đang dặn Thanh Nhi thu xếp một ít đồ dùng...”

Ta thờ phào nhẹ nhõm.

“Muội đừng làm vậy.”

“Sao cơ?”

“Muội... dù có nghe ai nói gì, cũng không được mang đồ vật gì đến cho Diệu Hoa. Muội hứa với tỷ được không?”

“Vì sao không thể mang đồ đến cho Diệu Hoa? Tỷ ấy bây giờ nhất định đang thiếu thốn...”

Ta kiên quyết lắc đầu, cắt ngang:

“Nhất thời tỷ không thể giải thích cho muội. Nhưng chuyện này là vì bảo vệ muội. Muội có thể tin tỷ hay không?”

Trịnh phi ngây ngơ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

“Muội dĩ nhiên tin tỷ. Yên tâm, muội sẽ nghe lời tỷ.”

“Còn nữa... chuyện này, muội đừng nói với ai nhé? Nếu không, sẽ phát sinh chuyện không hay...”

“Ừm... được. Muội hứa sẽ không nói với người khác.”

Trịnh phi vẫn có vẻ bối rối không hiểu chuyện, nhưng ít ra đã chịu hứa với ta. Ta tin nàng đã hứa nhất định sẽ thực hiện. Như vậy là tốt rồi.

Chỉ là, nàng hứa không nói với “người khác”, nhưng mà trong lòng nàng, Hoàng hậu có tính là “người khác” không đây? Tuy rằng lo lắng nhưng ta lại không dám trực tiếp yêu cầu nàng đừng nói với Hoàng hậu. Ta và nàng dù sao cũng chỉ mới giao tình, còn nàng và Hoàng hậu thân thiết đã lâu...

Ở chốn thâm cung, sai một ly đi một dặm. Bản thân ta cũng không biết hôm nay nói những lời này với Trịnh phi là đúng hay sai. Nhưng nếu không nói ra, chẳng may Trịnh phi gặp chuyện không may, ta nhất định hối hận cả đời.

Lý Thanh Phong từng nói: nhận của kẻ khác một giọt nước, phải trả ơn bằng biển hồ mới là bậc đại trượng phu. Ta không phải đại trượng phu, nhưng ân tình của người khác, ta quyết không thiếu.

***

“Đã rất trễ rồi mà sao vẫn chưa thấy Tạ tiểu thư quay lại nhỉ? Mọi khi nàng ấy luôn về từ sớm mà.”

Ta chống cằm nhìn ra cửa sổ. Bầu trời đã tối đen, lại thêm mưa rả rích buồn tẻ. Không có Tạ Thu Dung nói đạo lý bên tai cũng cảm thấy thiếu thiếu.

“Nô tỳ cũng không rõ... Nhưng chủ nhân yên tâm, nếu có chuyện gì thì đã có người từ Tạ phủ gửi tin vào. Có lẽ là Tạ tiểu thư xa nhà lâu ngày nên quyến luyến.”

Ngọc Nga vừa đáp, vừa giữ nền gối, chuẩn bị giường ngủ cho ta. Ta tắc lưỡi, không hiểu sao ta cứ có cảm giác Tạ gia không phải đơn giản như vậy.

“Đợi đến trưa mai, nếu nàng ấy chưa quay lại thì cho người đến Tạ phủ hỏi thăm xem sao.”

“Vâng ạ.”

Chợt nhớ hình như đã quá giờ thay thuốc mà vẫn chưa thấy bóng dáng Lâm Giang. Nghe nói hẳn làm việc gì cũng chăm chỉ, cẩn mẫn, không lý nào lại quên đến thay thuốc cho ta.

“Còn Lâm Giang sao cũng chưa thấy tới nhỉ?”

“À, ban nãy nô tỳ thấy đã quá giờ rồi mà Lâm đại nhân đến nên đã báo Tiểu Phúc Từ đến Thái Y Viện mời người...”

Ngọc Nga nói chưa dứt câu, đã thấy một bóng đen tông cửa chạy vào, quỳ sụp dưới đất. Nhìn kỹ lại, ra là Tiểu Phúc Từ.

“Chủ nhân... không xong rồi... Lâm đại nhân xảy ra chuyện rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Chủ nhân... người không thể đi được!”

Ngọc Thủy níu tay áo ta, cố gắng ngăn cản, không để ta bước ra khỏi cửa.

“Đừng can bản cung. Chuyện này do bản cung mà ra. Lâm Giang vì đến chữa trị cho bản cung mới gặp họa, bản cung không thể bỏ mặc hắn.”

Ta nhẹ nhàng gỡ tay Ngọc Thủy.

“Không được đâu! Chủ nhân làm vậy là đối đầu với Thục phi... Thục phi nương nương đương đắc sủng, người không nên...”

Ngọc Thủy kiên quyết nắm chặt tay ta, thế nào cũng không chịu buông. Ta nghĩ không biết có phải mình đã quá dễ dãi, khiến cho nàng càng lúc càng to gan? Nhưng suy cho cùng nàng cũng vì nghĩ cho ta, ta chẳng nỡ trách cứ nàng, chỉ nói:

“Từ trước đến nay, bản cung luôn nhường nhịn Thục phi, ngay cả thể diện cũng không thèm giữ, chưa bao giờ chống đối nàng ta dù chỉ là một ánh mắt. Nàng ta bảo ta quý thì ta quý, bảo ta đàn thì ta đàn. Thế nhưng nàng ta có chịu buông tha bản cung hay không? Ngọc Thủy à, đây không phải là chuyện nhân nghĩa gì cả. Bản cung muốn can thiệp chuyện của Lâm Giang không phải vì động lòng từ tâm, mà là vì bản thân mình. Người thử nghĩ xem, bây giờ Lâm Giang vì ta mà đắc tội Thục phi, rước họa vào người. Ta biết mà lại bỏ mặc hắn, chỉ lo khư khư giữ thân. Như vậy sau này còn ai dám đứng về phía ta? Lại nói Thái Y viện to lớn như vậy nhưng ngoài Lâm Giang ra không có người nào dám trái ý Thục phi. Nếu Lâm Giang xảy ra chuyện, tương lai sẽ càng không có thái y nào dám mạo hiểm đến chữa trị cho ta nữa. Cho dù là có, cũng không dám thật lòng chữa trị, chưa biết chừng còn có ý ngầm hãm hại.”

Ta nghiêm nghị nhìn Ngọc Thủy, lời nói ra hoàn toàn thành thực. Ngọc Thủy lặng người, nghĩ ngợi một lát, hai tay dần dần buông lỏng.

“Nhưng... người làm thế nào để cứu hắn?”

“Bản cung tự có cách.”

Ta mỉm cười trấn an nàng, dù thật ra vẫn chưa nghĩ được biện pháp nào khả thi.

“Nhưng...”

“Người đừng cản trở chủ nhân nữa. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Chủ nhân, mau đi thôi.”

Ngọc Nga cất ngang, chặn không cho Ngọc Thủy tiếp tục nhiều lời, đồng thời mang áo choàng bông dày đến khoác lên vai ta.

“Chủ nhân, cho nô tì theo với!”

Tiểu Phúc Từ không biết chạy đi lấy ô từ lúc nào, đang vội vàng giương ô ra trước cửa, ngờ ý muốn đi theo ta. Ta nhìn đến Tiểu Phúc Từ, tự nhiên trong lòng nảy ra một ý tưởng, liền gật đầu:

“Được. Người cũng đi theo đi. Sẽ cần đến người đấy.”

***

Bên ngoài vẫn mưa dai dẳng. Hoàng cung buổi tối vốn đã tịch mịch, nay lại thêm mưa rơi không dứt làm người đi lại càng ít hơn. Con đường từ Cẩm Tước cung đến Thái Y viện dài đằng đẵng, chỉ thấy lấp lóa ánh đèn từ mấy trụ đèn bằng đá lớn không bị mưa ảnh hưởng. Còn lại những hàng đèn thấp bên ngoài đều đã bị gió mưa thổi tắt. Ta ngồi trong kiệu, Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử che ô đi hai bên. Nghĩ đến những thái giám khiêng kiệu phải mặc áo toi, dầm mưa khiêng ta, ta cảm thấy thật có lỗi.

Kiệu dừng trước sân Thái Y viện, ta vén màn bước ra. Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử vội tiến lại, người đỡ tay, người giương ô che mưa. Khi đi vội vã, không kịp mang theo hồng bao để thưởng cho bọn người khiêng kiệu, ta áy náy trong lòng, liền lần tay tháo một chiếc nhẫn vàng nhỏ, nhét vào tay tên thái giám khiêng đầu kiệu, nói:

“Mưa gió thế này mà bắt các người đưa ta đi, thật ngại quá. Cảm lấy cái này, huynh đệ người đi uống chút rượu cho ấm người.”

Nói xong, vội vã đi ngay.

Xuyên qua mưa gió, tiến vào trong liễn thấy bóng một nam nhân gầy ốm đang quỳ trước Tây viện. Ta nheo nheo mắt, quả nhiên là Lâm Giang. Nhìn bộ dạng hần ướt như chuột lột, hẳn đã quỳ dưới mưa rất lâu rồi.

Nghe Tiểu Phúc Tử nói, chiều nay Lâm Giang bốc thuốc cho Tiệp Chiêu nghi, đã bốc nhầm từ thuốc thanh nhiệt sang thuốc trị phong hàn, làm cho Tiệp Chiêu nghi hỏa khí công tâm, phát sốt liệt giường. Lâm Giang vì thế mà bị Viện phán đại nhân giáng tội làm việc tắc trách, cắt chức đuổi đi.

Vừa nghe qua đã thấy nực cười. Thuốc thanh nhiệt và thuốc trị phong hàn giống nhau chỗ nào? Một tên lang băm cũng không cách nào nhầm lẫn hai thang thuốc này, đừng nói là một thái y ăn học đằng hoàng, đã vượt qua không biết bao nhiêu lần thi cử mới vào được Thái Y viện. Lâm Giang đột nhiên bị oan, mới mở miệng tranh cãi với Viện phán đại nhân, Viện phán đại nhân cả giận, bèn phạt hần cả đời cũng không được tham gia thi cử làm quan nữa. Có lẽ vì vậy mà Lâm Giang mới quỳ trước Tây viện đến tận giờ này.

Ta vừa đi vừa suy nghĩ, muốn cứu Lâm Giang, xem ra phen này ta không liều không được.

Nghĩ rồi, ta kéo áo choàng quần sát quanh người, sải chân bước nhanh về phía Lâm Giang. Lâm Giang nghe tiếng chân, ngẩng đầu lên nhìn thấy ta, kinh ngạc hỏi:

“Nương nương sao lại đến đây?”

Ta không đáp, chỉ lẳng lặng đi đến trước mặt Lâm Giang, nhẹ nhàng khụy gối thả người ngã xuống nền gạch, giả vờ ngất xỉu. May mà có áo choàng bông dày quần quanh người nên ngã cũng không đau lắm.

“Nương nương sao thế này?”

“Lâm đại nhân! Không được chạm vào chủ nhân!”

Ta nằm dưới đất, nhắm chặt hai mắt, nghe tiếng Lâm Giang hốt hoảng nhào đến chỗ ta, lại nghe tiếng Ngọc Nga ngăn cản Lâm Giang, sau đó thấy thân thể bị bệ xúc lên, bên tai nghe tiếng kêu eo eo, liền biết ngay là Tiểu Phúc Tử. Hẳn vừa bế ta chạy vào Tây Viện, vừa la thất thanh:

“Người đâu! Hòa phi nương nương ngất xỉu rồi!”

Ngọc Nga cũng chạy theo, ý ới gọi:

“Thái y đâu cả rồi! Mau đến cứu chủ nhân của ta!”

Theo sau cùng là Lâm Giang, ta nghe hần hồi hà nói:

“Mau, hướng này, đưa nương nương vào phía sau Tây viện...”

Một nam nhân, một thái giám và một cung nữ cũng đủ làm loạn cả Tây viện này lên. Chung quanh ta bắt đầu nghe tiếng ồn ào. Ta cảm nhận mình được mang vào một gian phòng ấm áp, chợt nhớ phía sau Tây viện hình như là phòng nghỉ của thái y trực đêm.

“Này Lâm Giang người đã bị trục xuất khỏi Thái Y viện, người không thể vào đây!” Một giọng nói lão khô khan phát ra.

“Nhưng... Trần đại nhân, Hòa phi nương nương ngất xỉu rồi, ta phải bắt mạch cho nương nương, ông đừng cản đường ta.” Lâm Giang giận dữ nói.

“Dù vậy cũng không thể...” Giọng nói lão khô kia chống chế.

“Cái gì mà có thể với không thể? Nếu Lâm đại nhân không thể thì Trần đại nhân đến bắt mạch cho chủ nhân ta đi! Này, ông ngăn ra làm gì? Chủ nhân ta mà xảy ra chuyện gì, ông gánh tội nổi không?” Tiểu Phúc Tử chua ngoa, lần át giọng nói lão khô của Trần đại nhân.

“Phải đó, Trần đại nhân, mau đến đây xem giúp đi! Không thì các vị đại nhân đứng ở kia, ai cũng được, mau đến xem mạch cho chủ nhân ta!” Ngọc Nga

nước nở phụ họa.

“Ấy... chuyện này...”

Tây viện càng lúc càng loạn, Tiểu Phúc Tử và Ngọc Nga không ngừng dùng mồm mép tấn công mấy vị thái y trực đêm đang đứng chung quanh. Bọn họ đã biết Liễu Thục phi không muốn ai chữa trị cho ta, lại thấy trước mắt một Lâm Giang tuổi trẻ tài cao, chỉ vì không tuân theo Liễu Thục phi mà có hậu quả thế nào, nên chẳng có ai dám lại gần ta, nói gì đến bắt mạch xem bệnh. Xúm lại xì xào bàn tính một hồi, cuối cùng vị gọi là Trần đại nhân mới lao khảo nói:

“Thôi thì Lâm Giang nguoi cứ xem bệnh cho Hòa phi nương nương trước đi. Để bản quan đi thỉnh ý Viện phán đại nhân”

Nói rồi liền nghe tiếng bước chân lộp cộp rời đi, tưởng như vội vã lắm. Vị Trần đại nhân này đi rồi, các thái y khác cũng lần lượt tản ra. Bầu không khí trở nên yên ắng.

“Chủ nhân, bọn họ đi cả rồi.”

Ngọc Nga lay người ta.

Ta nín thở, nghe ngóng một chút, đến khi chắc chắn không còn nghe thấy tiếng chân nào ở gần mới mở mắt ra, ngồi bật dậy.

“Ồ... nương nương...” Lâm Giang tròn mắt, há hốc miệng.

“Chào Lâm đại nhân.” Ta nhe răng cười với Lâm Giang, nhân tiện cởi bỏ áo choàng đã ướt nước mưa ra. Y phục bên trong vẫn khô ráo, thật may.

“Đây là chuyện gì vậy?” Lâm Giang tròn xoe hai mắt, hỏi.

“Bản cung thấy đã quá giờ thay thuốc mà đại nhân vẫn chưa đến mới cho người đi hỏi thăm, hóa ra là đại nhân gặp chuyện. Vì vậy bản cung đến đây giải vây cho đại nhân.”

Ta thu lại vẻ mặt đùa giỡn ban nãy, nghiêm túc nhìn Lâm Giang. Lâm Giang lúc này mới thở dài:

“Thì ra là vậy. Vì thần bất tài, liên lụy nương nương phải chịu khổ rồi.”

Ta lắc đầu:

“Không đâu, là bản cung liên lụy đại nhân. Nếu đại nhân không vì bản cung mà chống đối Thục phi thì sẽ không xảy ra chuyện như thế này.”

“Vi thần chỉ làm chuyện nên làm. Có điều... không ngờ làm quan lại phức tạp như vậy.” Lâm Giang cười khổ.

“Dù sao thì đại nhân cũng không cần phải quý như vậy.”

Ta buột miệng nói. Giọng điệu hàm ẩn mỉa mai cùng trách cứ. Lâm Giang là người học cao, liền nhận ra ngay ý nghĩa lời nói của ta. Vẻ mặt hắn càng thêm khổ sở.

“Vi thần vốn cũng chẳng muốn làm quan. Chỉ là vì mẫu thân ở nhà mà thôi. Ngày trước phụ thân vi thần từng là thái y danh tiếng được Tiên Đế vô cùng trọng dụng. Đáng tiếc người mất sớm, để lại một mình vi thần cùng mẫu thân. Phụ thân sinh thời luôn luôn thanh bạch, vì vậy sau khi người mất đi, hoàn cảnh trong nhà càng lúc càng khó khăn. Mẫu thân cơ cực hai mươi mấy năm, nuôi nấng vi thần, chỉ có một mong ước là vi thần có thể kế nhiệm phụ thân, trở thành một thái y giỏi giống như người. Đáng tiếc vi thần lại...”

Lâm Giang rất tự nhiên giải bày nỗi niềm trong lòng. Ta nghe mà nhớ tới mẫu thân của mình, cảm khái không thôi.

“Bản cung hiểu rồi. Đã trách lầm đại nhân, là bản cung sai. Nhưng đại nhân cũng không cần lo lắng. Bản cung tuyệt đối không bỏ rơi đại nhân.”

“Nhưng ý Viện phán đã quyết, nương nương làm thế nào... còn có Thục phi...”

“Bản cung sẽ cố hết sức. Đại nhân chỉ cần tin tưởng bản cung là được.”

Lâm Giang ngơ ngẩn, chưa hiểu ra vấn đề nhưng cũng gật đầu:

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào?”

Ta đáp:

“Trước hết Lâm đại nhân hãy cho ta ít thuốc an thần mạnh một chút. Sau đó, khi Viện phán đến, cứ nói ta bị nhiễm gió độc hôn mê bất tỉnh đi.”

Lâm Giang phản đối:

“Chỉ là chút thuốc mê... Viện phán sẽ phát hiện thôi.”

Ta nhếch môi cười:

“Phát hiện thì thế nào? Ta cứ nằm ỳ ra đó không tỉnh, hần làm gì được ta? Đại nhân chỉ cần khẳng khẳng nói ta nhiễm gió độc là được. Nếu hần cứ không tin, đại nhân hãy hỏi hần tại sao ta không tỉnh, xem hần trả lời thế nào.”

“Thật là...” Lâm Giang nhăn mày. “Cứ cho là như vậy. Vậy còn sau đó nữa thì sao?”

“Tạm thời vậy đi đã.”

Ta mỉm cười một cách thần bí. Thực ra, chính ta cũng chưa biết tiếp theo sẽ thế nào. Chỉ có thể chờ xem thân phận công chúa hòa thân của ta ở Bách Phụng quốc này đáng giá bao nhiêu.

“Được... Nương nương đợi chút, vi thần sẽ mang thuốc đến.” Lâm Giang gãi đầu, tự biết hỏi thêm cũng không được gì nên ngoan ngoãn đi tìm thuốc.

Đợi hần đi khỏi, Tiểu Phúc Từ mới nói:

“Hóa ra chủ nhân bảo cần đến nô tài, chính là cần nô tài bế người vào sao?”

Ta đáp:

“Đúng vậy. Ngọc Nga ốm yếu, không bế nổi ta. Lâm Giang thì không được.”

Tiểu Phúc Từ dẫu mới muốn nói thêm nhưng Ngọc Nga đã cản hần lại, nghiêm túc hỏi ta:

“Chủ nhân... người muốn đánh động đến Hoàng thượng sao?”

Ta mỉm cười, khẽ gật đầu. Bởi vì ta không thể trực tiếp đến gặp Hoàng Đế khóc lóc kể khổ, nên đành dùng cách này. Để xem, rốt cuộc công chúa Tùy Khâu ở Bách Phụng quốc này có bao nhiêu trọng lượng. Cũng là xem Hòa phi ta ở trong lòng Hoàng Đế đáng giá bao nhiêu. Cho dù không thành công thì cũng biết được vị trí thật sự của mình, về sau còn biết mà liệu đường tiến thoái.

“Chuyện này rất nguy hiểm!” Ngọc Nga lộ vẻ hoảng hốt.

“Ta biết. Thế nên, sau khi ta dùng thuốc mê rồi, hai người các người dù bất cứ giá nào cũng không được rời xa ta nửa bước, không được để ta ở một mình, càng không được để ta ở một mình cùng kẻ khác. Nhớ không?”

“Nô tỳ hiểu rõ. Nô tỳ sẽ hết sức cẩn thận. Tuyệt đối không để xảy ra thị phi không đáng có. Chủ nhân, xin yên tâm.”

Ta mỉm cười, với tay nắm lấy bàn tay thô ráp của Ngọc Nga, tỏ rõ tin tưởng. Hai người vừa trao đổi được mấy câu thì Lâm Giang đã bùng thùng thuốc quay lại.

“Đây là Tư Mê hương, nương nương thử xem.” Lâm Giang lôi ra một bình sứ nhỏ đưa cho ta.

Ta mở nắp bình sứ, kê lên mũi ngửi thử một hơi.

“Cái này quá nhẹ, không đủ làm hôn mê ngay, mà cũng mau tỉnh lại quá.”

Lâm Giang lại lục lại thùng thuốc, lấy ra một bình sứ khác.

Ta lại mở ra ngửi thử, vẫn cảm thấy quá nhẹ, bèn bắt hần đổi loại khác. Đổi qua đổi lại mấy bình, đến bình thứ năm, ta vừa mở ra liền ngửi thấy mùi mê được rất thanh mà dai dẳng, hương vừa chạm mũi đã làm cho đầu óc nhẹ bẫng đi. Không nghi ngờ gì, đây chính là loại mê được tốt nhất của Lâm Giang. Có thứ tốt như thế mà không đưa ra ngay từ đầu. Thật keo kiệt. Ta nghĩ bụng, định trách hần một tiếng nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy một tầng mây đen kéo tới che mờ hai mắt. Ý thức đột ngột tan ra như bột nước. Thân thể cũng mềm oặt ngã ngược xuống giường. Chỉ còn nghe thoang thoang giọng nói kinh hãi của Lâm Giang:

“Áy chết! Đây là Mị hương cực mạnh, nương nương hít cả một hơi dài như thế e rằng ba ngày sau cũng chưa tỉnh dậy đâu...”

***

Ta không biết mình đã ngủ bao lâu. Khi tỉnh dậy, liền thấy mình không còn ở phía sau Tây viện nữa rồi. Mê được của Lâm Giang quả thật rất tốt. Đến lúc tỉnh dậy, đầu óc ta vẫn còn mụ mị, phải nằm yên một lúc mới phần nào lấy lại được tỉnh táo.

“Không phải Cẩm Tước cung?”

Ta hơi giật mình, ngồi dậy nhìn quanh, từ chân gối đến rèm trướng đều một màu vàng sáng quen mắt, chẳng phải là Noãn Các của Hoàng Đế hay sao?

Hoàng Đế vì sao lại mang ta về đây?

Ta hít sâu một hơi, tự nhủ phải thật bình tĩnh, sau đó nhẹ nhàng xỏ giày, bước xuống giường, rón rén vén màn đi ra ngoài.

Gian phòng bên ngoài, đèn thấp sáng rực. Hoàng Đế ngồi bên thư án, một tay cầm bút lông, một tay chống cằm, ánh mắt chuyên chú nhìn vào quyển tấu chương bày trên bàn. Lông mày hơi nhíu lại như thể đang phải quyết định chuyện gì quan trọng lắm.

Ta đến gần hắt, khe khẽ thỉnh an:

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Hoàng Đế giật mình ngẩng lên, thấy ta liền phẩy tay cho bình thân, nói:

“Ngủ suốt một ngày, cuối cùng cũng chịu dậy rồi à?”

Chất giọng thanh nhẹ, bằng phẳng như mặt hồ nước mùa xuân, nhưng lại mang theo sát ý lạnh lùng.

“Thần thiếp khiến Hoàng thượng bận lòng, tội đáng chết.”

Ta đáp yếu ớt, lại quỳ xuống dập đầu.

“Cũng biết như vậy à?” Hoàng Đế cười lạnh, buông lời quở trách:

“Lần trước thì nhảy xuống hồ sen, lần này lại đội mưa gió nửa đêm đến Thái Y viện. Không cần mạng nữa rồi sao?”

“Thần thiếp chỉ là... thấy Lâm Thái y quá giờ thay thuốc mà vẫn chưa đến... nên mới đi xem sao...” Ta cố tình đáp ngập ngừng.

“Chứ không phải là nàng đã biết hắt gặp họa nên không quản ngại mưa gió, lập tức đi ứng cứu?” Hoàng Đế càng nói, giọng càng lạnh.

Ta cắn cắn môi, làm bộ dạng khổ sở:

“Hoàng thượng thánh minh.”

“Rốt cuộc, là nàng quá tốt bụng hay là quá ngốc nghếch đây?”

Hoàng Đế rời khỏi ghế rồng, bước đến ngồi xổm trước mặt ta, nâng cằm ta lên, ép ta nhìn thẳng vào mắt hắt. Đôi mắt Hoàng Đế trong veo, ta như thấy cả hình ảnh mình phản chiếu trong đó. Khoảng cách quá gần, khiến cho ta càng cảm nhận rõ nộ khí tỏa ra từ người hắt. Chỉ như vậy mà chộc giận hắt đến mức này sao?

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc lâu, cuối cùng ta là người chịu thua, cụp mắt lí nhí:

“Không phải như Hoàng thượng nghĩ đâu... Thần thiếp muốn cứu Lâm Thái y, suy cho cùng chỉ là vì bản thân thôi. Ngoài ngài ấy ra, bây giờ đâu còn thái y nào muốn chữa trị cho thần thiếp...”

Ta bỏ lửng câu nói, hai mắt dời xuống đôi tay quần băng trắng của mình. Có lẽ Lâm Giang đã thay thuốc trong lúc ta ngủ. Bây giờ vẫn còn nghe mùi sang được thoang thoảng.

“Là vậy sao?”

Giọng Hoàng Đế nhẹ bằng. Hai tay ta đột ngột bị hắt nắm lấy.

“Hoàng thượng...” Ta kêu khẽ.

Hoàng Đế không đáp, chăm chú nhìn mười đầu ngón tay quần đầy băng vải của ta, nhẹ nhàng chạm vào từng ngón một. Ta để yên cho hắt ngắm soi, tranh thủ quan sát biểu cảm trên mặt hắt, hi vọng tìm ra chút manh mối có lợi cho mình nhưng chẳng phát hiện được gì. Ban nãy đúng là có giận dữ, nhưng bây giờ lại phẳng lặng như không. Tiểu tử này nóng lạnh thất thường, thật khó đối phó.

“Nhất định là rất đau.” Hoàng Đế lăm lăm.

“Cũng không đến mức đó.” Ta lắc đầu.

“Có giận lắm không?”

“Thần thiếp không dám...”

“Là không giận hay muốn giận mà không dám?”

“Thần thiếp...”

“Trẫm xin lỗi.”

Ba từ gọn lỏn thốt ra từ miệng Hoàng Đế cũng đủ làm ta choáng váng. Hắn xin lỗi ta sao? Thiên tử cũng có lỗi sao?

“Hoàng thượng...”

Ta ngẩn người nhìn Hoàng Đế, không dám tin vào tai mình. Hoàng Đế thấy ta ngỡ ngàng thì đột nhiên phì cười một tiếng. Nụ cười của hắn sáng lạn đến chói mắt.

“Ngẩn ra làm gì? Thích quý lắm sao? Còn không mau đứng dậy?” Nói rồi, nắm lấy hai tay ta kéo dậy. Bàn tay hắn chỉ lớn hơn tay ta một chút, nhưng khi phủ lên tay ta, vẫn mang lại cảm giác ấm áp khó tả.

Ta thuận theo Hoàng Đế mà đứng dậy. Mê được chưa tan hết, khiến ta hơi choáng váng, may có Hoàng Đế đỡ lấy nên không ngã.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Ta xoa xoa trán, cảm thấy đầu óc lại mịt mờ. Thuốc này thật sự tốt quá mức cần thiết.

“Đang bệnh thì đừng phí sức lực, mau lại đây ngồi xuống rồi nói.”

Hoàng Đế kéo ta đến, đặt ngồi ở chiếc ghế bên cạnh thư án. Sự ân cần đột ngột của hắn khiến ta có vài phần sợ hãi. Hoàng Đế ngược lại rất tự nhiên, còn vui vẻ xoa đầu ta trước khi ngồi vào thư án. Cứ như thể ban nãy hắn không hề nổi giận, không hề trách cứ ta gì cả.

“Chuyện Lâm Giang, nàng có thể yên tâm. Trẫm đã ban khẩu dụ cho lão già Viện phán kia rồi. Ngoài trẫm ra, không ai khó dễ gì Lâm Giang được đâu. À, trẫm cũng đã nói, từ nay về sau, Lâm Giang sẽ phụ trách chăm lo sức khỏe của nàng. Không cần lo lắng gì nữa.”

Hoàng Đế vừa nói, vừa thông thả lật tấu chương.

Hoàng Đế đã biết Liễu Thục phi chỉ phôi Viện phán đại nhân, cũng biết ngoài Lâm Giang sẽ không có ai dám thật lòng chữa trị cho ta nữa nên mới vì ta mà ra mặt giữ lại Lâm Giang. Như vậy, tức là Hoàng Đế vẫn để tâm an nguy của ta. Công chúa hòa thân ta đây, quả nhiên cũng không đến nỗi không có giá trị gì.

Gánh nặng trong lòng ta đã buông xuống, bèn vội cảm tạ long ân:

“Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng.”

Hoàng Đế nâng bút phê gì đó vào quyển tấu chương, vừa viết vừa nói:

“Không cần. Sau này có gì thì đến nói với trẫm một tiếng. Đừng tự ý làm cần.”

“Dạ.”

“Còn nữa, về phần Thục phi, nàng tránh được thì tránh. Sau này, đừng lại gần nàng ấy.”

“Dạ.”

Ta đáp theo phản xạ. Trong cái đầu đáng thương vẫn đang mụ mị vì mê được của ta, bỗng hiện ra ký ức những ngày thơ ấu.

Ngày xưa, khi ta còn rất nhỏ, có một lần nghịch tổ ong, bị ong đốt sưng cả mình mẩy. Mẫu thân vừa thương vừa giận, đánh vào mông ta, răn đe: “Sau này đừng lại gần tổ ong nữa”. Ta biết, mẫu thân nói vậy vì người yêu ta.

Cũng có một lần, khi ấy mẫu thân đã mất, ta lang thang trong hoàng cung, không biết thế nào lại lạc chân đến cung một vị sủng phi họ Ý, đúng lúc phụ hoàng cùng sủng phi này đang dạo mát. Sủng phi chê ta dơ bẩn, dơ đến mức làm bà ta sợ hãi, phải nẹp sát vào người phụ hoàng. Phụ hoàng vì thế mà nổi giận, nói với ta: “Sau này đừng lại gần Ý phi nữa”. Ta biết, phụ hoàng nói vậy vì người yêu Ý phi.

Mơ màng một hồi cũng nghĩ không ra, một câu “đừng lại gần nàng ấy” của Hoàng Đế rốt cuộc là loại ý tứ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nhờ một lời nói của Hoàng Đế mà những chuyện thị phi xung quanh ta ít hẳn đi. Lâm Giang được chỉ thị làm thái y chuyên chăm lo cho sức khỏe của ta. Từ nay về sau, xem như đã cùng ngồi trên một con thuyền. Cho dù hắn không muốn, phi tử khác cũng chẳng ai dám mời hắn đến xem bệnh nữa. Ta thực ra chỉ cố gắng bảo vệ mình, nhưng trong mắt người khác thì lại là hành động đại nhân đại nghĩa, xả thân cứu người. Cái danh Bò Tát sống của Triệu Đức phi tặng ta cho lại càng được thể vang xa. Cả hậu cung này, có thể nói là đang tràn ngập hào quang từ bi nhân ái của ta, khiến cho ta càng không dám

bước chân ra khỏi cửa. Triệu Đức phi quả thật muốn dùng vòng hào quang này siết chết ta.

Lại nói, Lâm Giang khi nhận lại quan phục đã cảm động mà chạy một mạch đến Cẩm Tước cung, quỳ lạy ba cái, thề cả đời phụng sự cho ta. Liễu Thục phi vốn muốn làm ta mất thể diện, nay hóa ra tự làm xấu mặt mình. Nàng ta thẹn quá hóa giận, nghe đâu đã đập bể toàn bộ số bình gốm tiến cống ở Mẫu Đơn cung. Số bình gốm đó là quà từ Tùy Khâu đưa đến năm trước. Liễu Thục phi lúc đó rất yêu thích, số đồ gốm này vốn nên phân phát đều cho các phi tử nhưng rốt cuộc đều bị nàng ta thu tóm cả, khiến cho hậu cung nổi một trận sóng gió. Yêu thích là vậy, không hiểu sao bây giờ lại dỗi ý đập vỡ toàn bộ. Các phi tử bị nàng ta đoạt quà lúc trước bây giờ đều ảm ức, chỉ là không dám nói ra. Làm hồng công phẩm, là kẻ khác thì đã sớm bay đầu. Chỉ là Liễu Thục phi đắc sủng, Hoàng Đế cung chiều nàng ta còn hơn trên bảo, mấy cái bình gốm há có thể so sánh với mỹ nhân hay sao? Chính vì lẽ này, Hoàng Đế không những không nổi giận, lại còn sai người mang toàn bộ số đồ gốm Tùy Khâu còn ở trong kho sang Mẫu Đơn cung cho nàng ta đập tiếp. Ta nghe mà không nhịn được cười. Hoàng Đế như thế, là sủng nàng ta hay là cố tình chọc giận nàng ta? Bất quá, những chuyện phiền phức không đáng có đã may mắn được hóa giải, ta nên lấy làm vui mừng.

Hoàng hậu đã cho phép ta miễn thỉnh an buổi sáng, ta lại không ưa thích gặp mặt những phi tử khác cho nên tránh được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Dù vậy, phép tắc nên giữ thì vẫn phải giữ. Buổi chiều mát trời, ta chuẩn bị trang phục chỉnh tề, ngồi kiệu sang Minh Ngọc cung, rủ Trịnh phi cùng đến chỗ Hoàng hậu trò chuyện. Hoàng hậu thấy hai người bọn ta đến liền vui vẻ sai người bày điểm tâm ở hoa viên, gọi là thưởng hoa luận sự.

“Mấy ngày rồi không đến thỉnh an tỷ tỷ, muội thật có lỗi.” Ta mỉm cười nói trước.

“Muội muội gặp chuyện khó xử, bản cung lại không tiện giúp đỡ, muội không trách bản cung thì thôi, bản cung sao có thể trách muội.” Hoàng hậu lắng đầu, thờ dài.

Ta nói:

“Nguyệt nhi biết tỷ tỷ có điều khó xử. Chuyện cũng không có gì nghiêm trọng. Nhờ Hoàng thượng bao dung, mọi sự đều ổn thỏa rồi.”

Trịnh phi nghe đến đây, lên tiếng trách móc:

“Cũng phải nói, Nguyệt tỷ thật sự quá liều lĩnh. Bản thân đang trong tình thế khó xử, lại còn bất chấp đi cứu một thái y. Tỷ tỷ không biết đâu, lúc nghe tin tỷ tỷ ngã xỉu ở Thái Y viện, muội đã lo lắng đến mức nào.”

Ta cười:

“Chẳng phải tỷ vẫn bình an vô sự sao?”

Hoàng hậu uống một ngụm trà, thông thả nói:

“Nguyệt nhi hành sự thận trọng. Ta biết, nếu muội đã ra tay, nhất định nắm chắc phần thắng. Muội dám đến Thái Y viện, tức là đã chắc chắn sẽ chiếm được hậu thuẫn của Hoàng thượng, phải không?”

Giọng nói của Hoàng hậu thanh nhẹ, êm ái như rót mật vào lòng. Dù cho có mang theo ác ý vẫn ngọt ngào đến mức khiến người ta say đắm. Ánh mắt của nàng cũng vậy. Đen láy như hắc cảm thạch, sâu thẳm và phẳng lặng. Ta hoàn toàn không nhìn ra được gì, nhưng ta biết Hoàng hậu đang không vui. Từ lúc nghĩ đến việc dùng thân phận công chúa hòa thân gây áp lực với Hoàng Đế, khiến hắn phải ra mặt giúp ta, ta đã biết mình sẽ làm phật lòng Hoàng hậu. Nhưng ta còn cách nào khác? Bọn họ đều có ngoại tộc hỗ trợ. Liễu Thục phi đã dùng quan hệ của Liễu thị với Viện Phấn Thái Y viện để xuống tay với Lâm Giang, ra mặt chèn ép ta. Ta không có ngoại tộc chống lưng. Hoàng hậu thấy người gặp nạn chỉ nhắm mắt làm ngơ. Ngoài việc sử dụng cái hư danh công chúa hòa thân để chống đỡ, ta còn cách khác sao?

Muốn ta theo phe nàng, xả thân vì nàng nhưng lại không muốn vì ta mà ra mặt, sợ sai sót sẽ làm ảnh hưởng đến mào phượng của nàng.

Muốn ta tự lo liệu nhưng lại không muốn ta lộng quyền, ảnh hưởng đến Hoàng Đế của nàng, sợ ta vượt mặt nàng.

Hoàng hậu nuông nuong, người đã quá cầu toàn rồi.

Ta cúi đầu, vươn tay gấp một miếng bánh quế nhằm tránh ánh mắt Hoàng hậu, cười nhẹ:

“Thần thiếp chỉ là gấp quá mà làm liều. Nào có tính toán gì, càng không dám trộm đoán thánh ý.”

Hoàng hậu nghiêm trang nhìn ta một hồi, đột nhiên lại bật cười:

“Bỏ đi, bỏ đi. Bản cung cũng chẳng có ý gì. Muội muội không cần căng thẳng như thế.”

Ta gật đầu đáp: “Dạ phải.”

Trịnh phi nghếch mặt, không hiểu đầu đuôi ra sao, muốn hỏi mà cũng chẳng biết hỏi từ đâu, chỉ đành cười trừ cho qua.

“À phải, ba ngày nữa Lão Phật gia sẽ về đến Hoàng thành. Muội nên chuẩn bị một chút, tránh làm Lão Phật gia không vui.” Hoàng hậu đổi đề tài.

“Vậy mong tỷ tỷ chỉ bảo cho muội.” Ta ngoan ngoãn gật đầu.

Trịnh phi phẩy tay cười hì hì: “Đại tỷ, tỷ lo xa quá rồi. Lão Phật gia là cô cô của tỷ, Nguyệt nhi lại là tỷ muội tốt của chúng ta. Lẽ nào Lão Phật gia lại khó dễ Nguyệt nhi?”

Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng, tiện tay rót thêm trà cho Trịnh phi:

“Cô nhân nói: Cẩn tắc vô ưu. Những người mong bắt lỗi Nguyệt nhi của chúng ta cũng không ít đâu. Đừng để lộ sơ hở mới là thượng sách.”

“Nói cũng phải...” Trịnh phi gật gù. “Vậy thì trước tiên nên nói cho Nguyệt tỷ những úy kỵ cơ bản của Lão Phật gia nhỉ?”

Hoàng hậu gật đầu. Đại khái chỉ là kể sơ qua những chuyện có liên quan đến Thái hậu, không có gì phức tạp nên Hoàng hậu để Trịnh phi nói thay. Mỗi lời nàng nói ra, ta đều cẩn thận ghi nhớ trong lòng.

Huệ Từ Thái hậu khuê danh là Hà Giai Nhiên. Mười sáu tuổi tiến cung hầu hạ Tiên Đế, được Tiên Đế phong Cơ. Hai mươi năm trong hậu cung, từng bước từng bước đi đến địa vị Quý phi, trở thành người đứng đầu Tứ Đế phi, nắm giữ một nửa quyền cai quản lục cung nhưng không hề kiêu căng hống hách, đối xử với chúng phi cũng như cung nhân đều hết mực ôn hòa, nhân ái. Vì vậy rất được Phùng Hoàng hậu yêu quý. Hai người tình như tỷ muội, sớm tối bên nhau, hậu cung hòa thuận. Về sau, Phùng Hoàng hậu mắc bệnh lạ sớm rồi xa nhân thế, giao lại Thái tử Chiêu Huy chưa tròn mười tuổi cho Hà Quý phi nuôi dưỡng. Hà Quý phi trở thành chủ nhân hậu cung. Không lâu sau, Tiên Đế thương nhớ cố Hậu, cũng lâm bệnh nặng băng hà. Thái tử Chiêu Huy lên ngôi, chính là Hoàng Đế bây giờ. Hà Quý phi khi ấy trở thành Thái hậu, phong hào Huệ Từ, “huệ” trong “trí tuệ”, “từ” trong “nhân từ”. Phùng Hoàng hậu được truy phong làm Minh Đức Thái Hậu. Hoàng Đế lên ngôi khi còn quá nhỏ, Huệ Từ Thái hậu buông rèm nhiếp chính ba năm, giúp Hoàng Đế ổn định cục diện xong thì lui về Hậu cung, cả ngày tụng kinh niệm Phật. Ngoại trừ một năm hai lần đi Bạch Lan sơn lễ Phật một tháng thì bà hầu như không rời khỏi Thuận Ninh cung.

“Như vậy, Lão Phật gia không phải thân mẫu của Hoàng thượng?” Ta hỏi.

“Đúng vậy. Thân mẫu của Hoàng thượng vốn là Vũ Tiệp dư nương nương. Nhưng Vũ Tiệp dư nương nương sinh khó, sau khi sinh ra Hoàng thượng thì băng huyết qua đời. Hoàng thượng mới được Phùng Hoàng hậu nhận nuôi. Thật đáng thương, Phùng Hoàng hậu cũng đoán mệnh. Hoàng thượng và Lão Phật gia ầu ơ cũng xem như có duyên mẫu tử. Tình cảm của hai người càng không thua gì mẫu tử ruột thịt cả.”

Trịnh phi ôn tồn giải thích, tỏ vẻ người lớn hiểu biết. Ta thận trọng lắng nghe những lời nàng nói, cảm thấy vị Tiệp dư họ Vũ kia thật đáng thương, vừa sinh được con trai đã mất mạng. Nếu không... người ngồi ở ngai Thái hậu bây giờ đã là bà ấy.

Mà lắng lại, ở trong hậu cung, nữ nhân đáng thương đoán mệnh như vậy luôn có rất nhiều.

“Lão Phật gia từ lâu đã tụng kinh niệm Phật, mấy năm gần đây thì luôn chuyên tâm tu hành. Tính người thích giản dị, ghét nhất những thứ màu mè xa hoa, thích người nhu thuận hiền lễ, ghét kẻ vô phép. Ở trước mặt Lão Phật gia, muội phải thật chú ý tuân thủ phép tắc.”

Hoàng hậu nói thêm. Bên ngoài là chỉ bảo cho ta, thực chất là không muốn ta hỏi thêm về mối quan hệ của Thái hậu và Hoàng Đế. Ta cũng biết điều, cười hùa theo:

“Nếu vậy thì Thục phi sẽ phải chịu khổ rồi.”

“Còn không phải sao? Ha, bây giờ nàng ta khoa trương đắc ý như thế cũng vì Lão Phật gia vắng nhà. Có Lão Phật gia ở đây, xem nàng ta sẽ thế nào!” Trịnh phi hà hê ra mặt.

Hoàng hậu che miệng cười: “Có thánh sùng bợ thân, nàng ta có thể bị làm sao được? Trước nay chẳng phải đã thế sao?!”

Nói đoạn, lại chỉ cho ta thêm một số úy kỵ khác. Ta thờ dài trong lòng. Người tu hành tứ đại giai không, có sao lại có nhiều úy kỵ như vậy?

***

Thái hậu đi xa sắp về, hậu cung rộn ràng hẳn lên. Người người đều lo lắng chuẩn bị lễ vật mang đến Thuận Ninh cung. Tuy nói rằng Thái hậu quy y cửa Phật, nhưng Thái hậu thích người hiền lễ nghĩa như thế nên cũng không thể thiếu chuyện quây cáp cho hợp lễ. Tượng Bồ Tát ngọc, chuỗi bồ đề trăm năm, bồ đoàn lụa, nhang trầm quý các thứ nườm nượp đưa đi từ các cung. Hoàng hậu biết tài lực của ta không đủ, bèn đưa cho ta một bức tranh Phật cổ, bảo dâng lên Thái hậu làm lễ ra mắt luôn thể nhưng ta từ chối. Ngẫm bản thân mình là phi tử nghèo khó nhất nhì trong cung, nếu đem đến thứ quý giá quá thì Thái hậu tự khắc sẽ biết là có người phú quý chuẩn bị cho ta. Lễ vật mà cũng để người khác chuẩn bị cho mình thì còn gì là thành tâm. Nhưng nếu tặng thứ bình thường thì lại chẳng khác nào xem thường Thái hậu. Ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định tự tay chép mười bản kinh Bát Nhã làm lễ vật. Thái hậu tín Phật như vậy sẽ không thể nào chê lễ vật là kinh Phật. Tự tay chép kinh cầu phúc cho Thái hậu, vừa là phương pháp bày tỏ lòng thành kính của ta, vừa nhân tiện để Thái hậu thấy chữ nghĩa của ta tệ hại đến nhường nào. Nếu Thái hậu tốt bụng thì trong các buổi yến tiệc sau này sẽ tự giác không gọi ta ra thì thổ văn chương. Còn nếu không được vậy thì cũng đành chịu.

Phía Tạ phủ đã mang thư đến nói Tạ Thu Dung đột nhiên nhiễm phong hàn, xin được lưu lại phủ dưỡng bệnh một thời gian. Ta đọc qua mấy lần, cảm thấy thư này không có gì mờ ám, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác kì quái không thể giải thích. Nghĩ nghĩ một hồi, quyết định viết lại cho Tạ Thu Dung một lá thư ngắn, đại ý nói nàng yên tâm nghỉ ngơi dưỡng bệnh, nếu có gì cần đến ta thì đưa thư đến. Cuối thư không quên nắn nót viết bốn chữ Đan Nguyệt kính bút.

Tuy cảm thấy chuyện Tạ Thu Dung đột ngột lâm bệnh có chút bất thường nhưng ta cũng không có quá nhiều thời gian suy nghĩ chuyện đó. Toàn bộ thời gian rảnh rỗi trong ngày, ta dồn vào việc chép kinh Phật. Cũng may vết thương trên mấy đầu ngón tay của ta lành rất nhanh, Lâm Giang bảo bảy ngày sẽ khỏi nhưng chưa đến bốn ngày, toàn bộ vết thương đã lành lặn cả rồi. Lâm Giang vô cùng kinh ngạc trước tốc độ hồi phục của ta. Ta chỉ cười nói tắt cả

là do y thuật hần cao thâm. Chuyện được nhân, ta không muốn nhắc đến. Được nhân là một bí thuật thất truyền trên giang hồ, lại cũng là thể mạnh bí mật của ta, ta đương nhiên phải giấu kín.

Chép kinh Phật thật ra là một việc tốt, có thể vừa luyện chữ, vừa nghiệm ra nhiều đạo lý, làm cho tâm thanh thản được chút ít. Tính đến hôm nay ta đã chép được tám bản.

“Chủ nhân nghỉ tay ăn chút canh sen thanh tâm đi ạ.”

Ngọc Thủy đẩy cửa bước vào, trên tay là một chén canh hạt sen thơm nức mũi. Ta đặt giấy bút qua một bên, vui vẻ đón lấy chén canh:

“Tay nghề của người càng lúc càng cao rồi đấy.”

“Đa tạ chủ nhân.”

Ngọc Thủy cười, không quên rót trà ra sẵn cho người bót, khi ta ăn xong canh là sẽ có trà uống ngay. Con người Ngọc Thủy luôn chu đáo như vậy.

Ta đang ăn, chợt nhớ ra một chuyện, liền ra hiệu bảo Ngọc Thủy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình:

“Người lại đây, bản cung có chút chuyện muốn hỏi.”

“Dạ, chủ nhân cứ nói.”

Ngọc Thủy vâng lời, ngồi xuống cạnh ta.

“Người nhập cung bao nhiêu năm rồi?”

“Dạ, nô tỳ mười ba tuổi nhập cung, đến nay đã sáu năm rồi ạ.”

Ta nuốt một ngụm canh, nhắm tính thời điểm Ngọc Thủy nhập cung, vừa khéo chính là lúc Hoàng Đế kế vị, Hoàng hậu được sắc phong.

“Ồ, vậy người là nha hoàn hồi môn của Hoàng hậu sao? Có sao lại không hầu hạ ở chỗ Hoàng hậu?”

“À, chuyện này...” Ngọc Thủy hơi ngập ngừng. “Lúc đó... nô tỳ đúng là nha hoàn hồi môn của Hoàng hậu nương nương, nhưng mà sau khi nô tỳ hầu hạ ở Triều Lan cung được ba năm thì Hoàng hậu nương nương đem nô tỳ tặng cho Lê Hiền phi nương nương... Sau đó Lê Hiền phi vì đau buồn chuyện gia đình nên lâm bệnh qua đời. Từ đó... nô tỳ luôn ở Cẩm Trúc cung này, cho đến lúc chủ nhân đến...”

Ta ồ lên một tiếng: “Thì ra còn có một vị Hiền phi nương nương từng ở đây.”

Trước nay ta luôn thắc mắc, các phi tử thường ở chung hai, ba người một cung. Cẩm Trúc cung rộng rãi lại đẹp đẽ mà chỉ có mình ta ở, thì ra trước đây là nơi ở của vị Hiền phi quá cố này.

Ngọc Thủy gật đầu, mắt hơi đỏ: “Dạ phải.”

Trông dáng vẻ đau lòng của Ngọc Thủy, ta đoán vị Lê Hiền phi kia ắt hẳn rất được lòng người.

“Lê Hiền phi là người như thế nào?” Ta hỏi.

Ngọc Thủy lén lau nước mắt, đáp: “Lê Hiền phi rất xinh đẹp, lại nhân hậu... Ngày đó, Hoàng thượng sủng ái Lê Hiền phi vô cùng... Sau khi Hiền phi nương nương qua đời, chưa có vị nương nương nào nhận được ân sủng như vậy cả.”

Ta gãi cằm “Ngay cả Thục phi và Đức phi cũng không bằng?”

Ngọc Thủy gật đầu dứt khoát: “Không thể bằng được. Lúc Hiền phi còn tại thế, Thục phi và Đức phi chỉ vừa nhập cung. Lúc đầu, Hoàng thượng căn bản còn không nhìn đến hai người ấy. Chỉ sau khi Hiền phi qua đời... thấy Hoàng thượng đau lòng, Lão Phật gia mới cất nhắc Đức phi đến an ủi Hoàng thượng. Thục phi cũng là thừa dịp đó mà lấy lòng Hoàng thượng. Bọn họ đều dựa vào mặt mũi của Hiền phi mới đến được ngày hôm nay. Ngay cả vị Liên Tuyền thị kia cũng nhờ dáng vẻ có mấy phần giống Hiền phi nên mới được Hoàng thượng yêu thích đó... Về sau, có lần Lão Phật gia muốn nâng đỡ Đức phi lên vị trí Hiền phi, nhưng Hoàng thượng không đồng ý. Người nói trong lòng người, trước sau chỉ có một Hiền phi mà thôi.”

Ta vừa lắng nghe, vừa chậm rãi ăn canh. Ngày hôm nay biết thêm được bao nhiêu là chuyện.

“Nhưng sao bản cung không nghe ai nhắc đến chuyện của Lê Hiền phi? Còn nữa, Lê gia gặp phải chuyện gì mà lại khiến cho Lê Hiền phi đau buồn đến sinh bệnh?”

“Cái này...” Ngọc Thủy gãi đầu. “Lê Hiền phi nương nương vốn là vết thương trong lòng Hoàng thượng... Tuy không ai nói ra, nhưng mọi người đều hiểu không nên nhắc lại chuyện thương tâm đó, tránh chọc giận Hoàng thượng. Còn việc của Lê gia là chuyện chính sự, nô tỳ cũng không hiểu rõ ngọn nguồn, chỉ nghe nói năm đó Lê gia phụ trách vận chuyển công phẩm nhưng lại bày mưu đoạt trọn số công phẩm đó, còn thông đồng với sơn tặc hại chết toàn bộ Cẩm Y vệ áp tải công phẩm... Cho nên... bị xử tử toàn gia... Lê Hiền phi không bị liên lụy, nhưng biến cố lớn như thế... Sức khỏe vốn không tốt, lại thêm chấn động nên...”

Nói xong, hai mắt lại rướm nước.

Ta thờ dài, rút khăn tay ra thấm nước mắt cho Ngọc Thủy, khẽ nói:

“Thật đáng thương, hồng nhan bạc mệnh.”

Ngọc Thủy sụt sịt một lúc, lại như nhớ ra điều gì, bèn nói: “Vụ án công phẩm năm đó không biết đã gây ra bao nhiêu sóng gió. Không chỉ Lê thị cả nhà mất mạng mà cả Trịnh thị cũng chịu mất mát không nhỏ. Đội trưởng Cẩm Y vệ áp tải công phẩm bị hại chết chính là đại huynh của Trịnh phi nương nương!”

Ta hơi ngạc nhiên: “Trịnh phi có đại huynh sao?”

“Dạ phải. Trịnh thị qua lại với Hà thị đã lâu nên nô tỳ cũng biết được một số việc. Trịnh tướng gia có ba người con thuộc dòng chính thất. Trưởng tử là Trịnh Thừa Minh. Nghe nói người này văn võ toàn tài, từ nhỏ lớn lên trong quân ngũ, mười bảy tuổi dám cầm quân đánh tan phản loạn ở biên cương. Hai mươi tuổi đã được phong làm tướng quân tam phẩm, nắm giữ binh phù cai quản hơn mười vạn bộ binh. Ai cũng nghĩ Trịnh thiếu tướng sẽ kế tục Trịnh tướng gia, trở thành rường cột nước nhà. Nào ngờ lại... Ài, người con trai thứ hai là Trịnh Thừa Nguyên, cũng là một nhân tài xuất chúng. Ngài ấy hiện đang là Ngự tiền thị vệ bên người Hoàng thượng đó. Phải, chính là người có gương mặt lạnh như băng ấy ạ. Người con nhỏ nhất là Trịnh phi.”

“Thì ra là vậy.”

Ta gật gù, trong đầu cố nhớ lại hình ảnh hai tên thị vệ lúc nào cũng theo sát bên Hoàng Đế. Quả đúng một trong hai người đó, có một người có đôi mắt rất giống Trịnh phi. Hóa ra lại là nhị huynh của nàng.

“A, chủ nhân muốn hỏi chuyện nô tỳ, mà nô tỳ lại nói quá nhiều chuyện không liên quan rồi...” Ngọc Thủy giật mình.

“Không sao. Đây đều là những chuyện ta nên biết.” Ta cười.

“Như vậy... ban đầu chủ nhân muốn hỏi nô tỳ điều gì ạ?”

“Ừm...” Ta tặc lưỡi, cố chọn từ ngữ thích hợp để mở đầu. “Hình như... Hoàng thượng kể vị khi còn rất nhỏ, phải không?”

“Dạ phải. Hoàng thượng mười một tuổi đã lên ngôi rồi.”

“Mười một tuổi... có phải là quá sớm không?”

Ngọc Thủy như hiểu ra ẩn ý trong lời nói của ta, bèn thấp giọng đáp:

“Đúng là có sớm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tiên Đế trị vì hơn ba mươi năm, có tất cả bảy vị hoàng tử. Hoàng thượng là hoàng tử nhỏ tuổi nhất của Tiên Đế. Nhưng sáu vị hoàng tử còn lại, người thì chết yểu khi còn rất nhỏ, người thì bệnh tật, người thì gặp nạn mà đoản mệnh, cũng có người bị ngoại tộc liên lụy... đến thời điểm Tiên Đế băng hà, chỉ còn lại một mình Hoàng thượng mà thôi.”

Ta gật đầu, ra hiệu mình đã hiểu, nhẹ nhàng vuốt tay. Ngọc Thủy vâng một tiếng rồi mau chóng dọn dẹp chén canh ta vừa ăn mang ra ngoài. Ta lại thờ dài thườn thượt, quyết định leo lên giường nghỉ sớm một chút. Chuyện trong hoàng tộc họ Tống này cứ như một búi chỉ rối xoay vòng vòng trong đầu ta, càng cố gỡ lại càng lòi ra nhiều góc mắc.

Vũ Tiệp dư sinh khó qua đời, vừa đúng lúc đẻ lại một hoàng tử cho Phùng Hoàng hậu, người vốn hiếm muộn đã lâu. Phùng Hoàng hậu lại qua đời, đẻ lại hoàng tử cho Hà Quý phi. Các hoàng tử khác hoặc chết, hoặc gặp nạn rất đúng lúc, vừa khéo để Hoàng Đế có thể lên ngôi, mang theo Hà Quý phi năm xưa trở thành Huệ Từ Thái hậu.

Hậu cung chuyên sủng là chuyện không nên, vì vậy Lê Hiền phi chết đi, vừa hay cân bằng hậu cung, mang lại thể cục ba chân Hoàng hậu – Thực phi – Đức phi ổn định như ngày hôm nay. Lại nói, gia tộc họ Lê đoạt công phẩm cũng rất đúng lúc. Nhờ vậy, Trịnh thị mất đi trưởng tử mà phải suy yếu, phải dựa vào Hà thị, khiến uy phong của Hà thị càng lúc càng cao. Trịnh tướng gia suy yếu, Triệu tướng gia vừa khéo được lợi, vurun ra thâu tóm quân quyền. Liễu thị mất đi đối trọng là Lê thị, được dịp bành trướng thị tộc.

Những chuyện này, chẳng phải là quá mức trùng hợp, quá mức thuận lợi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

Ngày Thái hậu hồi cung, ta thức dậy rất sớm để chuẩn bị. Dựa theo sở thích của Thái hậu, ta chọn ra một bộ y phục màu xanh nhạt may từ loại lụa bình thường, không quá xa hoa cũng không quá tầm thường, cổ và gấu váy thêu một dải hoa cúc trắng ngà trang nhã, tay áo dài vừa vặn che kín ngón tay. Biết Thái hậu không thích màu mè, ta bèn nói Ngọc Thủy bới một kiểu đầu đơn giản, chủ yếu là vấn gọn tóc tai, chỉ cài trâm bạc. Trang điểm không quá rực rỡ, nhưng cũng không được quá mờ nhạt để tránh kẻ khác nói ta nhếch nhác. Trang sức, hương liệu các thứ cũng vậy, không được quá phô trương, nhưng cũng không thể quá hèn mọn. Chuẩn bị xong xuôi đầu ra đó mới ngồi kiệu nhỏ đến thẳng Thuận Ninh cung.

Sở dĩ như vậy là vì nghi thức tiếp đón Thái hậu được thực hiện ở Vọng Quân môn, cổng chính của hoàng thành Bách Phụng. Đây là nghi thức hoàng tộc, tức là chỉ có Đế Hậu và các công chúa, hoàng tử được tham gia. Các phi tử khác, dù tôn quý đến đâu, thẳng thắn mà nói cũng chỉ là thiếp thất của Hoàng Đế, không được tính vào hoàng tộc họ Tống. Bản thân ta dù đã được cho đôi sang họ Tống, nhưng cũng vẫn bị coi là người ngoài. Nghi thức tiếp đón này, chung quy hiện tại chỉ có Hoàng Đế và Hoàng hậu đủ tư cách. Chúng phi không được đến Vọng Quân môn, mà phải tới Thuận Ninh cung hầu sẵn, chờ cung nghinh Thái hậu.

Nói đến Thuận Ninh cung, nhưng không phải ai cũng được phép vào. Chỉ những phi tần từ tam phẩm trở lên mới được phép vào bên trong, những người phẩm vị thấp hơn đều phải đứng xếp hàng ở bên ngoài mà nghênh đón. Nhằm tính những người đủ tư cách vào Thuận Ninh cung tới thời điểm này ngoại trừ ta ra có mười một người: Liễu Thục phi, Triệu Đức phi, Minh phi, Trịnh phi, Dương Quý cơ, Tiệp Chiêu nghi, Quỳnh Thục nghi, Tô Tu nghi, Giang Tàn, Khán Tàn và Tĩnh Tàn. Riêng Tô Tu nghi, ta nghe nói sức khỏe của nàng vẫn như bắc đèn trước gió. Vì suốt ngày gào khóc đòi gặp Hoàng Đế nên cô họng không cách nào lành được. Có lẽ hôm nay nàng ta sẽ không đến.

Khi ta đến nơi, đông đảo phi tần đều đã có mặt. Ngày hôm nay, bọn họ đều ăn mặc đơn giản. Từ ngoài vào đến cửa cung là những phi tần tứ phẩm trở xuống, hầu hết là những người không thường xuất hiện nên ta cũng chẳng biết tên. Họ nhìn thấy ta hạ kiệu bước xuống liền nhún người hành lễ:

“Chúng thần thiếp bái kiến Hòa phi nương nương.”

Ta ung dung tựa vào tay Ngọc Thủy, đi lướt ngang qua bọn họ, nhẹ nhàng nói:

“Các vị muội muội bình thân.”

Bọn họ lại kính cẩn đáp: “Tạ ơn Hòa phi nương nương.”

Nhìn bọn họ hành lễ chuyên tâm, phải phép như thế, ta có chút buồn cười. Những người này, sau lưng ta có bao nhiêu người nói được lời dễ nghe đâu. Ngọc Thủy hình như cũng nghĩ giống ta, ta nghe nàng cầu nhàu bên tai:

“Trước mặt thì cung kính, sau lưng thì dèm pha. Thật là đáng ghét.”

“Mặc kệ bọn họ. Không đáng.”

Ta cười nhẹ, nắm lấy cổ tay Ngọc Thủy, chậm rãi tiến vào bên trong Thuận Ninh cung.

Thuận Ninh cung là một trong bốn tòa cung điện nguy nga nhất hoàng cung, bên cạnh Cát Tường điện, Triều Lan cung và Đông cung. Tuy nhiên, có lẽ vì Thái hậu đã quy y cửa Phật nên Thuận Ninh cung bố trí có phần giản dị hơn cả.

Trong gió sớm thoảng tiếng phong linh trong treo ngân nga, khi xa khi gần. Ta hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn, thì ra trên phần mái đại điện Thuận Ninh cung treo rải rác vô số phong linh gỗ đủ hình dạng kích cỡ. Mỗi lần gió lùa qua, chúng lại reo lên những tiếng kêu trầm bổng khác nhau, làm thành một khúc nhạc kì lạ.

“Thì ra Lão Phật gia thích phong linh sao?” Ta lẩm bẩm.

“Nô tỳ cũng không rõ. Lúc trước từng có vài vị nương nương mang phong linh đến tặng nhưng Lão Phật gia chỉ nhận cho có, chưa hề đem treo lên. Nô tỳ cảm thấy, người chỉ đặc biệt thích những cái phong linh gỗ cũ kỹ này mà thôi.” Ngọc Thủy đáp khề.

Ta ừ một tiếng, trong lòng càng cảm thấy Thái Hậu có điểm thú vị nhưng không tiện hỏi thêm. Ngọc Thủy có vẻ cũng không biết nhiều. Hai người cứ thế lẳng lặng tiến vào đại điện. Bên trong đa số phi tử đã đến đầy đủ. Ta nhìn sơ qua, vị trí ngồi vì có Thái Hậu mà thay đổi đôi chút. Vị trí cao nhất bây giờ hẳn phải thuộc về Thái hậu. Ghế lớn bên phải kê gối mềm thêu hình phượng hoàng chín đuôi giương cánh uy nghiêm, không nghi ngờ gì, chính là chỗ của Hoàng hậu. Hai ghế lớn bên trái ghế Thái hậu kê đệm hoa mẫu đơn cao quý, có lẽ là vị trí của Thục phi, Đức phi. Hai người này vẫn chưa đến.

“Hòa phi tỷ tỷ đến rồi.”

Trịnh phi ngồi cách ghế của Hoàng hậu một ghế, vừa nhìn thấy ta liền vui vẻ gọi. Bên cạnh nàng, Minh phi cũng mỉm cười chào ta. Ba người chúng ta cùng ở chức phi, bọn họ lại vào cung trước ta, nhưng ta là công chúa hòa thân, có phong hiệu nên tính ra địa vị nhìn hơn một chút, vì thế, chỗ ngồi cũng được xếp cao hơn một chút, chính là ghế trống cạnh Hoàng hậu.

Chào hỏi với những người trong điện một hồi thì nghe tiếng thái giám hầu bên ngoài hô to:

“Thục phi nương nương giá đáo. Đức phi nương nương giá đáo.”

Những người trong điện, chẳng ai còn lạ lẫm gì tính khí của hai vị nương nương vừa đến này, nên đều vội vàng đứng dậy, chuẩn bị tư thế thỉnh an sao cho thật phải phép.

Liễu Thục phi đi trước. Triệu Đức phi đi sau một bước. Hôm nay, không những phi tử bình thường biết tiết chế ăn mặc mà ngay cả Liễu Thục phi cùng Triệu Đức phi cũng bớt xa hoa nhiều.

“Chúng thần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương, Đức phi nương nương.”

Liễu Thục phi tuy y phục không rực rỡ bằng thường ngày nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp rạng ngời không hề suy yếu. Nàng ta như thường lệ, không cho bình thân ngay mà đứng đình bước vào vị trí của mình, sau đó còn sửa sang y phục, tóc tai, rồi chậm rãi nhấp một ngụm trà, kiêu ngạo nhìn kẻ khác khúm núm cúi người trước mặt mình một cách thỏa mãn. Cuối cùng mới nói: “Bình thân.”

Lời vàng ngọc vừa dứt, mắt phượng liền quét qua chỗ ta ngồi, rùng rục cảm phần. Lưng ta đỏ mồn hôi lạnh, lập tức cup mắt không dám nhìn nàng ta nữa. Thế nhưng, Liễu Thục phi luôn tận dụng mọi cơ hội để nhục mạ ta, nhất là ở những chỗ đông người thế này.

“Nghe nói mấy ngày nay thân thể Hòa phi không được khỏe, bây giờ khá rồi chứ?”

Liễu Thục phi thẳng thừng gọi tên ta, không buồn che dấu sự khiêu khích trong giọng nói.

“Thần thiếp đã khỏe nhiều rồi. Đa tạ Thục phi nương nương quan tâm.” Ta lễ phép đáp.

“Thế thì tốt rồi. Bản cung nghe nói hôm đó, Hòa phi vì hầu đàn bản cung mà ngã bệnh, khiến cho bản cung áy náy vô cùng.” Liễu Thục phi không dễ dàng buông tha cho ta.

“Ha, Hòa tỷ tỷ có long ân che chở, dĩ nhiên thân thể phải an khang rồi. Hôm đó vừa nghe tin Hòa tỷ tỷ ngã bệnh, Hoàng thượng liền từ ngự thư phòng đích thân đến Thái Y viện mang tỷ tỷ về Noãn các đích thân chăm sóc... Thánh sủng to lớn như thế, có bao nhiêu người so bì được?”

Triệu Đức phi không bỏ qua thời cơ thêm dầu vào lửa. Hai tiếng “tỷ tỷ” ngân nga gọi đi gọi lại khiến người ta nổi hết da gà. Hừ, quả nhiên tin tức Hoàng Đế đích thân chăm sóc ta là do Triệu Đức phi góp phần đồn thổi. Đêm hôm đó, sau khi tra hỏi một hồi, Hoàng Đế tuy rằng không nổi giận với ta nữa, nhưng cũng chẳng ban ra chút thánh sủng nào cả. Chẳng những không có thánh sủng, hắn còn bắt ta mài mực, hầu trà cho hắn đọc tấu chương tới tận canh ba. Nào có chuyện ân cần chăm sóc gì đó.

“Ồ, Hòa phi nương nương nhập cung chưa lâu mà đã được lòng Hoàng thượng như thế... Đâu như chúng muội muội đây, càng ngày thánh sủng càng phai nhạt...”

Tĩnh tần tiện thể hòa theo, rõ ràng là đang khích bác Liễu Thục phi, vậy mà còn cắn cắn môi ra vẻ bản thân thương tâm lắm. Tĩnh Tâm Lan. Trong lòng ta thầm nhăm tên nàng, tự hứa sẽ cố gắng nghĩ cách giúp Hoàng hậu một tay, sớm ngày tống cổ nữ nhân đáng chết này.

Tĩnh Tần nói xong, trong đại điện liền vang lên mấy tiếng cười khúc khích.

“Các người im hết cho bản cung! Á! Nóng quá!”

Liễu Thục phi giận dữ dẫn lý trà xuống bàn. Nước trà nóng sòng sánh đổ ra tay nàng.

“Nương nương không sao chứ?”

Một cung nữ đứng hầu gần đó nhìn thấy vội chạy đến, nhưng vừa lại gần đã bị Liễu Thục phi vung tay đẩy mạnh, ngã dúi xuống đất.

“Đáng chết! Trà nóng như thế mà cũng dám mang lên, muốn làm bản cung bỏng chết sao?”

Thực ra, vì đảm bảo an toàn cho các vị chủ nhân, thức ăn và trà nước dâng lên trong cung đều có quy định rõ ràng, độ nóng chỉ vừa đủ dùng, không bao giờ nóng đến mức làm bỏng được người khác. Liễu Thục phi đang không vui, lại thêm Triệu Đức phi cùng Tĩnh Tần thêm mắm dặm muối nên càng tức giận, chỉ hận ngay nơi đại điện này không thể làm gì ta nên mới lôi tiểu cung nữ nọ ra trút giận.

Cung nữ xui xẻo kia sợ xanh mặt, liền quỳ gối dập đầu khóc van:

“Nô tỳ có tội! Thục phi nương nương tha mạng! Thục phi nương nương tha mạng!”

Liễu Thục phi mím môi, cảm nguyên lý trà thẳng tay hất lên đầu cung nữ nọ, mắng:

“Tien tỷ này, còn dám khóc lóc cái gì? Bản cung oan ức người sao? Đánh cho ta!”

Bích Duyên, cung nữ thân cận của Liễu Thục phi, chỉ chờ có thế, lập tức nhảy xổ ra nắm tóc cung nữ đáng thương đang quỳ dưới đất, tát lia lịa. Đại điện Thuận Ninh cung thoáng chốc ngập tràn tiếng khóc la cầu cứu thảm thiết.

Ta nghe Tiệp Chiêu nghi khẽ thì thầm với Khán Tần:

“Ngay cả người của Lão Phật gia mà cũng dám đánh, lại còn đánh ngay trong Thuận Ninh cung... Thục phi nương nương cũng quá...”

Khán Tần giạt mình, vội đưa ngón trỏ lên miệng, khẽ nuốt một tiếng ngăn Tiệp Chiêu nghi. Tiệp Chiêu nghi liền biết bản thân đã nhiều lời, bèn im lặng.

không nói nữa.

Trịnh phi trước sau chỉ chăm chăm nhìn vào ly trà trước mặt. Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ nàng không quan tâm, chỉ riêng ta và Minh phi ngồi cạnh mới rõ, khăn tay của nàng đã bị vò đến nát nhừ.

Nơi này bây giờ, phi vị của Liễu Thục phi là cao nhất. Người có thể ngăn cản Liễu Thục phi chỉ có Triệu Đức phi. Thế nhưng nàng ta chỉ cười nhạt nhảm nhấp nước trà, làm bộ không thấy cảnh tượng trước mắt. Những người còn lại dù biết chuyện này không ổn nhưng chẳng ai ngu ngốc mà đi khuyên can, đưa đầu cho Liễu Thục phi trút giận. Cứ ngỡ tiểu cung nữ kia phải bỏ mạng ở đây thì từ trong hậu điện vang lên một giọng nói trầm trầm:

“Thục phi nương nương thủ hạ lưu tình.”

Từ trong hậu điện, một bóng người chậm rãi bước ra. Người này là một nữ nhân tuổi trạc ba mươi mấy, thân mặc cung y nữ quan tam phẩm, dáng người hơi gầy, vẻ mặt ung dung. Tuy rằng người đang tác quái là đệ nhất sủng phi của Hoàng Đế mà vẫn dám đứng ra can ngăn, giọng điệu lại bình tĩnh không có vẻ gì là sợ hãi hay lo lắng. Phong thái giống với một vị chủ nhân nhiều hơn là một nữ quan thông thường.

“Đó là Khâm cô cô, nữ quan Chương sự ở Thuận Ninh cung.”

Trịnh phi thấy ta ngỡ ngác, bèn ghé tai nhắc nhở.

Bích Duyên nhìn thấy Khâm cô cô xuất hiện, vẻ hung hăng cũng giảm đi phân nửa, hai tay đang túm lấy tiểu cung nữ kia vội buông ra, hai chân tự giác lui về bên cạnh Liễu Thục phi. Lòng ta không khỏi trầm trồ: vị Khâm cô cô này quả không phải nhân vật tầm thường.

“Khâm Như bái kiến các vị nương nương.”

Khâm cô cô không nhìn đến Bích Duyên mà chậm rãi đi tới trước mặt mọi người, khẽ cúi mình hành lễ, tự xưng tên mình chứ không xưng là “nô tỳ” như cung nhân khác.

Sự xuất hiện của Khâm cô cô rõ ràng đã làm lửa giận trong người Liễu Thục phi càng bốc cao.

“Khâm Như, ngươi dám ngăn cản bản cung sao?” Liễu Thục phi gằn giọng.

“Khâm Như không dám.” Khâm cô cô chưa được cho bình thân nên vẫn phải giữ tư thế một chân hơi khụy xuống mà đáp lời.

“Đã không dám thì mau tránh ra một bên. Đừng để bản cung phải trị tội luôn người!”

“Bẩm Thục phi nương nương, tiểu cung nữ này nhập cung không lâu, tay chân còn vụng về mới làm nương nương phật lòng. Xin nương nương thương tình, giơ cao đánh khẽ.”

“Tay chân vụng về sao không cho nó làm việc nặng mà lại để lên trên đại điện làm cản thế này? Khâm Như, ngươi chẳng phải là Chương sự ở đây sao? Ngươi làm Chương sự như thế này ư?”

“Thưa nương nương, Khâm Như biết tội... Có điều tiểu cung nữ này vừa mất Lão Phật gia, Lão Phật gia muốn nó ở đây hầu hạ, Khâm Như không dám trái lệnh. Mong nương nương hiểu cho phận nô tài.”

Khâm cô cô đứng trong tư thế thỉnh an suốt một lúc lâu mà lưng vẫn thẳng, thân không chút run rẩy. Đối diện với Liễu Thục phi phừng phừng lửa giận mà nói năng trôi chảy. Một câu bẩm, hai câu thưa nhưng giọng điệu điềm nhiên không chút hèn mọn. Trong lời nói đã ngầm ý cảnh báo Liễu Thục phi đánh chó phải nê mặt chủ. Nhưng bản tính Liễu Thục phi ngông cuồng, lại sợ mất thể diện, đến mức này vẫn muốn làm tới.

“Ngươi... ngươi là đang đe dọa bản cung? Lão Phật gia lẽ nào lại dung túng cho bọn tiểu súc sinh vô phép này? Chi là một nô tỳ nhỏ, bản cung muốn trừng phạt, ngươi can được sao? Bích Duyên, đánh tiếp cho bản cung!”

Bích Duyên nghe lệnh, chực bước tới lại chạm phải ánh mắt lạnh nhạt của Khâm cô cô, thân thể bất giác run rẩy, thành ra bước đi chậm rì, mãi vẫn chưa tới chỗ tiểu cung nữ đang quỳ khóc bên dưới.

Minh phi dường như đã cân nhắc hồi lâu, lúc này mới khẽ lên tiếng:

“Thục phi nương nương, tiểu cung nữ này... dù sao cũng đã bị phạt rồi. Nương nương xin hãy bỏ qua đi, chớ tức giận mà tổn hại phượng thể...”

Minh phi tuy theo phe Thục phi nhưng tính nết hoàn toàn trái ngược. Nàng vốn là người ít nói, thái độ đối đãi với mọi người rất chừng mực. Những chuyện ồn ào thị phi thường ngày, ta ít khi thấy nàng tham gia. Có lẽ hôm nay nhận thấy tình hình đã quá mức không ổn, nàng mới góp lời khuyên can. Liễu Thục phi vừa nghe Minh phi nói vậy liền quắc mắt:

“Ngay cả ngươi cũng muốn chống đối bản cung?”

Minh phi bất đắc dĩ phải nói thẳng:

“Thần thiếp làm sao lại có ý đó. Thần thiếp chỉ cho rằng... nơi này là Thuận Ninh cung, Lão Phật gia có lẽ sắp về đến rồi. Người vốn thích thanh tịnh, chúng ta đừng nên để những chuyện nhỏ nhặt này làm ảnh hưởng đến người mới phải.”

Bây giờ, Liễu Thục phi mới như ngô ra vắn đề, nóng giận trên mặt cũng dịu xuống. Nàng ta không sợ trời, không sợ đất, cuối cùng vẫn phải sợ Thái hậu. Dựa vào bản tính của nàng ta, có lẽ cũng không được lòng Thái hậu.

Trong lúc Liễu Thục phi đang cần môi nghỉ ngơi, ngoài cửa điện vọng tới tiếng hỏi:

“Có chuyện gì mà náo nhiệt thế này?”

Ban này, sự chú ý của mọi người trong điện đều tập trung vào chỗ Liễu Thục phi, vì thế không ai nhận ra phía ngoài xa, Hoàng hậu đang đỡ tay Thái hậu thông thả bước vào. Thanh âm cao quý vừa rồi chính là của Thái hậu.

Bỗng nhiên thấy Thái hậu xuất hiện, người người đều kinh ngạc không nói nên lời. Riêng Liễu Thục phi hoảng hốt đến nỗi mặt mày tái xanh, buột miệng nói:

“Lão... Lão Phật gia... sao nô tài không ai thông báo...”

Thái Hậu cùng Hoàng Hậu đã vào đến bên trong điện. Nghe Liễu Thục phi nói vậy, Thái Hậu liền lạnh nhạt đáp:

“Ồ đằng xa đã nghe náo nhiệt, ai gia cứ ngỡ chúng phi đang mở hội ở chỗ ai gia, nên mới không cho người bẩm báo kéo làm các người mất hứng. Không ngờ là Thục phi ở đây điều vô dương oai.”

Thái Hậu chậm rãi ngồi lên vị trí chủ tọa. Hoàng hậu ngồi ngay cạnh bên. Quang cảnh lộn xộn kẻ khom lưng, người quỳ khóc trong điện, toàn bộ đều lọt vào tầm mắt của Thái Hậu.

Chúng phi lúc này mới như vực tỉnh, ai nấy vội vội vàng vàng rời ghế, hướng về phía Thái Hậu, quỳ xuống hành đại lễ:

“Chúng thần thiếp bái kiến Lão Phật gia, Lão Phật gia thiên tuế thiên tuế!”

Xong lại tiếp tục hướng qua Hoàng hậu:

“Chúng thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân cả đi.”

Thái Hậu nhẹ nhàng phẩy tay áo, ánh mắt dừng lại ở tiểu cung nữ mặt mày sưng húp đang quỳ bên dưới. Đợi chúng phi ổn định chỗ ngồi cả rồi, bà mới vẫy gọi Khâm cô cô:

“Khâm Như qua đây. Chuyện gì mà lại ầm ầm thế này?”

Khâm cô cô cung kính tiến đến bên cạnh Thái hậu, lễ phép đáp:

“Khởi bẩm Lão Phật gia, tiểu cung nữ này hầu hạ sơ sót, cho nên mới bị Thục phi nương nương khiển trách ạ.”

Hai tiếng “khiển trách” của Khâm cô cô thật nhẹ nhàng, hoàn toàn tương phản với mái tóc ướt nước trà cùng gương mặt hằn dấu tay ngang dọc của tiểu cung nữ kia. Thái Hậu lại chép miệng, tháo tràng hạt đeo trên cổ tay xuống lần, miệng nói với tiểu cung nữ tội nghiệp:

“Phật cũng đã phạt rồi. Mau lui xuống đi. Cho người nghỉ hai ngày dưỡng thương. Sau này đừng sơ sót như thế nữa.”

Tiểu cung nữ nghe được tha, mừng đến phát khóc, vội vã khấu đầu tạ ơn rồi lui ra ngay lập tức.

Lúc bấy giờ, Thái Hậu mới quay sang phía Liễu Thục phi, lạnh lùng nói:

“Từ khi nào mà cung nhân ở Thuận Ninh cung này lại cần đến Thục phi khiển trách vậy? Ai gia không có ở đây thì Thuận Ninh cung vẫn còn Khâm Như, nơi này không phải vô chủ. Thục phi không cần hao tổn tâm tư.”

Liễu Thục phi càng lúc càng tái nhợt, lưng túng đáp không thành câu:

“Thần thiếp... thần thiếp chỉ...”

“Đủ rồi. Ai gia không muốn xem người làm loạn nữa.”

Liễu Thục phi thường ngày ngông cuồng là thế, mà Thái Hậu xua tay một cái, nàng ta cũng phải cần môi im lặng.

Thái Hậu vừa ngồi nói mấy câu, liền có cung nữ bưng trà tới. Khâm cô cô tiếp lấy ly trà, cẩn thận mở nắp cẩn thận kiểm tra qua rồi mới dâng lên Thái Hậu. Thái Hậu uống trà xong, giọng điệu cũng hòa hoãn trở lại, bà nói:

“Hoàng hậu, thời gian qua ai gia không ở đây, hậu cung có chuyện gì không?”

Hoàng hậu nhỏ nhẹ đáp:

“Bẩm Lão Phật gia, chi có Hòa phi muội muội mới nhập cung thôi. Ngoài ra không có chuyện lớn gì.”

Thái Hậu bật cười: “À, ai gia già rồi, thật đáng trí! Hòa phi đâu?”

Nghe gọi mình, ta bèn đứng dậy rời chỗ ngồi, đoan trang đi đến trước mặt Thái Hậu, vén váy quỳ xuống. Ta đã biết trước Thái Hậu nhất định gọi mình, cho nên hôm trước đã tập đi tập lại động tác đi, đứng, quỳ, ngồi, nói năng, đảm bảo vô cùng hợp lễ nghi.

“Lão Phật gia vạn phúc kim an!”

“Đừng mãi cúi đầu, hãy ngước mặt lên cho ai gia xem một chút!”

Thái hậu sai bảo nhưng giọng điệu rất ôn hòa, ta cũng bót hồi hộp, chậm rãi ngước đầu nhìn lên.

Ban này Thái hậu mới bước vào đã bị Liễu Thục phi chọc giận, ta nào dám nhìn ngó lung tung. Bây giờ quỳ đối diện Thái hậu, ta mới có dịp nhìn kỹ một chút.

Thái Hậu ngồi trên ghế phượng, vai và lưng thẳng tắp nhưng lại có cảm giác rất tự nhiên, thoải mái chứ không cứng nhắc. Bà trạc ngoài bốn mươi, có lẽ là bốn lăm, bốn sáu, nhưng đường nét trên mặt vẫn rất tú lệ, chỉ là mắt phượng đã thấp thoáng mấy vết nhăn mờ. Tóc bà hơi điểm sợi bạc, được búi gọn sau gáy, cài một cây thoa vàng. Tuy là Thái hậu nhưng phục sức của bà khá giản dị. Váy dài mặc trên người thuần một màu xám khói, trên thân váy thêu hoa sen Tịnh Đế, cổ đeo chuỗi bồ đề dài đến ngang ngực. Tay trái bà đeo một đôi vòng cẩm thạch, tay phải cầm một xâu chuỗi bồ đề ngắn. Toàn thân tỏa ra khí chất cao quý, có mấy phần giống với Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu vẫn chưa đạt được đến mức oai nghiêm, không giản mà uy như vậy. Vạn phụng chi vương... thì ra là thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trong lúc nhìn Thái hậu, ta cảm nhận rõ ràng ánh mắt bà cũng đang tỉ mỉ đánh giá ta. Cẩn thận sát hồi lâu, có lẽ đã đánh giá xong, Thái hậu mới cười hỏi:

“Người tên là gì?”

Ta cup mắt nhìn xuống, lễ phép đáp:

“Bẩm Lão Phật gia, thần thiếp tên gọi Đan Nguyệt.”

Thái Hậu gật đầu:

“Hình đan ảnh chính – Nguyệt lạc tinh trâm(1) Rất có ý vị. Dáng vẻ cũng không tệ. Dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng đường nét ôn hòa, thanh nhã... Da thịt trắng trẻo, đầy đặn khỏe khoắn. Đây là quý tướng vượng phu ích tử, nhất định có thể giúp Hoàng thượng khai chi tán diệt. Rất tốt, rất tốt. Nào, mau lại đây ngồi cạnh ai gia.”

Ta tập võ từ nhỏ, thân thể rắn rỏi hơn người thường là lẽ đương nhiên. Vì thuở nhỏ ăn uống có phần thiếu thốn nên không đến nỗi bắp thịt cuộn cuộn như người tập võ bình thường, nhưng chắc chắn không thể mảnh mai, yếu đuối như nữ nhân khác. Từ lúc đến Bách Phụng, dù không có cơ hội luyện võ như trước nhưng nhờ ăn uống đầy đủ nên thân thể ta càng tròn trịa hơn. Thắng thắng mà nói thì ta cũng chỉ tính là có da có thịt, nhưng trước nay sống trong hậu cung, nơi nào cũng đầy ắp mỹ nữ mình hạc xương mai nên ta luôn bị chê cười là thô thiển, không ngờ trong mắt Thái Hậu lại thành “đầy đặn khỏe khoắn”, lại còn “vượng phu ích tử”. Thẩm mỹ của Thái Hậu quả là khác người.

Khâm cô cô nghe Thái Hậu ban tọa, bèn sai người mang đến một chiếc ghế nhỏ kê bên cạnh Thái Hậu. Ta nhẹ nhàng tạ ơn, rồi tiến đến nhận chỗ ngồi. Liễu Thục phi vừa thấy ta lại gần liền bĩu môi, liếc xéo. Cũng may Khâm cô cô tính tế, lúc kê ghế cho ta đã kê về phía Hoàng hậu, nếu không mà ngồi gần Liễu Thục phi, thật không dám tưởng tượng hậu quả.

Ta vừa đặt mông ngồi xuống, Thái Hậu liền cầm lấy tay ta, nói:

“Hôn lễ của người, ai gia lại đi xa, không thể chúc phúc cho người, là lỗi của ai gia. Vốn dĩ đã định sẽ về sớm, chỉ tại thân già này đau bệnh liên miên, mới để lỡ dịp trọng đại nhường ấy. Người không trách ai gia chứ?”

Ta vội đỡ tay Thái Hậu, lắc đầu:

“Lão Phật gia không quản đường xa xôi đi lễ Phật, cầu phúc cho muôn dân, thần thiếp sao có thể trách người?!”

Thái Hậu mỉm cười, tiếp tục hỏi han:

“Ồ đây đã quen chưa? Có nhớ nhà không?”

Ta đáp:

“Dạ, nhờ có Hoàng hậu cùng các vị tỷ muội giúp đỡ, thần thiếp đã quen rồi. Thỉnh thoảng cũng có nghĩ tới cuộc sống khi trước, nhưng bây giờ đây mới là nhà thần thiếp ạ.”

“Ngoan lắm, ngoan lắm...”

Nhìn thấy Thái Hậu vui vẻ hài lòng, ta như tháo được gánh nặng. Thái Hậu lại còn là cô cô của Hoàng Hậu, có lẽ sau này cũng sẽ không làm khó gì đâu. Đúng lúc đó thì Triệu Đức phi cất tiếng hỏi:

“Hòa tỷ tỷ, Kiều nhi nghe nói tỷ tỷ đã chuẩn bị cho Lão Phật gia một món quà ra mắt hết sức đặc biệt, liệu có thể cho chúng muội muội được mở mang tầm mắt không?”

Vừa gọi ta là tỷ tỷ, lại còn xưng “Kiều nhi” với ta. Triệu Đức phi lúc nào cũng biết cách khiến ta nổi hết da gà.

Mấy ngày qua, lễ vật từ các cung mang đến Thuận Ninh cung vô số, chỉ có Cẩm Tước cung của ta là im hơi lặng tiếng. Triệu Đức phi hẳn đã biết thừa ta chẳng có thứ gì hay ho, lại muốn làm ta mất mặt đây mà.

“Đứa trẻ này thật là... Có lòng là được, lễ vật gì chứ!”

Thái Hậu phì cười. Triệu Đức phi nói năng đường đột nhưng bà không hề nổi giận. Đổi lại là Liễu Thục phi, có lẽ đã bị trách phạt rồi. Thái Hậu là người nhà của Hoàng Hậu, mà Hoàng Hậu cùng Triệu Đức phi luôn đối đầu nhau. Thái Hậu đối với Triệu Đức phi khoan hòa như thế chẳng phải có chút kỳ quái sao? Thái Hậu có tiếng nhân từ hiền đức, Triệu Đức phi ngược lại thâm hiểm ngoan độc. Nếu như nói Thái Hậu vì quý mến con người Triệu Đức phi mà không quản gia thế hai bên thì lại càng kỳ quái hơn. Đáng tiếc, ta lại không có thời gian suy nghĩ nhiều vì bên kia, Tĩnh Tần đã thêm lời phụ họa:

“Ồ, thần thiếp cũng nghe nói Hòa phi nương nương gần đây đã tận tâm tận lực chuẩn bị lễ vật kính dâng lên Lão Phật gia, nếu bây giờ Lão Phật gia không xem thì đã phụ tấm lòng của Hòa phi rồi.”

Con người ta không thích thị phi, vì vậy dự tính để sau khi mọi người trở về mới dâng lễ vật là mười bản kinh Phật lên, tránh để người khác có cơ hội dị nghị. Nhưng bây giờ xem ra không nán lại được nữa, bèn ra hiệu cho Ngọc Thủy mang lễ vật dâng lên.

“Đây là thứ gì? À, là kinh văn sao?...”

Ta đáp:

“Dạ phải.”

Khâm cô cô nhận kinh Phật từ Ngọc Thủy, đưa đến cho Thái Hậu. Thái Hậu nhón tay lấy một bản, lật ra xem. Mặt phượng hơi nheo lại. Có lẽ chữ viết của ta thật sự rất xúc phạm người nhìn.

Liễu Thục phi ngồi cạnh Thái Hậu, thấy sắc mặt bà kỳ lạ, cũng tò mò nghiêng đầu sang xem trộm, mắt vừa nhìn vào trang giấy liền không nhịn được mà bật cười khúc khích. Thái Hậu liền trừng nòng một cái. Nhưng Thục phi đã cười đến tối mặt tối mày, làm sao còn thấy được.

“Ha ha... Chữ viết như vậy mà cũng đi viết kinh văn làm quà... Thật khiến người ta chết cười...”

Ta sớm đã dự liệu chuyện này, liền trôi chảy đáp:

“Thần thiếp nghe nói sức khỏe Lão Phật gia gần đây không tốt nên muốn chép kinh Phật cầu phúc cho Lão Phật gia mau khỏi bệnh... không ngờ lại... chỉ có thể trách thần thiếp ít học, vô năng, khiến cho mọi người phải chê cười.”

Nói xong, không quên cúi đầu đồ mặt.

Ta vừa nói xong, Liễu Thục phi lại há miệng định chỉ trích thêm nhưng Hoàng Hậu đã kịp thời lên tiếng nói đỡ:

“Sao muội muội lại nói như thế? Muội muội lúc nhỏ mệnh khổ, không được học hành. Bây giờ mới học chữ một thời gian ngắn, viết được như vậy đã là rất tốt rồi. Lúc chúng ta mới tập viết, chưa chắc đã viết tốt như muội đâu. Bản cung nói có đúng không, Đức phi?”

Triệu Đức phi bị Hoàng Hậu lôi vào, dĩ nhiên không thể nói khác, chỉ cười giả lả:

“Đúng là như vậy.”

Thái Hậu lại chép miệng, đặt bản kinh Phật xuống, nhìn ta cười bao dung:

“Ai gia cũng cho rằng kinh văn này viết rất tốt. Lát nữa ai gia sẽ mang vào Phật đường, tụng những bản kinh này, hồi hướng công đức cho chúng sinh.

Nữ nhân ít học là đức. Chỉ cần biết đọc biết viết là đủ rồi. Học nhiều chữ nghĩa quá, không cần thận lại hóa thành miệng lưỡi không xương, hồng nhan họa thủy.”

Nói xong, bèn lạnh nhạt liếc qua Liễu Thục phi. Hai má Liễu Thục phi đỏ lên, môi mím chặt, rõ ràng là tức giận nhưng lại chẳng dám hé môi phản bác. Các phi tử ngồi bên dưới, có mấy người không nhịn được đã che miệng cười.

Căn nguyên câu chuyện này, ta từng nghe cung nhân kể sơ qua. Đại khái là khi Liễu Thục phi mới nhập cung, nhờ có gia thế hiển hách mà được phong ngay làm tam phẩm Quý tần, nhưng lại không nhận được sủng ái vì lúc đó Hoàng Đế đương chung tình với Lê Hiền phi. Đến tận khi Lê Hiền phi qua đời, mới tranh thủ cơ hội tiếp cận Hoàng Đế. Biện pháp tiếp cận cũng rất tao nhã, chính là đàm luận thi thơ. Giai nhân khuynh quốc khuynh thành, tay cầm thi tập, miệng nhàn nhạt ngâm thơ, dáng vẻ trầm tư, phong nhã vạn phần. Hình ảnh đó phải đẹp đến nhường nào? Nếu Hoàng Đế không thích thì hẳn chắc chắn có vấn đề. Nếu Liễu Thục phi chỉ là đập lên thi văn mà tiền thân thì cũng không có gì đáng nói. Chỉ là lúc sau mới lộ ra tin Liễu Thục phi vốn không hề có duyên với thi văn, tất cả đều là kế hoạch của nàng. Biết Hoàng Đế thích nữ nhân văn nhã, nàng đã dày công điều tra những bài thơ, những thi gia mà Hoàng Đế yêu thích, lại nướn nhiều học giả đến viết lời bình, cũng như thơ đối các loại rồi học thuộc tất cả, chỉ gặp Hoàng Đế là xỏ ra mà thôi. Tin đồn rồi cũng lan đến tai Hoàng Đế, nhưng lúc đó Hoàng Đế đã sủng ái nàng ta rồi, cho nên không trách cứ gì, ngược lại còn phạt nặng những cung nhân lan truyền tin tức này. Nghe nói, tổng cộng đã có hai mươi cung nữ và tám thái giám bị đánh chết, còn có mấy vị Phụng uyển, Tiểu viện, Hoa dung bị vạ lây. Từ đó, không ai dám đàm tiếu nữa. Chuyện đã bại lộ, lại biết được sủng ái của Hoàng Đế đối với mình không đổi, Liễu Thục phi bèn không thêm che dấu nữa, hiện nguyên hình là một nữ nhân hồng hách ngang ngược như hiện nay. Cứ tưởng chuyện vậy là xong, hóa ra Thái Hậu vẫn luôn không vừa lòng. Mối quan hệ giữa Thái Hậu và Thục phi có vẻ rất xấu.

Thời gian trôi qua, Thái Hậu cùng mọi người nói chuyện phiếm, thì thoáng nhớ ra chuyện gì lại hỏi han người này, người kia. Duy chỉ có Bạch Thường tại và Tô Tu nghi là không hỏi tới. Buổi gặp mặt đầu tiên của ta và Thái Hậu xem như êm đẹp.

***

Thái Hậu rõ ràng có uy hơn Hoàng Hậu. Dù bà không trực tiếp ra mặt nhưng từ lúc trở về, trật tự hậu cung cũng dần dần lập lại. Nghe nói Hoàng Đế mấy ngày nay đã chịu lật thẻ bài của các phi tử khác, không chỉ ở li trong Mậu Đơn cung và Hạ Lê cung nữa. Mưa móc ban phát đều khắp hậu cung, hôm nay cũng rơi đến chỗ ta một ít.

Kính Sự phòng vừa cho người đến báo Hoàng Đế muốn nghỉ lại chỗ ta, toàn bộ Cẩm Tước cung liền rộn ràng như ngày Tết. Ngọc Nga, Ngọc Thủy lôi ta đi tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, mặc lên một chiếc váy tinh tế quyến rũ. Ngọc Thủy muốn bới tóc cho ta thật đẹp, Ngọc Nga lại cho rằng chỉ cần chải cho mượt rồi xõa sau lưng là đủ phong tình. Nói đến những thứ “phong tình”, Ngọc Nga dĩ nhiên hiểu biết hơn cả. Vì vậy, mọi chuyện để cho nàng định đoạt. Khi ta chuẩn bị xong xuôi thì Tiểu Phúc Tử và Ngọc Hy cũng dọn dẹp phòng ốc, trà nước đâu ra đó.

Thời gian còn sớm, Hoàng Đế chưa đến, ta bèn cùng Ngọc Nga, Ngọc Thủy và mấy cung nữ thân cận nữa nói chuyện băng quơ. Cuộc sống của phi tử, ngoại trừ việc chạy theo Hoàng Đế và mưu hại lẫn nhau thì chỉ còn mỗi việc nói chuyện bát quái giết thời gian. Câu chuyện từ những việc lật vật vô hại, đưa dấy thế nào không rõ, rốt cuộc lại tới chỗ Bạch Thường tại.

Ngọc Hy nói:

“Chủ nhân biết không, cuộc sống của Bạch Thường tại khổ sở không sao kể xiết!”

Nghe đến Bạch Thường tại, lòng ta hơi động nhưng chỉ bình thản hỏi lại:

“Sao có thể? Nàng ấy dù sao cũng vẫn là chủ tử, Vị Tú hiền thật không sánh được với Huệ Đàm cung, nhưng Hoàng Hậu nương nương đã sắp xếp cho nàng ấy. Sẽ không đến mức khổ sở đâu...”

Ngọc Hy lắc đầu:

“Hoàng Hậu nương nương có lòng, nhưng cũng không quản nổi. Cung nhân ở đó đều cho rằng Bạch Thường tại đã mất hết tiền đồ, nên đều bỏ đi nơi khác cả rồi. Chỉ còn một cung nữ hầu hạ... mà cung nữ đó tính tình cũng không tốt. Việc ăn uống, sinh hoạt đã bị hạ nhân ở cục Thượng cung tham lam bớt xén thì thôi, về đến Vị Tú hiền còn bị cung nữ đó tiếp tục ăn chặn. Bạch Thường tại đau buồn ngã bệnh, thái y lại khi dễ, chỉ khám qua loa, mãi không khỏi được. Các vị nương nương khác cũng xa cách, không có ai đến thăm hỏi cả.”

Ngọc Nga nghe vậy, thương xót nói:

“Thật đáng thương! Ngày trước còn là Bạch phi cao cao tại thượng, bây giờ lại...”

Ta làm bộ hỏi Ngọc Hy:

“Không có ai đến? Trịnh phi cũng không?”

Ngọc Hy sụt sùi:

“Bẩm chủ nhân, Trịnh phi cũng không thấy ạ. Khổ thân Bạch Thường tại...”

Trong lòng ta nhẹ nhõm. Vậy là Trịnh phi đã nghe lời khuyên can của ta. Chỉ tội Bạch Thường tại.

Ta chống cằm, làm bộ nghĩ ngợi một chút rồi cất tiếng hỏi:

“Các người nghĩ bản cung có nên đến thăm Bạch Thường tại một chuyến không?”

Ngọc Hy mau mắn đáp:

“Nếu chủ nhân có thể tới chỗ Bạch Thường tại thì tốt quá rồi. Tình cảnh nàng bây giờ thật sự rất cần người giúp đỡ...”

Ngọc Thủy cau mày, chen ngang vào :

“Nô tỳ lại không nghĩ vậy. Bạch Thường tại cùng chủ nhân lúc trước không có giao tình gì. Bây giờ nàng ta gặp họa, ai cũng tránh xa, người cũng đừng nên thân cận mới phải. Tránh xảy ra chuyện gì không hay.”

Ngọc Hy liền cãi lại:

“Chỉ là đến tặng chút đồ, giúp đỡ cuộc sống của Bạch Thường tại một chút thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Trong cung ai cũng nói chủ nhân nhà chúng ta lòng dạ bồ tát, nếu như người bỏ mặc Bạch Thường tại thì mới là tổn hại thanh danh...”

Ta thờ dãi, phẩy tay ngăn hai người bọn họ lại:

“Thôi thôi, các người đừng cãi nhau nữa. Bạch Thường tại... ít hôm nữa bản cung sẽ tới thăm nàng.”

Nghe ta nói xong, hai mắt Ngọc Hy sáng rực, luôn miệng khen chủ nhân từ bi. Ngọc Thủy ngược lại nói:

“Chuyện này chủ nhân nên suy nghĩ lại...”

Ta gạt đi:

“Bản cung tự biết cân nhắc. Người không cần nói nữa. À, bình trà này để lâu như vậy, hình như đã nguội rồi. Ngọc Hy, đi thay bình khác cho bản cung. Mau lên, đừng để Hoàng thượng tới lại không có trà uống.”

Ngọc Hy vui vẻ vâng lời, bưng trà đi thay. Nhìn thấy nàng đi xa rồi, Ngọc Nga mới cười hỏi:

“Chủ nhân nghĩ sao?”

Ta cũng cười cười:

“Đứa trẻ này xinh xắn, lại nhanh nhẹn, khéo tay. Đáng tiếc không dùng được.”

Ngọc Thủy tròn xoe mắt:

“Này... là ý gì?”

Ta xoa đầu nàng, nói:

“Ngọc Hy xem ra đã nhận tài lộc của người khác rồi.”

Ngọc Nga liền hỏi:

“Như vậy có cần nô tỳ đi xử lý nó?”

Ta lắc đầu:

“Đừng vội. Người trước tiên đến phòng nghỉ của nó, kiểm tra xem có thứ gì không nên có hay không. Nhớ cẩn thận, chớ để ai biết.”

Nói đoạn, quay sang Ngọc Thủy hỏi:

“Ồ Hạ Lê cung người có quen biết ai không?”

“Dạ, cũng có vài ti muội...”

“Thế thì tốt, chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị một số chuyện thôi.”

***

Nửa đêm trăng sáng, Hoàng Đế đã ngủ say. Ta khó ngủ, bèn nhẹ nhàng chui ra khỏi vòng tay Hoàng Đế, rót một ly trà rồi đến ngồi bên cửa sổ. Gió mát nhẹ nhàng lùa vào tóc ta, khiến lòng ta chột thanh tĩnh. Quay đầu nhìn lại, Hoàng Đế ở trên giường vừa trở mình một cái. Hắn vừa ngáy khi khi, vừa quơ tay chung quanh, có lẽ muốn tìm ta nhưng không thấy, đôi lại tóm được một góc chăn, bèn ôm vào lòng, còn cười mơ màng. Hắn nằm nghiêng, mấy lọn tóc dài đen óng, mềm mại rủ xuống mặt hắn, càng tôn thêm vẻ đẹp trong trẻo.

Mỗi lúc nhìn Hoàng Đế ngủ, ta đều nghĩ nếu Bách Phụng không cầu thân, nếu ta không gả đến Bách Phụng thì sẽ thế nào? Có thể ta sẽ chết già ở Viên Linh các, cũng có thể sẽ được gả cho một quan viên nhỏ nào đó. Nếu không gả đi được thì vẫn có Lý Thanh Phong bầu bạn. Ta tin rằng dù cho bao nhiêu thời gian trôi qua, Người cũng sẽ không bỏ rơi ta. Còn nếu gả đại cho một trượng phu tầm thường, chỉ ít dựa vào hư danh công chúa, ta chắc chắn nắm được vị trí chính thất. Trượng phu giỏi lắm thì cũng chỉ cười thêm năm, bảy tiểu thiếp. Ta vốn chỉ nghĩ như thế, chưa từng chuẩn bị tâm lý rằng có một ngày, mình sẽ phải đối phó không chỉ năm, bảy nữ nhân tầm thường mà là cả một hậu cung đầy ắp mỹ nữ lòng dạ rắn rết như thế này. Nghĩ đến chuỗi ngày tranh đấu này sẽ vĩnh viễn không chấm dứt, ta bất giác cảm thấy tuyệt vọng, bèn lắc đầu xua đi những suy nghĩ u ám này, quyết định trở về giường ngủ. Dù sao đi nữa, muốn tranh đấu cho tốt thì thân thể phải khỏe mạnh, ăn ngủ điều độ là điều cần thiết.

Trong lúc chui vào chăn, vô tình lại đụng trúng Hoàng Đế. Hắn bị ta đánh thức, nhắm nhó ngáp dài một cái:

“Sao còn chưa ngủ?”

Ta sợ hắn nổi giận, vội tạ tội:

“Thần thiếp khó ngủ nên ra ngoài uống một ly trà... không ngờ lại kinh động Hoàng thượng... Thần thiếp không có ý, xin Hoàng thượng tha tội...”

Hoàng Đế dụi mắt, tặc lưỡi nói:

“Có gì đâu. Đừng làm to chuyện. Lại đây, trằm ôm nàng, nàng sẽ ngủ được ngay thôi. Mỗi lần Thục phi khó ngủ đều đòi trằm ôm như vậy. Sau đó tự nhiên sẽ ngủ ngon ngay.”

Nói xong liền kéo ta vào lòng, ôm chặt.

Ngay cả chuyện dỗ Thục phi ngủ cũng kể ra, Hoàng Đế không biết là vô tư hay là vô tình. Nếu không phải ta mà là phi tử khác, có khi đã bị câu nói này của hắn làm cho đau lòng tới chết.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Ta ngoan ngoãn rúc vào lòng Hoàng Đế.

Hắn xoa đầu ta, hỏi:

“Vì sao nàng không ngủ được? Nhớ Tùy Khâu ư?”

Ta áp mặt vào ngực hắn, khẽ cười:

“Thần thiếp từ nhỏ đến lớn chỉ sống trong một tòa các cũ nát sâu trong hậu cung, nào có thấy được Tùy Khâu như thế nào. Lần duy nhất ra khỏi cửa thì đã gả đến đây rồi.”

Hoàng Đế nghe vậy, liền bật cười:

“Tốt quá! Như vậy sau này, trằm chinh phạt Tùy Khâu cũng sẽ không làm nàng đau lòng.”

Ta giật mình:

“Hoàng thượng nói thật sao?”

Hắn cười cười:

“Đương nhiên là thật. Sau này sẽ có một ngày... trằm mang tứ đại thần quốc sáp nhập thành một. Hơn trăm tiểu quốc còn lại sẽ trở thành chư hầu của Bách Phụng vĩnh viễn.”

Lời nói lẫn trong tiếng cười thanh thúy, nửa đùa nửa thật nhưng vẫn chứa đựng tráng chí to lớn mà một tiểu tử mười bảy tuổi bình thường sẽ không thể nào có được.

Ngày xưa, khi ta còn nhỏ thường hay đòi Lý Thanh Phong kể chuyện cho nghe. Nhưng Lý Thanh Phong là võ tướng, nào biết những câu chuyện đồ trẻ con. Để vừa lòng ta, Người bèn đem chuyện chính sự, ngoại giao, vân vân các thứ kể cho ta nghe. Dĩ nhiên không nói đến cơ mật trọng yếu gì, nhưng qua đó ta cũng nắm được tình hình đại khái.

Ở vùng trung nguyên này có hơn trăm nước lớn nhỏ. Trong đó, bốn nước lớn nhất là Bách Phụng, Ngụy Ảnh, Tùy Khâu, Đại Chiếu. Bốn nước này dĩ nhiên có kẻ mạnh người yếu, nhưng bề ngoài thì thực lực quân sự và kinh tế là tương đương, tự xưng tứ đại thần quốc, mỗi nước trấn giữ một phương. Tuy luôn ngấp nghé nhau, nhưng chưa có nước nào khởi binh là bởi vì còn lo sợ bị ba nước còn lại liên kết với nhau nuốt trọn, hoặc là lo sợ hai nước giao tranh, kẻ khác sẽ làm ngư ông đắc lợi. Hoàng Đế muốn thống nhất tứ đại thần quốc, ắt phải chờ tới lúc Bách Phụng lớn mạnh hơn cả ba nước còn lại. Đương nhiên cũng có thể liên minh với nước khác tiến hành chiến tranh nhưng muốn áp đảo cả ba nước còn lại thì thực lực quân sự phải vô cùng hùng mạnh. Dù ta cảm thấy Bách Phụng có phần hơn hẳn Tùy Khâu, nhưng nếu nói muốn thu lấy cả ba thần quốc... e rằng ngày ấy còn rất xa.

Hoàng Đế thấy ta không đáp, liền siết lấy ta một cái, hào hứng hỏi:

“Sao hả?”

Ta đáp:

“Hoàng thượng chí lớn bốn phương, thần thiếp bội phục.”

Bàn tay Hoàng Đế đang đặt trên lưng ta, bắt ngờ luồn vào trong áo. Ta giật mình chưa kịp đồ mặt thì phát hiện hắn đang vuốt ve những vết sẹo lờ mờ trên lưng ta.

“Nàng có hận bọn họ không?”

Hoàng Đế thì thầm bên tai ta. Hơi thở lạnh lẽo của hắn quấn quanh bên gáy, làm ta thoáng rùng mình.

“Rất hận.” Ta thành thật đáp.

Nữ nhân hiền lương thực đức thì nên đáp lại là “Thần thiếp không hận ai cả. Bọn họ đều có nỗi khổ tâm” mới phải. Đáng tiếc, những kẻ đã hại chết mẫu thân ta, lại ngày ngày hành hạ ta, ta hận đến thấu xương là điều chính đáng. Nếu nói không hận, có khi ta sẽ hóa thành thánh nữ bay vút lên trời mất.

“Nếu như có một ngày trăm thống nhất thiên hạ rồi. Những kẻ từng đối xử tệ với nàng, trăm sẽ khiến chúng sống không bằng chết.”

“Thần thiếp thật mong chờ ngày đó.”

Hoàng Đế tựa cằm lên tóc ta, hai tay càng ôm ta chặt hơn. Hắn nói:

“Trăm nhất định sẽ cho nàng ngày đó.”

Giọng nói nhura nhura, nhỏ dần đi. Ta biết hắn ngủ rồi nên không đáp nữa, chỉ đưa tay xuống ôm ngang thắt lưng hắn, nhắm mắt thả lỏng người. Những kẻ làm vua hình như rất thích hứa hẹn.

Con buồn ngủ chậm rãi kéo đến. Mùi hoa dạ lan trên người Hoàng Đế mơ hồ xông vào mũi ta.

Nghe nói dạ lan là một loài hoa bạc mệnh.

(1)

Hình đan ảnh chiếu: hình đơn bóng lẻ.

Nguyệt lạc tinh trầm: trăng xuống thấp, trời về sáng.

“Đan Nguyệt” đại ý chỉ vàng trăng đơn lẻ trên bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ngoài chuyện mỗi ngày thỉnh an vào buổi sáng, thỉnh thoảng Thái Hậu cũng cho gọi phi tử đến cùng bà dùng thiện. Ai ai cũng muốn lấy lòng Thái Hậu, nên hầu như bầu không khí rất vui vẻ, hòa nhã. Tuy ta không ưa thích gì sự giả dối đó, nhưng ý Thái Hậu đã vậy, muốn trốn cũng không trốn được, chỉ có thể ngoan ngoãn xuất hiện, ai hỏi gì đáp nấy, nếu không ai hỏi tới thì cứ cầm đầu ăn thôi. Thực ra, thời gian dùng thiện với Thái Hậu là lúc phi tử tranh thủ nịnh bợ, đầu ai rảnh rồi hỏi han đến ta. Vì vậy, ta có thể rảnh rỗi chú tâm vào thức ăn trên bàn. Có mặt Thái Hậu, ăn uống phải giữ ý tứ, không thoải mái như ở nhà nhưng bù lại thức ăn trong Thuận Ninh cung rất ngon. Lại nói, vì lấy lòng Thái Hậu, các phi tử thường xuyên dâng lên các món chay thơm ngon mới lạ. Ta nhờ phúc Thái Hậu cũng được ăn kẻ không ít món quý.

Ví như hôm nay, Liễu Thực phi dâng lên một món gọi là Thanh Thủy Canh. Món canh này nhìn vào chỉ thấy một màn nước trong veo, lác đác rau cải xanh, củ cải đỏ, hạt bắp vàng cùng mấy loại nấm trắng, nấm nâu. Thoạt nhìn rất đạm bạc nhưng vừa mở nắp đã nghe mùi thơm lan tỏa nức lòng. Người mùi này, ai nấy cũng đều trầm trồ khen ngợi. Tất cả đều nồn nồn thưởng thức mỹ vị đặc biệt của Liễu Thực phi, nhưng Thái Hậu chưa động đũa, nên chúng phi chỉ đành ngồi nhìn một cách háo hức. Riêng Tĩnh Tần không biết nồn nồn đến mức nào mà vươn hẳn người ra, hai mắt nhìn tô canh chăm chăm, cánh mũi còn hơi giật giật. Bộ dạng luống cuống, chung quanh đã có người cười nhạo nhưng nàng ta chẳng để ý, chỉ chú tâm hít hà tô canh đằng xa. Liễu Thực phi thấy thế, hết sức hài lòng, trên mặt lộ ra kiểu ngạo khiến ta buồn cười không chịu nổi. Liễu Thực phi thấy ta mỉm cười nên cười, nhưng lại nghĩ ta cười Tĩnh Tần nên không phát hỏa. Thật là may mắn!

Thái Hậu nhìn món Thanh Thủy Canh, nét mặt có chút tán thưởng, mở miệng gọi:

“Khâm Như.”

Khâm cô cô hầu bên cạnh liền lấy ra chén muống bạc, múc vơi nửa bát canh, đưa cho tiểu cung nữ đang đứng đợi.

Tiểu cung nữ này tên Vũ My. Nàng là cung nữ chuyên thử độc cho Thái Hậu. Những thứ đem từ ngoài Thuận Ninh cung vào đều phải đưa nàng thử trước.

Vũ My cẩn thận múc một muống canh nhỏ đưa lên môi. Động tác chậm rãi tới mức làm những người đang chờ đợi như bọn ta đều phải sốt ruột. Canh vào đến miệng, Vũ My trầm ngâm một chút, rồi đột nhiên ngán ra, ngo ngắc như người mộng du. Khâm cô cô thấy vậy mới đón lấy bát canh, lo lắng gọi:

“Vũ My! Vũ My! Ngươi sao vậy? Canh có vấn đề gì sao?”

Thái độ kỳ quặc của Vũ My bắt giắc đã dọa mọi người hoảng sợ. Ta thấy Thái Hậu lạnh lùng liếc nhanh sang Liễu Thục phi. Ánh mắt mang hàm ý cảnh cáo.

“Vũ My! Canh của bản cung sao lại có vấn đề được?!” Liễu Thục phi hoảng quá gất lên.

Vũ My nghe tiếng gất chới tai, mới hoàn hồn lại, sợ hãi quỳ xuống đất thưa:

“Canh không có vấn đề gì ạ! Chỉ là... nô tỳ chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon như vậy... cho nên... cho nên luống cuống... xin Lão Phật gia tha tội...”

Thái Hậu nghe xong, phì cười:

“Thì ra là vậy. Mau đứng lên đi. Không ngờ món ăn của Thục phi lại mê người đến thế. Thật khiến ai gia hiếu kỳ.”

Về mặt mới lạnh lùng với Liễu Thục phi xong, giờ đột ngột chuyển thành hiền hòa. Sự thay đổi chóng mặt này giống Hoàng Đế đến mấy phần. Tính cách cả hai đều khi nóng khi lạnh, nguy hiểm khó đoán y hệt nhau, không phải mẫu tử ruột thịt mà giống nhau như thế, quả là kỳ lạ. Ai nói Thái Hậu nhân từ, hiền lương ta không biết. Bản thân ta tiếp xúc một thời gian ngắn, chỉ thấy bà dù đối với người khác hiền dịu nhưng trong ân cần có xa cách, tâm tư xa vời không thể nhìn thấu, càng không thể đoán được. Hơn nữa, bà đối với Liễu Thục phi lại luôn lạnh lùng, nghiêm khắc khác thường. Nếu đã là người tu hành nhân từ trí huệ, làm sao lại có thể có thành kiến nặng nề như thế? Thật khiến người ta phải suy nghĩ.

Lúc này, Khâm cô cô đã múc xong bát canh khác dâng lên Thái Hậu. Thái Hậu chậm rãi khuấy nhẹ canh, từ từ đưa lên miệng. Có thể nói, ánh mắt của chúng phi đều tập trung cao độ, đặc biệt là Liễu Thục phi. Không nói cũng biết, nàng ta đã dành bao nhiêu công sức vào món canh này, đương nhiên hy vọng làm đẹp lòng Thái Hậu.

Thế nhưng...

“Lão Phật gia, canh này người không thể ăn!”

Tĩnh Tần đột ngột la lên, đồng thời giật lấy tay áo Thái Hậu.

Thái Hậu bị lôi kéo bất ngờ, bát canh trên tay rơi xuống bàn, nước canh tung tóe cả lên người bà. Hoàng Hậu và Đức phi ngồi gần cũng bị vạ lây.

“Tĩnh Tần, sao có thể bất kính như vậy? Lão Phật gia có bị thương không?”

Hoàng Hậu kinh hãi nói, mặc kệ nước canh nóng chảy nhiều trên phượng bào của mình, mau chóng rút khăn tay lau cho Thái Hậu trước.

Khâm cô cô thấy vậy cũng vội vàng nói:

“Hoàng Hậu nương nương, để Khâm Như.”

Thái Hậu cúi đầu, nhìn thấy ngực áo mình ướt đẫm, thần sắc liền xấu đi, nhưng chỉ hỏi:

“Như vậy là ý gì?”

Lời nói vẫn nhẹ nhàng nhưng mang theo sự lạnh lùng, làm cho Tĩnh Tần rét run. Trước cảnh tượng này, mọi người ai nấy đều sợ xanh mặt. Tĩnh Tần chưa kịp mở miệng nói thì Liễu Thục phi đã sấn tới tóm lấy cổ áo Tĩnh Tần, mắng:

“Tĩnh Tâm Lan, ngươi đang làm cái gì?”

Tĩnh Tần phá hỏng chuyện tốt của Liễu Thục phi, nàng ta nhin được mới là lạ.

“Ai gia đang hỏi chuyện Tĩnh Tần.”

Thái Hậu lạnh lùng liếc nhìn Thục phi. Sắc mặt bà vốn đã xấu lại bị sự lỗ mãng của Thục phi làm cho càng xấu hơn.

“Thần thiếp...” Liễu Thục phi ú ớ, bàn tay nắm áo Tĩnh Tần hơi buông lỏng.

Tĩnh Tần thừa cơ hất tay Liễu Thục phi ra, vội nhào đến quỳ sát dưới chân Thái Hậu mà thưa:

“Thần thiếp bất kính với Lão Phật gia, là tội của thần thiếp... Nhưng canh đó Lão Phật gia quả thật không thể ăn... thần thiếp nhất thời hoảng sợ... cho nên mới...”

Thái Hậu lấy khăn lụa từ tay Khâm cô cô, tự lau tay mình, hai mắt không hề nhìn đến Tĩnh Tần, lạnh nhạt hỏi:

“Vì sao không thể ăn? Nói năng với ai gia không được phép úp mở.”

“Là vì...” Tĩnh Tần lấp bắp. “Là vì... canh đó không phải đồ chay.”

“Cái gì?” Giọng nói điềm đạm của Thái Hậu đột ngột vút cao. Bầu không khí trở nên căng thẳng cực độ. Mọi người ngoài cuộc như ta đều không dám thở mạnh.

“Nói bậy! Canh này do bản cung đích thân giám sát Ti Thiện phòng thực hiện. Làm sao lại không phải đồ chay?! Người đang giả họa bản cung!”

Liễu Thục phi nổi điên, chực xông đến đánh Tĩnh Tần. May mà có Minh phi và Khán Tần kịp thời cản lại.

Hoàng Hậu bấy giờ mới lên tiếng:

“Tĩnh Tần không nhầm chứ? Chuyện này không thể nói bừa đâu.”

Tĩnh Tần quả quyết đáp:

“Thần thiếp không dám nói bừa. Đây quả thực là đồ mặn!”

Triệu Đức phi vừa mới lau xong nước canh trên áo, liền nở nụ cười, nhìn Tĩnh Tần hỏi:

“Tĩnh muội muội dựa vào đâu mà nói đây là đồ mặn? Bản cung nhìn thế nào cũng thấy nó là đồ chay.”

Người trong điện ai nấy đều sợ đến xám mặt, chỉ có Triệu Đức phi là tỏ ra thích thú.

Tĩnh Tần nghe hỏi, ngẩng đầu lên thì thấy Thái Hậu đang nhìn nàng bằng ánh mắt âm trầm, những người chung quanh đều tập trung chờ đợi. Bầu không khí căng thẳng làm nàng ta bất giác run lên, chỉ dám cúi đầu mà đáp:

“Món canh này... nhìn thì chỉ toàn rau quả, nhưng thực ra để nấu ra mùi vị này... thì nước canh phải đun từ bốn loại xương heo, bò, dê, gà cùng với tôm, cua thật tươi. Vừa đun vừa hớt bọt sạch sẽ, sau đó để nửa canh giờ cho nước lắng, chỉ lấy phần nước thật trong rồi mới thả rau quả vào nấu...”

Tĩnh Tần nói xong, nhìn sắc mặt mọi người đều là nửa tin nửa ngờ, sợ mình nói chưa đủ thuyết phục, bèn khẳng định thêm:

“Đây vốn là món ăn đặc biệt ở quê thần thiếp. Mùi hương này... Thần thiếp tuyệt đối không nhầm lẫn.”

Liễu Thục phi nghe xong vừa giận vừa sợ, liền quát:

“Ăn nói hàm hồ! Người dám đặt điều hãm hại bản cung?!”

Tĩnh Tần không chịu thua, cãi lại ngay:

“Thần thiếp không hề đặt điều gì cả! Nếu Lão Phật gia không tin thần thiếp thì có thể mời Ngự trù đến đây kiểm chứng, tin rằng sẽ có kết luận ngay!”

Thái Hậu lúc này đã nổi giận rồi, nhưng vẫn kiềm giọng:

“Khâm Như, gọi Ngự trù.”

Khâm cô cô nhận lệnh rồi đi, chỉ một khắc sau, Trương Vỹ - người đứng đầu Ngự trù đã xuất hiện.

Trương Vỹ tuổi ngoài lục tuần, dáng người thấp béo, toàn thân bốc mùi dầu mỡ. Rõ ràng là đang nấu nướng thì bị gọi đến đây. Thấy trong phòng đủ mặt chư phi, mà mặt mũi ai nấy đều nửa xanh nửa xám, Trương Vỹ liền biết đã có chuyện không hay, vội vàng quỳ gối:

“Nô tài bái kiến Lão Phật gia, bái kiến Hoàng Hậu nương nương cùng các vị nương nương!”

Thái Hậu phẩy tay, chỉ vào tô Thanh Thủy Canh trên bàn.

“Miễn lễ. Mau lại đây xem giúp ai gia. Món canh này rốt cuộc là chay hay mặn?”

Trương Vỹ không dám chậm trễ, vội vàng bước đến, cúi đầu quan sát tô canh. Khâm cô cô đưa chén muống đến, Trương Vỹ liền múc lấy một muống đưa vào miệng. Hai con mắt tí hí của ông ta híp lại bằng hai cọng chíp.

Hết thấy mọi người nín thở chờ đợi. Một lúc lâu sau, Trương Vỹ chép lưỡi mấy cái rồi quỳ xuống bẩm:

“Bầm Lão Phật gia, là đồ mặn.”

Hai chữ “đồ mặn” như tiếng sét đánh ngang qua.

Liễu Thục phi lão đảo mấy bước. Minh phi đưa tay muốn đỡ lấy nàng ta nhưng lại bị nàng ta thô bạo hất ra.

“Nói láo! Điều là nói láo! Các ngươi thông đồng với nhau hãm hại ta! Lão Phật gia, người đừng tin lời bọn chúng! Thần thiếp tuyệt đối không dám bắt hiểu bất kính như thế!”

Liễu Thục phi run rẩy ngã quỵ xuống, không còn màn đến thể diện, cứ thế nhào người đến ôm chân Thái Hậu mà khóc.

Thái Hậu ăn chay đã hơn mười năm, nay lại có kẻ dám dâng đồ mặn đến, suýt chút hại bà phá giới, thử hỏi làm sao bà không tức giận? Mà kẻ ngu dốt này không phải ai khác, lại chính là Thục phi mà bà vốn có thành kiến.

Thái Hậu không buồn liếc mắt nhìn Liễu Thục dưới chân mình, chỉ cười nhạt:

“Trương Vỹ, ngươi chắc chắn không? Đừng khiến cho ai gia oan ức Thục phi.”

Hai bên thái dương Trương Vỹ lấm tấm mồ hôi. Lời nói của Thái Hậu nhẹ như gió thoảng nhưng đối với ông chẳng khác nào búa tạ giáng vào đầu, chỉ biết quỳ rạp người mà thưa:

“Nô tài chắc chắn! Trước mặt Thái Hậu cùng các vị nương nương đây, nô tài không dám có nửa lời gian dối. Nô tài từ bé đã học nấu ăn, nếu chỉ có đồ mặn và đồ chay mà không phân biệt được, làm sao còn mặt mũi nào giữ chức Ngự trù?! Hơn nữa... nếu Thái Hậu vẫn không tin tưởng nô tài... chỉ cần bắt một con mèo đến đây để thử là được.”

Thái Hậu lần lần chuôi bò để trên tay, thở dài:

“Vậy thì mang mèo đến đây thử đi.”

Ta lặng lẽ nhìn Thái Hậu. Sắc mặt bà tối tăm, hẳn là trong lòng đang vô cùng tức giận, thế nhưng lời nói và thái độ đều nhàn nhạt như không, chưa hề to tiếng. Có lời nói của Tĩnh Tần, lại thêm Ngự trù xác nhận, vốn dĩ đã có thể định tội Liễu Thục phi nhưng vẫn kiên nhẫn sai người đem mèo đến thử lần cuối. Rõ ràng có thể thấy, Thái Hậu thường ngày hà khắc với Liễu Thục phi nhưng trước sau vẫn công chính liêm minh, không hề muốn để nàng ta chịu hàm oan. Đối với người mình có thành kiến mà vẫn giữ được thái độ công tâm như vậy, quả là hiếm thấy.

Đại diện im lìm, chẳng ai dám hé môi một lời. Liễu Thục phi cao quý đang ngồi bệt dưới chân Thái Hậu, nước mắt chảy thành hàng, lấm lem cả phần son trên mặt. Nàng ta luôn miệng nói: “Thần thiếp bị oan.”

Thiết nghĩ, nếu đã có người muốn đồ oan cho nàng ta thì món canh trong tô kia đương nhiên là đồ mặn. Cho dù có thử bao nhiêu lần thì vẫn sẽ là đồ mặn. Càng dùng nhiều biện pháp để thử sẽ càng chứng tỏ nàng ta cố chấp cứng đầu, làm cho Thái Hậu thêm tức giận. Chuyện đơn giản như vậy, Liễu Thục phi vì sao không nhìn ra?

Trương Vỹ nhanh chóng mang hai con mèo đến. Hai con mèo này nuôi ở trong Ngự Trù phòng, vốn được ăn ngon nên con nào con nấy béo tròn tròn trĩnh trĩnh.

Thấy mèo đã được mang đến, Khâm cô cô liền lấy thêm hai cái bát, một cái đựng Thanh Thủy canh của Liễu Thục phi, một cái đựng canh rau nấu chay bình thường, rồi đặt xuống đất.

Trương Vỹ nhẹ nhàng thả hai con mèo mập xuống đất. Bọn chúng đã quen ăn ngon, có lí nào lại chọn đồ chay ít mùi vị, không hề phân vân đã nhào tới bát Thanh Thủy canh mà liếm láp.

Nhìn hai con mèo cúi đầu ăn ngon lành, mọi người liền trút tiếng thở dài. Kết quả vậy là đã rõ.

Thái Hậu nhìn Liễu Thục phi:

“Thục phi còn gì để nói?”

Liễu Thục phi tái nhợt như tờ giấy, khóc không nên lời, chỉ biết dập đầu lạy:

“Không phải thần thiếp... Có người muốn hãm hại thần thiếp... Lão Phật gia minh giám...”

Thái Hậu nhìn Liễu Thục phi khóc lóc, gương mặt lộ rõ vẻ chán ghét. Bà hất cầm một cái, Khâm cô cô lập tức đi đến nâng Liễu Thục phi lên:

“Thục phi nương nương, đứng lên rồi nói.”

Liễu Thục phi hẳn cũng biết mình gây họa lớn, sợ đến mềm oặt cả người, phải dựa vào Khâm cô cô mới đứng dậy nổi.

Hoàng hậu nhìn cảnh này, thở dài:

“Nhi thần cho rằng Thục phi không có gan bất kính như thế đâu. Chắc hẳn là có điều hiểu lầm gì đây.”

Thái Hậu cười lạnh:

“Vây theo ý Hoàng Hậu thì sao?”

Hoàng hậu ngập ngừng mãi mới nói:

“Thục phi vốn không hiểu biết ẩm thực. Có lẽ nàng chỉ nhìn thấy món canh này toàn là rau củ nên nghĩ đây là đồ chay mà không biết đến công thức thật sự...”

Triệu Đức phi nghe vậy, liền bật cười khúc khích:

“Nếu thế thì quả là tặc trách rồi. Vật phẩm dâng lên cho Lão Phật gia mà tùy tiện như vậy, đồ mặn coi như chuyện nhỏ cũng được. Vây ngộ nhờ trong thức ăn có độc, chẳng lẽ Thục phi cũng bảo nhìn vào không thấy độc được cho nên không biết?”

“Đức phi!”

Liễu Thục phi vốn muốn quát Triệu Đức phi, nhưng sức nhớ ra hoàn cảnh hiện tại của mình, chỉ đành cắn môi chịu đựng.

Dương Quý cơ vốn thích náo nhiệt, đương nhiên không thể không góp lời:

“Chuyện này cũng phải nói, Tĩnh Tàn vốn đã biết món ăn này có vấn đề, sao không nói sớm? Thật khiến người ta kinh sợ à nha!”

“Ồ, cũng phải. Tĩnh tỷ tỷ nên nói sớm một chút mới phải. Nếu sớm nói ra thì đã không làm Lão Phật gia kinh động đến nhường ấy.” Giang Tàn gật gù hưởng ứng.

Tĩnh Tàn bị nhắc tới, chợt hiểu ra mình còn chưa hoàn toàn thoát nạn. Vội vàng hướng về phía Thái Hậu phân minh:

“Lão Phật gia minh xét! Từ đầu thần thiếp đã thấy món canh này không ổn, nhưng lại không dám chắc... và lại tên gọi cùng với thành phần đều không giống với món ăn nguyên bản ở quê nhà thần thiếp... thần thiếp chỉ có thể dựa vào mùi hương để suy đoán... cho nên phải nghĩ thật kỹ...”

Thấy Tĩnh Tàn đã sợ tới lạc giọng, Triệu Đức phi bèn đỡ lời:

“Nói cũng phải. Thục phi là người có thể tùy tiện đổ oan sao? Dù sao thì Tĩnh Tàn cũng đã lập đại công. Các muội muội không nên vì vậy mà đổ kị với Tĩnh Tàn chứ?”

Dương Quý cơ và Giang Tàn nghe đến hai chữ “đổ kị” liền tái mặt, không dám cãi thêm, chỉ nói “Thần thiếp không dám có ý đó.”

Quang cảnh bây giờ, kẻ tung người hứng, kẻ múa đao người giữ khiên đỡ, thật chẳng khác nào một vở tuồng hay. Thái Hậu xem chừng cũng ngán ngẩm lắm rồi. Ta thấy bà thở dài một tiếng, tựa bàn đứng dậy. Khâm cô cô vội đến bên đỡ lấy tay bà.

Thấy Thái Hậu có ý rời đi, Liễu Thục phi liền sà tới nắm tay áo bà:

“Thái Hậu, thần thiếp thật sự bị oan. Người phải tin thần thiếp...”

Thái Hậu lắc đầu, chán nản nói:

“Ai gia tin vào những thứ ai gia nhìn thấy.”

Nói xong liền dứt áo rời đi, chỉ để lại một câu:

“Hoàng Hậu xem nên làm thế nào thì làm thế đó đi, ai gia mệt rồi.”

Nhìn bóng lưng Thái Hậu xa dần, Liễu Thục phi loạng choạng nắm tay áo Hoàng Hậu:

“Hoàng hậu nương nương phải làm chủ cho muội. Muội thật sự bị oan...”

Hoàng Hậu thở dài, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Liễu Thục phi:

“Bản cung biết. Bản cung nhất định tra rõ chuyện này, trả lại sự trong sạch cho muội muội. Tạm thời, muội muội cứ trở về cung, đóng cửa an tĩnh đi đã.”

Liễu Thục phi vừa nghe xong liền khóc ầm lên, túm chặt lấy Hoàng hậu như thể trẻ con ăn vạ:

“Đóng cửa an tĩnh? Hoàng hậu nương nương muốn cầm tù muội sao? Không! Người không thể làm như thế! Muội không có làm gì sai hết, sao lại cầm tù muội!?”

Hoàng Hậu ngán ngẩm lắc đầu:

“Này không phải bản cung cảm tức muội. Chỉ là bây giờ chuyện còn chưa rõ, mà Lão Phật gia lại đang tức giận. Chuyện này dù sao cũng liên quan tới muội. Lão Phật gia thích người hiểu chuyện. Muội hãy tỏ ra thành tâm một chút, để Lão Phật gia hài lòng, cũng tránh làm kinh động đến Hoàng Thượng.”

Liễu Thục phi nghe Hoàng Hậu nói đến mức ấy, cũng phải nghe theo. Nàng ta sực sùi lau nước mắt, chỉnh trang y phục rồi ủ rũ hồi cung. Triệu Đức phi thấy thế, cười khẩy:

“Hoàng Hậu nương nương định cho qua chuyện này vậy sao? Đây cũng không phải chuyện nhỏ...”

Thường ngày Liễu Thục phi luôn được Hoàng Đế bảo bọc, không ai đụng được đến nàng ta. Nay nàng ta lại ngốc nghếch, đắc tội lớn với Thái Hậu. Lần này dù là Hoàng Đế cũng chưa chắc đỡ được tội cho nàng ta. Đây chính là cơ hội có một không hai, Triệu Đức phi đương nhiên không thể cứ thế mà nhìn thời cơ tốt đẹp này trôi qua trước mắt.

Hoàng Hậu cũng hiểu điều đó, nàng ung dung cười đáp:

“Chuyện này còn nhiều điều khuất tất. Bản cung phải điều tra cẩn thận mới được.”

Trong lời nói đã có hàm ý răn đe Triệu Đức phi. Nhưng Triệu Đức phi vẫn vờ như không biết, tiếp tục gây sức ép:

“Muội muội chỉ e nương nương sẽ lại mềm lòng, để cho kẻ xấu tác oai tác quái.”

Nụ cười khoan hòa trên môi Hoàng Hậu chợt lạnh đi. Nàng rũ mi mắt, có lẽ là để che dấu nội khí, bàn tay ngọc ngà như vô ý đùa nghịch ly trà trên bàn, nhẹ giọng hỏi:

“Đức phi cho rằng bản cung không đủ công tâm?”

“Muội muội không có ý này...”

“Vậy ý của muội muội có phải là đang nghi ngờ năng lực quản lý hậu cung của bản cung? Có phải muội cảm thấy phượng ấn này nên giao cho người khác mới là hợp lẽ?”

Giọng nói mềm mỏng của Hoàng hậu dần trở nên sắc bén. Ánh mắt nàng hờ hững lưu trên ly trà trong tay. Nhưng bộ dạng ung dung không vui không giận đó lại càng khiến người ta sợ hãi hơn cả.

Triệu Đức phi cũng bị hai chữ “người khác” làm chợt dạ. Nàng ta dẫu sao cũng chỉ là một phi tử. Địa vị cao quý cách mấy cũng không thể so sánh với Hoàng Hậu. Phân vị khác biệt rất lớn, thiếp thất phải kính ngưỡng chính thê. Chỉ cần lộ ra lòng đố kỵ với Hoàng Hậu thôi cũng đã là tội tày đình. Nay, Hoàng Hậu lại có ý quy cho nàng ta ý đồ tranh đoạt hậu vị... Tội này cho dù là con gái của Triệu Tường gia cũng không tránh khỏi bay đầu.

Bầu không khí vừa mới trở nên dễ chịu một chút, thoáng chốc lại căng thẳng trở lại.

Triệu Đức phi không phải là người không biết nặng nhẹ. Mắt thấy nguy hiểm cận kề, mặt liền giương lên một bộ dạng nhu thuận, sợ hãi mà nói:

“Muội muội dẫu có chết ngàn lần cũng không dám có loại ý tứ đại nghịch như thế! Mong Hoàng Hậu nương nương minh xét!”

Nói xong, liền run rẩy quỳ xuống. Dáng vẻ yếu ớt như nhành liễu mỏng trước gió, vô cùng đáng thương.

Nhìn Triệu Đức phi phủ phục dưới chân mình, Hoàng hậu cũng chỉ khẽ cười:

“Đức phi muội muội đương nhiên là không có ý đó.”

Nói xong, nhẹ nhàng vịn tay cung nữ Xuân Linh mà đứng dậy. Nàng nhìn khắp những người còn lại, cười nói:

“Chúng ta cũng nên hồi cung thôi. Đừng ồn ào ở chỗ Lão Phật gia nữa.”

“Dạ.” Mọi người đồng thanh đáp lời.

Hoàng Hậu nhìn quanh một lúc, như chợt nhớ đến Tĩnh tần, bèn nói:

“Chuyện hôm nay cũng là Tĩnh tần có công lớn. Bản cung nhất định sẽ trọng thưởng muội.”

Tĩnh Tần hôm nay đã bị kinh sợ quá nhiều, nghe nhắc đến tên mình liền giật bắn người, ngờ ngác một hồi mới nhớ tạ ơn. Hoàng Hậu cũng không trách, còn dịu dàng an ủi. Tuy rằng đã nói nhiều câu, nhưng trước sau vẫn không hề bảo Triệu Đức phi đứng dậy.

Ta đứng trong đám đông, lén lút nhìn Triệu Đức phi ngây người quỳ trên mặt đất. Dù Hoàng hậu cổ tình phớt lờ, khiến nàng ta chịu nhục nhưng gương mặt Triệu Đức phi vẫn duy trì vẻ nhu thuận như trước, không hề có chút phản kháng nào.

Chỉ là, ta ngờ ngợ nhìn thấy thấp thoáng dưới mấy lớp tay áo bằng lụa mỏng, bàn tay nàng ta đang siết chặt.

Chương 22

Liễu Thục phi đột nhiên gây họa khiến cho chúng phi đều xôn xao. Vừa ra khỏi cổng Thuận Ninh cung, các nàng đã tụ lại nhỏ to bàn tán. Những nữ nhân này, có ai mà chưa từng bị Liễu Thục phi chèn ép ít nhiều. Hôm nay nhìn thấy nàng ta gặp họa, bọn họ đều phấn khởi ra mặt.

Dương Quý cơ là người vui vẻ nhất. Nàng ta cười khúc khích:

“Các tỷ tỷ nói xem, lần này Thục phi sẽ thế nào nhỉ? Có khi nào bị giáng cấp không?”

Giang Tần bĩu môi:

“Cũng chưa biết được. Hoàng thượng rất sủng ái nàng ta. Có thể sẽ chỉ khiển trách qua loa thôi. Người ta là đệ nhất sủng phi đấy, Quý cơ quên rồi.”

“Này, các người nói như thế là có ý gì? Ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng nói chuyện này còn nhiều nghi vấn, các người dựa vào cái gì mà dám định tội Thục phi nương nương?”

Tiếp Chiêu nghi đang đứng gần, nghe những lời nói ác ý kia, bèn lên tiếng phản bác. Thường ngày Thục phi đối với nàng ta cũng chẳng tốt đẹp là bao, nhưng dù sao nàng ta cũng là người dưới trướng Thục phi. Bây giờ nghe người ta nói như thế mà không ra mặt, chỉ sợ về sau Thục phi biết được sẽ lại khiển trách. Vì vậy đành phải lên tiếng.

Quỳnh Thục nghi vừa nghe, liền cười khẩy:

“Tình cảm của Chiêu nghi tỷ tỷ với Thục phi thật là tốt.”

Giang Tần cùng Dương Quý cơ cũng cười ồ lên. Mặt ngoài đơn thuần là hưởng ứng một câu nói băng quơ, trong lòng chẳng phải là nhạo báng Tiếp Chiêu nghi giống như chó bảo vệ chủ hay sao?

Tiếp Chiêu nghi hiểu rõ. Nàng giận đến đỏ mặt. Dù là cấp bậc ngang nhau, nhưng “Chiêu nghi” vẫn đứng trên “Thục nghi”. Quỳnh Thục nghi còn nhỏ tuổi hơn nàng, thế mà lại không nể mặt nàng như vậy.

“Tiếp Tuyết, đừng nói nữa. Chúng ta hồi cung thôi.”

Minh phi không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Tiếp Chiêu nghi, nắm lấy cánh tay nàng ta kéo đi.

“Nhưng tỷ tỷ, họ...”

“Đi thôi.”

Minh phi kiên nhẫn lắc đầu, kéo tay Tiếp Chiêu nghi đi thẳng về phía kiệu đang chờ sẵn. Trong đám người Liễu Thục phi, Minh phi có thể coi là người trầm ổn nhất. Nếu như Liễu Thục phi có được nửa phần điềm đạm, thận trọng của Minh phi, có khi đã sớm leo lên được chức Quý phi hay Hoàng Quý phi rồi cũng không chừng.

Ta đứng xem náo nhiệt một lúc cũng chán. Bọn họ càng nói càng khó nghe. Ta nói với Trịnh phi mấy câu. Vừa cáo từ nàng xong, chuẩn bị lên kiệu ra về thì nghe tiếng Hoàng Hậu gọi sau lưng:

“Hòa phi, kiệu của bản cung rộng rãi. Chúng ta dù sao cũng tiện đường, muội cùng bản cung trở về đi.”

Quay lại liền thấy Hoàng Hậu ngồi sẵn trong kiệu lớn mười hai người khiêng, đang vén màn mỉm cười nhìn ta. Thấy ta phân vân nghĩ ngợi, Hoàng Hậu bật cười:

“Đây chỉ là kiệu thường, không phải phượng giá. Tam phẩm trở lên là có thể ngồi.”

“Muội muội tuân lệnh.” Ta cũng cười, thăm thán phục Hoàng Hậu thật hiểu lòng người.

Đi được một đoạn, Hoàng hậu mở lời trước. Nàng hỏi ta:

“Chuyện hôm nay, muội nghĩ thế nào?”

Ta nhìn sắc mặt Hoàng Hậu, suy nghĩ chốc lát rồi khẽ thăm dò:

“Hành động quả là tinh tế. Người thường chẳng thể nào nhận ra món canh đó có vấn đề. Có lẽ đã tốn rất nhiều công sức.”

Quả thực, dù mũi ta rất nhạy cũng không hề phát hiện.

Hoàng Hậu tựa nghiêng người trên chiếc gối mềm, bình thản nói:

“Dĩ nhiên. Tìm ra món ăn này, rồi điều chỉnh cho thành phần khác đi đôi chút nhưng vẫn giữ đúng mùi vị, sau đó âm thầm đưa vào Ti Thiện phòng, rồi đưa đây đến trước mặt nàng ta... Điều chẳng phải là chuyện dễ dàng.”

Khóe môi ta khẽ nhếch lên. Quả nhiên là nàng.

“Tỷ tỷ cao tay.” Ta mỉm cười.

“Sao muội không nghĩ Đức phi đứng sau chuyện này?”

Hoàng Hậu cũng cười, ánh mắt đen láy của nàng lóe lên một tia thích thú.

Ta thần nhiên đáp:

“Nếu là Đức phi thì e rằng không chỉ là canh mặn, Thục phi cũng không chỉ bị tội bắt kính không thôi.”

Một lần nhìn thấy Triệu Đức phi ra tay, ta đã đủ hiểu con người nàng. Không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì một đòn trí mạng, tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Hoàng Hậu nghe xong liền cười rộ lên:

“Nói đúng lắm. Vậy muội có cho rằng bản cung quá nhẹ tay không?”

Ta lắc đầu, đáp:

“Nguyệt nhi không nghĩ vậy. Trong lòng tỷ tỷ nhất định đã có tính toán. Chỉ là... lần này Tĩnh Tần thật có phúc, ngồi không hưởng lợi.”

Hoàng Hậu không nói gì, nhưng thần sắc lộ vẻ hài lòng.

Trong lòng ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, ta đã nói đúng lời nên nói rồi.

Một lúc lâu sau, Hoàng Hậu mới trả lời.

“Thực ra cũng chỉ là chút lợi ích nhỏ, chẳng đáng vào đâu.”

Ta gật gù, làm bộ dạng mộng lung chưa hiểu rõ. Hoàng Hậu chỉ cười rồi khép mi, nhắm mắt dưỡng thần, không giải thích thêm.

Ta im lặng ngồi bên cạnh. Không ngờ nữ nhân ôn hòa, dịu dàng như dòng nước mát lành này lại có tâm cơ sâu độc như thế.

Hoàng Hậu nói không sai. Chút lợi này, so với những gì đang chờ đợi Tĩnh Tần phía trước, chỉ là thứ cón con. Đáng tiếc con cá kia chỉ nhìn thấy con giun béo tròn trước mắt, mà không biết rằng con cá lưỡi câu sắc lẹm đang chờ đợi để cắn sâu vào họng nó.

Cái bẫy này, không phải nhắm vào Liễu Thục phi. Đây chẳng qua chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Thanh Thủy Canh là món ăn ở quê nhà Tĩnh Tần, Tĩnh Tần tất nhiên phát hiện đầu tiên, mà sự việc này Tĩnh Tần lại được lợi hơn cả. Liễu Thục phi dĩ nhiên sẽ nghĩ Tĩnh Tần ám hại mình để lập công tiến thân. Dựa vào bản tính Thục phi, những ngày tháng sau này của Tĩnh Tần tuyệt đối không dễ sống. Không chỉ vậy, nếu về sau Tĩnh Tần “vô tình” phạm phải tội gì, còn phải lo Thục phi sẽ không thêm dầu vào lửa, mượn việc chung trả thù riêng sao?

Lại nói, sự việc hôm nay cũng là một cái tát nhẹ vào mặt Liễu Thục phi, nhắc nhở nàng ta biết nàng ta dẫu oai phong đến đâu cũng không được lấn lướt Hoàng Hậu. Hoàng Hậu vẫn là người có bản lĩnh quyết định an nguy của nàng. Một tội danh “bắt kính” lại có thể giảm bớt tầm ảnh hưởng của Thục phi. Cảm tức nàng ta một thời gian, vừa hay tạo điều kiện để nâng đỡ người khác lên tranh sủng. Hạ thủ gọn gàng, không nặng cũng không nhẹ, có thể xem là đủ lực. Nếu làm nhẹ quá thì không đủ tác dụng, mà làm nặng quá, ngộ nhờ Thục phi thật sự bị phé đi hay là hạ cấp xuống, chẳng những Hoàng Đế không vui mà hậu cung này lại mất cân bằng, thành ra hỏng chuyện.

Dù đã hiểu rõ, nhưng mặt ngoài ta vẫn phải cố tỏ ra ngây ngô, mà phải ngây ngô một cách vừa đủ.

Ví như tỏ vẻ thái quá, giả vờ không nhìn ra gì cả, tất sẽ khiến Hoàng Hậu nghi ngờ. Thế nên, ta giả ngốc, tỏ ra mình chỉ hiểu một nửa sự việc, rằng Hoàng Hậu chỉ nhắm vào Thục phi mà không biết Tĩnh Tần mới là mục tiêu thật sự của nàng. Điều này để chứng tỏ ta dẫu thông minh, cũng không thông minh bằng nàng. Đường đi nước bước của nàng, ta chỉ hiểu một nửa. Như vậy mới có thể khiến nàng an tâm đối với ta.

Người ở dưới trướng mình, không nên quá ngốc, lại càng không nên quá thông minh. Cái gì cũng vậy, vừa đủ là tốt nhất.

***

Ngồi chung kiệu với Hoàng Hậu đến ngã rẽ thì ta xin phép xuống kiệu, tự đi về cung mình. Hoàng Hậu có ý muốn đưa ta về tận nơi, nhưng ta chỉ lễ phép khước từ. Đường về chẳng còn bao xa, ta vịn cổ tay Ngọc Thủy chậm rãi đi, vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Ngọc Thủy xem ra cũng tỉnh tề, không nhắc lại chuyện đau đầu ở Thuận Ninh cung. Cười nói được một lúc, đầu óc cũng nhẹ hẳn đi.

Hai người đang thông dong tản bộ thì đột nhiên bị mấy giọng nữ nhân chanh chua xuyên vào tai, khiến tim ta giật thót. Hướng mắt nhìn ra xa thì thấy trong tiểu đình phía đó thấp thoáng bóng hai, ba nữ nhân. Âm thanh điều ngoa kia chắc hẳn là của mấy người bọn họ.

Ngọc Thủy cũng không hài lòng, khẽ nói:

“Vị chủ tử nào mà nói năng vô phép vậy?”

Ta ngán ngẩm lắc đầu:

“Đằng nào cũng phải đi ngang, thôi thì ghé vào gặp bọn họ một chút. Nữ nhân điều ngoa như thế, bản cung cũng nên xem qua cho biết.”

Tiến lại gần mới thấy rõ, trong tiểu đình có ba phi tần với mấy cung nữ. Dựa vào y phục và trang sức có thể thấy phẩm cấp của những phi tần này không cao. Hai người đang ngồi, còn cười nói gì đó rất chói tai. Người còn lại đứng cúi mặt bên cạnh. Ta nheo mắt nhìn, cảm thấy đáng vẻ nàng rất quen mắt, bèn hỏi Ngọc Thủy:

“Mấy người này là ai?”

Ngọc Thủy nghiêng đầu, nói khẽ bên tai ta:

“Người mặc y phục màu hồng, đáng người đầy đà là Quách Thường tại. Người gầy hơn mặc y phục màu lục là Du Thường tại. Còn người đang đứng là Liên Tuyền thị.”

Ta gật đầu:

“Hóa ra là Liên Nhạc. Thảo nào bản cung nhìn thấy quen mắt.”

Mấy người bên trong tiểu đình cũng đã phát hiện ra ta và Ngọc Thủy đang tiến đến. Thấy bọn họ còn ngẩn ngơ nhìn, Ngọc Thủy liền đi lên một bước, khụy gối:

“Nô tỳ thỉnh an ba vị tiểu chủ.”

Hành động này cũng là nhắc nhở bọn họ nên thỉnh an ta, đừng phạm thượng vô lễ.

Lúc này, bọn họ mới như tỉnh ra, vội vàng quỳ xuống hành lễ:

“Chúng thần thiếp thỉnh an Hòa phi nương nương. Hòa phi nương nương vạn phúc kim an!”

Những phi tần này phẩm cấp quá thấp, bình thường ít khi gặp mặt, không nhận ra cũng không đáng trách.

Ta vịn tay Ngọc Thủy đi vào. Một tiểu cung nữ liền vừa quỳ vừa kéo ghế cho ta ngồi xuống. Ta ngồi xuống, mỉm cười với nàng một cái, rồi nói:

“Miễn lễ. Các muội cũng ngồi đi.”

Quách Thường tại là người mau mắn nhất. Vừa nghe ta nói xong, nàng ta liền nhảy đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh bên ta, vui vẻ nói:

“Hôm nay hóng mát ở đây, lại có dịp diện kiến hoa dung của nương nương. Thật là vinh hạnh cho thần thiếp.”

Giọng nói tuy không được êm ái, nhưng cũng không đến nỗi chua ngoa như ban nãy. Thái độ thay đổi mới mau làm sao.

Ta cũng cười cười đáp:

“Bản cung đi từ đằng xa, nghe thấy các muội trò chuyện vui vẻ nên tiện đường ghé vào thôi.”

“Phải, phải... chúng thần thiếp đang nói...”

Quách Thường tại không hề phát hiện ẩn ý của ta, vẫn hào hứng cười nói. Du Thường tại có vẻ nhanh nhạy hơn, nàng ta mau chóng tiến đến ngồi cạnh Quách Thường tại. Trông như là khi ngồi xuống bị mất đà, hơi nghiêng người vịn vào cánh tay Quách Thường tại, thực chất móng tay đang bám vào cánh tay Quách Thường tại. Quách Thường tại bị đau, nhăn mặt định kêu lên, nhưng Du Thường tại nhanh như chớp cướp lời:

“Chúng thần thiếp trong lúc trò chuyện... đúng là có hơi lớn tiếng một chút. Nhưng đó cũng là vì nhất thời tỷ muội quá vui vẻ, không phải cố ý kinh động nương nương, mong nương nương bỏ qua cho...”

Quách Thường tại nghe lời này xong, sắc mặt liền hóa thành gượng gạo, hẳn là đã hiểu.

Ta nhìn Du Thường tại, cười nói:

“Tỷ muội cao hứng cười nói vài câu cũng là chuyện bình thường, chỉ là nên tiết chế lại một chút, bản cung thì không sao, nhưng đổi lại là vị chủ tử khác e rằng không hay. Hoàng thượng thích nữ nhân hiền thực. Các muội phải nhớ lấy.”

Quách Thường tại và Du Thường tại thấy ta chỉ nhẹ nhàng nói vậy, không có ý khiển trách các nàng điều ngoa to tiếng trong cung, liền thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt chấp tay đáp:

“Thần thiếp đa tạ nương nương chỉ dạy.”

Ta gật đầu, ra về hải lòng. Lại nhìn sang phía Liên Tuyền thị, nàng vẫn đứng lặng yên ở đằng xa, bèn hỏi:

“Tuyền thị muội muội vì sao lại đứng ở kia? Sao không đến đây ngồi?”

Liên Nhạc nghe hỏi đến, ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt đẹp như mặt hồ mùa thu, mi mắt lại hơi đỏ, có lẽ ban nãy vừa rơi lệ. Trên gò má trắng như tuyết hằn lên mấy vết đỏ. Thảo nào nãy giờ nàng cứ mãi cúi đầu.

“Hòa phi nương nương đang gọi người đó, còn ngần ra làm gì?” Quách Thường tại xẵng giọng.

Liên Nhạc giật mình, vội vội vàng vàng bước đến, ngượng ngừng ngồi ghé vào, khe khẽ đáp:

“Thần thiếp nhất thời thất lễ, xin nương nương tha tội.”

Đây là lần đầu tiên ta nghe Liên Nhạc nói chuyện. Giọng nàng thanh nhẹ ảm áp, thật sự khiến người nghe dễ chịu.

Ta gật đầu với nàng, hỏi tiếp:

“Mặt của muội muội làm sao vậy?”

Liên Nhạc càng cúi đầu thấp hơn:

“Cái này...”

Tỷ nữ bên cạnh nàng có vẻ như không nhận nổi ám ức nữa, ầm một tiếng đã quỳ rạp trước mặt ta, khóc lớn:

“Nương nương, tiểu chủ nhà nô tỳ bị người ta hiếp đáp, xin nương nương đòi lại công bằng cho tiểu chủ nô tỳ!”

Ta chợt cảm thấy hứng thú, nhưng chưa kịp mở miệng thì Quách Thường tại đã nhanh hơn:

“Tiện tỳ này khóc lóc cái gì? Ai hiếp đáp tiểu chủ nhà người? Dám ở đây buông lời xằng bậy trước mặt Hòa phi nương nương, muốn chết hay sao?...”

Ta thờ dãi, trong lòng đã chán ngán vị Quách Thường tại này nhưng ngoài mặt vẫn phải cố giữ vẻ mềm dịu:

“Quách Thường tại cứ để nàng nói ra xem nào. Hoàng thượng anh minh, Hoàng hậu nhân từ, trong hậu cung này sao lại để có phi tử bị hiếp đáp được? Nào, tiểu cung nữ, tiểu chủ nhà người bị ai hiếp đáp?”

Tỷ nữ kia nghe vậy, vui mừng lau đi nước mắt, trừng trừng nhìn Quách Thường tại nói:

“Bẩm nương nương, Quách Thường tại ý lớn hiếp nhỏ, vô duyên vô cớ ra tay đánh tiểu chủ của nô tỳ. Xin nương nương đòi lại công bằng cho tiểu chủ của nô tỳ!”

“Nói láo! Ta hiếp đáp à khi nào? Người có bằng chứng không?” Quách Thường tại gân cổ cãi.

Tỷ nữ kia không chịu thua: “Dấu tay của Quách tiểu chủ vẫn còn hằn trên mặt tiểu chủ nhà ta, đây chính là bằng chứng tốt nhất. Trước khi Hòa phi nương nương tới, nơi này ngoài tiểu chủ nhà ta chỉ có Quách tiểu chủ cùng Du tiểu chủ. Nếu không phải Quách tiểu chủ, thì cũng là Du tiểu chủ!”

“Văn Tịch, đừng nói nữa!” Liên Nhạc cắn môi quát.

Tỷ nữ Văn Tịch thấy vậy, lại rơi nước mắt:

“Tiểu chủ, người định để bọn họ ức hiếp đến khi nào? Mỗi ngày đều mắng chửi nhục mạ, nay lại còn ra tay đánh người... Nếu tiểu chủ cứ nhẫn nhịn, e rằng mai này ngay cả mạng tiểu chủ bọn họ cũng muốn...”

“Ta bảo người im miệng, không nghe thấy sao!” Liên Nhạc tái nhợt, đáng vẻ như muốn đến bịt miệng Văn Tịch nhưng lại không dám luống cuống.

Những lời này của Văn Tịch hết sức vô lễ, nếu đem đi xử tử cũng chẳng sai. Bởi vậy, Liên Nhạc lo cho an nguy của Văn Tịch, bộ dạng như ngồi trên

đồng lửa.

“Xăng bấy!” Quách Thường tại đập bàn. “Liên thị người giáo huấn nô tỳ như thế à?”

Ta hét nhìn gương mặt đáng thương của Liên Nhạc, lại nhìn đến bộ dạng hùng hổ như mãnh thú sẵn mồi của Quách Thường tại, lạnh nhạt nói:

“Cứ cho là tiểu cung nữ này nói xăng bấy, thế thì Quách Thường tại giải thích sao về vết thương trên mặt Liên Tuyền thị? Ban nãy ở đây đúng là không có ai khác, không phải Quách Thường tại, chẳng lẽ lại thật sự là Du Thường tại? À, hay là ý Quách Thường tại là Tuyền thị muội muội buồn chán tự tay và mặt mình giải sầu?”

Du Thường tại giật thót. Sự việc này nàng ta không tránh khỏi liên can. Ta thấy nàng có vẻ hiểu chuyện hơn Quách thị, cho nên mới nhắc nàng một tiếng, cũng là cho nàng cơ hội. Du Thường tại lập tức đỡ lời:

“Bẩm nương nương, Quách tỳ tỳ nhất thời tức giận nên mới lỡ tay đã thương Tuyền thị muội muội, chứ nhất định không có ý ý lớn hiếp bé đâu ạ.”

Ta vừa lòng gật đầu:

“Thì ra là vậy. Quách muội muội vì sao lại tức giận Liên muội muội như vậy?”

“A...” Quách Thường tại bị Du Thường tại bán đứng, nhất thời á khẩu.

Du Thường tại được dịp, lại nói thêm vào:

“Chuyện này cũng không trách Quách tỳ tỳ được. Chỉ là Liên Tuyền thị đêm qua vừa thừa thánh sùng, lại ý sùng sinh kiêu, ngạo mạn vô lễ với Quách tỳ tỳ cho nên mới khiến tỳ tỳ tức giận như vậy.”

“Thần thiếp không dám!” Liên Nhạc hoảng hồn, sợ hãi ngã quỵ từ trên ghế xuống.

Ta tặc lưỡi, lướt mắt qua mấy nữ nhân trẻ trung trước mặt. Vốn muốn ghé vào xem chút chuyện bát quái, ai ngờ lại dây phải thị phi lớn thế này.

Gần đây thời tiết sang hạ oi bức, ai nấy đều lo đổi y phục hè mỏng nhẹ. Dưới làn vải mỏng manh, ta có thể nhìn thấy rõ vết son đỏ rực nổi bật trên cánh tay trắng nõn của Quách Thường tại và Du Thường tại.

Nghe nói, hậu cung hiện nay tổng cộng có hơn ba mươi người, đều là con gái của các quan viên lớn nhỏ, tùy theo gia thế và tư sắc mà phong vị cao thấp khác biệt. Tuy nhiên, trong số ba mươi người đó, chỉ có một phần ba là được thừa sùng đều đặn như nhóm người Liễu Thục phi, Triệu Đức phi, ta cũng may mắn tính vào số này. Một phần ba là những người chỉ được lâm hạnh một lần như Trịnh Văn Anh. Những người này đều đã bị quên lãng, Trịnh Văn Anh nếu không phải vì được Hoàng Hậu che chở, dành cho một chức Phi thì cũng đã rơi vào hoàn cảnh cơ cực như bọn họ. Một phần ba còn lại là những người chức vị nhỏ chưa từng được lâm hạnh, có khả năng còn chưa được nhìn thấy long nhan bao giờ. Quách Thường tại và Du Thường tại này thuộc vào số đó. Hai người các nàng thân phận cao quý hơn Liên Nhạc, chức vị cũng cao hơn. Vậy mà lại chưa từng được lâm hạnh. Chẳng bù với Liên Nhạc, tuy thánh sùng không nhiều nhưng cũng tính là đều đặn. Bọn họ ganh ghét nàng cũng là điều dễ hiểu. Chỉ là ganh ghét thì ganh ghét. Trong lòng khó chịu thì cạnh khỏe vài câu cho vui vẻ là được. Lời nói gió bay, cho dù Liên Nhạc tố cáo, chỉ cần chối bay chối biến là xong, cũng chẳng có bằng chứng gì. Đàng này Quách thị lại ngốc nghếch đến độ ra tay đánh người. Nguyên một đầu tay to tướng để lại trên mặt người ta thế kia. Liên Nhạc còn được lòng Hoàng Đế đến mức ấy, ta có muốn bỏ qua cho Quách thị cũng không được.

Ta nhìn Ngọc Thủy. Nàng bèn tiến đến nâng Liên Nhạc dậy.

Ta nói: “Xem ra Tuyền thị muội muội đã chịu nhiều ảm ức rồi.”

Quách Thường tại vẫn chưa sáng mắt ra, còn cố cãi chày cãi cối:

“Hòa phi nương nương, thần thiếp không có hiếp đáp nàng ta. Đều là do nàng ta vô lễ với thần thiếp trước... Thần thiếp chỉ giáo huấn nàng ta một chút...”

Ta đã quá chán ghét nàng, chỉ lạnh nhạt nói:

“Hoàng hậu là chủ lục cung, làm sao lại đến lượt người giáo huấn phi tần? Thường tại Quách thị, ý lớn hiếp nhỏ, vi phạm cung quy, làm trái Nữ Huân. Còn không mau đến Triều Lan cung thỉnh tội với Hoàng hậu nương nương?”

“Cứ cho là thần thiếp phạm lỗi... Nương nương cũng không thể đối với thần thiếp như vậy! Người có biết phụ thân thần thiếp là ai không?!”

Quách thị càng lúc càng hồ đồ. Ban đầu ta nghĩ nàng tuổi nhỏ nhất thời nóng nảy, nên mới bảo nàng tự đi thỉnh tội, xem như làm sai biết hối lỗi, Hoàng Hậu nổi tiếng hiền từ, sẽ không phạt nàng ta quá nặng. Nhưng Quách thị không biết tốt xấu, lại dám giờ giọng tiểu thư, đem cả phụ thân ra hù dọa ta. Ai chẳng biết Quách gia là một trong ngũ tướng gia của Bách Phụng? Nhưng xem Quách thị nhập cung chỉ được phong một chức Thường tại nhỏ bé, Hoàng Đế cũng không nhìn đến nàng ta, như vậy là đủ hiểu Quách tướng gia không hề được coi trọng thực sự.

Thực ra tính cách Quách thị khá giống Liễu Thục phi, chỉ trách dung mạo nàng ta không bằng một phần mười Thục phi, phụ thân nàng ta cũng chẳng phải Thái Phó đại nhân quyền khuynh thiên hạ. Quách thị không biết thân biết phận, cứ nghĩ mình là thiên kim thế gia, hành xử ngang ngược bừa bãi. Người ngu dốt cố chấp như vậy, chết không đáng tiếc.

“Quách thị, người nói bản cung đối với người thế nào? Bản cung chỉ kêu người đi Triều Lan cung thỉnh tội, cũng chưa hề dụng tư hình với người. Người lại dám hỏi bản cung có biết phụ thân người là ai. Vậy bản cung cũng hỏi lại người, người có biết phụ thân bản cung là ai không?”

“Thần thiếp... thần thiếp lỡ lời...”

Không để Quách thị dây dưa thêm nữa, ta lạnh lùng ra lệnh:

“Thường tại Quách thị biết sai không sửa, chấp mê bất ngộ, dĩ hạ phạm thượng. Du Thường tại, phiên muội đi cùng với Quách Thường tại đến Triều Lan cung. Tội mà Quách Thường tại phạm phải quá nhiều, ngộ nhờ khi thỉnh tội có quên mất tội nào, mong Du Thường tại nhắc nhở giúp.”

Du Thường tại vui mừng ra mặt, chấp tay đáp:

“Thần thiếp tuân lệnh.”

Con người Du Thường tại cũng khá lạnh lẽo, lại là loại người gió chiều nào che chiều ấy. Lần này Quách thị đi thỉnh tội mà có nàng ta đi cùng, chắc chắn không thể có kết cục tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Đa tạ nương nương ra tay cứu giúp!”

Liên Nhạc rơm rớm nước mắt, chực quỳ xuống tạ ơn. Ta vội đỡ lấy nàng:

“Muội muội không cần đa lễ như vậy. Mau ngồi xuống đi.”

“Thần thiếp tuân lệnh.”

Liên Nhạc run rẩy ngồi xuống ghế nhỏ bên cạnh ta, đầu vẫn hơi cúi. Có vẻ như đối với nàng, chỉ cần là phi tử thì đều rất đáng sợ, không thể nhìn thẳng.

Ta nghĩ Liên Nhạc vừa bị kinh sợ, cũng không so đo với nàng, thuận miệng hỏi:

“Bọn họ vẫn thường ức hiếp muội như vậy sao?”

Liên Nhạc không nhìn lên, chỉ khẽ đáp:

“Bẩm nương nương, cũng không có gì nghiêm trọng.”

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc đen nhánh của Liên Nhạc. Từng lọn tóc mềm mại bay bay, buông hồ trên bờ vai mảnh khảnh, càng tôn lên vẻ đẹp thanh khiết. Nữ nhân xinh đẹp tao nhã, lại dịu dàng hiểu chuyện thế này, ta là nữ nhân mà còn cảm thấy có mấy phần thương mến, huống hồ gì là Hoàng Đế. Ta nhìn đến gò má nàng còn hằn dấu tay của Quách thị, càng cảm thấy đau lòng, bèn nói:

“Vết thương trên mặt muội tuy không nặng, nhưng cũng đừng xem thường. Nữ nhân phải coi trọng dung mạo. Trở về nhớ thoa thuốc cẩn thận.”

Liên Nhạc lúc này mới ngược nhìn ta bằng đôi mắt long lanh như hồ nước mùa thu, cảm kích đến độ nghẹn ngào:

“Đã khiến nương nương bận tâm, là lỗi của thần thiếp.”

Ta bật cười, cầm lấy tay nàng:

“Đều là tỷ muội, đừng mãi khách khí như thế. Thế nhưng bản cung không phải lúc nào cũng ra mặt cho muội được. Sau này những người kia, muội tránh được thì tránh.”

Ngày trước Hoàng Đế bảo ta tránh mặt Thục phi, hôm nay ta lại đem những lời tương tự nói lại với nữ nhân của hắn. Cũng thật là khôi hài.

Liên Nhạc gật gật đầu, nhưng chưa kịp đáp thì tỷ nữ bên cạnh lại nhanh nhẩu nói:

“Nương nương có điều không biết, tiểu chủ cùng bọn họ ở Sương Đình, ngày ngày đều bị bọn họ hiếp đáp cho nên mới tránh đến chỗ này ngồi, không ngờ cũng chẳng được yên thân...”

Nghe nói Liên Nhạc xuất thân là ca cơ, nhưng ta thấy nàng rất có phép tắc, từ lời nói đến cử chỉ, ánh mắt đều thận trọng, hợp lễ. Trái lại, tỳ nữ thân cận của nàng có sao lại vô phép như thế? Chẳng phải cung nữ sau khi tiến cung đều được dạy dỗ lễ nghi cẩn thận mới được đưa đi hầu hạ chủ tử sao?

Liên Nhạc thấy ta im lặng, cũng biết tỳ nữ của mình quá phận, liền mắng:

“Vãn Tịch! Không được nhiều lời!”

Ta nhìn cung nữ Vãn Tịch vẫn đang ngo ngáo không biết mình sai ở đâu, bèn lắc đầu:

“Chủ nhân đang nói chuyện, nơi nào có chỗ cho nô tỳ xen vào? Ban nãy người cũng rất quá phận, nhưng bản cung thấy người trung thành dũng cảm, dám ra mặt bảo vệ chủ nhân nên không tính toán với người. Nhưng bây giờ mới biết người vốn là kẻ vô phép như vậy.”

“Nương nương, là thần thiếp giáo dưỡng nô tỳ không tốt. Xin nương nương bỏ qua cho Vãn Tịch lần này... Thần thiếp đảm bảo sẽ không để nàng tái phạm...”

Liên Nhạc sợ hãi, ấn Vãn Tịch quỳ xuống đất. Vãn Tịch bình thường leo mép, đến bây giờ lại áp úng nói không nên lời:

“Nương nương... nô tỳ sai rồi... nô tỳ không có ý mạo phạm nương nương...”

Ta thờ dãi, phẩy phẩy tay áo:

“Bỏ đi. Bản cung chỉ muốn nhắc nhở muội muội vậy thôi. Người là của muội, muội tự nên cân nhắc. Bản cung đi trước. Muội cũng sớm về nghỉ ngơi đi.”

Người là của người, người không quản được thì người bị liên lụy, chẳng liên quan đến ta. Chuyện cần làm cũng đã làm xong rồi, vì vậy bèn vịn lấy tay Ngọc Thủy rời khỏi tiểu đình, thẳng hướng Cẩm Tước cung mà đi.

Đi được một đoạn xa, Ngọc Thủy mới hỏi ta:

“Chủ nhân, bình thường người luôn không thích can thiệp chuyện của kẻ khác... Nay có sao lại muốn giúp Liên tiểu chủ?”

Ta cười đáp:

“Hoàng thượng có lòng với Liên Tuyền thị, bản cung thấy nàng ta bị ức hiếp, sao có thể không ra tay giúp đỡ? Nếu bản cung bỏ mặc nàng ta, sau này Hoàng thượng biết được sẽ không vui.”

Ngọc Thủy gật đầu, lại nói:

“Nói cũng phải. Liên tiểu chủ cũng là hiếm có. Chỉ trách Quách tiểu chủ và Du tiểu chủ quá đáng... Chuyện này Du tiểu chủ nhất định cũng có phần, chủ nhân vì lí gì mà tha nàng ta?”

“Bản cung chỉ muốn giành lại cho Liên Tuyền thị chút công bằng, như vậy chỉ cần có người bị trách phạt là được rồi. Quách thị không thông minh bằng Du thị, đây là do bản thân nàng ta. Ở hậu cung này có bao nhiêu người ngứa mắt Liên Nhạc? Bản cung phạt hết được sao? Đã không thể phạt hết, vậy phạt thêm một Du thị để làm gì? Hôm nay chẳng qua là giết gà dọa khỉ, để những kẻ như Quách thị, Du thị hành động cân nhắc một chút. Cũng là để Hoàng thượng đẹp lòng một chút.”

Ngoài ra, dựa vào địa vị của ta, ta hoàn toàn có thể trực tiếp phạt Quách thị quỳ gối hoặc vả miệng nhưng ta lại bảo nàng đi Triều Lan cung thỉnh tội với Hoàng Hậu. Đây chính là âm thầm bày tỏ kính ngưỡng của ta đối với Hoàng Hậu.

***

Hoàng Hậu làm việc rất mau lẹ. Chỉ một câu bảo Liễu Thục phi đóng cửa tĩnh tâm, ngay sau đó liền rút đi thẻ bài của nàng ta. Cũng vì chuyện này mà mùa xuân đã qua nhưng hậu cung lại râm ran vui vẻ vô cùng. Phi tử ai nấy đều lo nghĩ cách lấy lòng Hoàng Đế, tranh thủ cơ hội này tìm biện pháp giương cánh bay lên cao.

Lần này Liễu Thục phi gặp họa, cứ nghĩ Hoàng Đế sẽ tra hỏi kỹ càng. Ai ngờ Hoàng Hậu chỉ đến điện Cát Tường thông báo với Hoàng Đế mấy câu, Hoàng Đế liền gật đầu cho lui, chẳng hỏi han gì thêm, cũng không đến chỗ Liễu Thục phi nữa. Qua đó cũng thấy được Hoàng Đế thực sự coi trọng Hoàng Hậu. Đầu quân cho Hoàng Hậu tạm xem là nước cờ khôn ngoan. Ngay cả Liễu Thục phi, Hoàng Hậu muốn dim liên dim xuống nữa là kẻ tử cô vô thân như ta. Ngày đó mà không thức thời cúi đầu, hôm nay e rằng chẳng còn Hòa phi nữa.

Trong lúc ta còn đang nghĩ Hoàng Hậu sẽ cất nhắc ai, thì mưa móc lại rơi xuống Cẩm Tước cung của ta đầu tiên.

Hoàng Đế đến mà không thông báo. Khi đó, ta đang luyện chữ. Dù Tạ Thu Dung không có ở đây, ta cũng không thể chây lười quá lâu. Ta nghe tiếng bước chân của Hoàng Đế đã quen, nhận ra hắn đang đến từ lâu. Nhưng hắn đã không cho người thông báo, ta cũng vô như không biết, cứ lẳng lặng cúi đầu viết chữ, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười của Hoàng Đế, ta mới ngẩng đầu lên:

“Hoàng thượng đến lúc nào...”

“Trẫm cũng mới tới thôi, thấy nàng chăm chú cho nên không lên tiếng.” Hoàng Đế cười tùm tùm, phẩy tay áo ra hiệu cho ta không cần hành lễ.

“Thiếp chẳng kịp chuẩn bị gì cả.” Ta khẽ vén lại tóc mai, làm bộ ngượng ngừng nói.

Hoàng Đế thấy vậy, bật cười thành tiếng rồi bước lại cạnh thư án chỗ ta đang tập viết. Nhìn thấy mấy xấp giấy nguệch ngoạc chữ viết như cua bò trên bàn, tiếng cười của hần chuyển thành ngật nghễo:

“Cái gì thế này...”

“Ấy... không có gì cả...” Ta vơ vội giấy viết trên bàn, định mang đi giấu thì bị Hoàng Đế chặn lại.

“Ha... Không phải trẫm cười nàng...”

“Hoàng thượng còn nói không cười thiếp...” Ta cắn cắn môi, ra vẻ giận dỗi.

Hoàng Đế cố nén cười, cầm lấy bút lông, chỉ vào nghiên mực, nói:

“Mực khô hết rồi. Nàng mài mực đi. Trẫm dạy nàng viết.”

Khó khăn lắm mới đến được chỗ ta, không mau sủng ái ta, lại còn muốn dạy viết chữ? Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, Hoàng Đế tiểu tử, người chưa nghe câu này sao? Trong lòng ta kêu khổ, nhưng vẫn phải vâng lời mài mực.

Hoàng Đế làm như chẳng nhìn ra tâm sự của ta. Hần trải một tờ giấy trắng ra, nâng bút chấm mực rồi nhẹ nhàng đặt xuống. Hai chữ “Đan Nguyệt” nhanh chóng hiện ra. Ta chợt nhớ tới lời nói của Tà Thu Dung khi trước, bèn chăm chú nhìn thật kỹ. Quả thật nàng nói không sai. Chữ viết của Hoàng Đế đẹp hơn chữ viết thật của ta rất nhiều. Nhưng nhìn chung, cách đặt bút, nhắc bút, dụng lực đều tương tự, vì vậy tạo cho người nhìn cảm giác nét chữ của hai người rất giống nhau. Ta lén lút thở ra nhẹ nhõm. May mà có Tà Thu Dung sớm nhắc nhở, nếu không chẳng biết được sẽ sinh ra bao nhiêu phiền phức.

“Này. Nàng thử đi.”

Hoàng Đế đặt bút vào tay ta, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Ta không dám chậm trễ, vội đón lấy, cẩn thận chấm mực, sau đó dùng toàn bộ sức lực đặt bút nắn nót viết theo chữ mẫu của hần. Bên dưới hai con chữ xinh đẹp phóng khoáng của Hoàng Đế lập tức xuất hiện thêm hai con chữ xiêu vẹo như cua bò. Đứng cạnh nhau như vậy... Thật sự rất mất thẩm mỹ.

“Đừng căng thẳng như vậy.”

Ta nghe tiếng Hoàng Đế phì cười phía sau lưng mình. Chưa kịp đáp lời, hần đã bước sát tới bên cạnh, cầm lấy tay ta mà gò từng nét một. Trong một thoáng thân cận, ta mới phát hiện, so với lúc ta vừa đến đây, Hoàng Đế đã cao lớn hơn một chút, bàn tay hần khi trước xấp xỉ tay ta, nay đã có thể bao phủ hoàn toàn bàn tay của ta.

“Thả lỏng cổ tay. Phái rồi. Phối hợp cả cánh tay... Dụng lực vào ngón tay một chút... Tốt lắm...”

Dưới sự hướng dẫn của bàn tay Hoàng Đế, hai con chữ mới hiện ra, tuy vẫn không đẹp lắm, nhưng đã dễ coi hơn nhiều.

“Đa tạ Hoàng thượng chỉ bảo.” Ta nói khẽ.

Hoàng Đế không đáp, bàn tay mát rượi vẫn nắm chặt lấy tay ta, hoàn toàn không có ý định buông ra. Ta chẳng dám có ý kiến gì. Hoàng Đế đứng sát sau lưng ta. Yên lặng hồi lâu, hần đột nhiên lên tiếng:

“Đan Nguyệt... Quả thực là một cái tên thanh nhã... Nhưng mà... một vầng trăng đơn lẻ trên bầu trời đêm tịch mịch, chẳng phải là có phần cô quạnh quá hay không? Phụ hoàng của nàng vì sao lại đặt tên cho nữ nhi của mình như vậy?”

Thì ra nãy giờ, hần nghĩ chuyện này sao?

“Tên này thực ra là do mẫu thân thiếp đặt. Ngày thiếp chào đời... mẫu thân đang được phụ hoàng sủng ái. Ngay cả tên của thiếp phụ hoàng cũng cho mẫu thân tùy ý đặt, không cần theo pháp chế của tổ tông. Uyên ương dưới đất, trắng sáng trên trời. Trọn đời trọn kiếp nguyện như trăng kia, một tấm chân tình sáng trong không đổi.”

Đáng tiếc, lúc đó mẫu thân không nghĩ tới, mặt trăng cũng có lúc khuyết lúc tròn. Một tháng ba mươi ngày, thử hỏi có mấy ngày trăng kia được tròn trịa vẹn toàn đâu?

Nghĩ tới đây, lòng ta chùng xuống. Bi thương cố nén giữ trong lòng cứ như muốn trào lên khóe mắt. Ta hơi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng điều chỉnh hơi thở. Đang nói chuyện với Hoàng Đế làm sao có thể khóc? Đây chẳng phải là tội nhẹ đâu.

Hoàng Đế hình như cũng nhận ra. Hần buông tay ta, nhẹ nhàng ôm ngang eo ta. Đầu hần hơi cúi, cầm tỉ vào vai ta, thì thầm:

“Nàng là vầng trăng cô quạnh. Trẫm là người cô quả. Chúng ta thật là hợp nhau.” (1)

Ý tứ nửa đùa nửa thật của hần khiến ta buồn cười, bèn đặt bút xuống bàn, nắm lấy hai bàn tay của hần, nói:

“Hoàng thượng lại đùa rồi. Người sao có thể cô quả được chứ? Có thần thiếp ở đây, Hoàng thượng nhất định không cô quả.”

Hắn nghe xong, càng ôm ta chặt hơn, giọng nói của hắn nhẹ như hơi thở phảng phất bên tai ta:

“Trẫm mệt.”

“Vậy để thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi.”

Hoàng Đế gật gật đầu, nhưng lại đứng yên thêm một lúc lâu nữa mới chịu để ta dìu đến bên sạp gỗ ở phòng trong nghỉ tạm. Lại nói, hắn nằm nghiêng nằm ngửa thế nào cũng cảm thấy không thoải mái. Mãi tới khi gối đầu được lên đùi ta, mới tỏ vẻ dễ chịu.

Ta thở dài, nói: “Thần thiếp xoa bóp cho người, được không?”

Hắn ừ khẽ một tiếng.

Nói là xoa bóp, thực ra là giúp hắn bấm huyệt giảm đau. Mười đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển từ trán lên đỉnh đầu, sau đó xuống cổ và vai. Xem ra ảnh hưởng của độc Cát Đằng lên thân thể hắn càng lúc càng lớn. Hoàng Đế vốn yếu ớt, trong người còn mang hàn chứng từ nhỏ, e rằng không thể chịu đựng được độc tính như người thường. Có lẽ ta phải nhanh chóng nghĩ cách báo cho hắn biết. Nếu cứ chần chừ, hắn lăn ra chết thì hỏng chuyện.

Ta vừa xoa bóp cho Hoàng Đế, vừa nghĩ ngợi vẩn vơ, thoáng chốc đã qua nửa canh giờ. Ngồi gập hai chân trong thời gian dài, lại có đầu Hoàng Đế đè nặng bên trên, hai chân ta đã tê cứng. Hoàng Đế gối đầu lên chân ta, mi mắt đen dài khép hờ, hình như đã lơ mơ ngủ.

Cửa phòng khẽ hé mở. Ta nghiêng cổ nhìn ra ngoài liền thấy Lý Thọ cũng đang nghiêng cổ ngó vào trong. Ta gật đầu với hắn, lại liếc liếc xuống Hoàng Đế đang nằm, ý bảo hắn nhẹ chân một chút. Lý Thọ với ta trước sau đều tâm ý tương thông. Hắn nhìn sơ qua đã hiểu, bèn nhón chân đi vào, không hề gây ra chút tiếng ồn.

“Hoàng thượng vừa ngủ. Lý công công có việc gì?” Ta cố nói khẽ hết mức có thể.

“Hoàng thượng chưa lật thẻ bài nên nô tài tới xem... Nếu như Hoàng Thượng đã ngủ rồi thì nô tài trở về vậy. lát nữa Hoàng Thượng tỉnh dậy, phiên nương nương thông báo một tiếng...” Lý Thọ cũng đáp lại bằng cái giọng nhỏ như muỗi vo ve.

Hai người bọn ta mới thì thảo mấy câu, không ngờ Hoàng Đế tai quá thính, chỉ vậy đã tỉnh dậy.

“Có chuyện gì...”

Hoàng Đế ngáp dài một cái, neho neho mắt nhìn Lý Thọ. Hắn không nổi nóng. Ta và Lý Thọ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thọ nghe hỏi, vội quỳ xuống nhắc lại ý ban nãy:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, người của Kính Sự phòng đưa thẻ bài đến... Không biết Hoàng Thượng có muốn lật thẻ bài hay không?”

Hoàng Đế nhíu mày, nghĩ nghĩ một lát rồi phẩy tay:

“Không cần. Báo với Kính Sự phòng, hôm nay trẫm nghỉ ở Cẩm Tước cung.”

Lý Thọ vâng lệnh lui ra. Trong phòng chỉ còn hai người. Ta định bước xuống hầu hạ hắn nghỉ ngơi, liền bị hắn tóm lại:

“Đi đâu?”

“Thần thiếp hầu hạ người đi nghỉ.”

Ta thật thà đáp.

Hoàng Đế không những không buông tay, còn tóm chặt hơn, ra sức kéo ta trở lại:

“Không cần. Hôm nay nghỉ luôn ở đây.”

“Sao có thể... Nơi này gió lạnh, ngủ ở đây sẽ nhiễm phong hàn...”

“Giờ đang là mùa hạ, ai lại nhiễm phong hàn? Không nhiều lời nữa, mau ngủ thôi.”

Nói dứt lời bèn kéo mạnh một cái. Ta liền bị hắn lôi ngược về. Tiểu tử này lắm lúc thật trẻ con. Lệnh vua khó cãi. Thôi thì muốn ngủ đâu thì ngủ. Thiên hạ này đều là của hắn, hắn có muốn ngủ ngoài hiên ta cũng không cần nổi. Và lại, cho dù là ngủ ngoài hiên thật đi chăng nữa, chỉ cần nằm trong phạm vi Cẩm Tước cung thì cũng là cho ta thể diện rồi.

Ta sợ hắn phát lòng nên không đòi co nữa, ngoan ngoãn nằm xuống cạnh hắn. Trên sạp của ta có đệm sẵn mềm mại, ta lấy đắp ngang qua hai người. Hoàng Đế vươn tay, kéo ta lại sát gần hắn, xong đầu đó liền yên tâm ngủ tiếp. Giương mắt nhìn từ từ chìm vào giấc ngủ trông thật bình yên.

Sáng sớm, sau khi hầu hạ Hoàng Đế thượng triều, ta nhận được tin tức Thái Hậu trở bệnh, miễn cho phi tần không phải đến thỉnh an mỗi sáng. Ta nghe xong cũng thấy buồn cười. Liều Thực phi mỗi lần gây họa đều lợi hại thế này sao? Có thể chộc cho Thái Hậu nổi giận đến ngã bệnh, bản lĩnh này cũng không nhỏ.

Thái Hậu miễn thỉnh an, Hoàng Hậu cũng chẳng triệu kiến, ta nhờ vậy có thể thông thả ngồi ở hoa viên Cẩm Trúc cung tận hưởng điểm tâm. Đồ ăn ở Thuận Ninh cung và Triều Lan cung tuy ngon, nhưng ngồi ăn ở giữa một bầy nữ nhân lòng dạ rắn rết, thật khó mà tiêu hóa cho tốt.

Tiểu Phúc Tử đi nghe ngóng tin tức về, vui vẻ nói:

“Chủ nhân biết không? Quách tiểu chủ hôm qua đến Triều Lan cung thỉnh tội, đã bị Hoàng Hậu giáng xuống cửu phẩm Phụng uyển, còn phạt quỹ mấy canh giờ, cả thẻ bài cũng bị rút rồi.”

“Vậy sao...” Ta lơ đãng gấp một miếng bánh rong biển cho vào miệng.

“Còn thấp hơn Liên tiểu chủ một bậc. Xem sau này nàng ta làm sao phách lối.” Tiểu Phúc Tử càng hí hửng bình luận.

Ta lờm Tiểu Phúc Tử, tiện tay nhét vào miệng hắn một khối phù dung cao:

“Nàng ta dù sao cũng là người của Hoàng thượng, chẳng đến lượt ngươi nghị luận. Cần thận cái miệng của ngươi. Nếu để người khác nghe thấy thì ngươi còn giữ được thủ cấp mới lạ!”

Tiểu Phúc Tử bị bắt ngờ suýt nghẹn. Hắn chặt vật vừa nhai vừa nói:

“Nô tài chỉ nói với chủ nhân mà thôi...”

Ta nhìn bộ dạng hắn, cảm thấy rất không có tiền đồ. Lúc này, Ngọc Thủy bùng lên một tô canh củ sen, nghe được mấy lời vừa rồi, liền nói tiếp:

“Vị Du tiểu chủ đó cũng không phải dạng vừa. Nô tỳ nghe đâu nàng không biết đã nói gì với Hoàng Hậu mà được khen thưởng rất trọng hậu.”

Du thị chỉ có chút khôn vặt, thật sự không đáng để bận tâm. Vì vậy, ta tập trung ăn canh, chỉ đáp cho có:

“Thực phi nhất thời lui xuống, dĩ nhiên không thiếu người muốn thừa dịp tấn lên.”

Ngọc Thủy tắc lưỡi:

“Chuyện này nói ra thì Tĩnh Tần chẳng phải ngư ông đắc lợi sao?”

Tâm cơ của Hoàng Hậu, một lời khó giải thích. Ngọc Thủy cũng chẳng cần phải hiểu, bèn cười mà nói:

“Tái ông thất mã.(2) Được hay mất... Còn phải đợi đến cuối cùng mới rõ.”

Vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, được một lúc sau thì có Tiểu Minh Tử đến báo:

“Khởi bẩm chủ nhân, Tả tiểu thư vừa hồi cung.”

Tả Thu Dung trở lại rồi sao? Đi lâu như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Mau mời nàng đến đây.”

Ta vẫy tay. Tiểu Minh Tử vâng lời đi ngay. Ngọc Thủy thấy ta đã ăn xong, cũng bắt đầu dọn dẹp chén bát, giao cho Tiểu Phúc Tử mang xuống, rồi rót trà cho ta súc miệng. Gọn gàng đầu đó thì cũng vừa lúc Tả Thu Dung đi đến.

“Thu Dung tham kiến nương nương. Nương nương vạn phúc kim an.”

Tả Thu Dung cúi người hành lễ vẫn an với ta như mọi khi. Ta không chú tâm lắm, quen miệng đáp:

“Tiểu thư, miễn lễ.”

Nhưng đến khi Tả Thu Dung thẳng người ngẩng lên, ta lại giật bắn người. Nhiều ngày không gặp, ta thật sự nhận không ra nàng nữa. Làn da vốn hồng hào xinh đẹp của nàng, nay không hiểu vì sao mà xanh nhợt thiếu sức sống, hơn nữa còn lấm lem tro bụi. Quảng mắt thâm đen, hai mí lại mọng đỏ như đã khóc rất nhiều. Đôi môi mọng đỏ hóa thành khô nứt. Bình thường, Tả Thu Dung rất coi trọng lễ nghi, vì vậy đầu tóc trang phục của nàng luôn chỉnh chu, hợp lễ. Thế mà nay, nàng nhập cung mà chỉ mặc một bộ váy vải hoa thô kệch, nhìn hao hao y phục của nha hoàn trong các phủ đệ lớn. Tóc tai cũng chỉ tết vội thành một bím dài hất ra sau lưng, tóc mái thì rối loạn. Trông cứ như thể phạm nhân vừa đào thoát. Ta nhìn bộ dạng vừa luống cuống vừa thấm hại của nàng mà ngỡ người ra một lúc lâu, mãi mới có thể run rẩy hỏi:

“Tiểu thư... làm sao... làm sao lại thành ra thế này?”

Tả Thu Dung hẳn cũng hiểu rõ tình trạng của mình bây giờ. Nàng cố gắng vuốt lại tóc mái, lại còn kéo tay áo lau lau mặt nhưng cũng chẳng khá hơn được

là bao, đành cúi đầu:

“Thu Dung thất lễ... Thịnh nương nương thứ tội...”

Nhìn nàng chật vật như vậy, ta càng thấy khó tin, bất giác đứng lên tiến lại gần nàng:

“Rốt cuộc, những ngày qua tiểu thư đã gặp chuyện gì?”

Tạ Thu Dung thấy ta tiến đến, liền lùi lại một bước:

“Thu Dung cảm thấy trong người không khỏe, không thể tiếp chuyện nương nương. Mong nương nương cho phép Thu Dung về phòng nghỉ ngơi sớm.”

“Tạ tiểu thư...”

“Thu Dung thật sự không khỏe. Thịnh nương nương thứ tội.”

Mới gặp mặt đã thỉnh tội hai lần, lời nói lại xa cách như thế. Nhất định đã có chuyện lớn xảy ra. Chỉ là, nàng đã không muốn nói, ta không thể ép được, chỉ thờ dài:

“Thôi, tiểu thư đã không khỏe thì hãy về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi. Khi nào khỏe lại cùng ta nói chuyện cũng không muộn.”

“Đa tạ nương nương.”

Tạ Thu Dung liêu xiêu rời đi. Ngọc Thủy lúc này mới ú ớ:

“Chuyện... chuyện gì thế này? Đây... thực sự... là Tạ tiểu thư sao?”

Ta lắc đầu tỏ ý mình cũng mù mờ.

“Nô tỳ thật không thể tin nổi.”

Ngọc Thủy lăm bắm, mắt vẫn dán theo hướng Tạ Thu Dung rời đi ban nãy. Ta thờ dài. Nhìn Tạ Thu Dung như thế, trong lòng ta cũng có điểm không thoải mái. Bản thân ta thực sự yêu mến tính cách cùng tài năng của nàng. Con người nàng rất đặc biệt, vừa nết nề lễ nghi, lại vừa nổi loạn một cách kín đáo, không hề giống với những nữ nhân bình thường khác. Sự thẳng thắn và chân thật của nàng cũng là điều hiếm có. Quen biết mấy tháng, ta và nàng có thể xem là sớm tối ở cạnh nhau. Thời gian tiếp xúc chưa phải là dài nhưng cũng đủ để ta tin tưởng nàng, coi nàng là bằng hữu. Nay biết Tạ Thu Dung gặp chuyện, ta lại chẳng thể tra hỏi, cho nên lòng không yên được.

“Ngọc Thủy, chuẩn bị đi Triều Lan cung một chuyến.”

(1) Vua hay tự xưng là “Quả nhân” nghĩa là người cô quả.

(2) Câu chuyện cổ “Tái ông mất ngựa”

Chuyện kể rằng xưa kia ở vùng biên cương gần láng giềng người Hồ, có một ông lão tên là Tái Ông. Ông sống lạc quan, bao dung, bởi vậy mà được rất nhiều người mến mộ. Ông có một người con trai, hai cha con sống bằng nghề chăn ngựa. Một hôm, không biết nguyên nhân vì sao mà con ngựa của ông bỏ đi mất. Sau khi hàng xóm biết chuyện, họ nghĩ rằng ông sẽ rất buồn nên đến thăm hỏi và an ủi. Nhưng ông chẳng những không tỏ ra tiếc nuối, mà còn bình thản trả lời: “Ngựa mất rồi, đương nhiên là chuyện xấu, nhưng ai biết đâu nó sẽ mang lại kết quả tốt chứ? Không sao đâu”.

Quả nhiên qua mấy tháng sau, con ngựa kia liền trở về, còn dắt theo một con tuần mã. Nghe tin này, bà con hàng xóm cùng nhau tới chúc mừng cho Tái Ông. Nhưng ông cũng không hề tỏ ra vui mừng, ông nói: “Mọi sự đều có nhân duyên của nó, chuyện được cho là vui nhưng chưa chắc đã tốt, không nên vội mừng làm chi”. Từ ngày có thêm một con tuần mã, con trai ông vui mừng khôn xiết, ngày ngày cưỡi ngựa rong chơi, hóng gió, đi không biết mệt.

Cuối cùng, do bất cẩn cậu này ngã ngựa và gãy chân. Hàng xóm biết tin, ai cũng tới chia buồn, còn Tái Ông vẫn điềm nhiên: “Biết đâu chuyện lại có hậu thì sao? Mọi người đừng lo tôi không thấy buồn”. Hàng xóm thực sự không thể hiểu nổi ông. Một thời gian sau, người Hồ ồ ạt tấn công xâm lược Trung Nguyên, tình hình biên ải đột nhiên căng thẳng, thanh niên trai tráng đều được gọi nhập ngũ đi lính, kết quả mười người thì có 8, 9 người mất mạng trên chiến trường. Riêng con trai của Tái Ông bị què chân nên được miễn quân dịch, vì thế cha con ông tránh được nạn sinh tử biệt ly. Sau những sự việc ấy, mọi người càng thêm nể phục phong thái điềm tĩnh và cách cư xử “bình thản” của ông.

Cuộc sống vốn như một dòng chảy bất tận và biến đổi không ngừng. Vô thường là một chân lý, vạn sự vạn vật đều tuân theo nguyên lý ấy. Đâu ai biết được ngày mai rồi sẽ ra sao? Việc tốt xấu trong đời người không là tuyệt đối, chuyện tưởng như là xấu mà lại có thể dẫn tới kết quả tốt đẹp, và những chuyện được cho là tốt đẹp cũng có thể dẫn tới hậu quả xấu. Quan trọng là chúng ta giữ được tâm thái bình thản trước tất cả mọi sự xảy đến với mình, biết chấp nhận nó, không truy cầu hay than vãn. Qua câu chuyện trên, chúng ta thấy rằng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào Tái Ông cũng lý trí để nhận thức bản chất sự việc, làm chủ được cảm xúc của mình, không bị chi phối bởi vô thường. Nếu giữ được tâm thái ấy, chúng ta sẽ lạc quan hơn, có cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn và an nhiên tự tại trước vui buồn của đời người.

Chương 24

Hậu hoa viên Triều Lan cung.

Ta và Hoàng Hậu ngồi đối diện nhau. Sau khi nghe ta trình bày rõ ràng chuyện của Tạ Thu Dung, Hoàng Hậu thoáng ngạc nhiên, sau đó trầm ngâm một lúc rồi mới cất tiếng nói:

“Ban nãy quả thực lúc vào cung, Tạ tiểu thư đã bị ngự lâm quân chặn ở Hoàng Môn. Cũng may Xuân Hạnh đi làm chút việc vặt cho bản cung, vừa hay trở về đúng lúc, nhìn thấy thế mới ra mặt bảo đảm cho nàng ta. Nếu không e là với bộ dạng ấy, Tạ tiểu thư thật sự không thể vào được. Lúc Xuân Hạnh nói với bản cung, bản cung còn cho là nàng ta quá lời.”

Ta cũng thờ dãi:

“Chuyện này quả thực kì lạ.”

Hoàng Hậu nâng ly trà trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm rồi thông thả nói:

“Bản cung đã cho người âm thầm đến Tạ phủ điều tra rồi. Chúng ta tạm ngồi đây thưởng trà tán chuyện một chút, chắc sẽ mau chóng có tin tức thôi.”

“Vâng ạ.” Ta gật đầu, cũng nhấp ly trà lên uống. Thủy Điển là loại trà ưa thích của Hoàng Hậu. Vị trà thanh nhã, trước chất sau ngọt, mà hương thơm thì vương vấn rất lâu khiến người ta có cảm giác an tĩnh.

“Bản cung không ngờ muội lại quan tâm đến Tạ tiểu thư như vậy.” Hoàng Hậu đột ngột nói.

Ta thành thực đáp: “Tạ tiểu thư đối với muội rất tốt. Nhìn thấy nàng như vậy, muội thực lo lắng...”

Hoàng Hậu gật đầu không hỏi thêm nữa mà chuyển sang chuyện khác:

“Nguyệt nhi, muội cảm thấy Du Thường tại thế nào?”

Ta cũng biết Hoàng Hậu sẽ nói đến vấn đề này, bèn cười đáp:

“Là một nữ nhân lạnh lợi, nhưng chẳng qua cũng chỉ có lạnh lợi mà thôi.”

Hoàng Hậu cười cười nói:

“Thấy muội bảo nàng ta đưa Quách thị đi thỉnh tội, ta còn tưởng muội muốn cất nhắc nàng ta.”

“Muội nào có ý đó. Chỉ là tội của Quách Phụng uyển quá nhiều, sợ nàng ta thỉnh sót nên muội mới nhờ Du Thường tại đi theo nhắc nhở.”

“Cũng phải...”

Du thị chỉ có chút khôn lanh vặt vãnh, chẳng phải hơn người. Ở hậu cung hươ vơ đại cũng được một đồng người mưu trí hơn hẳn nàng ta. Nếu đi coi trọng người như vậy, chẳng hóa ra bản thân ta cũng hồ đồ rồi sao. Hoàng Hậu ắt hẳn cũng hiểu, chỉ là kiếm chút chuyện nói cho qua thời gian mà thôi. Để nàng vui lòng, ta cũng cứ thuận theo đẩy đưa câu chuyện giải sầu. Cười nói được một lát thì Tần Khương - thái giám thân cận của Hoàng Hậu đi điều tra Tạ phủ trở về. Người của Hoàng Hậu làm việc quả nhanh nhẹn.

Tần Khương tới nơi, hành lễ xong thấy còn có mặt ta, liền lộ vẻ ái ngại. Hoàng Hậu lúc này mới vẫy tay cho hắn đứng lên rồi nói:

“Có gì cứ nói, Hòa phi không phải người ngoài.”

Tần Khương được lệnh bèn cung kính chấp tay, tỉ mỉ kể lại:

“Bẩm Hoàng hậu cùng Hòa phi nương nương. Ban đầu nô tài đến Tạ phủ, lấy danh nghĩa Hoàng Hậu nương nương cầu kiến. Tạ đại nhân thượng triều chưa trở về còn Tạ phu nhân tuy nói không có việc gì nhưng thái độ lại không mấy tự nhiên. Vậy nên nô tài lên gặp người của ta ở trong phủ. Kết quả nghe được không ít chuyện li kì...”

Tần Khương hơi ngập ngừng, chờ xem thái độ của Hoàng Hậu. Có lẽ việc hắn tự tiện gặp gỡ người của Hoàng Hậu là quá phận, sợ hãi bị trách phạt. Nhưng ngay cả phủ đệ của Tạ Ngự sử cũng có thể cài người vào, nàng ta quả là lợi hại.

“Nói tiếp đi.”

Hoàng Hậu vậy mà không quá bận tâm, chỉ khẽ gật đầu cho phép Tần Khương nói tiếp. Tần Khương trút được nỗi lo lắng, giọng điệu mạnh mẽ hẳn lên:

“Bẩm Hoàng Hậu cùng Hòa phi nương nương, chuyện này vốn có liên quan tới hôn sự của Tả tiểu thư. Nghe nói nhiều ngày trước, Doãn Thị lang đã mang sính lễ đến hỏi cưới Tả tiểu thư cho Doãn đại công tử. Tả đại nhân nhận sính lễ rồi nhưng lúc đó Tả tiểu thư còn ở trong cung nên không hay biết. Tả tiểu thư trở về nhà, liền vì chuyện này mà bất hòa với Tả đại nhân. Tả tiểu thư kiên quyết không đồng ý gả, mà Tả đại nhân cũng nhất định không trả sính lễ. Sau đó Tả đại nhân sợ Tả tiểu thư đào hôn cho nên mới đem giam nàng lại, không cho rời khỏi phòng dù chỉ một bước. Đó là lý do Tả tiểu thư không hồi cung đúng ngày. Hôm nay là ngày kị ba năm thân mẫu của Tả tiểu thư. Nhân lúc Tả đại nhân vắng nhà, nàng mới quỳ gối dập đầu xin Tả phu nhân cho đi viếng mộ thân mẫu, nếu không sẽ tự vẫn. Tả phu nhân không biết xử trí thế nào, nhất thời mềm lòng đồng ý. Tả tiểu thư sau khi ra ngoài bèn đối y phục với nha hoàn thân tín, chạy về hoàng cung. Tả phủ bây giờ hẳn là đang gà bay chó sủa.”

Tần Khương làm xong bốn phần được giao, liền quy củ lui ra ngoài.

Thì ra là vậy.

Trong lòng ta hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn yên lặng đợi Hoàng Hậu lên tiếng trước. Quả nhiên, không để ta chờ đợi quá lâu, Hoàng hậu đã cười lạnh:

“Tả Ngự sử càng lúc càng hồ đồ rồi.”

Ta mới đến đây không lâu, đối với chuyện ngoài cung không biết nhiều, liền nhân cơ hội này mà hỏi:

“Tính về tuổi tác, Tả tiểu thư cũng nên thành thân rồi. Vì sao lại một mực đào hôn như thế? Lễ nào Doãn gia không tốt? Muội cảm thấy Thị lang tuy không phải chức vị lớn, nhưng cũng chẳng đến nỗi không môn đáng hộ đối.”

Hoàng Hậu nhếch môi, cười khẩy:

“Tả Chính Minh luôn thích kéo bè kết đảng, lại vô cùng trọng thể diện lễ nào đi chọn chỗ thấp bé mà gả con gái vào? Doãn Thị lang chức vị quả thực không quá cao nhưng ông ta có tình hữu hảo lâu năm với Triệu Tướng gia. Quyền thế so với những Thị lang bình thường cao hơn mấy phần.”

Năm xưa khi Hoàng Đế mới lên ngôi, cục diện rối ren vô cùng. Khi ấy Hoàng Đế hãy còn nhỏ tuổi nhưng hắn đương là Thái tử, lại là kẻ duy nhất đủ điều kiện kế vị nên đường lên ngôi cửu ngũ không nhiều sóng gió, mà trái lại, nữ phượng kia mới là thứ khuấy đảo hoàng thành. Hoàng Đế lên ngôi, Hậu vị không thể để trống. Vô số gia tộc quyền thế trong triều đều muốn đưa con gái lên làm mẫu nghi thiên hạ. Liễu Yến Yến, Triệu Lam Kiều, Lê Khiết, Tả Thu Dung đều từng là những đối thủ xứng tầm của Hoàng Hậu bây giờ.

Kết cục của trận chiến “ngũ phụng tranh vương”, đại tiểu thư Hà thị - Hà Thục Chiêu là người chiến thắng. Về lý, nàng có thể đội lên nữ phượng bởi tuổi tác thích hợp nhất, những người kia khi ấy đều chỉ là mấy tiểu a đầu miệng còn hôi sữa, không thể gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề. Nhưng ân tình trong đó ai mà chẳng biết là do Thái Hậu ra tay để củng cố địa vị cho gia tộc của mình. Cục diện ngã ngũ, Lê Khiết, Liễu Yến Yến, Triệu Lam Kiều lần lượt tiến cung tiếp tục cuộc chiến, còn lại Tả Thu Dung vì phải chịu tang thân mẫu nên đã bỏ lỡ cơ hội ba năm trước. Đến bây giờ, Lê Khiết hồng nhan bạc mệnh, Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều vẫn ngày ngày tranh sủng, Tả Thu Dung thì đã quá tuổi, không còn khả năng bước chân vào hậu cung để làm phi nữa. Có lẽ vì vậy mà Tả đại nhân kiên quyết nhân dịp này gả quách nàng ấy đi, kết thân với Doãn thị và Triệu tướng gia, gỡ gạc lại phần vốn đã bỏ lỡ nhiều năm trước.

Ta ngẫm nghĩ trong chốc lát, vẫn cảm thấy vụ đào hôn của Tả Thu Dung có điểm kì quái, liền hỏi:

“Cứ cho là Tả tiểu thư không muốn gả đi, nhưng nàng ấy vốn là người đoan trang, muội thật không dám tin sẽ phản ứng lỗ mãng như vậy.”

Đối với một vị tiểu thư gia giáo, đào hôn quả thực chẳng phải chuyện nhỏ.

Hoàng Hậu nghe ta nói, bật cười khúc khích:

“Đó là do muội không biết vị Doãn đại công tử đó cho nên mới nói vậy.”

Thái độ lấp lửng của nàng càng làm người ta tò mò hơn, ta nhún mày hỏi:

“Doãn đại công tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Hoàng Hậu che miệng cười một tiếng, cuối cùng cũng nói ra:

“Hắn ta chính là Doãn Hi, đích tử của Doãn thị, từ nhỏ đã được nuông chiều nên sinh ra ngang ngược, coi trời bằng vung. Con người Doãn Hi không thiếu tật xấu, nhưng tật xấu lớn nhất chính là ham mê nữ sắc. Thiên hạ đồn rằng hắn mười ba tuổi đã biết đi thanh lâu, bản cung chẳng biết thật giả thế nào. Chỉ biết nay hắn vừa qua ba mươi tuổi, trong phủ đã có hai mươi thiếp thất, chưa kể đến nha hoàn thông phòng. Tả Thu Dung từ lâu nổi tiếng là đệ nhất tài nữ, tài sắc vẹn toàn nên sớm đã lọt vào mắt xanh của Doãn Hi. Chỉ là ngày trước Tả Ngự sử muốn đưa nàng vào cung nên không đếm xỉa đến hắn, sau đó Tả Thu Dung lại phải chịu tang thân mẫu. Sự việc này cứ nghĩ như thế là xong. Không ngờ ba năm rồi, Doãn Hi vẫn không từ bỏ ý định, chỉ chờ đến ngày Tả Thu Dung mãn tang liền đưa sính lễ đến nơi.”

Nghe qua mấy lời này, bản thân ta cũng phải kinh hãi:

“Không ngờ Doãn đại công tử lại tệ hại như thế! Nhưng mà... tỷ tỷ chẳng phải vừa nói Tả đại nhân rất trọng thể diện hay sao? Sao có thể vừa ý một

hiền tể bại hoại đến mức này?”

Hoàng Hậu khẽ lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt:

“Doãn thị kết giao với Triệu Tường gia lâu năm. Trước nay, những trò càn quấy của Doãn Hi luôn luôn được Triệu Tường gia lấp liếm hộ. Sự thật về con người hắn, chỉ có người trong chốn quan trường mới biết được ít nhiều. Triệu Tường gia một tay che trời, khiến cho trong mắt người ngoài Doãn Hi vẫn là bậc quân tử hiền lương. Thanh danh to lớn như thế, Tà Chính Minh không thích sao được?”

Hoàng Hậu gọi thẳng tên tự của Tà Ngự sử, chứng tỏ sự khinh thường tột đỉnh. Tuy ta chưa gặp ông ta bao giờ nhưng nghe đến đây trong lòng cũng dâng lên cảm giác ghét bỏ, bất giác cảm thán:

“Trên đời lại có người phụ thân nữ vì chút lợi ích mà đẩy con gái mình vào miệng cọp như thế!”

Ta nhất thời tức giận, nói xong liền biết mình lỡ lời. Phụ hoàng của ta chẳng phải cũng là loại người đáng khinh đó sao? Hoàng Hậu chắc đã nhận ra sự ngượng ngùng của ta, nằng khê thờ dài nhưng không dă động đến, chỉ nói:

“Trên đời này loại người nào cũng có... Tà Thu Dung thực ra rất đáng thương.”

Giọng nói Hoàng Hậu dường như pha chút chua chát. Nghĩ kỹ lại, chẳng phải mỗi mình ta có loại phụ thân này.

Hậu cung cạm bẫy trùng trùng, một bước sa chân vạn kiếp bất phục. Có thể đành lòng đưa con gái mình vào chốn này, nói dễ nghe là lòng dạ cứng rắn, mà nói khó nghe thì chính là tàn nhẫn vô tình. Sinh ra là nữ nhân nhà quyền quý, thân phận càng cao sẽ càng hiểu rõ câu “thân bất do kỷ”. Cho dù là ta hay Hoàng Hậu, Liễu Yến Yến hay Triệu Lam Kiều cũng đều như nhau. Tất cả nữ nhân trong hậu cung này đều có đầu đá đến đâu rơi máu chảy, rốt cuộc cũng chỉ là những quân cờ trên bàn cờ chính trị mà thôi. Ta thân là công chúa hòa thân, xuất giá có bao nhiêu vinh quang hoa lệ, nhưng thực chất cũng chỉ là con tốt thí, mỗi ngày đều phải chăm chăm nghĩ cách giữ lấy mạng mình. Mấy người như Hoàng Hậu, Thực phi, Đức phi kia còn thảm hơn ta nhiều. Ta biết phận mình là “thiếp ước hòa bình” của Tùy Khâu và Bách Phụng, nhưng trước nay Tùy Khâu chưa từng làm cho ta điều gì, mà hoàng tộc họ Chu đối với ta cũng chẳng có điểm nào tốt đẹp, vì vậy, ta chỉ cần lo giữ mạng mình, chẳng cần nghĩ đến việc tận trung tận hiếu. Còn những nữ nhân kia lại bị vận mệnh gia tộc đè nặng trên vai... Nếu phải so sánh, bọn họ mới thực sự là kẻ đáng thương.

Cuộc trò chuyện của ta và Hoàng Hậu chìm vào yên lặng. Trong bầu không khí tự nhiên dâng lên một nỗi bi thương không thể nói thành lời. Nữ nhân đối với nhau, ở một phương diện nào đó sẽ có sự đồng cảm nhất định. Mà ta và Hoàng Hậu lại đứng cùng chiến tuyến, sự đồng cảm càng lớn hơn. Bất giác, ta như nhìn thấy nét mặt vốn ung dung, điềm tĩnh như nước của nàng phảng phất bị ai cùng uất hận. Trong giây phút ấy, ta tự hỏi sáu năm về trước, khi chiếc mào phượng cao quý kia được đặt lên mái tóc đen óng mềm mại của Hà tiểu tư, nàng ta rốt cuộc đang khóc hay đang cười?

Chỉ là...

Sâu kín bên trong mỗi con người đều có một góc khuất mà kẻ khác không thể tùy tiện bước vào. Ta cũng tự hiểu mối quan hệ của mình và Hoàng Hậu về bản chất chỉ là thứ liên kết đồng minh lỏng lẻo, hoàn toàn không có tư cách chạm đến bóng tối đó, nên cũng không cố gắng làm chi.

Nhìn thấy ly trà của Hoàng Hậu đã gần cạn, ta lặng lẽ nhắc bình trà châm thêm vào. Hoàng Hậu như tỉnh ra từ trong mộng, hai hàng mi dài rũ xuống thu lại ánh mắt u uẩn. Nàng mỉm cười yếu ớt, nhận lấy ly trà ta đưa đến. Nhìn nàng chậm rãi uống từng ngụm trà nhỏ, ta chợt hiểu ra lý do nàng đặc biệt thích loại trà này.

Trà Thủy Điện có tác dụng định tâm, xua tan tạp niệm.

Biết rằng không thể cứ kéo dài bầu không khí nặng nề này mãi, ta quyết định chuyển đề tài trở về Tà Thu Dung. Hoàng Hậu đương nhiên hiểu được, liền bắt đầu nói những điều nàng biết, cốt yếu là để xua đi thứ cảm giác bi thương không nên có kia.

Người người đều nói Tà Thu Dung là quý nữ của Tà Ngự sử, nhưng thật ra nàng chỉ là con của một người thiếp. Thân phận mẩu tử nàng ngay từ đầu đã chẳng cao quý. Tuy vậy, Tà Thu Dung lại có tư chất hơn người. Từ nhỏ, nàng đã thông minh lanh lợi, dung mạo lại đẹp đẽ. Tà Ngự sử nhận thấy điều này từ sớm bèn quyết định biến nàng thành quân cờ chủ lực trong trận chiến tranh quyền của mình.

Ông đối đãi với nàng như trưởng nữ, lại cho phép nàng được học chữ cùng những người con trai khác của Tà gia. Thời gian qua đi, Tà Thu Dung học một biết mười, tài hoa đã vượt xa các huynh trưởng, dung mạo cũng ngày một xinh đẹp sắc sảo. Tà Ngự sử biết mình không nhìn lầm người, liền không ngừng mời cao nhân khắp nơi đến bồi dưỡng cho nàng.

Mười ba tuổi, Tà Thu Dung đã tinh thông cảm kỳ thi họa, văn tài xuất chúng, hoàng thành hiếm có người sánh kịp. Tà phu nhân theo ý Tà Ngự sử, thường xuyên đưa nàng đi dự những buổi yến tiệc của các nhà quyền quý. Tài năng và nhan sắc của nàng người người ngưỡng mộ. Tà Thu Dung đã được Tà Ngự sử đặc biệt nuôi dạy để trở thành mẫu nghi thiên hạ. Đáng tiếc, trận “ngũ phụng tranh vương” năm ấy, Tà Thu Dung mới hơn mười bốn tuổi. Thái Hậu liền vin vào đó, nói rằng nàng không đủ chính chắn. Tà Ngự sử bại nhưng không nản, trong vòng ba năm không ngừng tiếp tục rèn luyện Tà Thu Dung, ôm hi vọng đem nàng tiến cung. Dù không thể ngồi vào hậu vị thì một chức Hoàng quý phi hay Quý phi cũng đủ cho Tà gia mấy đời vinh quang. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, ngay đợt tuyển tú đầu tiên, thân mẫu của Tà Thu Dung lại bệnh nặng qua đời, nàng ta vì thế mà để lỡ thời cơ vinh viễn. Chịu tang ba năm xong, nàng đã hơn hai mươi tuổi, không thể tham gia tuyển tú nữa. Tà Ngự sử nghe đâu vì chuyện này mà tức giận đến ngã bệnh, liệt giường hơn một tháng trời.

Dẫu vậy, Tà Ngự sử vẫn không hề bỏ cuộc. Đến ta cũng phải nghiêng mình bái phục sự ý chí leo cao bền bỉ của ông ta. Mục tiêu vốn nhắm vào hoàng tộc nay chuyển đến các công tử danh môn thế gia. Dù cho Tà Thu Dung đã hơi lớn tuổi, nhưng dựa vào tài sắc cùng danh tiếng của nàng, tìm một nhà thông gia có thể giúp Tà Ngự sử củng cố quyền thế không phải việc quá khó. Trong ba năm Tà Thu Dung để tang thân mẫu, Tà Ngự sử cùng phu nhân

liên tục bồi dưỡng tài nghệ và nhan sắc cho nàng, phát huy thanh danh “Bách Phượng đệ nhất tài nữ” đến mức cao nhất, hòng kiếm tìm một hiền tể “hữu dụng”.

Doãn Hi chính là người đáp ứng đủ yêu cầu của Tạ Ngự sử.

Ngày trước tranh giành hậu vị, Tạ gia đã kết oán cùng Triệu Tường gia. Nay vừa hay Doãn gia lại có mối giao tình lâu đời với Triệu Tường gia. Kết thông gia với Doãn Thị lang, cũng coi như cùng Triệu Tường gia thành người một nhà, không những có thể giải tỏa ân oán ngày trước, mà còn có thể nhân cơ hội này dựa dẫm vào Triệu Tường gia, khuếch trương quyền lực. Lúc này, Triệu Tường đã thu tóm hơn một phần ba quyền lực trong triều, dựa vào Triệu Tường gia tuyệt đối không sai. Mối hôn nhân này thực sự quá hời. Vì vậy, Tạ Ngự sử vô cùng cương quyết, dù có phải trời nghiêng tằm nương tay vào kiểu hoa, ông cũng nhất định làm. Cũng vì lo sợ vạn nhất xảy ra bất trắc như hai lần trước, Tạ Ngự sử quyết định phải gả càng nhanh càng tốt. Sinh lễ vừa đưa đến tháng trước, ngày thành hôn đã được định ở tháng sau.

Trở trâu ở chỗ, Doãn Hi tới cầu thân như vậy nhưng không hề nói sẽ để Tạ Thu Dung làm chính thất. Tạ Thu Dung rất thông minh, nàng đương nhiên hiểu dựa vào thân phận thứ nữ con thiếp của mình, nếu gả cho một đích tôn nhà quyền quý như Doãn Hi, nàng hoàn toàn không có cơ hội trở thành chính thất của hắn. Thứ nghĩ Doãn Hi trắng hoa bại hoại, thiếp thất của hắn đầy đàn, nếu không thể làm chính thê, gả vào đó có khác gì địa ngục? Con người tài hoa lại thẳng thắn, cương liệt như Tạ Thu Dung làm sao chịu được cảnh làm tiểu thiếp, ngày ngày cùng một đàn mảy chực nữ nhân tranh giành một tên trượng phu háo sắc? Chính vì lẽ đó, nàng sống chết cũng không chịu gả. Tạ Ngự sử ban đầu nói rằng chỉ tạm thời làm thiếp, tài năng và nhan sắc của Tạ Thu Dung trên đời hiếm có, Doãn Hi nhất định không thể tìm được người nào hơn nàng, sau cùng cũng sẽ lập nàng làm chính thê mà thôi. Nhưng dù ngọt nhạt thế nào cũng không lay chuyển được con gái, Tạ Ngự sử lên nổi giận, lại hiểu tính cách Tạ Thu Dung sẽ không dễ dàng khuất phục, bèn khóa chặt nàng trong phòng, chờ ngày trời lại thấy lên kiểu hoa. Tạ Thu Dung phải chờ đến tận ngày giỗ thân mẫu, khi Tạ Ngự sử vắng nhà mới có thể giờ trò uy hiếp Tạ phu nhân để trốn ra ngoài. Nhà ngoại của nàng chỉ là thương gia nhỏ, nếu trốn về nhà ngoại, khi Tạ Ngự sử đến đòi người, sớm muộn cũng phải trả. Thế nên, Tạ Thu Dung bèn chạy thẳng vào hoàng cung. Dẫu sao dưới chân Thiên tử, Tạ Ngự sử cũng không thể làm gì quá đáng. Hoàng cung bấy giờ là chỗ an toàn nhất đối với nàng.

Ta và Hoàng Hậu trò chuyện thoáng chốc đã quá trưa. Hoàng Hậu ngỏ lời giữ ta lại dùng thiện, nhưng nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt nàng, ta đành từ chối. Dù sao lòng dạ hai người đều nặng nề, có ở lại nữa cũng chẳng vui vẻ nổi.

***

Về lại Cẩm Tước cung, ta đem chuyện của Tạ Thu Dung nói sơ qua cho Ngọc Nga và Ngọc Thủy, sau đó dặn dò cung nữ Ngọc Chân chăm sóc Tạ Thu Dung cẩn thận. Tạ Thu Dung phụng mệnh nhập cung chỉ dạy ta, nhưng chỉ được đi một mình. Nhà hoàn cảnh người cũng không mang vào được. Trong số cung nữ còn lại, ta thấy Ngọc Chân này có phần trầm tĩnh, hiểu chuyện lại cẩn thận, cảm thấy nàng sẽ hợp với Tạ Thu Dung nên để nàng đến chỗ Tạ Thu Dung. Mấy tháng qua, hai người cũng coi như hòa hợp. Có Ngọc Chân ở cạnh nàng ấy, ta cũng yên tâm.

Thực tình, ta rất muốn nói chuyện với Tạ Thu Dung. Nhưng nghĩ lại thời gian qua nàng đã chịu nhiều kinh hoàng, sáng nay lại còn trải qua một cuộc đào hôn ngoạn mục, trong lòng hẳn là vẫn còn sợ hãi. Tốt nhất là để nàng bình tâm lại trước, ngày mai hoặc ngày mốt lại nói chuyện cũng không muộn. Dù sao Tạ Ngự sử cũng chưa xông vào đây ngay được.

Dự định là như thế, nhưng đến buổi tối lại xảy ra chuyện. Ngọc Chân không biết vì sao đột nhiên cầu kiến. Ta đã yên vị trên chiếc giường êm ái, vốn chẳng muốn ngồi dậy, nhưng Ngọc Chân lại cứ kiên quyết đòi gặp ta cho được. Ngọc Nga nghĩ Ngọc Chân là người hầu hạ Tạ Thu Dung, sợ rằng Tạ Thu Dung có việc gì quan trọng nên mới bấm báo lên. Ta cũng nghĩ vậy. Dù hai mí mắt đã dính chặt với nhau nhưng vẫn gắng gượng khoác áo vào ra gặp Ngọc Chân.

Ngọc Chân vừa nhìn thấy bóng ta đi ra, đã vội quỳ xuống, sợ hãi nói:

“Nô tỳ xin chủ nhân đi qua chỗ Tạ tiểu thư xem sao. Nô tỳ lo Tạ tiểu thư...”

Ta vội hỏi: “Tạ tiểu thư làm sao?”

Ngọc Chân run bắn người, quỳ mọp mà đáp:

“Hôm nay sau khi về phòng, Tạ tiểu thư liền đóng chặt cửa không cho ai vào. Đến hai bữa cũng chỉ hé cửa phòng cho nô tỳ đẩy cơm vào thôi. Ban đầu, nô tỳ nghĩ tâm trạng nàng không vui nên không dám làm phiền... Nhưng ban nãy, khi nô tỳ đến chuẩn bị hầu hạ nàng nghỉ ngơi thì cửa phòng Tạ tiểu thư vẫn đóng kín. Nô tỳ... nô tỳ cảm thấy kì lạ nên đã lên nhìn vào khe cửa, liền thấy hai mâm cơm đưa vào đều còn nguyên dưới đất... Nô tỳ gọi cửa thế nào nàng cũng không trả lời... Nô tỳ sợ có chuyện không hay nên...”

“Rốt cuộc lại là chuyện gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trong hoàng cung Bách Phụng, Cát Tường điện, Thuận Ninh cung, Triều Lan cung và Đông cung là bốn cung tòa cung điện lộng lẫy nhất. Kế đến là lục cung: Mẫu Đơn, Hạ Lê, Cẩm Túoc, Huệ Đàm, Minh Ngọc, Bích Châu. Sáu cung điện này do các phi tử nhất phẩm cai quản. Ngoại trừ Minh Ngọc cung của Trịnh phi và Cẩm Túoc cung của ta chỉ có một người thì những cung điện còn lại đều có thêm vài phi tần tam phẩm trở lên cùng ở. Minh Ngọc cung là nơi ở của Trịnh phi – Trịnh Vân Anh. Có lẽ vì tính cách Trịnh Vân Anh quá mức đơn thuần, lại nhỏ tuổi ít hiểu biết, Hoàng Hậu e ngại nàng chung đụng với người khác sẽ sinh chuyện không hay nên mới nâng đỡ nàng lên phi vị, cho ở một mình một cung. Còn về phần ta, được ở một mình hẳn là nhờ phúc vị Lê Hiền phi quá cố kia. Cẩm Túoc cung vốn là nơi ở của Lê Hiền phi. Ngày trước Hoàng Đế yêu chiều nàng, không muốn nàng bị quấy rầy nên chỉ để mình nàng ở Cẩm Túoc cung hoa lệ này. Về sau Lê Hiền phi qua đời, Hoàng Đế lại muốn giữ Cẩm Túoc cung làm kỷ niệm. Mãi đến khi liên hôn cùng Tùy Khâu, năm cung điện còn lại đều đã có chủ, lại không thể để công chúa hòa thân vào ở một tiểu viện xoàng xĩnh, chịu sự cai quản của phi tử khác được, bắt buộc dĩ mới để ta dọn vào Cẩm Túoc cung.

Trong lục cung, Cẩm Túoc cung này tuy không phải cao sang nhất, nhưng cũng đủ rộng rãi, khang trang. Phía sau chính điện mà ta đang ở còn có bốn tiểu viện. Tiểu viện phía Tây dùng làm kho chứa vật dụng không dùng tới, phòng bếp và nơi giặt giũ y phục, tiểu viện phía Nam là nơi ở của cung nữ và thái giám, tiểu viện phía Đông còn đang bỏ trống. Tạ Thu Dung ở tiểu viện phía Bắc, bên cạnh một vườn trúc nhỏ. Nàng chọn nơi này cũng vì vườn trúc đó. Mỗi ngày, khi rảnh rỗi, Tạ Thu Dung đều ra ngồi ngắm vườn trúc này. Nàng từng nói, mắt ngắm vườn trúc xanh tươi, tai nghe tiếng gió lùa thân trúc thành nhạc có thể giúp tinh thần thư thái, vui vẻ. Ngày nào không ra vườn ngắm trúc sẽ cảm thấy bức bối khó chịu. Vậy mà hôm nay, nàng ở lì trong phòng như thế. Ta biết nàng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Vừa nghe Ngọc Chân bẩm báo, ta lập tức khoác áo ngoài vào, đi thẳng đến Bắc viện.

Bắc viện dưới ánh trăng yên ắng lạ thường. Cửa phòng Tạ Thu Dung đóng chặt, bên trong tối tăm không thấy ánh đèn. Ngọc Nga thấy vậy liền đập cửa gọi mấy tiếng, vẫn không thấy động tĩnh gì, quay lại nhìn ta lo lắng hỏi:

“Chủ nhân, làm sao đây?”

Ta cũng căng thẳng không kém nàng ấy: “Còn làm sao nữa, mau phá cửa đi.”

Ngọc Chân nghe lệnh, vội chạy đi gọi mấy tiểu thái giám đến. Lòng ta như lửa đốt. Tạ Thu Dung không thể xảy ra chuyện gì được.

Chất lượng xây dựng Cẩm Túoc cung quả rất tốt, cả đám người hi hục mãi mới phá xong. Cửa phòng mở ra, ánh trăng chiếu vào hiện rõ một bóng người nằm sóng soài trên mặt đất.

“Tạ tiểu thư!”

Ta hốt hoảng lao đến xác Tạ Thu Dung lên mới thấy thân thể nàng rất lạnh, hơi thở mỏng manh, sắc mặt tái nhợt. Tuy rằng nàng đã thay đổi y phục gọn gàng nhưng đáng về so ra còn thảm hại hơn ban sáng gấp bội.

“Ngọc Nga, qua đây giúp bản cung một tay.”

Đỡ Tạ Thu Dung lên giường xong, ta mới cảm lấy cổ tay nàng bắt mạch. Mạch đập rất yếu ớt, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng ngay được. Thở ra nhẹ nhõm, ta quay lại bảo Ngọc Nga:

“Về phòng bản cung lấy cái hộp gỗ lớn trong tủ qua đây.”

Ngọc Nga đi khỏi, Ngọc Thủy cũng vội vã đến nơi. Thấy Tạ Thu Dung nằm bất động trên giường, mặt mũi tái nhợt, nàng ta lo lắng hỏi:

“Chủ nhân, có cần nô tỳ đi mời Lâm thái y không?”

Ta lắc đầu:

“Không cần, đã muộn rồi, đừng gây thêm thị phi. Tạ tiểu thư chỉ là lo nghĩ quá nhiều lại không chịu ăn uống nên mới kiệt sức ngất đi, chỉ cần cho uống chút thuốc hồi sức là sẽ tỉnh lại thôi. Bản cung cũng biết chút y thuật, mấy chuyện lật vật này bản cung lo được.”

“Vậy để nô tỳ đi nấu chút cháo loãng, lát nữa Tạ tiểu thư tỉnh lại có cái lót dạ.”

“Được. Phiên người.”

Ngọc Thủy đi rồi, Ngọc Nga cũng vừa trở lại.

“Bẩm chủ nhân, thứ người sai nô tỳ đi lấy đây ạ.”

Ta nhận hộp gỗ từ tay nàng, nhìn nàng lấm tấm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, trong lòng hơi áy náy. Muộn thế này rồi còn bắt các nàng chạy đôn chạy đáo. Nhưng trước mắt chuyện của Tạ Thu Dung quan trọng hơn, vì vậy, ta nên chuyển tâm vào việc chính.

Ta mở hộp gỗ ra, bên trong đựng nhiều loại thảo dược, tầm thường có, quý giá cũng có. Trong số này, có loại ta trộm ở Thái Y viện Tùy Khâu từ nhỏ, có mấy loại quý giá là lúc hòa thân ta đã yêu sách đòi phụ hoàng. Phụ hoàng không muốn ta làm loạn mất thể diện đành phải bấm bụng ban cho. Vì lo xa nên đã chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng từ khi đến đây ngoài một chút thuốc trị thương ra thì ta may mắn vẫn chưa cần dùng đến cái gì. Ta lựa ra một ít hồng sâm, nhục quế, trích thảo đưa cho Ngọc Nga, bảo nàng đi sắc thuốc. (1)

Tạ Thu Dung thường ngày thích ăn ngọt, trên bàn luôn có một đĩa bánh mứt linh tinh. Hôm nay có lẽ tâm trạng nàng không tốt nên đĩa mứt tảo trên bàn vẫn còn nguyên. Ta thuận tay nhặt một nhúm đường vụn trên ấy, sau đó cẩn thận tách mỗi nang ấy ra, thả vào miệng một ít. Lẽ ra nếu có thể chăm cứu, nang sẽ tỉnh lại ngay, tiếc rằng ta đã lâu không động đến kim châm, chỉ sợ lỡ tay châm sai huyết đạo sẽ rất nguy hiểm, chỉ có thể ngồi xoa bóp giúp nang ấm người.

Ngồi một lát, Ngọc Nga và Ngọc Thủy đã mang thuốc và cháo đến. Ngọc Nga tính ý hơn một chút, nang ta cho chén thuốc vào trong một cái tô thấp miệng chứa nước lạnh để ngâm. Đi từ phòng bếp qua đây, thuốc đã được làm nguội vừa đủ, còn tô cháo của Ngọc Thủy vẫn bốc khói nghi ngút. Dù sao cũng không cần ăn ngay, ta ra hiệu cho Ngọc Thủy để tô cháo lên bàn rồi bảo hai người họ đi nghỉ trước, chỉ để lại Ngọc Chân đứng bên ngoài xa để tiện sai bảo này nọ. Ngọc Thủy là cung nữ chương sự còn Ngọc Nga là đại cung nữ, ta lại không thích để người lạ ở cạnh mình, do vậy những việc hai người phải làm mỗi ngày đều không ít. Cho dù ta không ngủ cũng không thể để bọn họ thức cùng được. Ngọc Thủy ban đầu không chịu rời đi nhưng bị Ngọc Nga lôi kéo mãi, đành nghe theo. Ngọc Nga trước sau vẫn luôn một mực nghe lời ta từ việc lớn đến việc nhỏ, chưa từng tỏ ý thắc mắc hay nghi ngờ quyết định của ta. Tuy rằng cả hai người đều làm việc chuyên chú, cẩn thận nhưng phần nào vì điểm nghe lời tuyệt đối này mà ta thích Ngọc Nga hơn cả.

An bày đầu đó xong xuôi, ta mới đến bón thuốc cho Tạ Thu Dung. Nàng còn đang hôn mê, cho uống thuốc quả khó khăn. Ta phải để đầu nàng hơi nghiêng để tránh bị sặc rồi dứt từng thìa thuốc nhỏ. Ngoài trừ Lý Thanh Phong ra, Tạ Thu Dung là người đầu tiên ta chú tâm chăm sóc như vậy.

Mãi một lúc sau mới cho nàng ta uống xong nửa chén thuốc.

Ta nghĩ vậy cũng đủ rồi nên đặt sang một bên, lại bắt đầu xoa trán bấm huyết cho nàng ấy. Quả nhiên, một lát sau, hai mí mắt Tạ Thu Dung hơi động đậy. Ta bèn lay nhẹ tay nàng, gọi:

“Tạ tiểu thư!”

Tạ Thu Dung chậm chạp mở mắt, ánh nhìn hơi đờ đẫn:

“Nương nương?... Sao nương nương... lại ở đây?...”

Thấy nàng gượng ngồi dậy, ta liền đưa tay đỡ lấy, vừa giúp nàng kê gối ngồi cho êm vừa nói:

“Ngọc Chân thấy phòng tiểu thư cả ngày yên ắng, sợ tiểu thư xảy ra chuyện gì nên đến báo với ta. Lúc ta đến đã thấy tiểu thư ngất xỉu dưới đất. Nhưng tiểu thư đừng lo, ta đã cho tiểu thư uống thuốc rồi. Lát nữa tiểu thư ăn thêm chút cháo, tịnh dưỡng vài ngày là khỏe thôi.”

Tạ Thu Dung mơ hồ lẩm bẩm:

“Ban nãy tự nhiên thấy chóng mặt, toàn thân lạnh buốt... sau đó mí mắt trĩu nặng... hóa ra là ngất đi...”

Nói xong liền nhìn ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc hỏi:

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Ta nhìn trời, lại ánh chừng thời gian từ lúc đến đây tới bây giờ:

“Có lẽ là giờ Sửu rồi.”

Tạ Thu Dung nghe xong, nhìn căn phòng trống trải không có người hầu, lại nhìn đến chén thuốc cạn nửa bên cạnh, liền hốt hoảng:

“Trễ như vậy rồi sao? Nương nương tự tay chăm sóc Thu Dung ư?... Sao có thể như vậy... Phiền toái nương nương... Thu Dung đáng tội...”

Ta lắc lắc đầu, nhìn nàng hơi trách cứ:

“Tiểu thư dọa ta sợ chết khiếp. Cứ lo tiểu thư làm điều gì đại đột. Hừ, ban sáng ta đã đến chỗ Hoàng Hậu, chuyện của tiểu thư ta cũng biết phần nào... Thật là... chuyện đâu còn có đó, tiểu thư cần gì phải tự hành hạ bản thân như thế? Lẽ nào muốn dùng mạng để hủy hôn sao? Mạng không còn thì còn gì ý nghĩa nữa?”

Tạ Thu Dung nghe ta trách móc, cũng không nổi giận, chỉ cười:

“Thu Dung nào phải muốn tìm cái chết. Chỉ là có quá nhiều chuyện nghĩ không thông... trong lòng phiền muộn không muốn ăn ngủ... cứ nghĩ thân thể khỏe mạnh, không ngờ mới đó đã không chịu được nữa.”

Ta thở dài:

“Tiểu thư phải tự biết lo cho bản thân chứ, cứ như thế này, hôn sự chưa đến, tiểu thư đã ốm chết rồi.”

Tạ Thu Dung cười càng sâu muộn hơn:

“Chuyện này... Nương nương đã biết, Thu Dung cũng không giấu nữa. Trốn vào hoàng cung cũng chỉ là kéo dài thời gian... Thực ra chuyện này... Thu Dung đã không còn lối thoát nữa rồi.”

Nhìn đáng vẻ tuyệt vọng của nàng, ta cũng thấy chán nản theo. Nghĩ đến tình nghĩa sư đồ bấy lâu, ta không đành lòng, khẽ an ủi:

“Tiểu thư không nên bi quan như vậy.”

Tạ Thu Dung lắc đầu:

“Không phải Thu Dung bi quan. Thu Dung thực sự đã làm đủ mọi cách rồi nhưng phụ thân nhất quyết không chịu trả sính lễ. Thu Dung lại không có cách nào khiến Doãn gia tự hủy hôn. . . Hôn sự này sớm muộn cũng phải xảy ra. . . Nếu hôm nay Thu Dung không chết ở đây, sau này cũng sẽ chết mòn trong tủ nhục ở Doãn phủ mà thôi. . .”

Bản thân là người luôn khát khao tranh giành sự sống, ta hiểu rõ giá trị của sự sống hơn ai hết. Thấy người khác cứ mở miệng ra là nói chết chóc, ta rất không hài lòng. Nếu đó không phải là Tạ Thu Dung, ta đã mắng cho một trận.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng ta nghĩ đến một điểm, bèn lên tiếng:

“Hôn sự này cũng không phải không thể hồi lại.”

Ta nói lời thật, mà Tạ Thu Dung lại cho rằng ta cố an ủi nàng nên ủ rũ đáp:

“Nương nương tốt với Thu Dung, Thu Dung hiểu rõ, nhưng cũng không cần phải an ủi như vậy. . .”

Ta cắt ngang lời nàng, dứt khoát nói:

“Ta không phải đang an ủi tiểu thư, ta thực sự có cách.”

Tạ Thu Dung bị câu này của ta làm cho ngây ngời, mãi mới lắp bắp được hai chữ:

“Thật sao?”

Ta mỉm cười ung dung đáp:

“Đằng nào tiểu thư cũng chẳng có biện pháp nào, sao không thử nghe qua cách của ta một chút?”

Tạ Thu Dung thấy ta tự tin như thế, trên mặt từ âu sầu tuyệt vọng chuyển sang lo lắng cùng hi vọng, vội vàng nắm lấy tay ta, khẩn khoản nói:

“Nương nương, xin chỉ giáo cho Thu Dung.”

Trở trêu làm sao. Bình thường đều là nàng chỉ giáo cho ta, giờ phút này lại phải nhờ ta chỉ giáo. Để trấn an nàng, ta nhẹ nhàng lật tay, chuyển thành tư thế hai người nắm chặt tay nhau như tiếp thêm sức mạnh, sau đó chậm rãi nói:

“Ta nghe nói Tạ đại nhân rất trọng thể diện có phải không?”

Tạ Thu Dung gật đầu:

“Phải, phụ thân đúng là trọng thể diện hơn cả tính mạng.”

Ta tiếp lời:

“Mà Doãn đại công tử kia lại là người không mấy đoan chính.”

Lần này thì Tạ Thu Dung lắc đầu:

“Điểm này Thu Dung đã nghĩ qua, nhưng mặt nạ của Doãn Hi rất dày. Ở bên ngoài không ai lại nghĩ hắn không đoan chính cả.”

Ta cười cười nói tiếp:

“Bởi vì mặt nạ dày, nên mới cần có người giúp hắn cẩn thận lột xuống.”

Tạ Thu Dung lúc này như ngộ ra chân lý, kinh hãi hỏi:

“Thực có thể sao?”

Ta gật đầu chắc chắn:

“Đương nhiên có thể. Chỉ cần làm cho Doãn Hi lộ ra bộ mặt bại hoại của hắn, Tạ đại nhân dù có muốn đến mấy cũng không dám tiến hành hôn sự này nữa. Có điều chuyện này nói là không quá khó nhưng vẫn cần có người to gan một chút, hành sự quyết đoán, mạnh tay mà phải thật gọn gàng mới được. Ở bên ngoài, tiểu thư có người nào tin tưởng được hay không?”

Đây mới là điểm trọng yếu. Nếu ở bên ngoài không có người dùng được thì kế hoạch lộ mặt nạ Doãn Hi tự nhiên sẽ tan thành mây khói.

Tạ Thu Dung nghe xong, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, ánh mắt chợt vui vẻ, gần như reo lên:

“Có, có đấy! Thu Dung có một người di sống ở phía Nam kinh thành. Di rất thương yêu Thu Dung, cũng rất có năng lực. Chuyện này di nhất định làm được.”

Nghe người được nhắc đến là di của nàng, ta có hơi nghi ngại:

“Thực có thể sao? Chuyện này tuy không khó, nhưng cũng chẳng phải chuyện vặt vãnh đâu.”

Thiết nghĩ thân mẫu Tạ Thu Dung xuất thân từ nhà buôn bán nhỏ, phải làm tiểu thiếp. Vậy thì người di này là muội muội của thân mẫu nàng, cùng một xuất thân, có lẽ cũng chỉ là một thiếp thất nhỏ ở nhà nào đó thôi. Liệu có bản lĩnh gì trở trên đầu Doãn Hi sao?

Tạ Thu Dung thấy ta tỏ vẻ bất an, liền cười nói:

“Nương nương yên tâm, bản lĩnh của di không thua kém nam nhân đâu. Hơn mười năm trước, di được gả cho một thương gia lớn ở phía Nam kinh thành. Ban đầu chỉ là một tú di nương thôi, nhưng mấy năm sau đó, đại nương mâu thuẫn với nhị di nương, bị nhị di nương lỡ tay đánh chết, tam di nương đi thăm nhà mẹ đẻ trở về không may nhiễm ôn dịch. Lão phu nhân sức khỏe không tốt, mới giao việc nhà cho di ta quản lý. Người rất khéo léo lại giỏi giang, mọi chuyện trong nhà đều quán xuyến gọn gàng, phu quân cùng lão phu nhân hết sức yêu mến người. Sau khi người sinh con trai đầu lòng thì phu quân đi buôn bán xa bị cướp giết chết, lão phu nhân quá thương tâm, không trụ lại được nữa, trưởng tử của đại nương có lẽ bị chấn động, cũng thành điên điên dại dại. Đau thương khiến cả nhà gần như gục ngã, chỉ có di vẫn đứng vững, gạt nước mắt mà nắm lấy thương đoàn của phu quân, một mình điều động buôn bán, vực dậy cả gia tộc. Bây giờ, di chính là trụ cột trong nhà. Ở kinh thành này, các thương gia đều phải nể mặt di ba phần đó. Ban đầu Thu Dung vốn định đến nương nhờ chỗ di, nhưng lại sợ phụ thân đến phiền nhiễu việc làm ăn của di nên mới không đành lòng. Trước khi mẫu thân mất đã ủy thác Thu Dung lại cho di, di rất thương ta, chuyện này chắc chắn di sẽ đồng ý giúp.”

Tạ Thu Dung hồn nhiên kể về người di của nàng, ánh mắt tràn ngập tự hào cùng yêu mến. Ta nghe nàng nói mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chỉ hận không thể lập tức chạy đến trước mặt bà dập đầu xin bái làm sư phụ.

Một thứ nữ xuất thân thấp kém, gả vào nhà buôn giàu có cũng chỉ được làm một tú di nương nhỏ nhoi. Vậy mà chỉ qua mười năm đã vươn lên nắm trọn quyền hành gia tộc. Tạ Thu Dung nói rất đúng. Người này tuyệt đối không thua kém bất kì nam nhân nào. Có lẽ nên nói là nam nhân bình thường tuyệt nhiên không phải là đối thủ của bà.

Thử nghĩ, một gia tộc thương nhân đang ổn định, đại nương cùng nhị di nương đang sống yên ổn với nhau, vì sao sau khi người di này gả vào lại sinh chuyện mâu thuẫn gay gắt đến độ phải sát hại lẫn nhau? Tam di nương đang yên lành sao lại đổ bệnh? Còn phu quân của bà đi buôn mãi không sao, thế mà bà vừa sinh được con trai thì lại bỏ mạng? Còn tên trưởng tử kia, sớm không điên, muộn không điên, lại điên ngay lúc gia tộc đang cần hắn đứng ra gánh vác? Quyền hành trong gia tộc cứ từ từ chảy vào trong tay bà thuận lợi như thế. Hơn nữa, nữ nhân có bản lĩnh một mặt quán xuyến gia đình, một mặt điều hành thương đoàn buôn bán phát đạt, người người kính nể sẽ đáng sợ đến mức nào? Tâm kế và thủ đoạn của bà đã vượt ra khỏi tầm nữ nhi đầu đầu đá nhau trong hậu viện. Ta chợt nghĩ, nếu trong hậu cung này có một người như bà thì có lẽ đừng nói đến kẻ lơ mơ như ta, ngay cả Hoàng Hậu và Đức phi cũng chưa chắc có thể yên bình mà ngồi ở chỗ của mình. Doãn Hi rơi vào tay bà, đảm bảo thân bại danh liệt.

“Nương nương làm sao thế?”

Thấy ta ngó người ra, Tạ Thu Dung khua khua tay gọi. Ta hơi giật mình:

“Không sao, không sao... Nếu quả thực vậy, chuyện này tiểu thư không cần lo lắng nữa...”

“Nhưng mà... Thu Dung vẫn cảm thấy bất an... Ngộ nhớ chuyện này bại lộ, di của ta sợ là gặp chuyện...”

“Bản lĩnh của bà không nhỏ, nhất định không để lại dấu vết gì đâu.”

Bà ấy đã có bản lĩnh ăn trọn cả một gia tộc, Doãn Hi kia thì tính là cái gì?

Trần an Tạ Thu Dung xong xuôi, ta mới đưa bát cháo đến bảo nàng ăn lót dạ. Chuyện bé tắc trong lòng đã được giải tỏa, tinh thần của Tạ Thu Dung tốt lên nhiều. Nàng ngoan ngoãn ăn cháo, chớp mắt đã hết sạch. Thấy nàng như vậy, mối lo trong lòng ta cũng giảm bớt đi, chỉ mong kế hoạch thành công. Ta thật không muốn nhìn một nữ nhân băng thanh ngọc khiết như Tạ Thu Dung phải chôn vùi tài hoa trong hậu viện của họ Doãn kia.

Thu dọn bát đũa sang một bên xong, vẫn thấy Tạ Thu Dung ngồi thất thần, ta bèn vỗ vỗ vai nàng, nói:

“Tiểu thư nghỉ ngơi đi. Ngày mai viết một lá thư, ta sẽ sai người giao đến cho di của tiểu thư. Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.”

Tạ Thu Dung nghe xong, đột nhiên rơi nước mắt, rung rung nhìn ta:

“Nương nương đối với Thu Dung tốt quá... Xưa nay ngoài mẫu thân, chưa từng có ai đối tốt với Thu Dung như thế...”

Ta không giỏi an ủi kẻ khác, thấy nàng tự nhiên lại khóc thì chẳng biết phải làm sao. Ta tốt với nàng, một phần vì yêu mến tài năng và tính cách của nàng, phần lớn hơn, lại là vì hoàn cảnh của nàng rất giống ta.

Nghĩ tới mẫu thân, lòng ta lại đau nhói. Ta ngồi lại xuống giường, đưa khăn tay cho nàng lau nước mắt, chân thành nói:

“Nhìn hoàn cảnh của tiểu thư làm ta nhớ đến bản thân mình. Mẫu thân ta vì bảo vệ ta mà mất sớm. Ta bất tài vô tướng, không được phụ hoàng coi trọng, cuối cùng bị gả bán đến đây. Ta thật lòng hi vọng tiểu thư có thể sống tốt hơn.”

Tạ Thu Dung nhận lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau khô mắt, nhưng càng lau, nước mắt càng chảy ra. Nàng nhìn ta qua làn nước mắt, nghẹn ngào hỏi:

“Mẫu thân của nương nương... cũng vì người mà mất sao?”

Thái độ của nàng, giống như đang nói rằng mẫu thân của nàng cũng vì nàng mà chết. Sao ta nghe nói mẫu thân nàng bệnh mà chết? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

“Người... cũng giống ta sao?” Ta kinh ngạc hỏi.

Tạ Thu Dung mặc kệ nước mắt rơi dài trên mặt, khóe môi nhợt nhạt khẽ nhếch lên.

“Thu Dung là đứa con bất hiếu. Thu Dung cứ nghĩ mình tài giỏi lắm... cuối cùng, chính là Thu Dung hại chết mẫu thân...”

Lời nói ẩn chứa đau thương đến cùng cực. Ta cũng bị nàng làm cho chấn động, chỉ biết siết lấy tay nàng:

“Tiểu thư, sao lại nói như vậy?”

Tạ Thu Dung cười cợt lúc càng bị thăm. Nàng đưa tay sờ sờ mặt, lạnh nhạt nói:

“Nương nương biết không... Thu Dung từ nhỏ đã có xuất thân thấp kém, mẫu tử của ta đáng lẽ ra sẽ phải sống cơ cực cả đời. Thế nhưng phụ thân lại chú ý đến gương mặt này... phụ thân muốn bồi dưỡng ta thành một quân cờ giá trị. Lúc nhỏ, ta không hiểu điều đó. Chỉ thấy nếu mình càng học thuộc nhiều bài văn, càng trang điểm xinh đẹp thì phụ thân càng đối xử tốt với mẫu tử ta. Ta cứ cho rằng mình cố gắng như thế, mẫu thân sẽ được sống tốt hơn. Nương nương cho rằng Thu Dung rất tài giỏi phải không? Trên đời này có ai sinh ra đã tài giỏi chứ? Để có được ngày hôm nay, mấy ai biết được ta đã bỏ ra bao nhiêu mồ hôi nước mắt, thậm chí là máu? Mỗi ngày đều phải học tập tám chín canh giờ, nhưng ta không dám than thở, không dám lười biếng dù chỉ chốc lát. Người biết vì sao không? Vì phụ thân sợ tổn hại thân thể đẹp đẽ này, nên tất cả hình phạt dành cho ta đều sẽ giáng lên người mẫu thân ta, bởi vậy, ta phải cố gắng, không ngừng cố gắng...”

Tạ Thu Dung không còn khóc nữa, giọng nàng đã trở nên lạnh lẽo, mà những âm thanh lạnh lẽo ấy làm cho trái tim ta bất giác cũng lạnh theo. Có thể tàn nhẫn đến mức đó, Tạ Chính Minh rốt cuộc là loại người gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

“Sự việc ‘ngũ phạt tranh vương’ năm xưa, nương nương cũng biết chứ?”

Tạ Thu Dung đột ngột hỏi. Ta không muốn xen vào dòng cảm xúc của nàng nên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

“Năm đó mẫu thân không đành lòng để Thu Dung nhập cung, đã quỳ trước phòng của phụ thân và đại phu nhân, quỳ suốt ba ngày ba đêm. Lúc đó, ta đang ở trong cung dự tuyển Hậu, đâu hề hay biết. Đến khi về nhà thì mẫu thân đã lâm trọng bệnh. Phụ thân vì ta không giành được hậu vị cho nên nổi giận, tất cả đều trút lên đầu mẫu thân, ta phải lấy cái chết ra cầu xin ông. Ông mới chịu mời đại phu chữa bệnh cho mẫu thân. Mà cũng chẳng phải ông yêu thương gì ta đâu, có lẽ chỉ là lo ta chết đi rồi, vốn liếng của ông bỏ ra bấy lâu sẽ mất sạch mà thôi. Ba năm qua đi, bệnh tình của mẫu thân cứ dai dẳng không dứt. Đến lúc phụ thân tuyên bố muốn đưa ta đi tuyển tú, mẫu thân lại trở bệnh nặng hơn, thuốc quý thế nào cũng không có tác dụng nữa. Rất nhanh... rất nhanh... chưa đến ngày tuyển tú, mẫu thân đã không còn... Ta còn nhớ như in, trước lúc mẫu thân đi, đã cầm tay ta mà khóc: ‘Dung nhi, mẫu thân vô dụng, chỉ có thể làm được cho con đến vậy thôi.’ Khi đó ta không hiểu ý của người, cứ cho rằng trong phút lâm chung, người không còn tinh táo nên mới nói ra một câu vô nghĩa... Đến tận sau khi tang lễ xong xuôi, ta dọn dẹp phòng ở của mẫu thân mới phát hiện ra... Nương nương biết không? Ta phát hiện ra đất ở trong hai chậu từng nơi đầu giường mẫu thân toàn là mùi thuốc, bên dưới còn vùi rất nhiều viên đại bổ hoàn. Hai chậu từng này mẫu thân để khuất sau mấy tấm màn lớn, thường ngày không ai ngó ngang tới... Thì ra, mẫu thân trước nay vẫn không hề uống thuốc. Người đã vì ta mà chịu đựng bệnh tật... vì ta mà cam tâm tình nguyện chết, bởi vì người biết chỉ cần người chết, ta phải chịu tang ba năm, sẽ không thể nhập cung nữa... Mẫu thân đã dùng mạng của mình để bảo vệ ta như vậy... Thu Dung vẫn luôn nghĩ nếu mình đóng tốt vai ‘tài nữ’, mẫu thân sẽ được sống tốt... Cuối cùng hóa ra, chính thứ tài hoa chết tiệt kia đã hại chết mẫu thân!... Nếu ta chỉ là một nữ nhân tầm thường, phụ thân sẽ không muốn đem ta tiến cung... Mẫu thân cũng không phải chết để ngăn cản chuyện ta tiến cung... Điều là ta hại mẫu thân...”

Tạ Thu Dung nói rồi rút chân lên, ngồi co ro trong chăn như một đứa trẻ. Tạ tài nữ danh tiếng lẫy lừng, người người kính phục kia, thời khắc này chẳng

khác nào một con thú nhỏ bị thương.

Bất giác, ta cảm thấy phụ hoàng cũng không đến nỗi quá xấu xa. Chỉ ít, người chỉ là một nam nhân vô tình mà thôi.

Ta thờ dài, nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai run rẩy của nàng, mãi lâu sau mới có thể mở miệng:

“Tiểu thư thật sự nghĩ như vậy sao?... Tiểu thư nhìn xem, dung mạo ta tầm thường, lại bất tài vô dụng. Cuối cùng, mẫu thân của ta không phải cũng bị ép chết đó sao? Ta không phải là cũng bị đem đến đây sao? Cái chết của mẫu thân người không phải là do người gây nên. Nếu người không có tài hoa như vậy thì cũng mẫu tử người e rằng cũng sẽ rơi vào số phận thảm thương thôi. Tiểu thư không nên tự trách mình, tiểu thư biết rõ, kẻ ép chết mẫu thân tiểu thư không phải là người, người cần gì phải tự làm khổ như vậy?”

“Vậy sao... Ha... cho dù ta biết rõ kẻ ép chết mẫu thân ta là ai thì sao chứ? Ta lại chẳng thể làm gì...”

“Trên đời này vẫn còn có thứ gọi là quả báo. Việc tiểu thư cần làm chính là sống tốt, không phụ lại sự hi sinh cao cả của mẫu thân người.”

“Nương nương cũng tin vào ông trời? Vậy, những kẻ hãm hại mẫu tử người đã bị quả báo chưa?”

Giọng điệu Tạ Thu Dung xen lẫn mỉa mai chua chát. Ta thẳng thắn gạt đầu, nói với nàng:

“Họ đều bị quả báo rồi.”

Chỉ là ta giấu đi sự thật.

Quả báo mà bọn họ nhận được là do chính tay ta thực hiện, không phải ông trời.

Tạ Thu Dung nghe rồi không phản bác nữa. Khóe môi thanh tú vẽ lên một nụ cười yếu ớt:

“Như vậy Thu Dung sẽ chờ.”

Ta thấy nàng đã bình tĩnh lại, muốn để nàng nghỉ ngơi, định bụng đứng lên cáo từ nhưng lại bị nàng kéo lại:

“Thu Dung có thể thỉnh cầu nương nương một việc không?”

Ta hơi ngạc nhiên nhưng cũng gạt đầu:

“Tiểu thư cứ nói, chỉ cần là việc ta làm được thì đều đồng ý.”

“Thu Dung muốn thỉnh cầu nương nương sau này đừng xưng hô với ta khách sáo như vậy nữa.”

Thấy ta tròn mắt, chưa hiểu ý nàng, Tạ Thu Dung bèn vội vàng giải thích:

“Nương nương đối với Thu Dung rất tốt, mà Thu Dung trước giờ không có bằng hữu tâm giao... Vì vậy... muốn thỉnh cầu nương nương, nếu không chê Thu Dung xuất thân thấp kém, xin cùng Thu Dung kết làm bằng hữu...”

Điều bộ ngượng ngùng của Tạ Thu Dung khiến ta không nhịn được, cười rộ lên:

“Nếu đã muốn như vậy, sao còn gọi ta là ‘nương nương’?”

Tạ Thu Dung bối rối đáp:

“Nhưng thân phận chúng ta khác biệt...”

Ta lắc đầu, nói:

“Đã là bằng hữu thì không xét đến thân phận nữa. Nếu muốn kết bằng hữu với ta thì từ nay bỏ suy nghĩ ấy đi, trước nay những người thân thiết với ta đều gọi ta là Nguyệt nhi. Sau này, nếu không có người ngoài, cứ gọi Nguyệt nhi là được, ta cũng sẽ gọi ngươi là Dung nhi, như vậy công bằng rồi chứ?”

“Được lắm”

Đã lâu rồi mới thấy lại được nụ cười rạng rỡ của Tạ Thu Dung. Nàng huyếch tay ta một cái:

“Đã vậy hôm nay nghỉ ở chỗ ta đi. Trời khuya như vậy rồi còn để người đi đi lại lại, ngộ nhờ người nhiễm phong hàn lại bảo ta là bằng hữu xấu.”

Thấy Tạ Thu Dung đã lấy lại dáng vẻ hoạt bát thường ngày, ta bật cười, gọi Ngọc Chân vào căn dặn mấy câu, sau đó không khách khí đẩy Tạ Thu Dung vào trong, giành ngay chỗ nằm tốt. Tạ Thu Dung bị bất ngờ, ré lên một tiếng rồi cất lực giành lại chỗ nằm. Hai người đùa giỡn một lúc lâu mới nằm yên được.

Tạ Thu Dung giành được một góc chăn rồi, hài lòng nói:

“Nguyệt nhi, ngươi nói xem Người ta kết giao tri kỉ đều có rượu ngon cạn chén, vì sao ta và ngươi lại chỉ có một cái chén để tranh giành?”

Ta bĩu môi:

“Còn không phải tại ngươi hay sao? Nếu không phải ngươi đầu óc thế này, ta đã sai người mang rượu đến.”

“Ngươi biết ta đang bệnh, cũng không thể nhường ta một câu sao?”

“Ngươi rõ ràng sinh ra trước ta mấy tháng, ngươi không nhường ta thì thôi. Mà Dung nhi này, từ nhỏ ta đã luôn muốn có bạn khuê phòng giống như ngươi khác, bây giờ cuối cùng cũng có rồi. Thật là tốt.”

“Bạn khuê phòng à? Ta cũng có vài người đấy, nhưng toàn là mấy vị thiên kim tiểu thư con quan lớn đồng đánh mà phụ thân chẳng biết tìm ở đâu về cho ta. Suốt ngày chỉ phấn son gương lược, chán chết đi được. Nếu không phải vì phụ thân, ta đã đá hết bọn họ ra ngoài từ sớm kia.”

“Ngươi sao lại đánh đá như thế chứ? Tà tài nữ đoan trang hiền thực mọi ngày đi đâu rồi?”

“Ha ha... Tà tài nữ là giả vờ cho người khác xem, ngươi đã là bằng hữu của ta, ta vì sao phải giả vờ cho ngươi xem?”

Hai người cứ thế nằm nói chuyện linh tinh trên trời dưới đất, không biết bao lâu sau thì chìm vào giấc ngủ.

Bình thường ta luôn không muốn nghĩ đến những chuyện thời thơ ấu bởi vì mỗi lần nghĩ đến, lại nhớ tới cuộc sống đau đớn cùng cái chết bi thảm của mẫu thân trong lòng lại nặng nề, lại mơ thấy một vài chuyện cũ không muốn nhớ đến.

Ngày đó tuổi nhỏ nông nổi, vì nóng lòng báo thù cho mẫu thân, ta đã làm ra một chuyện sai trái. Dù rằng thù có thể báo, nhưng lại liên lụy đến nhiều người vô tội, còn hại một sinh linh không thể ra đời. Đó là lỗi lầm lớn nhất trong đời ta. Mỗi khi nhớ tới, lòng ta lại không yên. Thình thoảng trong cơn ác mộng sẽ nghe thấy tiếng trẻ con khóc lóc ai oán. Bởi vậy, ta không bao giờ muốn nghĩ đến. Nhưng nay nghe hoàn cảnh bi đát của mẫu tử Tạ Thu Dung, ký ức quái ác kia lại như thác lũ ủa về, không cách nào trốn tránh.

Ta nằm nghiêng, cách Tạ Thu Dung một khoảng để khỏi đánh thức nàng. Con buồn ngủ chập chờn khi có khi không. Mí mắt nặng trĩu nhưng tâm lại tỉnh táo, trong cơn mơ màng, ta lần nữa gặm nhấm đau thương trong lòng.

Năm ta sáu tuổi, mẫu thân bị ám hại dẫn đến thất sủng, từ một Quý phi cao cao tại thượng, bị đập thẳng xuống thành Tiểu nghi thấp hèn, bị đuổi khỏi Trường Xuân cung, phải dọn đến Viên Linh các xa xôi hẻo lánh. Từ đó, mẫu thân trở nên u ám, không ngày nào là không than khóc. Ta nhìn cảnh mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt mỗi cũng thành quen.

Trải qua ba năm, cứ tưởng mẫu thân đã nguội lạnh với phụ hoàng, ai ngờ chẳng hiểu vì đâu mà lửa tình bỗng bùng cháy. Mẫu thân đột nhiên ngày ngày tìm cách xuất hiện trước mặt phụ hoàng, cố sức giành lấy long tâm khiến cho mấy vị phi tần đang được sủng ái như Lý phi, Thẩm phi vô cùng chướng mắt. Mẫu thân dù bị hành hạ chết đi sống lại cũng không bỏ cuộc, vẫn kiên trì đeo bám phụ hoàng. Ta cho rằng người phải yêu thương phụ hoàng nhiều lắm.

Ông trời cũng không quá lạnh lùng, một lần nọ phụ hoàng say rượu, cuối cùng sau bao năm đã sủng hạnh mẫu thân. Chỉ một chút long ân ngắn ngủi đó lại có thể khiến mẫu thân hoài long chủng, không biết là may mắn hay xui xẻo. Khi ấy ta chỉ là một đứa trẻ, cứ nghĩ mẫu thân có thai rồi, không cần biết là đẻ đẻ hay muộn muộn, phụ hoàng cũng có thể để ý đến mẫu tử bọn ta một chút mà đâu hay rằng để vương vốn là kẻ vô tình.

Phụ hoàng nghe tin, một chút cũng không thêm nhìn đến, chỉ có Lý phi là quan tâm nhất. Bà ta rảnh rỗi liền lôi ta ra trút giận, thình thoảng cũng sẽ bạt tai mẫu thân vài cái. Đến một hôm, Thái Hậu cùng phụ hoàng đi tránh nóng ở hành cung bên ngoài, Lý phi bèn chớp lấy thời cơ, mang người đến Viên Linh các quyết tâm diệt trừ hậu họa.

Một bát Vong Thai dẫn thật to dốc vào trong miệng mẫu thân, cái thai vậy là không giữ được nữa.

Ta thấy mẫu thân ôm bụng quằn quại, mới vùng khỏi hai cung nữ đang giữ chặt mình, nhảy đến muốn bảo vệ mẫu thân. Lý phi tát một cái vào mặt ta, ta quá giận, quên mất sợ hãi, túm lấy Lý phi cắn vào tay bà ta một cái thật mạnh. Lý phi nổi điên, cũng sai người dốc cho ta một bát Vong Thai dẫn. Lúc đó ta nào biết nó là thứ gì, chỉ nhìn thấy mẫu thân nằm trong vũng máu, còn có Lý phi xinh đẹp đứng cạnh cười ngất... Mùi vị thuốc đắng nghét trong miệng đó, cả đời ta cũng không quên được.

Lý phi đi rồi, ta mới điên cuồng chạy đi tìm Y Tiên. Khi Y Tiên từ Thái Y viện đến, mẫu thân còn đang thoi thóp. Một bát Vong Thai dẫn to như thế, Y Tiên dù có xưng “Tiên” cũng không cứu nổi cái thai, khó khăn lắm mới giữ lại được mạng cho mẫu thân. Ta nhìn cái thai máu me ròng ròng đã thành hình người được Y Tiên mang ra, lại nghe loáng thoáng lời ông nói:

“Đáng tiếc, là một nam thai.”

Lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy trong lòng mình bốc lên sát khí. Lần đầu tiên ta muốn thấy kẻ khác chết, mà phải chết thật khó coi.

Vụ việc lần này rõ ràng là mưu hại hoàng tử trắng trợn. Nhưng Lý phi là người của Trần Hoàng hậu, Trần Hoàng hậu nhìn qua, chỉ phán mấy câu rằng sức khỏe mẫu thân ta không tốt, không mang nổi long thai.

Đệ đệ không còn, mẫu thân ốm liệt giường, càng trở nên lặng lẽ. Từ hôm ấy, ta không nghe thấy người nói thêm một lời nào. Thái Hậu và phụ hoàng trở

về, Lý phi còn trơ tráo mang cái tay bị ta cắn thành sẹo kia tới kiện cáo, nói ta là đũa ngoặt bất hiếu, dĩ hạ phạm thượng gì gì đó, Trần Hoàng Hậu và Thẩm phi cũng thêm vào vài lời. Thế là đột nhiên ta trở thành tội đồ, bị bắt nhốt vào Tông Nhân phủ. Lý phi thế nhưng chưa vừa ý, có lẽ cái sẹo hình dấu răng ta ở trên tay bà rất bắt mắt, vậy nên có tình muốn dồn ta vào chỗ chết, không biết ý ôi thế nào lại khiến phụ hoàng tống thẳng ta vào tử ngục. Khi đó ta còn chưa tròn mười tuổi.

Ba ngày trong tử ngục bị bỏ đói bỏ rét, nếu không phải thân ta đã được Y Tiên luyện thành được nhân lúc nhỏ, e đã chết khô từ lâu. Ra khỏi tử ngục, ta chỉ còn nửa cái mạng. Lý phi chưa thấy chết chưa tha. Ít lâu sau, lại tìm đến Viên Linh các, trên tay là một ly rượu độc. Ta còn nhớ bà ta ngồi trên cao, khinh khỉnh nhìn xuống mẫu tử ta đang quỳ dưới chân mà nói:

“Con đại cái mạng. Sở thị ngươi không biết dạy con vậy thì hãy chịu tội thay nó đi, bản cung thưởng cho mẫu tử ngươi một ly rượu. Ngươi uống thì nó không phải uống.”

Mẫu thân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia đau đớn. Người quay sang nhìn ta, dịu dàng nói:

“Con gái ngoan, không có mẫu thân ở bên thì cũng phải sống tốt đấy.”

Nói xong liền bung ly rượu độc lên uống cạn. Ly vừa đặt xuống cũng là lúc mẫu thân thất khiếu đổ máu, lập tức lìa đời.

Lý phi không ngờ mẫu thân ta đi mau như thế, hơi ngạc nhiên nhưng lại cười khẩy:

“Mẫu tử tình thâm. Đại công chúa không định để mẫu phi của ngươi một đường đơn lẻ xuống hoàng tuyền đấy chứ?”

Nói xong phát tay, có cung nữ bung ngay ra một ly rượu độc khác.

Lý phi quả nhiên chưa từng có ý định tha mạng cho ta. Đúng lúc rượu độc kề môi, ta cứ nghĩ cái mạng nhỏ của mình không giữ nổi nữa thì Thái Hậu đến.

Bà dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn qua mẫu thân ta nằm bất động ở đó, rồi nhìn đến Lý phi, lạnh lùng nói:

“Sở thị vô tài vô đức, đi rồi thì thôi. Nhưng đứa con gái này dù sao cũng mang họ Chu, trong người nó là huyết thống của hoàng tộc Tùy Khâu. Lý Hoàng Thương, ngươi làm việc cũng nên có chừng mực.”

Chính nhờ mấy câu nói này của Thái Hậu mà ta giữ được cái mạng nhỏ của mình. Về sau ta sống lay lắt ở Viên Linh các, vẫn thường xuyên bị đánh bị mắng, nhưng ít nhất không ai cố tình lấy mạng ta nữa.

Trong lòng ta chưa từng từ bỏ ý định báo thù. Đến năm ta mười ba tuổi, cơ hội ấy cuối cùng cũng đến.

Lý phi sau nhiều năm hầu hạ phụ hoàng, cuối cùng cũng hoài long chủng. Trần Hoàng hậu không có con trai nên vô cùng coi trọng cái thai này của Lý phi, không biết trong lòng bà ta nghĩ cái gì, nhưng lúc đó quả thật trong hậu cung chưa có ai được đối xử tốt như Lý phi. Mỗi ngày, ta trốn trong một góc khuất, nhìn Lý phi ngồi kiệu nghênh ngang đi tới đi lui, lại nghĩ đến mẫu thân cùng đệ đệ bạc mệnh của mình. Một kế hoạch dần dần thành hình trong đầu ta.

Tính đến thời điểm đó, Lý Thanh Phong đã dạy võ công cho ta được hơn một năm. Tuy rằng tư chất được nhân khỏe mạnh, dẻo dai lại nhạy bén hơn người, nhưng khi ta bắt đầu luyện võ thì đã qua mười tuổi, thành quả không thể bằng những người luyện võ từ nhỏ. Lý Thanh Phong lại là thống lĩnh Ngự lâm quân, công việc chồng chất, chỉ có thể dạy bảo ta đôi chút vào lúc rảnh rỗi. Thế nên nếu phải miêu tả trình độ võ công của ta thì “mèo ba chân” chính là từ xác đáng nhất. Lý Thanh Phong nói, có thể tự bảo vệ mình là tốt rồi, không cần phải làm cao thủ. Quả thật, võ công của ta chủ yếu chỉ dùng để chạy trốn mỗi khi bị hạ nhân bắt nạt hoặc khi đi trộm thức ăn bị phát hiện. Nhờ vậy, khinh công ngày càng tiến bộ, việc đi ăn trộm cũng dần dần trở nên dễ dàng.

Từ lúc nghe tin Lý phi mang thai, ban đêm, sau khi trộm thức ăn ở Ngự thiện phòng trở về, ta bắt đầu đến Thái Y viện trộm thuốc, chủ yếu là xạ hương, ngưu tất, mẫu đơn bì, huyền hồ, đào nhân (1)... Để tránh bị nghi ngờ, cách một thời gian không cố định ta mới đi trộm một món, số lượng trộm không nhiều, lại trộm cùng những vị thuốc bình thường khác. Thái Y viện lớn như vậy, mất một nhúm thuốc linh tinh cũng chẳng ai để tâm. Thình thoảng khi ta đang lang thang ban đêm cũng sẽ bị vài thị vệ phát hiện. Võ công làng nhàng của ta qua mắt được đám cung nữ, thái giám chứ làm sao qua mắt được những cao thủ đại nội như họ. Cũng may bọn họ đã quen cảnh ta đi trộm thức ăn hằng ngày, lại có Lý Thanh Phong từng nói giúp nên điều cho qua, làm như không thấy. Mỗi đến lúc ta trộm đủ số dược liệu cần thiết, lại dành thêm một tháng lên lút xem y thư bào chế thuốc trụ thai thì Lý phi đã mang thai đến tháng thứ tư. Ta dĩ nhiên không thể quang minh chính đại đến đó thuốc vào miệng Lý phi như cái cách bà ta đã làm với mẫu thân nên thuốc làm xong từ lâu nhưng vẫn phải chờ thời cơ thích hợp.

Lý phi và Trần Hoàng hậu có cùng một sở thích, đó là mỗi khi buồn chán sẽ sai người tới Viên Linh các, xách ta đến trước mặt mà hành hạ giải sầu. Trong tâm cung của Trần Hoàng hậu có một cái hồ sen nhỏ, bốn mùa sen nở rực rỡ, không bao giờ lụi tàn, vô cùng đặc biệt. Thình thoảng, Trần Hoàng hậu khi cần giải sầu sẽ cho người thấy ta xuống hồ mua vui.

Ta chỉ cần chờ đến lúc ấy.

Thuốc đã tán sẵn thành bột, lại nặn thành mấy tảng to bằng quả trứng gà. Tai ta rất thính, vừa nghe bước chân người rầm rập ngoài Viên Linh các, liền bỏ tảng thuốc này vào tay áo, ngoan ngoãn để họ xách cổ về những nước.

Hồ sen không quá sâu, nhưng những năm đó ta chỉ là một đứa trẻ thấp bé, bấy nhiêu cũng đủ dọa ta sợ chết rồi. Cũng may sau mấy lần bị chìm gần chết, biết được sở thích kì quái của Trần Hoàng hậu, ta liền nhờ Lý Thanh Phong lên dạy ta bơi. Về sau mỗi lần bị bà ta ném xuống hồ, ta đều làm bộ vùng

vẩy, la hét van xin một hơi rồi hít lấy một hơi dài, sau đó lặn hẳn xuống đáy hồ, lâu lâu lại nhả ra vài bọt khí. Thái Hậu đã nói vậy, Trần Hoàng hậu cũng không dám để ta chết, ta chìm xuống một chút là sẽ cho người vớt lên ngay.

Ngày hôm đó, sau khi vùi vẩy một hơi rồi chìm xuống đáy hồ, ta lặn lẽ bơi lại gần một hòn non bộ, lựa góc kín đáo có rễ sen che phủ, ta nhét tã thuốc đã chuẩn bị sẵn vào. Trong vòng hai tháng, ta bị đưa đến hồ sen nhân nước hết ba lần, coi như là điều kiện tốt để ta thêm thuốc vào nước. Đến tháng thứ ba, cảm thấy đã đủ, để tránh lưu lại dấu vết, ta quyết định không bỏ thêm thuốc nữa, số thuốc còn lại cũng mang đốt sạch sẽ.

Bố trí như vậy coi như xong, bây giờ chỉ có thể thông thả chờ đợi.

Quả nhiên hết tháng đó, Thủy Hoa cung truyền ra tin Lý phi sinh non, cái thai mới bảy tháng đã chết lưu từ lâu trong bụng. Nghe nói thái y chuyên dưỡng thai cho Lý phi sớm biết, nhưng sợ bà ta lấy mạng nên chần chừ mãi không dám nói. Cuối cùng cũng không giấu được nữa. Cái thai đã hư, sớm muộn gì cũng phải rơi ra ngoài. Lý phi bị băng huyết, khó khăn lắm mới cầm máu được, tuy rằng mạng không mất nhưng tuổi bà ta không còn trẻ, gặp phải chuyện này, về sau không những không thể có con mà còn bệnh tật cả đời.

Thuốc tán thành bột ngâm dưới đáy hồ sen rất dễ hòa tan. Sen lại là loại cây thân xốp, cực kì hút nước. Đám sen đó thấm thuốc không tốn bao nhiêu thời gian. Cũng may hồ sen này là hồ tự nhiên, có mạch nước thông nên không cần cung nhân thay nước. Chỉ cần giấu thuốc kĩ bên dưới hòn non bộ, đừng để trôi đi đâu mất là được.

Lý phi, Thẩm phi, Trần Hoàng hậu đều yêu thích hồ sen này. Mỗi ngày sau lễ thỉnh an, Trần Hoàng hậu sẽ mời hai người Lý, Thẩm ngồi lại bên hồ, vừa ngắm sen, vừa tán chuyện. Hương sen thanh khiết, trà tim sen tinh tâm, canh ngó sen, bánh bột sen ngon miệng, đều là những thứ mà Lý phi ưa thích. Trần Hoàng hậu coi trọng Lý phi, không tiếc mang sen quý trong hồ của mình ra làm đủ món tặng bà ta mà không ngờ rằng chính sự ưu ái này đã khiến Lý phi mang họa.

Khi tin tức kinh hãi ấy lan ra, ta đang ngồi ở Viên Linh các, trong chính căn phòng của mẫu thân ta từng ở, nơi người đã từng quần quai trong vũng máu, nơi người đệ đệ chưa được sống đã phải chết của ta lia đời, cũng là nơi sau đó ít lâu mẫu thân phải uống thay ta một ly rượu độc.

Không thể lấy mạng Lý phi như dự tính, có lẽ là do trong quá trình bào chế thuốc, ta đã làm sai ở đâu đó, hoặc là đã tính sai mức độ hòa tan của thuốc khi vào nước, khi bị hút vào sen... Dù vậy, tuổi xuân sắp hết, dưới chân không còn cái mà nửa đời sau phải nằm trên giường bệnh, Lý phi xem ra sẽ còn khổ hơn là chết. Thủ này cũng có thể coi là báo xong rồi. Không biết mẫu thân cùng đệ đệ ở trên trời cao nhìn thấy ta như vậy, sẽ vui mừng vì huyết hải thâm thù được báo hay là sẽ trách ta tuổi nhỏ mà lòng dạ độc ác.

Dự định ban đầu chỉ là báo thù Lý phi, không ngờ kết cục lại vượt xa mong đợi. Lý phi, Thẩm phi và Trần Hoàng hậu liên thủ đã lâu, khắp hậu cung không có đối thủ. Không ngờ, sau khi Lý phi sảy thai, tình đồng minh lâu năm này lại bị rạn nứt. Lý phi là người sống trong cung lâu năm, hành sự vô cùng thận trọng. Từ sau khi có thai, mọi việc đều vạn phần cẩn thận. Ngoại trừ tâm cung của Trần Hoàng Hậu, bà ta chẳng hề đặt chân tới bất cứ nơi nào, mỗi lần ra khỏi cửa đều mang theo vô số cung nhân. Mọi việc liên quan đến Lý phi đều bị Trần Hoàng hậu quản xét kĩ lưỡng. Có lẽ vì Trần Hoàng hậu chỉ có một công chúa, tuổi lại lớn không còn khả năng sinh con, Lý phi nhận thấy hai bên không xung đột lợi ích nên hết sức tin tưởng Trần Hoàng hậu. Sau khi mang thai, bà ta chỉ tiếp xúc thân cận với mỗi mình Thẩm phi và Trần Hoàng hậu. Thai nhi bị sảy một cách kì quái. Loại đi Trần Hoàng hậu, mọi ngõ vực bị đổ lên người Thẩm phi, khiến bà khôn đốn một phen. Thẩm phi ngược lại cảm thấy Lý phi và Trần Hoàng hậu thân thiết, liền nghi ngờ hai người này lập mưu hại mình. Thời gian Thẩm phi ở trong cung ngắn hơn Lý phi, nhưng tâm kế của bà không phải tầm thường. Tuy luôn ở dưới trướng Trần Hoàng hậu nhưng bà đã sớm móc nối nhân mạch trong cung, âm thầm thu nhận tay chân. Qua sự việc này, nhận thấy bản thân không còn được an toàn, Thẩm phi liền quyết định dứt khỏi Trần Hoàng hậu, tự tạo phe phái mới. Thẩm phi không những có hậu thuẫn mạnh, nắm tay chân mà còn biết không ít chuyện xấu của Trần Hoàng hậu. Sự chống đối của Thẩm phi thực sự khiến Trần Hoàng Hậu đau đầu. Lý phi đã hết thời, Trần Hoàng hậu lại bận rộn đối phó kẻ địch mới là Thẩm phi, bởi vậy không ngăn ngại rũ bỏ Lý phi. Thêm vào đó, Thẩm phi tuy đã gây không ít phiền phức cho Trần Hoàng Hậu, nhưng chung quy hậu vị không thể cứ nói lật là lật được. Thẩm phi cố hết sức vẫn chưa lay động được Trần Hoàng Hậu, bèn quay sang trút giận lên Lý phi. Cuộc sống của Lý phi mấy năm sau cũng khá vất vả.

Chỉ vì một hành động của ta, hậu cung Tùy Khẩu cứ ngỡ vững chắc ổn định hiện nguyên hình thành một vũng nước đọng, càng khuấy càng bẩn. Trần Hoàng Hậu và Thẩm phi đầu nhau kịch liệt. Lại có mấy vị Chiêu nghi, Sung nghi, Tiếp dư ẩn mình đã lâu, nay cũng nhân dịp loạn lạc mà tấn lên tranh giành địa vị. Kết cục này khiến bản thân kẻ đầu têu như ta cũng phải kinh hãi.

Tinh ti muội ở hậu cung, hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đó là lần đầu tiên ta tính kế người khác, tự cảm thấy mình ra tay đủ gọn gàng. Vụ án Lý phi đột ngột sinh non đã thành một kì án không có lời giải, vậy mà vẫn bị Lý Thanh Phong phát hiện. Khi Người đến tìm ta truy hỏi, ta như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn bắt gặp, sợ hãi cả người nhưng vẫn cố tỏ ra cứng cỏi mà nói:

“Tướng quân nghi ngờ ta vậy có bằng chứng gì không?”

Lý Thanh Phong thở dài, đáp:

“Vào khoảng thời gian sau khi Lý phi nương nương phát hiện có thai, trong mấy tháng đó, thị vệ đại nội từng phát hiện điện hạ ở gần Thái Y viện. Thần âm thầm kiểm tra sổ sách đối chiếu lượng dược liệu trong kho của Thái Y Viện, cứ cách một khoảng thời gian lại lục đi một ít dược liệu đủ mọi loại, nhưng trong sổ được liệu mất đi luôn luôn có vài vị thuốc trụ thai.”

“Như vậy thì sao? Ban đêm ta vẫn thường đi trộm thức ăn, thỉnh thoảng đi ngang Thái Y viện thôi. Còn việc dược liệu hao hụt... dược liệu trữ trong Thái Y viện nhiều như vậy, trong quá trình bốc thuốc sai sót, hoặc là kẻ nào đó tham lam trộm đi bán cũng là chuyện thường tình. Ta chỉ đi ngang qua đó, tướng quân không thể cứ thế đổ cho ta được.”

Ánh mắt Lý Thanh Phong nhìn ta lúc đó, vừa có giận dữ vừa có đau buồn. Người đi đến chỗ ta vẫn để mấy cuốn y thư cổ của Y Tiên, lật lên mấy cuốn, hỏi:

“Thường ngày điện hạ không thích đọc sách. Những quyển sách này người ít khi nào đụng tới. Vì sao giữa một chồng sách phủ bụi lại có một quyển sạch sẽ, mà góc giấy còn quăn lên thế này?”

Lý Thanh Phong đã nói đến mức này, ta liền hiểu Người đã biết tất cả, đến tìm ta không phải để hỏi, mà là để xác nhận.

“Vì sao điện hạ lại làm như vậy? Điện hạ có biết điện hạ đã hại chết bao nhiêu người vô tội không?”

“Ta...”

Không đợi ta đáp tròn câu, Lý Thanh Phong đã nói tiếp:

“Sau khi Lý phi sinh non, vì không thể điều tra ra nguyên nhân, Hoàng thượng đã ra lệnh thanh tẩy Thủy Hoa cung. Tất cả số cung nữ, thái giám từng hầu hạ Lý phi... còn có không ít cung nhân của Thầm phi, Hoàng hậu... thậm chí cả một số người ở Nội thị giám, Thượng cung cục... Bọn họ đều bị trượng tể! Tất cả đã có hơn một trăm người mất mạng! Điện hạ có biết không?”

Những lời này của Lý Thanh Phong như một tiếng sét đánh thẳng vào đầu ta. Ta luôn ở trong Viên Linh các, tin tức biết được không nhiều. Đã có lúc thấy hậu cung ồn ào nhưng không dám tưởng tượng phụ hoàng lại thanh tẩy mạnh tay như thế, cũng chưa từng nghĩ tới hành động của mình lại liên lụy tới nhiều người như thế. Hơn một trăm người... Hơn một trăm sinh mạng... Bọn họ không đơn độc như ta, mỗi người bọn họ đều có gia đình, có người thân chờ mong... Vậy mà lại bị sự nóng nổi của ta làm cho... Đầu óc ta quay cuồng, hai chân mềm nhũn chực quỵ xuống.

Lý Thanh Phong nắm lấy hai vai ta, giận dữ nói:

“Điện hạ! Vì thần dạy người võ công, Y Tiên dạy người dược thuật là để người đi làm những chuyện độc địa, máu chảy thành sông này hay sao?”

Đó là lần đầu tiên và cũng dường như là duy nhất ta thấy Lý Thanh Phong giận dữ như vậy. Người vốn trầm tĩnh mà có thể nổi giận đến mức này... Ta quả thực đã gây ra tội ác tày trời.

“Tướng quân... Nguyệt nhi... Nguyệt nhi... sai rồi...”

Túm lấy vai áo Lý Thanh Phong, ta gần như đồ gục lên vai Người. Sức lực như thể bị rút cạn. Trong đầu quay cuồng ý nghĩ hơn một trăm người vì ta mà bị trượng tể.

Lý Thanh Phong lẳng lặng đỡ lấy ta, không nói gì nữa. Rất lâu sau, khi nước mắt của ta đã thấm đẫm vai áo người, cũng là khi cơn nức nở trong lòng dịu lại, ta mới nghẹn ngào nói:

“Nguyệt nhi chỉ muốn báo thù cho mẫu thân và đệ đệ... Không ngờ lại hại nhiều người như vậy... chẳng lẽ... báo thù cũng không được? Chẳng lẽ Nguyệt nhi phải tro mắt nhìn Lý Hoàng Thương mãi mãi ung dung tự tại?”

Lý Thanh Phong không thể trả lời câu hỏi của ta. Người trầm lặng một hồi, sau đó nói một câu mà cả đời này ta không quên được:

“Vi thần chỉ mong điện hạ lớn lên làm một nữ tử thiện lương, cả đời bình yên hạnh phúc.”

Đến tận bây giờ, ta vẫn có thể cảm nhận được sự chân thành và cả nỗi buồn ẩn chứa trong câu nói đó. Chỉ tiếc mong muốn của Lý Thanh Phong, đời này ta không thể giúp Người thực hiện. Ta muốn sinh tồn, vì vậy sẽ không thể làm một nữ tử thiện lương. Người thiện lương ở chốn hậu cung đều rất đoán mệnh. Mà đã bước chân vào vòng vây hậu cung tranh đấu thì chẳng cách nào bình yên hạnh phúc cả đời được nữa.

Về sau, mọi chuyện dần dần trở lại bình thường. Lý Thanh Phong không bao giờ nhắc lại chuyện xấu của ta. Chỉ là lỗi lầm đó cứ gặm nhấm ta mãi không thôi. Chuyện ta đã hạ độc Lý phi như thế nào, Người không hỏi, ta cũng không dám nói. Mà Lý phi có lẽ không phải là người duy nhất bị món thuốc trụy thai đó hại. Thành phần chính của món thuốc đó là xạ hương. Thứ này... nữ nhân nếu tiếp xúc thường sẽ ảnh hưởng đến khả năng làm mẹ, đừng nói đến việc trực tiếp ăn phải... tác hại sẽ càng ghê gớm. Nghĩ lại, những người thường tụ họp ở cạnh hồ sen đó không chỉ có Lý Phi, Thầm phi, Trần Hoàng Hậu mà còn có vài phi tần dưới trướng Trần Hoàng Hậu. Ngoài ra, còn có con gái thân sinh của Trần Hoàng Hậu: Tư công chúa Chu Trường Vinh. Nàng nhỏ hơn ta năm tuổi. Tuy rằng ngày ấy, nàng cũng thường bày trò bắt nạt ta nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ. Hành động nóng nổi của ta... sợ là đã khiến cho nàng cả đời không thể mang thai. Nữ nhân không thể sinh dưỡng con cái, còn có cái gì đáng buồn hơn?

Chỉ một phút nóng nổi lúc nhỏ, bị hận thù làm mờ mắt, ta đã gây ra nghiệp chướng lớn lao đến mức mỗi lần nghĩ đến, ta lại như cảm thấy trên đôi tay mình phảng phất mùi máu tươi, cùng với những cơn ác mộng mà trong đó ta bị một màn đêm đen đặc nuốt chửng, đến khi giật mình tỉnh dậy chỉ thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi, bên tai còn thoảng thoảng tiếng trẻ con khóc quấy. Không rõ là tiếng của đệ đệ ta hay là của đứa trẻ trong bụng Lý phi. Mà nghĩ lại, đứa trẻ ấy, cũng tính là hoàng đệ của ta. Từ giờ phút đó, ta đã tự thề với lòng mình, đời này tranh đấu thế nào cũng sẽ không bao giờ động đến trẻ con nữa.

Cuộc sống của ta cứ như vậy bình lặng trôi qua. Mặc kệ hậu cung của phụ hoàng loạn đến mức nào, ta chỉ quẩn quanh trong Viên Linh các của mình, chỉ cần không có kẻ nào đến xách cổ ta lôi đi, ta sẽ không bước chân ra ngoài nửa bước. Ban ngày tập võ, luyện chữ, đọc y thư; ban đêm đi trộm thức ăn để dùng dần vào ban ngày. Lúc rảnh rỗi, Lý Thanh Phong sẽ đến chỉ bảo ta cái này cái kia. Mấy nữ nhập cung nhiều như sao trên trời, lâu lâu sẽ lại có người mới đến học tập người cũ mà bắt nạt ta. Có điều, miễn họ không quá đáng, ta sẽ nhẫn nhịn. Nếu họ vượt quá giới hạn của ta, ta cũng sẽ tùy dịp “đáp lễ”. Lớn thêm vài tuổi, thủ đoạn “đáp lễ” của ta cũng thận trọng hơn, không còn liên lụy đến người ngoài cuộc nữa.

Đáng tiếc một điều, máu tươi trên đôi tay này vô phương gột rửa.

Chú thích:

(1) Các vị thuốc có hại thai

◆ Xạ hương là vị thuốc lấy từ túi xạ của con hươu sao được trưởng thành, có vị cay, tính ấm, quy vào hai kinh tâm, tỳ, thông 12 đường kinh. Tác dụng khai khiếu, tỉnh tỳ dùng với bệnh kinh phong điên giã, hôn mê, trúng phong quyết lạnh, do đờm đãi. Trên lâm sàng còn dùng khử ứ huyết, giảm đau trong trường hợp chấn thương sưng đau, cơ nhục sưng tấy, ngoài ra còn thoái màng mỏng, làm sáng mắt, trừ mù, tiêu ung nhọt. Đặc biệt có tác dụng thúc thai sản dùng trực tiếp chết lưu. Vì vậy dễ gây sảy thai.

◆ Ngu ruất vị đắng, chua, tính bình. Quy vào hai kinh can, thận. Tác dụng hoạt huyết, thông kinh hoạt lạc chữa kinh bế, kinh nguyệt không đều. Làm thư cân, kiện cốt điều trị các chứng về khớp nhất là khớp chân. Ngoài ra còn chỉ huyết, lợi niệu, thông lâm, hạ huyết áp, giải độc, chống viêm. Người có thai không nên dùng do tác dụng hoạt huyết và tăng co bóp tử cung của ngu ruất.

◆ Mẫu đơn bì vị đắng, tính hơi hàn, quy vào 3 kinh tâm, can, thận. Thuốc có tác dụng thanh nhiệt, lương huyết làm thanh huyết nhiệt, trị chảy máu cam, thổ huyết, ban chẩn... , thanh can nhiệt chữa chứng sườn đau tức, hoa mắt, đau đầu, đau bụng kinh. Ngoài ra có tác dụng hoạt huyết, khử ứ điều trị các chứng bế kinh, tích huyết, chấn thương, làm hạ huyết áp, chữa xơ cứng động mạch. Do tác dụng thông kinh hoạt huyết vị thuốc dễ gây sảy thai.

◆ Huyền hồ còn gọi duyên hồ sách, vị cay, tính ấm, quy vào 3 kinh phế, can, tỳ. Tác dụng hoạt huyết tán ứ, lợi khí chỉ đau. Có thể hành được khí trệ trong huyết, huyết trệ trong khí, thông tiểu tiện, trừ phong. Điều trị các chứng khí động, huyết kết, kinh nguyệt không đều, các chấn thương bầm tím, huyết chết đọng lại. Là thuốc hoạt huyết lợi khí nhất trong các thứ thuốc làm thông kinh nguyệt, dễ gây sảy thai.

◆ Đào nhân là hạt cây đào. Vị đắng, ngọt, tính bình. Quy vào hai kinh can và thận. Tác dụng hoạt huyết, khử ứ chữa các bệnh về kinh nguyệt hoặc sau đẻ ứ huyết. Làm nhuận tràng thông tiện, giảm đau, chống viêm. Tuy nhiên do tác dụng khử ứ dễ làm sảy thai.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Tuy rằng bản thân phi tử không thể tự mình xuất cung, nhưng sai tiểu thái giám ra ngoài đưa một phong thư không phải là việc quá khó, nhất là đối với những phi tử có giao hảo với Hoàng Hậu, thị vệ canh cổng cũng chẳng gây khó dễ.

Tuy nhiên, để tránh phiền phức về sau, ta viết thư cho Tạ phủ nói đại khái về tình hình Tạ Thu Dung, bảo họ không cần lo lắng. Đợi ta viết xong, Tạ Thu Dung cũng mang thư viết cho di của nàng đến.

“Thế nào, có cảm thấy gì khác thường không?”

Tạ Thu Dung phe phẩy lá thư trước mặt ta, vui vẻ hỏi.

Ta cầm lấy thư, nhìn sơ qua cũng chỉ là thư hỏi thăm sức khỏe bình thường thôi, bèn hài lòng trả cho nàng, cười đáp:

“Rất tốt.”

Thấy Ngọc Thủy đang đứng hầu gần đó, ta tiện tay vẫy nàng lại, đưa thư của Tạ Thu Dung viết cho nàng, ý muốn thử nàng một chút. Đáng tiếc, Ngọc Thủy cầm thư, đọc đi đọc lại, còn xoay ngang xoay dọc, cuối cùng vẫn không nhìn ra cái gì, đành nhăn mày hỏi:

“Nô tỳ không hiểu gì cả. Lữ phu nhân đọc cái này sẽ hiểu sao?”

Tạ Thu Dung thu lại lá thư, cẩn thận nhò nên niêm kín phong thư lại, vừa làm vừa nói:

“Như vậy mới lợi hại chứ.”

Ta nhìn bộ dạng đắc ý của nàng ấy, phì cười:

“Chẳng qua chỉ là mực tàng hình, có cái gì mà phải thần thần bí bí.”

Mực tàng hình cũng không phải thứ quá hiếm lạ, Ngọc Thủy nghe qua liền hiểu ra, nhưng vẫn thắc mắc:

“Tạ tiểu thư, người đã dùng mực tàng hình vì sao phải viết thêm nhiều chữ vô nghĩa như vậy?”

Tạ Thu Dung vẫn chú tâm dán miệng phong thư, lơ đãng đáp:

“Một lá thư không có chữ so với một lá thư đầy chữ, cái nào mờ ám hơn?”

Tạ Thu Dung đã đề phòng trước khả năng lá thư này không đến được tay di nàng, hoặc trên đường chuyển đi bị kẻ khác xem qua nên mới viết vài dòng thăm hỏi bình thường, sau đó mới dùng mực tàng hình viết xen vào khoảng trống giữa các hàng chữ, cũng có thể là viết ở mặt sau. Như vậy dẫu kẻ lăm chuyện nào nhìn vào cũng không thể nghi ngờ gì. Tạ Ngự sử đào tạo con gái không tệ.

Hai lá thư này ta giao cho Tiểu Phúc Tử tự tay đi giao. Tiểu tử này bình thường hơi nhát gan nhưng đáng tin, làm việc cũng coi là lạnh lẽo. Để cho hân mang thư của ta đến Tạ phủ trước, sau đó đi lòng vòng mua vài thứ lặt vặt rồi mới tới phía nam kinh thành giao thư cho di của Tạ Thu Dung.

An bày như vậy đã là việc tốt nhất ta có thể làm cho Tạ Thu Dung. Phần còn lại, phải xem di của nàng – vị Lữ phu nhân lừng danh trong giới thương buôn kia hành sự thế nào.

Mới mấy hôm trước, không hiểu sao Thái Hậu lại gọi Hoàng Hậu đến, trách cứ chuyện phi tử hậu cung lạnh nhạt với Bạch Thường tại, còn nói Hoàng Hậu thiếu trách nhiệm, không lo chu toàn việc trong cung. Nghe nói Hoàng Hậu khi ra khỏi Thuận Ninh cung sắc mặt rất xấu. Vì chuyện này, các phi tử trước nay xa lánh Bạch Thường tại nay cũng phải cẩn thận đưa chút đồ đến Vị Tử hiền để tránh tiếng xấu. Ngay cả Triệu Đức phi cũng phái người mang đến mấy chiếc khăn tay. Nghe mà buồn cười, lúc người ta khó khăn hoạn nạn, túng thiếu trăm bề, cho thứ gì không cho, lại cho khăn tay. Triệu Đức phi cẩn thận quá rồi.

Việc này quả là kì lạ. Nhớ lại khi Thái Hậu hỏi cung, có cùng phi tử nhiều lần trò chuyện nhưng cũng chưa từng hỏi tới Bạch Thường tại vì sao vắng mặt trong khi trước đây nàng ở phi vị, hẳn là xuất hiện không ít, bà không thể nào không nhớ mặt. Ta còn nghĩ Thái Hậu không thích nàng nên không đề tâm, nay lại tự nhiên nhắc đến, lại còn trách cứ Hoàng Hậu. Có lẽ Triệu Đức phi đã tác động ở chỗ Thái Hậu rồi. Thời gian kéo ra quá dài, nàng ta không muốn đợi nữa. Như vậy cũng tốt. Ta cũng muốn dứt điểm chuyện này, sống hay chết đều nên dứt khoát giải quyết một lần.

Chuyện Ngọc Hy giao cho Ngọc Nga điều tra, cuối cùng đã có kết quả. Nhìn đôi vòng ngọc xanh biếc mà Ngọc Nga đưa đến, ta không thể không ngẫm tán thưởng. Chất ngọc xanh trong, gân ngọc uốn lượn mềm mại, nhìn sơ qua cũng biết là bảo vật.

Ngọc Nga nhìn ta một lúc, cẩn thận nói:

“Nô tỳ phát hiện thứ này gói kĩ trong khăn lụa, giấu dưới viên gạch lát nền chỗ chân giường của Ngọc Hy. Bây giờ nên làm gì tiếp theo ạ?”

Ta nhắc đôi vòng ngọc lên nhìn cho kĩ, chợt ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt tỏa ra mới cảm chiếc khăn lụa gói bên ngoài vòng lên xem. Từ chất vải đến hoa văn thêu bên trên đều là loại thượng phẩm, giá trị không nhỏ. Ngọc Hy không thể có được. Chắc là cũng đến từ một chỗ với đôi vòng, lại còn mùi hương này... Thực sự có chút quen thuộc.

Nghĩ ngợi một lúc, bèn đem vòng gói trở vào khăn tay, đưa lại cho Ngọc Nga, nói:

“Người đưa thứ này cho Ngọc Thủy, bảo nàng ấy đến Thượng Cung cục tìm Trương Huyền, nhờ tra nguồn gốc thứ này.”

Ngọc Nga hơi ngần ngại:

“Vị này đã dám mang vòng ngọc quý giá như vậy cho Ngọc Hy, e rằng vòng ngọc này xuất xứ từ bên ngoài, trong cung không có ghi chép lại đâu.”

Ta mỉm cười:

“Đĩ nhiên! Đã có bản lĩnh mua chuộc người trong cung kẻ khác thì chắc chắn sẽ không bất cẩn để dangle lòi đuôi như vậy. Chỉ là... vòng ngọc không tra ra được, nhưng mùi hương trên chiếc khăn này thì chưa chắc.”

Mùi hương trên khăn không quá đậm, nếu không phải khứu giác ta nhạy bén hơn người thì cũng sẽ không để ý đến. Còn Trương Huyền tuy chỉ là người bình thường, nhưng nàng ta làm nữ quan chế hương đã nhiều năm, khứu giác tiếp xúc với vô số loại hương liệu tự nhiên sẽ trở nên tinh nhạy. Mùi hương này chắc chắn không thể làm khó nàng ta.

Mỗi vị chủ nhân ở mỗi cung đều có sở thích về hương liệu khác nhau. Chẳng ai muốn Hoàng Đế ở chỗ mình mà nhớ tới kẻ khác, vì vậy rất ít khi có hai người chọn loại hương liệu giống nhau. Mùi hương trên khăn rất quen, ta hẳn đã ngửi thấy ở trên người vị nào đó, nhất định là trong số mấy người chức vị cao hay cùng tán chuyện ở chỗ Hoàng Hậu thôi, chỉ là nhất thời không nghĩ ra là ai. Chuyện này giao cho Trương Huyền cũng là dùng người đúng chỗ.

“Vâng.” Ngọc Nga kính cẩn gập đầu. “Vậy còn Ngọc Hy...”

“Tạm thời chưa thể xử lí, nhưng cũng không nên để nó đi lại lung tung... Thôi thì lát nữa Tiểu Phúc Tử trở về, người bảo hắn đi tìm Ngọc Hy sinh sự, kiểm soát gì đó bắt nốt lại cho ta. Nhớ rằng chỉ nốt lại, đừng nói đến chuyện đôi vòng ngọc này, cũng đừng để bất kì ai tiếp cận nó.”

Căn dặn Ngọc Nga thêm vài chuyện xong, ta quyết định ăn trưa, nghỉ ngơi sớm. Dẫu sao hôm nay sẽ là một ngày rất dài, nhất định phải dưỡng sức đầy đủ.

***

Đầu buổi chiều, Ngọc Thủy mang chiếc khăn lụa kia đi Thượng Cung cục tìm Trương Huyền, Tiểu Phúc Tử đi tìm Ngọc Hy sinh sự. Sinh sự cũng là một loại bản lĩnh đặc biệt, không phải ai cũng có thể làm tốt như Tiểu Phúc Tử. Việc này giao cho hắn, ta hết sức yên tâm. Người nào việc nấy, ta và Ngọc Nga cũng lên đường đi thăm Bạch Thường tại.

Đi thăm người bệnh đáng lẽ nên cầm theo chút quà cho phải lễ. Thế nhưng Triệu Đức phi đã nóng lòng muốn hạ màn cái bấy lớn này, ta cũng đành thuận theo, cứ thế tay không ngồi kiệu mà đến Vị Tú hiền.

Vị Tú hiền cách Cẩm Trúc cung khá xa. Đi từ đường lớn trong cung, lại qua đường nhỏ, rồi đường nhỏ hơn. Quang cảnh hai bên đường dần dần vắng vẻ, thậm chí còn có cỏ dại mọc um tùm khiến cho ta có cảm giác Vị Tú hiền không còn nằm trong phạm vi hoàng cung nữa.

Đi mãi cuối cùng cũng đến. Vừa bước xuống kiệu, nhìn thấy cánh cổng xiêu vẹo cùng với hàng chữ “Vị Tú hiền” mờ tịt, nét còn nét mất treo lơ lửng trên, lòng ta chợt cảm thán, có chút hồi tưởng đến Viên Linh các của ta ngày trước.

Trong lúc Ngọc Nga lấy hồng bao thưởng cho mấy thái giám khiêng kiệu, ta chậm rãi bước về phía cổng Vị Tú hiền. Cánh cổng mục nát bốc mùi ẩm mốc, then cài dường như đã hỏng từ lâu, chỉ khép hờ lỏng lẻo. Ta nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào bên trong, thấy cảnh tượng càng đìu hiu, ảm đạm.

Vị Tú hiền đúng như lời đồn đại, chỉ là một dãy nhà rách nát gồm ba gian phòng nối liền với nhau. Phía trước là một khoảng sân nhỏ. Trên mặt sân, cỏ dại len qua khe hở giữa những viên đá lót, mọc lên thành từng bụi lùm chòm. Trong góc sân, mấy vại nước sành bày ngổn ngang, có cái đã nứt vỡ, lẫn kênh ra như trên người kẻ khác.

Ta đến đã lâu mà vẫn không thấy bóng dáng nô tài nào ra hỏi han lấy một câu. Ngọc Nga cũng lấy làm bức xúc, bèn gọi lớn tiếng:

“Hòa phi nương nương đến!”

Mãi một hồi sau, mới thấy một cung nữ dáng người thấp bé, cục mịch đẩy cửa căn phòng bên phải dãy nhà, rề rề bước ra. Nhìn thấy ta, cung nữ này hơi ngạc nhiên rồi chậm chạp quỳ xuống, cũng không tạ tội chậm trễ của mình, chỉ nói:

“Nô tỳ thỉnh an Hòa phi nương nương.”

Nét mặt nàng ta uest oải như thể vừa bị đánh thức khỏi mộng đẹp. Ta vừa nghĩ vậy, liền thấy nàng ta che miệng ngáp một cái như thừa nhận suy đoán của ta. Một cung nữ lại có thể an nhàn nằm ngủ vào giờ này quả là hiếm có.

Ngọc Nga thấy thái độ cung nữ này bất kính, định mở miệng trách cứ, nhưng ta đã ngăn nàng lại, hướng về phía cung nữ kia, hỏi:

“Tiểu chủ nhà người đâu rồi? Bản cung đến thăm nàng.”

Cung nữ nghe hỏi, cúi đầu đáp bằng giọng đều đều:

“Bẩm nương nương, tiểu chủ đang ngồi hóng gió ở hậu viện.”

Nàng ta đáp xong liền im lặng, phải đợi đến khi ta đích thân mở miệng bảo dẫn đi gặp Bạch Thường tại thì nàng ta mới chịu đứng lên, uest oải dẫn đường. Trong cung không thiếu những vị chủ nhân thích tỏ vẻ thanh cao lạnh nhạt, khinh thường người khác. Ta nhìn đã quen mắt. Nhưng một nô tỳ mà cũng tâm cao khí ngạo, dám ra vẻ với cả phi tử thế này, ta mĩ mai nghĩ hẳn là chỉ có mình nàng ta.

Cái gọi là hậu viện của Vị Tú hiền thực chất chỉ là một mảnh vườn nhỏ xíu, chung quanh toàn là cỏ dại. Chỗ đất trống duy nhất là bên gốc một thân cây cổ thụ khô héo, cành lá khẳng khiu. Nơi đây bày một bộ bàn ghế đá nhỏ. Khi ta đến nơi, Bạch Thường tại đang ngồi ở đây, lưng xoay về phía chúng ta.

“Bẩm chủ tử, có Hòa phi nương nương đến thăm người.” Cung nữ kia lạnh nhạt cất tiếng thông báo, dù có thừa bẩm nhưng chất giọng chẳng có chút tôn kính nào.

Bạch Thường tại nghe gọi, giật mình quay lại, như không tin vào mắt mình:

“Nương nương... sao lại đến đây?”

“Nghe nói muội muội không khỏe, bản cung đến thăm muội.”

Ta dợm bước lại gần Bạch Thường tại, kéo gấu váy sang một bên cho gọn rồi ngồi xuống đối diện nàng.

Ngọc Nga hiểu ý, bèn kéo cung nữ kia đi trở ngược ra xa. Ban đầu, cung nữ kia có vẻ khó chịu, nhưng sau khi Ngọc Nga dúi vào tay nàng ta một chiếc hồng bao, nét mặt nàng ta liền chuyển từ cao ngạo thành vui vẻ, còn thân thiện nắm lấy tay Ngọc Nga dẫn đi. Liếc sơ qua ta cũng có thể nhìn thấy sự khinh bỉ hiện lên trong ánh mắt của Ngọc Nga.

Ở phía đối diện, Bạch Thường tại nhìn ta chăm chăm, một hồi sau mới nở nụ cười ảm đạm:

“Đã lâu không gặp nương nương.”

Ta nghĩ muốn rót trà, nhưng nhìn lại bình trà trên bàn đã phủ một lớp bụi mờ, bên trên còn có mấy cái lá khô vương lại, e rằng rất nhiều ngày rồi chẳng ai

động đến, đành thờ dài:

“Muội muội đã không khỏe, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi mà lại ra đây hứng nắng hứng gió?”

Bạch Thường tại không trả lời câu hỏi của ta, nụ cười trên môi trở nên nhạt nhòa:

“Ngày trước thần thiếp và nương nương không hề qua lại, vậy mà chỉ có nương nương là nghĩ tới thần thiếp, cuối cùng đến bước đường này cũng chỉ có nương nương đến đây thăm thần thiếp.”

Lời này thật chẳng sai.

Ta nhìn nàng, khẽ nói:

“Muội muội đừng bi quan như vậy. Còn rừng xanh lo gì không có củi đốt.”

Bạch Thường tại nghe lời này, chưa chút cười rộ lên:

“Nương nương nhìn ta đây, thật sự còn có tương lai khác hay sao?”

Ý cười trên mặt nàng có phần điên cuồng. Giật mình nhìn lại, thời gian trôi qua chưa lâu mà Bạch Thường tại đã quá khác xưa rồi.

Ta còn nhớ ngày đầu đi Triều Lan cung thỉnh an, lần đầu nhìn thấy Bạch Diệu Hoa là lúc nàng đang nhàn nhã cầm một ly trà. Dáng vẻ nàng ta tuy không phong tình quyến rũ như những nữ tử chung quanh, nhưng bộ dạng đoan trang, hiền dịu lại toát lên khí chất cao quý, khiến người ta yêu mến. Ngày qua ngày, tiếp xúc thân cận với đám người của Hoàng Hậu mới hiểu được, tính cách Bạch Diệu Hoa cũng có vài phần giống với ta, không thích ồn ào tranh đoạt, chỉ muốn an ổn qua ngày. Mà cũng bởi vì như vậy nên hai người bọn ta cứ như hai dòng nước chảy xuôi, an ổn phần mình, không động chạm đến nhau. Trong mắt của ta, Bạch Diệu Hoa chính là hình mẫu nữ nhân hiền đức điển hình, có dung mạo, có hiểu biết, lại ôn hòa an phận. Vậy mà hôm nay Bạch Diệu Hoa tuy vẫn là Bạch Diệu Hoa, nhưng phong thái ung dung tự tại ngày xưa đã chẳng còn. Không còn xiêm y phục sức đẹp đẽ, nàng chỉ mặc một bộ áo váy dài màu xanh đen tối tăm, tóc tai vẫn ngược ra sau thành một búi, cài ngang bằng một chiếc trâm bạc trơn dài không họa tiết, có cảm giác như nàng tự mình chải qua loa cho có. Gương mặt tròn trịa tươi tắn nay như khô héo, làn da tái nhợt, gò má hóp vào, lại không có phấn son bù đắp nên trông càng xơ xác.

Ta khẽ nói:

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể xảy ra. Đời người ai mà chẳng có lúc thăng trầm.”

Bạch Thường tại cười nhạt:

“Vậy sao? Nghe nói Hàm Nhu trước khi hành hình đã uống thuốc độc tự vẫn, nương nương biết chuyện này không?”

Ta biết, nàng đang trách cứ ta.

“Lấy một cái chết dễ dàng để mua lại chân tướng, muội cảm thấy có đáng không?” Ta hỏi.

Bạch Thường tại nhún mày:

“À sẽ nói thật sao? Không chừng chỉ là quấy quá để cầu được chết toàn thân thôi.”

Lời trước khi chết của Hàm Nhu là sự thật, có điều đó là “sự thật” mà Triệu Đức phi muốn cho Hàm Nhu biết mà thôi. Nhưng nhờ đó ta cũng nghe ngóng được vài manh mối có giá trị. Dù là vậy, những điều này giải thích ra quá dài dòng nên ta chỉ đáp:

“Hoàng Hậu đã điều tra, trước khi sự việc diễn ra, Hàm Nhu có qua lại vài lần với một cung nữ ở chỗ Tĩnh Tần. Mà sau khi Hàm Nhu chết, cung nữ kia nghe đầu vô ý ngã xuống giếng, cũng chết rồi.”

“Tĩnh Tần? Không thể nào, tuy Tĩnh Tần rất ngang ngược nhưng ta chung quy không có tranh chấp với nàng...”

Bạch Thường tại kinh ngạc thì thầm, như đang cố nhớ lại bản thân đắc tội Tĩnh Tần ở chỗ nào. Ta không đáp, để nàng tự suy nghĩ. Chỉ trong thoáng chốc đã thấy Bạch Thường tại bật cười cay đắng:

“Tĩnh Tần ngang ngược nhưng cũng sẽ không có bản lĩnh một nhát chí mạng như vậy, e là Đức phi nương nương chúm mắt ta rồi... À, mà không, một kẻ nhu nhược như ta thì làm cái gì để Đức phi chúm mắt được chứ? Chung quy cũng chỉ là một con tốt thí mà thôi...”

Nói xong liền buông chiếc khăn vẫn luôn nắm chặt trong tay, để lên bàn.

Ta liếc nhìn mảnh khăn làm từ tơ mỏng như sương, ẩn hiện mấy đóa hải đường rực rỡ thêu ở góc, hiểu ra đây chính là tặng phẩm của Đức phi. Bạch Thường tại mới mười bảy tuổi, rốt cuộc chỉ là một tiểu thư yếu mềm đã quen nhung lụa. Nay tự nhiên bị đập xuống bùn dơ, một món đồ tinh tế bên người cũng không có. Đức phi lo sợ tặng thuốc hay đồ bỏ sẽ dễ bị người ta hạ thủ làm trò không sạch sẽ nên mới ban xuống mấy cái khăn tay vô dụng. Bạch Thường tại đã lâu mới nhìn thấy món đồ tinh xảo xinh đẹp như vậy, khó trách sinh lòng yêu thích. Bây giờ biết ra chính Đức phi hại mình, nàng ta liền ghé tòm buống xuống.

Ta cười nhẹ:

“Những nữ nhân nhỏ bé như chúng ta đều là tốt thí của kẻ khác.”

Bạch Thường tại ngược mắt nhìn ta khó hiểu:

“Nương nương đi giá đến đây, không phải chỉ là để nói với Diệu Hoa mấy lời thương cảm này thôi phải không?”

Ta thu lại ý cười trên môi, nghiêm túc nhìn nàng:

“Những con tốt thí như chúng ta sau cùng đều không có kết quả tốt đẹp. Muội cam tâm ngồi ở đây để kẻ khác an bày sao?”

Bạch Thường tại kinh ngạc hỏi:

“Diệu Hoa đã đến mức này... Bạch thị và Hà thị không còn có thể như trước nữa. Lẽ nào Đức phi còn chưa hài lòng?”

Ta thần thần đáp:

“Muội biết Đức phi lâu hơn ta, muội nói xem, Đức phi sẽ dễ dàng hài lòng như vậy sao?”

Bạch Thường tại ngẩn người, sau lại cười chua chát:

“Diệu Hoa chưa chết, Hoàng Hậu chưa bị dồn đến đường cùng, Đức phi làm sao có thể thỏa mãn. Ha... cái bấy này, ngay từ đầu đã không phải nhắm vào ta... Nương nương ngay từ đầu đã biết phải không? Cho nên mới đưa ta thử này...”

Bạch Diệu Hoa cúi đầu, lấy trong tay áo ra một gói giấy nhỏ. Đây chính là vật ta lén lút đưa cho nàng khi trước. Bên trong là hai viên thuốc giải độc, tuy rằng không thể giải hết vạn độc trong thiên hạ, nhưng những loại thông thường thì không có vấn đề. Nếu gặp phải loại độc cổ quái gì đó, uống thuốc này vào tuy không thể giải hết độc chất nhưng cũng hóa giải được phần nào, tạm thời có thể giữ lại tính mạng. Lúc đó ta chưa biết kế hoạch của Đức phi, chỉ sợ có điều không hay xảy ra nên vội vã mang hai viên thuốc này đưa cho Bạch Diệu Hoa, bên trong giấy gói ghi vắn tắt “Thuốc giải độc. Có điểm bất thường lập tức uống vào.” Ta không biết Bạch Diệu Hoa có tin tưởng hay không, đưa cho nàng hai viên thuốc này đã xem như tận lực rồi. Bây giờ, thấy Bạch Diệu Hoa lấy từ trong người ra, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ấy không vứt bỏ chúng coi như là tin tưởng ta. Nếu nàng ta thực sự vứt đi rồi, ta cũng vô phương giúp đỡ lần nữa. Loại thuốc này quý hiếm, ta chỉ có năm viên, ba viên kia giữ trong người phòng thân, tuyệt đối sẽ không đưa ra nữa.

“Ngày trước ta sợ có kẻ giờ trở lại hại muội nên mới đưa muội thứ này để phòng bị.”

Bạch Diệu Hoa xoay xoay gói thuốc trong tay, khóe miệng khẽ nâng lên:

“Nhưng xem ra phòng bị thôi là không đủ. Người ta ở trong tối, mình ở ngoài sáng, làm thế nào để phòng hết cho được?”

Nói chuyện đông dài cả một lúc lâu, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm. Ta cười hỏi:

“Đã là như vậy, muội muội có dám đặt cược một ván không?”

Nét cười trên môi Bạch Diệu Hoa càng thêm sâu:

“Đến bước này rồi, Diệu Hoa còn gì mà không dám?”

Ta lắc đầu, nói:

“Lần cược này không phải cược bình thường mà là dùng tính mạng của hai ta để cược. Vạn nhất thua rồi, thì ngay cả mặt trời ngày mai cũng không nhìn thấy được đâu.”

Bạch Diệu Hoa thôi không cười nữa. Nàng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt ta:

“Nương nương đã không sợ, Bạch Diệu Hoa này thì sợ cái gì? Từ lúc bước chân và Vị Tú hiền, ta đã không còn coi trọng sống chết nữa rồi.”

Thân là nữ nhân của Hoàng Đế, dù có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt đối không thể tự vẫn vì như vậy là phạm vào tội khi quân phạm thượng, cả nhà sẽ bị liên lụy. Vậy nên có rất nhiều nữ nhân dù bị biếm vào lãnh cung, cũng như Bạch Diệu Hoa khổ nhục, sống không bằng chết nhưng vẫn phải cố sống, vì căn bản ngay cả quyền được tự kết liễu mạng sống của mình cũng không có.

Bạch Diệu Hoa ngừng lại một lát, sau lại nói tiếp:

“Diệu Hoa không sợ chết, nhưng cũng sẽ không để cho kẻ khác tùy ý ép chết mình. Đức phi muốn ta chết, cho dù phải chết, ta cũng sẽ quay đầu cắn ả một miếng thật đau.”

Lời nói cứng rắn cộng với hận ý trùng trùng, hoàn toàn không còn chút gì giống với Bạch phi hiền lành nhu mì ngày trước. Thấy nàng như vậy, ta rất hài lòng, chậm rãi lấy ra từ trong tay áo một cái lọ sứ nhỏ, đặt trước mặt nàng:

“Có lời này của muội muội, ta cũng yên tâm cuộc mạng mình vào ván cờ này. Chỉ là... có một số chuyện, muội muội cần tin tưởng ta mới được.”

Bạch Diệu Hoa đón cái lộ từ tay ta. Lộ sứ rất nhỏ, khi cảm lộ thấm trong lòng bàn tay, rất gọn gàng. Nàng mỉm cười:

“Diệu Hoa vô tri mới để kẻ khác thừa cơ giẫm đạp, nay xin nương nương chỉ dạy cho.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Bạch Diệu Hoa đã gạt đầu đồng ý cùng ta liên thủ, ta liền nói với nàng những điểm quan trọng. Bạch Diệu Hoa chỉ nghe sơ qua liền hiểu ngay.

Nàng nhìn ta nở nụ cười, nói:

“Diệu Hoa đã hiểu.”

Ánh mắt nàng lạnh lùng dừng lại trên chiếc khăn lụa trên bàn rồi chậm rãi cầm lấy, nhìn như đang vuốt ve mà cũng lại như giày vò, không rõ là yêu thích hay ghét bỏ.

Thực ra, Bạch Diệu Hoa không phải một nữ tử không có đầu óc, chỉ là từ nhỏ đã là thiên kim được bảo bọc, nhập cung lại có Hoàng Hậu chống lưng, thêm vào đó bản tính không thích tranh sủng, chẳng hề động chạm đến ai. Cuộc sống ngày trước quá mức êm đềm, quá mức dễ chịu nên mới sinh ra tính cách mềm yếu. Nhưng nay qua một lần vấp ngã trí mạng, nếm trải được nhân tình thế thái, sự mềm yếu kia đã bị gột rửa sạch sẽ.

Ta tin rằng mình không nhìn lầm người.

Nữ tử có đầu óc, trong tâm lại có hận thù nhất định có thể làm nên chuyện.

***

Rời khỏi Vị Tử Hiên, sắc mặt Ngọc Nga càng khó coi hơn lúc mới đến nhưng vẫn miễn cưỡng tỏ ra bình thường. Ta ngồi trên kiệu, vén rèm ra nhìn thấy nàng như vậy tự nhiên buồn cười, bèn nói:

“Nha đầu này, nhìn mặt ngơoi kia, hết như cái bánh bao thiu.”

Ngọc Nga nghe ta trêu nàng, hơi đỏ mặt cắn cắn môi:

“Chủ nhân lại trêu nô tỳ.”

Ta nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy cũng đã gần về tới Cẩm Trúc cung nên bảo bọn hạ kiệu, quyết định cùng Ngọc Nga tự đi tiếp cũng là để tiện trò chuyện. Nhìn mấy người thái giám khiêng kiệu đi khuất, ta mới vươn tay khoắc lấy cánh tay Ngọc Nga, cười nói:

“Có điều gì trong lòng thì cứ nói đi. Đối với bản cung không cần giấu diếm.”

Ngọc Nga đã quen với sự thân thiết của ta, không còn gượng nẩy lên như lúc đầu, theo thói quen đỡ lấy tay ta, cúi đầu đáp:

“Bạch Thường tại tính ra là một chủ nhân không tệ, vậy mà cung nữ kia thật quá phận. Nô tỳ cảm thấy rất chướng mắt.”

Ta bật cười:

“Chuyện chướng mắt hàng ngày nhìn thấy đều không ít. Ở đây cái gì có thể thiếu, nhưng trước nay đều chẳng thiếu những chuyện chướng mắt.”

Ngọc Nga thở khê ra, buồn bã nói:

“Nô tỳ hiểu được. Chỉ là trong lòng cảm thấy thương tâm.”

Bạch Diệu Hoa vốn là phi tử nhất phẩm, dù không có sủng ái nhưng dựa vào địa vị cùng gia thế, hiển nhiên là một vị chủ nhân tôn quý. Bây giờ ngay cả một cung nữ hạ đẳng cũng có thể chà đạp nàng. Thế thái nhân tình vốn là như vậy. Ai nhìn thấy mà không thương tâm, nhưng thương tâm cũng có làm được gì đâu.

Ta vỗ vỗ lên bàn tay Ngọc Nga, bình thản nói:

“Nha đầu đó cũng không sống được bao lâu nữa. Người đừng để tâm đến nó làm gì.”

Ngọc Nga nghe xong, kinh ngạc ngược nhìn ta rồi như chợt hiểu ra, nàng lặng lẽ gặt đầu.

Hai người chậm rãi tản bộ trở về. Vừa tới cửa cung đã thấy Ngọc Thủy đi đi lại lại, dáng vẻ vô cùng khẩn trương. Nhìn thấy ta, Ngọc Thủy vội vàng chạy đến:

“Chủ nhân cuối cùng cũng về rồi.”

Ta nghĩ hần nàng đã tra ra thứ đó, liền cười đáp:

“Vào trong nói tiếp.”

Ngọc Thủy gặt đầu, đến bên người đỡ ta vào phòng nghỉ, sau đó kiểm soát đuổi hết những cung nhân đang làm việc ở gần đi, cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi mới lúi trong người ra một cái túi vải.

“Tương Huyền nói chủ nhân xem cái này sẽ hiểu.”

Ta không nói gì, cầm lấy túi vải chậm rãi mở ra, bên trong chỉ có một gói giấy nhỏ và một cây trầm ngọc. Cẩn thận mở gói giấy ra trước, ta phát hiện ra bên trong là một nhúm bột hương loại chuyên dùng pha vào nước tắm, khẽ chấm đầu ngón trỏ vào chỗ bột hương, vẩy về nhẹ nhẹ, từ đầu ngón tay liền tỏa ra mùi hương giống hệt như mùi hương trên chiếc khăn tay kia. Nhìn lại cây trầm ngọc, ta bất giác cười lạnh:

“Không ngờ lại là nàng ta.”

Ngọc Thủy mơ hồ nhìn ta:

“Đây... rốt cuộc là ý gì.”

Ta thả cây trầm ngọc xuống bàn kêu cạch một tiếng.

“Người xem đây là loại hoa gì?”

Ngọc Thủy cầm lấy trầm ngọc, càng thêm mơ hồ:

“Hoa huệ?”

Ngọc Nga đột ngột hít mạnh, kinh ngạc hỏi:

“Hoa huệ bằng ngọc... lẽ nào là Dương Quý cơ?”

Ngọc Thủy che miệng, gần như ré lên:

“Không thể nào! Dương Quý cơ chẳng phải cũng là người của Hoàng Hậu sao? Sao có thể giờ trò như vậy... Hoa huệ này có thể nào là ám chỉ Huệ Đàm cung Tĩnh tần chăng?”

Ngọc Nga nghe xong liền phản đối:

“Ta ít chữ nghĩa cũng biết chữ ‘huệ’ trong tên ‘Huệ Đàm’ có nghĩa là trí tuệ, chẳng phải hoa cỏ gì. Hoa huệ bằng ngọc, chẳng phải đích xác là khuê danh của Dương Quý cơ, Dương Ngọc Huệ đó sao? Nếu muốn ám chỉ Tĩnh Tần thì sao không dùng trầm hình hoa lan cho tiện?”

“Nhưng cùng ngồi trên một chiếc thuyền, vì sao Dương Quý cơ lại phải ra tay với chủ nhân?”

Ta thờ dãi, không muốn nghe hai người họ cãi cọ nữa bèn nói:

“Đủ rồi, chuyện này đừng nói thêm nữa. Bảo Tiểu Phúc Tử vào đây.”

Tiểu Phúc Tử nghe được gọi vào, vô cùng vui vẻ. Hần đến trước mặt ta, kính cẩn chấp tay bẩm báo:

“Bẩm chủ nhân, việc người căn dặn, nô tài đã hoàn thành rồi. Ngọc Hy hiện đang bị nhốt trong kho củi ạ.”

Ta mỉm cười:

“Tốt lắm, nhớ trông coi cẩn thận đấy.”

Tiểu Phúc Tử vừa thấy ta cười, càng trở nên vui vẻ hơn. Hần hít cả mắt lại:

“Chủ nhân muốn xử lý nó thế nào ạ?”

“Tạm thời cứ giữ lại đó đi, đợi khi có thời gian đã.”

Tiểu Phúc Từ vốn đang hăm hở nghĩ chuyện xử lý Ngọc Hy, giờ nghe nói vậy liền xui xuống như mèo con cụp tai, nhìn vừa tội nghiệp vừa buồn cười. Chợt nghĩ lại thì thời gian qua hẳn làm việc gì cũng chăm chỉ, tuy rằng đôi khi có hấp tấp vụng về nhưng nhìn cách làm thì sẽ biết ngay là thật tâm thật ý, vậy mà vì ban đầu ta thấy hắn mang dáng vẻ tay sai nịnh hót, có phần kiêng kỵ hắn nên ngoài chút bạc ra thì ta chưa từng thưởng hắn cái gì ra hồn. Nhớ đến lời ban trưa nói với Bạch Thường tại, nếu chuyện không thành thì mặt trời ngày mai cũng chẳng nhìn thấy được, lòng bỗng ảm đạm, bèn nói:

“Tiểu Phúc Từ, trước nay ngươi làm việc bản cung đều rất hài lòng. Nói xem ngươi muốn thứ gì, bản cung sẽ thưởng cho ngươi.”

Tiểu Phúc Từ nghe được thưởng, miệng há hốc ra, lắp bắp:

“Nô tài... nô tài chỉ biết tận trung với chủ nhân... không có công lao gì... không dám nhận thưởng...”

Ta phì cười, vẫy hắn lại gần, gõ nhẹ lên trán hắn một cái:

“Ta muốn thưởng ngươi chứ có phải phạt ngươi đâu, ngươi sợ cái gì?”

Tiểu Phúc Từ xoa xoa trán, ngây người hỏi:

“Nô tài xin gì cũng được sao?”

Ta cười đáp:

“Miễn là thứ có thể cho, bản cung sẽ cho ngươi.”

Chỉ cần đừng muốn hết tiền trong kho của ta là được.

Ngọc Thủy và Ngọc Nga thấy Tiểu Phúc Từ ngượng đỏ cả mặt, cứ lúng búng như gà mắc tóc bèn nhìn nhau cười ngặt nghẽo. Tiểu Phúc Từ nhỏ tuổi nhất trong ba người, năm nay mới mười bốn, giống như tiểu đệ đệ trong nhà luôn bị Ngọc Nga và Ngọc Thủy trêu ghẹo.

Ngọc Thủy vừa cười vỗ vai Tiểu Phúc Từ:

“Chủ nhân đã nói vậy thì ngươi muốn gì cứ xin, đừng làm chủ nhân mất hứng.”

Tiểu Phúc Từ mím môi, làm ra vẻ nghĩ ngợi đăm chiêu lắm, hồi lâu sau lại đưa mắt nhìn quanh quẩn trong phòng giống như đang tìm kiếm gì đó. Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở chiếc rỗ đựng kim chỉ đặt trên sạp gỗ ở phòng ngoài. Nhanh như chớp, Tiểu Phúc Từ chạy đến bới từ trong rỗ lấy ra một cái túi thơm nhẵn nhéo, mang đến trước mặt ta:

“Vậy... chủ nhân thưởng cho nô tài cái này nhé?”

Ta nhìn cái túi vụng về kia, liền nhớ ra đây là sản phẩm của một lần cao hứng đòi Ngọc Thủy dạy thêu thùa. Cuối cùng ta thêu không ra làm sao cả, bèn bỏ ở đó không đụng đến nữa.

Ta nhú mày:

“Tiểu tử này, cái gì không xin sao lại muốn thứ đồ xấu xí này?”

Tiểu Phúc Từ cười hi hi, vẻ mặt tràn đầy nịnh nọt:

“Đồ của chủ nhân làm sao có thể xấu? Nô tài cảm thấy nó rất đẹp!”

Mỗi lần Tiểu Phúc Từ bày bộ mặt nịnh bợ này ra ta đều không nhịn được mà nổi da gà khắp người. Lén lút xoa xoa cổ tay cho da gà lặn bớt, ta thành thực nói với hắn:

“Nếu ngươi thích túi thơm, bản cung bảo Ngọc Thủy làm cho ngươi cái khác. Cái này quá xấu, để ngươi cầm đi lung tung, người khác mà biết được do Hòa phi này làm thì ta còn mặt mũi nào nữa!”

Tiểu Phúc Từ lắc đầu nguây nguây:

“Không đâu, không đâu. Nô tài sẽ không nói với ai hết. Nô tài chỉ muốn cái này thôi.”

Vốn muốn cho hắn thứ tốt một chút, coi như bù lại công sức của hắn bấy lâu nay, vậy mà cuối cùng lại đi xin một cái túi thơm cầu thả, thật khiến ta tức chết. Thấy tiểu tử này kiên quyết như thế, ta thờ hất ra:

“Thôi được rồi. Cho ngươi. Ngươi thích mùi hương gì? Để Ngọc Thủy tẩm hương vào...”

Tiểu Phúc Từ gãi gãi đầu, ngượng ngịu nói:

“Nô tài hầu hạ bên chủ nhân mấy tháng nay, chỉ cảm thấy mùi hương trên người chủ nhân là tốt nhất.”

Về mặt cùng câu nói sắc mùi nịnh bợ của Tiểu Phúc Tử làm ta lại nổi thêm một tầng da gà, vội xua tay, nói:

“Được rồi, được rồi... Để bản cung mang bên người vài ngày rồi đưa lại cho người... Lui ra trước đi...”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, vui ra mặt, hớn hờ trao lại túi thơm cho Ngọc Nga rồi vui vẻ lui ra ngoài. Ngọc Nga cầm lấy túi thơm, đi đến mở tủ lấy ra một túi vải nhỏ xíu, bên trong đựng bột Như Ý, bỏ vào trong túi thơm. Loại bột này không có mùi nhưng có công dụng đặc biệt là rất hút hương thơm. Chỉ cần để chung với thứ gì thì ít lâu sau sẽ mang theo mùi hương của thứ đó, lại rất lâu phai, vì vậy mới có tên Như Ý. Người ta khi làm túi thơm thường để thứ bột này chung với các loại hoa tươi để nó ngấm hương hoa rồi bỏ vào bên trong túi thơm, mùi hương sống động và lâu phai hơn hoa khô rất nhiều.

Ngọc Thủy còn có cung vự phải làm. Ngọc Nga ở lại giúp ta lau người, thay y phục mới. Sạch sẽ mát mẻ rồi, ta mới cầm lấy chiếc túi thơm vụng về kia lên, bỏ vào ngực áo rồi leo lên giường buông màn chợp mắt.

Chiếc túi thơm trong ngực áo có cảm giác hơi cộm, ta bèn sửa lại vị trí một chút cho dễ dãi, thầm nghĩ không biết còn có cơ hội đưa lại vật này cho Tiểu Phúc Tử không. Qua lớp màn mỏng, ta lơ mơ thấy Ngọc Nga đang thu dọn đồ vật trong phòng. Ta làm như buột miệng mà nói:

“Ngọc Nga này, bên dưới chân giường của ta có một ngăn tủ bí mật, trong đó có năm trăm lượng bạc. Nếu có lúc cần đến mà bản cung không có ở đây thì người lấy ra chia cho Ngọc Thủy và Tiểu Phúc Tử luôn nhé.”

Ngọc Nga khựng lại:

“Sao tự nhiên chủ nhân lại nói việc này? Nô tỳ cần nhiều bạc như vậy để làm gì?”

Ta khẽ cười:

“Không có gì. Bản cung thuận miệng thì nói vậy thôi.”

Ngọc Nga buông chấu đồng đang cầm trên tay xuống, bước đến bên giường ta:

“Chủ nhân, hôm nay người làm sao thế?”

“Bản cung có làm sao đâu. Chẳng phải rất khỏe mạnh sao?”

“Chủ nhân...”

Ngọc Nga vươn tay muốn kéo màn ra để nhìn ta cho rõ, nhưng cuối cùng vẫn không dám. Cánh tay nàng thông xuống, giọng run lên:

“Chủ nhân hỏi Tiểu Phúc Tử thích cái gì, sau lại chỉ chỗ cất bạc cho nô tỳ... Người... không phải là đang an bày hậu sự đấy chứ? Người và Bạch Thưởng tại đã bàn tính những việc gì?”

Ngọc Nga, Ngọc Thủy, Tiểu Phúc Tử là những người tận tâm với ta nhất. Thời gian ta ở đây đều là do bọn họ chăm sóc. Con người của ta không muốn nợ nần gì ai. Hôm nay ta biết mình mạo hiểm, còn có ngày mai hay không thật sự không nói chắc được, vậy nên mới muốn bù đắp cho bọn họ một chút gì đó. Nếu thực sự sau ngày hôm nay không còn có Hòa phi này nữa, vậy đám cung nhân của ta chắc sẽ bị trả về Thượng Cung cục hoặc điều đến cung khác. Ngọc Thủy xuất thân từ phủ Hà Thái sư, có lẽ không việc gì, lại tiếp tục trông coi Cẩm Tước cung thôi. Nhưng Ngọc Nga và Tiểu Phúc Tử sẽ không may mắn như vậy. Ta hữu tâm vô lực, chỉ có thể thu xếp cho họ chút bạc phòng thân. Ở nơi này, có tiền tài vẫn hơn.

“Chủ nhân, sao người không nói gì?” Giọng Ngọc Nga càng run rẩy.

“Hôm nay bản cung đã cược một ván lớn, mà kết quả chỉ nắm được ba phần...” Ta khẽ thở dài.

Ngọc Nga hít mạnh một hơi, nhỏ giọng đáp:

“Dù thế nào nô tỳ cũng sẽ theo chủ nhân tới cùng.”

Ta không nói gì, trở mình quay mặt vào trong. Ngọc Nga đứng đó một lúc, biết ta không muốn nói chuyện nữa, bèn nhanh chóng dọn dẹp rồi đóng cửa lui ra. Tận đến khi không còn nghe tiếng bước chân nàng nữa, ta mới nặng nề trở mình, nằm thẳng người trên giường, gác tay lên trán. Vô số suy nghĩ lướt qua đầu ta.

Vừa chập chồn ngủ được một lúc đã nghe tiếng Ngọc Nga lay gọi:

“Chủ nhân, Tàn công công ở chỗ Hoàng Hậu đến mời chủ nhân đi giá sang Vị Tú tiên.”

Ta mệt mỏi ngồi dậy, ngáp một tiếng:

“Ủm... Bây giờ là giờ nào?”

Ngọc Nga khẩn trương đáp:

“Bẩm chủ nhân, là cuối giờ Tuất ạ.” (*)

(*Khoảng 21h)

Ta tặc lưỡi:

“Cuối cùng cũng đến rồi. Mau chuẩn bị.”

***

Trời sẩm tối, con đường đến Vị Tú tiên càng như dài ra thêm. Những ngọn đèn hai bên đường lay lắt trong gió. Càng đi gần đến Vị Tú tiên, đèn thấp bên đường càng thưa dần, cuối cùng, chỉ còn lại ánh sáng từ mặt trăng trên cao và lồng đèn trên tay Ngọc Nga và Tần Khương mà thôi.

Ta ngồi trong kiệu, Tần Khương đi trước dẫn đường, Ngọc Nga đi song song bên cạnh, thấy ánh nến lay lắt phản chiếu gương mặt đầy lo âu của Ngọc Nga. Ta vén rèm kiệu, vờ lo lắng hỏi:

“Tần công công, không biết đột nhiên Hoàng Hậu triệu kiến bản cung vào lúc này là vì lẽ gì? Vị Tú tiên có việc gì sao?”

Tần Khương cười cười đáp lấy lệ:

“Nô tài chỉ phụng mệnh đi mời nương nương, là việc gì nương nương đến nơi tự nhiên sẽ biết.”

Tần Khương không nhiều lời, ta cũng buông rèm trở lại, thôi không hỏi nữa.

Có lẽ đã lâu lắm rồi, Vị Tú tiên mới có một ngày nhộn nhịp như vậy. Ta vừa xuống kiệu liền thấy từ ngoài cửa Vị Tú tiên, cung nữ thái giám đứng kín cả lối vào. Dựa vào màu sắc cung y, ta đoán có lẽ người của lục cung đều tề tựu ở đây rồi. Ta nhanh chóng chỉnh trang lại diện mạo rồi nắm lấy cổ tay Ngọc Nga, không nhanh không chậm đi vào trong. Cảm giác cổ tay Ngọc Nga khẽ run lên, ta liền siết chặt tay nàng một cái. Ngọc Nga như được tiếp thêm sức mạnh, hơi thở cũng ổn định lại, không còn hoảng loạn như ban đầu. Ta hài lòng cười nhẹ. Nha đầu này rất thông minh nhưng còn hơi thiếu kinh nghiệm, thật hi vọng có thêm thời gian để rèn luyện, rằng ta nhất định còn có thể tiến xa.

Tần Khương cúi người, làm động tác mời. Ta gật đầu với hắn, để Ngọc Nga đỡ thẳng vào gian phòng đèn đuốc sáng trưng ở chính giữa.

Đây là phòng nghỉ của Bạch Diệu Hoa, ban chiều ta chỉ ngồi nói chuyện với nàng sau vườn, giờ bước chân vào đây mới thấy không gian vô cùng chật hẹp, so ra chỉ bằng một phần ba phòng nghỉ của ta.

Có tiếng hô vang: “Hòa phi đến.”

Ta buông tay Ngọc Nga, nâng váy nhẹ nhàng nhún người:

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Hậu nương nương, bái kiến Đức phi nương nương.”

Ngay giữa phòng bài hai chiếc ghế gỗ, Hoàng Hậu ngồi bên phải, Đức phi ngồi bên trái. Phòng quá nhỏ không đủ chỗ bày thêm ghế nên các vị chủ nhân khác đều phải đứng xung quanh. Nhìn sơ qua đều là những vị chức cao: Minh phi yên lặng đứng sau lưng Triệu Đức phi; Trịnh phi đứng cạnh Hoàng Hậu, ánh mắt hết lo lắng nhìn ta rồi lại khẩn trương nhìn vào phía sau bức màn lụa chia ngang căn phòng nhỏ. Ta nhìn theo nàng, phát hiện bên kia màn thấp thoáng mấy bóng người lảng xăng đi lại, có cung nữ, mà như có cả thái y. Dương Quý cơ, Tiệp Chiêu nghi, Quỳnh Thục nghi cũng đang chen chúc đứng cạnh đó. Ít ra thì Liễu Thục phi vẫn còn bị cấm túc, không tham gia được. Ta tự xem đó là trong rủi có may.

“Bình thân đi.” Hoàng Hậu dịu dàng vẫy tay với ta.

Ta vừa đứng thẳng người lên, liền nghe thấy điệu cười khúc khích quen thuộc của Dương Quý cơ:

“Có lẽ là trời tối quá nhỉ? Hòa phi đi đường lâu quá, muội còn tưởng tỷ sẽ không đến chứ?”

Ta chẳng buồn nhìn đến nàng, chỉ lễ phép cúi đầu, hướng về phía Hoàng Hậu mà nói:

“Muội muội chậm trễ rồi, mong Hoàng Hậu nương nương thứ tội.”

Hoàng Hậu mỉm cười đáp:

“Đường xá xa xôi, lại gọi muội trễ như vậy. Đến giờ này đã là sớm rồi.”

Dương Quý cơ bị lơ đi, tự biết mình luống cuống, không dám nói gì nữa. Trong lòng ta cười lạnh một tiếng. Ở đây trên có Hoàng Hậu, dưới có Đức phi, Dương Quý cơ nàng ta là cái gì mà dám mở miệng trách cứ ta? Không biết tôn ti như vậy, dù cho có là người của mình, Hoàng Hậu cũng khó dung thứ. Lại nói, đề đến khi Hoàng Hậu biết nàng ta cài tay chân vào chỗ ta, giúp đỡ Đức phi nhanh chóng lừa ta vào bẫy, mà cái bẫy này lại trực tiếp hướng đến Hoàng Hậu, Hoàng Hậu sẽ đối với nàng ta thế nào?

Triệu Đức phi hẳn đã nóng lòng lắm rồi, nàng ta đón lấy ly trà cung nữ vừa dâng lên, cười cười:

“Hòa phi có biết vì sao lại gọi ngươi đến lúc này không?”

Hôm nay không còn gọi “Hòa tỷ tỷ” nữa, hẳn là quyết tâm hành động rồi đây.

Ta mỉm cười, làm như không nhận ra thay đổi trong cách nói của nàng, vẫn như cũ lễ phép đáp:

“Xin Đức phi chỉ giáo.”

Đức phi nghiêng nghiêng đầu, mắt phượng chớp nhẹ, giọng nói trong trẻo lạnh lùng:

“Đã vậy, Mai Quyên, đem những lời ban nãy ngươi trình tấu với Hoàng Hậu nương nương kể lại cho Hòa phi tường tận.”

Bấy giờ, ta mới nhận ra, trong góc nhà có một cung nữ đang quỳ gối. Nghe Triệu Đức phi lên tiếng, cung nữ kia bèn quỳ lết ra bên cạnh chỗ ta đứng, dập đầu lạy Hoàng Hậu cùng Đức phi mấy cái:

“Bẩm Hoàng Hậu, Đức phi cùng các vị chủ nhân, nô tỳ Mai Quyên tuyệt đối không dám có nửa lời dối trá.”

Ta liếc nhìn Mai Quyên, quả nhiên không ngoài dự đoán, đó chính là cung nữ hầu hạ ở Vị Tú tiên vừa gặp ban trưa. Mai Quyên ngước lên, bắt gặp ánh mắt lạnh giá của ta, bất giác run lên liền dời mắt đi chỗ khác, bắt đầu kể lại:

“Bẩm, buổi chiều hôm nay, Hòa phi nương nương đến thăm tiểu chủ của nô tỳ. Hai người ngồi ở mảnh vườn phía sau Vị Tú tiên trò chuyện rất lâu. Sau đó... Sau đó... Khi Hòa phi trở về được chừng hai canh giờ, tiểu chủ liền than một mội... Nô tỳ... nô tỳ cứ nghĩ tiểu chủ lại bị bệnh cũ hành hạ nên đỡ người đi nghỉ... Nhưng không ngờ... sau đó tiểu chủ thổ huyết đen đặc, sắc mặt tím tái... Nô tỳ sợ hãi mới đi mời thái y đến... Thái y nói tiểu chủ trúng kịch độc... Nô tỳ biết sự việc trọng đại nên mới đi bẩm báo với Hoàng hậu nương nương... Tiểu chủ của nô tỳ nhất định là bị người ta độc hại... Hoàng Hậu nương nương nhất định phải đòi lại công bằng cho tiểu chủ...”

Mai Quyên nghẹn ngào kể, vừa nói nước mắt vừa rơi là chỗ, nói xong còn ngẩng đầu lên dùng ánh mắt oan khuất cùng thù hận mà nhìn ta chăm chăm. Ai nhìn vào cũng sẽ nói đây nhất định là một nô tỳ trung thành tận tâm trên đời hiếm có. Thật sự không thể nhìn ra đáng vẻ lười biếng hỗn xược ban chiều nữa.

Triệu Đức phi nghe xong, mỉm cười đắc ý:

“Xin hỏi Hòa phi, lời của Mai Quyên có điểm nào không đúng chăng?”

Ta thẳng thắn nhìn nàng, đáp:

“Chiều nay thần thiếp đúng là có đến thăm Bạch Thường tại. Còn những việc sau khi thần thiếp trở về, thần thiếp không có mặt ở đó không dám nói đúng sai.”

Triệu Đức phi cười nhạt:

“Mai Quyên này, ngươi nói xem ngày hôm nay ngoại trừ Hòa phi ra còn có ai đến gặp Bạch Thường tại?”

Mai Quyên dập đầu sát đất:

“Bẩm Đức phi nương nương, từ hôm qua đến nay chỉ có mình Hòa phi đến Vị Tú tiên mà thôi.”

Triệu Đức Phi tỏ vẻ thương xót, tặc lưỡi:

“Ai da, Bạch Thường tại đúng là số khổ... đang yên đang lành, có sao chỉ gặp mặt Hòa phi xong liền trúng độc? Hòa phi, ngươi giải thích chuyện này thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

“A... Đức phi nương nương không phải là đang nghi ngờ thần thiếp hạ độc Bạch Thường tại đấy chứ?” Ta kinh hãi thốt lên, lại quay sang Hoàng Hậu rồi quỳ sụp xuống. “Hoàng Hậu nương nương minh giám, thần thiếp không hề làm chuyện độc ác này!”

“Bản cung biết muối muối trong sạch, lúc này mội mội đến đây cũng là để chứng minh sự trong sạch của mội mội.”

Hoàng Hậu nãy giờ yên lặng không nói, vừa lên tiếng thì đã có ý tứ nghiêng về phía ta khiến cho Đức phi nhũ mảy khó chịu, vậy mà Hoàng Hậu làm như không thấy vẻ mặt nhăn nhó của Đức phi, bờ môi của cô thắm căng mọng của nàng khẽ cong lên thành một nụ cười nhàn nhả. Dù vậy, ta vẫn thấy trong mắt nàng lướt qua vô số cảm xúc phức tạp. Ta biết, bây giờ, trong đầu của vị mẫu nghi thiên hạ xinh đẹp đó đang chất đầy toan tính. Ngày hôm nay, nếu Bạch Diệu Hoa thực sự chết đi, quan hệ của Bạch thị và Hà thị sẽ không thể vẫn hòa được nữa. Mà nếu ta bị quy vào tội độc hại phi tử thì lửa này sẽ bén thẳng đến chân Hoàng Hậu. Hoàng Hậu còn có thể ngồi yên sao?

“Hòa phi tâm địa thiện lương, bản cung dĩ nhiên cũng không tin Hòa phi lại đi hại Bạch Thường tại, nhưng việc Bạch Thường tại trúng độc ngay sau khi gặp gỡ Hòa phi là có thật, Hòa phi cũng nên có lời lý giải việc này chứ?”

Triệu Đức phi hơi nghiêng người tựa vào tay ghế, mắt phượng quét xuống ta đang quỳ ở dưới đất như nhìn một con kiến hèn mọn.

Ta cúi thấp đầu, không muốn nhìn vào ánh mắt khinh miệt ấy:

“Thần thiếp tay không đến Vị Tú hiền... thử hỏi lấy cái gì ra để hạ độc Bạch Thường tại?”

Triệu Đức phi bật cười:

“Đi thăm người bệnh mà lại đi tay không, Hòa phi có phải chi tiêu quá mức cần kiệm rồi chăng?”

Ta ngượng ngùng đáp:

“Thần thiếp vụng về, khi đi bất cẩn để quên quà, thần thiếp vốn đang định ngày mai sẽ cho người đưa đến bù lại.”

Hoàng Hậu cũng cười nói xen vào:

“Nếu Bạch thường tại trúng độc, vậy trước tiên hãy đi tra xem thức ăn nước uống đồ dùng hằng ngày của nàng có cái gì không sạch sẽ không.”

Nói đoạn, nàng ta liếc mắt nhìn Tần Khương. Tần Khương gật đầu, liền dẫn theo một đám cung nữ, thái giám Triều Lan cung đi thực hiện. Triệu Đức phi cười khẩy:

“Sự việc cấp bách, nhiều người một chút càng tốt.”

Dứt lời, hai cung nữ bên người nàng ta liền tiến lên, nhập bọn vào đám người của Tần Khương. Hoàng Hậu cười nhẹ:

“Đức phi nói có lý lắm. Các vị muội muội ở đây, ai dẫn theo nhiều người thì cho bản cung mượn bớt đi. Đứng ở đây đông người thêm chật chội, chỉ bằng đốc sức mau chóng tìm ra chân tướng trả lại trong sạch cho Hòa phi cũng là cho Bạch Thường tại một sự công bằng.”

Hoàng Hậu mở lời rồi ai còn dám nói không. Những người còn lại ít nhiều đều phải chỉ thị cung nữ bên người đi trợ giúp. Hành động của Hoàng Hậu làm Đức phi suyết nữa sặc chết. Nàng ta chỉ sợ Hoàng Hậu thừa cơ xóa dấu vết mà không biết rằng Hoàng Hậu càng sợ nàng ta lên lút nguy tạo thêm thất chứng cớ. Đức phi muốn thêm người của mình, Hoàng Hậu liền thêm một đồng người của các cung khác. Như vậy kẻ nào muốn giở trò cũng khó ra tay. Đoàn người theo đuôi Tần Khương vì thế mà càng lúc càng nhiều, đồ dùng của Bạch Thường tại lần lượt được bọn họ khiêng ra ngoài kiểm chứng khiến gian phòng nhất thời trở nên rộng rãi, thoáng đảng hẳn.

Lúc này, thái y bên chỗ Bạch Thường tại vén màn bước ra. Hoàng Hậu nhìn thấy vội hỏi:

“Thế nào rồi?”

Trần Thái y kính cẩn phủi áo quỳ xuống, chấp tay đáp:

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Bạch tiểu chủ trúng kịch độc vô cùng hung hiểm, cũng may độc chưa ngấm vào phủ tạng. Thần đã cho nàng uống thuốc giải độc, sau đó dùng kim châm huyết đạo ép độc ra ngoài. Có lẽ sẽ mau chóng tỉnh lại thôi.”

Hoàng Hậu nghe được lời này, thở ra một hơi, nhẹ nhõm nói:

“Trần Thái y vất vả rồi.”

Trần Thái y bái tạ Hoàng Hậu một cái lại lui trở vào trong.

Bạch Diệu Hoa chưa chết, mọi sự đều trở nên đơn giản. Triệu Đức phi ngược lại không được dễ chịu như vậy, nhưng cũng không nói thêm gì.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Bầu không khí đang yên ắng bị phá vỡ. Sau tiếng hô vang của Lý Thợ, Hoàng Đế chậm rãi tiến vào. Sự xuất hiện của Hoàng Đế làm hết thảy mọi người đều kinh ngạc.

“Chúng thần thiếp bái kiến hoàng thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân cả đi.”

Ta vẫn đang quỳ dưới đất, chỉ nhìn thấy được bóng đôi giày thêu kim long vàng rực của Hoàng Đế lướt qua.

Trong phòng chỉ có vền vền hai cái ghế. Triệu Đức phi hành lễ xong lập tức biết điều, bước sang một bên nhường chỗ cho Hoàng Đế. Hoàng Đế cười cười ngồi xuống, không quên nắm lấy cánh tay thon dài trắng trẻo của Đức phi, kéo nàng ta lại đứng sát bên khiến cho nàng ta phải thẹn thùng cúi mặt. Trong phút chốc, ta như có thể cảm nhận được sự ghen tị cùng mơ ước bùng lên trong ánh mắt những phi tử khác.

Hoàng Hậu chẳng có phản ứng gì với sự sùng ái lộ liễu của Hoàng Đế dành cho Triệu Đức phi. Nàng tươi cười hỏi:

“Hoàng Thượng, thời gian không còn sớm, sao người lại đi giá tới nơi này?”

Hoàng Đế cười cười đáp:

“Trẫm đọc tấu chương xong, cũng định đi nghỉ nhưng thấy Vĩ Tú hiền náo nhiệt nên tiện thể ghé qua xem sao.”

Vĩ Tú hiền nằm ở nơi hẻo lánh khi ho cò gáy, Hoàng Đế ở điện Cát Tường làm thế nào nghe thấy Vĩ Tú hiền nhộn nhịp. Hai nơi lại cách xa nhau tít tắp, có lý nào “tiện thể ghé qua” cho được? Có điều Hoàng Đế đã nói như vậy, ai dám truy hỏi thêm nữa. Và lại bây giờ, trong mắt những nữ tử ở đây hẳn chẳng còn thấy được gì ngoài hình ảnh bàn tay Hoàng Đế và Đức phi đan chặt vào nhau.

“Hoàng thượng phải lo bảo trọng long thể chứ. Trẻ như vậy còn chưa nghỉ ngơi, thật khiến Kiêu nhi không yên tâm được...” Triệu Đức phi hơi tựa vào vai Hoàng Đế, giọng nói mềm mỏng, ngọt đến phát ngấy.

“Kiêu nhi lúc nào cũng nghĩ cho trẫm...”

Hoàng Đế khẽ vuốt ve bàn tay Đức phi, dịu dàng nhìn nàng ta. Ánh mắt thâm tình không thua kém gì khi nhìn Thục phi.

“Ồ... kia chẳng phải là Hòa phi sao? Vì lẽ gì mà lại quỳ ở đó?”

Ánh mắt thâm tình của Hoàng Đế đột nhiên dứt khỏi khuôn mặt tú lệ của Đức phi, rớt xuống người ta, hóa thành dừng đọng. Ta nghe hẳn hỏi đến, chưa kịp đáp lại đã nghe thấy Đức phi nũng nịu nói:

“Sau khi Hòa phi đến thăm Bạch Thường tại, Bạch Thường tại liền trúng độc, đến giờ còn chưa tỉnh. Vì vậy mới triệu nàng ấy...”

“Vì vậy thiếp mới cho người mời Hòa phi đến giúp điều tra làm rõ chân tướng.”

Hoàng hậu thông thả tiếp lời, cũng chính là trực tiếp chặn họng Đức phi. Đức phi nói “triệu” ta đến, ý tứ rõ ràng muốn quy kết tội, mà sang miệng Hoàng Hậu lại thành “mời” giúp điều tra, tự nhiên là gột sạch tội lỗi Đức phi vừa trút lên đầu ta. Đức phi bị chặn họng đương nhiên không vui nhưng trước mặt Hoàng Đế, nàng ta nào có gan sửa lưng Hoàng Hậu, đành thức thời ngậm miệng.

Hoàng Đế nghe xong, gật gù nói:

“Đã vậy Hòa phi sao còn quỳ ở đó làm gì? Mặt đất lạnh lẽo, đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Có lời này của Hoàng Đế, ta liền vái tạ rồi đứng dậy. Ngay sau đó lại nghe hẳn hỏi tiếp:

“Quỳ bên cạnh Hòa phi là người nào?”

Mai Quyên đang quỳ dưới đất, nghe Hoàng Đế hỏi tới mình, toàn thân run lên, khúm núm thưa:

“Bẩm Hoàng thượng, nô tỳ là Mai Quyên hầu hạ ở Vĩ Tú hiền ạ.”

Hoàng Đế cau mày:

“Chỉ là một nô tỳ mà lại dám quỳ ngang hàng với chủ tử như thế à? Thật hỗn xược. Người đâu, lôi ra ngoài trừng trị.”

Hoàng Đế quả không hổ danh bạo quân. Một lời thần nhiên liền muốn lấy đi tính mạng kẻ khác. Những người trong phòng không hèn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh. Sóng lưng ta bất giác cũng lạnh theo. Cái gì mà quỳ trước quỳ sau? Hoàng Đế làm như vậy chẳng phải là cố tình kiếm chuyện giết người hay sao?

Hoàng Đế dứt lời, tức thì có hai thái giám đi lên tóm lấy Mai Quyên chực lôi ra.

“Hoàng Thượng...” Hoàng Hậu ái ngại nói “Vụ việc Bạch Thường tại trúng độc, hiện chỉ có một mình Mai Quyên là nhân chứng...”

“Vậy sao...”

Hoàng Đế gãi cằm, cười đáp:

“Nếu vậy tạm và miệng ba mươi cái đi. Đợi tra xong hẵng thưởng tể cũng được. Hoàng Hậu cần làm gì thì làm, trăm người xem là được.”

Nụ cười trên môi Hoàng Đế sáng lạn tới mức khó tin, thật không giống vẻ mặt một người đang nói chuyện chém giết. Trước nay những người Hoàng Đế chương mắt đều chỉ có một kết cục. Hắn đã mở miệng bảo giết, số phận Mai Quyên coi như được định đoạt rồi. Nàng ta kinh hãi mở to mắt, hết nhìn Hoàng Đế lại nhìn qua Đức phi, hoảng loạn đến nỗi không nói nên lời. Hai thái giám vốn đang giữ chặt vai Mai Quyên nhanh chóng thực thi mệnh lệnh, cổ hết sức giáng xuống mặt nàng ta những cái tát nảy lửa, cứ như thể sợ Hoàng Đế cho rằng hai người bọn hắn làm việc không tận lực. Trong không gian yên ắng, tiếng và miệng vang lên chan chất đều đặn. Mặt Mai Quyên thoáng chốc sưng vù, khóe môi rách toạc đổ máu. Nhận xong ba mươi cái tát, Mai Quyên đổ gục xuống sàn, khóc không thành tiếng, chỉ còn có thể giương mắt bất lực nhìn chằm chằm Đức phi, không biết là đang cầu cứu hay đang oán trách. Đức phi lại chẳng hề nhìn đến Mai Quyên. Nàng ta đang nghiêng người tựa vào vai Hoàng Đế, hai người thì thăm trò chuyện nhỏ nhẻ với nhau, thỉnh thoảng lại cười lên vui vẻ làm cho ta có cảm giác cảnh tượng máu me này trong mắt Hoàng Đế và Đức phi có lẽ nào chính là mỹ cảnh nhân gian? Nếu quả thực như vậy, Hoàng Đế và Đức phi hẳn là một cặp trời sinh.

Thực lòng ta thấy thương hại Mai Quyên. Nói cho cùng, trong cuộc chiến tranh quyền này, Mai Quyên cũng chỉ là vật hi sinh. Làm người ai mà chẳng muốn vươn lên. Có điều đâu phải cứ muốn là được. Không biết lúc trước Đức phi đã hứa hẹn với nàng bao nhiêu tiền tài, nhưng bây giờ có cái chết treo sẵn trên đầu, còn cái gì ý nghĩa nữa? Nàng có hoàn thành nhiệm vụ hay không chẳng phải kết cục đều là cái chết?

Tự nhiên, trong lòng ta thoáng qua một nghi vấn. Ta lén lút ngược mắt nhìn Hoàng Đế, bắt chợt bắt gặp ánh mắt hắn nhìn về phía ta nhưng lại rất nhanh chóng dời về chỗ Đức phi. Chỉ trong một thoáng ấy, ta hình như đã nhìn thấy sự lưu luyến ẩn hiện nơi đôi mắt đen láy trong trẻo của Hoàng Đế. Nghi vấn trong lòng ta càng trở nên mãnh liệt. Lẽ nào Hoàng Đế vì ta nên mới làm vậy? Lẽ nào hắn muốn thưởng tể Mai Quyên là để cắt đứt mọi hi vọng của nàng ta, để nàng ta hoàn toàn từ bỏ ý định làm chuyện xấu? Lẽ nào... hắn làm vậy là đang bảo vệ ta?

Ý nghĩ này làm ta chấn động, liền lén lút nhìn lên lần nữa thì chỉ thấy Hoàng Đế đang cười cợt đùa bỡn Đức phi.

Ta lặng lẽ cúi đầu.

Nghĩ kỹ thì Hoàng Đế đâu có lý do gì phải che chở ta, có lẽ là ta đa tâm mà thôi.

Đám người Tàn Khương làm việc rất mau lẹ, chẳng mấy chốc đã hoàn thành nhiệm vụ. Tàn Khương tiến đến trước mặt Đế Hậu, cung kính quỳ rạp xuống đất:

“Kính thưa Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương, thức ăn nước uống ở Vị Tú hiền đều sạch sẽ, đồ dùng cũng không có vấn đề gì... Chỉ là bên trên mặt bàn đá ở vườn sau có dính một chút Hạc Đình Hồng.”

Ồ, hóa ra là Hạc Đình Hồng. Triệu Đức phi tính toán thật cẩn thận. Hạc Đình Hồng dễ tìm lại không mắc, là thứ mà một phi tử ít tiền như ta có thể mua được.

Triệu Đức phi hình như chỉ chờ có thế, vừa nghe Tàn Khương nói xong liền kêu lên:

“Ai da, chẳng phải Hòa tỷ tỷ và Bạch Thường tại đã cùng ngồi ở đây nói chuyện hay sao? Sao mặt bàn chỗ tỷ tỷ ngồi lại phát hiện độc dược nhỉ?”

Có Hoàng Đế ngồi ở đây, ta lại trở thành “tỷ tỷ” của nàng.

Hoàng Hậu đề thấp thanh âm hỏi:

“Tàn Khương, người chắc chứ?”

Tàn Khương trán vẫn dán chặt dưới sàn, kính cẩn đáp:

“Nô tài hầu hạ trong cung không phải một sớm một chiều. Mấy loại độc này nô tài sẽ không nhìn sai.”

“Chuyện này Hòa tỷ tỷ giải thích sao đây? Chắc không phải là có người hãm hại tỷ tỷ đấy chứ?”

Khóe môi mọng đỏ của Triệu Đức phi cong cong khiêu khích. Hoàng Hậu hơi bất an đưa mắt nhìn ta. Hoàng Đế ung dung chống cằm như chờ xem trò vui.

Lòng ta đã muốn cười nhưng trên mặt vẫn phải duy trì dáng vẻ bi thương, oan ức mà nói:

“Đức phi nương nương anh minh, nhất định là có kẻ hãm hại thần thiếp! Thần thiếp không biết vì sao trên bàn kia lại có độc cả!”

Triệu Đức phi cười nhạt, ra mặt dòn ép:

“Đã đến lúc này rồi mà tỷ tỷ vẫn muốn chối tội sao?”

Câu này của Triệu Đức phi thật không nể mặt Hoàng Hậu chút nào. Hoàng Đế đã nói để Hoàng hậu chủ trì đại cuộc, Hoàng Hậu còn chưa mở miệng mà nàng ấy đã dám khẳng định tội danh cho ta chắc như đinh đóng cột.

“Đức phi không cần nôn nóng như vậy.”

Hoàng Hậu điềm nhiên nhắc ly trà lên uống một ngụm nhỏ, lại thông thả nói:

“Độc ở trên bàn chỗ Hòa phi từng ngồi, cũng chưa thể chứng minh là nạng ấy hạ độc. Đức phi muội muội thử nghĩ xem, nếu Hòa phi thực sự bôi độc lên mặt bàn, vậy độc này làm cách nào vào trong miệng Bạch Thường tại? Hay muội muội cho rằng cái bàn này thực hợp khẩu vị của Bạch Thường tại?”

Hoàng Hậu nói rất nhẹ nhàng nhưng không hề có cảm giác yếu đuối, lại mỉa mai Đức phi một cách trực diện, khiến cho mấy phi tử chung quanh nhin cười đến nổi vắn vẹo cả mặt mũi. Riêng Trịnh phi tử đầu đã căm giận Đức phi, nay nghe được lời này không nhin nổi bật cười thành tiếng. Sau biết mình thất lễ, phải vội vã bịt chặt miệng. May mà Hoàng Đế không hề nhìn tới Trịnh phi. Ta hình như còn thấy khóe môi hắn hơi có ý cười.

Nhưng Đức phi đâu phải người dễ đối phó, dù bị người khác trào phúng như vậy nhưng sắc mặt vẫn không đổi, kiên trì hướng mũi đao về phía ta:

“Độc như thế nào vào đến miệng Bạch Thường tại, chẳng phải nên hỏi Hòa phi ư? Hòa phi tỷ tỷ, nếu tỷ cứ luôn miệng kêu oan như vậy, chi bằng hãy đưa chứng cứ ra đi, tránh để bản thân oan ức.”

Thời cơ đã đến. Ta ngẩng đầu lên, thấy Hoàng Hậu đang lo lắng nhìn mình, bèn nở nụ cười trấn an nàng, đáp:

“Thần thiếp quả thật có chứng cứ.”

Đức phi nhếch môi:

“Ô, mời tỷ tỷ nói thử xem?”

Ta mỉm cười càng tươi:

“Hạc Đình Hồng ở trên mặt bàn chính là chứng cứ chứng minh thần thiếp vô tội.”

Cảm nhận được mọi người đang ngạc nhiên nhìn mình, ta cung kính nói tiếp:

“Thần thiếp dám hỏi Tần công công chi là tìm thấy một chút Hạc Đình Hồng dính trên mặt bàn chỗ thần thiếp từng ngồi, nếu nghĩ độc này do thần thiếp để lại cũng là lẽ thường, nhưng có sao Đức phi nương nương nhất định cho rằng Bạch Thường tại trúng loại độc này?”

“Đây là ý gì?”

Đức phi thật sự giật mình.

Hoàng Hậu cũng đã nắm được điểm mấu chốt. Nàng vội lớn giọng gọi Trần Thái Y ra ngoài.

“Trần Thái y, ban nãy ông nói Bạch Thường tại trúng kịch độc nhưng vẫn chưa nói là loại độc gì. Vì sao như vậy?”

Trần Thái y quỳ ngay ngắn dưới đất, sò sò chòm râu bạc:

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cùng các vị nương nương... Vì thần hiểu biết hạn hẹp, thực chưa từng nhìn thấy loại độc này.”

Một lời của Trần Thái y làm toàn thể mọi người chấn động. Hạc Đình Hồng là thứ độc phổ thông, Trần Thái y làm sao lại chưa từng thấy? Đáp án đã quá rõ ràng.

Trên môi Hoàng Hậu dần dần hiện lên nụ cười đắc thắng:

“Trần Thái y xem kỹ lại xem, không phải là Hạc Đình Hồng sao?”

Trần Thái Y lắc đầu:

“Bẩm nương nương, tuy vì thần không biết đây là thứ độc gì, nhưng dám lấy đầu đảm bảo không phải Hạc Đình Hồng. Độc trong người Bạch Thường tại vô cùng hung hiểm, chính là kết tinh nọc độc nhiều loại cỏ xà, hoàn toàn không có nửa điểm giống với Hạc Đình Hồng. Vì thần chỉ có thể dựa vào độc tính mà kê thuốc giải mà thôi.”

“Sao có thể?!”

Triệu Đức phi giật bắn người, buột miệng thốt lên, lại nhìn thấy cả Hoàng Đế cũng đang quan sát mình liền cố đè thấp thanh âm:

“Cho dù độc trong người Bạch Thường tại không phải Hạc Đình Hồng thì cũng không thể chứng minh Hòa phi không phải là thủ phạm.”

Ta mở to mắt, ngơ ngác nói:

“Loại độc quý hiếm như vậy, ngay cả Trần đại nhân còn không biết, thần thiếp lấy đâu ra?”

Đức phi hít sâu một hơi, cố giữ vững phong thái:

“Cái này Hòa phi tự biết, bản cung làm sao biết được.”

Lúc này Trần Thái y hướng về Đế Hậu, ngập ngừng nói:

“Vi thần có điều này... cảm thấy hơi kì lạ...”

Hoàng Hậu nhanh chóng phẩy tay:

“Trần Thái y cứ nói.”

Trần Thái y khom mình đáp:

“Vi thần phát hiện trên gò má, khóe môi và ngón tay của Bạch tiểu chủ có dính độc.”

Tần Khương nghe vậy, rằm một tiếng quỳ xuống:

“Bẩm, nô tài đã kiểm tra thức ăn nước uống ở nơi này rất kỹ càng, hoàn toàn không có độc!”

Nữ tử thiên kim thế gia, từ lúc dứt sữa bắt đầu tập ăn đã được giáo huấn kỹ lưỡng từ cách cầm thìa, cầm đũa cho đến cách nhai nuốt sao cho đoan trang lễ độ. Thức ăn chỉ được gấp từng miếng nhỏ bằng đốt ngón tay út, nhẹ nhàng đưa thẳng vào trong miệng, không chạm vào môi. Khi nhai cũng ngậm kín miệng, không để lộ răng, càng không được nói chuyện. Nếu dùng nước canh thì chỉ được lưng nửa thìa, cũng phải cẩn thận đưa vào trong miệng rồi nhẹ nhàng nuốt xuống, tuyệt không để phát ra tiếng động. Những việc này tuy rằng quy cách rườm rà nhưng tập từ nhỏ sẽ thành thói quen, mà đã là thói quen thì không thể dễ dàng mất đi được. Nói trên khóe môi hay ngón tay của Bạch Thường tại có dính độc thì còn có thể miễn cưỡng cho rằng nàng ăn uống không cẩn thận dính lên, nhưng nói ngay cả gò má cũng có độc thì quả thực hoang đường. Bạch Thường tại là tiểu thư danh giá, có lẽ nào ăn uống lại ngoe ngoét ra tận gò má cho được? Trần Thái y vừa nói trên gò má nàng dính độc, hết thấy mọi người liền hiểu được độc này nhất định không ở trong đồ ăn.

Độc không ở trong đồ ăn, mà lại có thể dính lên tay, lên mặt nàng thì còn có thể là cái gì khác?

Ý cười trên mặt Hoàng Hậu càng tươi đẹp, nàng ung dung nói:

“Đồ dùng ở đây đều đã tra qua, vậy còn đồ dùng trên người Bạch Thường tại thì sao?”

Tần Khương vừa nghe đã hiểu, vội khoát tay gọi thêm hai cung nữ cùng đi vào chỗ Bạch Thường tại đang nằm, cẩn thận xem xét những thứ nàng mang bên người. Triệu Đức phi đã đánh hơi được sự việc có chỗ không ổn, nét mặt thoáng bất an nhưng vẫn gắng gượng đùa vui với Hoàng Đế như trước.

Hoàng Hậu lại nhàn nhã uống trà, khi ánh mắt nàng giao với ta, hai người cùng nở nụ cười.

Tần Khương trở ra, tay bưng một chiếc khay nhỏ.

“Bẩm, đã tra ra thứ không sạch sẽ.”

“Ồ, là thứ gì vậy?” Hoàng Hậu làm ra vẻ hiếu kì.

Tần Khương cung kính dâng chiếc khay lại gần. Nhìn thấy vật ở trên khay, khóe môi Hoàng Hậu nhàn nhạt vẽ nên một nụ cười. Hoàng Đế cũng hơi nhướn nhướn mày nhưng không lộ cảm xúc gì.

Ở trên khay gỗ là một chiếc khăn tay bằng tơ mỏng như sương, góc khăn tỉ mỉ thêu mấy đóa hải đường rực rỡ như ráng chiều.

“Đây chẳng phải là tặng phẩm của Đức phi nương nương ban cho Bạch Thường tại đấy ư?”

Tiếp Chiêu nghi trước sau vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

“Bản cung tặng người khác thứ gì, Chiêu nghi cũng nhớ rõ. Thực thấy được Chiêu nghi quan tâm bản cung sâu sắc.”

Triệu Đức phi quắc mắt nhìn Tiếp Chiêu nghi. Lá gan của Tiếp Chiêu nghi không lớn, chỉ một ánh nhìn của Đức phi cũng đủ làm nàng ta run rẩy.

“Đều là tỷ muội một nhà, dĩ nhiên nên quan tâm nhau. Mà lời Tiếp Chiêu nghi nói có đúng không?” Hoàng Hậu cười cười dụ dằng đến nao lòng, mà trong dụ dằng ấy lại ẩn chứa địch ý sắc nhọn.

Triệu Đức phi không hề nao núng, vẫn ra vẻ vô can:

“Khăn này đúng là do thần thiếp tặng Bạch Thường tại. Nhưng trên đó vì sao lại có độc, thần thiếp không rõ. À, nếu Bạch Thường tại luôn mang khăn này bên người, có lẽ nào là trong lúc gấp gờ Hòa phi mới dính phải thứ không sạch sẽ đó?”

Miệng lưỡi Triệu Đức phi vô cùng trơn tru, chẳng tốn bao nhiêu công sức lại đẩy củ khoai nóng bỏng tay trở lại chỗ ta.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

“Đức phi nói thế thật oan ức cho thần thiếp quá. Khăn tay này Bạch Thường tại luôn để trong người, thần thiếp làm sao có cơ hội chạm tới?”

Ta cố gắng duy trì vẻ mặt oan khuất.

Triệu Đức phi bĩu môi:

“Mai Quyên cũng đã nói chỉ có hai người ngồi cùng nhau ở sau vườn, không có ai nhìn thấy. Người muốn thì mở miệng nói một câu, Bạch Diệu Hoa dám không đưa khăn tay cho người mượn sao?”

Hoàng Hậu cười nhẹ, tiếp lời Đức phi:

“Thật sự chỉ có hai người? Mai Quyên nhìn không sai chứ?”

Hoàng Hậu hỏi đến, liền có thái giám xông ra xách cổ Mai Quyên đang nằm bẹp dưới đất mà dựng dậy.

“Bẩm... nô tỳ... quả... quả thực thấy rõ... nô tỳ... cùng với cung nữ bên người Hòa phi... ngồi ở trước hiên nhà... suốt buổi chỉ có tiểu chủ và Hòa phi... ở phía sau vườn...”

Hai má Mai Quyên sưng vù, nói mãi mới xong mấy câu vậy mà Hoàng Hậu vẫn kiên nhẫn nghe. Mai Quyên vừa dứt lời, trên môi Hoàng Hậu cũng hiện lên nụ cười chói mắt:

“Như vậy thì quá đơn giản rồi. Đức phi, muội muội nói xem khi trước đã ban cho Bạch Thường tại mấy cái khăn tay?”

“Đồ là do hạ nhân chuẩn bị... Thần thiếp không nhớ rõ. Có lẽ là năm, bảy cái... Hoàng Hậu nương nương sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Đức phi dè dặt đáp.

Hoàng Hậu nhìn thấy bộ dạng chột dạ của Đức phi, càng trở nên tự tin hơn:

“Ý bản cung chính là muốn biết độc trong khăn là do ai tẩm, chỉ cần kiểm tra số khăn tay còn lại thì sẽ rõ ràng. Có Mai Quyên làm chứng, Hòa phi không hề bước vào phòng Bạch Thường tại. Như vậy nếu thực sự Hòa phi hạ độc cũng chỉ có thể hạ độc vào một chiếc khăn tay bên người Bạch Thường tại mà thôi. Ngược lại, nếu khăn tay này căn bản đã bị kẻ khác hạ độc ngay từ đầu thì nhất định toàn bộ số khăn tay còn lại cũng đều có độc bởi vì kẻ ra tay sẽ không thể biết được Bạch Thường tại sẽ chọn cái khăn nào ra dùng trước. Bản cung nói như vậy Đức phi cảm thấy có đúng không?”

Triệu Đức phi ngay từ đầu đã lên kế hoạch dùng Hạc Đình Hồng hạ độc Bạch Diệu Hoa để đổ tội cho ta, nay tự nhiên lại xuất hiện cổ độc, mà cổ độc này còn tìm thấy trên khăn tay của nàng ta tặng. Mọi việc đã đi quá xa dự tính ban đầu, sắc mặt Đức phi càng ngày càng xấu.

“Hoàng Hậu thánh minh.” Đức phi đáp gượng gạo.

Tần Khương lần nữa nhận lệnh xem xét kỹ lưỡng một hồi, phát hiện sâu trong tủ áo của Bạch Thường tại có một chiếc hộp gỗ được cất rất cẩn thận, bên trong mang ra ngoài. Trên nắp hộp gỗ có khắc ấn ký của Triệu Đức phi, nàng ta muốn chối cũng không được, đành miễn cưỡng gật đầu thừa nhận.

Bên trong hộp gỗ quả thực còn có bốn chiếc khăn tay nữa, chất liệu cũng như kỹ thuật thêu thùa so với chiếc khăn bên người Bạch Thường tại không hề sai lệch, đủ thấy cùng một xuất xứ, không hề bị người khác trao đổi. Trần Thái y cẩn thận bóc kỹ hai tay bằng mấy lớp vải dầu không thấm nước, tỉ mỉ xem xét từng chiếc khăn một, sau đó mới bắt đầu từng bước thử độc.

Lúc này mọi ánh mắt đều dán ở chỗ Trần Thái y và mấy cái khăn tay. Ngoại trừ Hoàng Đế vẫn thần nhiên nghịch tóc của Đức phi ra, ai nấy đều treo một bộ mặt căng thẳng. Ngay cả Hoàng Hậu thường ngày vui buồn không lộ bây giờ trên mặt cũng thấp thoáng lo âu, còn Đức phi thì đã rơi mấy hạt mồ hôi trên trán.

Thời gian chậm chạp trôi qua, trải qua nhiều công đoạn thử độc, Trần Thái y cuối cùng cũng xem xét xong. Ông thận trọng quỳ hướng Đế Hậu mà nói:

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, vi thần đã kiểm độc xong... xác thực tất cả số khăn trong hộp đều được tẩm cùng một loại độc với chiếc trên người Bạch tiểu chủ, cũng chính là loại độc mà Bạch tiểu chủ trúng phải.”

“Ăn nói hàm hồ!” Triệu Đức phi mặt mày tái mét, giọng lạc cả đi. “Đây là đồ bản cung tặng cho Bạch Thường tại, sao lại có độc. Nhất định là có kẻ mới tẩm vào đây thôi! Hòa phi, có phải người đã giờ trò không?”

Nói xong liền quắc mắt nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Ta vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoàng Đế và Hoàng Hậu, lén lút cẩu vào đùi non cho nước mắt lăn chầm tuôn ra:

“Hoàng thượng, Hoàng Hậu, oan uổng quá! Thần thiếp không hề bước chân vào phòng Bạch Thường tại thì làm sao hạ độc vào hộp khăn tay này cho được? Và lại... mấy cái khăn này khi nãy lấy ra đều khô ráo, không hề giống mới bị tẩm độc... Đức phi nương nương sao lại luôn nghi ngờ thần thiếp như thế...”

Hoàng Hậu thờ dài, tự mình đứng dậy nâng ta lên:

“Ngay từ đầu bản cung đã biết Hòa phi trong sạch. Nay sự việc đã rõ ràng rồi, muội muội không cần lo lắng.”

“Đa tạ Hoàng Hậu nương nương minh giám!” Ta sụt sùi lau nước mắt, cảm động nhìn Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu nhân từ vỗ về ta mấy câu xong, bèn quay sang Triệu Đức phi:

“Đức phi, tặng phẩm từ chỗ muội sao lại không sạch sẽ như vậy? Muội muội vì sao phải hạ độc thủ với Bạch Thường tại?”

Lửa do mình đốt tự nhiên lại chuyển hướng cháy đến chân mình, Triệu Đức phi làm sao còn đứng vững được nữa. Vừa nghe Hoàng Hậu trình trọng kết tội mình, Triệu Đức phi bèn quỳ sụp xuống chân Hoàng Đế, roi lệ còn nhanh hơn ta:

“Hoàng Thượng, Kiều nhi bị oan! Khăn đó quả là của Kiều nhi tặng Bạch Thường tại, nhưng Kiều nhi và nàng ấy không thù không oán, có gì Kiều nhi lại phải hại nàng ấy? Hoàng Thượng minh xét! Đồ này cũng không phải Kiều nhi tự tay chuẩn bị, có lẽ là đã bị hạ nhân giở trò...”

Triệu Đức phi quả hợp với một chữ “Kiều”. Cho dù đang khóc cũng vẫn kiều mỵ động lòng người. Nước mắt trong suốt như pha lê cứ rơi theo từng câu từng chữ tuôn ra trên đôi môi xinh đẹp của nàng. Chẳng mấy chốc ta đã hiểu, “hoa lê đầm mưa” mà Tạ Thu Dung vẫn thường hay giáng rớt cuộc chính là như vậy. Vẻ đẹp này tuy không được rực rỡ chói mắt như Liễu Thục phi nhưng lại có nét nhu hòa, yếu ớt làm người ta dễ sinh lòng muốn che chở. Ta là nữ nhân mà còn nghĩ vậy, Hoàng Đế làm sao chịu nổi. Chưa đợi Triệu Đức phi nói xong, Hoàng Đế đã vươn tay muốn đỡ nàng ta dậy:

“Nếu vậy mau triệu kẻ nào từng tiếp xúc với sổ khăn tay đó tới đây hỏi cho rõ. Ái phi mau đứng lên đi, đừng tự làm khổ mình.”

Triệu Đức phi nương theo cánh tay Hoàng Đế mà đứng lên, khi đứng lên lại như yếu ớt muốn ngã, may có Hoàng Đế kịp thời đỡ lấy, kết quả vừa vặn ôm lấy nàng ta. Cánh tượng này lọt cả vào mắt Dương Quý cơ đang đứng phía sau khiến nàng ta khinh bỉ bĩu môi một cái, thế nhưng trong ánh mắt lại không giấu nổi sự ghen tị.

Hoàng Hậu tất nhiên cũng không vừa mắt. Rõ ràng Hoàng Đế đã cho nàng chủ trì đại cuộc, mà nàng mới mở miệng hỏi Triệu Đức phi một câu, Triệu Đức phi không thèm đáp lời lại còn ngay lập tức kêu oan với Hoàng Đế, bày trò quỵên rũ Hoàng Đế, thực sự không nể mặt Hoàng Hậu chút nào. Có điều Hoàng Đế đã nói vậy, nàng chỉ có thể thuận theo mà cho truyền cung nữ phụ trách tặng phẩm của Triệu Đức phi đến.

Người trực tiếp chuẩn bị cũng như đưa quà đến Vị Tú tiên là một cung nữ nhị đẳng tên gọi Điểm Cúc. Lúc bị hai thái giám cao to áp giải đến đây, trên mặt nàng ta còn ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Đức phi vẫn để nước mắt giàn giụa đầy mặt, một chút cũng không thèm lau đi, nghẹn ngào chỉ vào mặt Điểm Cúc:

“Tiện nhân này, bản cung đối với ngươi không bạc, vì sao ngươi lại hạ độc vào quà bản cung tặng cho Bạch Thường tại, vu hãm bản cung?”

Ban đầu nói là gọi người đến tra hỏi, nhưng Triệu Đức phi vừa mở miệng thì chỉ trong một câu đã đổ trọn tội lỗi lên đầu Điểm Cúc, không lộ chút sơ hở. Bản lĩnh ngấm máu phun người của Triệu Đức phi có lẽ đã luyện đến hàng thượng thừa rồi.

“Chủ nhân nói gì... nô tỳ không hiểu? Nô tỳ không có...”

Điểm Cúc ngơ ngác nhìn Triệu Đức phi, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo như băng của nàng ta, có lẽ cũng linh cảm được nguy hiểm nhưng chưa kịp giải bày, Triệu Đức phi đã nhanh miệng hơn:

“Còn dám xảo biện? Bản cung tin tưởng ngươi cho nên mới giao cho ngươi chuẩn bị tặng phẩm đưa đi Vị Tú tiên. Những thứ này chỉ có mình ngươi động tay vào, bây giờ trong đó lại có độc, hại Bạch Thường tại nguy đến tính mạng. Ngươi giải thích làm sao?”

Triệu Đức phi định tội quá mức lưu loát khiến cho Điểm Cúc ú ớ không nói được lời nào.

“Đức phi lại nóng vội rồi.” Hoàng Hậu cười nhạt, cúi đầu nhìn Điểm Cúc: “Điểm Cúc, bản cung cho ngươi một cơ hội. Độc trong khăn tay có phải do ngươi hạ hay không? Mưu hại phi tử là tội chém đầu, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.”

Điểm Cúc hoảng hốt dập đầu lia lịa: “Hoàng Hậu nương nương minh giám! Nô tỳ không có làm chuyện đó! Nô tỳ chỉ nhận lệnh chuẩn bị quà đưa đi mà thôi! Nô tỳ thực sự không biết...”

Từ đầu đến cuối, ta vẫn luôn quan sát Triệu Đức phi cẩn thận, cố gắng nhìn kỹ tất cả biểu cảm, động tác của nàng ta. Lúc này, tuy rằng mũi nhọn đã bị xoay về phía mình, nhưng tự nhiên ta lại có cảm giác... sự hốt hoảng trên gương mặt nàng ta không phải hoàn toàn là thật? Cảm giác ấy làm sống lưng ta chịu thêm một đợt lạnh buốt. Đúng lúc này, Hồng Diệp, cung nữ tùy thân của Triệu Đức phi chợt bước lên trước, run rẩy trở vào Điểm Cúc, giọng vô

cùng giận dữ:

“Điểm Cúc, ta nhớ ra rồi! Tháng trước ngươi làm việc chênh mảng, chủ nhân chi phạt ngươi mấy trượng, ngươi lại ôm hận muốn vu hại chủ nhân... Thật sự không bằng cảm thú!”

Điểm Cúc hoảng hốt lắc đầu nguầy nguậy:

“Hong Diệp tỷ tỷ nói gì vậy? Ta làm sao có thể vì vài trượng mà dám vu hại chủ nhân... Ta thực sự oan uổng...”

Sự đường đột của Hồng Diệp làm Hoàng Hậu hơi chau mày:

“Chỉ là một cung nữ cũng dám xen vào chỗ Hoàng Thượng và bản cung đang tra án sao?”

Hồng Diệp nghe xong, liền quỳ hướng Đế Hậu dập đầu, vẻ mặt vô cùng chính trực:

“Bẩm Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ hầu hạ bên người Đức phi nương nương đã lâu. Chủ nhân của nô tỳ lòng dạ hiền lành nhân hậu, nay lại bị một ả tiện nhân vô ơn vu hại... Nô tỳ nhất thời không nhịn được nên mới lên tiếng. Nô tỳ biết tội!”

Hoàng Đế cười nhếch mép:

“Là như vậy sao?”

Về mặt Hồng Diệp càng trở nên chính trực hơn: “Bẩm, trước long nhan, nô tỳ không dám có lời nào gian dối.”

Hoàng Đế cười cười, nghiêng đầu nhìn Hoàng Hậu:

“Khen cho một nô tài trung thành. Đã vậy Hoàng Hậu cũng đừng trách tội nàng ta vô lễ. Vả miệng ba mươi cái là được rồi.”

Lại thêm một người nữa bị Hoàng Đế phạt vạ miệng. Hồng Diệp nhanh chóng lĩnh phạt, chẳng bao lâu đã có chung một bộ mặt sưng vù như Mai Quyên. Nhưng Hồng Diệp bản lĩnh hơn Mai Quyên nhiều, nhận xong ba mươi bạt tai, mặc cho máu miệng và máu mũi trào ra, nàng ta vẫn có thể quỳ thẳng lưng mà bái tạ ân điển của Hoàng Đế. Suy cho cùng, với sở thích phẩy tay lấy mạng người của Hoàng Đế thì ba mươi bạt tai thực sự là một ân điển lớn lao.

Bầu không khí một lần nữa nhiễm mùi máu tươi. Hoàng Hậu khẽ nâng ly trà lên miệng một chút nhưng lại để xuống mà không uống, có lẽ chỉ muốn xoa bớt thứ mùi không sạch sẽ ấy. Nàng thở dài, nhìn Điểm Cúc:

“Tốt nhất là ngươi hãy nói thật đi.”

Triệu Đức phi thông thả rút khăn tay ra lau lau khóe mắt, làm như vô tình nói:

“Hoàng Hậu nương nương nói phải. Tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn nhận tội, đừng chấp mê bất ngộ như thế. Phụ mẫu ngươi ở nhà nếu biết ngươi làm người vô ơn như vậy hẳn là rất đau lòng.”

Điểm Cúc vốn đang quỳ thẳng người đột nhiên nghe Triệu Đức phi nói xong, thân thể run lên một chút rồi đổ sụp xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ta nhìn Điểm Cúc, chỉ có thể thay nàng thở dài một tiếng. Triệu Đức phi đúng là đã tìm được đường lui.

Quả nhiên, cuối cùng Điểm Cúc cũng ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, nói như người vô hồn:

“Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ nhận tội... Là nô tỳ hận Đức phi phạt trượng nô tỳ... cho nên mới bày trò... ám hại Đức phi... Đều do nô tỳ làm...”

Có lời này của Điểm Cúc sự việc đã hoàn toàn thay đổi. Chung quanh đã có người thở dài tiếc nuối.

Hoàng hậu nheo nheo mắt:

“Vậy sao? Đây không phải chuyện đùa. Ngươi đừng nói bừa.”

Điểm Cúc lại dập đầu thêm mấy cái:

“Nô tỳ không dám... Nô tỳ đúng là thủ phạm... Xin Hoàng Hậu nương nương xử tội...”

Hoàng Hậu cười lạnh:

“Nếu ngươi nói ngươi là hung thủ, vậy loại độc ngươi dùng để hại Bạch Thường tại là độc gì?”

“Cái này... nô tỳ...”

“Bản thân ngươi chỉ là một cung nữ nhị đẳng. Bổng lộc mỗi tháng không quá hai lạng bạc, ngươi lấy đâu ra tiền mua loại độc hiếm như vậy?”

“Là... Đức phi nương nương rộng rãi... luôn thương cho chúng nô tỳ rất nhiều bạc...”

“Độc này ngay cả Trần Thái y còn không nhận ra được, người luôn luôn ở trong cung đi đâu mà mua được loại độc này? Sao? Nói thử xem, người đã là thủ phạm thì phải biết chứ?”

“Nô tỳ... nô tỳ...”

Điểm Cúc bị Hoàng Hậu xoay như chong chóng, không còn dám ngẩng đầu lên nữa. Đức phi thấy vậy bèn hắng giọng:

“Ừm, Hoàng Hậu nương nương, tiện nhân này đã nhận tội rồi, những cái khác cũng không quan trọng nữa. Dù sao ả cũng đã hầu hạ muội một thời gian, không có công lao cũng có khổ lao. Muội thật sự không muốn truy cứu nữa.”

Khi Đức phi nói ra những lời này, dáng vẻ vô cùng khổ sở, trong giọng nói pha đau thương, nhìn vào không khác một vị chủ nhân từ bi hết lòng vì hạ nhân. Hoàng Hậu không nhìn đến đôi mắt chực ngấn lệ của Đức phi, chỉ lạnh nhạt nói:

“Chuyện này can hệ trọng đại, không những khiến Bạch Thường tại suýt mất mạng còn liên lụy Hòa phi và Đức phi, sao có thể cứ như vậy bỏ qua được? Bản cung cho rằng một cung nữ nhĩ đẳng như nàng ta hoàn toàn không có khả năng có được loại cổ độc này. Nhất định là sau lưng có người sai bảo. Bản cung nói có đúng không, Điểm Cúc?”

Thấy Điểm Cúc ngẩng đầu lên, Hoàng Hậu lại nói:

“Nếu người thành thật khai ra kẻ chủ mưu, bản cung có thể xin Hoàng Thượng khai ân cho người toàn mạng, thậm chí có thể cho người một số bạc lớn để người sớm xuất cung đoàn tụ với gia đình. Ngược lại nếu cứ chấp mê bất ngộ sẽ liên lụy đến cả nhà lớn nhỏ. Người phải nghĩ kĩ.”

Cơ hội ngay trước mắt thoáng chốc tuột khỏi tầm tay, Hoàng Hậu hẳn đã biết gần tội danh này lên đầu Đức phi sẽ không dễ dàng nhưng vẫn cố gắng bám trụ, lại còn mạnh tay đưa ra phần thưởng hấp dẫn như vậy, đủ thấy Hoàng Hậu đã chường mắt Đức phi đến mức nào.

Chỉ thương cho Điểm Cúc vô tội, bị dồn ép ở giữa, một bên là Đức phi như hồ ly, một bên là Hoàng Hậu như mãnh hổ.

Điểm Cúc ngẩng đầu, nhìn Hoàng Hậu một chút rồi lại nhìn Đức phi, cuối cùng rơi nước mắt, nói: “Tội lỗi đều là ở nô tỳ.”

Lời vừa nói xong, Điểm Cúc liền lao mình về phía cây cột lớn trong góc phòng. Ta thầm thấy không ổn, thân thể theo bản năng định nhảy ra ngăn cản Điểm Cúc, cũng may chỉ trong tích tắc đã kịp kiềm lại. Bây giờ không phải là lúc ta nên để lộ võ công. Và lại dù cứu sống Điểm Cúc bây giờ, tương lai nàng ta cũng không có gì tốt đẹp. Chết... thực ra không phải điều tồi tệ nhất.

Chỉ nghe một tiếng “bộp” thật lớn, Điểm Cúc đã ngã sòng soài ra đất như một bao tải gạo. Cái trán nhỏ xinh rách toạc một đường lớn như thể muốn xé đôi gương mặt tái nhợt kia ra. Máu tươi từ vết thương trào ra như suối, chảy loang lổ trên mặt Điểm Cúc, hoàn toàn tương phản với nước da trắng bệch.

Cảnh tượng hãi hùng làm những phi tử có mặt đều phải ré lên, những người xui xẻo đứng gần đều cố gắng lùi ra thật xa. Trịnh phi nhát gan nhất, nhìn thấy cảnh này thậm chí còn không kìm nổi một tiếng đã choáng váng ngã ra. May mà có Minh phi kịp thời đỡ lấy. Hoàng Đế chỉ nhìn qua một chút, liền phẩy tay ra hiệu cho người dọn dẹp. Ta nghe hẳn lắm bầm khe khẽ trong cổ họng: “Đỡ chết đi được.”

Hoàng Hậu cũng không nhìn lâu, mặt phượng cụp xuống, khẽ thở dài:

“Điểm Cúc chết rồi, mọi việc coi như ngã ngũ. Hoàng Thượng, chuyện này người định xử lý thế nào?”

Hoàng Đế thần nhiên đáp:

“Trẫm đã nói để Hoàng Hậu toàn quyền xử lý, Hoàng Hậu muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó.”

Hoàng Hậu mỉm cười:

“Đa tạ Hoàng thượng tin tưởng.”

Hoàng Đế gật gật đầu, thông thả nhắm nháp trà, dường như chờ đợi quyết định của Hoàng Hậu.

“Sự việc hôm nay xảy ra, thủ phạm là Điểm Cúc đã chết, xem như chấm dứt ở đây. Tuy nhiên...”

Ánh mắt uy nghiêm của Hoàng Hậu dừng trên người Đức phi:

“Việc này Đức phi cũng không tránh khỏi liên lụy. Nếu muội quản giáo hạ nhân cẩn thận hơn thì đã không có kẻ giở trò mờ ám trong cung.”

Triệu Đức phi cắn răng: “Thần thiếp biết tội. Xin Hoàng Hậu trách phạt.”

Hoàng Hậu không để ý đến thái độ bất mãn của Triệu Đức phi, cứ lạnh nhạt mà nói:

“Không phải là bản cung hà khắc với muội. Nhưng từ vụ việc của Bạch Thường tại khi trước, bản cung đã nói rõ, các vị muội muội phải cẩn thận quản lý người của mình, đừng để xảy ra thêm chuyện không hay, nếu không sẽ phạt nặng. Đức phi không phải quên rồi chứ? Nay muội quản giáo hạ nhân bắt

lực, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, bản cung quyết định... tạm thời thu lại loan án Đức phi của muội, cất bỏng lộc một năm. Ngoài ra muội muội hãy đóng cửa vài ngày, tập trung chỉnh đốn lại Hạ Lê cung. Đức phi, muội có phục không?”

Trong lòng ta thảm sát thương, Hoàng Hậu lần này ra tay không chút nương tình. Chẳng những thu lại án tín tượng trưng cho quyền lực của Đức phi, lại còn cất bỏng lộc, bắt cấm túc. Đức phi lần này đúng là tội chết có thể miễn, tội sống tránh không khỏi.

Nghe xong hình phạt của Hoàng Hậu dành cho mình, Đức phi giật bắn người, nhìn sang Hoàng Đế, lại thấy hần không nói lời nào, đành cúi đầu gắng gượng đáp:

“Thần thiếp tâm phục khẩu phục.”

Hoàng Đế nói được làm được, đã nói để Hoàng Hậu tự quyết thì thật sự không nhúng tay vào. Đến đây mấy tháng, ta không thấy Hoàng Đế đối với Hoàng Hậu có bao nhiêu ân ái, nhiều nhất cũng chỉ là mỗi tháng hai ngày mười lăm và mười tám đến Triều Lan cung ngủ lại, thỉnh thoảng cùng Hoàng Hậu dùng ngọc thiện một lần, nhưng phần kính trọng của hần đối với nàng chưa bao giờ thiếu. Lại nghĩ, Hoàng Đế bình thường ngàn lần dung túng Liễu Thực phi, bất luận nàng ta kiêu căng, quấy phá gì, hần cũng giả vờ không biết, có khi sẽ còn hùa theo. Thế nhưng mấy ngày trước, Liễu Thực phi gây họa ở Thuận Ninh cung, Hoàng Hậu phạt nàng ta cấm túc, Hoàng Đế vậy mà không hỏi đến một tiếng, cũng không đến Mẫu Đơn cung nửa bước. Bây giờ cũng không khác, hần cung chiều Triệu Đức phi như vậy nhưng dù Hoàng Hậu ra tay phạt nặng, hần cũng không có một chút nào bất mãn. Ở điểm này cũng có thể thấy hần đối với Hoàng Hậu có bao nhiêu kính trọng. Người ta thường hay nói, Hoàng Đế là bạo quân không có đầu óc, chỉ thích chém giết. Chuyện hần thích chém giết là có thật, ta nghe nhiều thấy nhiều, nhưng chuyện không có đầu óc ta lại không cho là vậy. Hoàng Đế còn trẻ, thường ngày cư xử tùy hứng, nhưng chỉ ít vẫn biết tôn trọng vợ cả, sùng thiếp nhưng không diệt thế. Đây đã là điều hiếm có. Mặt khác ta lại nghĩ, nếu không có phần tôn trọng này của Hoàng Đế, chưa biết chừng Hoàng Hậu đứng vững chốn hậu cung sẽ không dễ dàng như vậy.

Đức phi đã nhận phạt, tuồng hay cũng hạ màn. Hoàng Đế đứng lên, thân nhiên vờn vai một cái:

“Trời không còn sớm, trẫm về Cát Tường điện nghỉ ngơi trước. Các khanh cũng nghỉ sớm đi. Dương Quý cơ theo trẫm trở về.”

Hần nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi. Dương Quý cơ nghe Hoàng Đế gọi mình vui đến độ quên hết mọi thứ, cáo từ Hoàng Hậu qua loa mấy câu rồi vội vàng đuổi theo ngự giá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Hoàng Đế cùng Dương Quý cơ đi rồi, Đức phi cũng hậm hực xin cáo từ. Trong phòng chỉ còn lại Hoàng hậu và mấy người phi tử bọn ta. Tuy Hoàng Đế đã bảo bọn ta về sớm nghỉ ngơi nhưng chung quy trong chúng ta không có ai gan lớn như Đức phi. Chưa có sự đồng ý của Hoàng Hậu, cuối cùng cũng chẳng ai dám ra về trước.

“Bản cung đi thăm Bạch Thường tại một chút.”

Hoàng Hậu vịn tay cung nữ Xuân Linh, vén màn tiến đến bên giường Bạch Thường tại. Mấy người bọn ta lục đục theo đuôi.

Nhìn Bạch Thường tại mặt mũi trắng nhợt, mi mắt và môi tái xanh vì độc, yếu ớt nằm trên giường, Hoàng Hậu thở dài:

“Bạch Thường tại mệnh khổ, không đứng lại phải chịu giày vò như vậy. Nơi này chật hẹp ẩm thấp lại vừa vậy máu tanh, e rằng không hợp dưỡng bệnh.”

Hoàng Hậu muốn một mũi tên trúng hai con nhạn, nhân dịp này liền ra ý tứ muốn chuyển chỗ ở cho Bạch Thường tại. Tĩnh Tần nghe xong, mau miệng nói:

“Hoàng Hậu nương nương nói phải. Chi bằng để Bạch Thường tại dọn về lại Huệ Đàm cung. Dù sao cũng là nơi ở cũ, tỷ muội sống cùng nhau đã lâu cũng tiện chăm sóc nhau.”

Ta khẽ cười thầm.

Tĩnh Tần này lòng dạ cũng đủ độc. Bạch Diệu Hoa khi xưa là chủ Huệ Đàm cung, cả Tĩnh Tần và Dương Quý cơ đều ở dưới tay nàng. Bây giờ Bạch Diệu Hoa thân bại danh liệt, chủ vị đã đổi, trở về nơi cũ chẳng khác nào phải chịu thêm tội nhục. Dù Dương Quý cơ vẫn chưa là cung chủ nhưng bây giờ ở Huệ Đàm cung nàng ta lớn nhất, mà tính cách nàng ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Bạch Diệu Hoa ở dưới tay nàng ta làm sao sống tốt?

Hoàng Hậu cũng nghĩ như ta, nàng lắc đầu phản đối:

“Huệ Đàm cung tuy rằng tốt nhưng lại đông người quá, e không tiện.”

Ta đã hiểu ý tứ của Hoàng Hậu, bèn thuận theo mà nói:

“Nếu vậy hãy để Bạch Thường tại dọn đến Cẩm Tước cung của muội đi. Chỗ muội ít người, thuận tiện cho Bạch Thường tại dưỡng bệnh cũng đủ thanh tịnh cho nàng tiếp tục đóng cửa tu tâm”

Lời ta rất đúng ý Hoàng Hậu, nàng lập tức tán thành:

“Hòa phi nói rất phải. Sáng sớm ngày mai bản cung sẽ cho người tới Vị Tú hiền giúp Bạch Thường tại di chuyển. Thôi không còn sớm nữa, các muội hồi cung đi.”

Chúng phi mệt mỏi mấy canh giờ cuối cùng cũng đợi được câu này. Mấy vị phi tử đều thở phào nhẹ nhõm rồi lần lượt cáo từ. Riêng Trịnh phi ban này bị dọa đã sợ đến nửa tỉnh nửa mê, Hoàng Hậu phải sai người cáng nàng ra kiệu.

Vị Tú hiền cuối cùng chỉ còn lại ta và Hoàng Hậu. Hai người nhìn nhau một thoáng, ta biết không thể tránh được bèn nâng váy quỳ xuống chân nàng:

“Muội muội tự ý hành động, thỉnh tỷ tỷ trách phạt.”

Hoàng Hậu đỡ lấy tay ta, chậm rãi nâng dậy:

“Nha đầu ngốc, có cái gì mà phải trách phạt? Muội cũng không làm sai gì cả chỉ là quá mạo hiểm khiến bản cung có chút lo lắng mà thôi. . . Về sau nhớ nói trước với tỷ một tiếng.”

Ta cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi:

“Muội không phải cố ý giấu diếm tỷ, chỉ là... lần này muội không đoán được ý đồ của Đức phi. . . cũng không nắm chắc phần thắng. . . cho nên chỉ dám một mình liều mạng, không dám liên lụy tỷ tỷ.”

Hoàng Hậu sửa lại mấy sợi tóc rơi bên mang tai ta, dịu dàng nói:

“Đúng là nha đầu ngốc. Tỷ tỷ chẳng phải đã nói sẽ bảo vệ muội sao? Chỉ tiếc cơ hội tốt như vậy mà vẫn không hạ được Đức phi. . . Có điều như vậy cũng hả dạ. Chi tiết Đĩnh Cúc còn trẻ đã phải oan mạng.”

Ta chợt có ảo giác nàng chính là tỷ tỷ ruột của mình thật, bèn gật đầu: “Tỷ tỷ nói phải.”

Trong hậu cung này, từ phi tử tới cung nữ, ai mà không mang trên vai gánh nặng người thân? Đĩnh Cúc dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Kẻ tử cố vô thân như ta xét ra cũng có chỗ tốt. Không có gia đình nghĩa là không có chỗ dựa nhưng ngược lại cũng là không có điểm yếu cho người ta nắm thóp. Kể ra, ở hậu cung đây lại là một thế mạnh.

Lần này tính kế Đức phi, ta chỉ mong bảo toàn được mạng mình. Từ trước, ta đã biết Đức phi sẽ không dễ ngã như vậy cho nên không hi vọng gì nhiều. Hoàng hậu vậy mà có thể thừa cơ chém cho Đức phi vài nhát, thực ra đã là có lời rồi.

***

Lúc ta về đến Cẩm Tước cung cũng đã quá nửa đêm, vậy mà cung nhân chưa có kẻ nào đi ngủ. Vừa thấy ta về đến, Ngọc Thủy đã tái mặt chạy vội ra nắm lấy cánh tay ta, hét kéo kéo lại xoay xoay người ta như thể muốn kiểm tra xem có bị mất chút da thịt nào không. Tiểu Phúc Tử vừa khóc vừa cười lăn nhai:

“May mắn quá! Chủ nhân bình yên vô sự! Đúng là ăn ở ngay thẳng thì được phúc mà! May mắn quá!”

Ta sờ sờ đầu hán mấy cái, thầm nghĩ nếu ta thực sự ăn ở ngay thẳng thì đã chẳng còn mạng mà về.

Tạ Thu Dung đợi ta trong phòng, nghe thấy động liền vội bước ra:

“Ngươi không sao chứ?”

Ta thuận tay khoác lấy tay nàng đi trở vào phòng, cười nói:

“Bình an vô sự.”

Ngọc Thủy chuẩn bị cho ta một ít đồ ăn nhẹ lót dạ. Nhân lúc đang ngồi ăn, ta bèn để Ngọc Nga kể vắn tắt lại mọi chuyện.

Tạ Thu Dung nghe xong nhăn mặt nói:

“Đức phi không ngờ lại dám làm ra chuyện như vậy. Cũng may ngươi và Bạch Thường tại đã sớm có đối sách. Ta chỉ là không hiểu ngươi vừa mới nhập cung, lại luôn nhẫn nhịn các nàng, Đức phi vì sao phải nhắm vào ngươi?”

Ta thối nhẹ chén cháo hầm gà ác thơm lừng trước mặt chậm rãi vừa ăn vừa nói:

“Bởi vì ta mới vào cung không có ân oán với ai, cũng chẳng qua lại gì với Bạch Thường tại. . . Nếu như nói ta đi hạ độc Bạch Thường tại, ngươi có tin

không?”

“Đĩ nhiên không tin, nguoi không có động cơ.”

“Nhưng nếu có người nói ta là nhận lệnh của Hoàng Hậu đi diệt khẩu Bạch Thường tại, nguoi có tin không?”

“A...”

Ta thân cô thế cô, ở đây chỉ có Hoàng Hậu chống đỡ. Nếu là nàng ra lệnh ta tất phải làm theo, vậy nên nói Hoàng hậu sai ta đi hại Bạch Thường tại thì vô cùng hợp lý.

Tạ Thu Dung lại hỏi:

“Nhưng người dưới trướng Hoàng Hậu rất nhiều sao không phải kẻ nào đó mà cứ là nguoi?”

Ta cười cười, cảm thấy đầu óc nàng đôi lúc quá đơn giản nhưng vẫn tỉ mỉ giải thích:

“Là bởi vì nếu người độc hại Bạch Thường tại không phải ta mà là một phi tử ở trong cung đã lâu thì Hoàng Hậu sẽ phải tay rất dễ dàng. Chỉ cần nói nàng ta có tư thù là được. Đằng này một người không có động cơ như ta thì lại khác.”

Đây mới là chân tướng toàn bộ kế hoạch của Triệu Đức phi. Đầu tiên nàng ta cho người hại Tổ Linh đứt cổ họng không thể ca hát, lại vu tội này cho Bạch Diệu Hoa, trước mắt một mũi tên hai con nhạn. Nhưng Triệu Đức phi vẫn còn muốn bắn nhiều nhạn hơn. Nàng ta sắp đặt, giả vờ để Hàm Nhu mật báo cho ta rằng nàng ta muốn hại Trịnh Vân Anh, hòng làm ta rối trí. Thời gian qua, nàng vẫn luôn án binh bất động chính là chờ ta động lòng thương xót đưa đồ qua chỗ Bạch Diệu Hoa. Bất luận ta đưa đến cái gì, Mai Quyền cũng sẽ bỏ độc vào đó để vu cho ta tội độc hại Bạch Diệu Hoa. Theo lý thường ta chẳng có động cơ gì để hại Bạch Diệu Hoa, từ đó suy ra nếu ta thật sự hại nàng chỉ có thể là do bị người sai khiến. Mà ai có thể sai khiến ta? Phải nói ta tuy là một kẻ tử cô vô thân nhưng phân vị không nhỏ, sau lưng luôn có Hoàng Hậu che chở, kẻ có thể sai khiến ta e rằng không ai khác ngoài Hoàng Hậu. Như vậy, Triệu Đức phi liền có thể nhẹ nhàng chuyển mũi dao lên đầu Hoàng Hậu. Lại nói Hoàng Hậu vì lẽ gì mà phải sai ta đi hại Bạch Diệu Hoa – một nữ nhân đã không còn tương lai gì? Câu trả lời chỉ có một, chính là để bịt miệng nàng ta. Mà Bạch Diệu Hoa thì có cái gì để Hoàng Hậu phải bịt miệng? Tra thêm nữa thì chỉ còn một chuyện là vụ án mưu hại Tổ Linh khi trước. Triệu Đức phi tính toán vô cùng kỹ càng. Nếu tới bước này lại có người hỏi Hoàng Hậu vì sao lại phải hại Tổ Linh, ắt hẳn nàng ta sẽ đưa ra chứng cứ rằng Tổ Linh đắc sủng ngang ngược, từng nhiều lần làm chuyện càn quấy trước mặt Hoàng Hậu khiến Hoàng Hậu mất mặt, vì vậy mới muốn trừ bỏ cái gai này. Trùng hợp là Bạch gia đã từng có ý ngỗ ngược với Hà gia của Hoàng Hậu. Hoàng Hậu nhân dịp này nhỏ cỏ tận gốc triệt để diệt trừ cả Tổ Linh và Bạch Diệu Hoa. Động cơ đầy đủ, bằng chứng có thừa. Bấy lờng trong bấy, từng bước từng bước đưa kẻ khác vào tử huyệt.

Lúc trước, ta không đoán được hết âm mưu của Đức phi cho nên mới giờ chiều không nghe không thấy, giả vờ làm khúc gỗ, kiên quyết không đến Vị Tú hiên để thử xem tâm tính Đức phi rốt cuộc như thế nào. Đức phi tuổi trẻ, lại tự phụ mình thông minh tất nhiên sẽ có chỗ nóng vội. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng mới mười chín tuổi đã có được bậc này tâm kế, thật không dám nghĩ đến sau vài năm nữa, tích lũy thêm kinh nghiệm rồi sẽ tiến bộ đến mức nào.

Mặt Tạ Thu Dung càng nhăn lại:

“Hóa ra Đức phi lại luôn nhắm vào Hậu vị. Nhưng... ta vẫn cảm thấy nàng ta quá nóng vội.”

Ta gật đầu:

“Nàng ta mà không nóng vội ta làm sao còn toàn mạng?”

Kết cục lần này chẳng qua cũng là nhờ Đức phi nóng vội, lại xem thường ta và Bạch Diệu Hoa vô dụng cho nên mới thuận lợi như vậy. Lần sau sẽ không có chuyện dễ dàng nữa. Có điều lần này Đức phi bị Hoàng hậu chém cho mấy nhát không hề nhẹ nên “lần sau” tạm thời sẽ còn rất lâu, mấy ngày này ta tạm có thể kê cao gối ngủ.

“Chủ nhân, như vậy còn Ngọc Hy kia?”

Tiểu Phúc Tử hỏi.

Ta thấy hần vẫn luôn kiên trì muốn trị tội Ngọc Hy như vậy lại nhìn xuống chén cháo trước mặt vẫn còn hơi đầy, liền nói:

“Mang vào đây.”

Ngọc Hy nhanh chóng bị xách vào. Hai tay nàng ta bị trói quặt ra sau, tóc tai rũ rượi, y phục bẩn thỉu, bộ dạng đúng là của người bị nhốt vào kho cũi cả một ngày. Ngọc Hy nhìn thấy ta liền nhoài người tới mà khóc:

“Chủ nhân... chủ nhân... Tiểu Phúc Tử hần vu oan cho nô tỳ... Nô tỳ không có ăn trộm cái gì trong cung hết...”

Hôm nay thật không biết là ngày gì, ta kêu oan mỗi miệng mà nghe người khác kêu oan cũng mỗi tai. Cũng là Tiểu Phúc Tử lạnh lợi, lựa thay ta một lý do vô cùng thích hợp.

Cả ngày mệt mỏi, ta chẳng còn tâm trạng chơi mèo vờn chuột nữa, bèn vào thẳng ván đề:

“Vậy người giải thích cho ta cái thứ này từ đâu mà đến?”

Ngọc Thủy theo lời của ta lấy ra đôi vòng ngọc đưa đến trước mặt Ngọc Hy, nói:

“Thứ này tìm thấy trong phòng người. Người chỉ là cung nữ tam đẳng, lấy đâu ra đồ quý giá như vậy? Không phải trộm thì là cái gì?”

Ngọc Hy nhìn vòng ngọc xong, tái mặt lấp bắp:

“Cái này... cái này... là... nô tỳ được tặng...”

Ngọc Thủy hừ một tiếng, trào phúng nói:

“Ô, Ngọc Hy cô nương hẳn là có bản lĩnh! Suốt ngày ở trong Cẩm Trúc cung mà vẫn có thể khiến cho người ta mang đồ quý giá như vậy đến tặng... Chẳng hay vòng ngọc này là của quý nhân phương nào tặng cô nương vậy?”

Ngọc Hy khổ sở cắn môi, hiển nhiên là không dám nói ra. Ngọc Nga cũng cười cười phối hợp với Ngọc Thủy:

“Chủ tử trong cung tặng đồ cho hạ nhân đều có ghi chép lại rõ ràng. Vậy mà hôm nay ta đến Nội thị giám xin tra sổ lại không thấy có tên Ngọc Hy cô nương của chúng ta.”

Ta chậm rãi ăn cháo, nhường lại sân khấu cho Ngọc Thủy và Ngọc Nga giương nanh múa vuốt. Hôm nay diễn kịch quá nhiều rồi, bây giờ nhìn người khác diễn cũng thấy có điểm thú vị riêng.

Ngọc Hy bị Ngọc Nga và Ngọc Thủy dồn ép một trận, cuống quýt cả lên, không còn giữ được bình tĩnh, bắt đầu nói loạn:

“Bất luận là ai tặng cho ta... cũng không có liên quan tới các người... Chỉ cần biết đồ đạc của chủ nhân không mất thứ gì... Tức là ta không có ăn trộm...”

Ngọc Nga nghe xong lời này, nghiêm giọng nói:

“Cẩm Trúc cung không mất cái gì không có nghĩa là các cung khác cũng may mắn như vậy. Người nếu quả thực được tặng vì sao không nói được tên người tặng? Đây rõ ràng là hành vi của một tên trộm!”

Liếc thấy cháo trong chén đã voi gần hết, ta đặt chén xuống, nhắc tách trà Tiểu Phúc Tử dâng lên uống một ngụm rồi thông thả nói:

“Nếu đã là hành vi của một tên trộm, vậy cứ xét theo tội trộm cắp mà xử lý. Trả người lại cho Thượng Cung cục là được.”

Phạm là cung nhân phạm tội trộm cắp, nhẹ thì đánh gãy hai tay, nặng thì trượng tử. Nhưng đối với cung nhân mà nói, bình thường bị bệnh còn không mời được thái y chứ đừng nói là kẻ phạm tội. Hai tay bị đánh gãy dù không chết ngay nhưng vết thương không được chữa trị tất làm độc, cái chết từ từ đến mà lại còn phải chịu giày vò đau đớn, còn khổ hơn bị đánh chết ngay. Từ xưa tới nay, những cung nhân bị phạt đánh gãy hai tay không có bao nhiêu người sống sót. Mà có sống đi chăng nữa, tay gãy cả rồi thì làm được việc gì? Kẻ vô dụng ở trong cung sớm muộn cũng bị đẩy dọa đến chết. Bởi vậy Ngọc Hy nghe ta nói xong, mặt cắt không còn chút máu, điên cuồng lao đến chỗ ta gào khóc:

“Không... chủ nhân không thể trả nô tỳ về Thượng Cung cục được!... Nô tỳ không có trộm đồ của người!... Người không có bằng chứng nô tỳ trộm đồ của người!”

Tiểu Phúc Tử thấy Ngọc Hy phát cuồng, sợ nàng tổn thương ta, lập tức nhảy đến đá nàng ta một cái văng ra xa, chanh chua mắng:

“Thứ người như người mà cũng dám phạm thượng vô lễ với chủ nhân à?! Cái thứ...”

Ta phẩy tay bảo Tiểu Phúc Tử ngừng mắng, tiện tay vịn hán đứng dậy, đi đến trước mặt Ngọc Hy, cười nói:

“Muốn có bằng chứng sao? Được, bản cung cho người.”

Nói rồi đưa tay gỡ một cây trâm vàng trên tóc ném tới trước mặt Ngọc Hy.

Ngọc Hy ngờ ngác nhìn cây trâm lẫn một vòng trước mặt, chột như hiểu ra ý ta, hai tay vẫn bị trói, chặt vật né qua một bên, ré lên:

“Rõ ràng người ném thứ này tới chỗ ta! Người là chủ nhân của ta! Sao người có thể vu oan giá họa cho ta như vậy!”

Ta bật cười thành tiếng:

“Người vẫn còn nhớ bản cung là chủ nhân của người sao? Ha, nếu trước kia trí nhớ người cũng tốt như vậy thì bây giờ đã không đi đến bước này... Người nói bản cung vu oan giá họa cho người? Được, ở đây có ai nhìn thấy bản cung vu oan giá họa cho Ngọc Hy cô nương không?”

Ngọc Nga phản ứng nhanh nhất:

“Nô tỳ nhìn thấy rõ ràng cây trâm này chính là roi từ trong người Ngọc Hy ra!”

Tiểu Phúc Tử và Ngọc Thủy cũng nhanh chóng nói:

“Phải, phải, chúng ta cũng thấy như vậy!”

Ngọc Hy tròn mắt, há hốc miệng:

“Ngươi... các ngươi...”

Ta thở dài, ngồi lại chỗ cũ:

“Được rồi. Bằng chứng đã có đủ thì mang nó đi. Sớm mai đưa trả lại Thượng Cung cục.”

Ngọc Hy như vậy liền bị Tiểu Phúc Tử xách cổ lôi ra ngoài, miệng vẫn còn chửi rủa:

“Chu Đan Nguyệt... ngươi ngấm máu phun người... ngươi sẽ không được chết tốt đẹp đâu...”

Tiểu Phúc Tử nghe chướng tai, liền đám cho Ngọc Hy mấy cái, nhờ vậy mà Cẩm Tước cung lại được yên lặng. Ngọc Nga và Ngọc Thủy bắt đầu dọn dẹp.

Thấy Tạ Thu Dung vẫn ngồi ngẩn ngơ ở đó, ta cười hỏi nàng:

“Sao? Cảm thấy thủ đoạn của ta rất thấp hèn phải không?”

Tạ Thu Dung là người chính trực, không chừng nhìn cảnh này rồi sẽ ghét bỏ ta. Không ngờ nàng chỉ khẽ lắc đầu:

“Ta đâu phải kẻ vô tri. Là nàng ta bất trung với người, cũng đáng tội. Nếu để lại e sau này sẽ hại đến người. Chỉ là... ta cảm thấy ở chỗ này mạng người... thật nhỏ bé.”

Mai Quyên, Diễm Cúc, Ngọc Hy... Hôm nay, có ít nhất ba người vì ta mà vong mạng.

Ta hơi cúi đầu, bất giác nhìn xuống đôi tay mình. Mấy tháng nay ăn sung mặc sướng, đôi tay này trắng trẻo hơn nhiều, mấy vết chai trên đó cũng đã mờ đi không ít.

Thở một hơi thật dài, ta bản thân đáp:

“Ngươi nói phải. Đôi tay này của ta... lại nhiễm đầy máu tươi rồi.”

Chợt cảm thấy tay hơi ẩm áp, hóa ra là Tạ Thu Dung đã cầm lấy tay ta, trịnh trọng nói:

“Tự bảo vệ mình có gì không đúng? Hay là ngươi thích để máu của mình dính trên tay kẻ khác?”

Ta hiểu được thành ý của Tạ Thu Dung nên cũng không nói thêm lời bi thương khó xử nữa, chỉ đùa thêm vài câu cho vui vẻ rồi để Ngọc Chân đưa nàng về Tây viện nghỉ ngơi. Bản thân ta cũng lăn lên giường ngủ thẳng cẳng. Có lẽ nhờ mấy lời an ủi của Tạ Thu Dung mà đêm hôm ấy ta ngủ đặc biệt ngon, không hề mộng mị gì cả.

***

Mấy ngày này, hậu cung chuyển biến vô cùng lớn. Chưa đầy một tháng ngắn ngủi, hai vị đệ nhất sủng phi – Liễu Thục phi cùng Triệu Đức phi lần lượt bị cầm tù. Oai phong của Hoàng Hậu đã lên đến cực điểm. Phi tần ai nấy vui như xuân về. Không biết Hoàng Hậu dùng biện pháp gì mà thánh sủng đã san đều cho cả hậu cung, dĩ nhiên là những phi tử dưới trướng Hoàng Hậu vẫn được nhiều ơn mưa móc nhất. Ngay cả Trịnh phi cũng được sủng hạnh một hai lần, có điều nàng ta không vui vẻ như người khác. Đến lúc chỉ có hai người nàng mới lên lút nói với ta, Hoàng Đế coi nàng như cái gối gác chân, cả đêm đều gác chân lên người nàng mà ngủ làm cho nàng không trở mình được, suýt chút vẹo cả lưng. Nhìn bộ dạng vừa ảm ức kẻ tội, vừa nghiêng nghiêng người tự đâm lưng của Trịnh Văn Anh, ta chỉ biết thở dài ngán ngẫm, nàng cứ như vậy không biết là tốt hay là xấu.

Ngọc Hy trở về Thượng Cung cục, nghe đâu đã bị trọng tể rồi. Thượng Cung cục làm việc trước nay đều nhìn mặt chủ nhân, đối với người của Hoàng Hậu, bọn họ đúng là không dám chậm trễ, nhaoáng một cái liền đánh chết, lại còn phải người đến bẩm báo với ta. Chuyện này truyền ra, trong Cẩm Tước cung vô thanh vô tức bỗng xuất hiện một tin đồn nho nhỏ, rằng Ngọc Hy chẳng phải trộm cắp gì mà thực chất là bất trung với ta cho nên mới phải chết. Vì vậy mà cung nhân trong Cẩm Tước cung đối với ta càng kính cẩn hơn, cứ như sợ ta cảm thấy bọn họ không đủ trung thành. Hơn nữa, thanh danh “bồ tát sống” của Đức phi tặng ta khi trước cũng dần dần lắng xuống. Trước cảnh tượng này ta không thể không khen Ngọc Nga một câu, bản lĩnh tung tin đồn của nàng thực sự hữu dụng. Chuyện Dương Quý cơ giờ trở ở chỗ ta, ta cũng đã đem báo lại với Hoàng Hậu kèm theo vật chứng là đôi vòng ngọc gói trong khăn lụa. Hoàng Hậu trầm mặc một hồi, cuối cùng vỗ vỗ lên lưng bàn tay ta mà nói:

“Để muội muội chịu ảm ức rồi. Bản cung nhất định cho muội câu trả lời thỏa đáng.”

Ta biết gia thế Dương Quý cơ không tệ, hiện giờ thánh sủng vẫn đều đặn, nàng là một quân cờ tốt, Hoàng Hậu sẽ không vì đòi lại công bằng cho ta mà bỏ đi quân cờ tốt này. Chỉ là ta cũng biết những người làm việc lớn như Hoàng Hậu, tâm đa nghi vô cùng lớn, không cần biết hành động của Dương Quý

cơ là vì đồ kị ta hay là bất trung với Hoàng Hậu thì cũng đã gieo vào lòng Hoàng Hậu một hạt giống nghi ngờ. Theo thời gian, hạt giống này sẽ càng ngày càng lớn, đến một ngày nào đó, nó sẽ lớn đến mức đủ sức nghiền chết Dương Quý cơ. Dầu vậy, đó còn là việc của ngày sau. Hiện tại, ta cứ vui vẻ tiếp nhận đồng quả cáp cao ngất từ Triều Lan cung đưa đến, xem như Hoàng Hậu bù đắp cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Sức khỏe của Bạch Diệu Hoa dần dần bình phục.

Tuy nàng vẫn đang phải chịu phạt cấm túc nhưng đã dời đến ở trong cung của ta, ta lại là cung chủ nên vẫn có thể lui tới chăm sóc nàng. Theo quy chế thì Thường tại vị có thể có hai cung nữ, hai thái giám theo hầu. Chỉ vì khi trước Bạch Diệu Hoa thất thế, là một chủ tử không còn hy vọng nên không ai muốn cùng nàng chịu khổ, chỉ có một cung nữ hỗn xược do Triệu Đức phi đưa đến mà thôi. Hoàng Hậu tỏ ý muốn để những người trước kia từng hầu hạ nàng quay lại nhưng Bạch Diệu Hoa từ chối. Ta cũng hiểu những kẻ này trước kia đã rũ bỏ nàng thì nàng cũng chẳng cầu bọn họ quay lại. Về điểm này, ta đồng ý với nàng ấy, những kẻ như thế không có gì tốt đẹp.

Hôm nay, nhân lúc Bạch Diệu Hoa gần như hoàn toàn hồi phục, Thượng Cung cục tuân lệnh Hoàng Hậu đưa đến mấy tiểu thái giám, cung nữ mới cho Bạch Diệu Hoa lựa chọn.

Bạch Diệu Hoa ngồi ngay ngắn trên sạp gỗ ngoài hiên Đông viện phơi nắng, ánh mắt lười nhác lướt qua những cung nhân đang xếp hàng ngay ngắn trước mặt, nói:

“Lâu nay ta gặp nhiều chuyện không may, bây giờ lựa chọn người cũng muốn lựa người nhiều phúc khí chút, coi như giảm bớt vận xui. Các người ai còn đủ thân sinh phụ mẫu thì bước qua bên phải, ai phụ mẫu mất sớm chỉ còn huynh đệ tỷ muội thì bước sang bên trái.”

Đám cung nhân trước mặt nàng nghe xong liền khẩn trương bước qua bước lại một hồi, làm thành hai hàng riêng biệt, chỉ còn lại hai cung nữ tầm mười lăm mười sáu tuổi vẫn đứng tro tro chỗ cũ. Bạch Diệu Hoa thấy vậy liền hỏi:

“Hai người các người cứ đứng đấy là thế nào?”

Hai cung nữ nọ cúi đầu, một trong hai người lí nhí đáp:

“Bẩm tiểu chủ, nô tỳ là cô nhi, từ nhỏ lưu lạc, không biết phụ mẫu là ai.”

Người còn lại cũng khẽ nói theo:

“Quê nô tỳ hai năm trước có ôn dịch, nô tỳ phúc mỏng, cả nhà đều chết sạch, chỉ còn lại mình nô tỳ.”

Bạch Diệu Hoa gật đầu, lại nhìn qua đám người này một chút rồi xua tay nói:

“Các người đều về Thượng Cung cục trước đi. Ta đã chọn xong rồi. Lát nữa sẽ báo với Thượng Cung đại nhân lấy người sau”

Chờ đến khi bọn họ đi khuất, Bạch Diệu Hoa mới nghiêng đầu nhìn ta đang ngồi bên cạnh, hỏi:

“Tỷ tỳ thấy thế nào?”

Bạch Diệu Hoa từ khi tỉnh lại, không biết vì sao lại sửa cách xưng hô, gọi ta là tỷ tỳ, ta cũng tùy ý kêu nàng muội muội. Bây giờ để nàng tự chọn lựa, ta chỉ ngồi yên một bên đóng vai vật trang trí, nghe nàng hỏi như thế, ta biết nàng đã chọn xong, chỉ cười:

“Nô tài tùy thân, đúng là nên chọn những người có phúc khí một chút.”

Bạch Diệu Hoa cũng tán thưởng:

“Tỷ tỳ cũng cho là thế? Như vậy... cứ chọn hai cung nữ ban này đi. Chỗ muội chẳng có việc gì, hai người đủ rồi.”

Ta lật lật danh sách trên tay, lơ đãng nói:

“Hai người ban này... là Tư Dao và Tư An, đều là cô nhi. Quả đúng là hai đứa trẻ nhiều phúc khí.”

Ở trong hậu cung này, những kẻ cô cút như vậy so ra lại có nhiều phúc khí hơn kẻ khác.

Bạch Diệu Hoa khẽ cười:

“Cũng là nhờ Hoàng Hậu nương nương.”

Ta đặt danh sách xuống, vỗ nhẹ lên vai Bạch Diệu Hoa:

“Hoàng Hậu nương nương luôn chiều cố muội. Muội đừng cứ cố chấp như vậy.”

Cố chấp muốn ăn thua đủ với Hoàng Hậu chẳng phải điều gì tốt. Ngay cả Thục phi và Đức phi còn bị Hoàng Hậu làm cho điều đứng, một phi tàn thất sùng lấy cái gì để đối đầu với Hoàng Hậu?

Bạch Diệu Hoa vẫn cười cười:

“Muội dĩ nhiên biết. Trước nay muội luôn hưởng phúc của Hoàng Hậu nương nương. . . Có điều phiền phức này. . . nếu không có tỷ tỷ, muội đã chẳng còn được ngồi đây mà hưởng nữa.”

“Diệu Hoa. . .”

Ta ái ngại nhìn Bạch Diệu Hoa. Nét cười trên mặt nàng chợt trầm xuống.

“Không phải sao? Nếu hôm đó không có tỷ tỷ dẫn đường bây giờ đã chẳng còn Diệu Hoa nữa, lấy đâu ra người ngồi đây hưởng phúc của Hoàng Hậu nương nương ban xuống.”

Từ lúc Bạch Diệu Hoa tỉnh lại đến nay đã mấy hôm thì đây là lần đầu tiên nàng trực tiếp đề cập đến chuyện này.

Bạch Diệu Hoa thấy ta yên lặng lắng nghe, bèn cúi đầu nói tiếp:

“Ngày đó sau khi tỷ tỷ trở về, Mai Quyên liền mang cho muội một chén canh gà. Muội thường ngày cháo loãng còn khó có, nói chi tới canh gà, liền biết Mai Quyên có vấn đề. Muội vui vẻ bung lên và uống nhưng không hề chạm môi vào. Mai Quyên thấy muội đã chịu uống canh bèn bỏ đi. Thời gian nàng ta ở Vĩ Tú hiên mỗi ngày không bao nhiêu, rảnh ra liền trốn đi chơi. Đợi nàng ta đi rồi muội mới lấy trăm bạc ra thử, quả nhiên trăm bạc hóa đen. Muội bèn đổ chén canh ấy đi.”

Nghe Bạch Thuờng tại nói, ta cảm thấy chuyện cũng gần như ta dự tính, bèn đáp:

“Bởi vì ta tay không đến chỗ muội, cho nên nếu họ muốn đồ tội cho ta thì nhất định phải hạ độc thủ với muội ngay. Như vậy mới có thể vu oan ta tự tay hạ độc muội.”

Nếu ta thực sự mang đồ đến tặng, Mai Quyên có thể phải một thời gian sau mới ra tay vì Bạch Diệu Hoa sẽ không dùng đến đồ của ta ngay. So với việc không biết khi nào bọn họ mới ra tay, chỉ bằng ta cứ mặt dày tay không đi đến, ép bọn họ phải ra tay ngay vậy mới dễ đề phòng.

Bạch Diệu Hoa cười, gật đầu:

“Sau đó, muội đem độc được tỷ đưa tẩm vào khăn tay của Triệu Đức phi đang cất kỹ vào tủ, rồi mới tẩm lên chiếc khăn thường mang bên người. Cuối cùng uống trước hai viên thuốc giải độc rồi mới tự bôi độc lên mặt mũi mình, tự mình trúng độc.”

Mai Quyên trở về, nhìn thấy Bạch Diệu Hoa không khỏe liền cho rằng Hạc Đình Hồng phát tác. Để chắc chắn đoạt được mạng Bạch Diệu Hoa, Mai Quyên vội tưởng nàng bệnh cũ tái phát, chỉ đỡ đi nghỉ, rất lâu sau mới báo thái y và Hoàng Hậu. Nếu không phải nhờ hai viên thuốc kia kiểm soát độc chất lại, bảo vệ phủ tạng, Bạch Diệu Hoa khó mà toàn mạng.

Tuy ta đã cho Bạch Diệu Hoa thuốc kiểm độc trước, nhưng lòng vẫn luôn bất an. Cổ độc này vốn là của Y Tiên để lại, ắt chẳng phải thứ tầm thường. Ta vẫn luôn lo sợ thuốc kiểm độc không phát huy được tác dụng, hoặc thái y không đủ năng lực, cũng sợ thể lực Bạch Diệu Hoa yếu ớt không cầm cự nổi. Thẳng thắn mà nói, cho dù Bạch Diệu Hoa chết, kế hoạch của ta vẫn thành công, ta vẫn sẽ an toàn thoát thân, vốn không cần lo lắng.

Lý trí ta tự nhủ như vậy, nhưng lòng cứ hỗn loạn không yên. Sợi dây thông lòng này do chính tay ta quàng vào cổ Bạch Diệu Hoa, nếu nàng vì vậy mà vong mạng, ta thật sự không biết sẽ phải đối diện với bản thân thế nào. Mùi máu tanh trên tay ta chưa bao giờ phai nhạt, nỗi ám ảnh tanh tươi ấy chưa bao giờ rời khỏi tâm hồn ta, luôn chực chờ muốn nuốt chửng ta. Sống trong hậu cung đen tối quá lâu, ta luôn biết sẽ không có giải pháp nào trọn vẹn đôi đường, cũng như sẽ không có âm mưu nào tất cả mọi người đều có thể toàn mạng mà thoát ra. Người sống ta chết – đây chính là nguyên tắc cơ bản nhất trong hậu cung. Một khi phải đứng trước lựa chọn giữa bản thân và người khác, cuối cùng ta vẫn sẽ ích kỷ mà chọn bảo toàn mình.

Có những lời an ủi của Tạ Thu Dung, lòng ta nhẹ nhõm hơn nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn quên đi được hình ảnh Đỉnh Cúc nằm dưới đất như một con rối đứt dây, văng trần nứt toác như có thể nhìn thấy tận xương, máu tươi từ nơi đó trào ra, chảy loãng lổ. Ta vẫn nhớ đôi mắt ấy, đến phút cuối vẫn mở to, ầng ầng nước.

Đỉnh Cúc chết không nhắm mắt.

Ta nén tiếng thở dài, nhìn lại Bạch Diệu Hoa đang mỉm cười dịu dàng ngồi bên cạnh, gánh nặng trong lòng dường như nhẹ đi. Chỉ ít, Bạch Diệu Hoa vẫn khỏe mạnh ngồi ở đây.

Chỉ ít, ta vẫn có thể bảo toàn được một người.

Đến tận lúc này, ta mới hiểu vì sao mình lại tha thiết muốn cứu Bạch Diệu Hoa như thế.

Ta... chẳng qua chỉ là muốn cứu lấy lương tâm đang dần dần bị bóp nát của mình.

Bạch Diệu Hoa thấy ta im lặng hồi lâu, liền cười hỏi:

“Tỷ tỷ sao lại ngẩn ra như thế?”

Ta hơi giật mình, khẽ lắc đầu, lại chợt nghĩ đến một điểm còn băn khoăn trong lòng, liền hỏi nàng:

“Lúc đó muội làm sao có thể tìm được vào số khăn tay trong hộp mà vẫn giữ cho chúng khô ráo như vậy?”

Bạch Diệu Hoa bật cười:

“Thì ra tỷ đang nghĩ chuyện này sao? Cũng chẳng có gì lợi hại cả. Trước đó muội bất cẩn té ngã trật chân nhưng không mời được thái y, Mai Quyên đi một hồi mang về cho muội một vò rượu trắng, bảo xoa bóp một lúc sẽ khỏi. Muội dùng không bao nhiêu cho nên đến hôm đó vẫn còn.”

Cuối cùng ta đã hiểu, thì ra lại đơn giản như vậy. Rượu bay hơi rất nhanh, pha chút rượu vào trong độc sẽ đẩy nhanh thời gian bay hơi của độc lên nhiều lần. Dùng cách này để tẩm độc, chỉ cần hong khăn trước gió một chút khăn sẽ khô ráo không còn dấu vết. Hộp đựng khăn tay làm bằng gỗ trầm thơm, bỏ vào trong hộp đó, mùi rượu còn sót lại sẽ bị át đi.

Sự lạnh bạc của người đời, trở trêu thay, cuối cùng lại cứu chúng ta một mạng.

Ta thở dài, siết tay Bạch Diệu Hoa:

“Muội chịu khổ rồi.”

Bạch Diệu Hoa cười chua chát:

“Đã liệu như vậy mà vẫn không làm gì được Đức phi.”

Ta an ủi nàng:

“Lần này Đức phi cũng đã được một bài học. Chỉ ít là đưa được muội về đây, từ nay chúng ta tỷ muội chiếu cố lẫn nhau, cũng là việc tốt. Hoàng Hậu... tỷ ấy đã nói, đợi muội chịu phạt đủ một năm, tỷ ấy sẽ giúp muội thăng lên vài vị, lúc đó sẽ tốt hơn nhiều...”

Bạch Diệu Hoa mỉm cười, lơ đãng nắm lấy tay ta, nói một câu không mấy liên quan:

“Muội chỉ có một người tỷ tỷ mà thôi.”

***

Không có Thục phi và Đức phi điều võ dương oai, Thái Hậu cũng không xuất hiện, chuỗi ngày này ở hậu cung có thể coi là bình yên hiếm thấy. Tâm tình của Hoàng Đế không tệ, từ đó đến nay vẫn chưa hạ lệnh giết thêm người nào, lại còn ban thưởng xuống không ít. Cẩm Tước cung của ta không làm gì mà cũng được thưởng một hộp trang sức. Ta nhìn chiếc hộp chứa đầy trang sức lấp lánh, cảm thấy quá chói mắt, tiện tay lựa ra một chiếc nhẫn bạc. Chiếc nhẫn mỏng mảnh giản dị, điểm đáng chú ý duy nhất là mặt nhẫn làm bằng hồng ngọc trong suốt, khắc hình một đóa hoa hồng nở rộ. Cánh hoa ngọc tinh xảo đến mức làm cho người ta có cảm giác nó đang thực sự lay động. Chiếc nhẫn đeo vừa vặn vào ngón áp út của ta, trông không quá xa xỉ mà lại đủ trang nhã.

Nói là ban cho Cẩm Tước cung, như vậy Bạch Diệu Hoa cũng nên có phần. Ta chỉ lấy một chiếc nhẫn này đeo lên tay, còn cả hộp đều đưa cho Ngọc Nga mang tới Đông viện cho Bạch Diệu Hoa.

“Bạch tiểu chủ ngoài việc tạ thánh ân và đa tạ chủ nhân ra thì một chút cũng không nhìn đến hộp trang sức, giao cho Tư Dao đem đi cất. Về mặt bình thường, không có biểu cảm gì.”

Ngọc Nga cẩn thận bẩm báo lại.

Ta gật đầu, trầm nghĩ Bạch Diệu Hoa là đích nữ nhà quyền quý, mấy thứ vàng bạc này e rằng nhìn đã quen mắt rồi, sao có thể vì một hộp trang sức mà vui vẻ.

Ngọc Nga thấy ta không ý kiến gì, bèn cười cười chuyển đề tài:

“Mấy hôm nay Hạ Lê cung thật nhộn nhịp. Đức phi quả vâng lời Hoàng Hậu nương nung, tận lực chinh đốn cung nhân, tất cả những người có liên quan đến Điểm Cúc đều bị trừ bỏ. Thậm chí, có mấy cung nữ xui xẻo chỉ là từng trò chuyện với Điểm Cúc mấy câu cũng không thoát được. Tất cả đều bị đưa trả về Thượng Cung cục, e rằng kết cục sau này cũng không có gì tốt đẹp.”

Ta ngập dài một cái:

“Đức phi làm gì cũng tận lực cả.”

Ngọc Nga bước đến xoa bóp vai cho ta, vừa nói:

“Nghe Ngọc Thủy nói, Đức phi giận đến mức muốn phát điên... Đêm hôm đó trở về liền giống như Thục phi, đập phá làm loạn. Ngay cả Quỳnh Thục nghi thường ngày thân cận cũng phải sợ hãi đóng chặt cửa, tối ngày ở trong phòng không dám lộ mặt ra ngoài, sợ chọc trúng Đức phi.”

Hai vai được xoa bóp thoải mái, ta hài lòng thả lỏng thân thể, cười đáp:

“Đức phi làm thế nào giống Thục phi được? Thục phi đập toàn công phẩm Tùy Khâu, Đức phi lại chỉ đập một đồng đồ sứ thông thường.”

Ngọc Nga ngăn ra:

“Ý chủ nhân là...?”

“Làm hỏng công phẩm là tội mất đầu, trong khi chỗ đồ sứ kia cung nào cũng có, hỏng rồi thì bảo Thượng Cung cục mang đến cái khác là được, giống nhau thế nào được?”

Bây giờ các nàng đắc sủng, muốn đập cái gì thì đập cái đó, Hoàng Đế sẽ chẳng so đo. Nhưng ngày tháng qua đi, khi sủng ái chẳng còn như trước thì những việc dung túng khi xưa sẽ trở thành vết nhơ không thể nào gột rửa.

“Đức phi... ngay cả lúc nổi giận cũng suy nghĩ chu toàn như vậy.” Ngọc Nga cười khò.

Ta cũng thở dài:

“Cũng là trái đào ăn dở, nhưng khi thì là tận trung, khi thì là bất kính. Đức phi tất hiểu rõ đạo lý này.” (1)

Ngọc Nga cúi đầu suy nghĩ. Đương lúc ta còn đang thắc mắc nàng có hiểu hay không, thì Ngọc Nga lại nói sang chuyện khác:

“Hôm nay là sinh thần Tĩnh Tần, chủ nhân có biết Hoàng Thượng ban thưởng nàng ấy cái gì không?”

Ta bật cười, búng vào trán Ngọc Nga một cái:

“Còn đánh đồ ta? Dĩ nhiên là thăng vị rồi.”

Ngọc Nga xoa trán, ngạc nhiên hỏi:

“Sao chủ nhân biết?”

Ta nhếch khóe miệng, lười biếng ngả người nằm ra sập:

“Lần trước Tĩnh Tâm Lan có công ngăn cản Lão Phật gia ăn đồ mặn, thêm nữa là Hoàng Thượng gần đây luôn ưa thích nàng ấy.”

Ngọc Nga nhanh nhẹn lấy gối mềm kê cho ta nằm, nói liến thoắng:

“Chủ nhân nói phải. Sáng sớm hôm nay, Hoàng Thượng đã khẩu dụ gia phong Tĩnh Tần lên hàng Tu dung, cuối năm nay sẽ chính thức làm lễ sắc phong. Hoàng Hậu cũng ban thưởng xuống rất nhiều.”

“Ồ, nếu vậy người cũng nên sửa cách xưng hô đi thôi. Hoàng Thượng đã mở kim khẩu, trước sau gì nàng ấy cũng là Tĩnh Tu dung.”

“Vâng ạ.”

Không ngoài dự đoán, Tĩnh Tâm Lan đã thăng đến hàng chính tam phẩm. Có điều bây giờ mới là hạ chí (2), nàng ta có thể chờ đến đại điển sắc phong vào cuối năm hay không, còn phải chờ xem phúc khí của nàng ta đến đâu.

“Nô tỳ thật không hiểu, Hoàng Hậu nương nương sao lại để Tĩnh Tu dung thăng vị thuận lợi như thế? Sau này chẳng phải sẽ gây phiền phức cho chúng ta sao?”

Ngọc Nga phe phẩy quạt giấy xua bớt cái nóng mùa hạ cho ta dễ ngủ, trầm ngâm nói:

Ta vùi đầu vào gối bông mềm mại, sau lưng lại có Ngọc Nga quạt mát, mi mắt nặng dần, chỉ kịp mơ màng nói một câu “Cây cao gió cả” liền chìm vào mộng đẹp.

Được ngủ ngày là một trong những lợi ích nhỏ của việc làm phi tử.

Thế nhưng, có lẽ số ta rất xui xẻo, ngay cả một lợi ích nhỏ như vậy cũng không thể hưởng cho trọn vẹn. Vừa mới mơ màng ngủ được một lát đã thấy vai mình bị lay mạnh, ta nhần mảy, lồm cồm bò dậy, liền thấy Ngọc Nga hốt hải gọi:

“Chủ nhân, Lý công công truyền tin, Hoàng Thượng triệu kiến người.”

Ngọc Nga vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng Lý Thọ từ ngoài cửa the thé vọng vào:

“Nương nương, xin chuẩn bị nhanh một chút, Hoàng Thượng đang đợi.”

Ta dụi dụi mắt, khẽ hỏi Ngọc Nga:

“Bây giờ là giờ nào? Sao Hoàng Thượng lại triệu kiến gấp như vậy...”

Ngọc Nga nhìn đồng hồ cát, lại nhìn ra ngoài trời, lo lắng đáp:

“Vẫn đang là giờ Thìn ạ.”

Nói xong nàng ta lại hạ giọng thật thấp, như sợ Lý Thọ nghe được:

“Chủ nhân, giờ này hằng ngày là lúc Hoàng Thượng nghị luận cùng các vị đại nhân ở ngự thư phòng. Theo lý mà nói... Hoàng Thượng không thể triệu kiến người vào lúc này được.”

Hiểu được lo lắng trong lòng Ngọc Nga, ta hướng ra phía cửa phòng, thử thăm dò:

“Lý công công, xin hỏi Hoàng Thượng vì lẽ gì mà triệu kiến bản cung gấp gấp như thế?”

Lý Thọ ở bên ngoài, không những không trả lời mà còn hồi thúc thêm:

“Nô tài nào dám trộm đoán thánh ý... Xin nương nương nhanh chóng chuẩn bị, để chậm trễ... Hoàng Thượng trách tội xuống, nô tài gánh không nổi đâu ạ...”

Giọng Lý Thọ vô cùng gấp gáp, có vài phần giống với lần Hoàng Đế triệu ta đến Noãn các ba ngày. Nhưng lần này... giờ giấc không đúng. Nhất định có điều khuất tất.

Ngọc Nga hoảng hốt cầm chặt tay ta:

“Chủ nhân, chuyện này... thật sự kì quái! Phải làm sao đây?”

Ta thở hắt ra:

“Còn làm sao được? Lý Thọ đã tự mình đến mời, ta không thể không đi. Thôi, mau giúp ta thay y phục. Nếu thực sự là Hoàng Thượng triệu kiến thì không thể chậm trễ được.”

***

Trưa tháng sáu nắng chói chang.

Ta và Lý Thọ đi vội đến mức không kịp mang ô. Đoạn đường từ Cẩm Tước cung đến Cát Tường điện ngồi kiệu thì còn không sao, khi tới cổng Cát Tường điện rồi, phải đi bộ vào mới thấy thế nào là nắng cháy da cháy thịt. Cũng vì Hoàng Đế tính cách thất thường, chỉ có cung nữ và thái giám ngự tiền mới được ra vào nên ta đành để Ngọc Nga đứng đợi trước cổng Cát Tường điện, còn mình đi theo Lý Thọ. Giờ nhìn thấy trời nắng như thế, lại nghĩ đến Ngọc Nga phải đứng giang nắng chờ đợi, lòng không khỏi xót xa.

Bước thấp bước cao theo sau Lý Thọ trên con đường nhỏ nối liền từ cửa hông, nhìn ánh nắng phản chiếu rực rỡ trên toàn cung điện mái ngói lưu ly phía trước, lòng ta càng thêm bất an.

Lúc này ta lại chẳng thể đoán được điều gì.

Lý Thọ là tâm phúc của Hoàng Đế, về độ tín nhiệm thì chỉ sau lão tổng quản Tô Trường Tín mà thôi. Ta không dám nghĩ hấn giả truyền thánh ý. Nhưng mà đột ngột triệu kiến gấp rút vào lúc này quả thực rất đáng nghi.

Nổi bất an trong lòng càng lúc càng dâng cao, cao đến nỗi ta không thể nhin nổi nữa. Mắt nhìn thấy Lý Thọ đang đi phăng phăng về hướng ngự thư phòng, ta liền dừng bước:

“Lý công công, có phải bản cung nên đến Noãn các đợi Hoàng Thượng không?”

“Hoàng Thượng truyền nương nương đến Ngự Thư phòng, nương nương vẫn nên đến đó thì hơn.”

Lý Thọ chỉ quay đầu nói với ta một câu như vậy, rồi lại hốt hải đi như bay. Hấn đã nói thế, ta đành cắn răng dậm bước đuổi theo, lòng nghĩ nơi đây dù sao cũng là Cát Tường điện, Lý Thọ sẽ không giả truyền thánh chỉ, cũng không làm gì ta được.

Mãi đến khi tới trước cửa Ngự Thư phòng, ta mới biết mình đã làm to.

Làm to rồi!

Ngự Thư phòng có đến hơn mười người mặc quan phục khác nhau, kẻ đứng người quỳ nháp nhô, còn Hoàng Đế thì đang đứng trước thư án, một tay chống hông, một tay trở vào mặt một vị lão thần râu tóc bạc trắng đang quỳ bên dưới. Nhìn bộ dạng nể nang người đến nổi đỏ mặt tía tai, sát khí đằng đằng của Hoàng Đế, có lẽ vị lão thần kia sẽ không giữ nổi đầu.

Tuy ta không biết chuyện tày trời gì đang diễn ra ở trong đó, nhưng có một điều hoàn toàn chắc chắn: Hoàng Đế không thể triệu kiến ta trong tình cảnh như vậy!

Lý Thọ thực sự dám giả truyền thánh ý!

Ta cắn răng, quay đầu nhìn trừng trừng Lý Thọ, thấp giọng nói:

“Lý công công, giả truyền thánh ý là tội chém đầu!”

Mặt Lý Thọ hiện lên vẻ khó xử. Ta không dư thời gian để nghe hắn biện giải, lập tức xoay người bỏ đi. Trong đầu ta lúc này chỉ có một ý nghĩ là phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Mặc kệ đầu của Lý Thọ, ta cứ phải chạy để giữ đầu của mình cái đã.

Không ngờ Lý Thọ lại dám túm lấy tay áo ta:

“Nương nương... xin nghe nô tài giải thích...”

Ta giật mình, rút tay áo ra khỏi tay Lý Thọ, trừng mắt nhìn hắn:

“Lý công công! Ta với công công không thù không oán, công công vì sao lại muốn lấy mạng ta?”

Lý Thọ lắc đầu, hốt hoảng nói:

“Nô tài nào có ý đó! Hôm nay nô tài to gan giả truyền thánh ý cũng là việc bất đắc dĩ... chỉ là để mời nương nương đi giá, không thể làm khác...”

Lý Thọ càng nói càng hoảng, vòng vo mãi vẫn chưa nói ra chuyện gì. Ta đã sợ đến run người, không chịu được nữa, đang định túm váy bỏ chạy thì nghe một giọng nói từ sau lưng truyền đến:

“Hòa phi nương nương, xin nghe lão nô nói một lời!”

---

(1) Lấy ý từ điển tích về Di Từ Hà và vua nước Vệ:

Trước, vua nước Vệ rất yêu Di Từ Hà. Cái phép nước Vệ, ai đi trộm xe của vua, thì phải tội chặt chân. Mẹ Di Từ Hà đau nặng. Đêm khuya có người đến gọi, Di Từ Hà vội vàng lấy xe vua ra đi. Vua nghe thấy, khen rằng: “Có hiếu thật! Vì hết lòng với mẹ, mà quên cả tội chặt chân.”

Lại một hôm, Di Từ Hà, theo vua đi chơi ở ngoài vườn, đang ăn quả đào thấy ngọt còn một nửa, đưa cho Vua ăn. Vua nói: “Yêu ta thật! Của đang ngon miệng mà biết để nhường ta.”

Về sau, vua không có lòng yêu Di Từ Hà như trước nữa. Một hôm phạm lỗi, vua giận nói rằng: “Di Từ Hà trước dám tiện tiện lấy xe của ta đi. Lại một bận dám cho ta ăn quả đào thừa. Thực mang tội với ta đã lâu ngày.”

Nói xong bắt đem trị tội.

(2) Hạ chí: 21 – 22/6

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Nhìn lại phía sau, ta không khỏi giật mình, Tô Trường Tín đang quỳ ngay ngắn dưới đất, dập đầu lạy ta đúng ba cái.

Quá bất ngờ, ta vội vàng tiến đến nâng Tô Trường Tín dậy.

Tô Trường Tín là người Hoàng Đế tín nhiệm nhất. Ở cạnh một kẻ tính khí thất thường như Hoàng Đế bao năm nay mà vẫn sống tốt đủ chứng tỏ trong lòng Hoàng Đế, ông ta có một vị trí nhất định, hơn nữa thù đoạn cũng không thua kém một ai. Người như thế ta không dám đắc tội. Dù trong lòng thấp thỏm không yên vẫn phải cố gượng lại mà nghe ông ta nói.

Tô Trường Tín rõ ràng là quỳ để ép ta. Ta nâng thế nào ông ta cũng chẳng chịu đứng dậy, kiên quyết quỳ nói chuyện:

“Nương nương nhìn thấy người đang quỳ dưới đất nghe Hoàng Thượng trách tội không? Ngài ấy là một trong ba vị nguyên lão tam triều còn lại của Bách Phụng, tên gọi Đới Thụy.”

Qua lời Tô Trường Tín, ta được biết thành Thanh Ba mùa màng thất thu đã mấy năm nay, dân chúng đói khổ không sao kể xiết, tiếng oán thán lên tới tận trời xanh. Lưu quốc sư hiến kế xin Hoàng Đế cho xây đài tế trời dùng biện pháp thành tâm cúng tế để lay động thần tiên, phù hộ cho Thanh Ba được mùa no ấm. Hoàng Đế cho rằng lời của Lưu quốc sư vô cùng có lý, liền mở kim khẩu ban cho Lưu quốc sư một trăm vạn lượng hoàng kim để đi xây đài làm lễ. Các quan viên chính trực đều phản đối mà trong đó người phản đối dữ dội nhất là Đới Thụy. Ông ta dùng thân phận nguyên lão tam triều, thác mủ ô sa can gián. Hoàng Đế vì vậy mà nổi trận lôi đình, đang đòi lời Đới Thụy ra chém.

Ta vừa nghe xong, đầu đã đổ đầy mồ hôi.

Tô Trường Tín quỳ dưới đất, sắc mặt tằm tó:

“Đới đại nhân là nguyên lão tam triều, cả đời tận trung tận lực vì nước vì dân. Chẳng những năm xưa có công phò tá Tiên Đế lên ngôi mà còn từng không ít lần liều mạng cứu giá... Người như ngài ấy không thể bị chém đầu được! Năm trước... năm trước Hoàng Thượng đã chém đầu hai vị ngôn quan khiến cho triều đình nổi cơn sóng gió... Nếu như hôm nay thật sự chém đầu Đới đại nhân... e rằng sẽ khiến trung thần bất mãn, triều chính tắc loạn, không thể cứu vãn...”

Lời Tô Trường Tín nói không sai. Hôm nay Đới Thụy mà chết chính giọt nước làm tràn ly, chỉ sợ ngai vàng của Hoàng Đế cũng lung lay theo.

Hai tay ta run lên.

“Hậu cung không thể can chính, Tô tổng quản, ngài phải biết điều này chứ?... Hơn nữa... ta chỉ là một phi tử bình thường, cho dù ta liều cái mạng này đi khuyên giải, Hoàng Thượng cũng sẽ không nghe... Nếu ngài muốn tìm người can gián Hoàng Thượng thì nên tìm Hoàng Hậu... hoặc là Liễu Thục phi chứ? Cứ cho là ta không cần mạng nữa, nhưng nếu Hoàng Thượng nổi giận chém luôn cả ta vậy thì Bách Phụng và Tùy Khâu biết phải làm thế nào?”

Ta đã nói đến mức này vậy mà Tô Trường Tín vẫn cứ cố chấp lắc đầu:

“Không đâu... Hoàng Thượng rất coi trọng mối liên hôn với Tùy Khâu cho nên tuyệt đối sẽ không chém đầu nương nương... Lão nô không phải là không nghĩ đến Hoàng Hậu và Thục phi nương nương, nhưng chuyện này chỉ có người làm được mà thôi!”

“Ngài... thật khiến ta tức chết! Ngài dựa vào đâu mà nói ta làm được?”

“Hoàng Thượng... tính cách của Hoàng Thượng trước nay có phần nóng nảy, thế nhưng người chưa bao giờ nổi giận với nương nương... Tuy ân sủng của Hoàng Thượng dành cho nương nương không thể tính là nhiều, nhưng có thể khiến Hoàng Thượng trở nên hiền hòa vui vẻ như thế... trước nay chỉ có mình nương nương mà thôi. Lần trước lão nô đã tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng vốn đang giận dữ như vậy, nhưng chỉ cần gặp nương nương liền nguôi giận, lại còn chịu uống thuốc... Thường ngày, tuy không gặp nương nương nhưng Hoàng Thượng luôn hỏi thăm sinh hoạt của người... Hoàng Thượng luôn để tâm đến nương nương. Cho nên người có thể can Hoàng Thượng chỉ có thể là nương nương mà thôi! Nương nương, xin người hãy nghĩ cho đại nghiệp thiên thu của Hoàng Thượng!”

Tô Trường Tín nói hết lời, cúi lạy thêm ba cái thật mạnh, đầu đập xuống nền đá phát ra tiếng bình bình đáng sợ. Ta làm sao không hiểu những điều Tô Trường Tín nói. Chém đầu trọn thân sẽ khiến lòng người đại loạn, bây giờ căn cơ của Hoàng Đế chưa vững, trong triều không còn bao nhiêu thần tử hần có thể dựa vào. Triệu tướng, Liễu thái phó, Hà thái sư – ba người này lúc nào cũng tận lực bành trướng, vốn không hề xem Hoàng Đế ra gì mà bản thân Hoàng Đế còn phải nể nang bọn họ. Bên ngoài, tứ đại thần quốc nay chỉ có quân vương Bách Phụng này trẻ tuổi non nớt, cả ba nước còn lại đều như hổ đói rình mồi. Chẳng qua vì Tiên Đế anh minh thần võ, hơn ba mươi năm trị vì đã xây dựng Bách Phụng giàu mạnh hùng cường, sau khi Tiên Đế băng hà, Huệ Từ Thái Hậu nhiếp chính ba năm đã ổn định cục diện, về quân sự lại có Triệu tướng gia trấn thủ vững vàng nên mới giữ được sự thái bình tạm bợ hiện giờ, cũng nhờ vậy mới có công chúa hòa thân là ta. Nếu ngày hôm nay đầu lão thần Đới Thụy kia thật sự rơi xuống sẽ khiến trung thần ngượng lòng, triều chính rối ren tất kéo theo ngoại xâm, nội loạn, hậu quả khôn lường. Ngôi cửu ngũ kia e rằng Hoàng Đế ngồi không nổi nữa.

Không còn Quang Nhật Đế, lấy đâu ra Hòa phi?

Một giọt mồ hôi lạnh lẽo chảy dọc từ thái dương của ta, lăn dài xuống cằm.

Ta ngoảnh đầu nhìn vào bên trong ngực thư phòng, đã có thêm vài vị quan quỳ xuống khuyên ngăn. Lão thần Đới Thụy tuy đang quỳ nhưng vai lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, khí thế ngời ngời, không hề có chút sợ hãi. Bên cạnh, một nam tử mặc đạo bào màu xám khói, tuổi tầm ba mươi thần nhiên mỉm cười. Ta đoán người này chính là Lưu quốc sư, Lưu Thiên, kẻ đã đề ra cái biện pháp cứu tế quái gở kia. Hoàng Đế lúc này đã giận đến cực điểm, hần đập bàn, gầm lên:

“Đới Thụy! Ngươi cho rằng ngươi là nguyên lão tam triều thì trăm không dám giết ngươi thật sao?”

Đới Thụy nhìn thẳng vào mắt Hoàng Đế, không hề e dè đáp:

“Vi thần chỉ là nghĩ cho Bách Phụng. Con dân Bách Phụng ở Thanh Ba còn đang chết đói, Hoàng Thượng lại muốn đem một trăm vạn lượng hoàng kim đó cho tên đạo sĩ này đi xây đài tế thần sao? Số vàng đó có thể cứu sống bao nhiêu người, Hoàng Thượng có biết không? Nếu ngày hôm nay không thể ngăn cản Hoàng Thượng, để người nghe lời nịnh thần, làm điều càn quấy... xem như phụ lòng Tiên Đế giao phó, Đới Thụy chết không hối tiếc.”

Tuy tuổi tác đã cao nhưng giọng nói âm vang, quyết liệt, khiến Hoàng Đế tức giận:

“Lão già chết tiệt! Ngươi đang đem phụ hoàng ra uy hiếp trẫm?”

“Hoàng Thượng bớt giận, Đới đại nhân làm sao lại có ý bất kính như thế được?”

Lưu Thiên cười cười, phẩy nhẹ cây phát trần trên tay, bộ dạng bốn cột ấy càng làm cho ta tin lời Đới Thụy. Lưu Thiên nhìn giống hệt một tên nịnh thần khoác tấm áo đạo sĩ dờ dỗi, không sai một li.

Liên sau đó, một vị quan trẻ tuổi đáng người cao lớn quỳ sau lưng Đới Thụy cũng dập đầu mà nói:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngoại tổ phụ của thần tuổi tác đã cao, lại tính khí cương trực, nói thực lời trong tâm, cho nên lời lẽ không được hoa mỹ... Nhưng tấm lòng trung quân ái quốc của ông là thật, thỉnh Hoàng Thượng tam tư!” (1)

Người này vừa dứt lời, lập tức mấy vị đang quỳ khác cũng dập đầu ầm ầm

“Hoàng Thượng, thỉnh tam tư!”

Tình thế lúc này căng như dây đàn. Cả ta lẫn Lý Thọ, Tô Trường Tín đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Tô Trường Tín run run nói:

“Nương nương, nếu lúc này người không ngăn Hoàng Thượng lại thì sẽ không còn kịp nữa... Tương lai...”

Tô Trường Tín chỉ khẽ nói hai chữ “tương lai” rồi im bặt, nhưng ta biết ý ông chính là nếu bây giờ không ngăn Hoàng Đế lại, tất cả chúng ta chẳng ai còn có tương lai.

Nhưng, tương lai... chẳng phải vẫn còn chưa đến hay sao?

Cho dù hôm nay Đới Thụy bị lôi ra chém đầu thật thì đại loạn kia cũng chẳng giáng xuống ngay. Nhưng nếu ta bước chân vào ngự thư phòng lúc này, ngay trước mặt đám đại thần đó... Mạng của ta coi như xong, không chừng còn có thể về Tây Thiên trước cả Đới Thụy.

Ta cắn môi, trong chớp mắt đưa ra quyết định: Thiên thu đại nghiệp là của Hoàng Đế thì hấn tự đi mà lo. Ta chỉ là một nữ tử nhát gan, ta vẫn nên lo cho cái mạng của mình thì hơn.

Trở trêu thay, khi ta đã quyết định xách váy bỏ chạy thì cảm thấy sau lưng bị đẩy mạnh một cái, thân thể theo quán tính lao thẳng vào bên trong ngự thư phòng, ngã chúi nhủi.

Đám quân thần đang tranh cãi kịch liệt kia, quả nhiên bị cú ngã hiên ngang của ta làm kinh hãi. Tất thảy đồng loạt im bặt. Mọi ánh mắt đều dồn lên trên người ta. Lúc này, sau lưng ta vang lên giọng nói eo éo, hơi run rẩy của Lý Thọ:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Hòa phi nương nương cầu kiến!”

Ta quay đầu, quát mắt nhìn Lý Thọ, chỉ hận không thể hét lên: Hôm nay nếu ta bỏ mạng ở đây thì cho dù có làm ma cũng sẽ theo ám ngươi cả đời!

Lý Thọ giật mình, cup mắt xuống, giả vờ không thấy.

Chợt nghe giọng Hoàng Đế hậm hực cất lên:

“Hòa phi tìm trẫm chẳng hay có việc gì?”

Vừa nghe liền biết hấn đang kiềm chế cơn giận trong lòng, cố gắng nói năng bình thường với ta.

Hoàng Đế đang giận nhưng vẫn nhớ kiên nhẫn với ta. Đây là một dấu hiệu tốt. Ta tự nhủ phải thật bình tĩnh, mọi chuyện vẫn còn có thể cứu vãn.

Nghĩ vậy, ta lồm cồm bò dậy, chỉnh trang váy áo cẩn thận rồi lại nghiêm chỉnh quỳ xuống dập đầu thỉnh an:

“Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Hoàng Đế phẩy tay:

“Được rồi, miễn lễ đi. Có chuyện gì mau nói, đừng cản trở trẫm nghị luận cùng các vị đại thần.”

Phản kiên nhẫn trong giọng Hoàng Đế đã nhạt đi một ít.

Toàn thân ta phát lạnh, chỉ có thể vâng lời, chặt vật đứng lên. Hai bàn tay giấu dưới tay áo đã run bần bật. Ta biết nói cái gì đây?

Chẳng lẽ lại nói ta đến để can gián? Bảo hấn đừng giết Đới Thụy?

Không ổn.

Không ổn chút nào.

Hậu cung không thể can chính, nói như vậy chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Nhưng không nói vậy thì nói cái gì đây?

Ông trời ơi! Vì sao lúc nào số mệnh ta lại đen đui như vậy!

Trong lúc cái đầu nhỏ bé của ta đang đau nhức thì Đới Thụy lại hừ lạnh một cái:

“Ngự thư phòng là nơi phi tử muốn đi vào là đi vào sao? Thật chẳng ra thể thống gì!”

Đầu ta như muốn nổ bùm một tiếng.

Lão già chết tiệt!

Tại vì lão mà ta bị Lý Thộ ném vào đây, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông. Vậy mà lão còn có thể móc mĩa ta được! Thời khắc này ta thật sự muốn để Hoàng Đế chém quách cái đầu chết tiệt của lão đi cho rồi.

“Phi tử của trẫm như thế nào, không cần Đới đại nhân phải nhọc lòng.”

Hoàng Đế cười khẩy, mĩa mai Đới Thụy.

Bây giờ Hoàng Đế đang tức giận Đới Thụy, mà còn mở miệng bênh vực ta, khiến cho những quan viên còn lại chỉ dám nhìn ta bắt mẫn.

“Rốt cuộc nàng đến đây có việc gì?” Hoàng Đế lại nhìn ta.

“Thần thiếp...”

Tuy Hoàng Đế đã bênh vực ta, nhưng nhìn sắc mặt hấn, ta hiểu sự kiên nhẫn hiếm hoi của hấn dành cho ta đang dần vơi đi. Nếu ta không nói gì đó ngay... e rằng không kịp nữa.

Nhưng nói gì đây?

Ánh mắt Đới Thụy và những vị quan khác nhìn ta vừa khinh bỉ vừa bắt mẫn như nhìn một yêu phi. Lưu Thiên ngược lại có phần cao hứng khi nhìn người khác gặp họa.

Trái tim ta đập càng lúc càng mạnh. Ta tưởng như nó đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mình.

Ngực...

Phải, nhắc đến ngực, ta mới chợt nhận ra, ngực áo ta hình như hơi cộm. Hôm nay bởi vì đi quá vội nên ta chỉ kịp thay áo ngoài, còn trung y vẫn là đồ cũ. Như vậy, vật trong áo ta chính là...

Tìm ta thấy lại một cái, không nghĩ đến phép tắc nổi nữa, bàn tay cứ thế lặn vào trong ngực áo, lấy ra một cái túi thơm.

Cái túi thơm này vốn là thứ Tiểu Phúc Tử xin ta khi trước. Ta vốn định mang theo để mùi thảo dược trên người ngấm qua đó rồi mới đưa cho hấn. Nhưng sau vụ việc Đức phi, ai nấy đều hoảng loạn sợ hãi, có lẽ Tiểu Phúc Tử cũng đã quên bém đi việc này. Chỉ có ta vẫn thuận tay mang theo bên người.

Hai tay ta run bần bật không khống chế nổi. Túi thơm trên tay bỗng nặng như chì. Một suy nghĩ điên rồ lướt qua đầu khiến ta rung mình một cái.

Ta mím chặt môi, cố rặn ra một nụ cười méo xệch, cầm chặt túi thơm trong tay đi từng bước lại gần Hoàng Đế.

Cuối cùng khi chỉ còn cách hấn ba bước, ta lại quỳ xuống, hai tay run run đưa cái túi thơm lên, đầu cúi thấp:

“Thần thiếp luôn tưởng nhớ Hoàng Thượng... cho nên đã tự tay làm cái túi thơm cát tường này... hi vọng Hoàng Thượng mang bên người sẽ được đại cát đại lợi...”

Không gian yên lặng như tờ.

Ta cúi đầu rất thấp, không nhìn thấy biểu cảm của Hoàng Đế. Nỗi sợ hãi lớn dần trong lòng, đến nỗi máu trong người như đông lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cảm nhận được túi thơm trong tay bị Hoàng Đế nhấc lên, ta bèn lên lút ngẩng đầu nhìn.

Hoàng Đế cầm túi thơm của ta bằng hai ngón tay, mắt dán chặt trên đó sẫm soi. Sắc mặt hắn chuyển từ giận dữ sang kinh ngạc, rồi sang kiềm nén, sau đó như không nhận nổi nữa, ôm bụng cười phá lên.

Không sai, Quang Nhật Đế nổi tiếng tính khí thất thường, tàn bạo vô lối đang cúi gập người, cười đến vận vẹo:

“Nàng... tự tay làm cái này sao?”

Hoàng Đế cười khàn cả giọng, kẹp cái túi thơm bằng hai ngón tay đưa đến trước mặt ta.

“Dạ phải.”

“Tại sao trên túi thơm lại thêu một con sâu róm?”

“Đó... là một chiếc lá!”

“Ha ha ha ha...”

Hoàng Đế lại cười ngặt nghẽo. Quan viên chung quanh, ai nấy mặt mũi đều nửa đỏ nửa xám, rõ ràng là đều buồn cười nhưng lại không dám. Riêng lão thần Đới Thụy mặt đã đen như đất nòi.

“Luru Thiên, ngươi nói xem, đây là cái lá sao? Rõ ràng là một con sâu róm xanh rì, mập ú!”

Hoàng Đế quay sang phía Luru Thiên, hươu hươu cái túi thơm trước mặt hắn.

Luru Thiên mỉm cười, cung kính chấp tay đáp:

“Thẩm mỹ của Hòa phi nương nương đặc biệt hơn người. Luru Thiên bái phục.”

Hai má ta nóng lên. Không cần nhìn cũng biết sắc mặt ta khó coi đến mức nào.

Thể trạng Hoàng Đế vốn không tốt, nay cười một lúc lâu như thế, xem chừng đã hụt hơi. Hắn vỗ vỗ ngực, hít sâu một hơi:

“Ha... Ái phi có lòng như vậy, trẫm không thể bạc đãi. Trưa nay, trẫm cùng nàng dùng ngọc thiện. Bây giờ qua đó đợi một chút đi, trẫm viết thánh chỉ chém lão già này xong sẽ đến chơi với nàng.”

Hoàng Đế nhét túi thơm vào tay áo rồi phẩy phẩy tay ra hiệu bảo ta đi vào trong góc đứng. Ta lăm lết nhìn Hoàng Đế, thấy nét mặt hắn đã trở nên bình thản như không có chuyện gì cả, trong lòng càng lo lắng hơn. Lúc hắn ra lệnh trượng tử Mai Quyên, nét mặt cũng y hệt bây giờ. Mỏ miệng đòi chém nguyên lão tam triều mà có thể thản nhiên như thế, e rằng trên đời này chỉ có mỗi mình hắn làm được mà thôi.

Hoàng Đế thấy ta đứng ngây một chỗ, liền phẩy tay thêm mấy cái, cười cười nói:

“Này, nàng còn đứng ở đó làm gì? Nhớ trẫm đến nỗi không muốn dời đi sao?”

Nếu bây giờ ta ngoan ngoãn nghe lời Hoàng Đế, coi như việc can gián gì đó không liên quan tới mình, liệu có thể bình an vô sự thoát khỏi nạn này hay không?

Câu hỏi vừa hiện ra trong đầu, ngay lập tức ta đã tự có lời đáp.

Không có khả năng.

Ta đã bước vào ngục thư phòng này, ngay lúc Hoàng Đế đang cùng đại thần nghị luận, về bản chất đã có thể bị khép vào tội hậu cung can chính rồi.

Dù Hoàng Đế không nổi giận với ta, Thái Hậu sẽ không bỏ qua cho ta, Hoàng Hậu càng không dung túng ta. Đó là còn chưa kể đến Liễu Thục phi, Triệu Đức phi.

Chém đầu rường cột triều đình là sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Nếu lần này có thể ngăn cản Hoàng Đế giết Đới Thụy, ta còn có thể viện cớ vì tận trung suy nghĩ cho thiên hạ Bách Phụng, cộng thêm với thân phận công chúa hòa thân, có lẽ còn có đường sống. Còn nếu bây giờ nhắm mắt làm ngơ... e rằng tương lai của ta coi như xong rồi.

Bởi vì tên Lý Thọ chết tiệt kia, vận mệnh của ta tự dưng lại bị cột chặt vào cái đầu của lão thần Đới Thụy.

Đã leo lên lưng cọp, không còn nghĩ được đường lui.

Ngay cả chuyện mất thể diện như việc lấy cái túi thơm xấu xí như vậy ra tặng Hoàng Đế ngay trước mặt triều thần ta cũng làm rồi, bây giờ còn chuyện gì phải ngại?

Ngước mắt nhìn Hoàng Đế, chạm phải ánh mắt trong trẻo của hán đang tò mò nhìn ta, ta thắm nhủ, tiến cũng chết mà lùi cũng chết, chi bằng cứ liều mạng một phen.

Nghĩ xong liền bước đến níu tay áo Hoàng Đế, cố gắng ép cho giọng nói thành mềm mỏng nhất:

“Hoàng Thượng, giết ông ấy làm gì? Tồn thời gian quá... Thần thiếp thật sự nhớ người đến nỗi không muốn xa người một khắc nào cả!”

Khi Hoàng Đế hỏi câu kia, hiển nhiên là đang đùa chứ không hề nghĩ ta thực sự chạy lại níu áo hán làm nũng nịu như vậy. Thế nên, hành động quái dị của ta không những làm cho quan viên trong điện choáng váng nín thở mà còn khiến Hoàng Đế sửng sốt, thậm chí còn có phản sợ hãi.

“Nàng... nàng...” Hoàng Đế tròn mắt nhìn ta trân trối, nói mãi không nên lời.

“Đi mà...” Ta cắn cắn môi, gương mặt long lanh nhìn hán, kiên quyết mặt dày bám lấy tay áo hán không buông.

Sau một khắc kinh ngạc, cuối cùng Hoàng Đế bật cười, vươn tay xoa xoa đầu ta, dỗ dành:

“Nguyệt nhi vậy mà cũng biết nhõng nhẽo nhỉ? Ngoan, đi qua bên kia đợi trăm một lát, trăm viết thánh chỉ luôn rất nhanh, không để nàng đợi lâu đâu. Giết Đới Thụy xong, chúng ta lập tức đi chơi, được không?”

Lúc này, bản thân ta cũng kinh ngạc, không thể tin Hoàng Đế lại có thể kiên nhẫn với ta như thế. Nhưng... Phóng lao đành phải theo lao.

“Thần thiếp không thích. Giết người có cái gì vui đâu? Hoàng Thượng đừng giết ông ấy, chán lắm! Mau cùng thiếp đi chơi thôi!”

Hoàng Đế không cao hơn ta, nhưng bây giờ hán đang đứng trên bậc thềm, vậy nên ta lại thành ra thấp hơn hán một cái đầu. Ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt mong chờ nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo dịu dàng của Hoàng Đế. Trước đây, mỗi lần ta và hán nhìn nhau, ta luôn là người dõm dặt đi trước. Nhưng hôm nay, ta cố hết sức kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng để nhìn sâu vào mắt hán.

Từ nãy đến giờ ta cứ nghĩ hán thực sự sẽ giết Đới Thụy, và điều đó khiến ta như ngồi trên đống lửa.

Nhưng trong lúc này, khi đối diện với Hoàng Đế, trực tiếp, không né tránh, ta mới cảm thấy có lẽ mình đã làm rồi.

Hoàng Đế không phải kẻ ngốc.

Dẫu cho quyền lực của hán không trọn vẹn, dẫu cho Triệu Tường, Liễu Thái phó, Hà Thái sư luôn lăm le tranh quyền đoạt vị, thì thế cục ba chân này vẫn ổn định như vậy, không bên nào giành được nhiều lợi thế hơn bên nào. Duy trì một cục diện quyền lực phân chia cân đối, vững vàng không phải là việc đơn giản như vẽ bề ngoài. Chỉ cần một chút sơ hở cũng có thể khiến quyền lực lệch về một bên, dẫn đến chính loạn. Cứ cho là ba năm trước có Huệ Từ Thái Hậu thay hán ổn định triều chính, vậy ba năm nay thì sao? Chẳng phải đến bây giờ thế kiềng ba chân của ba nhà Triệu – Liễu – Hà vẫn vững vàng như vậy? Nếu Hoàng Đế thực sự là một tên tiểu tử vô dụng, có lẽ đã sớm bị mấy lão già kia ăn thịt mất rồi.

Dựa vào điểm này, ta chợt nghĩ, có lẽ Hoàng Đế không thực sự định giết Đới Thụy.

Có lẽ hán nổi giận lôi đình như vậy là vì lý do khác.

Có lẽ... là đang diễn trò cho kẻ khác xem chẳng?

Lâu nay ta đã quên một việc: Hoàng Đế cũng giống như ta. Hán cũng là một đứa trẻ sinh ra trong Hoàng tộc, lớn lên trong hậu cung hiểm ác. Thuở nhỏ hán cũng từng bị người ta ném xuống hồ, để lại di chứng đeo đẳng hán cả đời. Ngọt, bùi, cay, đắng... đã nếm đủ những mùi vị này, liệu còn có thể đầu óc đơn giản sao?

Bởi vậy, chuyện ngày hôm nay... chúng ta có lẽ đều lầm cả rồi.

Nguyên câu là “Tam tư hậu hành” (三思後行), nghĩa là “suy nghĩ ba lần rồi hãy làm”. Khi quan viên khuyên can vua, thường dùng chữ “tam tư”, ý bảo vua hãy suy nghĩ lại thật cẩn thận trước khi quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

“Được.”

Hoàng Đế mỉm cười sáng lạn, như mặt trời rẽ mây mù soi sáng nhân gian, cũng là soi sáng tương lai mờ mịt của ta. Một tiếng “được” nhẹ bẫng của hắn khiến cho không biết có bao nhiêu trái tim đang treo cao cuối cùng cũng có thể hạ xuống. Máu trong người ta vốn đang đông cứng vì sợ hãi cũng dần dần tan ra, lưu thông trở lại.

“Đã như vậy, chúng ta đi thôi. Trẫm nhìn mặt mấy lão già này phát ngáy rồi.”

Hoàng Đế cười cười bước xuống, thân nhiên bé xốc ta lên rồi rời khỏi ngự thư phòng, đi thẳng về phía Noãn các. Ta bị bắt ngờ, chỉ biết ôm chặt lấy cổ Hoàng Đế, một tiếng cũng không dám kêu lên.

Nhìn lại phía sau, mọi người hầu hết đều há hốc miệng kinh hãi không nói nên lời. Có lẽ Hoàng Đế làm việc rất tùy hứng nhưng hành động sỗ sàng như vậy ngay tại ngự thư phòng, trước mặt đại thần như thế thì đây là lần đầu.

Lão thần Đới Thụy giận đen cả mặt, đầu như bốc khói, gằn giọng mắng:

“Công chúa hòa thân sao? Rõ ràng là hồng nhan họa thủy của Tùy Khâu đưa đến mê hoặc Hoàng Thượng thì có!”

Lưu Thiên cười nhạt, sự khách sáo nửa vờ ban nãy đã chẳng còn:

“Về thân phận, Hòa phi nương nương là đại công chúa Tùy Khâu. Về địa vị, nàng ấy là nhất phẩm hoàng phi của Hoàng Thượng. Đới đại nhân là thần tử, lại đi nói những lời như vậy thật quá phận rồi.”

Đới Thụy nghe xong càng giận:

“Ngươi...”

Lưu Thiên giữ nguyên vẻ mặt cười cợt, nói tiếp:

“Lại nói, như thế nào là “hồng nhan họa thủy”? Đất Kỷ phá Trụ, Tây Thi diệt Ngô. Hai người ấy xưa nay nổi danh hồng nhan họa thủy chẳng sai. Nay Hoàng Thượng sủng ái Hòa phi nương nương, Đới đại nhân lại gọi nàng ấy bốn chữ hồng nhan họa thủy, chẳng khác nào ví Hoàng Thượng với bọn hôn quân Trụ Vương, Phù Sai cả!”

Mồm mép Lưu Thiên còn tron tru hơn Triệu Đức phi. Đới Thụy lăn lộn quan trường mấy mươi năm, nhưng chung quy là người trung nghĩa, cương trực thẳng thắn, về khoản đầu võ mồm thật không sánh bằng Lưu Thiên, bị Lưu Thiên nói cho mấy câu đã giận đến cơ mặt co giật. Đới Thụy không bị Hoàng Đế chém chết nhưng chưa biết chừng sẽ bị Lưu Thiên chọc tức chết.

Vị gọi Đới Thụy là ngoại tồ phụ nhìn cảnh này, vội vàng chen vào giữa, đỡ lấy Đới Thụy:

“Ngoại tồ phụ, đừng đôi co với hạng đạo sỹ thói tha này làm gì!”

Cảnh tượng hỗn loạn sau lưng làm ta sợ run, càng cố sức bám chặt lấy cổ Hoàng Đế, chỉ sợ hắn nghe những lời kia sẽ nổi giận mà quay lại chém sạch mấy người bọn họ. Hành động này của ta hình như lại khiến Hoàng Đế hiểu lầm. Hắn nghiêng đầu, khẽ áp vào má ta, thì thầm:

“Đừng để tâm đến mấy lão già đó.”

Thì ra hắn nghĩ ta vì mấy lời này mà đau lòng.

Ta cắn môi, khẽ lắc đầu.

Hoàng Đế mang ta đi xa dần. Khung cảnh hỗn loạn kia cũng dần thu nhỏ lại. Xa xa, ta thấy Lý Thọ và Tô Trường Tín chạy vào, có vẻ như khuyên giải Đới Thụy gì đó. Khoảng cách quá xa, ta không còn nghe được bọn họ nói gì.

***

Điều khiến ta bất ngờ là sau khi mang ta vào trong Noãn các, Hoàng Đế lại để ta ngồi lên bệ cửa sổ. Chỗ này không cao lại làm bằng gỗ nguyên khối vững chắc, không có gì đáng sợ, nhưng ngược lại, thái độ của Hoàng Đế mới là thứ khiến ta chẳng thể yên lòng.

Hắn đứng sát trước mặt, hai tay vẫn còn ôm ngang thắt lưng ta. Chỉ đứng như vậy mà không nói gì cả, hắn là đang nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài. Ta lại không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt hắn, không biết hắn nghĩ gì, cảm thấy thế nào, chỉ có thể đoán già đoán non.

Noãn các yên lặng như tờ, thoang thoang mùi hương dạ lan ấm áp. Cửa sổ này của Noãn các hướng ra một hoa viên nhỏ, nổi bật nhất là thảm cỏ xanh mướt tằm mượt, chỉ điểm xuyết vài chậu hoa cúc nhỏ đủ màu sắc, đơn giản hơn bất cứ hoa viên của bất cứ cung điện nào. Thứ âm thanh duy nhất tồn tại là tiếng gió lùa cây cỏ sau lưng ta từ bên ngoài cửa sổ truyền vào và tiếng nhịp tim của ta và Hoàng Đế.

Sự tĩnh lặng này làm đầu óc vốn đang căng như dây đàn của ta thư thái trở lại. Những chuyện vừa qua như những hạt châu rơi vãi tung tóe trong đầu ta, giờ đây dần dần xâu kết lại. Nghĩ qua một lượt, ta mới nhận ra ban đầu mình đã nhận định sai cả rồi.

Tô Trường Tín và Lý Thọ nói cho cùng vẫn chỉ là hai thái giám. Dù Hoàng Đế có trọng dụng hai người bọn hấn đến đâu cũng sẽ không chấp nhận bọn hấn làm ra chuyện như vậy. Bọn hấn có thể là những tên nô tài trung thành nhưng không phải là kẻ ngốc đâm đầu tìm cái chết. Hành vi của Lý Thọ và Tô Trường Tín nhất định có liên quan đến Hoàng Đế. Có lẽ là Hoàng Đế chỉ thị hoặc là ngầm tỏ ý như vậy.

Hoàng Đế không muốn giết Đới Thụy cho nên muốn tìm người đến phá rối, để hấn có cớ tha cho Đới Thụy. Nhưng nếu từ đầu hấn đã không muốn giết Đới Thụy vậy cần gì phải làm ra như vậy? Vỡ kịch này hấn muốn diễn cho ai xem? Là Triệu Tường, Liễu Thái phó hay Hà Thái sư? Hấn rốt cuộc đang mưu tính cái gì?

Đây đều là những câu hỏi không có lời giải. Ta không phải quân vương một nước, đã không biết chính trị lại không thật sự hiểu thời thế, cho nên không cách nào lý giải được. Ta chỉ biết Hoàng Đế muốn diễn vở kịch hôn quân vô đạo, lại muốn có người hợp tác cản trở, ta đã giúp hấn hoàn thành tâm nguyện ấy. Vỡ kịch này ta đã phối hợp với hấn vô cùng tốt. Bấy nhiêu đã là đủ rồi.

Ở nơi này, nếu nói đến chỗ dựa, ta hấn chỉ có mình Hoàng Đế mà thôi. Vinh sủng đều do hấn mà có, vậy chỉ cần dựa vào hấn, thuận theo ý hấn là được. Nghĩ nhiều mà làm gì?

“Này, nàng rù trẫm đi chơi cơ mà? Sao lại ngăn ra đấy?”

Hoàng Đế đột ngột lên tiếng.

Ta hơi giật mình, thầm nghĩ không phải là do hấn đứng ngăn ra trước hay sao?

“Thần thiếp bêu xấu rồi.”

Ta cúi đầu, lợi dụng khoảng cách gần mà tì trán vào ngực Hoàng Đế, cố tỏ ra thân mật một chút.

Thật ra đây cũng là một câu thật lòng. Dựa và tuổi tác và dung mạo của ta, làm nũng như vậy chẳng khác nào tự điều cột mình. Cho dù là vì tự cứu mạng mình thì hành động này cũng quá mức khó coi. Mai này truyền ra ngoài, ta sẽ còn nhiều ngày tháng không dễ chịu.

Hoàng Đế bật cười, đưa tay xoa xoa đầu ta:

“Có cái gì mà bêu xấu? Trẫm thích là được, phải không?”

“Dạ.”

Hoàng Đế vuốt ve tóc ta, nói tiếp:

“Sao hả? Nếu không có thứ gì vui, trẫm sẽ đi đọc tấu chương đấy.”

Ta nghĩ nghĩ một lát rồi đáp:

“Hoàng Thượng thích làm gì, thần thiếp bồi Hoàng Thượng.”

Hoàng Đế buông tay, xoay người ngồi lên bậc cửa sổ cạnh bên ta, ra chiều ngẫm nghĩ:

“Trẫm xưa nay, ngoại trừ mỹ nhân ra... thì thích nhất là ngâm thơ, hoặc là chơi cờ. Nàng biết cái nào?”

Trên trán của ta, một giọt mồ hôi lạnh không biết từ khi nào đã xuất hiện một cách thần bí. Ta không phải mỹ nhân, không biết ngâm thơ, càng không biết chơi cờ. Hoàng Đế sao không biết chuyện này, hấn nói như thế rõ ràng là làm khó ta.

“Thần thiếp... không biết cái nào cả.”

Ta ngượng ngùng đáp.

Hoàng Đế trêu ghẹo người khác thành công, cười đắc ý:

“Như vậy nàng biết cái gì?”

Ta lại cúi đầu, lục lợi trí nhớ. Ta biết đá cầu, chơi dế, đánh bạc, bắn chim... và vô số trò thú vị hơn ngâm thơ, chơi cờ nhiều. Nhưng những trò này ta lại không có gan rù Hoàng Đế chơi cùng.

“Sao lại ngăn ra nữa rồi?”

Hoàng Đế thấy làm khó được ta, càng thích ý, đưa tay捏 mũi ta một cái. Ta giật mình, buột miệng đáp:

“Thần thiếp biết đánh đàn.”

Ngay lập tức, vẻ đắc ý trên mặt Hoàng Đế biến mất không còn dấu vết. Ta cười thầm trong lòng. Nhóc con, muốn khó dễ ta sao?

“Hôm trước Tà tiểu thư vừa dạy thần thiếp khúc nhạc gì đó... ừm, cái gì mà Trường Tương Tư đó... Thần thiếp cảm thấy khúc nhạc này rất ý nghĩa nên ngày đêm luyện tập, vẫn mong có cơ hội đàn cho Hoàng Thượng nghe...”

Lời vừa dứt, sắc mặt Hoàng Đế chuyển thành cứng đờ. Quả nhiên hắn vẫn chưa quên ngón đàn kinh thiên động địa của ta hôm đó.

“Thôi, thôi...” Hoàng Đế phẩy tay. “Hôm nay trẫm không có hứng nghe đàn...”

“Không nghe đàn, vậy làm gì bây giờ?” Ta tròn xoe mắt nhìn Hoàng Đế.

“Thật ra... trẫm đang định rủ nàng đi xem một chỗ...”

Hoàng Đế cười cười lấp liếm cho qua chuyện. Không đợi ta phản ứng, hắn đã nhảy xuống đất, đồng thời kéo ta đi một mạch khỏi Noãn các.

“Hoàng Thượng, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đến đó nàng tự sẽ biết.”

***

Nơi thần bí mà Hoàng Đế nói đến ấy thực chất là một gian phòng khuất phía sau Noãn các. Về ngoài của nó hoàn toàn bình thường hết như mọi gian phòng khác. Điểm đặc biệt duy nhất có lẽ là chiếc biển gỗ sơn son treo trên cửa chẳng có lấy một nét chữ nào. Gian phòng này không có tên, như vậy nghĩa là nó cũng không tồn tại trong sự quản lý của Nội Thị giám.

Nơi này có lẽ là thế giới riêng của Hoàng Đế chẳng?

“Tự vào đi!”

Hoàng Đế đẩy ta đến trước hai cánh cửa đóng kín bằng một bộ dạng vô cùng khoái chí, thậm chí còn đôi phần háo hức của một đứa trẻ đang khoe khoang món đồ chơi yêu thích.

Ta lăm lét đặt tay lên cửa, khẽ đẩy một cái, thậm chí cầu mong cho trong này đừng xuất hiện một con hổ hay một con mãnh thú gì đó. Tính cách Hoàng Đế cổ quái như vậy, ai biết được thứ đồ chơi yêu thích của hắn sẽ là cái gì.

Cánh cửa gỗ nặng nề hé mở.

Trái với lo sợ của ta, bên trong cũng chỉ là một căn phòng thông thường, tạm thời chưa có gì cái nguy hiểm nhảy ra cả.

Ta đưa mắt nhìn Hoàng Đế, thấy hắn vui vẻ gật đầu mới dám chậm chạp tiến vào.

Gian phòng rộng rãi thoáng đãng, ngay chính giữa bày một lò hương lớn, khói từ lò hương lan tỏa trong không khí mang mùi hoa dạ lan. Bởi vì căn phòng được đóng kín cho nên mùi dạ lan vốn nồng ấm càng thêm đậm lại. Ta không hiểu sao Hoàng Đế lại thích loại hương nồng như vậy. Có hai chiếc bàn hình chữ nhật bày dọc theo chiều dài gian phòng, bên trên bàn ngồn ngang đủ loại đồ gỗ, cỡ lớn có tượng quan âm, la hán; cỡ nhỏ có tượng thỏ, mèo, gà...; thậm chí có cả những món như trầm, lược... Cùng với đó là vô số dao, cưa, đục đủ mọi kích thước, trong góc phòng còn chất mấy khối gỗ chưa xẻ, trông hết như một xưởng mộc đích thực.

Cảnh tượng này làm ta vô cùng kinh ngạc. Con người nóng nảy như Hoàng Đế mà lại có sở thích khắc gỗ, lại còn làm ra được những thứ tỉ mỉ như vậy. Bước đến bên cạnh bàn, ta thấy có đến hơn mười cây trầm gỗ kích thước, kiểu dáng giống như đúc, đều khắc một đóa sen nở rộ. Nhưng đến khi cầm lên nhìn kĩ lại mới rõ, những cây trầm này hẳn đều là bản khắc bị lỗi, bởi độ dài ngắn của những cánh hoa không tương đồng. Chỉ hơi sai lệch một chút, dù cho không xấu cũng vẫn bỏ đi làm lại từ đầu.

Hoàng Đế thì ra là người cầu toàn như vậy.

“Thấy thế nào?”

Hoàng Đế không biết đã đến cạnh ta từ lúc nào.

“Thần thiếp thực bất ngờ.”

Ta mỉm cười, dời mắt nhìn bao quát những phần còn lại của gian phòng. Phía bên trong còn có một giá sách lớn và một thư án ngay ngắn gọn gàng. Cạnh đó là một chiếc sập gỗ nhỏ và một bàn trà xinh xắn. Ở phần vách tường giữa thư án và sập gỗ treo một bức tranh lớn.

Từ thời khắc ta nhìn thấy bức tranh kia, ánh mắt ta dường như bị nó hút lấy không sao dứt ra được. Từng bước tiến đến gần, đường nét trên bức tranh dần trở nên sắc sảo. Trái tim ta trong phút chốc lồi một nhịp.

Mỹ nhân trong tranh đứng giữa bạt ngàn phù dung như mây hồng. Nàng không đứng nhìn chính diện về phía trước mà hơi nghiêng người, đầu hơi ngoảnh

lại, nụ cười trên môi như ẩn như hiện, khiến người ta không rượu cũng phải say. Nhìn nàng, ta bắt giác nghĩ tới Liên Nhạc. Lại nhớ lời Ngọc Thủy nói, Liên Nhạc vì có vài phần giống Lê Hiền phi cho nên mới được sủng ái. Lòng ta chấn động, nói như vậy mỹ nhân trong tranh này có lẽ chính là vị Lê Hiền phi, Lê Khiết đó.

Nhìn kỹ, quả thật Liên Nhạc cũng chỉ giống Lê Khiết được vài phần mà thôi. Ở hai người có một điểm tương đồng lớn chính là khí chất thanh tao, đường nét ưu nhã hiếm thấy. Nhưng Liên Nhạc lại quá mức rụt rè, quá mức mong manh. Ánh mắt của Liên Nhạc không có được thần thái ung dung tự tại như Lê Khiết. Dáng vẻ của Liên Nhạc cũng không có sự phóng khoáng mà tự nhiên của Lê Khiết. Trước khi nhìn thấy dung mạo Lê Khiết, ta từng cho rằng Liên Nhạc là tuyệt đại mỹ nhân. Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy Lê Khiết, dù chỉ còn là một bức tranh bất động, thì ta cuối cùng cũng ngộ ra Liên Nhạc rốt cuộc vẫn chỉ như hoa đăng buổi đêm, có đẹp, có sáng, có động lòng người nhưng vĩnh viễn không thể so sánh được với mặt trời chói lọi ban ngày.

Chuyện này cũng không thể trách Liên Nhạc. Nàng xuất thân không cao, chỉ là một ca cơ phiêu dạt chân trời góc bể. Còn Lê Khiết sinh ra trong nhung lụa, xuất thân và giáo dục đã bồi đắp nên một ngạo khí hơn người. Vẻ đẹp của nàng thanh thoát như tiên, rực rỡ như mặt trời. Một cái ngoảnh đầu, một nụ cười hư ảo cũng đủ in sâu vào lòng người, khiến người ta choáng ngợp, giống như người mù lâu năm được phép tiên chữa lành đôi mắt, lần đầu nhìn thấy ánh sáng mặt trời vậy.

Bên góc dưới bức tranh, ở phần đề từ là hai câu thơ:

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phân đại vô nhan sắc. (1)

Nét chữ đầy nội lực, ta vừa nhìn đã nhận ra của Hoàng Đế tự tay viết.

Bắt giác, ta nhớ tới một ngày xa xưa khi ta còn rất nhỏ, mẫu thân vẫn chưa bị phụ hoàng ruồng rẫy. Hôm ấy, phụ hoàng xuất cung, mẫu thân và ta không đi theo được. Ta quanh quẩn chơi bên cạnh mẫu thân, thấy người chăm chú vẽ tranh bèn nhắc cái ghế nhỏ đến bên án thư để trèo lên nhìn trộm. Mẫu thân vẽ một người nam tử vô cùng anh tuấn, khí phách hơn người, ta nhìn một lần liền nhớ mãi không quên. Ta nghĩ mẫu thân vẽ phụ hoàng để thỏa lòng mong nhớ, nhưng phụ hoàng của ta bụng to, trán hói, thân mình rất béo, không hề anh tuấn thần võ như người trong tranh. Ta đem thắc mắc này hỏi mẫu thân, người bèn cười nói:

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Nhìn nụ cười ngọt ngào, ánh mắt say đắm của mẫu thân khi ấy, ta cho rằng đây là dáng vẻ của phụ hoàng khi người mới gặp mẫu thân. Đó là phụ hoàng ngày xưa khiến mẫu thân rung động. Hóa ra phụ hoàng của ta từng có lúc tuấn tú như vậy.

Ta rất thích tranh mẫu thân vẽ, nhưng đáng tiếc là mẫu thân vẽ xong chỉ nhìn một lát rồi châm lửa đốt ngay. Ta hỏi, mẫu thân chỉ đáp khẽ:

“Người trong lòng, đề trong lòng là được.”

Thực lòng, ta cảm thấy mẫu thân nói gì cũng đúng cả. Ví như câu “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” kia chẳng hạn.

Bức tranh Hoàng Đế tự tay vẽ Lê Khiết này, chỉ cần nhìn vào liền biết người vẽ nó có lòng như thế nào mới có thể vẽ nên một bức tranh đẹp để sống động đến nhường này. Nếu hẳn không thật lòng yêu thích Lê Khiết thì cho dù Lê Khiết có mỹ mạo đến dường nào thì cũng không thể vẽ nên một bức tranh đẹp được.

Nghĩ đến đây, lòng ta bắt giác thấy chua xót.

Ta cho rằng bất cứ nữ nhân nào đứng trước người con gái này sẽ đều cảm thấy chua xót như vậy. Bởi vì nàng ấy sinh ra đã cao quý hơn người, dung mạo tựa thiên tiên, lại có được trái tim Hoàng Đế, ai sẽ không ganh tị với một người như vậy?

Hoàng Đế lấy hiệu là Quang Nhật, quả thực chỉ có nữ tử rực rỡ như ánh mặt trời này mới xứng được sánh vai cùng hắn mà đứng trên thiên hạ.

Chỉ đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh. Ai mà ngờ được số phận của người con gái ấy lại thảm thương như vậy, cả nhà bị chém đầu, bản thân lâm bệnh, cuối cùng mệnh đoản. Thật khiến người ta nghĩ đến mà đau xót.

Nữ tử như vậy nếu khi xưa đừng nhập cung, liệu bây giờ sẽ có cuộc sống như thế nào?

Hậu cung này không biết đã từng chôn bao nhiêu đóa hồng nhan?

Vì đâu nên nổi này?

Những nữ tử tốt đẹp như thế vì sao không thể có cuộc sống tốt đẹp?

Nghĩ phận người lại nhớ phận mình, cuộc sống của ta sau này liệu sẽ ra sao?

Ý nghĩ ấy làm mắt ta nóng lên. Ta không dám nhìn thêm nữa, bản thân quay đầu lại thì đã thấy Hoàng Đế đứng cạnh từ khi nào.

“Nàng ấy rất đẹp, đúng không?”

Hoàng Đế chấp tay sau lưng, hời hợt chất giọng nhẹ tênh, như thể đó đã là một câu khẳng định, không cần ai trả lời. Dù vậy, ta vẫn gật gật đầu:

“Dạ phải.”

“Nàng biết không, trẫm nghĩ hậu cung này thật sự là một nơi ăn thịt người đấy.”

Hoàng Đế vẫn giữ nguyên tư thế đứng, ánh mắt cũng chẳng rời bức tranh trên tường. Ta không biết hắn đột ngột nói vậy là có ý gì nên tạm thời im lặng chưa đáp. Hắn dường như cũng chẳng đợi ta đáp, thản nhiên nói tiếp:

“Nếu không một nha đầu vốn khỏe mạnh, hoạt bát như thế... vì sao vừa đến đây hơn một năm liền hóa thành đau bệnh liên miên, ốm yếu đoan mệnh như vậy?”

Hoàng Đế gọi Lê Khiết là “nha đầu” một cách hết sức bình dị, như thể một nam tử bình thường gọi yêu thanh mai trúc mã. Trong lòng Hoàng Đế... Lê Khiết quan trọng như vậy sao?

Ta ngẩn người, không biết nói gì:

“Hoàng thượng...”

Hoàng Đế vẫn chẳng để tâm đến ta, cứ chậm chậm nói:

“Mỗi ngày trẫm đều đứng ở đây để nhìn nàng ấy... Trẫm luôn luôn lo sợ, đến một ngày nào đó, trẫm sẽ quên mất nàng ấy... quên mất dáng vẻ của nàng ấy... nụ cười của nàng ấy... Như vậy nàng ấy nhất định sẽ rất giận trẫm... Nên mỗi ngày trẫm đều phải nhìn nàng ấy thật kĩ...”

Giọng nói của Hoàng Đế vẫn vậy, nhẹ nhàng, bình thản, thậm chí còn có phần thành thực cùng day dứt...

Thường ngày, bộ dạng của hắn nếu không phải là nỗi giận dỗi dỗi thì là cười cợt buông thả. Ta chưa từng nhìn thấy hắn thành thực như thế cho nên bất giác hoảng hốt.

Hoàng Đế đứng ngay bên cạnh ta, chỉ cần ta hơi nghiêng người qua là có thể chạm vào vai hắn. Thế nhưng không hiểu sao lại có cảm giác xa cách ngàn trùng. Cứ như thể người đang đứng ở đây là một người hoàn toàn xa lạ. Người này rất yếu đuối, rất chân thật, không hề ra vẻ, cũng không diễn trò. Ta muốn nói gì đó với hắn, nhưng lại không biết phải nói gì.

Có lẽ ta đã dao động.

Nhưng dao động ấy chỉ là một khắc ngắn ngủi, lí trí đã kéo ta về lại thực tại. Hắn lạ lùng như vậy, càng khiến ta lo lắng không yên.

Vì sao hắn lại nói với ta những lời này?

Hắn với ta đâu phải tri kỷ, tâm sự này lẽ ra hắn không nên để lộ trước mặt ta. Là một phút yếu mềm buột miệng hay là còn dụng ý gì khác?

Ta vẫn luôn nghĩ Hoàng Đế thực lòng yêu thương Lê Khiết, nhưng những lời tình cờ ban nãy đã làm niềm tin ấy lung lay.

Người ở trong lòng, để trong lòng là đủ.

Giọng nẫu thân lại vang lên bên tai ta.

Phải, người ở trong lòng thì lúc nào cũng sẽ ở trong lòng, làm thế nào có thể quên đi cho được? Nếu trong lòng Hoàng Đế thật có Lê Khiết làm sao phải lo sợ một ngày sẽ quên mất nàng ta?

Lại nói đến bức tranh kia, quả thật từng đường nét đều được vẽ tỉ mỉ bằng cả tấm lòng.

Nhưng... phù dung sớm nở tối tàn.

Ai sẽ lại vẽ loài hoa đẹp mà bạc mệnh ấy lên bức tranh người mình yêu mến?

Cả hai câu thơ đề từ bên dưới...

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc.

Đây đúng là hai câu thơ đẹp, nhưng nguồn gốc của nó lại chẳng đẹp chút nào. Tranh vẽ người mình yêu, sao có thể dùng “Trường Hận Ca” làm đề từ?

Hoàng Đế đối với Lê Khiết như vậy... Thực có thể gọi là yêu sao?

(1) Dịch thơ:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son

(Trích Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thành thực mà nói thì ta là một kẻ xui xẻo: mẫu thân mất sớm, phụ hoàng không yêu thương, mặt mũi tầm thường, học tài tệ hại. Tiếng là đại công chúa một nước lớn nhưng ta lại sống chẳng khác gì một đứa trẻ đầu đường xó chợ, bị mẫu hậu ghét bỏ cho nên mãi không gả đi được, đến lúc gả được thì lại gả ngay cho một tên Hoàng Đế nhóc con ốm yếu tính cách chẳng ra làm sao.

Cái số của ta lúc nào cũng đen đui như thế, nhưng hôm nay ta phải nói là một ngày vô cùng, vô cùng đen đui, rất có thể là một trong những ngày đen đui nhất trong hai mươi năm cuộc đời ta. Mới buổi sáng đã bị Lý Thụ ném vào trong Ngự Thư phòng làm nền cho Hoàng Đế diễn kịch, ta cứ nghĩ mình may mắn làm tốt rồi thì sự đen đui của ngày hôm nay sẽ chấm dứt, nhưng thật không ngờ tới vận rủi chẳng chịu rời ta một li.

Vốn đang yên lành cùng Hoàng Đế đứng ngắm tranh mỹ nhân, chẳng hiểu thế nào Hoàng Đế lại nổi hứng muốn vẽ cho ta một bức tranh chân dung. Hẳn nhiệt tình như vậy, ta mà từ chối thì chẳng khác nào bảo mình không cần cái đầu này nữa. Huống hồ chỉ được Hoàng Đế vẽ tranh chính là một loại ân sủng to lớn mà không phải ai muốn cũng được.

Vì vậy, ta phải tận hưởng, tận hưởng, tận hưởng. . .

Ta cứ tự nhủ như vậy, nhưng ân sủng này quả là dài, ta tận hưởng mãi mà không hết. Đã hai canh giờ trôi qua, thân thể ta vì ngồi yên một chỗ không được cử động nên đã cứng đờ, vậy mà Hoàng Đế vẫn còn một tay chống cằm, một tay cầm bút lông. Cứ hạ một nét rồi dừng lại suy tư gì đó một lúc sau mới hạ thêm nét nữa.

Trước kia, ta cứ tưởng phạt quỳ đã là gian khổ lắm rồi, nhưng nay ngồi yên cho Hoàng Đế vẽ mới biết, quỳ gối chưa đáng là bao. Bị phạt quỳ, ít ra khi mỏi còn có thể nhúc nhích, đứng đưa qua lại hoặc rũ người xuống cho đỡ mệt, thậm chí nếu không có người canh gác, ta còn có thể ngủ gà gật. Còn việc ngồi làm mẫu này chẳng những không thể nhúc nhích mà đến chớp mắt còn bị bắt phải hạn chế, ngửa cũng không được gãi, chỉ cần hơi động đậy là Hoàng Đế lại gắt lên, dọa xé tranh đi vẽ lại từ đầu. Ta cứ đờ ra như tượng gỗ suốt mấy canh giờ, toàn thân tê cứng không còn cảm giác giống như sắp hóa thành tượng thật.

“Hoàng thượng. . . sắp xong chưa?”

Ta mấp máy môi hỏi, giọng khàn cả đi vì khát nước.

Hoàng Đế ngược lên nhìn ta, tủm tỉm cười:

“Sắp rồi.”

Ta đã hỏi câu “sắp xong chưa” đến lần thứ hai mươi thì Hoàng Đế cũng đáp “sắp rồi” bấy nhiêu lần. Sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi. . . Sắp sắp cái đầu nhà người!

Tự nhiên ta có cảm giác Hoàng Đế đang báo thù việc ta đem tiếng đàn ra dọa hấn ban nãy. Nhất định là như vậy.

Hoàng Đế chết tiệt.

Lại thêm không biết bao lâu trôi qua, khi ta tưởng như mình đã hóa đá mất rồi, thì Hoàng Đế hạ bút nghe “cạch” một tiếng xuống thư án, vui vẻ nói:

“Xong rồi.”

Trong lòng ta reo lên một tiếng, tra tấn lâu như vậy cuối cùng cũng xong.

“Này, lại đây xem đi. Không phải nãy giờ nàng nôn nóng lắm sao? Đừng có ngồi ngẩn ra đó chứ!”

Hoàng Đế cười đến sáng lạn, hào hứng vẫy gọi ta.

Cái gì mà ngăn ra? Là người ta bị tê cứng rồi mới phải. Nhưng lệnh vua không thể cãi, ta chỉ có thể gắng gượng lê thân người tê dại, cứng đờ đi về phía Hoàng Đế như một con rối gỗ. Có lẽ đáng đi của ta lúc này rất quái đản, ta thấy Hoàng Đế hình như đang cố nén cười.

Chặt vật đến được bên cạnh Hoàng Đế, ta phải vịn vào thư án mới đứng vững được.

Nữ tử trong tranh vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Tóc đen như mực, da trắng như tuyết, dung mạo ôn hòa, tuy không xinh đẹp rực rỡ nhưng lại có nét dịu dàng, điềm đạm đáng yêu. Cũng mắt, cũng mũi, cũng miệng ấy không sai một li, nhưng đi vào trong tranh lại hóa thành mềm mại yếu điệu. Bức tranh này rõ ràng là vẽ ta, nhưng lại chẳng giống với hình ảnh mà ta vẫn thấy mỗi khi soi gương.

Hoàng Đế thay một cây bút khác, chấm mực rồi cẩn thận viết xuống phần đề từ hai dòng chữ:

Tự tòng nhất kiến khanh khanh hậu

Trần thế giai nhân tổng thị vô. (1)

Ta không hiểu hàm nghĩa sâu xa của mấy chữ này, nhưng đại ý thì vẫn nắm được. Ta chẳng phải mỹ nhân cho nên Hoàng Đế không dùng loại thơ ca ngợi mỹ nhân làm đề từ cho ta. Có điều... ta cảm thấy hai câu này dù không tán tụng dung nhan, mỹ mạo gì đó, nhưng so ra lại có tâm ý hơn nhiều. Lòng ta chợt như có dòng suối ấm áp chảy qua. Hắn... thật sự coi trọng ta như vậy sao?

“Hoàng Thượng... thiếp đâu có tốt như vậy?”

Ta bản thân mãi, không biết nên nói gì, cuối cùng lại buột miệng hỏi một câu như vậy.

Hoàng Đế nắm lấy tay ta kéo lại gần hắn, dịu dàng đáp:

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Cùng một cảnh tượng, cùng một câu nói, tất cả giống hệt với kí ức của ta thuở bé. Sự trùng hợp đến trớ trêu ấy như một tia sét đánh mạnh vào cái đầu đang ngây ra của ta. Ta chăm chú nhìn Hoàng Đế, bàn tay mát rượi của hắn vẫn đang nắm chặt tay ta, đôi môi hắn vẫn đang mỉm cười hết sức dịu dàng, ánh mắt hắn vẫn trong trẻo, thản nhiên và tĩnh lặng, hoàn toàn không có sự ngọt ngào say đắm như mẫu thân ngày trước.

Dòng suối ấm áp đang chảy qua lòng ta bỗng chốc hóa thành sông băng lạnh lẽo. Ta vuron tay làm như hoảng hốt ôm lấy cổ Hoàng Đế, nghẹn ngào nói:

“Hoàng thượng có thể nói với thiếp như vậy... thiếp vui lắm...”

Hoàng Đế phì cười, vỗ về lưng ta:

“Ngốc thật! Trẫm chỉ nói với nàng một câu, làm gì mà lại cảm động như vậy?!”

Ta yên lặng không đáp, chỉ một mực ôm chặt Hoàng Đế. Bởi vì ta sợ nếu ta không ôm lấy hắn thế này, hắn sẽ nhìn thấy mặt ta, sẽ nhìn thấy sự chán ghét cùng bất mãn trong mắt ta.

Chỉ một khắc trước, ta đã cảm thấy Hoàng Đế thực ra cũng không đến nỗi tệ. Ta đã nghĩ thích hắn một chút thì cũng chẳng sao. Nhưng lúc này ta cuối cùng cũng ngộ ra.

Một câu nói tình ý thâm thiết, vậy mà khi nói ra ánh mắt lại chẳng có lấy một chút si mê. Có lẽ những lời như thế hắn nói đã thành quen miệng rồi. Có lẽ hắn rất cuộc cũng giống phụ hoàng của ta thôi.

Lời nói của đế vương lúc nào nghe cũng có vẻ đáng tin như thế. Chỉ cần tin rồi là sẽ giống như mẫu thân cả đời trầm mê, vạn kiếp bất phục. Ta không thể đi vào con đường đó. Cho nên Hoàng Đế này... ta không thể thích hắn, một chút cũng không được.

***

Dùng ngọc thiện xong, Hoàng Đế nghỉ trưa còn ta thì ôm bức tranh hắn vẽ lững thững ra về. Người che ô tiễn ta ra cổng là Miên Duệ. Vết bỏng trên tay nàng ta đã đỡ rất nhiều, chỉ còn lại một vài vết da sạm màu hơn mà thôi. Ta nhớ Ngọc Nga từng nói cám gạo xay có thể dưỡng trắng da, bèn bảo Miên Duệ:

“Bản cung nghe nói cám gạo xay dưỡng da rất tốt. Ngươi tìm một ít về pha với nước sạch, hai ngày thoa tay một lần, tin rằng không bao lâu tay sẽ đẹp như cũ.”

Miên Duệ ngẩn ra, lắp bắp:

“Nương nương... lâu như vậy rồi... chuyện nhỏ như vậy... người vẫn nhớ sao?”

Ta nhú mày:

“Sao có thể không nhớ? Bản cung cũng chưa đến nỗi lẩn thẩn như vậy.”

Miên Duệ nhìn ta, cảm kích đáp:

“Đa tạ nương nương thương xót...”

Ta gật đầu với nàng, cũng không nói thêm nữa.

Thực ra ở chỗ ta có không ít cao đường da, cho Miên Duệ một hộp cũng không phải chuyện khó. Nhưng lần trước ta đã cho nàng thuốc trị bông, nếu bây giờ lại đưa thêm e sẽ khiến người khác nhòm ngó, chẳng may dèm pha đến tai Hoàng Đế khiến hấn nghĩ ta mua chuộc người ở chỗ hấn thì càng phiền phức. Hơn nữa cao đường da ở chỗ ta đều là quà của Hoàng Hậu và Trịnh phi tặng, giá trị không nhỏ. Nếu để ai đó phát hiện Miên Duệ dùng thứ đất giả như vậy, đối với Miên Duệ không phải là việc tốt. Vậy nên ta chỉ có thể nhắc nàng ta dùng cám gạo. Công dụng không thể so sánh với cao đường da đất tiền nhưng cám gạo chẳng đáng mấy xu, trong cung cũng dễ kiếm. Một cung nữ dùng thứ như vậy là tốt nhất.

Ra đến cổng ta liền gặp Ngọc Nga đang che ô đứng sẵn.

“Chủ nhân!” Ngọc Nga mừng rỡ chạy đến giương ô che nắng cho ta.

Đội Miên Duệ đi khuất rồi, ta mới hỏi Ngọc Nga:

“Ô này người lấy ở đâu? Người ở Cát Tường điện cho người sao?”

Ngọc Nga lắc đầu:

“Người ở Cát Tường điện đâu có ai thèm nhìn đến nô tỳ. Cái ô này là do một vị đại nhân cho nô tỳ đấy.”

Ta tò mò hỏi:

“Vị đại nhân nào? Vì sao lại cho người?”

Ngọc Nga lại tiếp tục lắc đầu:

“Nô tỳ cũng không biết. Sau khi chủ nhân vào đó một lúc thì các vị đại nhân cũng ra về. Nô tỳ sợ mình cản đường các vị đại nhân nên đứng nép vào một góc. Lúc đó, có một vị đại nhân trông rất cao lớn tiến tới hỏi nô tỳ có phải là đang đứng đợi Hòa phi nương nương không, sau khi nô tỳ trả lời thì ngài ấy đưa chiếc ô này cho nô tỳ. À phải, suýt chút nô tỳ quên mất, ngài ấy còn bảo nô tỳ chuyển lời đa tạ Hòa phi nương nương.”

Ta kinh ngạc nghĩ, lẽ nào là vị cháu ngoại của Đới Thụy? Vì sao lại đa tạ ta? Hấn nghĩ ta đến cứu ngoại tổ phụ của hấn?

“Chủ nhân, như vậy là sao ạ? Có phải nô tỳ đã làm sai gì không ạ?” Ngọc Nga hoang mang hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Ta thờ dãi, khoác tay nàng rồi đi, vừa đi vừa kể sơ qua sự tình.

Ngọc Nga nghe xong, liếc nhìn bức tranh cuộn tròn trên tay ta, lo lắng hỏi:

“Chủ nhân, vậy bây giờ phải làm sao đây?”

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đương còn nắng chói chang:

“Đi Triều Lan cung.”

“Chủ nhân, sao lại đi Triều Lan cung? Bây giờ là giờ nghỉ trưa, e là Hoàng Hậu đã ngủ rồi.”

“Không đâu, Hoàng Hậu nhất định là đang đợi bản cung.”

Nói đoạn quay sang Ngọc Nga:

“Người vẫn chưa ăn trưa đúng không? Dù sao cũng đứng nắng cả buổi rồi, người hãy về ăn trưa nghỉ ngơi chút đi. Bản cung đi một mình cũng được, nếu có gì cần sẽ nhờ người gọi người sau.”

Ngọc Nga nghe vậy liền giãy nảy, lắc đầu nguầy nguậy:

“Sao có thể thế được? Nô tỳ không đói, không mệt, nô tỳ sẽ đi cùng chủ nhân!”

Ta bật cười, vốn cũng biết nàng sẽ phản ứng như vậy, bèn lần tay áo lấy ra một gói giấy đưa cho nàng:

“Thế thì cho người cái này.”

Ngọc Nga tò mò cầm lấy, nhưng một tay phải cầm ô nên chặt vật mãi mà không mở được. Ta đành giúp nàng. Bên trong gói giấy là một cái bánh bao

nhân thịt chim trĩ hầm. Lúc dùng thiện, tranh thủ khi Hoàng Đế chăm chú nghe Tô Trường Tín bẩm báo gì đó, ta liền lấy trộm cất đi, để dành cho Ngọc Nga.

Ngọc Nga cầm cái bánh bao trên tay, hai mắt rung rung:

“Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy... mà chủ nhân vẫn nhớ đến nô tỳ...”

Ta tắc lưỡi, nói cho qua chuyện:

“Mau ăn đi thôi. Đừng để đến Triều Lan cung mà đói ngất ra đấy thì mất mặt bản cung lắm!”

“Vâng ạ.”

Ngọc Nga sục sùi đáp, ngoan ngoãn ăn bánh, không nói thêm nữa.

Ài, sao bọn họ đều cho rằng trí nhớ của ta kém như thế nhỉ? Chẳng lẽ ta thật sự rất già rồi sao?

Đến Triều Lan cung, quả như ta nghĩ, Hoàng Hậu vẫn chưa nghỉ trưa. Nàng như thường lệ truyền ta vào phòng nghỉ.

Trong phòng đặt hai chậu băng lớn mát rượi. Hoàng Hậu mặc một chiếc váy dài mỏng manh, dáng vẻ yếu đuối, nằm nghiêng người trên sạp loan phượng, trông như sắp ngủ vậy. Vừa nhìn thấy ta mặt đầy sợ hãi đi vào, Hoàng Hậu ngồi bật dậy, tỏ vẻ kinh ngạc:

“Nguyệt nhi đấy à? Có việc gì mà lại đến vào lúc này?”

Ta trao lại bức tranh cho Ngọc Nga đứng bên ngoài, còn mình thì chạy nhào đến bên chân Hoàng Hậu, hoảng hốt nói:

“Tỷ tỷ... không xong rồi... muội... muội gây ra họa lớn rồi...”

Đây là lần đầu tiên ta gặp Hoàng Hậu mà không hành lễ. Nàng chưa thấy ta hoảng đến luống cuống như thế bao giờ, càng ngạc nhiên hơn, vội đỡ ta ngồi lên cạnh nàng, vừa sửa sang lại mấy sợi tóc bay tán loạn trước trán ta, vừa hỏi:

“Xem bộ dạng của muội kia! Chuyện gì mà sợ hãi như vậy? Có gì từ từ nói.”

Ta nín thở lấy cánh tay Hoàng Hậu như người đuối nước gắp khúc cây trôi, run rẩy kể lại toàn bộ sự tình, dĩ nhiên là cũng có điều chỉnh theo hướng có lợi cho bản thân một chút.

Ban đầu ta có hơi băn khoăn không biết đem chuyện này nói với Hoàng Hậu liệu có làm hỏng chuyện của Hoàng Đế hay không, vì dù sao Hoàng Hậu vẫn là người họ Hà. Nhưng nghĩ lại, nhân mạch của Hoàng Hậu trong cung dày đặc, Tô Trường Tín và Lý Thọ lại cùng ta tranh cãi trước Ngự Thư phòng lâu như thế thì làm sao không đến tai Hoàng Hậu kia chứ?

Đúng như ta nghĩ, giờ này mà Hoàng Hậu chưa ngủ thì chỉ có thể là chờ ta đến. Nếu lúc này ta mà không hoảng loạn chạy đến cầu cứu Hoàng Hậu, tin rằng ngày mai liền gặp họa. Mặt khác, từ khi đến đây, ta vẫn luôn dựa dẫm Hoàng Hậu, chuyện này không ai là không biết. Có chuyện lớn xảy ra, ta sao có thể không bẩm báo với nàng. Hoàng Đế chắc hẳn phải hiểu rõ ta sẽ không thể giấu giếm Hoàng Hậu. Hẳn chẳng phải loại người nông cạn, nếu đã lường trước việc ta không thể kín miệng mà vẫn chọn ta thì chắc chắn hẳn đã có tính toán cả rồi. Ta bây giờ chỉ cần lo chỗ Hoàng Hậu cho êm đẹp thôi.

Hoàng Hậu nghe ta kể xong, chau mày nói:

“Lý Thọ không ngờ to gan như vậy.”

Ta dùng ánh mắt hoang mang nhìn nàng:

“Tỷ tỷ, muội cho rằng Lý Thọ không có cái gan đó... chuyện này e là có ẩn tình...”

Hoàng Hậu dịu dàng mỉm cười, siết tay một cái:

“Bất luận là ẩn tình gì, hôm nay muội cũng đã làm được một việc tốt cho Bách Phụng. Đừng suy nghĩ nhiều.”

Ta thăm dò không được gì, đành bỏ ý định, đi thẳng vào vấn đề quan trọng nhất:

“Muội sao dám không suy nghĩ. Hôm nay muội đã làm ra việc vô phép như thế... Lão Phật gia nhất định sẽ không hài lòng...”

Hoàng Hậu đứng dậy rót cho ta một ly trà, bình thản nói:

“Lão Phật gia thường ngày rất ít khi quản chuyện hậu cung. Hơn nữa Hoàng Thượng là thiên tử, người không trách tội muội thì tức là muội không làm sai. Lão Phật gia luôn nể mặt Hoàng Thượng.”

Ta đón lấy ly trà bằng cả hai tay, vẫn tỏ ra bất an:

“Nhưng còn những người khác...”

Hoàng Hậu cười khê:

“Có tỷ tỷ ở đây, muội không cần phải sợ. Cùng lắm thì ta phạt muội một chút gì đó cho có là được.”

Ta thờ phào nhẹ nhõm:

“Đa tạ tỷ tỷ.”

Đã biết là tội sống khó thoát, nhưng có lời này của Hoàng Hậu, ta có thể yên tâm rồi. Chỉ hi vọng nàng sẽ không phạt bổng lộc thôi.

Tâm trạng thoải mái, ta và Hoàng Hậu bắt đầu tán chuyện linh tinh. Nói đến bức tranh Hoàng Đế vẽ cho ta, Hoàng Hậu vậy mà chẳng mở lời muốn xem, chỉ cười cười trên ta:

“Muội có phúc lắm đấy. Xưa nay Hoàng Thượng mới chỉ vẽ tranh chân dung cho ba người thôi.”

Ta hiểu kì hỏi:

“Là những ai thế ạ?”

“Lão Phật gia, ta và muội.”

Lòng ta chết điếng.

Như vậy... Hoàng Hậu không hề biết về bức tranh vẽ Lê Hiền phi. Cũng có thể nói là nàng không biết đến hoặc chỉ ít là chưa từng bước chân vào căn phòng đó. Mà từ đây cũng có thể kết luận rằng không có bao nhiêu người được Hoàng Đế cho phép vào, nếu không chuyện bức tranh Hiền phi sao lại không đến tai Hoàng Hậu? Hay là Hoàng Hậu đang thử ta, xem ta đã vào căn phòng đó chưa nhỉ?

Hôm nay thật sự có quá nhiều chuyện đầu đầu rồi. Bất luận Hoàng Hậu thật sự không biết hay giả vờ không biết thì ta vẫn cảm thấy may mắn vì ban nãy chỉ kể qua loa, vẫn chưa nói hớ ra, nếu không lại càng thêm phức tạp. Ta bây giờ mặc dù vui vẻ trò chuyện với Hoàng Hậu, nhưng thật tâm chỉ muốn trở về Cẩm Tước cung êm ả của mình mà thôi.

***

Thời khắc rời khỏi Triều Lan cung chính là lúc ta cảm thấy hạnh phúc nhất. Ngọc Nga cũng như ta, đều muốn trở về nhà càng nhanh càng tốt nên luôn miệng hối thúc những thái giám khiêng kiệu.

Kiệu về đến gần Cẩm Tước cung, bỗng nghe Ngọc Nga hoảng sợ nói:

“Chủ nhân... trước cổng cung... có chuyện gì đó...”

Nói năng ấp úng không đầu không đuôi, ta cũng bị nàng dọa cho đứng tim.

“Chuyện gì là chuyện gì?”

Ta vén màn kiệu, thăm nghĩ rốt cuộc đã về đến cửa nhà, còn việc gì có thể khiến Ngọc Nga hoảng lên như thế. Thái giám khiêng kiệu thấy ta có ý muốn bước xuống, lập tức nhanh nhẹn đỡ lấy.

Vừa ra khỏi kiệu, ta liền biết hôm nay mình nhất định đã bị sao quạ tạ chiếu trúng. Đúng là về đến cửa rồi vẫn chưa thoát được kiếp nạn.

“Chủ nhân... Lý công công sao lại...”

Ngọc Nga một tay giương ô che nắng cho ta, một tay đỡ lấy ta, nhưng nhìn là thấy nàng còn run rẩy hơn ta nhiều.

Đúng vậy, thứ trước mắt chúng ta chính là tám lưng vĩ đại của Lý Thọ.

Lý công công quyền lực nhất nhì Nội Thị giám hiện đang nghiêm trang quỳ gối trước Cẩm Tước cung. Lưng áo hần ướt đầm mồ hôi, xem chừng đã quỳ ở đây rất lâu rồi. Đứng bên cạnh Lý Thọ là Ngọc Thủy, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Minh Tử.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, cổ đề nén cơn giận mà đi về phía trước, ung dung cất tiếng:

“Lý công công đang làm gì thế này?”

Bọn người Ngọc Thủy vừa nghe tiếng ta liền mừng rỡ chạy ra nghênh đón:

“Chủ nhân về rồi!”

Lý Thọ cũng hơi xoay người lại, chấp tay thỉnh an:

“Nô tài bái kiến Hòa phi nương nương.”

Lúc này ta mới thấy, Lý Thọ không chỉ đơn giản là quỳ trước cửa nhà ta, mà dưới chân hắn còn có một tấm Thiết Hối, khiến cho ta hơi kinh ngạc.

Thứ gọi là Thiết Hối này thực chất là một tấm phản đúc bằng sắt, dày độ năm phân, bề mặt gỗ ghè lờm chờm, kích thước vừa đủ cho một người quỳ lên. Khi quỳ lên, những gai sắt đủ hình dạng này sẽ đâm vào đầu gối gây đau đớn gấp mấy lần so với chỉ quỳ dưới đất. Vì Thiết Hối là một khối sắt đặc, cho nên nhiệt độ sẽ tùy theo thời tiết mà biến đổi rất lớn. Quỳ trên Thiết Hối, trời lạnh sẽ lạnh thấu xương như quỳ trên nước đá, trời nóng sẽ cháy da cháy thịt như quỳ trên chảo lửa. Vậy nên mới nó mới được gọi là Thiết Hối – quỳ ở trên nó, không ai là không hối hận.

Ngày trước, ta đã từng ném qua hương vị của Thiết Hối, đến bây giờ nhìn thấy vẫn còn ớn lạnh. Lý Thọ dám mang cả Thiết Hối đến đây quỳ, thành ý quả là sâu sắc.

“Lý công công sao lại quỳ ở đây?” Ta tỏ vẻ kinh hãi, bước nhanh đến muốn nâng Lý Thọ.

Lý Thọ cúi gầm mặt, đáng vẻ vô cùng khổ sở:

“Bẩm nương nương, nô tài đến thỉnh tội với nương nương.”

“Thỉnh tội gì chứ? Mau mau đứng lên thôi! Trời nắng thế này, lại còn quỳ trên cái thứ đáng sợ đó... chân ngài sẽ hỏng mất thôi!”

Nói đoạn lại quay sang trách Ngọc Thủy:

“Các người cũng thật là! Sao có thể để Lý công công quỳ như thế?”

Ngọc Thủy vội phân trần:

“Chúng nô tỳ đã khuyên can nhiều lần, nhưng Lý công công vẫn khăng khăng quỳ ở đó thỉnh tội với chủ nhân...”

Bởi vì thân phận của Lý Thọ cho nên bọn Ngọc Thủy chỉ dám khuyên can chứ không dám có hành động gì, khuyên không được cũng chỉ đành đứng đó cùng chịu trận. Lý Thọ này đúng là đã diễn quá nhập tâm rồi. Hắn muốn thỉnh tội thì cứ thỉnh tội, có biết bao nhiêu cách, sao nhất thiết phải chọn cách khoa trương như vậy?

“Thôi được rồi...” Ta mệt mỏi tựa vào Ngọc Nga. “Bản cung không trách tội ngài đâu, ngài mau đứng dậy vào trong bồi thuốc...”

“Không thể thế được... Nô tài tội đáng chết...”

Sự thái quá của Lý Thọ đã đẩy sự chịu đựng của ta tới giới hạn. Ta thở hắt ra:

“Bản cung biết ngài cũng có chỗ khó xử, làm sao lại đi trách ngài? Chúng ta đều là người hầu hạ Hoàng Thượng, vốn dĩ không cần làm khó nhau như thế.”

Ý tại ngôn ngoại. Lý Thọ thông minh, một lời như vậy cũng đủ rồi. Nói xong, ta quay sang Tiểu Phúc Tử và Tiểu Minh Tử, ra lệnh:

“Hai người các người còn đứng đó làm gì? Không mau đỡ Lý công công vào trong?”

Có câu này của ta, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Minh Tử nhanh như cắt tới cạnh Lý Thọ, mỗi người một bên, dứt khoát xách Lý Thọ lên, tha vào trong cung, không để cho hắn có cơ hội lằng nhằng thêm nữa.

Ngọc Thủy nhìn ta, ngập ngừng hỏi:

“Chủ nhân, nên làm gì với Lý công công đây?”

Ta cười lạnh, nghiêng răng nói rõ từ chữ một:

“Người đi vào đắp thuốc cho hắn. Nhớ, xoa bóp vết thương thật cẩn thận vào. Đừng để Hoàng Thượng nghĩ ta bạc đãi Lý công công.”

---

(1) Dịch: Kể từ lần đầu gặp được nàng thì mọi gian nhân trên đời này coi như không còn nữa.

(Đoàn Dự, Thiên Long Bát Bộ – Kim Dung)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Việc ta đi náo loạn Ngự Thư phòng chẳng những không bị phạt mà lại còn được ân sủng đặc biệt chẳng mấy chốc đã lan ra khắp hoàng cung. Để yên lòng chúng phi, Hoàng Hậu mở phượng khấu phạt ta chép hai mươi lần Nữ Huấn. Ta nghe vậy mà lấy làm vui mừng, thật không uống công lúc đó đội nặng đi tìm Hoàng Hậu khóc lóc. Chuyện lớn như vậy mà chỉ phải chép phạt, ngay cả bổng lộc cũng không trừ chút nào dĩ nhiên có nhiều người không phục, nhưng không phục thì cũng chẳng làm gì được. Ví như Dương Quý cơ, dù trong lòng bức bối thế nào thì cũng chỉ dám lén lút nói ra nói vào sau lưng. Hoặc như Tĩnh Tu dung, mỗi lần nhìn thấy ta, hai mắt đều bắn ra sát khí kinh người, nhưng nàng ta mới được khấu dụ sắc phong, ần tín cùng thánh chỉ vẫn chưa cầm được trong tay mà chỗ dựa là Triệu Đức phi vẫn còn bị cấm túc nên chẳng có gan mở miệng nói đúng sai.

Cả Thái Hậu cũng không để ta đợi quá lâu. Ngay sau khi ta vừa lĩnh phạt hai mươi lần Nữ Huấn thì Khâm cô cô liền tới nơi truyền lời của Thái Hậu:

“Khởi bẩm Hòa phi nương nương, Lão Phật gia xem xong kinh Phật của nương nương chép lần trước thì rất hài lòng, muốn nhờ nương nương chép hộ ba mươi bản kinh Hồng Danh này. Thời gian không gấp, nương nương thông thả.”

Phượng ý truyền xong, Khâm cô cô lập tức cáo lui không để cho ta có cơ hội thăm dò chút gì. Ta cầm quyển kinh mẫu mà Khâm cô cô để lại lên xem thử, vừa lật vài trang lòng đã rét run lên. Hồng Danh là kinh sám hối.

Dù Khâm cô cô nói thời gian không gấp nhưng đã thấy ý tứ của Thái Hậu rõ ràng như vậy, ta làm sao còn dám thông thả. Cả Hoàng Hậu lẫn Thái Hậu đều không thể chậm trễ, cuối cùng ta chỉ biết cầm cúi chép phạt cả ngày. Từ sáng sớm tinh mơ, ngoại trừ lúc ăn uống tắm rửa và hai canh giờ ngủ mỗi đêm còn lại đều dành thời gian chép phạt. Ta vốn thuận tay trái nên tay phải yếu hơn nhiều, chữ càng viết càng xấu, còn cổ tay thì mỗi như đến nỗi cảm lý trà cũng run run.

Ngọc Thủy vừa bóp tay cho ta vừa xót xa nói:

“Cứ thế này thì chủ nhân làm sao chịu nổi... hay để nô tỳ đi mời Lâm đại nhân...”

Ta nghe xong vội gạt đi:

“Không thể được. Lão Phật gia vừa có ý để ta chép kinh Phật, ta lại đi mời thái y đến khám cổ tay thì còn ra thế thống gì?”

Tạ Thu Dung có tài giả mạo nét chữ, bèn tỏ ý muốn chép hộ ta một ít, ta cũng từ chối để tránh phiền phức về sau.

Tuy rằng phi tần ai nấy đều si và ta mặt dày không biết xấu hổ nhưng cũng lại không ít người học tập ta, bắt đầu theo thói quen đem tặng Hoàng Đế. Trước kia đã có lệ này, nhưng Hoàng Đế nhận mà không dùng bao giờ. Trên người hắn chỉ đeo túi thơm do chính tay Thượng cung đại nhân làm nên dần dà chúng phi cũng nản lòng. Thế nhưng bây giờ, hắn lại chịu đeo cái túi thơm vụng về của ta mà đi nghênh ngang khắp nơi, mấy ngày vẫn chưa đổi cái khác, khiến cho toàn thể hậu cung ngộ được chân lý: Hoàng Đế của bọn họ chỉ ưng ý những hình thù kì quái. Thành thử người người đều bận rộn may vá theo thừa, tính ra cũng vất vả không kém gì ta.

Mấy ngày này, vì chủ nhân Cẩm Tước cung phải sáng tối chép phạt, bên ngoài lại có nhiều lời lẽ không hay nên không khí trong cung khá là u ám. Tin tốt lành duy nhất từ lá thư nhà của Tạ Thu Dung.

Nghe nói vị Doãn công tử kia vào một ngày đẹp trời bị người ta bắt gặp đang trêu đùa góa phụ trong một con hẻm phía nam kinh thành. Tin tức này khiến dân chúng hết sức hoang mang, thiên hạ nửa tin nửa ngờ. Bởi vì Doãn công tử kia trong mắt dân chúng luôn là quân tử đường đường chính chính, sao có thể đi trêu ghẹo nữ nhân, lại còn là góa phụ? Nhưng bọn họ chẳng phải nghi ngờ quá lâu bởi vì một ngày đẹp trời khác, thanh lâu nước tiếng kinh thành Cửu Hương lâu bỗng nhiên bị cháy. Giữa thanh thiên bạch nhật, ngọn lửa quái ác không biết từ đâu bốc lên bao trùm toàn bộ tây các – nơi Cửu Hương lâu dành riêng cho khách quý hạng nhất. Giữa lúc dân chúng tụ tập bên ngoài giúp chữa lửa, một nam nhân từ lầu cao tây các, xuyên qua lửa đỏ rừng rực nhảy xuống một cách oai dũng. Dân chúng nhận ra ngay đây chính là Doãn công tử, chỉ là không hiểu nổi vì sao công tử vốn có tiếng đoan chính lại nhảy ra từ lầu xanh trong tình trạng thân không mảnh vải như thế. Đương lúc Doãn gia còn đang đau đầu tìm cách cứu vớt danh tiếng của công tử nhà bọn họ thì một buổi sáng tinh mơ, trong khắp mọi ngõ ngách kinh thành bỗng nhiên xuất hiện vô số cáo thị kể tội Doãn Hi, tờ nào tờ nấy dài như tấu sớ, dân chúng đọc đến đâu liền như được giác ngộ đến đấy. Hóa ra Doãn công tử lại là người như thế! Hoàng thành yên ắng lâu nay bỗng nhiên bùng lên một phen tiếu thoại, một người nói cho mười người, mười người nói thành trăm người, trăm người nói khắp cho muôn họ. Doãn gia cực chẳng đã phải đi cạy nhờ đến cả Triệu gia, nhưng Triệu gia đang phiền lòng việc Triệu Đức phi gặp họa trong cung nên chẳng có tâm trí giúp đỡ nhiều, thành ra tiếng xấu của Doãn công tử cứ đồn đi mãi, không sao dập tắt được. Tạ Ngự sử nghe tin này lấy làm kinh hãi, vội vàng sai người chờ sính lễ đi trả không sót thứ gì. Ngay cả nhà hôn thê tương lai còn bỏ của chạy lấy người như thế, thanh danh của Doãn công tử phút chốc chẳng còn gì.

“Thật không ngờ đi ta lại lợi hại như vậy!”

Tạ Thu Dung cầm lá thư của Lữ phu nhân đọc đi đọc lại mấy lần, lần nào cũng cười đến nắc nẻ.

Hành sự không chút kiêng dè, lại gọn gàng sạch sẽ thật khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Ta nói: “Kể ra thì Lữ phu nhân cũng hơi mạnh tay, may mà Doãn Hi biết chút võ công nếu không thì đã cháy đen trong Cửu Hương lâu rồi.”

“Chắc hẳn đi đã tính toán cả rồi. Đáng đời tên khốn kiếp đó! Để xem sau này còn có tiểu thư nhà nào dám gả vào Doãn gia.”

Tạ Thu Dung đắc ý mắng một hơi, lưu luyến đọc lại thư thêm một lần nữa rồi mới châm lửa đốt.

Nhìn lá thư báo tin thắng lợi nằm trong chậu đồng đang từ từ cháy thành tro, ta bần thần nghĩ đến một điểm khác:

“Dung nhi, Doãn Hi coi như xong rồi. Sau này ngươi có dự tính gì chưa?”

Tạ Chính Minh vốn chỉ muốn tìm một mối hôn sự có lợi cho ông ta, cho dù không phải là Doãn Hi thì cũng sẽ có người khác, chưa biết chừng còn tệ hại hơn. Lữ phu nhân xử lý được một Doãn Hi, nhưng cũng không thể giúp Tạ Thu Dung cả đời.

Tạ Thu Dung không hề ngạc nhiên khi nghe ta hỏi, nàng bình thản mỉm cười:

“Chuyện này ta cũng đã nghĩ qua... Ta chẳng thể ở Cẩm Tước cung này mãi mãi, cũng không thể cứ dựa dẫm vào di. Cho nên ta đã quyết định sẽ vào Thượng Cung cục. Trở thành nữ quan rồi, ngoại trừ Hoàng Thượng ra, không ai có thể quyết định hôn sự của ta nữa.”

Lời này của nàng ngược lại khiến cho ta kinh ngạc:

“Muốn vào Thượng Cung cục phải trải qua một quá trình rèn luyện rất dài, cung nữ nhập cung làm việc ít nhất ba năm mới được tuyển vào. Ngươi làm thế nào vào được?”

Tạ Thu Dung thông thả đáp:

“Thượng nghị của Ti Chế phòng vừa qua đời tháng trước, một số nữ quan hầu hạ Thượng nghị không cẩn thận cũng bị giáng tội. Lại thêm qua chuyện vừa rồi của Đức phi, rất nhiều cung nữ bị trả lại Ti Thiết phòng, những nữ quan từng dạy dỗ bọn họ đều bị liên lụy. Cả Ti Chế phòng và Ti Thiết phòng đều bị thiếu thốn nhân lực trầm trọng. Thượng Cung đại nhân đã thỉnh ý Hoàng Thượng, xin được mở một kì thi đặc biệt để tuyển chọn người tài, bù đắp cho Ti Chế phòng và Ti Thiết phòng. Tất cả nữ tử đều có quyền tham dự, chỉ cần vượt qua tuyển chọn thì sẽ được thu vào làm việc. Hôm qua ta đã đến Thượng Cung cục ghi danh rồi.”

Tạ Chính Minh vốn muốn đào tạo Tạ Thu Dung trở thành một nữ tử thập toàn thập mỹ để lấy lòng đế vương, vậy nên nàng không chỉ có kiến thức uyên thâm mà ngay cả khâu khâu, may vá, nấu ăn đều tinh thông. Kì thi này đúng là cơ hội trời cho, tin rằng Tạ Thu Dung sẽ lọt qua vòng tuyển chọn mà không gặp khó khăn gì. Chỉ là... làm nữ quan ở cục Thượng Cung không giống cung nữ bình thường, phải đến hơn ba mươi tuổi mới được xuất cung. Nếu như làm việc tốt, vừa ý các vị chủ nhân thì không biết còn bị giữ lại đến khi nào. Như vậy tuổi xuân còn gì nữa?

Ta cảm tay Tạ Thu Dung, nghiêm túc nói:

“Ngươi đã nghĩ kĩ chưa? Lẽ nào không muốn gả đi nữa sao?”

Tạ Thu Dung cũng khẽ nắm lấy tay ta đáp lại. Nụ cười trên khóe môi nàng chợt trở nên buồn bã:

“Ta đã hết cách rồi, Nguyệt nhi à. Dựa vào thân phận của ta và dã tâm của phụ thân ta... Ta thật sự không thể có một mối hôn sự tốt. Ngày trước, còn có mẫu thân, ta còn phải cố gắng làm phụ thân vui lòng. Bây giờ, mẫu thân đi rồi, ta hà tất lại để phụ thân lợi dụng nữa? Phụ thân luôn cho rằng thứ nữ như ta chỉ đáng làm đá lót đường cho ông, vậy thì ta sẽ cho ông thấy Thu Dung này cũng có thể một mình làm nên đại sự. Nguyệt nhi, ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, ta không ngại nói cho ngươi biết, ta sẽ không làm nữ quan cả đời. Mười năm, hai mươi năm, thậm chí nhiều hơn nữa, một ngày nào đó, ta sẽ trở thành Thượng Cung đại nhân.”

Đôi mắt huyền của Tạ Thu Dung sáng rực quyết tâm. Ta biết nàng không nói đùa.

Ta thở dài, lẳng lặng nhìn Tạ Thu Dung một hồi mới cất lời:

“Dung nhi, con đường đó sẽ rất gian nan. Thượng Cung cục chẳng phải nơi yên bình. Chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể khiến ngươi mất mạng.”

Tạ Thu Dung nhoen cười, vô tư đáp:

“Ta không sợ. Ở trong cung, thỉnh thoảng ta có thể gặp ngươi, hơn nữa biết đâu còn có thể giúp đỡ ngươi. Nếu có một ngày ta trở thành Thượng Cung đại nhân rồi, ta sẽ che chở cho ngươi.”

Lời lẽ của Tạ Thu Dung quá mức chân thành, chân thành đến độ ngây thơ, mà lại khiến ta rơi lệ.

Ta đưa tay gạt đi mấy giọt nước mắt đang lăn dài trên má, nửa đùa nửa thật nói:

“Đến lúc ngươi thành Thượng Cung đại nhân rồi, chẳng biết ta có còn sống hay không.”

Tạ Thu Dung lấy khăn tay đưa cho ta, trịnh trọng đáp:

“Nhất định là còn. Cả ta và ngươi, chúng ta nhất định sẽ sống thọ trăm năm. Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng. Hậu cung này một ngày nào đó sẽ là thiên hạ của chúng ta.”

***

Vất vả suốt ba ngày liền đã chép xong cả Nữ Huân lẫn kinh Hồng Danh, ta thật sự cảm thấy mình rất phi thường. Phía Hoàng Hậu, ta giao Nữ Huân cho Ngọc Thủy mang nộp, còn bản thân thì cùng Ngọc Nga đưa kinh Hồng Danh đi Thuận Ninh cung.

Lần thứ hai bước chân vào Thuận Ninh cung vẫn là một loại tâm trạng lo lắng bất an quán lấy ta. Trong đầu ta không ngừng tưởng tượng ra đủ loại tình huống có thể xảy ra, đồng thời trù tính biện pháp đối phó.

Người đón chúng ta vào là Khâm cô cô. Nàng lúc nào cũng mang một vẻ mặt bình thản, không nóng không lạnh, đủ cung kính nhưng chẳng có chút bộ đồ hèn mọn nào khiến người ta chẳng thể nào đoán được gì. Nữ tử này ngày xưa cũng từng có lúc là một tiểu cung nữ. Bao năm thăng trầm chìm nổi, rốt cuộc đã trải qua những chuyện như thế nào mới có thể tôi luyện được khí chất như vậy? Ta thầm nghĩ, nếu bên cạnh mình mà có một người như thế thì tốt biết bao nhiêu.

Mãi nghĩ ngợi, ta không nhận ra mình đã dừng chân trước Phật đường của Thuận Ninh cung từ lúc nào.

“Lão Phật gia đang tụng kinh, nếu nương nương không ngại thì có thể cùng ngồi nghe kinh.”

Khâm cô cô lễ phép làm động tác mời. Ta gật đầu đáp lại nàng một tiếng rồi nâng váy chậm rãi bước vào trong.

Phật đường không rộng lắm, khi ta vén màn đi sâu vào bên trong liền phát hiện nơi gọi là Phật đường này vốn chỉ là một căn phòng nho nhỏ, chính giữa bày một bàn thờ có hai tầng, tầng cao đặt tượng Quan Âm ngồi trên đài sen, bên dưới là vài cái bài vị không tên, chẳng biết thuộc về ai.

Thái Hậu ngự giữa Phật đường phía trước bàn thờ. Bà không quỳ mà ngồi duỗi chân trên một tấm bồ đoàn rất dày. Nghe nói bà có bệnh khớp kinh niên, đầu gối từ lâu đã không thể co lại được nữa. Từng lần khối xám mông manh tỏa ra từ chiếc lư hương trên bàn thờ như quán lấy bóng lưng Thái Hậu, làm ta bất giác cảm thấy bà mới cô độc làm sao.

“Bởi vì không sờ đắc, mới là Bồ Tát, gọi đủ là Bồ Đề Tát Đỏa, nương nơi trí Bát Nhã để xét soi, mới đạt qua bên ngàn giác kia. Vì nương nơi Bát Nhã để quán chiếu, nên tâm không quái ngại; bởi tâm chẳng ngăn ngại, nên chẳng có e sợ, xa lìa các điều điên đảo mộng tưởng, rốt ráo quả Niết Bàn...”

Giọng Thái Hậu hơi khàn, đều đều vang lên, mang theo phong vị xa xăm hư ảo. Ta nhận ra bà đang tụng kinh Hồng Danh sám hối.

Đảo mắt nhìn quanh, ta nhận ra ngoại trừ tấm bồ đoàn mà Thái Hậu đang ngồi thì mặt đất hoàn toàn trống trải, Khâm cô cô cũng đã rời đi tự bao giờ. Ta chợt hiểu ra ý tứ của Thái Hậu, bèn tiến lại phía sau bà, lặng lẽ điều chỉnh váy áo rồi quỳ xuống.

Ta từng nghe nói Thuận Ninh cung ngày xưa vốn là nơi ở của Phụng Triều Hoàng Hậu thời Thái Tổ. Phụng Triều tính rất sợ nóng, Tổng Thái Tổ đã vì bà mà xây nên Thuận Ninh cung này, bốn bề đều làm từ loại cẩm thạch đặc biệt, chống nóng vô cùng tốt. Ngay cả sàn nhà cũng được làm từ một khối cẩm thạch hoàn chỉnh, cho nên dù đang là mùa hạ ta vẫn có thể cảm nhận được từng cơn lạnh buốt xuyên qua da thịt, truyền thẳng vào khớp gối của mình. Ban này khi quỳ xuống, ta đã cố tình lựa thế xếp váy thành mấy lớp ngay chỗ đầu gối tiếp xúc với sàn nhà để ngăn bớt cái lạnh, thế nhưng y phục mùa hè khá mỏng thành ra cũng chẳng chống đỡ được bao nhiêu.

P phía trước mặt ta, Thái Hậu vẫn tụng kinh đều đều, một lần, hai lần, lại ba lần kinh... Đến lúc đầu óc ta trở nên mông lung, không nhớ nổi đã đọc đến lần kinh thứ mấy thì Thái Hậu đột nhiên đứng dậy, như hơi ngạc nhiên:

“Hòa phi đây à?”

Ta giật mình, vội vàng cúi lạy:

“Thần thiếp Hòa phi bái kiến Lão Phật gia!”

Thái Hậu ừm một tiếng, vẫy tay bảo ta đứng dậy. Khâm cô cô nghe tiếng Thái Hậu nói, liền vội vàng đi vào đỡ lấy bà, cùng trở về Uyển các nghỉ ngơi. Ta thấy vậy cũng phải nhin đau, tập tễnh đi theo.

Uyển các là nơi nghỉ của Thái Hậu, ta chẳng dám nhìn ngó lung tung, chỉ có cảm giác nơi này bày biện hết sức giản dị. Khâm cô cô đỡ Thái Hậu ngồi lên chiếc ghế quý phi bên cửa sổ, sau đó lui xuống pha trà. Trong phòng chỉ còn lại mình ta và Thái Hậu. Ta không biết nên nói gì, cũng không biết bà sẽ nói gì với mình, nên chỉ biết cúi đầu đứng một bên.

Thái Hậu chợt nói:

“Ai gia nhờ Hòa phi chép hộ mấy bản kinh Hồng Danh, không ngờ Hòa phi lại chép nhanh như thế.”

Ta vội đáp:

“Bẩm, Lão Phật gia không chê thần thiếp chữ nghĩa tệ hại đã là phước phần của thần thiếp, thần thiếp chỉ biết cố gắng hết mình.”

Thái Hậu nhẹ nhàng trở mình, nở nụ cười:

“Vậy Hòa phi có biết vì sao ai gia lại bảo người chép kinh Hồng Danh không?”

Hai bên thái dương đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, ta hít sâu một hơi, lễ phép đáp:

“Thần thiếp ngu muội, mong Lão Phật gia chỉ dạy.”

Thái Hậu điềm đạm mỉm cười, nhưng trong ánh mắt chẳng có lấy một tia vui vẻ, bà cất giọng:

“Ngày Tiên Đế còn tại thế, trong hậu cung có một vị Chiêu nghi họ An. Nàng ta rất được Tiên Đế sủng ái, từng có lúc quần quýt bên cạnh Tiên Đế như hình với bóng. Tiên Đế đi đâu cũng mang nàng ta theo, thậm chí cả khi vào Ngự Thư phòng duyệt tấu chương cũng để nàng ta ở bên châm trà mài mực.”

Nói đến đây, Thái Hậu dừng lại, ngẩng đầu nhìn ta. Mồ hôi bên thái dương của ta vã ra càng lúc càng nhiều, nhưng ta nào dám đưa tay lau, chỉ cúi đầu ra vẻ lắng nghe. Thái Hậu thấy vậy, bèn nói tiếp:

“Ngày ấy An thị còn trẻ, có rất nhiều hành động nông nổi. Tiên Đế nhân từ chẳng trách tội nàng ta. Nhưng An thị ý sủng sinh kiêu, càng ngày càng trở nên quá đáng, đến cả chuyện triều chính cũng dám xen vào làm liên lụy nhiều người, cuối cùng chọc giận Tiên Đế. Ai gia nhớ ngày An thị bị lỗi đi xử trảm cũng là một ngày cuối hạ như thế này... Thực đáng tiếc, An thị đó cũng là một nữ nhân thông minh, chỉ là quá mức kiêu ngạo mà quên đi bổn phận, cuối cùng rước họa diệt thân. Cứ mỗi năm đến độ này, ai gia lại nhớ đến An thị cho nên mới thay nàng ta tưng mấy lần kính sám hối, hi vọng có thể giúp nàng ta giảm bớt tội lỗi, sớm phần siêu độ.”

Ánh mắt Thái Hậu đột ngột trở nên sắc bén, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài hiền hậu thường ngày. Tấm áo xám mộc mạc trên người bà cũng vì vậy mà trở nên lạc lõng. Giây phút ấy ta lập tức hiểu được, “Lão Phật gia” thật ra cũng chỉ là một danh xưng mà thôi.

“Tấm lòng của Lão Phật gia thật hiếm có, thần thiếp vạn phần kính phục.”

Ta mở miệng đáp một câu khách sáo.

Thái Hậu vẫn chăm chú nhìn, ánh mắt bà như một lưỡi dao sắc lẹm phe phẩy trên da mặt ta, như thể chỉ cần ta sơ sẩy một chút lập tức sẽ bị lưỡi dao kia đâm ngập vào da thịt. Thuận Ninh cung mát rượi thế mà thân thể ta không ngừng đổ mồ hôi, đến cả lưng áo cũng ướt đầm, dính chặt vào da thịt, mang đến một cảm giác lạnh lẽo nhóp nhép.

“Ài... có đáng gì đâu. Ai gia già rồi, người già thường muốn làm việc gì đó có ý nghĩa một chút. Đáng tiếc... thân thể không còn khỏe mạnh, nên lực bất tòng tâm, chẳng làm được gì nhiều.”

Thái Hậu thở dài một tiếng, đưa tay tự bóp đầu gối mình một cái. Ta thấy vậy, nhanh chóng quỳ xuống chân bà, nói:

“Nếu Lão Phật gia không chê thần thiếp tay chân vụng về, xin để thần thiếp giúp người xoa bóp một chút...”

Thái Hậu ừ khẽ một tiếng. Ta liền ngoan ngoãn xắn tay áo xoa bóp cho bà. Đầu gối bà gầy guộc một cách kì quái. Dựa vào độ biến dạng của các khớp xương, ta biết bệnh khớp của bà thật sự không nhẹ.

Vừa mới quỳ xong lại phải tiếp tục quỳ, nếu đầu gối ta mà biết nói thì hẳn nó sẽ đang kêu gào thảm thiết. Trong ba ngày liên tục chệp mấy mươi bản kinh văn, cổ tay ta đã mỏi nhừ, bây giờ lại phải dùng lực xoa bóp nên cơn đau càng thêm thê thảm. Thế nhưng lúc này, ta làm gì có quyền than thở, việc ta nên làm chính là cố nhịn đau mà xoa bóp cho Thái Hậu thật cẩn thận.

Bầu không khí tĩnh lặng đến nặng nề ấy chỉ kết thúc khi Khâm cô cô mang trà vào. Thái Hậu nhận trà Khâm cô cô dâng nên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi mỉm cười với ta:

“Đây là trà Long Tĩnh mới tiến cung năm nay. Ai gia thấy mùi vị rất vừa miệng. Hòa phi cũng thử xem sao.”

“Tạ ơn Lão Phật gia.”

Khâm cô cô kéo một chiếc ghế nhỏ đến đặt ở bên chân Thái Hậu. Ta nhận trà xong, bèn tạ ơn thêm lần nữa rồi mới ngồi xuống. Cổ tay ta đau đến mức cầm ly trà cũng run rẩy, thành ra chỉ có một ly trà nhỏ mà ta phải kính cẩn cầm bằng cả hai tay.

Suốt từ lúc đó cho đến lúc ta ra về, Thái Hậu không hề dă động gì đến việc ta náo loạn Ngự Thư phòng, cũng không nhắc tới vị Chiêu nghi An thị kia nữa. Toàn bộ thời gian bà chỉ hỏi han những chuyện sinh hoạt thông thường trong Cẩm Trúc cung, giống như quan tâm con cháu trong nhà.

Ta nhìn Khâm cô cô ở một bên bóp chân cho Thái Hậu, lại nhớ tới cơn đau ở đầu gối của mình, chợt hiểu ra nữ nhân trong hậu cung rất nhiều người bị bệnh khớp có lẽ vì quỳ gối là một trong những hình phạt phổ biến nhất.

Huệ Từ Thái Hậu có được một ngày phượng lâm thiên hạ như thế này, chắc chắn cũng đã nếm đủ đau thương tủi nhục. Đến bây giờ, dù cho vinh quang vô hạn nhưng một thân bệnh tật, quanh năm bị đau đớn dằn vặt, chuyện cũ như bóng ma ám ảnh, như vậy thực sự vui vẻ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Mùa mưa ở Bách Phụng bắt đầu muộn hơn ở Tùy Khâu.

Khi ta và Ngọc Nga rời khỏi Thuận Ninh cung cũng là lúc những hạt mưa đầu mùa bắt đầu rơi xuống hoàng cung Bách Phụng. Mưa đầu mùa khá dịu, chỉ lất phất như mưa phùn mùa xuân, vậy nên khi Khâm cô cô mời ta ở lại đợi kiệu đến đón ta vẫn quyết định cùng Ngọc Nga che ô tự trở về. Ra khỏi Uyển các đã xa mà lưng ta vẫn còn mướt mồ hôi lạnh thì làm sao còn có gan lưu lại đây thêm.

May mắn là Thuận Ninh cung và Cẩm Tước cung không xa nhau lắm, nếu đi tắt qua Ngự hoa viên thì chỉ hết hơn một khắc. Ngự hoa viên là nơi phi tần đi lại nhiều, thường ngày để tránh thị phi, ta rất ít khi lui tới. Có điều lúc này chân ta đang đau, ngại đi đường xa mà trời thì mưa nên tin rằng cũng chẳng có vị mỹ nhân nào lại đi dạo lúc này nên mới phá lệ đi ngang Ngự hoa viên.

Cũng nhờ như vậy ta mới biết câu “oan gia ngõ hẹp” thật sự chẳng sai.

“Mưa gió thế này, Tĩnh Tu dung sao lại ở đây?” Ngọc Nga cau mày, ghé vào tai ta nói khẽ.

Quả thật dưới màn mưa bụi lất phất, Tĩnh Tâm Lan đương đi đi lại lại quanh mấy bụi hoa hải đường, dáng người hơi cúi, ánh mắt tập trung dưới mặt đất như đang tìm kiếm thứ gì đó. Dù trời mưa rất nhẹ nhưng áo nàng ta đã ướt mấy mảng, dù thấy nàng ta quanh quẩn ở chỗ này đã lâu rồi. Cung nữ thân cận của nàng ta đi theo sát phía sau luôn miệng nói:

“Chủ nhân, chúng ta về thôi, trời mưa càng lúc càng nặng hạt, chủ nhân sẽ bị nhiễm lạnh mất.”

Tĩnh Tâm Lan quắc mắt, quát cung nữ kia:

“Đông Tú, đừng lải nhải nữa! Mau tìm kỹ cho ta! Nhất định là chỉ rơi ở quanh đây thôi!”

Giọng Tĩnh Tâm Lan chưa the thé, cung nữ tên Đông Tú sợ rúm người cả người, lí nhí đáp:

“Chưa chắc đã rơi ở đây đâu ạ... Có khi chủ nhân để quên trong phòng hoặc là rơi ở Huệ Đàm cung cũng nên. Hay chúng ta về Huệ Đàm cung tìm kỹ lại một lượt, nếu vẫn không thấy thì tạnh mưa lại đến đây tìm tiếp?”

Tĩnh Tâm Lan đã mất kiên nhẫn, giọng càng lúc càng chua ngoa:

“Ta bảo tìm thì ngươi cứ tìm đi, nhiều lời như vậy để làm gì? Nói cho ngươi biết, hôm nay mà không tìm ra thì ngươi cũng không yên với ta đâu!”

Ta chợt nổi lòng hiếu kì, thực muốn biết Tĩnh Tu dung rốt cuộc đã làm mất thứ gì mà cho dù phải dầm mưa cũng nhất quyết tìm cho bằng được.

Đông Tú bị mắng đến tối mày tối mắt, bèn cầm cúi rề bụi hoa tìm kiếm, không dám nhiều lời nữa. Bất chợt, như linh cảm được có người đang quan sát mình, Đông Tú ngẩng đầu lên, tầm mắt phóng thẳng đến chỗ ta và Ngọc Nga đang đứng rồi rất nhanh lại dõn trở về bụi hoa dưới chân giống như chưa từng nhìn thấy gì.

Ngọc Nga nắm hờ lấy tay áo ta, nghi hoặc nói:

“Nàng ta rõ ràng đã nhìn thấy chủ nhân, sao dám vờ không thấy? Chẳng lẽ chỉ là một cung nữ mà cũng dám khinh thường chúng ta như vậy?”

Người trong hậu cung dù không coi ta ra gì nhưng cũng còn phải nể mặt Hoàng Hậu, làm gì có chuyện nhìn thấy mà không chào. Hành động của Đông Tú hoàn toàn không đơn giản là khinh thường. Khoảnh khắc ánh mắt ta và Đông Tú chạm nhau chỉ kéo dài trong tích tắc, nhưng ta đã kịp nhìn thấy sự hoảng hốt và lo âu. Đông Tú sợ không dám gặp bọn ta. Như vậy thứ Tĩnh Tu dung làm mất hẳn là vô cùng quan trọng. Rất quan trọng nhưng lại không thể lộ cho người khác biết? Thế thì nhất định là chuyện xấu rồi.

“Đi xem nào nhiệt thôi.”

Ta vịn vào tay Ngọc Nga vui vẻ đi về phía Tĩnh Tâm Lan. Chuyện xấu của Tĩnh Tâm Lan ta không thể không xem cho kỹ.

“Kia chẳng phải là Tĩnh Tu dung sao?”

“A... Hòa phi nương nương...”

Tĩnh Tâm Lan đang cúi tìm kiếm đột nhiên nghe tiếng ta thì giật bắn cả người, luống cuống nhún gối hành lễ:

“Nương nương vạn phúc kim an!”

“Nô tỳ bái kiến Hòa phi nương nương!”

Cung nữ Đông Tú còn thảm hơn, nàng ta sợ đến nỗi hai chân khuyu hấn xuống, nói là bái kiến, thực chất là nằm rạp cả ra mặt đất, chẳng mấy chốc mà cả người đã dính đầy bùn đất.

Sự hiếu kì trong lòng ta càng trở dậy mãnh liệt. Đông Tú sợ đến mức này thì hẳn chuyện xấu của Tĩnh Tu dung cũng không nhỏ chút nào.

“Áy, không cần đa lễ như thế.” Ta mỉm cười tiến đến nâng Tĩnh Tâm Lan đồng thời cũng ra hiệu cho Đông Tú đứng dậy.

“Đa tạ nương nương. Mưa gió thế này mà nương nương lại có hứng đi dạo ư? Xem kìa, sắc mặt người nhợt nhạt quá, cần thận kéo nhiễm phong hàn đấy!”

Chỉ một chút bối rối thoáng qua, Tĩnh Tâm Lan đã lấy lại phong thái, bình tĩnh cười nói giả là.

Đã mấy ngày không ngủ đủ, mặt mũi ta tất nhiên là không dễ coi. Ban nãy đi đến Thuận Ninh cung lại càng chẳng dám trang điểm quá nhiều nên lời này của Tĩnh Tâm Lan tuy rằng mỉa mai nhưng cũng là sự thật.

“Đi dạo gì chứ... Bản cung vừa đi thỉnh an Lão Phật gia trở về, trên đường nhìn thấy Tu dung nên ghé lại thôi. Tu dung vì lẽ gì mà lại dầm mưa như thế? Ướt hết cả rồi...”

Ta cười cười, làm như định đưa tay phủi nước mưa trên áo Tĩnh Tâm Lan.

Ngay lập tức, Tĩnh Tâm Lan bắt giác lùi lại một bước, vừa khéo tránh tay ta. Bàn tay ta dừng lại trên không trung một chút rồi mới buông xuống, hai mắt mở to nhìn Tĩnh Tâm Lan đầy khó hiểu. Tĩnh Tâm Lan lúc này mới nhận ra mình thất lễ, vội mỉm cười niềm nở:

“Những ngày này nương nương chợp nhiều kinh văn, e rằng cổ tay không được thoải mái, nếu lại gặp thêm mưa gió lạnh lẽo, chỉ sợ thành bệnh. Thần thiếp cho rằng nương nương nên sớm hồi cung thôi.”

Ta làm động tác xoa xoa cổ tay, miệng đáp:

“Tu dung có lòng, bản cung vô cùng cảm kích. Có điều... chỉ là một cơn mưa nhỏ không khiến bản cung sinh bệnh được đâu. Ngược lại... bản cung thấy hình như Tu dung đang có điều gì khó xử...”

Thần thái Tĩnh Tâm Lan hơi động nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên:

“Nương nương nghĩ nhiều rồi. Thần thiếp nào có điều gì khó xử.”

Ta tiến lại gần Tĩnh Tâm Lan thêm một bước:

“Vậy sao? Bản cung từ đằng xa đã trông thấy Tu dung hình như đang tìm kiếm vật gì chẳng?”

Tĩnh Tâm Lan giật mình, vô thức lùi lại một bước:

“Đâu có... Nương nương có phải đã nhìn lầm rồi không...”

“Ý Tu dung là mất bản cung có vấn đề sao?”

“Thần thiếp không dám...”

Nhìn Tĩnh Tâm Lan càng lúc càng bối rối, ta khẽ cười trong lòng. Nghe Ngọc Thủy nói, Tĩnh Tâm Lan có tật ghét người khác chạm vào thân thể mình. Ngoại trừ Hoàng Đế ra, ngay cả cung nữ thân cận nếu không phải lúc cần thiết cũng không được phép chạm vào nàng ta. Nếu bị người khác chạm vào, dù là vô tình hay cố ý, nàng ta cũng sẽ nổi giận. Vì sợ Thái Hậu trách tội hách dịch nên Tĩnh Tâm Lan luôn giấu chuyện này, chỉ những người gần gũi bên cạnh mới biết. Thường ngày tính khí nàng ta luôn khó ưa nên phi tử khác cũng chẳng ai gần gũi nhiều, thế nên tật xấu này vẫn chưa lộ hẳn ra ngoài. Ban nãy vừa thấy ta đưa tay đến, nàng ta liền theo bản năng mà tránh đi, sau đó thái độ liền thay đổi, vẻ bình thản trên mặt cũng thành gượng gạo, rõ ràng là giận mà không dám phát tác. Điều này làm ta rất hài lòng, bởi lẽ khi nổi giận người ta càng dễ để lộ sơ hở.

“Tu dung quá lời rồi. Bản cung đâu có ý trách Tu dung. Nếu Tu dung thật sự đánh rơi thứ gì thì cứ nói ra. Bản cung có thể giúp Tu dung một tay. Bốn người cùng tìm sẽ nhanh hơn hai người tìm, có phải không?”

Ta nở nụ cười thân thiện, vô tư vỗ vai Tĩnh Tâm Lan mấy cái. Tĩnh Tâm Lan không tránh kịp, vừa bị vỗ mấy cái người đã run bắn. Nàng ta cắn môi, cố kiềm giọng đáp:

“Tạ nương nương quan tâm, nhưng thần thiếp đúng là không làm mất gì cả. Cũng đã muộn rồi, thần thiếp còn có chút việc cần làm, xin phép cáo từ trước.”

Tĩnh Tâm Lan nói xong bèn nhún người một cái cho có lệ rồi đi thẳng, không hề chờ xem phản ứng của ta như thế nào. Đông Tú thấy thế cũng luống cuống cúi chào rồi chạy theo sau.

Nhìn bóng dáng hai người bọn họ vội vàng vàng đi như ma đuổi, Ngọc Nga che miệng cười khẽ:

“Không ngờ cái tật sợ bị người khác chạm vào của Tĩnh Tu dung là thật. Trên đời này hóa ra lại có chứng bệnh như vậy! Nô tỳ vốn còn nghĩ Ngọc Thủy chỉ nói đùa.”

Ta cũng cười đáp: “Trên đời luôn có những chuyện kì quái như thế. Mà xem ra hành vi của bọn họ còn kì quái hơn nhiều.”

Ngọc Nga nghe xong, như sực nhớ ra điều gì, bèn kéo tay ta đi tới chỗ mấy bụi hoa mà Tình Tâm Lan vừa đứng, nói:

“Thứ Tình Tu dung đánh rơi nhất định rất quan trọng. Đề nò tỳ tìm thử xem, biết đâu có thể cho bọn họ một bài học...”

Ta đưa mắt nhìn mấy bụi hoa hải đường bị Tình Tâm Lan và Đông Tú giầy vò đến toi tã, lại nhìn xuống thì chỉ thấy mặt đất ướt át toàn là dấu chân ngang dọc. Nơi này tương đối trống trải, Tình Tâm Lan quanh quẩn ở đây đã lâu, nếu vẫn không tìm thấy tức là đồ không có ở đây. Chỉ là nàng ta quá hoảng loạn nên cứ tìm mãi chỗ này không dám rời đi. Nếu không có ta tới phá đám thì e rằng bọn họ sẽ còn tìm tới tận khuya cũng không chừng.

“Đi thôi. Ở đây chẳng có gì đâu.”

“Nhưng mà...”

“Ngày tháng còn dài, có gì mà phải vội?”

***

Thượng Cung cục là nơi chăm lo cho cuộc sống hằng ngày của người trong hậu cung.

So với Thượng Cung cục ở Tùy Khâu, nơi này cũng không mấy khác biệt, đều chia làm bốn phân cục, gồm có Ti Lễ phòng chuyên dạy dỗ cung nữ, thái giám mới nhập cung; Ti Chế phòng lo việc chế tạo phục sức; Ti Thiết phòng đảm nhận đồ dùng và bày biện; Ti Thiện phòng lãnh trách nhiệm chuẩn bị thức ăn. Đứng đầu Thượng Cung cục là Thượng Cung đại nhân. Người nắm giữ chức vị này cả đời gắn bó với Thượng Cung cục, vì vậy danh xưng cũng lấy hai chữ “Thượng Cung” mà gọi. Mỗi phân cục lại có một người lãnh đạo, gọi là Ti trưởng; dưới mỗi Ti trưởng có ba Thượng nghị giúp việc quản lý; bên dưới nữa thì tùy vào tình hình công việc ở mỗi Ti mà có thể có từ hai đến năm Chức sự. Việc thăng tiến ở Thượng Cung cục chủ yếu dựa vào công hiến, càng hữu dụng thì càng có địa vị cao. Nữ quan thông thường cũng như cung nữ có năm bậc từ ngũ phẩm đến cửu phẩm, những thứ bậc này trước tiên dựa vào kết quả khi thi tuyển vào Thượng Cung cục để xếp, mười người có kết quả tốt nhất được xếp hàng lục phẩm, còn lại đều là cửu phẩm.

Hơn mười năm trước, Trương Huyền thi vào Thượng Cung cục đạt kết quả cao nhất, trở thành lục phẩm nữ quan. Thế nhưng sau mười năm nàng ta vẫn chẳng thăng tiến chút nào, trong khi đây có người cùng thời đã thăng đến hàng Thượng nghị, vậy nên nàng ta có chút nôn nóng cũng là hợp lí. Sau khi dâng lên Tứ Tuyệt Hương, Trương Huyền đã được thăng làm Chức sự tứ phẩm, tuy chưa có bao nhiêu vinh quang nhưng tính ra đã là bước tiến lớn trong sự nghiệp của nàng ta rồi. Kể đó lại trải qua việc của Đức phi, Thượng Cung cục thiếu người, mà lại có lệ không thể tùy tiện thăng cấp cho người mới nên Thượng Cung đại nhân đành cất nhắc Trương Huyền lên làm Thượng nghị. Lần thăng tiến này, Trương Huyền không đến Cẩm Trúc cung tạ ân nữa khiến cho Tiểu Phúc Tử rất tức giận. Nhưng ta lại cho là chuyện tốt bởi vì về lý thì ta và Trương Huyền không có mối quan hệ gì cả, và lại ta cũng chẳng muốn nhìn mặt loại người vong ân bội nghĩa như thế chút nào.

Lần sơ tuyển này, Tạ Thu Dung vượt qua chẳng chút khó khăn. Để tiếp tục kì tuyển chọn, nàng phải dọn vào Sương Đình ở, Cẩm Trúc cung vì vậy mà trống trải thêm một chút.

Công việc ở Ti Lễ phòng tuy tương đối nhẹ nhàng lại phù hợp với Tạ Thu Dung nhưng nữ quan ở đó ít cơ hội thăng tiến, sau một hồi cân nhắc cuối cùng nàng chọn xin vào Ti Chế phòng. Ở Thượng Cung cục, nếu được vị chủ nhân nào đó yêu thích thì cuộc sống sẽ dễ chịu hơn nhiều, chỉ tiếc bây giờ thân ta còn chưa lo xong nên chẳng có cách nào che chở cho Tạ Thu Dung. Chuyện duy nhất ta có thể làm chỉ là vớt vát nhớ lại những chuyện ở Thượng Cung cục mà ta từng nghe hoặc từng thấy lúc nhỏ. Tuy hai nước khác nhau, nhưng lòng người ở đâu cũng đều như vậy, hi vọng những chuyện này có thể giúp Tạ Thu Dung một ít kinh nghiệm, ngoài ra cũng không quên dặn dò nàng đề phòng Trương Huyền.

Nghe đâu Liễu Yến Yến cũng vừa được bỏ lệnh cấm túc. Lúc trước Hoàng Hậu không trực tiếp nói “cấm túc”, chỉ bảo nàng ta đóng cửa tĩnh tâm vài ngày, dựa vào Thái Hậu làm nàng ta hoảng sợ, có lẽ muốn kiểm chân nàng ta lâu một chút. Nhưng sau khi nàng ta bị hạ thẻ bài, biết bao người thừa cơ tấn lên tranh đoạt long ân vốn đã khiến Liễu Yến Yến khó chịu lắm rồi, nay lại thêm chuyện ta mặt dày tranh sủng, được Hoàng Đế đích thân về tranh cho, Liễu Yến Yến cuối cùng chịu không nổi nữa, đã thực sự nổi điên. Bay giờ kinh điển: một khóc – hai nháo – ba thất cổ được Liễu Yến Yến tiến hành tron tru đầu ra đó, dĩ nhiên là kinh động đến long nhan. Hoàng Đế thương hoa tiếc ngọc như thế làm sao nỡ để Liễu Yến Yến chịu thêm áy náy. Thế là hôm đó, khắp hậu cung ồn ào đồn đại Thục phi nương nương khóc lóc đến mê hồn người như thế nào, Hoàng Đế đã ôm Thục phi nương nương mà dỗ dành ra làm sao, lại nói tình cảm của hai người nồng nàn đến mức nào, chẳng ai là không ghen tức đỏ cả mắt.

Khi nghe tin ấy, ta chẳng lấy làm ngạc nhiên. Liễu Yến Yến gặp tai vạ chẳng qua là do Hoàng Hậu sắp đặt, người nàng ta chọc phải là Thái Hậu, mà hậu cung này đâu phải của Thái Hậu. Hoàng Đế vốn không giận Liễu Yến Yến, để nàng ta chịu áy náy là vì nể mặt Hoàng Hậu và Thái Hậu. Sau đó Hoàng Hậu lại tiến cử nhiều phi tử khác, họ tuy không có dung mạo tuyệt thế như Liễu Yến Yến nhưng chung quy đều là mỹ nhân trong thiên hạ, Hoàng Đế trẻ tuổi ham vui thế là quên mất Thục phi nương nương khuynh quốc khuynh thành của hắn còn đang bị nhốt trong Mầu Đơn cung. Bây giờ, Liễu Yến Yến làm loạn vừa khéo nhắc cho Hoàng Đế nhớ ra, vậy là để bù đắp cho nàng, Hoàng Đế cho người mang đến Mầu Đơn cung không biết bao nhiêu kì trân dị bảo, hồng dô nàng ta vui vẻ. Liễu Thục phi lấy lại sủng ái một cách dễ dàng lại tiếp tục dương dương tự đắc. Người khác có ghen tức thế nào cũng phải cắn răng chịu đựng. Ai bảo nàng ta đẹp? Ai bảo người không đẹp bằng nàng ta?

Đã không đẹp bằng người thì tất phải cam bái hạ phong.

Ta rất hiểu lý lẽ đó. Cho nên sau khi Liễu Yến Yến đắc sủng trở lại, ta liền ở lì trong cung không đi đâu nữa. Ngay cả Trịnh Văn Anh ngây thơ vô tội cũng bị Liễu Yến Yến trút giận lên mấy lần, thành ra cả nàng ấy cũng không dám ra ngoài. Chuyện này khiến Hoàng Hậu rất phật lòng, nhưng lần trước Hoàng Đế đã nể mặt nàng như thế thì lần này nàng không thể không nể mặt hắn. Thành thử mỗi lần Hoàng Hậu muốn gọi Trịnh Văn Anh đến Triều Lan cung tán chuyện đều phải cho cung nữ thân cận là Xuân Linh hoặc Xuân Hạnh đi theo tháp tùng thì mới được vô sự.

“Chủ nhân, người xem treo ở đây có được không?”

Tiếng gọi của Ngọc Thủy cắt ngang dòng suy nghĩ của ta. Ta hơi giật mình, ngoảnh nhìn lại thì thấy Ngọc Thủy đang kính cẩn nâng bức tranh Hoàng Đế vẽ cho ta úm lên khoảng tường trống chính giữa phòng. Bức tranh này là đặc ân của Hoàng Đế, không treo lên thì không ổn, mà treo lên thì cứ mỗi khi nhìn thấy là ta lại nhớ đến sự bạc bẽo của hắn, trong lòng lại không thoải mái. Cả buổi sáng hôm nay, Ngọc Thủy đã úm nó lên mọi chỗ trong phòng rồi nhưng cứ hỏi ta thì ta lại lắc đầu không vừa ý làm cho nàng cũng mệt bỏ hơi tai.

“Chủ nhân rốt cuộc muốn treo nó ở đâu?” Ngọc Thủy thờ hất ra.

Ta cười cười, nghĩ bụng phải chi có thể trực tiếp vứt bỏ hay xé nó đi thì thoải mái biết mấy nhưng ngoài mặt chỉ thản nhiên đáp:

“Ngươi mệt rồi thì bảo Tiểu Phúc Tử vào đây làm thay là được.”

Ngọc Thủy nghe nói xong vội lắc đầu xua tay:

“Sao được chứ? Tay chân hần vụng về, lỡ làm hỏng thì cả Cẩm Trúc cung này mang họa mất!”

Lời Ngọc Thủy nói không sai. Ta cần môi nghỉ ngơi một chút, cuối cùng nói:

“Thôi thì ngươi cứ cuộn lại để ở đầu giường của ta vậy.”

Ngọc Thủy gật đầu tán thành:

“Phải đấy! Thế mà nô tỳ không nghĩ ra. Treo lên ngộ nhờ cung nữ quét dọn hàng ngày mạo phạm đến thì khổ, để ở đầu giường vừa đủ tôn kính cũng vừa đủ gần gũi. Chỉ là chủ nhân không thể ngắm mỗi ngày thôi.”

Ta cau mày:

“Bản cung ngắm tranh của mình mỗi ngày để làm gì?”

Ngọc Thủy cuộn tranh lại bỏ vào một cái hộp dài, lại phủ vải lụa lên trên rồi mới đặt lên đầu giường của ta, vừa làm vừa cười nói:

“Nô tỳ lỡ lời rồi. Ý nô tỳ là nếu treo lên thì mỗi ngày chủ nhân đều có thể nhìn thấy thù bút của Hoàng Thượng, như vậy cũng gần như được ở bên Hoàng Thượng ấy a.”

Lời này của Ngọc Thủy làm ta nhớ đến thời điểm cùng Hoàng Đế đứng trước bức tranh Lê Khiết phi. Khi ấy hắn cũng từng nói mỗi ngày đều đến ngắm chân dung nàng ấy, có phải hắn cũng hi vọng bằng cách đó kẻ cận bên cạnh Hiền phi mỗi ngày? Dù rằng những đóa phù dung trong tranh và hai câu thơ đề từ của Hoàng Đế hoàn toàn không hợp lý, nhưng sự bi thương trong lời nói của hắn lúc đó lại có cảm giác rất chân thật. Ta tự hỏi, không biết tình cảm của hắn dành cho Lê Khiết là loại tình cảm nào? Là cùng một loại với thứ sùng ái mà hắn rộng rãi ban phát mỗi ngày hay là loại nào khác?

Miên man nghĩ ngợi hồi lâu, trong đầu ta bất giác lập đi lập lại những lời nói đau buồn của Hoàng Đế.

Nàng biết không, trầm nghĩ hậu cung này thật sự là một nơi ăn thịt người đấy.

Nếu không một nha đầu vốn khỏe mạnh, hoạt bát như thế... vì sao vừa đến đây hơn một năm liền hóa thành đau bệnh liên miên, ốm yếu đoan mệnh như vậy?

Mấy câu này bề ngoài giống như lời thương cảm rất đồng bình thường. Nhưng nếu suy nghĩ kĩ một chút thì lập tức nhận ra có điểm không ổn.

Một người đang khỏe mạnh hoạt bát có sao chỉ sau thời gian một năm lại có thể hóa thành bệnh tật đến mức đoan mệnh? Bản thân đã từng học qua y thuật nên ta hiểu rõ việc này vô lý đến mức nào. Lê Khiết là kim chi ngọc diệp, lẽ dĩ nhiên không phải vận động nhiều. Người khác thường nghĩ lối sống như thế sẽ khiến con người trở nên yếu đuối, nhưng họ lại không nghĩ tới những nhà quyền quý từ nhỏ đã ăn uống đầy đủ, nhân sâm tổ yến là món thường ngày, chưa kể đến bao nhiêu loại thuốc tẩm bổ khác mà người thường cả đời cũng chưa từng nghe tên, bồi bổ nhiều như vậy sức khỏe dù có không vượt trội thì cũng không thể ốm yếu quá mức được. Hoàng Đế cũng phải công nhận Lê Khiết vốn là một nha đầu khỏe mạnh. Nghe nói Lê Khiết vì đau buồn chuyện gia tộc mà qua đời, nhưng một người khỏe mạnh tuyệt đối không thể chết vì đau buồn được. Muốn vì một tin buồn mà chết thì nhất định phải là người tính mạng đã như chỉ mảnh treo chuông. Nói vậy, sau khi nhập cung đã xảy ra chuyện gì mà khiến nàng ta càng lúc càng đau yếu?

Cẩm Trúc cung này là nơi ở khi trước của Lê Khiết, vậy chẳng lẽ ở đây có cái gì ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe nàng?

Suy nghĩ ấy như bóp nghẹt ta.

Ta ở Cẩm Trúc cung đã mấy tháng mà chẳng thấy có gì kì quái, sức khỏe vẫn tốt như xưa, nhưng nếu quả thực ở đây có thứ gì không sạch sẽ thì như thế sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến ta.

Nhất định phải tìm cho ra thứ đã làm hại Lê Khiết, sau đó dọn dẹp cho sạch sẽ.

Ta không thể đoan mệnh như Lê Khiết được!

Chương 38

Muốn điều tra lại cái chết của Lê Khiết là một việc vô cùng khó khăn.

Lê Khiết qua đời đã hai năm, những người liên quan đến nàng ta chẳng biết hiện giờ còn sống hay đã chết mà ta lại không thể quang minh chính đại mà đi dò hỏi. Đầu mối duy nhất hiện giờ chỉ có mình Ngọc Thủy mà thôi.

Từ sau khi biết Ngọc Thủy xuất thân từ phủ Hà Thái sư, ta vẫn luôn cẩn thận quan sát nàng. Ngọc Thủy làm việc gì cũng chăm chỉ nghiêm túc, những việc trực tiếp liên quan đến ta thì càng tận tâm hơn. Nàng là người yêu ghét rõ ràng, nhưng không hề vì sự yêu ghét của mình mà thiên vị hay trù dập ai. Thực lòng, có được một nữ quan Chưởng sự như thế ta không còn dám mong gì hơn. Chỉ tiếc xuất thân của nàng quá đặc biệt, tính ta lại đa nghi, thực sự không có cách nào hoàn toàn buông bỏ khúc mắc trong lòng. Bây giờ nghĩ lại, Ngọc Thủy là do Hoàng Hậu tặng cho Lê Khiết làm cung nữ tùy thân, như vậy những chuyện xảy ra với Lê Khiết, Ngọc Thủy ắt phải biết rõ. Những người từng hầu hạ Lê Khiết chỉ còn mỗi Ngọc Thủy đến giờ vẫn bình an vô sự ở lại Cẩm Trúc cung, điều này có nghĩa gì?

Nếu thật sự có kẻ ra tay với Lê Khiết, vì sao không diệt cỏ tận gốc? Là vì sự việc năm xưa nàng không biết gì cho nên được tha hay là nàng có một vai trò nào đó cho nên không thể trừ bỏ được?

Càng nghĩ càng mù mờ, ta bất giác thở dài một tiếng.

Ngọc Thủy thấy ta thở dài, bèn hỏi:

“Chủ nhân có tâm sự gì sao?”

Ta cắn môi, nghĩ mình không thể trực tiếp hỏi nàng được, nhưng ngoài nàng ta thì chẳng còn ai để hỏi. Suy tính một hồi, cuối cùng ta cũng lựa lời mà nói:

“Hôm trước Hoàng Thượng từng nhắc đến Hiền phi với bản cung...”

Ngọc Thủy nghe tên Hiền phi liền đồng tai hỏi:

“Thật ă?”

Ta gật đầu, hai mắt sụp xuống, rầu rĩ đáp:

“Phải... Bản cung cảm thấy Hoàng Thượng hình như rất thích Hiền phi nương nương.”

Ngọc Thủy cũng bùi ngùi đáp:

“Đúng thế...”

Ta lại thở dài, đưa tay về phía Ngọc Thủy. Ngọc Thủy thấy vậy vội bước đến nắm lấy tay ta. Cầm chặt tay nàng, ta khẽ nói:

“Bản cung thực hâm mộ nàng ấy. Nếu bản cung giống nàng ấy được một chút biết đâu Hoàng Thượng sẽ thích bản cung một chút...”

Lúc này hai mắt Ngọc Thủy đã đỏ lên. Nàng siết lấy tay ta:

“Chủ nhân đừng nói như vậy... Hoàng Thượng luôn thích chủ nhân mà...”

Ta buồn bã lắc đầu:

“Người không cần nói cho ta vui, ta tự biết mình đang đứng ở đâu. Đừng nói đến Thục phi, Đức phi, Tĩnh Tu dung, ngay cả Quỳnh Thục nghi, Tiệp Chiêu nghi cũng được yêu thích hơn ta. Ta chẳng có gì tốt cả. Ta ở nơi là Hiền phi từng ở, dùng những vật dụng mà nàng ấy từng dùng, thế mà lại chẳng được bằng một phần nhỏ của nàng ấy. Người nói xem, có phải mỗi lần Hoàng Thượng đến nơi này, nhìn những đồ vật này đều sẽ nghĩ đến Hiền phi hay không? Sau đó nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân tầm thường như ta có phải là sẽ rất thất vọng không?”

Ngọc Thủy lắc đầu, roi nước mắt nói:

“Chủ nhân thực sự rất tốt. Cho dù không giống Hiền phi nương nương thì chủ nhân vẫn rất tốt mà... Và lại, vật dụng ở đây sau khi Hiền phi rời xa nhân thế đều đã được thay đổi toàn bộ, đâu còn lại gì. Ngay cả cách bày trí cũng khác xưa rất nhiều... Hoàng Thượng sẽ không nhìn cảnh nhớ người đâu. Chủ nhân, xin đừng nói những lời thương tâm như vậy.”

Ta nhìn Ngọc Thủy, run run hỏi:

“Thật sự đều đã thay đổi ư?”

“Thật ạ... Tất cả vật dụng ở Cẩm Tước cung đều do nô tỳ đích thân giám sát Ti Thiết phòng sắp đặt...”

“Đáng tiếc thật... bản cung cứ mong có thể nhìn thấy cuộc sống của nàng ấy trước đây...”

Nói đoạn, ta lại tỏ ra buồn bã.

Nếu vậy những thứ không sạch sẽ đều bị dọn đi rồi sao? Vậy nên ta ở đây một thời gian rồi mà vẫn khỏe mạnh?

Không, ta vẫn cảm thấy có điểm chưa thỏa đáng.

Khi còn nhỏ, ta từng thấy qua những phi tử của phụ hoàng hăm hại lẫn nhau không ít lần. Nếu ra tay với vật dụng hàng ngày, thường chỉ có mấy chiêu như tắm xạ hương hoặc độc hương gì đó vào đồ mộc, cũng có thể là pha độc vào sơn phấn. Nhưng những biện pháp này quá thô thiên, chỉ hại được những nữ tử ngu dốt và những kẻ xuất thân dân dã không quen chuyện đầu đá ở hậu cung, còn đối với những thiên kim quyền quý, những chuyện này hẳn họ đều được mẫu thân dạy dỗ trước khi nhập cung rồi. Lê Khiết nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngốc, nàng ta không thể chết vì một trò vật như vậy.

Để làm một người khỏe mạnh dần dần yếu đi, vậy phải hạ độc vào những thứ người đó tiếp xúc mỗi ngày. Ngoại trừ vật dụng trong phòng nghỉ và sơn phấn các thứ, chỉ còn thức ăn là đáng nghi nhất. Chỉ có điều hạ độc trong thức ăn một thời gian dài mà không để lại dấu vết là điều bất khả thi.

Đầu óc ta như bị một màn mây mù che phủ, càng lúc càng dày đặc, càng nghĩ càng bế tắc, nhưng lại không thể không nghĩ. Nguyên nhân chắc chắn không phải là vật dụng nên dù tất cả vật dụng đều đã được thay đổi thì đối với ta cũng không ích gì. Thứ không sạch sẽ đó rất có thể vẫn còn ở đâu đây. Nếu không tìm ra nó, ta thực chẳng yên lòng.

“Chủ nhân...”

Ngọc Thủy lay nhẹ tay ta, lưỡng lự nói:

“Người đừng buồn nữa. Tuy nơi này đều bị thay đổi cả rồi, chủ nhân không thể nhìn thấy Hiền phi nương nương từng sống như thế nào nữa... Nhưng nô tỳ vẫn còn cất giữ một số kỉ vật của Hiền phi nương nương, nô tỳ có thể mang đến cho chủ nhân xem...”

“Thật sao?”

Ta thậm chí có thể cảm thấy hai mắt mình đang sáng ngời lên, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được sự kích động trong lòng. Vẫn còn lại vật dụng của Lê Khiết, biết đâu có thể nhìn ra manh mối gì chăng?

“Vâng, để nô tỳ đi lấy.”

“Được. Nhưng nhớ cẩn thận đừng để ai chú ý nhé, Hoàng Thượng mà biết ta hỏi về Hiền phi như thế, e sẽ không vui.”

“Nô tỳ biết rồi, chủ nhân đợi một chút thôi.”

Ngọc Thủy thấy ta vui vẻ trở lại thì cũng vui lây. Nhìn nàng hào hứng rồi đi như thế, ta tự nhiên thấy mình gạt nàng như vậy thực không phải chút nào. Có lẽ thêm một thời gian nữa thôi, ta sẽ cố gắng tin tưởng và thành thật với nàng hơn.

Không lâu sau, Ngọc Thủy trở lại với một chiếc rương gỗ nhỏ trên tay. Nàng bung chiếc rương đặt lên trên sạp gỗ, bên cạnh chỗ ta đang ngồi.

“Không bị ai nhìn thấy chứ?”

“Không đâu ạ. Chỗ chúng ta có lệ cho cung nhân nghỉ trưa, cho nên giờ này bên ngoài chẳng có người nào đâu.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu cho Ngọc Thủy cùng ngồi xuống.

Ngọc Thủy lần thất lưng, lấy ra một xâu chìa khóa lớn, nàng vừa lựa chìa khóa vừa nói:

“Ở đây cũng không có gì nhiều, chỉ là nô tỳ muốn giữ lại để tưởng nhớ Hiền phi nương nương thôi...”

Nấp rương chậm rãi mở ra, bên trong có ba ngăn, trên cùng đựng tầm mười cây trâm, khi mở tầng trên ra thì thấy bên dưới là vài hộp sơn phấn, cao đường da các loại, tầng dưới cùng để một xấp giấy, tất cả đều được sắp xếp rất gọn gàng.

Ta cầm một cây trâm lên xem xét, miệng hỏi:

“Những thứ này đều là của Hiền phi sao?”

Ngọc Thủy rầu rĩ đáp:

“Sau khi Hiền phi nương nương qua đời, tất cả đồ dùng của người đều phải trả về Thượng Cung cục, chỉ có những vật này vì người đã ban cho nô tỳ nên nô tỳ mới được giữ lại.”

Ta thận trọng xem qua từng vật một, những cây trâm này đều rất đắt tiền, cả chỗ son phấn này cũng toàn là hàng thượng phẩm. Lê Khiết đối với Ngọc Thủy thật sự rất rộng rãi.

“Ta cảm thấy Hiền phi nương nương rất yêu thương người.”

Ta mỉm cười, đặt đồ về chỗ cũ.

“Vâng ạ. Hiền phi nương nương thương nô tỳ nhất, cả cung nữ hồi môn cũng không bằng, tất cả đồ dùng quan trọng của người đều giao cho nô tỳ cả. . .”

Ngọc Thủy cúi đầu, nước mắt lăn chã rơi đầy mặt.

Ta thờ dãi, chẳng biết nói gì. Những đồ vật này chẳng có vấn đề gì, bản thân ta cũng đang mệt mỏi cùng thất vọng, đâu còn tâm trạng an ủi người khác. Chợt nhìn lại, trong rương vẫn còn một xấp giấy ta chưa động tới. Lòng không hi vọng gì nhiều, nhưng đã để Ngọc Thủy tốn công sức mang rương tới, ta vẫn thử đọc qua một chút.

Mấy tờ giấy này thì ra là ghi lại đồ ăn thức uống của của Cẩm Trúc cung năm đó, từ điểm tâm đến các món chính, cả trái cây, trà nước đều không thiếu. Lê Khiết thực sự coi trọng Ngọc Thủy, cả thứ này cũng cho nàng ta quản.

Ta đọc lướt qua một chút liền cảm thấy chóng mặt, lòng thầm khâm phục người của Ti Thiện phòng. Những cái tên trên này vừa văn nhã vừa hoa mỹ, đọc hiểu đã khó, càng không thể biết được những món này có cái gì bên trong cả.

Nhìn lại, Ngọc Thủy vẫn đang ngồi khóc thút thít, ta tắc lưỡi, vỗ vai nàng hỏi:

“Ngọc Thủy này, món Trích tiên du thủy này là cái gì thế?”

Ngọc Thủy chùi mắt, ngập ngừng đáp:

“Có nhiều nguyên liệu lắm, nô tỳ không nhớ rõ. . .”

Ta chỉ muốn nàng phân tán sự chú ý để bớt thương tâm, cho nên cười đáp:

“Không sao, ta chỉ muốn biết nguyên liệu chính thôi. Những món ăn này tên lạ quá, ta chẳng hiểu gì cả. Mai này mà có cung yến, ta nhất định là sẽ bị chê cười.”

Ngọc Thủy đón lấy tờ thực đơn trên tay ta, chau mày nghĩ ngợi:

“Vậy để nô tỳ nghĩ xem, món Trích tiên du thủy hình như là thịt dê nấu với nước trà đó. . .”

Thịt dê nấu nước trà? (1)

Lòng ta khê động.

Có lẽ nào. . .

“Người chắc không?”

“Nô tỳ nhớ là vậy mà.”

“Vậy còn món này?”

Ta chỉ tay vào món ăn được viết ngay bên dưới.

“Son chi mỹ nhân? Ứm, hình như là gà nấu với lá kinh giới.” (2)

“Còn món Quý trân bát bảo này?”

“À, món này thì nô tỳ nhớ rõ. Hiền phi nương nương rất thích món này. Đây là nạo của giống heo ở phương nam hầm với trứng gà, đậu nành và đường đỏ và mật ong.” (3)

Cứ thế, Ngọc Thủy dần dần giảng giải cho ta từng món một.

Cua hấp lựu tươi, nho ngâm sữa bò, tôm hùm trái lê và củ cải trắng, gan dê xào măng tre, ngỗng hầm trái lê xanh, thịt đùi lợn hầm củ ấu, lạc ngâm rượu... (4)

Mỗi một cái tên vang lên bên tai là mỗi lúc sống lưng ta lại lạnh thêm một chút, lạnh đến nỗi toàn thân ta như đông cứng. Ta không biết Ngọc Thủy đã nói xong từ lúc nào, nhịp tim dồn dập trong lồng ngực khiến hai tai ta lùng bùng cả, mãi đến khi Ngọc Thủy lay gọi, ta mới giật mình như tỉnh mộng dài.

“Chủ nhân không sao chứ?”

Ta hít sâu mấy hơi, cố tỏ ra bình thản mà hỏi:

“Những món ăn này do Hiền phi chọn sao?”

Ngọc Thủy lắc đầu, đáp:

“Không ạ. Hiền phi ít khi nào đòi hỏi gì, thức ăn mỗi ngày đều do Ti Thiện phòng tuyển chọn theo mùa. Chỉ là món nào người thích thì ăn nhiều vài đĩa thôi.”

“Thì ra là vậy...”

Khỏe mới ta hơi co lên, bản thân ta cũng chẳng rõ đó là một nụ cười hay vì quá sợ hãi mà cả cơ mặt cũng co giật.

Mấy món ăn này, mỗi món đều dùng hơn mười loại nguyên liệu vô cùng rối rắm, nhưng những nguyên liệu chính, kì lạ làm sao, đều vừa khéo là những thứ cực kì tương khắc nhau. Nếu không phải vì lúc nhỏ ta từng được Y Tiên dạy qua những thứ này thì e rằng có nằm mơ cũng không nghĩ ra nổi. Sử dụng nguyên liệu tương khắc nhau làm thức ăn, cho dù thử độc cũng chẳng phát hiện được gì, người thường nhìn vào càng không thể nhận ra. Quanh năm suốt tháng ăn những món này, lục phủ ngũ tạng dần dần bị bào mòn, Lê Khiết thân là nữ nhi làm sao chịu nổi. Sức khỏe nàng ta càng ngày càng xuống dốc cũng là hợp lý. Dù không xảy ra gia biến thì nàng ta cũng chẳng cầm cự nổi quá ba năm.

Thời điểm Lê Khiết đắc sủng, Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều chỉ là những phi tần bình thường mờ nhạt. Như vậy, hậu cung lúc đó, ai là người có đủ trí tuệ để bày ra bậc này cạm bẫy này, lại đủ bản lĩnh chi phối cả Ti Thiện phòng?

“Ngọc Thủy, ban này người nói tất cả đồ dùng quan trọng của Hiền phi nương nương đều do người quản lý có phải không?”

“Vâng, đúng là như thế ạ.”

Thì ra là vậy.

Thì ra tất cả chính là như vậy!

Trong lòng ta vô số cảm xúc mãnh liệt không ngừng dâng trào. Vừa phấn khích vì nghi vấn đã có lời giải, vừa sợ hãi lòng người quá mức đáng sợ, lại vừa có phần kính phục một âm mưu gọn gàng chặt chẽ không có kẽ hở. Nếu chẳng phải vì Ngọc Thủy thương nhớ Lê Khiết mà giữ lại những thứ này thì chắc chắn ta chẳng đời nào đoán ra nổi.

“Bản cung muốn nghỉ ngơi một chút, người mang những thứ này về đi.”

Không muốn để Ngọc Thủy nhìn thấy sự phức tạp trong mắt mình, ta vội vàng đứng dậy đi thẳng vào phòng trong.

“Chủ nhân cảm thấy mệt ở đâu sao?”

Nghe tiếng Ngọc Thủy lo lắng gọi với theo, ta bèn háng giọng nói vọng ra:

“Không có gì. Ta chỉ buồn ngủ thôi. Người cũng về nghỉ đi, có việc gì ta sẽ gọi.”

Ngọc Thủy nghe giọng ta kiên quyết, đành phải làm theo. Lúc Ngọc Thủy vừa đi khỏi cũng là lúc ta ngồi bệt xuống sàn, hai chân mềm nhũn chẳng còn sức lực. Ta cứ ngồi như thế, vừa muốn cười lại vừa muốn khóc.

Hoàng Hậu, người quả thực không phải chỉ nhờ tụng kinh niệm Phật mà ngồi vững trên hậu vị!

Ngay từ khi Lê Khiết vừa đắc sủng, Hoàng Hậu đã bắt đầu tính toán cả rồi.

Hoàng Hậu mang Ngọc Thủy tặng cho Lê Khiết hoàn toàn không phải ngẫu nhiên.

Lê Khiết đã sớm có lòng đề phòng Hoàng Hậu, cho nên mới đem toàn bộ đồ dùng quan trọng giao cho một cung nữ mới đến bảo quản, ngoài mặt là lấy lòng Hoàng Hậu, thực chất là để cho Hoàng Hậu biết nếu đồ dùng của nàng ta có vấn đề gì, truy ra người bảo quản từng là cung nữ thân cận của Hoàng Hậu, vậy Hoàng Hậu cũng đừng mong tránh được liên lụy. Không chỉ vậy, Lê Khiết còn đối đãi với Ngọc Thủy cực kì tốt, chính là để tránh khi xảy ra chuyện có kẻ viện cớ tư thù để chối tội. Nàng ta tốt với Ngọc Thủy như thế, Ngọc Thủy chẳng có lý do gì để thù hận nàng ta cả. Hoàng Hậu đã đi một nước cờ quá cao thâm, khiến cho Lê Khiết không thể không hao tâm tổn trí. Ngọc Thủy được chọn hẳn cũng vì tính cách quá mức ngay thẳng kia. Lê Khiết làm sao tin được Hoàng Hậu lại tặng mình một cung nữ ngay thẳng thiện lương, hẳn sẽ nghĩ Ngọc Thủy giả vờ, mà giả vờ giỏi như thế nhất định

phải là loại người không thể xem thường. Có lẽ mỗi ngày nàng ta đều chăm chăm quan sát Ngọc Thủy, tập trung đến nỗi không nhìn thấy những điều bất thường khác. Nếu Lê Khiết tinh táo hơn một chút thì có thể sẽ nhận ra Hoàng Hậu là người tính tể đến bậc nào, sao có thể làm chuyện nông cạn như trực tiếp cài người vào hại nàng ta. Cho dù muốn thế thì cũng phải đợi lúc thần không biết quỷ không hay mà mua chuộc người bên cạnh nàng ta mới phải.

Chỉ tiếc đạo cao một thước, ma cao một trượng. Lê Khiết ngày ấy còn quá trẻ, dẫu có thông minh nhưng so với Hoàng Hậu thì vẫn chỉ là một đứa trẻ dễ dàng bị nắm trong lòng bàn tay.

Trong năm vị tiểu thư dự tuyển hậu năm xưa, không nói đến Tạ Thu Dung, còn lại Lê Khiết bị Hoàng Hậu trừ bỏ trong thời gian ngắn, Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều thì luôn bị nàng chi phối. Hoàng Hậu thực sự đã chứng tỏ mình xứng đáng với bốn chữ “nẫu nghi thiên hạ”.

Hậu cung này bất luận có đáng về thế nào, thì trước nay vẫn luôn là thiên hạ của Hoàng Hậu.

Khi trước, ta luôn cảm thấy bố cục hậu cung này rất kì lạ. Ví như phe phái của Triệu Lam Kiều ít người nhất, nhưng bản thân Triệu Lam Kiều thông minh tuyệt đỉnh, lại có Tinh Tâm Lan sắc sảo nhạy bén cho nên không hề yếu thế. Liễu Yến Yến không có đầu óc nhưng dựa vào gia thế và sủng ái, lại có Minh phi – Minh Âm, điểm đậm trí tuệ giúp đỡ nên cũng không đến nỗi không chống đỡ nổi. Còn Hoàng Hậu, chẳng những không có sủng ái, người của nàng nhìn lại cũng có kẻ nào đủ tâm cơ để giúp đỡ nàng: Trịnh Vân Anh thơ ngây, Bạch Diệu Hoa nhu nhược, Dương Ngọc Huệ nhỏ nhen, Giang Tiểu Ái hữu dũng vô mưu, như thế mà vẫn có thể chèn ép được hai người Liễu, Triệu. Đến bây giờ ta mới hiểu, Hoàng Hậu vốn không cần ai tính toán hộ nàng, một mình nàng hoàn toàn thừa sức đối phó tất cả, việc lôi kéo những người kia về phe mình có lẽ chỉ để củng cố thế lực cho Hà thị cũng như phân chia bớt thế lực của Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều mà thôi.

Như vậy nghĩ lại, chuyện của Tô Linh lúc đó, Hoàng Hậu đánh tiếng nhờ ta phò trợ, có khi chỉ là muốn kiểm tra ta mà thôi. Nếu ta không đủ năng lực thì nàng sẽ đề ta tự sinh tự diệt, còn nếu ta đủ năng lực, nàng liền thu nhận ta. Ta quy thuận nàng thì không sao, nhược bằng từ chối, có lẽ nàng sẽ tiện tay dọn dẹp ta luôn để trừ hậu họa.

Nghĩ tới đây, ta vừa mừng thầm vì khi trước đã quyết định đứng đắn mà đi theo Hoàng Hậu, lại vừa lo sợ một ngày nào đó mình không còn giá trị lợi dụng, hoặc vì xung đột lợi ích mà nàng đối phó ta... Thực sự ta không còn dám nghĩ tiếp.

Ta vốn không thông minh bẩm sinh như Hoàng Hậu hay Triệu Lam Kiều, chỉ nhờ sinh ra và lớn lên trong chốn hậu cung, lại rơi vào hoàn cảnh bị thương cho nên có thể nghe thấy, nhìn thấy rất nhiều chuyện mà người khác không thể tỏ tường, nhờ thế mà có nhiều kinh nghiệm hơn kẻ khác, cũng vì vậy mà sinh ra tính đa nghi, bất cứ chuyện gì cũng phải nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần cho nên mới tạm thời sống yên ổn. Nhưng ta hiểu rõ chỉ bấy nhiêu thì không đủ để bảo vệ bản thân.

Không có nhan sắc, lại không có gia thế, tâm kế cũng không đủ, muốn sống lâu thì chỉ còn cách cố gắng lấy lòng Hoàng Đế. Qua một thời gian thân cận với Hoàng Hậu, ta đã nhận ra Hoàng Hậu chẳng hề để tâm đến việc tranh sủng, Hoàng Đế sủng ái ai nàng cũng không bận lòng, thứ duy nhất nàng toàn tâm toàn ý giữ gìn chỉ có hậu vị và lợi ích gia tộc mà thôi. Đây cũng là một điểm khiến ta và Hoàng Hậu hợp nhau. Ta là người nước khác, hoàn toàn không có khả năng ngồi lên hậu vị, dù sau này ta sinh được hoàng tử thì hoàng tử của ta cũng không thể kế vị, ta lại không có gia tộc cho nên đối với Hoàng Hậu ta chẳng có chút đe dọa nào. Khi xưa Hoàng Hậu ra tay với Lê Khiết có lẽ vì cảm thấy sự sủng ái của Hoàng Đế dành cho Lê Khiết đe dọa đến địa vị của mình chăng?

Chỉ là Hoàng Hậu vốn không để tâm đến ân sủng, bản thân Lê Khiết lại không thông minh bằng Hoàng Hậu, không lý nào chỉ vì Hoàng Đế sủng ái Lê Khiết mà diệt nàng ta. Trừ phi, trong triều đã xảy ra chuyện gì đó có ảnh hưởng lớn đến sự phân bố thế lực. Nói cách khác Lê thị mới thực sự là mầm mống tai họa. Cái chết của Lê Khiết chỉ là nhờ cớ tận gốc mà thôi.

Sau khi bỏ qua ân sủng mà suy nghĩ mọi việc trên góc độ quyền lực, ta chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Thời điểm Lê Khiết đắc sủng, Lê thị phát lên như điều gặp gió cũng là lúc Thái Hậu ngừng nhiếp chính, lùi về hậu cung, Hoàng Đế lần đầu tiên được chạm tay vào long bàn ảm.

Ta nghĩ có lẽ ngày ấy Hoàng Đế tuổi nhỏ hiểu thấu, muốn mau chóng thu lại quyền lực cho nên đã nâng đỡ Lê thị và Trịnh thị, hòng tạo ra đối trọng để chế áp ba nhà Triệu, Liễu, Hà. Sự sủng ái tột bậc của hắn đối với Lê Khiết và sự lạnh lùng đối với Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều lúc đó hẳn cũng là để tạo hậu thuẫn cho Lê thị và kiềm chế Liễu thị cùng Triệu thị. Hẳn để trường tử Trịnh thị cùng với Lê thị đi áp tải công phẩm, một phần để thể hiện sự tín nhiệm của mình một phần để gắn kết hai gia tộc này, tránh việc bọn họ tự tư tự lợi làm hỏng chuyện của hắn.

Đáng tiếc, Hoàng Đế tính không sai nhưng lại chọn sai người. Trong cung Lê Khiết đâu không lại Hoàng Hậu. Ngoài cung, Lê thị cũng không ngoại lệ, chẳng những thất bại mà còn mang ô danh muôn đời. Thiết nghĩ, áp tải công phẩm năm đó là Cẩm y vệ chính quy của Bách Phụng, lại do Trịnh Thừa Minh vốn nổi danh anh dũng thân võ chỉ huy. Muốn giết sạch bọn họ đâu phải đơn giản, chuyện này nhất định có Triệu Tường gia nhúng tay vào.

Hà thị và Triệu thị từng bắt tay nhau trừ bỏ một mối họa chung. Điều đó có thể giải thích cho sự thân thiện của Thái Hậu đối với Triệu Lam Kiều. Vậy vai trò của Liễu thị khi ấy là gì? Phải chăng vì Liễu thị ngồi không hưởng lợi cho nên Thái Hậu mới ác cảm với Liễu Yến Yến như vậy?

Một nước cờ Hoàng Đế đi sai đã dẫn đến sự diệt vong của một gia tộc và sự suy yếu của một gia tộc khác, cùng với cái chết của vô số người vô tội. Phải chăng đó là lý do khi nhắc đến Lê Khiết, Hoàng Đế lại thương tâm đến mức đó? Lê Khiết không chỉ là nữ tử hán từng yêu thích mà còn tượng trưng cho sự vấp ngã đầu tiên của Hoàng Đế trong cuộc chiến tranh giành quyền lực tàn khốc này.

Bao nhiêu người đã chết?

Bao nhiêu người sẽ chết?

Đầu óc ta đã sáng tỏ nhưng lòng lại càng thêm nặng nề.

Hóa ra Hoàng Đế cũng giống như ta, cũng đơn độc giữa bao nhiêu là cạm bẫy.

Hóa ra ngại vàng lại khó ngồi như vậy.

Chú thích:

Thịt dê với nước trà: Thịt dê rất giàu protein. Sau khi ăn hai loại thịt này, nếu bạn dùng ngay một tách nước chè, chất a-xit tanin từ chè sẽ kết hợp với protein trong thịt, tạo thành chất tanalbit. Chất này làm se niêm mạc ruột, giảm nhu động ruột, khiến ruột tích tụ nhiều chất có hại, dẫn đến táo bón, gây nguy cơ ung thư.

Thịt gà với rau kinh giới: Rau kinh giới dùng chung với thịt gà sẽ gây ra chứng đầy bụng, khó tiêu. Nếu ăn thường xuyên có thể khiến bạn khó đi ngoài.

Ốc lộn với trứng gà: Dùng trứng chung với ốc lộn sẽ làm tăng cholesterol trong máu, dễ làm người ăn bị chứng cao huyết áp đột ngột, dẫn đến tử vong. Trong sữa đậu nành chứa men protidaza có tính ức chế các protein trong trứng gà, gây chứng khó tiêu, đầy bụng; đậu nành với mật ong: Mật ong chứa acid formic nên khi gặp đậu nành có nhiều protein sẽ gây ra hiện tượng kết tủa, dẫn đến tình trạng khó tiêu.

Hải sản với một số loại hoa quả: Acid tannic xung khắc với protein: Nếu như bạn ăn hải sản xong mà ăn liền các loại trái cây như là nho, lựu, hồng... thì dễ xuất hiện các triệu chứng như là nôn ọe, chướng bụng, đau bụng, đi tiêu chảy... Vì trong các loại trái cây này có chứa acid tannic, mà acid tannic mà gặp protein có trong các loại hải sản thì sẽ bị đông lại và trầm lắng, dễ tạo ra những chất khó tiêu hóa.

Sữa bò với trái cây chua: Sữa bò chứa nhiều protein, trong đó chất caseine chiếm tới 80%. Khi sữa bò pha lẫn hoặc uống cùng với nước trái cây chua sẽ làm cho chất caseine kết dính, lắng đọng lại làm cho khó tiêu và rối loạn tiêu hóa. Nếu trẻ uống lâu dài sẽ rất mắc bệnh methemoglobin, bệnh này gây khó thở, tím tái và có nguy cơ khiến trẻ tử vong.

Lê và thịt ngỗng: ăn chung dễ bị sốt

Thịt lợn và củ ấu: ăn chung dễ bị bệnh gan.

Lạc ngâm rượu: ăn nhiều hại phổi.

(Thông tin chỉ mang tính chất tham khảo.)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Bách Phụng đã vào mùa mưa nên càng lúc thời tiết càng thất thường, thoát mưa như trút nước, thoát lại tạnh ráo.

Thái Hậu đóng cửa không tiếp khách, Hoàng Hậu thì không coi trọng lễ thỉnh an cho lắm nên dưới thời tiết này, đã lệnh miễn lễ thỉnh an cho đến hết mùa mưa. Triệu Lam Kiều cũng được Hoàng Hậu bãi lệnh cấm túc, chỉ là Hoàng Đế có vẻ vẫn còn phật lòng, mấy lần Triệu Lam Kiều cầu kiến đều không chịu gặp mặt. Mưa gió thế này khiến ai ai cũng ngại đi lại, Hoàng Đế cũng không ngoại lệ. Vậy nên đã ba bốn hôm rồi, ngoại trừ lúc thượng triều với vài canh giờ đọc tấu chương ở Ngự Thư phòng, hẳn đều ở lì trong Mẫu Đơn cung làm cho Liễu Yến Yến vô cùng đặc ý.

Mấy ngày trước, Phong tộc cống nạp hơn một trăm cuộn tơ lụa đủ loại, Hoàng Đế giao thẳng cho Hoàng Hậu. Hoàng Hậu để lại một phần cho Hoàng Đế sử dụng, một phần đưa đến Thuận Ninh cung, một phần giao đi hành cung Thanh An cho các vị Thái phi, Thái tần... Chu toàn đâu đó rồi Hoàng Hậu mới gọi đám phi tử bọn ta đến Triều Lan cung phân chia phần còn lại.

Phong tộc vốn là dị tộc sinh sống ở gần biên cương phía Bắc Bách Phụng. Người của Phong tộc sống rất phóng khoáng, nam nữ bình đẳng như nhau. Nữ nhi Phong tộc đều biết cưỡi ngựa săn bắn còn nam nhân Phong tộc cũng không ngại chuyên dệt vải, nấu nướng. Nữ nhi ở đó còn có thể tự quyết định hôn sự của mình, thích ai liền đeo đuổi người đó, không kẻ nào có quyền ngăn cản. Khi ta nghe được chuyện này, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ những nữ tử ở Phong tộc, thậm chí còn nảy ra suy nghĩ hoang đường là trốn khỏi Hoàng cung, tìm đến đó sống một cuộc sống tự do tự tại. Có điều sự ngưỡng mộ ấy ta chỉ dám giấu kín trong lòng, bởi người Bách Phụng đều coi thường lối sống Phong tộc là hoang dã, đảo lộn tam cương ngũ thường, thế này thế khác, đủ loại chỉ trích. Có điều, dầu chê trách Phong tộc đến thế nào thì người ở Bách Phụng vẫn vô cùng yêu thích thứ tơ lụa độc đáo của Phong tộc. Ban đầu ta rất ngạc nhiên, bụng nghĩ đám nữ nhân quyền quý này có thứ châu bảo nào còn chưa nhìn thấy đâu, sao chỉ nghe đến mấy khúc vải mà mắt đã sáng rỡ cả lên thế kia. Mãi đến khi vâng lệnh tới Triều Lan cung chọn vải, ta mới ngộ ra: tơ lụa của Phong tộc dệt dù có ngàn vàng cũng không mua được. Chất vải mềm mượt, trơn mát, mỏng như cánh bướm nhưng sợi vải dệt rất khít nên mặc lên không lộ da thịt mà vẫn đủ tha thướt phong tình, cầm trên tay thì thấy bông bênh như mây khói. Cả công đoạn nhuộm cũng hết sức đặc biệt, màu sắc vừa phải, sáng sủa mà không quá chói mắt.

Chất lượng mỗi cuộn vải đồng đều như từ tay một người làm ra, không có nửa phân sai lệch. Kỹ thuật dệt này là bí mật của Phong tộc, vải dệt ra chỉ dành cho người trong tộc dùng và để tiến cống, không bao giờ bán ra ngoài. Nếu không phải được gả vào hoàng tộc, cả đời này cũng đừng mơ được chạm vào thứ tơ lụa ấy. Bởi vậy, vừa nhìn thấy chiếc bàn dài chất đầy tơ lụa Phong tộc trong đại điện, mắt của chúng phi lập tức sáng như đèn lồng, ai nấy nhanh như cắt lao vào thi nhau chọn lựa. Tiêu chuẩn cơ bản là mỗi người hai cuộn, nhưng nhìn lại thì cung nữ của Liễu Yến Yến vừa vào đã ôm đến cuộn thứ năm, mà Liễu Yến Yến vẫn còn say mê chọn lựa chưa hề có ý định dừng lại, khiến cho đa số lo sợ mất phần mình, bèn chọn vội rồi trốn ra một góc.

Bản thân ta, dù rất ngưỡng mộ kỹ thuật dệt vải của Phong tộc nhưng thực lòng ta cũng chẳng để tâm đến mấy thứ này lắm. Hai cuộn vải chỉ may đủ một bộ y phục, thêm vào một bộ hay ít đi một bộ cũng thế thôi. Nghĩ vậy, ta chỉ chọn lấy cho có. Nhưng lạ một đôi, cứ hễ ta vừa cầm cuộn nào lên thì Liễu Yến Yến liền lập tức vừa mắt cuộn ấy. Dĩ nhiên ta không có gan tranh chấp với Liễu Yến Yến nên đều cung kính nhường nằng ta. Đến lần thứ ba, ta chợt hiểu Liễu Yến Yến cố tình gây sự với mình, trong lòng lập tức nghĩ ra một trò vui nho nhỏ. Biết Liễu Yến Yến không muốn cho ta lấy được cuộn vải nào, ta cứ vờ như không nhận thấy địch ý của nằng ta, cứ hồn nhiên lựa chọn cuộn khác. Thế là Liễu Yến Yến lại đòi lấy cuộn ta vừa chọn, cứ thế lập lại mấy lần nữa. Kết cục của buổi hôm đó, ta chẳng có cuộn tơ lụa nào còn Liễu Yến Yến thì ôm một đồng cả hơn chục cuộn, đương nhiên đa số đều là cướp từ trên tay ta. Trịnh Vân Anh rất bất bình muốn nói lời công bằng, nhưng ta chỉ ra hiệu cho muội ấy đừng lên tiếng. Trịnh Vân Anh không hiểu ý định của ta, ầm ừc cắn môi một hồi, sau đó không ngần ngại chia cho ta một cuộn tơ. Ta thật không ngờ Trịnh Vân Anh tính tình trẻ con, lại thích hai cuộn tơ này như thế mà lại dám thẳng tay tặng ta một cuộn, trong lòng cảm động không thôi. Muội ấy đã có lòng với ta đến mức này, ta làm sao nỡ lấy vật muội ấy yêu thích, chưa kể còn có Liễu Yến Yến lăm le gây sự, ta không muốn liên lụy gì đến Trịnh Vân Anh nên kiên quyết từ chối.

Nhìn thấy ta phải trở về tay không, Liễu Yến Yến vui vẻ tột bậc, cười không khép môi lại được. Mà cũng vì quá đổi vui vẻ mà nằng ta chẳng may nhận ra chỗ vải vóc ta cố tình lựa chọn cho nằng ta màu sắc mỗi cuộn đều rất tươi đẹp, nhưng khi phối lại chơi nhau chan chất, chẳng có màu nào có thể phối với nhau thành một bộ y phục được. Bên ngoài Liễu Yến Yến hân hoan bao nhiêu thì bên trong ta cũng cao hứng bấy nhiêu. Liễu Yến Yến, người có được mặc thứ tơ lụa Phong tộc hay không, còn phải xem tài năng phối màu của nữ quan Tỉ Chế phòng như thế nào đã.

Trò chơi khăm vặt vãnh của ta không lọt nổi mắt Hoàng Hậu. Lúc Liễu Yến Yến hồi cung rồi, Hoàng Hậu liền viện cớ giữ ta và Trịnh Vân Anh lại tán chuyện, nói đến đồng tơ lụa của Liễu Yến Yến, ba người chúng ta cười đến chảy cả nước mắt. Có cả đồng đồ tốt mà không cách nào dùng được, không biết bộ mặt xinh đẹp của Liễu Yến Yến khi đó sẽ có hình dạng gì.

Hoàng Hậu tất nhiên không để ta chịu thiệt, nói chuyện đông tây thỏa thuê rồi bèn sai người lấy từ phần của mình ra hai cuộn tơ lụa bù đắp cho ta. Ta cảm tạ tấm lòng của Hoàng Hậu, nhưng sợ phiền phức về sau nên không dám nhận. Hoàng Hậu ép không được, thế là đổi lại cho ta mấy xấp gấm Cẩm Hoan màu tím cũng khá quý giá. Ta không có gan từ chối nữa, đành phải ôm về. Ngày hôm ấy vừa chơi được Liễu Yến Yến một vỏ lại vừa có mấy bộ y phục mới, tính ra ta cũng không bị lỗ.

Hoàng Đế đã lâu không ghé chỗ ta nhưng như thế ta lại càng cảm thấy thoải mái. Dù sao thì bức tranh của Hoàng Đế vẽ cho ta đã gây ra quá nhiều sự chú ý rồi, ta chẳng cần thêm phiền phức nữa. Hẳn cứ bám lấy Thục phi nương nương nhà hân thế mà lại hay, vừa có thể làm dịu bớt cơn giận của Liễu Yến Yến đối với ta, vừa hưởng mũi nhọn ganh ghét của kẻ khác về chỗ Liễu Yến Yến. Thêm vào việc phân chia tơ lụa hôm trước, Liễu Yến Yến ôm một đồng tơ lụa ngênh ngang trở về còn ta thì chẳng có nổi một cuộn. Chúng phi được dịp chê cười ta cho nên sự ganh ghét cũng giảm thêm mấy phần, mà mấy phần đó đều dồn cả cho Liễu Yến Yến. Nhờ phúc của Thục phi nương nương, ta lại được mấy ngày yên ả.

Kỳ thi tuyển chọn nữ quan ở Thượng Cung cục đã kết thúc. Tà Thu Dung là người có kết quả cao nhất, xuất thân danh giá, tính nết lại vừa ý Thượng Cung đại nhân nên được xếp ngay vào hàng nữ quan ngũ phẩm. Ta nghe tin này vừa mừng vì nằng có được điểm xuất phát tốt, thăng tiến sẽ dễ dàng hơn nhưng cũng vừa lo sợ nằng quá nổi bật sẽ khiến người khác đố kỵ, ở nơi xa lạ mà tứ phía đều là kẻ thù thì cuộc sống thực sự rất khó khăn. Tà Thu Dung là nữ quan mới nhậm chức, ta gặp mặt không tiện, chỉ có thể gửi cho nằng vài lời chúc mừng, đồng thời dặn dò nằng cẩn thận mọi bề, nếu có sự cố gì phải báo cho ta ngay lập tức.

Tà Thu Dung đi rồi, Cẩm Tước cung không còn nghe tiếng giảng đạo lý của nằng mỗi ngày, chợt thấy trống vắng biết bao nhiêu. May mà vẫn còn có Bạch Diệu Hoa cùng ta trò chuyện giết thời gian. Làm phi tử chung quy chỉ có hai công việc chính, một là hầu hạ Hoàng Đế, hai là ra ngoài xía xối lẫn nhau. Bây giờ cả hai việc đó đều không cần làm, ta và Bạch Diệu Hoa rảnh rỗi đến phát chán. Ngoài trừ thời gian chăm sóc dung nhan mỗi ngày mà Ngọc Nga và Ngọc Thủy kiên trì bắt ta tuân thủ, thì những lúc rỗi rãi ta đều đến Đông viện chơi với Bạch Diệu Hoa. Đối với Bạch Diệu Hoa mà nói, trong hậu cung rộng lớn này, nằng chỉ còn mỗi ta là chỗ dựa, vì vậy càng lúc càng quấn lấy ta. Nhờ tính cách có mấy phần tương đồng mà chỉ trong thời gian ngắn, hai người chúng ta đã trở nên thân thiết như hình với bóng. Cuộc sống như thế cũng có thể gọi là bình yên.

Hôm nay, đương lúc ta và Bạch Diệu Hoa vừa ăn điểm tâm vừa tán chuyện thì Tiểu Phúc Tử đến bẩm báo có Tàn công công ở chỗ Hoàng Hậu đến mời ta đi giá Triều Lan cung.

Tàn Khương là người Hoàng Hậu cực kì tín nhiệm, nếu không phải việc quan trọng hẳn sẽ không đòi nào tự mình đi làm. Lần trước Tàn Khương đến mời ta là khi Bạch Diệu Hoa trúng độc. Khi đó ta đã chuẩn bị trước. Còn lần này không rõ là chuyện trọng đại gì đã xảy ra. Trong lòng ta tự nhiên dâng lên một nỗi bất an.

Bạch Diệu Hoa dường như cũng nghĩ vậy, nằng hoảng hốt đưa mắt nhìn ta:

“Tỷ tỷ, không biết là chuyện gì...”

Ta ngược nhìn màn mưa âm u ngoài cửa sổ, khẽ thở dài:

“Thời tiết này... nếu chẳng phải đại sự, Hoàng Hậu sẽ không cho gọi đâu.”

Ngọc Nga nhanh nhẹn giúp ta chỉnh trang lại tóc tai, y phục rồi nhanh chóng rời đi. Bạch Diệu Hoa không đi theo được, đành dặn dò:

“Tỷ nhớ cẩn thận.”

“Yên tâm. Cả tháng nay ta đều ở trong cung, sao có thể dính líu tới chuyện gì được.”

Ta mỉm cười trấn an Bạch Diệu Hoa, nhưng lòng càng âu lo gấp bội. Sống ở hậu cung đúng là chẳng khi nào được yên thân. Dầu không động chạm đến ai thì tai ương cũng tự đến gõ cửa.

Suốt quãng đường ngồi trên kiệu, ta cố gắng lục lợi trí nhớ xem rốt cuộc có thể xảy ra chuyện gì. Thời gian qua tuy ta không ra ngoài, nhưng Ngọc Thủy ở trong cung lâu, quen biết rộng, những chuyện trong cung ít nhiều đều nắm được. Gần đây rõ ràng không có chuyện gì nghiêm trọng. Thật không hiểu nổi.

“Chủ nhân, tới nơi rồi.”

Màn kiệu vén lên, Tiểu Phúc Từ vội vàng giương ô che, còn Ngọc Nga thì choàng áo lên người ta, miệng liên tục nhắc:

“Chủ nhân, cẩn thận đường trơn.”

Váy áo rườm rà, vừa dài vừa vướng víu, lại thêm đôi hài đế cao khiến ta phải vất vả cầm chặt tay Ngọc Nga mới đứng vững được trên nền đá hoa cương trơn trượt nước mưa. Nghe đâu đôi hài đế cao này là sáng kiến của một vị Thượng nghị ở Tì Chế phòng, để cho các chủ tử đi lại vào mùa mưa cho khỏi bẩn chân. Ta vừa nghe đã giật bắn người, nghĩ bụng đường đã trơn lại còn phải đi thứ hài lênh khênh này chẳng khác nào tạo thêm việc làm cho Thái Y viện, bèn bảo bọn họ không cần đổi kiệu mới cho ta, cứ giữ như cũ là được. Có điều người ở Thượng Cung cục lại cho rằng ta cố ý ra vẻ mình tiết kiệm, cho nên cứ theo lệ mà mang hài cao đến, khiến cho ta khóc không thành tiếng.

Vừa lúc đó, kiệu của Trịnh Vân Anh cũng mới ghé đến. Nhìn dáng vẻ chật vật của muội ấy khi xuống kiệu, ta cho rằng không phải chỉ có mình ta không vừa ý đôi hài mới này.

“Nguyệt tỷ, tỷ cũng mới đến à?”

Trịnh Vân Anh khỏ sở bám chặt lấy cung nữ Thanh Nhi, đi từng bước nhỏ đến chỗ ta.

“Ừ, không biết là có chuyện gì.”

Ta mỉm cười, dừng chân đợi Trịnh Vân Anh cùng đi.

Trịnh Vân Anh bất kịp ta rồi, thở dài thườn thọt:

“Muội cũng không biết. Thật lo quá đi mất. Chỉ mong đừng như lần trước...”

Hai người vừa trao đổi được mấy câu thì nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân rầm rập. Ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra là Triệu Lam Kiều ngồi kiệu tám người khiêng đi tới. Ta và Trịnh Vân Anh đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt lùi lại mấy bước.

Trời mưa nặng hạt, ta không muốn nhiều người phải vì ta mà dầm mưa, cho nên chỉ ngồi kiệu nhỏ hai người khiêng. Loại kiệu này đơn giản, thái giám khiêng kiệu có thể mặc áo toi mà khiêng một cách nhẹ nhàng. Trịnh Vân Anh cũng ngồi kiệu như ta, hẳn là cũng có cùng suy nghĩ.

Triệu Lam Kiều lại chẳng nghĩ vậy.

Dù thời tiết xấu thế này, nàng ta vẫn nghênh ngang ngồi kiệu lớn. Loại kiệu tám người khiêng có cấu trúc rất phức tạp, tuy rằng khi ngồi có vẻ thoải mái và oai phong hơn, nhưng bản thân chiếc kiệu thôi đã rất nặng rồi, vậy nên đòn khiêng được thiết kế đặc biệt có chỗ lõm để đặt vai vào, vừa khít với vai người khiêng. Vì thế khi khiêng kiệu thì dù có mưa gió thế nào cũng không thể mặc thêm áo toi tránh mưa được. Ta thấy cảnh này chột mìa mai nghĩ, Triệu Lam Kiều quả thực quá mức lạnh lùng. Chỉ là nàng ta không quan tâm đến sống chết của kẻ khác mà lại quên rằng đi kiệu lớn vào lúc trời mưa gió, nếu thái giám khiêng kiệu xui xẻo trượt ngã thì nàng ta té từ trên kiệu cao như thế xuống cũng khó tránh gây vài cái xương.

“Thần thiếp tham kiến Đức phi nương nương.”

Ta và Trịnh Vân Anh đồng loạt khom người hành lễ.

Triệu Lam Kiều duyên dáng bước trên hài cao, chẳng buồn liếc nhìn, cứ thế đi lướt qua hai người chúng ta. Đến khi nàng ta đi xa rồi, Trịnh Vân Anh mới nhả mặt:

“Nàng ta làm sao đi đôi hài đó thoải mái thế nhỉ?”

Ta bật cười, lắc đầu:

“Đức phi luôn luôn giỏi hơn chúng ta mà.”

***

Bầu trời bên ngoài mưa giăng lạnh lẽo u ám, nhưng bên trong đại điện Triều Lan cung sáng sủa, ấm áp như thể mùa xuân.

Hoàng Đế ngồi trên ghế chủ tọa, vẫn là tư thế chống cằm lười nhác như thường lệ. Hoàng Hậu mặc phượng bào đỏ tươi, uy nghiêm ngồi ngay ngắn bên phải Hoàng Đế. Phía bên trái, Liễu Yến Yến ngồi hơi nghiêng về hướng Hoàng Đế, chăm chú đùa nghịch tay áo hắn. Triệu Lam Kiều tiến vào, ngồi cạnh Liễu Yến Yến như trước. Ta và Trịnh Văn Anh vừa vào trong liền thấy có bóng lưng nữ tử đang quỳ giữa điện nhưng không dám nhìn ngó lung tung, chỉ chuyên tâm chào hỏi cho thật phải phép. Mãi đến khi ngồi vào vị trí rồi, ta mới nhận ra người đang quỳ kia chẳng phải ai xa lạ, chính là Tu dung Tinh Tâm Lan cùng với cung nữ Đồng Tú.

Triệu Lam Kiều sau khi nhấp một ngụm trà thì cất tiếng hỏi:

“Bẩm Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương, chẳng hay Tinh Tu dung vì lẽ gì mà lại quỳ ở đây?”

Hoàng Đế lười đến mức không muốn mở miệng, chỉ phẩy phẩy tay về phía Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu liền mỉm cười, dịu dàng đáp:

“Bản cung chỉ cho mời Hòa phi và Trịnh phi, thế mà cả Đức phi cũng có mặt rồi. Xem ra Đức phi quả là nhanh nhạy hơn người.”

Triệu Lam Kiều làm như không nhận ra ý tứ của Hoàng Hậu, hồn nhiên cười đáp:

“Hôm trước Tinh Tu dung nói với muội rằng ở nhà nàng ấy mới đưa vào một ít trà ngon, muốn mời muội cùng thưởng thức, nay muội đang định đến làm phiền thì mới biết Hoàng Hậu gọi Tinh Tu dung đến Triều Lan cung, muội bèn tiện thể đến xem sao.”

“Thì ra là vậy.” Hoàng Hậu cười tươi như hoa, đuôi mày hơi nhướn lên, nhìn về phía cung nữ Xuân Linh. “Nếu đã như vậy thì hãy nói lại một lần nữa đi, dù sao cũng nên để các vị muội muội đến sau được biết rõ ngọn nguồn.”

“Vâng ạ!”

Xuân Linh cung kính bước về phía trước, hay tay cẩn thận nâng một chiếc khăn lụa đưa lên cao cho mọi người cùng nhìn thấy.

Chiếc khăn trong tay Xuân Linh làm bằng lụa màu trắng ngà, bên trên thêu hình một đôi chim ưng sai cánh tung bay giữa những cuộn mây bằng bạc, bên dưới còn có một nhánh cây đương ra lộc non, bên cạnh thêu hai dòng thơ:

Tại thiên nguyên tác tử dục điều,

Tại địa nguyên vi liên lý chi. (1)

Cuối cùng là bốn chữ: Tâm Lan niệm quân.

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cùng các vị nương nương, chiếc khăn này được tìm thấy ở trên người một tên hộ vệ canh giữ cổng hoàng thành phía Bắc. Có người thấy hắn ngày nào cũng len mang chiếc khăn này ra nhìn ngắm, lại giấu diếm không cho kẻ khác chạm vào nên sinh lòng tò mò, lợi dụng khi hắn tắm rửa lấy được chiếc khăn này. Người đó thấy chiếc khăn làm từ lụa quý giá, lại từng làm hộ vệ bên cạnh vạn tuế gia nên nhận ra trên khăn còn có thêu khuê danh của một vị chủ tử, vì vậy sợ hãi nhờ người mật báo với Hoàng Hậu nương nương. Hoàng Hậu nương nương sai nô tỳ đi điều tra thì phát hiện chiếc khăn này vốn thuộc về Tinh Tu dung.”

Xuân Linh cẩn thận kể lại sự tình, từng câu chữ đều vô cùng sắc sảo, không lộ chút sơ hở.

Ta cười thầm trong lòng.

Hoàng Hậu chuẩn bị lâu như thế, cuối cùng cũng ra tay. Nàng không triệu tập lục cung nhưng lại trực tiếp thỉnh Hoàng Đế đến, xem chừng đã quyết trừ bỏ Tinh Tâm Lan. Khách xem tướng trong đại điện ngoại trừ Đế Hậu và Liễu Yến Yến thì chỉ có Dương Quý cơ và Minh phi. Liễu Yến Yến và Minh phi thực ra là khách không mời, nghe nói khi Hoàng Hậu đi thỉnh Hoàng Đế thì hai người kia tình cờ có mặt nên mới đi theo. Còn Dương Quý cơ, ta đoán Hoàng Hậu muốn để nàng ta thay mình nói những lời mà một vị mẫu nghi thiên hạ không thể nói. Về phần ta và Trịnh Văn Anh vì sao bị gọi đến thì vẫn còn chưa rõ. Triệu Lam Kiều hẳn là nghe ngóng được tin tức bèn vội vã đến đây tương cứu.

“Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan! Khăn tay đó là của thiếp, nhưng thiếp không biết tên Cẩm Y vệ đó là ai cả!”

Xuân Linh vừa dứt lời, Tinh Tâm Lan lập tức dập đầu bồm bộp xuống sàn.

Hoàng Đế nhếch môi cười:

“Ban này chẳng phải Tu dung nói có thể chứng minh bản thân vô tội sao? Trẫm chờ nghe đây.”

Tinh Tâm Lan như sức tình, quay ngoắt lại chỉ thẳng về hướng ta và Trịnh Văn Anh đang ngồi, nói lớn:

“Đúng là như thế! Hòa phi và Trịnh phi có thể chứng minh thần thiếp trong sạch.”

Hành động của Tinh Tâm Lan làm ta sững người. Thấy Trịnh Văn Anh cũng há miệng ngơ ngác, ta bèn nhẹ giọng thăm dò:

“Tĩnh Tu dung nói gì ta không hiểu? Ta làm sao có thể làm chứng cho Tu dung?”

Tĩnh Tâm Lan đưa tay lau nước mắt, đồng dục nói:

“Chiếc khăn tay đó đúng là của thần thiếp, nhưng thần thiếp đã làm mất nó từ tháng trước. Sau khi đánh rơi, thần thiếp đã đi tìm nó ở ngự hoa viên, Hòa phi cũng nhìn thấy.”

Tìm ta bỗng chốc thất lại.

Trong đầu dần hiện ra cảnh tượng Tĩnh Tâm Lan cùng Đông Tú đi đi lại lại trong Ngự hoa viên lúc trước. Khi ấy, ta cứ tưởng Tĩnh Tâm Lan làm trò xấu gì cho nên mới những mũi vào. Thái độ của Đông Tú lúc đó càng khiến ta tin vào suy đoán của mình. Thật không ngờ, sự hoảng hốt của Đông Tú lại mang hàm ý khác. Đông Tú đúng là không muốn ta gặp Tĩnh Tâm Lan, nhưng không phải vì lo cho Tĩnh Tâm Lan. Thiết nghĩ, có thể lấy trộm được đồ trên người một kẻ ghét bị động chạm vào thân thể như Tĩnh Tâm Lan, ngoài cung nữ thân cận Đông Tú thì còn có thể là ai? Đông Tú sợ hãi, chính là sợ ta lăm lăm, làm hỏng chuyện lớn của Hoàng Hậu!

“Hòa phi, lời này của Tĩnh Tu dung có đúng không?”

Giọng nói mềm mại của Hoàng Hậu kéo ta về thực tại. Ánh mắt đen láy thâm thúy của nàng nhìn xoáy vào ta, khiến tay chân ta bủn rủn.

Không, ta không thể làm hỏng chuyện của nàng được.

---

(1) Trên trời nguyện làm chim liền cánh

Dưới đất nguyện làm cây liền cành

(Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Nơi gặp gỡ là Ngự hoa viên, có thể còn có người khác nhìn thấy nên nếu chối là không gặp thì không ổn. Còn thừa nhận là có gặp nàng ta thì cũng chẳng đúng. Quả thực lúc đó ta không nàng ta đang tìm cái gì nhưng nói như thế thì càng không ổn. Có Đức phi cáo già ở đây, nói lỡ một lời thôi không chừng cũng sẽ bị nàng ta vin lấy... Thôi thì đành thuận nước đẩy thuyền.

Vô số suy tính lướt qua đầu, ta hít sâu một hơi, cố kiềm cho giọng nói khỏi run rẩy mà đáp:

“Bẩm, thần thiếp đúng là có từng gặp qua Tĩnh Tu dung ở Ngự hoa viên... Nhưng chỉ là gặp mặt chào hỏi một câu mà thôi nên không biết Tĩnh Tu dung có đang tìm kiếm vật gì hay không.”

Tĩnh Tâm Lan nghe ta nói thế, lập tức gầy nãy:

“Hòa phi! Rõ ràng lúc đó nương nương còn vặn hỏi ta đang tìm thứ gì sao giờ lại nói chỉ gặp qua thôi?”

Ta lắc đầu, đáp như đinh đóng cột:

“Tĩnh Tu dung nhớ lầm rồi. Lúc đó từ Thuận Ninh cung trở về, trời thì đang mưa, có lẽ nào ta lại dừng chân nói chuyện lâu để cho dính nước mưa? Ta nhớ rõ khi ấy hai chúng ta chỉ chào hỏi mà thôi, sau đó Tu dung đi trước, ta cũng hồi cung, nào có vặn hỏi gì. À, khi ấy cả Ngọc Nga và Đông Tú cũng có mặt, họ có thể làm chứng.”

Ngọc Nga đang đứng hầu sau lưng ta, nghe đến đây bèn bước ra trước, quỳ xuống phía sau Tĩnh Tâm Lan mà thưa:

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu và các vị nương nương, nô tỳ xin lấy đầu ra đảm bảo, sự việc đúng là như thế.”

Lúc này, Đông Tú cũng hốt hải dập đầu lia lịa:

“Vâng, đúng là như thế...”

Tĩnh Tâm Lan không ngờ đến Đông Tú dám phản lại mình, giận run cả người:

“Ngươi! Các ngươi... không đứng! Hoàng Hậu, Hòa phi nói dối! Xin hãy tin thần thiếp, lúc thần thiếp rời khỏi Ngự Hoa viên còn gặp cả Trịnh phi... Trịnh phi đứng ngay gần đó, nhất định nhìn thấy thần thiếp cùng với Hòa phi... Trịnh phi, xin hãy nói một câu công bằng cho thần thiếp...”

Hai mắt Tĩnh Tâm Lan đỏ ngầu, giàn dựa nước, hết nhìn ta oán hận lại nhìn sang Trịnh Vân Anh đầy mong đợi. Lẽ dĩ nhiên ở trong cung lâu nay, Tĩnh Tâm Lan hiểu rõ tính cách Trịnh Vân Anh thuần lương trong sáng, tuyệt đối sẽ không dựng chuyện vu hại người khác. Thường ngày ta yêu mến Trịnh Vân Anh chính là vì sự lương thiện của muội ấy, nhưng hôm nay, trong tình thế này... tính cách ấy lại làm ta lo sợ...

“Trịnh phi, muội nói thử xem.”

Triệu Lam Kiều liếc mắt nhìn Trịnh Vân Anh, khóe môi khẽ nhoen cười, ra vẻ rất vô tư nhưng ánh mắt lại sắc lạnh như dao. Trịnh Vân Anh nghe nhắc tới tên thì khẽ giật mình, đưa đôi mắt tròn xoe dè dặt nhìn Triệu Lam Kiều:

“Chuyện này...”

Nhìn thấy Trịnh Vân Anh bị Triệu Lam Kiều hù dọa, Hoàng Hậu liền dịu dàng lên tiếng, vừa như động viên, vừa mang hàm ý bảo hộ:

“Muội muội đừng sợ, có Hoàng Thượng và bản cung ở đây, không có gì phải lo lắng cả.”

Mỗi lần nhìn thấy Hoàng Hậu che chở cho Trịnh Vân Anh như thế, ta đều tự hỏi vì lẽ gì mà một người như Hoàng Hậu lại đối đãi với Trịnh Phi tốt như vậy. Trịnh Vân Anh chẳng những không được sủng ái lại còn không có đầu óc. Nói về gia thế, Trịnh gia tuy vẫn còn cái danh “Tướng gia” nhưng ai nấy đều rõ một Tướng gia mà không có binh quyền thì chỉ là hữu danh vô thực. Như vậy Trịnh Vân Anh hoàn toàn không có giá trị gì đối với Hoàng Hậu còn Hoàng Hậu vốn không thích người vô dụng vậy mà lại hết lòng bảo vệ muội ấy. Sự bảo bọc của Hoàng Hậu đối với muội ấy lâu nay rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Trịnh Vân Anh rất ít khi bị nhiều người nhìn chăm chăm thế này thành thử không khỏi sợ hãi, ngập ngừng một lúc lâu mới cất tiếng:

“Muội... muội có nhìn thấy Tĩnh Tu dung và Hòa phi ở Ngự hoa viên hôm đó...”

Hai hàng lông mày Tĩnh Tâm Lan khẽ dãn ra, trên môi còn thấp thoáng nụ cười. Trái tim ta ngược lại như bị cột chặt vào một tảng đá lớn, càng lúc càng nặng nề. Ta lén nhìn sang Hoàng Hậu nhưng vẫn thấy nét mặt nàng dừng đọng như không có chuyện gì, chẳng hiểu là nàng thực đã có đối sách hay là che dấu cảm xúc quá tài tình.

Đứng vào lúc này, Trịnh Vân Anh lại nhanh chóng tiếp lời:

“Nhưng muội cũng chỉ nhìn thấy hai người chào hỏi nhau đôi câu rồi đường ai nấy đi, Hòa phi không vặn hỏi gì Tĩnh Tu dung cả.”

Nói xong liền cúi đầu không dám nhìn lên nữa.

Lòng ta nhẹ hẫng. Hai bàn tay đương nắm chặt bên dưới tay áo cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Tĩnh Tâm Lan không thể ngờ được Trịnh Vân Anh cũng dám nói dối vu hại nàng ta, nét mặt liền tái mét, chỉ thẳng vào Trịnh Vân Anh la lớn:

“Trịnh phi! Ngươi... ngay cả ngươi... ngươi cùng một giuộc với Chu thị kia! Các ngươi thông đồng hãm hại ta!”

Hai tiếng “Chu thị” của Tĩnh Tâm Lan khiến Hoàng Đế khẽ chau mày một cái. Động tác này rất nhỏ, nếu không phải ta đang lén lút quan sát phản ứng của hắn thì sẽ không nhận ra nổi.

Động tác nhỏ ấy người khác có thể nhìn không thấu nhưng Hoàng Hậu lại nắm bắt được ngay. Nét cười trên mặt nàng thoáng chốc tan biến như mây khói, nàng lạnh lùng đập tay xuống bàn:

“Tĩnh Tu dung, ngôn hành cẩn trọng. Đừng để bản cung phải phạt và miêng ngươi.”

Ta thầm cười nhạo trong lòng. Tĩnh Tâm Lan giận quá hóa điên rồi hay sao? “Chu thị” là thứ nàng ta muốn gọi thì gọi à? Ngay cả Hoàng Đế còn phải kiêng dè hai chữ “Chu thị” này mà đặc cách ban cho ta phong hiệu, vậy mà nàng ta dám ngang nhiên mắng chửi như vậy, chẳng lẽ cảm thấy mình sống quá lâu rồi? Chu thị này không phải chỉ có mình ta, mà còn ám chỉ toàn bộ hoàng tộc Tùy Khấu. Nếu sau này truyền ra việc phi tử của Hoàng Đế Bách Phượng cả gan mắng chửi hoàng tộc nước khác, mặt mũi Hoàng Đế còn để chỗ nào được. Nếu quân sự Tùy Khấu đủ mạnh, mỗi việc này cũng đã đủ để khởi binh.

Triệu Lam Kiều hiểu rõ một câu buột miệng của Tĩnh Tâm Lan nghiêm trọng đến mức nào, lập tức quát lớn:

“Tĩnh Tu dung, còn không mau tạ tội?!”

Tĩnh Tâm Lan nhìn thấy Triệu Lam Kiều sa sầm sắc mặt mới ngộ ra mình đã lỡ lời, hoảng hốt đập đầu liên tục:

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, thần thiếp sai rồi! Thần thiếp lỡ lời chứ hoàn toàn không cố ý mạo phạm Hòa phi nương nương... Nhưng thần thiếp quả thực bị oan! Hoàng Thượng minh xét!”

Hoàng Đế xoa xoa thái dương, tỏ vẻ mệt mỏi:

“Bỏ đi... Cũng chẳng có gì, Hòa phi chắc cũng không để bụng đâu nhỉ?”

Ta nghe hần nhắc đến mình lập tức cúi đầu ngoan ngoãn đáp:

“Hoàng Thượng nói phải.”

Hoàng Đế gạt đầu với ta rồi uể oải ngáp dài. Liễu Yến Yến liền đưa chung trà của mình đến bên miệng hần, nũng nịu:

“Hoàng Thượng, uống chút trà đi.”

Hoàng Đế tùm tùm cười, thản nhiên uống chung trà mà Liễu Yến Yến vừa uống qua, lại còn khẽ nhéo yêu gò má nàng ta một cái khiến cho gương mặt xinh đẹp tựa thiên tiên của Liễu Yến Yến lập tức xuất hiện một rặng mây hồng. Hai người tình ý thấm thiết làm cho người khác nhìn vào không khỏi ngưỡng mộ.

Trước cảnh tượng hoàn toàn lạc đề ấy, Hoàng Hậu chỉ cười khẽ, nhẹ nhàng chuyển chủ đề trở về chỗ Tĩnh Tâm Lan:

“Ban nầy Tĩnh Tu dung nói rằng có nhân chứng, nhưng xem ra đã có chút nhầm lẫn rồi.”

Tĩnh Tâm Lan sợ đến méo xệch cả miệng, khổ sở nói:

“Thần thiếp... Thần thiếp bị oan... Tên hộ vệ kia rút cuộc mặt mũi thế nào, thần thiếp còn không rõ, sao thần thiếp có thể...”

Triệu Lam Kiều hần cũng nhận ra Tĩnh Tâm Lan đã rơi vào hoảng loạn, liền đỡ lời:

“Thực ra thần thiếp cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Gã hộ vệ làm nhiệm vụ canh cổng hoàng thành, còn Tĩnh Tu dung lại ở trong hậu cung. Hai người như thế gặp nhau đã khó, huống hồ gì lại có tư tình?”

Dương Quý cơ vốn yên lặng từ đầu, giờ cũng cười cười châm biếm:

“Thần thiếp thì lại không cho là vậy. Người đã có lòng, thực sự không có việc gì là không thể. Ví như một ngày Huệ Đàm cung có biết bao nhiêu cung nữ, thái giám ra vào. Đầu thế nào kiểm soát từng người nhỉ?”

Triệu Đức phi cười lạnh:

“Ồ, bản cung cảm thấy hình như Quý cơ rất tỏ tường những việc thế này, phải không?”

Dương Quý cơ chột dạ, vội vàng phân bua:

“Thần thiếp chỉ suy đoán vậy thôi...”

“Thì ra là suy đoán sao? Bản cung thấy suy đoán này thật sự rất hợp lý. Phải chăng Quý cơ đã tự mình tính toán nhiều lần trong đầu?”

Dương Quý cơ vốn không phải đối thủ của Triệu Lam Kiều, miệng lưỡi đánh đá nhưng tâm tư lại chẳng đủ sắc sảo, mới mấy câu đã chống đỡ không nổi, khéo còn mang họa vào thân. Hoàng Hậu để Dương Quý cơ có mặt chẳng qua vì muốn mượn cái miệng nàng ta một chút nhưng hóa ra lại uống công, trên mặt hơi lộ nét bất đắc dĩ.

Ngay chính lúc Triệu Lam Kiều đang định thừa thắng xông lên thì Hoàng Đế lại bắt thần lên tiếng:

“Tĩnh Tu dung, chiếc khăn này nàng tự tay làm sao?”

Tĩnh Tâm Lan hoảng hốt đáp:

“Dạ phải... thần thiếp vốn muốn tặng nó cho Hoàng Thượng...”

“Vậy sao...”

Hoàng Đế cười nhàn nhạt, với lấy chiếc khăn từ tay Xuân Linh, chậm chậm nói:

“Trẫm nhớ Tu dung từng tặng trẫm vài cái túi thơm và khăn tay, nhưng chưa từng thấy qua loại mẫu thêu kì lạ này.”

Mặt Tĩnh Tâm Lan trắng bệch, nàng ta cúi đầu lí nhí đáp:

“Thần thiếp thấy... Hoàng Thượng yêu thích chiếc túi thơm của Hòa phi... cho nên... nghĩ Hoàng Thượng sẽ vừa ý những hình thêu đặc biệt...”

Ta hơi giật mình. Căn nguyên chuyện này sao lại dính dáng tới ta? Lén nhìn qua chỗ Hoàng Đế, ta lại giật mình thêm một lần nữa, chiếc túi thơm vụng về của ta vẫn đang chễm chệ treo ở trên thắt lưng Hoàng Đế.

“Thì ra là vậy.”

Hoàng Đế hỏi đến đây, dường như đã được đáp án như ý bèn quẳng chiếc khăn lại cho Xuân Linh, ngả người vào tắm đệm sau lưng, che miệng ngáp.

Hoàng Hậu nhìn bộ dạng lười nhác của Hoàng Đế, mỉm cười trêu mếu.

“Thần thiếp lại nghĩ đôi chim ưng này thực ra có hàm ý sâu xa.”

Hoàng Đế nhướn mày:

“Hoàng Hậu nghĩ vậy sao?”

“Xuân Linh, người nói đi.”

Cung nữ Xuân Linh được lệnh của Hoàng Hậu bèn bước đến trước, cúi mình thưa:

“Bẩm, theo như nô tỳ điều tra được thì gã hộ vệ kia tên chỉ có một chữ: Ưng.”

“Là Ưng sao?” Hoàng Đế vẫn cười, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo như băng. “Song ưng tại thiên... Tại thiên nguyên tác tỳ dực điều... Thật là có ý vị.”

Mồ hôi trên trán Tĩnh Tâm Lan túa ra, thoáng chốc đã làm ướt cả phần tóc mái trước trán. Nàng ta run rẩy, lắc đầu nguầy nguậy:

“Không phải... thần thiếp không biết hần tên gì cả... thần thiếp chỉ tình cờ chọn mẫu thêu đó mà thôi... Thần thiếp vào cung đã ba năm, không hề rời hậu cung một bước, làm sao biết được ở cổng thành có một gã hộ vệ tên Ưng?!”

Triệu Lam Kiều nhấp một ngụm trà, chột reo như sực nhớ ra việc gì đó:

“À, Tĩnh Tu dung nói cũng có lý lẽ đấy. Nếu thần thiếp nhớ không lầm thì hộ vệ canh cổng hoàng thành mỗi năm thay một đợt. Tĩnh Tu dung vào cung đã ba năm, gã hộ vệ kia thì chỉ vừa mới đến năm nay, dễ gì quen biết được.”

Hoàng Hậu bình thân mỉm cười:

“Vậy nếu như hai người đã quen nhau trước từ lâu thì sao?”

Triệu Lam Kiều hơi biến sắc:

“Ý của nương nương là...”

“Đức phi có điều chưa rõ rồi, tên hộ vệ này thực ra mang họ Tĩnh.”

Hoàng Hậu khẽ cười, thân nhiên nhấp một ngụm trà thắm giọng cứ như không hề nhận ra câu nói của mình đã khiến những người ở đây chấn động đến mức nào.

Ngay cả ta cũng không tin nổi vào tai mình. Tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện thêm họ Tĩnh ở đây? Sự việc này rốt cuộc là như thế nào?

Hoàng Hậu điềm nhiên nói tiếp:

“Nguồn gốc của tên hộ vệ này thực là bi thương. Hần vốn là cô nhi trời dạt ở Tây Lạt được Tĩnh Tổng đốc thu nhận làm gia nô trong nhà. Qua nhiều năm, thấy hần chăm chỉ trung thành, Tĩnh Tổng đốc thương tình ban cho họ Tĩnh để hần quản lý một nhóm gia đình, chuyên làm nhiệm vụ trông coi bảo vệ phủ Tổng đốc. Năm Quang Nhật thứ hai, Triệu Tướng dời doanh trại chính đến Tây Lạt, tiến hành chiêu mộ thêm binh lính. Tĩnh Ưng muốn kiến công lập nghiệp nên đã cầu xin Tĩnh Tổng đốc cho mình đầu quân cho Triệu Tướng. Tĩnh Ưng phấn đấu hết mình, lại có sự cất nhắc của Tĩnh Tổng đốc cho nên rất nhanh đã lên được chức thống lĩnh một tiểu đoàn bộ binh. Sau đó phía Nam dấy lên nội loạn, Tĩnh Ưng được cử đi bình định phản quân, tuy rằng chiến thắng trở về nhưng một chân bị thương, không thể đi lại bình thường nữa. Tĩnh Tổng đốc nhớ tình xưa, muốn đón hần về quản lý việc trong phủ, nhưng Tĩnh Ưng từ chối, cuối cùng Triệu Tướng vì muốn đẹp lòng Tĩnh Tổng đốc nên đã cất nhắc hần vào cung làm Cẩm Y vệ. Bất quá vì có tật ở chân nên chỉ được gác cổng thành mà thôi.”

Chuyện đời Tĩnh Ưng vốn đã thương tâm, qua giọng kể nhẹ nhàng của Hoàng Hậu lại càng thêm thấm thía. Hoàng Hậu chỉ kể qua thân thế của hần như vậy, nhưng mọi người đều hiểu ra câu chuyện phía sau.

Một đứa trẻ cô cút được nhà quan lớn nhận nuôi, khi ở trong phủ đã nảy sinh tình cảm với vị tiểu thư nhà ấy, vì tình cho nên không ngại hiểm nguy dấn thân nơi sa trường, mong làm nên sự nghiệp để môn đăng hộ đối với người trong mộng. Đáng tiếc, khi hần trở về thì người trong mộng đã thành phi tử trong chốn thâm cung, còn hần dù cho thân thể tật nguyền, lòng vẫn muốn ở gần người xưa được chút nào hay chút ấy nên đã từ bỏ chức quân sự phủ Tổng đốc mà vào cung làm một tên hộ vệ canh cổng tầm thường. Tình yêu cao thượng như thế thật khiến người ta không khỏi đau lòng. Nhất là ở nơi hậu cung thiếu thốn chân tình, mối tình thâm của Tĩnh Ưng làm ai nấy đều bùi ngùi.

Bầu không khí lắng xuống.

Tĩnh Tâm Lan ngỡ ngác một lúc như cố gắng lục lợi trí nhớ của mình, hồi sau mới hoảng loạn khóc lên:

“Không... không phải là như vậy... Dù hấn từng ở trong Tĩnh phủ, nhưng hấn chỉ là một tên gia nô, thần thiếp làm sao có thể qua lại với một tên gia nô cơ chứ!”

Tĩnh Tâm Lan không phải một nữ tử vô tri, nói đến đây thần trí nàng ta đã sáng suốt ra mấy phần, liền đưa tay lau nước mắt, kiên quyết nói:

“Nếu Hoàng Hậu nương nương không tin, vậy xin hãy cho gọi hấn vào đây đối chứng với thần thiếp. Nếu quả có tư tình, thế thì nhất định còn phải có vật định tình khác chứ, đâu thể chỉ có một cái khăn tay đó được. Còn có ngày xưa, thần thiếp thích thứ gì, ghét thứ gì, cả những chuyện lúc nhỏ... Nếu hấn là tình lang của thiếp thì phải biết việc đó. Thiếp muốn đối chứng với hấn!”

Lời nói của Tĩnh Tâm Lan cũng rất có lý. Chuyện gian tình như vậy, nếu không phải bắt được ngay trên giường thì rất khó chứng minh. Ta lặng lẽ nhìn qua chỗ Hoàng Hậu, thấy mặt nàng chẳng có biểu cảm gì, thậm chí còn gật đầu đồng thuận:

“Tĩnh Tu dung nói phải. Thế thì thử truyền Tĩnh Ứng vào đây xem sao. Ý Hoàng Thượng thế nào?”

Hoàng Đế chẳng buồn mở miệng, chỉ hơi gật gật đầu.

Nét mặt Tĩnh Tâm Lan vừa sáng lên một tia hi vọng mới, thì đúng lúc đó, từ bên ngoài có một thái giám hối hả chạy vào, hỏn hển thưa:

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu... Tên đó... Tên Tĩnh Ứng đó đã cắn lưỡi tự sát rồi!...”

“Cái gì?!”

Tin này chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang. Tĩnh Tâm Lan thét lên một tiếng, thân mình nhổm lên như thể muốn xông tới chỗ thái giám vừa báo tin kia mà hỏi cho rõ, nhưng rồi lại đổ sập xuống tại chỗ, hai mắt trợn trừng, nói không nên lời.

Thái giám kia kinh hãi thưa:

“Chúng nô tài đã cố gắng cứu chữa, nhưng Tĩnh Ứng mất máu quá nhiều... thực sự đã chết rồi... Trước khi tự vẫn, hấn còn nói...”

Thấy tiểu thái giám kia sợ sệt chẳng dám nói hết câu, trên mặt Hoàng Đế xuất hiện một tia thích thú. Hoàng Hậu liền hỏi:

“Hấn nói cái gì? Ngươi cứ nói đi.”

“Bẩm, hấn nói: Tội lỗi đều ở mình ta, là tự ta si tâm vọng tưởng, không liên quan gì đến A Lan.”

Thái giám truyền lời xong cũng biết lời kia kinh hãi thế tục đến nhường nào, dù chẳng phải là lời của hấn nhưng vẫn vội quỳ xuống dập đầu liên tục.

Sự việc đến đây đã quá rõ ràng rồi.

“A Lan? Ồ, cách gọi này thật tình tứ làm sao!”

Dương Quý cơ làm bộ trầm trồ.

“Còn không phải ư? Đến chết cũng vẫn muốn bảo vệ tình nhân... Thật khiến người ta cảm động mà...”

Liễu Thực phi thờ dài, yểu điệu đưa khăn tay lên chấm chấm trên mi mắt ra chiều thương tâm lắm.

Chén Thanh Thủy canh hôm trước đã hại Liễu Yến Yến điều đứng một phen, làm sao nàng ta lại không ôm hận. Liễu Yến Yến quả nhiên không nhịn nổi nữa đã bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Hoàng Đế thấy Liễu Yến Yến roi lệ, dầu đang lười biếng cũng phải đau lòng vỗ về:

“Yến Yến của trẫm ngoan, đừng khóc...”

Liễu Yến Yến được dỗ dành, thút thít thêm mấy tiếng thì nín hấn, ra vẻ rất nghe lời Hoàng Đế. Đôi mắt hạnh ướt át lướt qua mọi người một lượt, dừng lại trên chiếc khăn tay vẫn đang được Xuân Linh bung trên khay gỗ.

“Thiếp muốn xem chiếc khăn đó một chút, ban nãy nhìn chưa rõ...”

Liễu Yến Yến dựa đầu vào vai Hoàng Đế, hệt như trẻ con làm nũng.

Hoàng Đế phì cười, xoa đầu nàng ta:

“Có cái gì đâu mà xem.”

Dù miệng nói thế nhưng hấn vẫn ra hiệu cho Xuân Linh dâng khăn đến.

Liễu Yến Yến cầm chiếc khăn lên xem qua xem lại một lượt, như vô ý ngâm nga:

“Tại thiên nguyên tác tỷ dực điều... Tại địa nguyên vi liên lý chi... Tâm Lan niệm quân... Tâm Lan niệm quân... Bốn chữ này nghe thôi cũng thấy đau lòng rồi. Thâm tình sâu nặng như thế, một người ở hậu cung, một người ở công thành, đúng là vô duyên mà. Cùng ở trong Hoàng thành, thế mà lại chẳng thể nhìn thấy nhau, chỉ có thể gửi tâm tình vào một chiếc khăn này...”

Vốn ta đang nghĩ không biết Liễu Yến Yến tính nói mấy lời thương tâm giả dối này đến khi nào thì nàng ta đột nhiên đổi giọng lạnh lùng, nhìn thẳng vào Tĩnh Tâm Lan mà mắng:

“Nếu ngươi đã có ý trung nhân thì ba năm trước đừng nên nhập cung mới phải! Hoàng Thượng nhân từ, chỉ cần ngươi nói ra chắc chắn người sẽ không ép uống ngươi, không chừng lại còn tác thành cho các ngươi nữa đây! Có sao lại miễn cưỡng vào cung, để rồi gây ra tội nghiệt như vậy?”

Tĩnh Tâm Lan đã khóc đến khàn cả giọng, lại thấy Liễu Yến Yến thêm dầu vào lửa liền cuống quýt muốn biện giải:

“Thần thiếp không có... thần thiếp thực chẳng có tư tình gì với ai... Từ trước đến nay thần thiếp luôn toàn tâm toàn ý với Hoàng thượng... Có người hãm hại thần thiếp...”

Nói đoạn, Tĩnh Tâm Lan quay sang túm lấy tỷ nữ Đông Tú, vừa khóc vừa đánh nàng ta:

“Nhất định là ngươi! Chỉ có ngươi thôi! Ngươi trộm đồ của ta, vu hại ta!”

Nhìn thấy cảnh tượng lố mắng như vậy, Liễu Yến Yến bĩu môi, vứt chiếc khăn xuống đất, khinh miệt nói:

“Huê chất lan tâm, cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Chiếc khăn ngọn nguồn của mọi sự phiền phức kia rời tay Liễu Yến Yến bay lượn một vòng trong không trung, cuối cùng đáp xuống dưới chân ta. Ta cúi đầu chăm chú nhìn nó một lát, chợt phát hiện khoảng cách từ viền khăn đến chữ “quân” trong câu “Tâm Lan niệm quân” hơi xa hơn những chi tiết khác trên khăn, thành ra có chút không cân đối, dường như còn đương thiếu một chữ nữa. Có lẽ Tĩnh Tâm Lan muốn thêm chữ “Tâm Lan niệm quân vương” để bày tỏ lòng thương nhớ với Hoàng Đế, nhưng còn thiếu một chữ “vương” thì đã bị Đông Tú nhanh tay trộm mất. Thiếu đi một chữ, ý nghĩa sẽ rất khác biệt. Hẳn vì vậy mà nàng ta mới hốt hoảng đi tìm như thế.

Hoàng Hậu thở dài:

“Người đâu, giữ Tĩnh thị lại, đừng để nàng ta náo loạn trước long nhan.”

Cách xưng hô đã thay đổi, người nào cũng hiểu rõ: Tĩnh Tâm Lan xong xuôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

Hai thái giám đứng hầu ở cửa, nghe lệnh Hoàng Hậu liền tiến vào tách Tĩnh Tâm Lan khỏi Đông Tú, xách cổ ném sang một bên. Tĩnh Tâm Lan càng gào lớn:

“Chính là ả đã hại thần thiếp! Mẫu thân song ưng cũng là ả đưa cho thần thiếp xem!”

Ta đưa mắt nhìn qua, thấy Triệu Lam Kiều cau mày tựa như đang suy nghĩ gì đó thì lấy làm hốt hoảng. Triệu Lam Kiều đa mưu túc trí, biết đâu đã nghĩ ra đối sách. Dù sao quan hệ của Triệu thị và Tĩnh thị có nhiều khuất tất, Triệu Lam Kiều sẽ không để Tĩnh Tâm Lan cứ thế này mà chìm thuyền. Lần này ta té nước theo mưa, nếu Tĩnh Tâm Lan bình yên vô sự vậy thì ngày sau của ta sẽ rất khó coi đây.

Hoàng Hậu cũng nhận ra Triệu Lam Kiều muốn can thiệp nên đã đón đầu trước:

“Đức phi có cao kiến gì chăng?”

Triệu Lam Kiều mỉm cười, bình tĩnh đáp:

“Thần thiếp thấy chuyện này vẫn còn nhiều điều chưa được rõ ràng...”

Hoàng Hậu nở nụ cười thâm thúy:

“Vậy sao? Bản cung cũng định hỏi ý kiến Đức phi đây. Triệu gia của nàng cùng Tĩnh gia thân thiết, nghe nói mấy năm trước Đức phi cũng từng đến Tây

Lạt du ngoạn, nghỉ lại trong phủ Tổng đốc. Không biết lúc đó Đức phi có nhận thấy sự gì khác thường chăng?”

Dương Quý cơ dường như đã chờ rất lâu, nhận thấy thời cơ liền mở miệng hòa theo:

“Hoàng Hậu nói phải. Đức phi và Tĩnh Tu dung ngày thường thân thiết. Tâm tình của Tu dung, Đức phi nương nương hẳn cũng phải thấu hiểu vài phần chứ nhỉ?”

Mắt thấy Hoàng Hậu định hất cả chậu nước dơ này lên người mình, sắc mặt của Triệu Lam Kiều rất khó coi nhưng không dám nổi giận với Hoàng Hậu đành trút hết lên Dương Quý cơ:

“Trong hậu cung này, ai qua lại thân thiết với ai Quý cơ đều biết nhỉ? Tai và mắt của muội muội quá linh thông rồi.”

Dương Quý cơ móc mĩa người khác không xong lại còn bị người ta tát lại một cái, không thể không ê mặt. Nàng ta nhìn tới Hoàng Hậu, thấy Hoàng Hậu hơi hơi liếc mình liền thức thời ngậm miệng.

Hoàng Đế vốn đương ngáp ngắn ngáp dài, bấy giờ chợt nói:

“Nếu không vì có việc như vậy thì trăm chẳng biết được ngay cả Cẩm Y vệ của trăm cũng phải phiền Triệu Tường sắp xếp đấy.”

Hoàng Đế không hổ danh bạo quân. Một lời tưởng như vô hại thốt ra mà khiến cho cả đại diện ai nấy đều rét run, mặt mũi Triệu Lam Kiều cũng lập tức tái nhợt đi.

Ý tứ của Hoàng Đế đã quá rõ ràng.

Cẩm Y vệ là hoàng quân được huấn luyện kỹ lưỡng, quân số không quá ba vạn nhưng rất tinh nhuệ, đóng quân trực tiếp ở Hoàng thành đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ Hoàng thành và Hoàng Đế phòng trường hợp có kẻ tạo phản mà quân đội chính quy ở xa không thể tiếp cứu kịp. Vì vai trò quan trọng này mà Cẩm Y vệ các triều đại đều do đương kim thánh thượng trực tiếp quản lý. Tuy rằng có chọn ra thống lĩnh, nhưng vị thống lĩnh này cũng chỉ làm nhiệm vụ giám sát luyện binh thôi, còn quyền điều binh hoàn toàn thuộc về Hoàng Đế. Trông Hoàng Đế ốm yếu như thế nhưng cứ mỗi ba ngày, hẳn lại phải đến Xưởng vệ đốc thúc Cẩm Y vệ, dầu hẳn luôn ra vẻ lơ đãng nhưng những việc cần phải làm thì chưa từng để thiếu việc gì.

(Hoàng thành phân làm ba khu vực chính: Tiền cung gồm các viện, các, xưởng... là nơi làm việc của bá quan. Trung cung gồm điện Cát Tường, Đông cung và một số bộ phận khác như Nội thị giám, Thượng Cung cục, Kính Sự phòng... Cuối cùng Hậu cung là nơi ở của phi tử và các công chúa, hoàng tử lúc nhỏ. Xưởng vệ thuộc về Tiền cung.)

Nói tóm lại, Cẩm Y vệ là đồ trong túi Hoàng Đế. Triệu Tường nắm nhiều quân quyền, phần lớn quân đội Bách Phụng đều nằm trong tay ông ta, không thì cũng do con cháu hoặc môn đệ của ông ta nắm giữ, Hoàng Đế không phân nan gì. Nhưng đã thế lại còn đụng vào Cẩm Y vệ của hắn thì quả là quá đáng. Hoàng Đế xù lông lên như vậy cũng là lẽ thường.

Thực ra thì chuyện quan viên sắp xếp người nhà vào Cẩm Y vệ cũng chẳng phải chuyện hiếm. Làm Cẩm Y vệ tuy phải luyện tập vất vả nhưng bổng lộc rất cao, tiếng tăm cũng tốt mà chẳng gặp nguy hiểm gì. Nghĩ thử mà xem, nếu ra làm quan trong triều thì còn phải va chạm người này người nọ, lỡ đắc tội ai thì liên lụy cả dòng họ, chẳng bằng cứ đi làm Cẩm Y vệ, hằng ngày chăm chỉ luyện võ, mười bữa về thăm nhà một lần, cuối tháng lĩnh bổng lộc. Tốt biết bao nhiêu! Lại nói, đâu phải ngày nào cũng có kẻ tạo phản? Làm Cẩm Y vệ vô ưu vô lo, những quan viên có tầm nhìn hơi xa một chút đều chạy chọt cho con cháu một chân Cẩm Y vệ. Ấy thế nhưng nếu người động tay là Triệu Tường thì lại khác. Trong túi ông ta đã có cả đồng binh phù thế mà vẫn muốn thò tay vào túi Hoàng Đế, tay quá dài rồi.

Chuyện này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, đều tùy vào Hoàng Đế. Có điều nếu Hoàng Đế cho là nhỏ thì đã chẳng nói ra. Hoàng Đế mở miệng rồi, ai ai cũng biết đó chẳng phải là chuyện nhỏ nữa.

Ánh mắt của người trong phòng đều đổ lên người Triệu Lam Kiều.

Chậu nước dơ này Hoàng Hậu hất thật là khéo, cả Triệu Tường đang ở tận Tây Lạt cũng bị dính mấy phần.

Gương mặt kiều diễm của Triệu Lam Kiều đã xám ngoét từ bao giờ. Đôi môi xinh đẹp khẽ mấp máy nhưng không phát ra tiếng, muốn nói lại thôi.

Nếu bây giờ thấy chết không cứu, e sau này Tĩnh Tổng đốc sẽ trở mặt. Thông dân là tội tày đình, ảnh hưởng danh dự toàn gia tộc, Tĩnh Tổng đốc tuyệt đối không chịu để yên đâu. Tây Lạt dù sao cũng là địa bàn của ông ta, Triệu Tường đóng quân ở đó, có rất nhiều việc phải nhờ đến Tĩnh thị, thực sự không nên đối đầu. Nhưng nếu bây giờ nói nữa không chừng cả Triệu Tường cũng gặp chuyện phiền phức. Triệu Tường quyền khuy thiên hạ nhưng người ngồi trên ngai vàng là Hoàng Đế, ông ta có thể làm rất nhiều chuyện mờ ám sau lưng nhưng trước mặt Hoàng Đế vẫn phải cúi đầu. Chọc giận Hoàng Đế lúc này chẳng ích lợi gì.

Phen này Triệu Lam Kiều thực đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, từ xa ta cũng có thể nhìn thấy tay áo nàng ta đang rung lên từng nhịp.

Nhìn tình thế này, ta chợt hiểu ra Hoàng Hậu bình thân như thế hẳn là vì đã đoán được thánh ý.

Triệu Tường thâm tóm quân quyền đã lâu, nay Hoàng Đế đã thành niên nhưng ông ta lại chẳng có ý định giao trả. Dựa vào tính khí của Hoàng Đế làm sao không bất mãn trong lòng? Nay Hoàng Hậu giả họa cho Tĩnh Tâm Lan còn cố ý lôi cả Triệu Tường vào cũng chính là tạo thời cơ cho Hoàng Đế, hẳn nhất định không để lỡ dịp chặt đứt một cánh tay của Triệu Tường.

Ngược lại nếu làm trái ý Hoàng Đế, cho dù chứng cứ có chu toàn đến đâu thì mọi việc cũng chẳng ổn thỏa cho được.

Đầu óc Triệu Lam Kiều rất linh hoạt. Nàng ta là người thức thời, sau một hồi cân nhắc bèn rời ghế, nhắc váy quỳ xuống chân Hoàng Đế:

“Hoàng thượng... phụ thân của thần thiếp chỉ là nể tình đồng liêu với Tĩnh Tổng đốc cho nên mới giúp đỡ tên Tĩnh Ứng đó, cũng chỉ là một chân gác cổng thành mà thôi... Thực ra hai nhà Tĩnh – Triệu cũng không tính là thân thiết, nếu có ân tình gì, phụ thân thiếp không thể biết được... Hoàng thượng, chuyện này phụ thân thiếp thực sự vô can...”

Triệu Lam Kiều đã đưa ra lựa chọn của mình. Nàng ta vừa giải bày, nước mắt vừa rơi đầy mặt, lại bày ra bộ dạng “hoa lệ đầm mưa”, lời nói nghẹn ngào đáng thương nhưng lại chặt chẽ đến kinh ngạc. Ban nãy ý Hoàng Đế trách Triệu Tường quá phận. Khi Triệu Lam Kiều đáp lại hoàn toàn tránh đi ý này, chỉ tập trung vào việc của Tĩnh Tâm Lan, tỏ ra phụ thân nhà mình vô cùng ngây thơ vô tội.

Tĩnh Tâm Lan nhận ra Triệu Lam Kiều đã quyết định phũ tay, vừa sợ vừa giận, vùng khoi tay hai tên thái giám, chực lao đến chỗ Triệu Lam Kiều:

“Đức phi! Đức phi! Người không thể nói thế được! Cái gì mà ‘ân tình’? Nhà ta nào có ân tình gì?...”

Người ở xung quanh nhất thời không phản ứng kịp, Tĩnh Tâm Lan dường như đã phát điên, túm chặt lấy cổ áo Triệu Lam Kiều, chẳng còn kiêng dè gì:

“A! Ta biết rồi! Tên cầu tặc đó từng ở dưới trướng phụ thân ngươi, nhất định chuyện này do các ngươi bày ra để hãm hại ta! Các ngươi sẵn được thỏ rồi thì liền muốn giết chó săn, có phải không? Đức phi! Ta nói cho ngươi biết, không dễ như thế đâu... phụ thân ta sẽ không tha cho các ngươi đâu... Đừng tưởng nhà ta sợ các ngươi... Đồ tiện nhân...”

Triệu Lam Kiều bị Tĩnh Tâm Lan túm cổ mắng chửi ầm ĩ nhưng chẳng hề phản kháng, cũng không đáp lại.

Có thể nhìn thấy Triệu Lam Kiều bị mắng thậm tệ như thế, những nữ nhân ở đây, ngoại trừ Liễu Yến Yến đang cười đến rạn ngò, mấy người còn lại dù không lộ vẻ vui mừng nhưng ai nấy đều mang một nét mặt thư thái.

Hoàng Hậu để Tĩnh Tâm Lan mắng đã miệng rồi, mới xua tay:

“Thật chẳng còn thể thống gì nữa! Các ngươi không mau can Tĩnh thị lại, ngộ nhờ để Đức phi bị thương thì sao?”

Hai tên thái giám nãy giờ bị sự điên loạn của Tĩnh Tâm Lan dọa cho ngây người, giờ mới vực tỉnh, vội chạy tới kéo nàng ta ra. Tĩnh Tâm Lan sống chết không chịu buông Triệu Lam Kiều. Hai bên giằng co một hồi mới không chế được Tĩnh Tâm Lan, hai mắt nàng ta vẫn đỏ, trông vô cùng dữ tợn còn Triệu Lam Kiều sau một trận dây dưa, bây giờ váy áo xộc xệch, trăm cái cũng bị lệch đi mấy cái làm cho búi tóc gần như muốn tuột ra, thực là thảm hại.

Hoàng Hậu liếc mắt ra hiệu, hai tên thái giám lập tức hiểu được, nhanh chóng trói nghiêng Tĩnh Tâm Lan lại. Nàng ta muốn hét lên, liền bị nhét giẻ vào miệng, chỉ đành nằm vật dưới sàn giấy dựa.

Thường ngày Tĩnh Tâm Lan ý được sủng ái, xuất thân thế gia lại có Triệu Lam Kiều chống lưng, kiêu ngạo biết bao nhiêu. Ba năm ở hậu cung không biết đã chà đạp lên bao nhiêu người, ngay cả công chúa hòa thân như ta Tĩnh Tâm Lan cũng chẳng kiêng dè. Không ngờ cũng có ngày trở thành cá nằm trên thớt, chỉ còn có thể gầy chết như vậy. Tuy thường ngày nàng ta luôn chèn ép ta, nhưng cảnh tượng này thực quá mức thảm thương. Ta cuối cùng không dám nhìn nữa, bèn cúi đầu vờ uống trà.

Bấy giờ, Hoàng Đế mới bật cười:

“Trẫm chỉ nói vậy thôi, đâu có ý gì. Đức phi làm gì mà căng thẳng thế?”

Triệu Lam Kiều không dám đáp, chỉ cố gắng cúi lạy thật thấp, không ngẩng đầu lên nữa.

Hoàng Hậu cũng cười, nói với Hoàng Đế:

“Chuyện này dù sao cũng không liên can đến Đức phi. Mặt đất lạnh lẽo, đừng nên để muội ấy quỳ lâu quá.”

Hoàng Đế mỉm cười rất ẩn ý với Hoàng Hậu:

“Cũng là nàng chu đáo.”

Cung nữ thân cận của Triệu Lam Kiều nghe được lời này liền nhanh chân bước ra đỡ nàng ta. Triệu Lam Kiều không rõ là do lạy đến váng cả đầu hay là bị Tĩnh Tâm Lan dọa sợ mất hồn, hai chân loạng choạng, nghiêng ngã mãi mới về được chỗ cũ.

Hoàng Hậu tặc lưỡi, thờ dãi:

“Chuyện nay đã rõ, chúng có đầy đủ, không còn nghi vấn gì. Hoàng thượng, chuyện này người định xử lý thế nào?”

Hoàng Đế cười nhạt, thần nhiên nói:

“Tu Dung Tĩnh thị không đủ hiền đức, làm trái Nữ Huấn, dâm loạn Hậu cung, bất trung với Trẫm, tội đáng lăng trì. Trẫm rất đau lòng, nhưng nghĩ tình Tĩnh thị hầu hạ trẫm mấy năm, nay tước bỏ phẩm vị Tu dung, ban ba thước lụa trắng, ân chuẩn được chết toàn thây.”

Tĩnh Tâm Lan bị lôi đi chờ chết.

Lần này Hoàng Hậu thắng lợi rực rỡ.

Hoàng Đế cùng Liễu Yến Yến vui vẻ trở về điện Cát Tường.

Triệu Lam Kiều mặt mũi trắng nhợt, liêu xiêu hồi cung.

Mấy người còn lại như ta, Trịnh Vân Anh và Minh phi cũng lần lượt cáo từ.

Từ đại điện Triều Lan cung ra đến bên ngoài là cả một quãng đường dài. Minh phi ý tứ, từ biệt rồi cố gắng đi nhanh để lại ta và Trịnh Vân Anh song song rảo bước. Nô tỳ hai bên cũng lùi về phía sau.

Suốt từ lúc bước chân ra khỏi đại điện, Trịnh Vân Anh cứ thẩn thờ mãi. Ta kiểm lòng không dặng, bèn nắm lấy tay muội ấy, khẽ nói:

“Tiểu Anh, xin lỗi muội.”

Trịnh Vân Anh giật mình, ngược nhìn ta:

“Tỷ tỷ nói gì vậy?”

Ta mỉm cười buồn bã:

“Tỷ biết, là vì tỷ cho nên muội mới phải làm trái lòng mình...”

Trịnh Vân Anh gượng cười yếu ớt:

“Tỷ đừng nghĩ vậy. Muội dĩ nhiên phải bảo vệ tỷ. Đừng nói ngày thường nàng ta luôn ức hiếp người khác... Chỉ là, với nữ tử mà nói... tội đó thực sự quá nặng nề...”

Ta siết lấy bàn tay nhỏ bé của Trịnh Vân Anh:

“Tiểu Anh, muội quên rồi sao? Ngày trước Diệu Hoa cũng bị oan.”

Nhắc tới Bạch Diệu Hoa, Trịnh Vân Anh ngẩn ra một chút rồi bật cười nhưng khóe mắt lại hoe lệ:

“Phải. Diệu Hoa tỷ cũng từng bị oan còn suýt mất mạng, liên lụy đến cả tỷ tỷ... Sao muội lại có thể quên nhỉ?”

Nói đoạn, muội ấy nắm lấy tay ta bằng cả hai tay, thành khẩn nói:

“Bất luận là chuyện gì, muội cũng tin tưởng tỷ và đại tỷ.”

Ánh mắt của Trịnh Vân Anh nhìn ta lúc đó trong sáng, thuần khiết đến mức ta có nằm mơ cũng chẳng thể ngờ chỉ mấy năm sau thôi, trong đôi mắt này sẽ chỉ còn lại bóng tối âm u.

***

Hoàng Đế đã khải dụ ban chết cho Tĩnh Tâm Lan, nàng ta liền bị nhốt vào Tông Nhân phủ, theo lệ chờ đủ ba ngày mới thụ hình. Những người hầu hạ nàng ta đều bị vạ lây, kẻ thân cận như Đông Tú thì bị đẩy đi biên ải, những người khác thì trả về Thượng Cung cục làm việc nặng.

Lý Thọ phát huy trí nhớ siêu phàm, chép lại khải dụ của Hoàng Đế truyền đi lục cung, sáng nay cũng đến cung ta đọc thêm một lần. Tới đoạn “trẫm rất đau lòng” ta nghe mà phải mím chặt môi cho khỏi bật cười.

Lần này Hậu cung đầu đá, Hoàng Đế làm ngư ông đắc lợi, không tốn chút công sức mà có thể chặt phăng một cánh tay đắc lực của Triệu Tường, hẳn không cười lẫn lộn thì thôi lại còn “trẫm rất đau lòng”. Đúng là nói dối không chớp mắt.

Nghe đầu huynh trưởng của Tĩnh Tâm Lan nghe tin dữ, không kiềm chế được đã xông vào Ngự thư phòng muốn nói lý lẽ với Hoàng Đế. Hoàng Đế nổi xung lên suýt nữa là đòi chém cả người này. May mà khi ấy đang có mấy vị đại thần khác ở đây, kịp thời can ngăn nên họ Tĩnh kia chỉ bị nện cho hai mươi trượng, lột mũi ô sa, đuổi về Tây Lát.

Ta nghe xong cũng không lấy làm lạ. Hoàng Đế muốn triệt để hủy hoại mối quan hệ của hai nhà Tĩnh – Triệu làm sao có thể buông tha cho trưởng tử Tĩnh thị? Cho dù hẳn không tìm Hoàng Đế gây sự, Hoàng Đế sớm muộn gì cũng động vào hẳn thôi. Chỉ bị đánh một trận rồi bãi chức đã có thể xem là Hoàng Đế khai ân rồi. Tĩnh đại thiếu gia bị đuổi về Tây Lát, Tĩnh Tổng đốc chẳng còn vương bận sẽ có thể toàn tâm toàn lực đầu một trận sống mái với Triệu Tường gia. Nhìn xem, con gái bị xử tử vì tội dâm loạn, con trai bị cách chức mất cả tiền đồ. Mà những việc này căn nguyên đều từ một tên Tĩnh Ứng – kẻ từng là thuộc hạ của Triệu Tường vu hại. Tĩnh Tổng đốc nuốt nổi mối hận này mới lạ.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, ngày Tĩnh Tâm Lan phải thụ hình cũng đã đến.

Ngọc Thủy là người báo tin này cho ta:

“Bầm chủ nhân, đã quá nửa canh giờ rồi mà Tình thị vẫn chưa chịu thụ hình, vẫn còn đang chửi mắng chủ nhân đấy ạ!”

Khi đó ta đang ngồi trong Đông viện học đàn với Bạch Diệu Hoa. Bạch Diệu Hoa nghe thế nhíu mày hỏi:

“Ồ Tông Nhân phủ ba ngày rồi mà vẫn còn sức mắng người sao?”

Ngọc Thủy lau mồ hôi trên trán, bất đắc dĩ đáp:

“Đúng thế ạ. Tình thị đòi gặp chủ nhân, còn bảo không gặp được thì nhất quyết không chịu chết. Phải làm sao đây chủ nhân?”

Ta chẳng buồn ngẩng lên, ánh mắt vẫn rơi trên bộ móng gảy đàn bằng gỗ chạm tinh xảo trên tay mình. Móng gảy đen tuyền, tương phản với ngón tay trắng ngần. Khẽ lật bàn tay lại, lộ ra mười đầu ngón tay mềm mại trơn tru, chẳng có chút dấu vết nào, cứ như cái lần đàn đến hai tay từa máu kia chỉ là một giấc mơ.

“Cứ mặc nàng ta.”

Nói đoạn ta khẽ vuốt ngón trỏ qua mấy sợi dây đàn làm vang lên mấy tiếng vui tai.

Ngọc Thủy gật gật đầu nhưng vẫn chưa hết bất bình:

“Nhưng ả chửi khó nghe quá... Nô tỳ nghe nói... Ắ... ả còn dám bảo có thành cô hồn đã quý cũng sẽ tìm chủ nhân báo thù...”

Ta không khỏi bật cười:

“Nàng ta sắp chết rồi, hà tất phải so đo?”

Ngoài ra nếu Tình Tâm Lan thật sự muốn hiện hồn về tìm ta báo oán thì đành phải xếp hàng thôi. Hơn một trăm người từng bị ta làm liên lụy mà mạng ngày trước không chừng cũng đang xếp hàng đợi báo oán ta đây. Tình Tâm Lan sẽ còn phải đợi rất lâu.

Qua ngày hôm nay Hậu cung chẳng còn nữ nhân tên gọi Tình Tâm Lan nữa. Ta cứ nghĩ Tình Tâm Lan vong mạng rồi Bạch Diệu Hoa sẽ thấy vui vẻ một chút, dẫu sao cũng là xả giận cho nỗi oan ức, nhục nhã mà nàng từng phải chịu. Thế nhưng Bạch Diệu Hoa lại chẳng có phản ứng gì. Nàng nói:

“Mất đi một Tình thị, rồi sẽ lại có thêm người khác thế vào. Ở đây không thiếu người muốn bỏ đờ Đức phi hồng tiến thân như Tình thị. Đối với Đức phi chẳng qua cũng như đổi một quân cờ thôi. Chừng nào vẫn còn Đức phi muội chẳng thể vui được.”

***

Hậu cung vốn là một vườn hoa bạt ngàn. Sóng sau xô sóng trước là việc khó tránh. Những lời của Bạch Diệu Hoa, ta cũng hiểu. Chỉ không ngờ mấy lời này qua miệng nàng lại ứng nghiệm nhanh như thế.

Tình Tâm Lan vốn chẳng được lòng ai, nàng ta chết đi thiên hạ hà hề được đôi ngày nhưng cũng nhanh chóng quên đi. Bởi vì trong Hậu cung lại xuất hiện một nhân vật khác.

Lời đồn kể rằng một ngày đẹp trời nọ, Hoàng Đế tình cờ đi ngang Ngự hoa viên chợt bắt gặp một mỹ nhân đương đứng cạnh một thảm hoa tươi đẹp. Mỹ nhân mình hạc xương mai, vóc dáng yếu điệu, trên người tỏa ra hương thơm quyến rũ, xung quanh nàng ta lúc nào cũng có bướm bướm bay lượn dập dềnh, vô cùng diễm lệ.

Thực ra chuyện gọi bướm chỉ là trò vật, dùng một loại hương liệu đặc chế thoa lên người để thu hút bướm bướm mà thôi. Trong số các phi tử của phụ hoàng ta cũng có người từng dùng đến thuật này nên ta không ngạc nhiên lắm. Ngay cả Ngọc Nga cũng từng thấy ở ngoài cung rồi. Chỉ đến khi Ngọc Thủy nói ra tên của vị giai nhân đó ta mới lên cơn đau tim:

“Cái gì? Người nói cái gì? Quách Ngữ? Là Phương uyển Quách thị đấy ư?”

Ngọc Thủy cắn răng, giận dữ dậm chân:

“Là nàng ta đấy! Có điều bây giờ đã được Hoàng Thượng thăng lên hàng Uyển nghi rồi!”

Ta choáng váng vịn vào Ngọc Nga, lắp bắp:

“Không thể nào...”

Ta nhớ rõ Quách Ngữ rất béo tốt, sao bây giờ lại hóa thành mỹ nhân mình hạc xương mai, vóc dáng yếu điệu rồi? Chỉ mới có mấy tháng thôi mà?

Ngọc Nga cũng sợ hãi, đỡ ta ngồi hẳn xuống sập:

“Có lẽ là đồn thổi phóng đại lên thôi...”

Ta lắc đầu, xua tay:

“Từ Phương uyển thăng ngay lên Uyển nghi, vượt đến bốn cấp. Nếu chỉ là đồn thổi thì đã không được lòng Hoàng thượng như vậy.”

Ngọc Thủy thờ dài thườn thọt:

“Phen này thì phiền phức rồi. Ngày trước chủ nhân từng trách phạt nàng ta... Quách Uyển nghi là người nhỏ nhen nhất định sẽ tìm cách hãm hại chủ nhân cho mà xem”

“Không sớm không muộn, lại chọn đúng thời điểm này mà xuất hiện. Sao khéo thế được?”

“Ý chủ nhân là...”

“Đi Triều Lan cung. Ta phải thỉnh giáo Hoàng Hậu mới được.”

Ta chẳng quản mưa gió, ôm một bụng ngờ vực đi đến Triều Lan cung quả nhiên nhận được câu trả lời không ngoài dự đoán.

Quách Ngữ là người của Triệu Lam Kiều.

“Chỗ Quách Ngữ gặp Hoàng thượng là đoạn đường khuất, phi tử thường chẳng ai tới đó ngắm hoa cỏ. Hoàng thượng thích yên tĩnh cho nên mới chọn đi đoạn đường đó.”

Hoàng Hậu thích trà đạo, thường tự mình pha trà, xem là thú tiêu khiển. Ta đến đúng lúc Hoàng Hậu đang pha loại trà mới, nói đến đây thì trà cũng vừa ngâm, nàng liền rót cho ta một chén.

Ta nâng ly trà lên ngang mũi, hít nhẹ một hơi:

“Chẳng phải vô ý thì là hữu tình.”

Hoàng Hậu mỉm cười, tự nhấp một ngụm trà:

“Bản cung vốn không chú ý đến Quách thị mấy. Sau khi xảy ra chuyện mới cho người đi điều tra, thì ra ngay sau lúc Quách thị bị giáng chức thì Đức phi đã liên hệ với nàng ta rồi. Cung nữ Hồng Diệp ở chỗ Đức phi cứ ba bốn ngày lại đến thăm Quách thị một lần, giao tình hẳn là tốt.”

Uống lấy một hớp trà nóng, trong lòng cũng ấm áp lên đôi chút, ta nói:

“Muội chỉ không hiểu, Quách thị làm thế nào trong thời gian ngắn như thế lại có thể hoàn toàn thay hình đổi dạng?”

Hoàng Hậu chậm rãi đặt ly trà đang cầm xuống, bàn tay trắng nõn khẽ phe phẩy đùa nghịch với làn khói tỏa lên từ ly trà, cười nhẹ:

“Đức phi luôn luôn làm được nhiều chuyện hay ho. Người ở Sương đình nói với ta, ngày nào Quách thị cũng uống một chén dấm lớn, cách mỗi hai canh giờ lại uống thêm một chén nước chanh pha loãng, còn dùng nhiều loại thuốc kì quái gì đó nữa.”

Ta nghe mà ớn lạnh, nhả mặt nói:

“Quách thị vì sao lại liều mạng như vậy chứ? Dùng cách này tuy rằng có thể tu sửa vóc dáng, nhưng sẽ hại đến lục phủ ngũ tạng không thể cứu vãn. Muội không ngờ Quách thị to gan như vậy.”

Hoàng Hậu cười đáp:

“Nàng ta không muốn to gan cũng phải to gan. Năm sau đã đến kỳ tuyển tú rồi. Nữ tử vào cung ba năm mà chưa được một lần sủng hạnh, lại từng gây chuyện để bị giáng chức thì sau này có thể sống thế nào? Thế nhưng nói như vậy, muội cũng không tò mò vì sao nàng ta lại gọi được buom buom à?”

Ta lắc đầu:

“Không ạ. Trước kia, trong hậu cung của phụ hoàng muội cũng từng có một nương nương dùng cách này tranh sủng. Muội nhìn thấy rồi.”

Hoàng Hậu tỏ vẻ hiếu kì:

“Cuối cùng bà ấy thế nào? Tranh được bao nhiêu sủng?”

Ta thành thật trả lời:

“Cuối cùng người đó chết rất khó coi.”

Chương 42

Chuyện Quách Ngừ một bước lên mây khiến cho Hậu cung mà Hoàng Hậu mất bao tâm huyết mới ổn định được lại loạn hết cả lên.

Người khởi xướng làm loạn chẳng ai khác ngoài Liễu Yến Yến.

Lâu nay nàng ta là đệ nhất sủng phi, được yêu chiều hơn cả. Dù Hoàng Đế cũng coi trọng Triệu Lam Kiều, nhưng vẫn không bằng được Liễu Yến Yến. Liễu Yến Yến nhận định Triệu Lam Kiều một phần vì thấy Hoàng Đế không thích Triệu Lam Kiều bằng mình, một phần là do e ngại Triệu thị. Thế nhưng bây giờ một kẻ tầm thường như Quách Ngừ cũng muốn tranh sủng với nàng ta, lại còn tranh rất thành công khiến Liễu Yến Yến không nhịn nổi nữa, quả nhiên đã náo loạn cả lên, chỉ cần gặp Quách Ngừ ở đâu liền bắt phạt ở đó. Số tơ lụa Phong tộc kia Liễu Yến Yến dùng không được, tức giận mà không có chỗ xả, bây giờ đều dồn hết lên đầu Quách Ngừ. Đám người Dương Quý cơ, Tiệp Chiêu nghi, Quỳnh Thục nghi... thấy vậy cũng hòa vào khó dễ Quách Ngừ. Quách Ngừ là người thế nào? Mỗi nhục này nàng ta dĩ nhiên không chịu nuốt một mình, chẳng biết nhỏ to gì bên tai Hoàng Đế mà những người từng kiếm chuyện với nàng ta ngoại trừ Liễu Yến Yến ra, lần lượt đều bị trách phạt. Hành động của Hoàng Đế chẳng những không bình ổn được Hậu cung mà còn khiến lòng người thêm oán hận, Hậu cung càng lúc càng loạn. Thêm vào Quách Ngừ kia dung mạo thay đổi nhưng tính tình vẫn vậy, luôn tìm cơ ức hiếp những người chức vị nhỏ hơn, như Liên Nhạc và Du thị chẳng hạn. Liên Nhạc yếu đuối trước nay đều nhận định, Quách Ngừ trút giận thỏa rồi cũng cho qua. Chẳng như Du thị đã có tư thù, lại dám chống đối Quách Ngừ, thế là bị nàng ta sai người phạt trượng từ sáng đến trưa, chẳng biết đã thảm đến mức nào. Sự ngang ngược của Quách Ngừ giống như thêm dầu vào lửa. Đã lập thu rồi mà không khí ở đây lúc nào cũng như đang sôi sục.

Dựa vào tính tình của Quách Ngừ chắc chắn không trụ được lâu, nhưng mấy tháng này nàng ta cũng gây đủ phiền phức cho Hoàng Hậu. Hoàng Hậu trong lòng tức giận, chỉ là vừa rồi đã trừ bỏ Tĩnh Tâm Lan, giờ là lúc cần tỏ ra hiền đức để Hoàng Đế được đẹp lòng cho nên tạm thời chưa làm gì được Quách Ngừ.

“Đức phi giỏi lắm!”

Hoàng Hậu dẫn mệnh chung trà xuống bàn khiến nước trà văng ra tung tóe.

Ta không thường thấy Hoàng Hậu giận đến như vậy, lòng hơi hoang mang vội lấy khăn tay ra lau mấy vệt nước trà bắn lên tay Hoàng Hậu, đồng thời nói:

“Không ngờ Đức phi lại chọn bồi dưỡng Quách Ngừ. Nhưng để Quách Ngừ ra mặt lúc này thực không phải là một lựa chọn khôn ngoan.”

Hoàng Hậu cười nhạt:

“Tĩnh thị đã trở mặt với Triệu thị rồi. Từ đó đến nay Tĩnh Tổng đốc mỗi ba ngày lại gửi một bản tấu chương tố cáo tội ác của quân Triệu Tướng, nào là ý ức hiếp dân lành, nào là cướp của giết người, nào là cưỡng bức dân nữ, không thiếu tội gì. Triệu Tướng quân thuộc hạ không nghiêm đã bị Hoàng Thượng trách phạt ngay trên triều. Đám thuộc hạ phạm lỗi kia đều bị xử tử, trong đó còn có cả họ hàng Triệu thị. Chuyện lớn đến mức này Đức phi không hận ta đến tận xương tủy mới lạ. Nàng ta bây giờ e chỉ muốn quấy phá cho ta không được yên thân.”

“Quách Ngừ này cũng thật quá đáng. Nàng ta nên biết trân trọng cơ hội của mình mới phải. Sao có thể suốt ngày gây chuyện như thế?!”

Lau tay cho Hoàng Hậu xong, ta lặng lẽ gấp gọn khăn tay nhét lại vào trong tay áo, sau đó rót lại cho nàng một chung trà khác.

Hoàng Hậu cắn môi, lộ vẻ bất đắc dĩ:

“Quách thị không có giáo dưỡng thì thôi, ai ngờ ngay cả Dương Quý cơ cũng hòa vào làm loạn. Kết cục thế nào? Thân là Quý cơ nhị phẩm mà lại bị trách phạt vì một Uyển nghi lục phẩm, chẳng ra thế thống gì. Cả Giang Tần cũng thế! Thật khiến ta tức chết mà...”

Ta thấy Hoàng Hậu đã giận đến muốn bốc khói, vội vàng dâng trà lên cho nàng ta hạ hỏa:

“Tỷ tỷ, uống chút trà... Đừng nóng giận kéo hại đến phượng thể. Tính cách của Quách thị như thế khó trách bọn họ nhất thời nóng nảy.”

Dương Quý cơ ngu dốt chuốc họa vào thân ta đương nhiên vui vẻ trong lòng. Thế nhưng nàng ta đâu sao cũng là người của Hoàng Hậu, ở dưới trướng Hoàng Hậu trước ta, lại còn ràng buộc gia tộc hai bên. Hoàng Hậu dù ghét nàng ta nhưng thực lòng cũng không muốn nàng ta gặp họa. Ta vì vậy không thể vui mừng ra mặt, nên chỉ nói mấy câu ngọt nhạt như vậy.

Hoàng Hậu thờ ơ hất ra:

“Cũng may còn có muội muội.”

Ta cũng khề thờ dài:

“Đương Quý cơ và Giang tần rốt cuộc cũng chỉ bị cấm túc vài ngày, để bọn họ an tĩnh ít lâu cũng tốt. Chỉ tội cho Liên Tuyền thị và Du Thường tại. Nhất là Du Thường tại ấy, nghe nói đến nay vẫn chưa ngồi dậy được.”

Hoàng Hậu mỉm cười, nhẹ nhàng trấn an ta:

“Muội đừng lo. Ta đã cho người mang thuốc đến cho Du thị, cũng gửi ít quà đến an ủi bọn họ rồi.”

Nghe Hoàng Hậu nói thế, ta bèn thở phào nhẹ nhõm. Du thị kết oán với Quách thị cũng một phần do ta khơi mào. Du thị lại vì vậy mà gặp họa đến nông nỗi này trong lòng ta không sao yên được, nên mới muốn nhân dịp này nhắc Hoàng Hậu một tiếng. May mà Hoàng Hậu cũng không đến nỗi vô tâm. Có Hoàng Hậu ra mặt, Quách thị chắc sẽ không dám đuổi cùng giết tận nữa.

Ta nhìn Hoàng Hậu đầy cảm kích, thành thật nói:

“Nếu không phải vì muội, Du thị cũng sẽ không đắc tội Quách thị. Nay muội vô sự mà Du thị lại ra nông nỗi này, muội rất áy náy. Quách thị muốn trả thù xưa ẽ ra nên tìm muội mới phải...”

Hoàng Hậu nghe ta nói chưa hết câu đã bật cười, vỗ vỗ vai ta:

“Không phải Quách thị không muốn tìm muội đâu. Chẳng qua vì chức vị của muội cao hơn ả, lại ít khi ra ngoài, ả không kiếm chuyện với muội được cho nên đã tìm cách nói xấu muội với Hoàng Thượng đấy.”

Tin này ta mới nghe lần đầu, liền hỏi:

“Thật vậy sao? Muội sao lại chẳng biết gì?”

Hoàng Hậu cười cười đáp:

“Hoàng Thượng nghe Quách thị nói xong liền nổi giận, phạt ả quỳ hai canh giờ, còn lệnh rằng sau này không được nói năng xằng bậy nữa. Vì vậy nên mới không có ai truyền ra ngoài.”

Ta lấy làm kinh ngạc, không thể hiểu nổi Hoàng Đế vì sao lại bảo vệ mình như vậy. Song lại chợt nhớ ra, ta gây thù với Quách Ngừ cũng vì bảo vệ Liên Nhạc. Hoàng Đế có lẽ là nghĩ đến Liên Nhạc mà thôi.

Hoàng Hậu chợt nói:

“Lần trước ta nhớ muội vẫn chưa kể xong chuyện của vị nương nương dùng thuật gọi bướm ở Tùy Khâu. Bây giờ hãy kể tiếp đi, người đó rõ ràng rất được sủng ái vì sao lại chết khó coi như thế?”

Về mặt Hoàng Hậu rất vô tư, cứ như thực sự có hứng nghe chuyện cũ.

Ta cúi đầu, chậm rãi đáp:

“Bà ấy có thể nói là “thành vì loài bướm, cũng bại vì loài bướm”. Sau cùng trúng độc phấn trên cánh bướm, toàn thân mọc đầy mụn độc như da cóc, lở loét thấu xương, chết trong đau đớn.”

Sự việc xảy ra khi ta mười sáu tuổi, tính đến nay đã hơn bốn năm rồi nhưng hình ảnh cuối đời của Hồ Điệp phu nhân – cách phụ hoàng từng gọi người đó – vẫn in sâu trong tâm trí ta.

Hoàng Hậu kinh ngạc hỏi:

“Thực khó coi đến mức đó sao? Muội sao lại biết rõ như thế?”

Ta mỉm cười buồn bã:

“Bà ấy không phải người xấu. Chẳng qua vì được sủng ái quá nên thành ra chướng mắt kẻ khác thôi. Bà ấy từng cho muội thức ăn, có lúc muội bị phạt bà ấy còn nói đỡ hộ muội nữa kia. Đó dù sao cũng là một trong số ít người từng đối tốt với muội, cho nên muội mới lên tìm hiểu cái chết của bà ấy. Muội không thân không thể, thực ra chẳng làm được gì nhiều, chỉ có thể âm thầm để ý nhiều việc một chút.”

Thấy Hoàng Hậu chăm chú lắng nghe, ta dù không muốn nhắc lại vẫn phải cố nói tiếp:

“Khi phụ hoàng của muội sủng ái bà ấy đã tặng cho bà ấy một cung điện lớn, bên trong trồng trăm loại hoa, lại tuyển riêng một đội cung nữ chăm sóc số hoa này. Sau khi bà ấy mất, muội vô tình gặp một người trong đội cung nữ đó, lại thấy tay nàng ta cũng có nổi mẩn ngứa giống như bà ấy nhưng không nghiêm trọng bằng. Thế là muội sinh nghi, cố tìm gặp những người còn lại, đều thấy trên thân thể bọn họ đều có một vài cái mụn như vậy. Để xác định nghi ngờ trong lòng, muội bèn lên vào cung điện cũ của bà ấy ngắt vài bông hoa về xem xét. Khi ấy có một con bướm vô tình đậu lên tay muội. Khi muội trở về, chỗ da thịt bị con bướm kia đậu vào tự nhiên nổi mẩn đỏ ngứa ngáy, hôm sau mọc lên một cái mụn y hệt. Muội liền hiểu ra phần trên cánh bướm có độc. Vị nương nương kia mỗi ngày đều tiếp xúc với rất nhiều bướm, khó tránh trúng độc nguy kịch.”

Nói đoạn, ta kéo tay áo lên đưa cho Hoàng Hậu xem, trên cổ tay ta vẫn còn một vết sẹo tròn hơi dài như hạt đậu đỏ, màu nâu nhạt, chính là vết tích còn lại của cái mụn kia.

Hoàng Hậu kinh hãi sờ sờ tay ta:

“Đến giờ vẫn còn sẹo sao?”

Ta gật đầu, nói tiếp:

“Đó là mụn độc, chân mụn khoét sâu rất khó lành. Cũng may muội chỉ dính một chút phần độc, da thịt muội lại bẩm sinh lạnh tính nên mới chỉ để lại một vết sẹo nhạt như thế. Muội từng có cơ duyên học được chút ít y thuật, sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng mấy bông hoa ngất về, lại xem kỹ mụn độc trên tay mới phát hiện ra có người đã hạ độc vào trong hoa, bướm hút mật hoa cũng thành bướm độc.”

Hoàng Hậu buông tay ta ra, trầm ngâm nói:

“Thật đáng sợ. Tâm tư thâm sâu như thế, không biết là cao nhân phương nào...”

Ta lắc đầu, cười buồn:

“Muội muội vô dụng, chỉ tra được đến đó. Những chuyện còn lại dính dáng đến nhiều nương nương khác, muội hữu tâm vô lực.”

Hồ Điệp phu nhân đối tốt với ta mà ta lại chẳng thể giúp gì được cho bà. Vốn muốn làm rõ cái chết của bà nhưng cũng chẳng thể thực hiện được. Trong đầu cứ chấp chôn hình ảnh của bà lúc cuối đời, người không ra người, quý không ra quý, phụ hoàng ghê tởm chẳng thèm nhìn tới, đám cung nữ cũng tránh như tránh tà, cuối cùng chỉ còn mình ta lên tới thăm bà. Nhìn bà nằm thoi thóp trên giường, da thịt trắng trẻo nõn nà chẳng còn đâu, chỉ thấy một thân bệ bết máu mũi tanh hôi, ta chỉ biết ngồi khóc.

Câu nói cuối cùng ta nghe được từ bà là “Đại công chúa, ta đau quá...”

Hoàng Hậu cũng nhận thấy nỗi bi thương của ta. Nàng nắm lấy tay ta, ôn tồn khuyên nhủ:

“Muội muội có lòng, bà ấy sẽ hiểu, không cần phải tự trách mãi như thế. Dù sao muội cũng đã cố gắng hết sức rồi.”

Ta hít sâu lấy một hơi, cố dẹp qua một bên những chuyện không nên nghĩ đến, gật đầu với Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu lại nói:

“Đáng tiếc, Quách thị lại chẳng phải là người tốt...”

Ta tiếp tục gật đầu thêm một cái.

“Nguyệt nhi này, muội nói xem, Quách thị dùng một cách thức như vị nương nương ấy, liệu có thể nào sẽ có chung một kết cục không?”

Trên đôi môi Hoàng Hậu hiện lên một nét cười thâm sâu. Ta làm sao không hiểu nàng đang nghĩ gì.

“Có thể lắm... Nhưng có lẽ còn phải đợi một thời gian nữa...”

Hoàng Hậu nói chuyện lửng lơ, ta cũng đáp lại một câu lơ lửng. Vậy mà hai người đều hiểu ý nhau. Hoàng Hậu đã đạt được mục đích, liền cười tươi tắn:

“Có gì phải vội đâu?”

Ta cười lại với nàng theo thói quen nhưng trong lòng lại bắt đầu nổi lên sóng gió. Hoàng Hậu không tiện trừ bỏ Quách Ngừ mới muốn mượn tay ta. Nhưng ta lại không muốn xuống tay...

Dùng độc kế đã hại chết Hồ Điệp phu nhân để hại người khác... Ta làm không nổi.

Lệnh của Hoàng Hậu không thể cãi, nhưng ta nghĩ có lẽ chỉ cần kéo dài một thời gian nữa, biết đâu Hoàng Đế chán Quách Ngừ thì ta sẽ không cần ra tay.

***

Buổi đêm hôm ấy, vì nhớ đến Hồ Điệp phu nhân ta lại ngủ không yên giấc. Đương lúc suy nghĩ miên man thì nghe bên ngoài náo động, ta giật mình ngồi dậy, chưa kịp hỏi chuyện gì thì Ngọc Nga đã hốt hoảng chạy vào đỡ ta:

“Chủ nhân ơi, Hoàng Thượng giá đáo! Người mau ra ngoài tiếp giá thôi...”

“Hoàng Thượng sao lại đến vào giờ này...”

“Nô tỳ cũng không biết... Không kịp trang điểm rồi, phải làm sao đây...”

Ngọc Nga cuống quýt chải vội tóc cho ta, chưa xong đã nghe tiếng bước chân tiến đến rất gần. Ta đành khoác tạm áo ngoài, xỏ guốc mộc, lộc cộc chạy ra tiếp giá.

Hoàng Đế thong thả bước vào, thấy bộ dạng hốt hải của ta liền cười nói:

“Mới ít lâu vắng không đến, ái phi đã quên mất nên tiếp giá thế nào rồi ư? Xem ra vắng phải đến thường xuyên hơn mới được.”

Ta biết hần đang đùa, nhưng vẫn hành lễ đúng quy củ:

“Thần thiếp tiếp giá chậm trễ, Hoàng Thượng tha tội.”

Hoàng Đế phì cười, chia tay kéo ta đứng dậy rồi cùng đi vào phòng trong. Khi Hoàng Đế ngồi ngay ngắn trên sập gỗ rồi, Ngọc Thủy cũng vừa bung một bình trà mới tới. Thấy trán nàng lấm tấm mồ hôi, tay còn hơi run, ta bèn ra hiệu cho nàng lui ra ngoài, tự mình rót trà cho Hoàng Đế.

Trà vừa rót ra, trong phòng liền thoảng hương sen thanh nhã. Hoàng Đế hài lòng nâng chung trà lên uống cạn một nửa, không quên tán thưởng:

“Trà ngon!”

Tâm tình của Hoàng Đế xem ra không tệ. Ta cũng yên tâm một chút nhưng cũng chẳng biết nói gì với hần. Thường ngày, ta có thể tán chuyện với đám người Ngọc Nga, Ngọc Thủy hoặc Tạ Thu Dung, Bạch Diệu Hoa đến mấy canh giờ liền, tính ra thì chẳng phải kẻ ít lời. Vậy mà mỗi lần gặp Hoàng Đế, lời lẽ của ta cứ đi đâu hết cả, ta chẳng biết nói gì, cũng chẳng dám nói gì. Ta nghĩ có lẽ là vì ta quá sợ hần chẳng?

Cũng may, không đợi ta hỏi, Hoàng Đế đã nói trước:

“Hiện quốc vừa tiến cống một ít nho đen, vắng liền mang qua cho nàng ăn thử.”

Hoàng Đế nói dứt câu, Lý Thọ lập tức cung kính bưng đĩa nho vào. Ta hết nhìn đĩa nho nhỏ xíu trên bàn lại nhìn sang bộ mặt cười cợt của Hoàng Đế, lòng dờ khóc dờ cười. Hoàng Đế thật là giỏi kiểm soát. Nếu muốn cho ta ăn cũng đâu cần tự mình mang đến như vậy, cứ để lúc nào cho người đưa tới mà chẳng được. Đêm hôm khuya khoắt chạy đến chỗ này hần là vì không còn chỗ nào để đi nữa. Hần đang muốn chen ép Triệu thị, tất nhiên không thể đến chỗ Triệu Lam Kiều. Liễu Yến Yến thì đang ghen tương âm ỉ, đến chỗ nàng ta lúc này chẳng khác nào vào hang cọp. Mấy người còn lại đa phần đều bị hần phạt rồi. Quách Ngừ hôm nay nghe nói bị Thái Hậu gọi đến hầu kinh sách, chẳng biết gây ra tội gì mà cũng bị phạt quỳ gối tĩnh tâm một đêm. Tính đi tính lại thì chỉ còn Cẩm Trúc cung của ta mà thôi.

Hoàng Đế thấy ta nhìn hần, bèn cười tùm tùm hỏi:

“Vắng nghe nói Tùy Khâu cũng có giống nho đen này, không biết so với Hiện quốc hương vị thế nào nên đặc biệt đem tới cho nàng. Sao hả? Có thích không? Cả Hậu cung này chỉ có ba, bốn đĩa thôi đấy.”

Tiểu tử mồm mép! Muốn tìm chỗ lánh nạn thì cứ việc nói thẳng ra lại còn bày ra dáng vẻ thâm tình ấy, rõ ràng là chuốc thêm phiền phức cho ta mà.

Dù lòng nghĩ như thế, ta vẫn phải trưng lên vẻ mặt vô cùng cảm động:

“Hoàng Thượng nhớ đến thần thiếp, thần thiếp thực sự rất vui...”

Hoàng Đế nghe được câu này, quả nhiên hài lòng ra mặt, còn tự tay dứt nho cho ta làm ta nổi cả da gà.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện một chút, chợt thấy Hoàng Đế đã muốn ngáp ngắn ngáp dài, ta nói:

“Hoàng Thượng mệt rồi, nên nghỉ ngơi sớm thôi. Ngày mai người còn phải thượng triều nữa.”

Hoàng Đế chỉ đợi câu này của ta, mắt sáng cả lên, đồng ý ngay lập tức. Ta nhìn cười dắt tay hần vào trong. Hoàng Đế không thích để người lạ hầu hạ vì vậy ta phải đích thân coi long bào cho hần. Bấy giờ mới để ý thấy, bên thắt lưng hần vẫn đang đeo túi thơm của ta.

Ta hơi ngạc nhiên, hành động cũng chậm lại một chút, Hoàng Đế đã nhận ra ngay, hần cầm lấy chiếc túi thơm từ tay ta, nghiêm mặt nói:

“Định nói với nàng mấy lần rồi mà cứ quên mất. Vắng lệnh nàng làm thêm cho vắng vài cái túi thơm nữa, chỉ có một cái vắng dùng không đủ.”

Bộ dạng nghiêm túc hiếm có của hần làm ta hơi hoảng:

“Hoàng... Hoàng Thượng... thần thiếp vụng về... e là...”

Hoàng Đế trừng mắt:

“Lắp bắp cái gì? Vắng bảo nàng làm thì cứ làm. Dù sao thì vắng suốt ngày ở trong Cẩm Trúc cung này cũng đâu có việc gì làm.”

Đã biết Hoàng Đế vui giận thất thường, ta làm sao dám cãi lời hần, vội gật đầu lia lịa. Hoàng Đế cười thích thú, lại dặn thêm:

“Nhớ, lần sau không được thêu hình sâu róm nữa.”

Ta giương mắt long lanh nhìn hấn:

“Hoàng Thượng... đó là chiếc lá...”

Hoàng Đế cau mày:

“Mặc kệ là cái gì, lần sau không thêu như thế nữa.”

“VẬY... Hoàng Thượng muốn thiếp thêu hình gì?”

“Ừm, ngoại trừ sâu róm ra thì cái gì cũng tốt...”

Hoàng Đế nói xong, không hề khách khí kéo ngực áo ta ra, nhét cái túi thơm “sâu róm” kia vào. Hấn ra tay rất nhanh, chẳng hề cho ta cơ hội phản ứng.

Đúng lúc này, Lý Thọ bung một bát thuốc lớn bước vào. Đầu hấn cúi rất thấp, chắc hấn đã biết trong này vừa xảy ra một việc khó coi.

“Hoàng Thượng, đến lúc uống thuốc rồi.”

Lý Thọ kính cẩn dâng bát thuốc lên.

Hoàng Đế nhìn bát thuốc gờm gờm, lộ rõ chán ghét nhưng vẫn bung lên uống.

Ta nhìn Hoàng Đế từ từ uống cạn chén thuốc, biết đó rõ ràng là độc dược, nhưng lại chẳng thể làm gì, trong lòng chẳng hiểu vì lẽ gì lại dâng lên đau xót, càng không hiểu nổi mình đang vì ai mà đau xót. Vì hấn, hay là vì chính bản thân ta?

Chiếc nhẫn bạc ta vẫn đeo mấy tháng nay như đang siết lấy ngón tay ta. Ta bất giác vuốt ve chiếc nhẫn, trong lòng cuộn sóng mà không thể biểu hiện ra ngoài.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Lý Thọ giám sát Hoàng Đế uống thuốc rồi mới lui ra ngoài.

Màn lụa buông xuống, nến tắt đi rồi, Hoàng Đế cũng trở nên trầm lặng, không đùa với ta nữa. Hấn kéo ta đến nằm sát bên, hai người cứ thế nằm cạnh nhau trong màn đêm tĩnh lặng, không ai biết được đôi phương đang nghĩ gì, nhưng như thế này lại có cảm giác bình yên không nói nên lời.

Khi ta nghĩ Hoàng Đế đã ngủ rồi thì hấn đột nhiên lần tìm tay ta, sau đó dùng ngón tay vẽ vào lòng bàn tay ta mấy nét ngoằn ngoèo gì đó. Ta hơi bất ngờ nhưng không lên tiếng, để ý kĩ mới nhận ra hấn đang viết hai chữ “Nguyệt nhi”, bèn bắt chước viết lại vào lòng bàn tay hấn “có thần thiếp”.

Hoàng Đế thấy ta hiểu ý hấn, phì cười một tiếng, lại tiếp tục viết lên tay ta: “Trăm mệt quá.”

Thấy hấn thích trò mới này, ta cũng chiều ý, kiên nhẫn viết vào tay hấn: “Vậy Hoàng Thượng mau ngủ đi thôi.”

“Nhưng trăm lại không muốn ngủ. Hiếm có lúc được thanh tịnh thế này, nếu ngủ thì thật uổng phí.”

Hoàng Đế viết cả một câu dài, làm ta phải căng não theo dõi, bỏ sót đến mấy chữ, may mà vẫn hiểu được, liền mặt dày viết lại:

“Hoàng Thượng thích thì đến chỗ thần thiếp nhiều một chút là được.”

Hoàng Đế khẽ cười, xoa xoa lòng bàn tay ta mấy cái rồi mới viết tiếp:

“Nếu trăm đến nhiều, e ngay cả nàng cũng chẳng được thanh tịnh nữa.”

Viết xong liền lật tay lại nắm chặt lấy tay ta. Ta hơi nghễnh cổ nhìn lên thì thấy Hoàng Đế đã nhắm mắt, hơi thở dần dần ổn định. Đợi thêm một lát nữa, bàn tay đang nắm tay ta cũng dần buông lỏng. Hoàng Đế ngủ thật rồi. Mắt ta cũng dần quen với bóng tối, khiến cho gương mặt Hoàng Đế cũng trở nên rõ nét hơn. Gương mặt hấn vẫn còn sự non nớt của một thiếu niên mười bảy tuổi vô cùng sáng lạn, trong trẻo. Thật chẳng thể ngờ người thiếu niên sở hữu gương mặt này lại là một Đế Vương tâm cơ sâu thẳm, lòng dạ lạnh bạc.

Không khí lúc này đúng là rất thanh tịnh có thể khiến người ta nghĩ thông nhiều việc. Ví như Quách Ngừ kia dựa vào dung mạo bình thường, gia thế lụn bại cộng với cái tính coi trời bằng vung đó, Hoàng Đế có thể thích nàng ta được bao nhiêu? Thuật gọi bướm kia cũng chẳng phải thứ quá mới lạ, Hoàng Đế học hành bao năm, đọc ngàn thứ sách, lẽ nào chưa từng nghe qua? Lẽ nào không biết đó chỉ là chút trò vật dùng thuốc thoa lên da mà thôi? Lại nói chuyện Triệu Lam Kiều mua chuộc Quách Ngừ, Hoàng Hậu biết chẳng lẽ Hoàng Đế lại không biết? Nếu đã biết rồi vì sao vẫn hùa theo sủng ái Quách Ngừ?

Phải chăng là vì muốn trấn áp Hoàng Hậu?

Gần đây Hoàng Hậu liên tiếp giành thắng lợi, Triệu Lam Kiều ngày càng thất thế. Hoàng Đế muốn chèn ép Triệu thị, nhưng cũng không muốn để Hoàng

Hậu đắc ý khiến thế lực Hậu cung mất cân bằng. Có lẽ vì vậy nên mới mượn Quách Ngừ làm giảm bớt khí thế của Hoàng Hậu thôi.

Ở Hậu cung này, Hoàng Hậu thủ đoạn cao minh, Triệu Lam Kiều đa mưu túc trí, bọn họ mỗi ngày đều đấu nhau đến sứt đầu mẻ trán. Nhưng chung quy tất cả chúng ta chẳng phải đều chỉ là những quân cờ trong tay Hoàng Đế hay sao? Bản thân ta vẫn thường tự hỏi, trên bàn cờ chính trị to lớn của Hoàng Đế thì một kẻ thân cô thế cô như ta rốt cuộc đóng vai trò gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Bách Phụng vào thu, thời tiết khoan hòa. Mùa mưa đã kết thúc nên lễ thỉnh an ở Triều Lan cung mỗi buổi sáng lại phải tiếp tục. Đại diện Triều Lan cung bây giờ có phần ảm đạm hơn trước. Ta đến đây chưa được một năm mà đã thấy vắng đi mấy người. Tổ Linh và Bạch Diệu Hoa hết thời, sau lại đến Tỉnh Tâm Lan vong mạng. Nơi này lại ít đi vài cái ghế.

Quách Ngừ bị Thái Hậu phạt một lần đã bớt hung hăng nhưng xem chừng còn chưa bỏ được thói hận bị giáng chức ngày trước, cứ có dịp lại bắt nạt người trong cung của ta. Ta biết Quách Ngừ cố ý nhưng không buồn đáp trả, chỉ dặn dò người trong cung tránh nàng ta đi. Những người nào từng bị nàng ta bắt nạt thì thường thêm một chút đề an ủi. Quách Ngừ đêm pha bên tai Hoàng Đế không được, khiêu khích ta cũng chẳng xong thế là thẳng thắn đến gõ cửa Cẩm Tước cung đòi thỉnh an. Mặc kệ nàng ta âm ỉ thế nào, ta vẫn kiên trì làm con rùa rụt đầu yên ả ở trong nhà của mình, nhất quyết cáo bệnh không tiếp khách. May mà chức vị của Quách Ngừ chưa cao, không được tham dự lễ thỉnh an, ta mới bớt đi được một mối bận tâm. Dù sao Quách Ngừ cũng chẳng đắc ý được lâu, ta cứ tránh đi một thời gian là được. Đã biết nàng ta điên rồ thì việc gì phải điên cùng nàng ta?

Hậu cung thì vẫn cứ âm ỉ sôi sục như vậy.

Quách Ngừ được ban chỗ ở mới – một tòa Linh Lung các rộng rãi xinh đẹp, sáng tối hoa thom bướm lượn, cảnh đẹp ý vui. Người khác đều căm ghét thế nào thì dịp này cũng phải đưa đồ tới tặng. Nghe đầu Liễu Thục phi hào phóng ban thưởng cho Linh Lung các bốn cuộn tơ lụa Phong tộc, làm cho ai nấy đều kinh ngạc. Lại nghe đầu Quách Ngừ kia không biết tốt xấu, chẳng hề nề mặt Thục phi nương nương, đem chỗ tơ lụa kia xé thành giẻ vụn khiến Thục phi nương nương vô cùng tức giận, bèn phạt Quách Ngừ quỳ ở cửa Linh Lung các mấy canh giờ. Chẳng biết tình cờ thế nào mà hôm ấy có rất nhiều phi tử trang điểm xinh đẹp đi ngang qua Linh Lung các, Quách Ngừ càng thêm đẹp mặt. Còn ta dĩ nhiên vẫn đóng vai người ngoài ngồi xem kịch, bốn cữ soạn lại, cương quyết không dây dưa đến Quách Ngừ, nhận tiếng keo kiệt, cả quả cũng chẳng buồn tặng. Lòng ta hơi ngưỡng mộ Liễu Yến Yến. Chỗ tơ lụa kia thế mà nàng ta cũng tìm được chỗ để dùng. Chẳng biết đây là chủ kiến của nàng ta hay là của Minh phi đây?

Ban đầu ta cứ nghĩ, những chuyện phiền phức chỉ cần đóng cửa không ra ngoài là có thể tránh được, thực chẳng ngờ phiền phức kia vẫn có thể dai dẳng bám theo ta vào tận trong chốn.

Buổi tối hôm ấy, Hoàng Đế không đến, ta ngồi chơi với Bạch Diệu Hoa từ chiều, dù ta chẳng mệt thì cũng phải cho nàng nghỉ ngơi nên đành về ngủ sớm. Như thường lệ, công việc trải giường, hồ ảm chăn gối là của Ngọc Nga, còn Ngọc Thủy giúp ta tháo trầm cài, rửa mặt, thay y phục sạch sẽ đầu đó rồi lại cùng ta ngồi tán dóc những chuyện ngang ngược Quách Ngừ đã làm hôm nay.

Từ lúc Quách Ngừ đắc sủng, mỗi ngày Ngọc Thủy đều nghe ngóng rồi tổng kết lại cho ta mấy việc này. Ở trong nhà nhàn rỗi, nghe một chút cũng coi như giải khuây. Hai người cùng ngồi trên sạp gỗ ở gian ngoài nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên nghe ở phòng trong một tiếng thét lớn, lại nghe cả tiếng người ngã bịch xuống đất. Ta và Ngọc Thủy đứng người, không ai bảo ai, lập tức chạy vào trong.

“Ngọc Nga! Chuyện gì thế này?!”

Cảnh tượng trước mặt làm ta không khỏi kinh hãi. Ngọc Nga đang ngồi bệt dưới đất, mặt mày trắng nhợt, ánh mắt lộ rõ sự kinh hoàng tột đỉnh. Một con rắn lớn thân khúc đen khúc đen khúc vàng đang ngoạm chặt lấy bàn tay nàng ấy.

“Chủ nhân... trên giường có rắn độc! Người đâu! Mau kêu người đến đây... Coi chừng chủ nhân bị cắn...”

Ngọc Nga phát hoảng, vừa kêu lên vừa cố sức vẫy tay muốn hất con rắn ra mà không được, lại sợ Ngọc Thủy và ta đến gần cũng sẽ bị cắn nên gắng gượng lết ra xa.

Trước tình cảnh này, không kịp suy nghĩ, ta nhảy ngay đến bên cạnh Ngọc Nga, bạo gan chụp lấy phần sau đầu rắn bóp mạnh.

Lúc nhỏ, ta từng nghe Y Tiên nói rắn có túi độc phía sau mắt, khi cần tách nọc rắn thì bóp chặt phần này, nọc sẽ chảy ra. Vì vậy, lúc bắt rắn như thế này phải tránh phần túi nọc mà nhắm vào phần hàm của rắn để buộc nó phải nhả con mồi.

Rắn độc không phải thứ dễ đùa, khi ấy ta lại còn nhỏ, Y Tiên chưa từng cho ta đụng trực tiếp vào rắn. Bây giờ, tình thế cấp bách, ta chỉ đành liều lĩnh một phen. Cũng may ta vừa vận lực bóp mạnh liền thấy cái miệng rắn đang ngoạm chặt tay Ngọc Nga hơi nói lỏng. Ta lập tức gỡ nó ra khỏi tay nàng, vung tay ném trở lại trên giường, lại nhớ Ngọc Nga nói trên giường vẫn còn rắn bèn dùng hết sức kéo nàng ra một góc thật xa.

“Mau, đi mời Lâm Thái y đến đây!”

Ngọc Thủy bị cảnh tượng này dọa đến mất hồn, nghe ta hét ầm lên mới tỉnh ra, lập tức lao đi, đến bậc cửa còn ngã văng cả giày, thế nhưng vẫn mặc kệ, cứ thế chân thấp chân cao chạy đi trong đêm tối.

Cùng lúc này, Tiểu Phúc Tử đi tuần bên ngoài, nghe tiếng huyền náo cũng hốt hải lao vào xem, thấy ta đang đỡ Ngọc Nga nằm sõng soài dưới đất thì hoảng lên:

“Chủ nhân, Ngọc Nga bị làm sao vậy?”

Ta không có thời gian giải thích nhiều nên chỉ nói ngắn gọn:

“Trong giường của ta có rắn độc. Người gọi thêm vài người vào đây bắt rắn. Nhớ cẩn thận đừng để bị cắn.”

Những chuyện náo động sau đó ta đều để mặc cho Tiểu Phúc Tử giải quyết. Mạng người là quan trọng nhất, ta phải toàn tâm toàn ý lo cho Ngọc Nga. Từ lúc Ngọc Nga bị cắn đến nay chỉ mới tích tắc, thế mà da thịt xung quanh vết rắn cắn đã sưng tấy lên, từ hai lỗ răng rắn để lại chảy ra máu đen, đủ biết đây là loại cực độc. Ta lập tức xé vạt từ thân váy làm băng, cứ thế băng từ đầu ngón tay đến hết cánh tay Ngọc Nga. Không có nẹp gỗ, ta vơ đại hai cây thoa dài thay thế, cố định tay nàng lại.

“Chủ nhân... Chủ nhân... mau ra khỏi phòng...” Ngọc Nga sợ quá, vừa khóc vừa níu lấy ta muốn ngồi dậy.

Ta sợ nàng vận động nhiều sẽ làm độc phát tác càng nhanh, bèn ôm chặt lấy nàng, luôn miệng nói:

“Đừng sợ, đừng sợ... Lâm Giang sắp tới rồi. Người sẽ không sao đâu, có ta ở đây...”

Tuy rằng đang an ủi nàng ấy nhưng giọng ta lại run rẩy đến mức cả ta nghe cũng thấy hoảng hốt, lại chợt nhớ đến ba viên thuốc giải độc vẫn đang cất kỹ trong tủ...

Ba viên thuốc này ta vốn muốn giữ lại phòng thân, thế nhưng bây giờ nhìn thấy Ngọc Nga mềm oặt nằm trong lòng ta, mặt nàng trắng bệch, môi tím tái, hơi thở càng lúc càng mỏng manh...

“Đội ta một lát... ta lấy thuốc cho người...”

Ta cuối cùng cũng không nghĩ nổi nữa.

Nhẹ nhàng đặt Ngọc Nga xuống, ta chạy như bay đến mở tung cả hai cánh tủ, hất hết những thứ đồ bên trên ra ngoài, tìm lấy lọ thuốc mang đến cho Ngọc Nga. Ngọc Nga đã yếu đi nhiều, dù cho ta đã bóp nát viên thuốc, nhét vào miệng nàng từng chút một, nàng cũng chỉ nuốt nổi nửa viên đã hôn mê bất tỉnh, ta làm thế nào cũng không ép nàng uống vào thêm được nữa.

Lọ thuốc trên tay ta bỗng chốc trở nên trơn tuột, rơi xuống đất lăn mấy vòng. Ta chẳng buồn để tâm đến nó, chỉ khur khur ôm chặt Ngọc Nga, đầu óc tự nhiên trống rỗng...

Mắt ta nóng lên, rồi lại mờ đi. Xa xa, nghe như có tiếng Ngọc Thủy gọi lớn:

“Lâm đại nhân đến rồi... Lâm đại nhân đến rồi...”

***

Chính điện Cẩm Tước cung gà bay chó sủa suốt một canh giờ cuối cùng cũng thanh tĩnh trở lại.

“Lâm đại nhân, tình hình Ngọc Nga thế nào rồi? Không nguy hiểm chứ?”

Ta khoác áo choàng trùm kín người, ngồi bên giường xem Lâm Giang cầm lên cánh tay Ngọc Nga đến cây kim thứ hai mươi thì không nhịn nổi nữa đành lên tiếng hỏi.

Lâm Giang lúc lắc đầu cho có, hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào cánh tay chỉ chút kim châm của Ngọc Nga. Mãi đến khi châm xong cây kim thứ ba mươi, Lâm Giang mới thò ra một tiếng:

“May mà nương nương kịp thời cứu chữa nên độc chưa ngấm vào tim, vì thần đã châm cứu ép độc ra khỏi kinh mạch rồi. Thần viết cho Ngọc Nga cô nương mấy thang thuốc thanh độc, tình dưỡng ít ngày là ổn thôi.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, vịn tay Ngọc Thủy đứng dậy:

“Đa tạ Lâm đại nhân.”

Lâm Giang cũng lật đật chấp tay thưa:

“Vốn là chức trách của vi thần, nương nương đừng khách sáo như vậy.”

Lúc hần nói, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm xuống đất hoàn toàn không dám ngước lên.

Ta cũng biết bộ dạng mình khó coi. Ban nãy chỉ kịp khoác thêm áo choàng, tóc tai rũ rượi, mặt mũi thì lem nhem nước mắt, cho nên không nhiều lời với hần.

“Vây phiền Lâm đại nhân kê giúp đơn thuốc. Ngoài ra... bản cung vẫn còn việc muốn thỉnh giáo. Đại nhân xong việc, mời đến phòng khách uống ly trà.”

Ta nói xong liền cùng Ngọc Thủy trở về thay y phục, bới tóc, trang điểm nghiêm chỉnh rồi mới đến phòng khách gặp Lâm Giang.

Trời đã tối, về lý, ta và Lâm Giang không tiện gặp gỡ nhưng việc đã đến mức này, ta chẳng còn cách nào khác. Phòng khách ta đã cho người mở tung hết mọi cửa chính, cửa sổ, thắp đèn gấp đôi, lại cho Tiểu Phúc Tử dẫn một đám thái giám đứng đầy bên ngoài, nói chuyện ồn ào, tin rằng chẳng có ai đặt điều gì được.

Khi ta đến nơi đã thấy Lâm Giang đang ngồi uống trà. Lâm Giang vừa nhìn thấy ta, bèn kính cẩn đứng dậy chào:

“Vi thần tham kiến Hòa phi nương nương.”

“Mời Lâm đại nhân ngồi.”

Ta mỉm cười, kéo ghế ngồi đối diện Lâm Giang, tự rót cho mình một ly trà, cũng tiện tay châm thêm trà vào chén của Lâm Giang.

Lâm Giang cảm ơn một cách gượng gạo rồi hỏi ta:

“Chẳng hay nương nương còn điều chi muốn phân phó chăng?”

Ta khẽ phẩy tay áo. Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài liền xách vào một túi vải lớn để ngay trước mặt Lâm Giang. Lâm Giang tò mò, ngễnh cổ nhìn vào một chút liền hoảng hốt kêu lên:

“Ồ đâu ra nhiều rắn độc thế này?!”

Ta cầm cây kẹp gấp than, cúi người gấp một con rắn trong túi đưa đến trước mặt Lâm Giang, cười hỏi:

“Lâm đại nhân chẳng hay có biết đây là loại rắn gì không?”

Lâm Giang xanh mặt, hơi hơi kéo ghế ngồi lùi lại, nói lí nhí:

“Nanh độc to dài, thân mình khúc đen khúc vàng... có lẽ là kim hoàn xà...” (1)

Thấy Lâm Giang nhát gan, ta bèn thu con rắn về thả trở vào túi rồi mới hỏi tiếp:

“Bản cung mới nhập cung không lâu, còn nhiều chuyện chưa rõ. Tỉ như mấy con kim hoàn xà này hần là thường xuất hiện trong cung chăng?”

Không có con rắn chết đóng đưa trước mặt, Lâm Giang quả nhiên bớt căng thẳng, nói năng cũng gãy gọn hơn nhiều:

“Nương nương nói đùa rồi. Trong cung sao có thể có kim hoàn xà chứ? Giống rắn này chủ yếu sống ở vùng thôn quê, thích đào hang trong bụi cỏ...”

Lâm Giang nói đến nửa chừng, thì nín lặng, nhìn đến một túi cả chục con kim hoàn xà bị đập dập đầu dưới đất, mặt từ từ tái đi.

Ta biết hần đã hiểu ra vấn đề, liền cười:

“Vây sao? Bản cung còn tưởng mấy con rắn này thích làm tổ ở trong chăn gối của người ta chứ.”

Lâm Giang bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của ta, liền cúi đầu, khẽ hỏi:

“Ý nương nương là...”

Ta uống một ngụm trà, thông thả nói:

“Có người sợ bản cung đêm ngủ không ngon cho nên chuẩn bị mấy con độc xà này bỏ vào trong chăn bầu bạn cùng ta đây. Lâm đại nhân nói xem, họ đã quan tâm ta như thế, ta nên làm gì mới phải?”

Lâm Giang cúi đầu càng thấp hơn, vạt áo quan phục bị tay hần vò muốn nát, có lẽ đang suy tính rất nhiều. Sở dĩ Lâm Giang còn có thể ngồi trong Thái Y viện đến ngày hôm nay đều là vì Hoàng Đế đã chỉ thị hần làm thái y chăm sóc cho ta nên Viện phán đại nhân mới không dám đụng đến hần, mà kẻ khác cũng không dám ức hiếp hần như trước. Nếu không còn Hòa phi nữa, vậy Thái Y viện còn giữ chỗ cho hần làm gì? Lý lẽ này Lâm Giang hiểu hơn ai hết. Ta và hần từ lâu đã ngồi chung một con thuyền.

“Nếu đã có người quan tâm nương nương nhường ấy...” Lâm Giang ngập ngừng lên tiếng, “Thì nương nương cũng nên đáp lễ tương xứng mới phải...”

Ta gật đầu hài lòng:

“Đại nhân nói rất có lý. Bản cung đương nhiên phải đền đáp người ta cẩn thận. Chỉ là trả lễ không thể qua quýt được, mà bản cung hiểu biết hạn hẹp, còn vài chỗ chưa được thấu đáo, mong Lâm đại nhân chỉ giáo...”

Ngọc Thủy được ta ra hiệu, bèn mang đến giấy mực đã chuẩn bị từ trước trải lên bàn. Ta cầm bút, chậm rãi viết lên tên vài loại thảo dược. Lâm Giang chăm chú nhìn theo từng nét bút của ta, sắc mặt biến hóa liên tục.

Ngày trước khi ta điều tra nguyên nhân cái chết của Hồ Điệp phu nhân, sau khi thử qua mấy bông hoa ngắt về từ chỗ ở của bà, cũng thử cả cái mụn độc trên tay mình cộng với xem nát cả đồng sách Y Tiên để lại, mới đoán đại khái được thành phần độc được, từ đó tự chế thuốc giải. Tuy chữa được cái mụn trên tay nhưng vì cơ địa ta khác người nên cũng không dám chắc thành phần độc được ta đoán có đúng hay không, không biết liệu có thiếu sót gì, càng không nói chính xác được cách thức điều chế. Phải nên biết rằng chế độc không hề đơn giản. Loại độc trực tiếp bỏ vào thức ăn là loại dễ chế nhất còn những loại gián tiếp hạ vào đồ dùng, càng gián tiếp thì càng khó điều chế. Như loại độc Hồ Điệp phu nhân trúng phải, ta nghĩ bước đầu tiên hẳn là pha độc vào nước tưới hoa, làm phấn hoa nhiễm độc, từ đó tiếp tục lây độc sang đàn bướm, mụn đàn bướm rắc phấn độc lên người bà ấy. Như vậy độc này phải cực kì tinh tế, phải điều phối sao cho không làm chết hoa, chết bướm mà chỉ có tác dụng với con người, cả liều lượng cũng không thể có sai sót một li. Nhớ lại ngày xưa khi ta gián tiếp hạ độc Lý phi, cũng vì không tính chính xác cho nên mới không hại chết được bà ta, gây ra biết bao nhiêu phiền phức. Dược thuật của ta có rất nhiều lỗ hổng, vì vậy ta cần phải nhờ đến người tinh thông dược thuật như Lâm Giang.

Ta đem độc tính cùng phương thức hạ độc kể lại cho Lâm Giang nghe, dĩ nhiên là giấu đi câu chuyện bên trong, chỉ hỏi Lâm Giang có thể mô phỏng lại độc chất như vậy hay không. Lâm Giang suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói:

“Xin nương nương cho vi thần ba ngày. Ba ngày sau, vi thần nhất định cho nương nương một câu trả lời.”

Ta mỉm cười vừa ý:

“Có lời này của đại nhân, bản cung yên tâm rồi. Chỉ còn một chuyện...”

Lâm Giang vội nói:

“Xin nương nương cứ sai bảo.”

Ta xua tay cười:

“Nào có gì mà sai bảo. Chỉ là bản cung hôm nay bị kinh hãi, trong lòng bất an, phải chăng nên nghỉ ngơi vài ngày?”

Lâm Giang nheo nheo mắt nhìn ta một lượt, hẳn là muốn tìm xem ta bất an ở chỗ nào nhưng tìm mãi không thấy liên ngân ra. Sự ngay thẳng của Lâm Giang có đôi khi thật khiến người khác mất kiên nhẫn.

Ta cười nhẹ, cúi đầu uống trà chủ yếu là để tránh khỏi phải nhìn vào gương mặt ngớ ngẩn của Lâm Giang. Đến khi ta uống hết cả chung trà, Lâm Giang mới ngộ ra:

“Phải, phải... Nương nương đúng là đã sợ hãi nhiều rồi, nên nghỉ ngơi vài ngày mới phải... Vi thần cũng kê cho người vài thang thuốc định tâm vậy... Vừa khéo vi thần có mang theo đây...”

Lâm Giang nói đoạn, lấy trong rương gỗ ra mấy gói thuốc đưa cho ta. Ta xem qua thuốc, không thấy có gì khác thường, bèn đa tạ hẳn rồi cho hắn trở về.

Lâm Giang đi rồi, Tiểu Phúc Tử cũng nhanh nhẹn thu dọn đồng xác rắn kia đi. Dù số rắn trong phòng ta đã bị bắt sạch rồi nhưng Ngọc Thủy vẫn không an tâm. Bắc viện nơi Ta Thu Dung từng ở, giờ bỏ trống nhưng vẫn được quét tước gọn gàng mỗi ngày. Ngọc Thủy khuyên ta đến đó nghỉ tạm một đêm, để sáng mai cho người kiểm tra phòng nghỉ của ta thật kĩ càng đã. Ta biết Ngọc Thủy có lí nên ngoan ngoãn nghe theo.

Phòng không người ở luôn có chút lạnh lẽo. Ngọc Thủy phải khệ nệ bưng chậu than đi khắp quanh phòng xua đi cái lạnh, lại kiểm tra chăn gối thật cẩn thận mới đỡ ta đi nghỉ.

Ngồi trên giường rồi, chợt nhớ đến một chuyện, ta bèn hỏi:

“Việc đó làm đến đâu rồi?”

Ngọc Thủy nhìn ra ngoài, chép miệng:

“Nô tỳ báo Tiểu Minh Tử đi tra xét chỗ đám cung nhân rồi, chắc sẽ mau có kết quả thôi. Chủ nhân nghỉ một chút đi.”

Vừa nói dứt câu đã thấy Tiểu Minh Tử hối hả chạy vào, dập đầu lạy tới tấp:

“Không hay rồi... Chủ nhân ơi, không hay rồi...”

Ta thờ dãi, ra hiệu cho hắn ta đứng dậy nói chuyện:

“Còn có thể có chuyện gì không hay nữa?”

Tiểu Minh Tử loạng choạng bò dậy, vừa lau mồ hôi trên mặt vừa nói:

“Nô tài vâng lệnh đi kiểm tra người trong cung chúng ta... Những thứ khác thì đều bình thường... nhưng khi đến phòng nghỉ của đám cung nữ thì... Thì phát hiện ra... ba đứa cung nữ chuyên làm việc nặng... Ngọc Dung, Ngọc Xuân và Ngọc Ánh... đều đã treo cổ tự vẫn rồi...”

Ngọc Thủy tròn mắt:

“Cái gì? Cả ba đứa đều tự vẫn sao? Người không đùa đấy chứ?”

Tiểu Minh Tử khò sở đáp:

“Thủy tỷ nói gì vậy? Đệ sao dám đùa với chủ nhân... Khi hạ xuống thì bọn chúng đều đã lạnh ngắt rồi... Xem chừng vừa làm chuyện xấu xong liền tự vẫn chạy tội...”

Ngọc Thủy hoảng hốt quay sang ta:

“Chủ nhân, thế này phải làm sao đây? Ba người chết một lúc không phải chuyện nhỏ... Hơn nữa chết cả rồi làm sao tra tiếp đây?”

Ta mặt mày phẩy tay:

“Chết rồi thì thôi. Sáng mai bẩm báo với Hoàng Hậu là được. Tiểu Minh Tử, ngươi tạm thời niêm phong căn phòng đó lại, để mai Thượng Cung cục đến xử lí. Nhớ cử người tin cậy trông coi Ngọc Nga.”

Tiểu Minh Tử vâng dạ rồi lại cuống quýt chạy đi.

Thuốc Lâm Giang cho ta cũng vừa sắc xong, ta bình thần ngồi uống chậm rãi từng ngụm đến hết.

Ngọc Thủy thấy ta yên lặng, bèn nhỏ giọng hỏi:

“Chủ nhân, ban nãy... Thứ lỗi cho nô tỳ nghe nhiều nói nhiều, nhưng... Người nói với Lâm đại nhân chuyện đó... Chẳng lẽ người cho rằng hung thủ là Quách thị sao? Quách thị lại có thể to gan như vậy?”

Ta không buồn giấu diếm sự mặt mày, đưa tay xoa hai bên thái dương, thấp giọng đáp:

“Có thể ép cả ba cung nữ ở chỗ ta vào tử lộ, lại có thể chuyển cả túi rắn độc như thế vào hậu cung... Bản lĩnh nhường ấy, hậu cung được mấy người? Quách thị không có bao nhiêu tài cán, nhưng Đức phi lại có thể giúp được nàng ta rất nhiều việc.”

Ngoại trừ Hoàng Hậu ra, người có bản lĩnh mạng rắn độc thả tận vào trong chốn của ta chỉ còn Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều, chỉ là chuyện này hẳn không liên quan tới Liễu Yến Yến. Ở đây một thời gian, ta cũng phần nào hiểu được tính cách nàng ta. Liễu Yến Yến trước sau chỉ xem trọng sủng ái của Hoàng Đế. Bất luận kẻ nào dám san sẻ sủng ái với nàng ta dù ít dù nhiều, nàng ta đều xem là kẻ địch. Ngay cả người cùng phe như Minh phi cũng không ngoại lệ, đừng nói người ngoài. Lúc trước nàng ta luôn luôn kiểm chuyện âm ỉ với ta chắc cũng vì ta là người mới đến, sợ ta tranh mất Hoàng Đế của nàng ta. Sau đó Hoàng Đế lại gọi ta đến ở Nội các ba ngày mới làm cho hiềm khích của Liễu Yến Yến với ta càng lớn. May mà thời gian sau, Hoàng Đế chỉ thỉnh thoảng mới ghé chỗ ta, Liễu Yến Yến lại phải lo tranh với phi tử khác, thành thử ta được yên thân. Nghĩ lại lúc đó Liễu Yến Yến thù ghét ta đến thế mà cũng chỉ kiểm chuyện bên ngoài, cũng chưa thả rắn cắn chết ta nói gì bây giờ nàng ta còn bận bịu với Quách Ngữ, hơi sức đâu quan tâm đến ta. Người muốn ta chết lúc này, lại có đủ năng lực thực hiện, nay chỉ có Triệu Lam Kiều. Triệu Lam Kiều tìm được một nữ nhân vừa độc ác vừa ngu dốt như Quách Ngữ, làm việc càng thêm thuận tay.

Ả đã có tâm tư độc ác như thế, ta không thể không đề phòng. Phương thuốc độc ta nhờ Lâm Giang điều chế, tương lai có thể cần dùng cũng có thể không cần dùng đến. Bất luận thế nào, ta vẫn nên chuẩn bị sớm một chút. Còn việc dùng nó lên Quách Ngữ hay ai khác thì hãy để Hoàng Hậu tra xét thêm một chút.

Ngọc Thủy nghe ta nói mấy câu đã nổi giận:

“Nhất định là Đức phi giật dây Quách thị... Chỉ tiếc bọn phản phúc kia đã chết rồi, không thể tra thêm được, nếu không lần này Đức phi không xong đâu...”

Ta mặt mày ngả người ra giường, uể oải đáp:

“Đức phi là người thế nào? Có thể tra ra nàng ta dễ dàng vậy sao? Dù thực là bọn họ làm, dù mấy người đó còn sống thì cùng lắm cũng chỉ tra ra được Quách thị mà thôi. Đức phi nếu dám làm chuyện tày đình như thế này, hẳn đã tính kế bình an vô sự cho mình rồi.”

Ngọc Thủy tức đến rơi lệ, hai mắt đỏ hoe nhìn ta:

“Chủ nhân vốn không tranh đoạt gì, sao bọn họ lại cứ muốn dồn người và chỗ chết như thế chứ?”

Ta khép hờ mí mắt, lẳng lặng quay mặt vào trong, chỉ nói khẽ:

“Trời sắp sáng rồi, bản cung ngủ một chút. Ngươi cũng nghỉ ngơi đi. Mai sẽ còn nhiều việc để làm đấy.”

Ngọc Thủy sực tỉnh vâng lời, thả màn, tắt đèn rồi nằm xuống chiếc sạp gỗ ở gian ngoài. Nàng đã làm việc cả ngày nên hẳn vô cùng mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống trong chốc lát liền nghe tiếng thở đều đều.

Thuốc của Lâm Giang bắt đầu phát huy tác dụng, những toan tính như thủy triều cuộn xoáy trong lòng ta dần nhòa đi. Mí mắt ta trĩu nặng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không gian đen đặc, tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng gió lùa trong vườn trúc như tiếng khóc ai oán.

Đêm hôm ấy ta mơ thấy Hồ Điệp phu nhân.

(1)Kim hoàn xà: rắn cạp nong

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ban đầu ta xin Lâm Giang vài thang thuốc “tĩnh tâm” chỉ là muốn giả bệnh, ngủ mê một buổi nhằm tránh phiền phức. Không ngờ sau đó lại có thêm ba kẻ treo cổ tự vẫn trong cung, phiền phức càng lúc càng lớn. Theo lý mà nói, một nữ tử vừa phát hiện cả ổ rắn trong chốn mình, tiếp theo lại có thêm ba người chết trong nhà mình thì nhất định vô cùng kinh hãi, không chừng còn sợ quá mà đổ bệnh. Thế nên mấy thang thuốc “tĩnh tâm” kia, ta đành phải uống liên tục ba ngày liền. Trong ba ngày này, đầu óc ta mờ mịt, nửa tỉnh nửa mê, còn hơi nóng sốt nên cứ ngủ li bì suốt, thỉnh thoảng mới tỉnh. Lâm Giang liền tuyên bố rằng ta bị kinh sợ quá độ mà sinh bệnh, cần phải an tĩnh điều dưỡng, không ai được quấy rầy. Hoàng Hậu thấy ta cứ nằm mê một bèn cho Xuân Linh đến giúp Ngọc Thủy xử lý công việc. Thượng Cung cục đưa người đến thu dọn thi thể ba kẻ xấu số kia rồi cũng chỉ khám xét qua loa. Vì có Xuân Linh nên bọn chúng đều không dám làm gì quá đáng trong cung của ta. Cuối cùng kết luận là ba cung nữ kia ngày ngày làm việc nặng, sinh lòng oán hận ta cho nên tính kẻ báo thù, sau đó sợ tội tự sát. Gian phòng đầy tử khí nọ thì bị niêm phong lại. Sau khi xong việc, Xuân Linh bí mật đến thông báo với ta ba người kia kì thực từng có liên hệ với Linh Lung các, nhưng người chết rồi nên không tra thêm được. Kết quả này không ngoài dự kiến của ta, ta nghe rồi cũng để đó thôi.

Dù đã ngưng uống thứ thuốc đó nhưng đầu óc ta còn chưa hết hơi thuốc, vẫn cứ mơ mơ hồ hồ. Nếu không phải ta đã kiểm tra thuốc trước thì nhất định nghĩ Lâm Giang thực muốn đầu độc ta. Đến ngày thứ tư, sau khi ta dùng bữa sáng xong, đương nằm ngủ lơ mơ thì chợt nhận thấy có một bàn tay mát lạnh đặt lên trán mình. Ta muốn mở mắt ra mà không được, đầu vẫn rất nặng, bèn thôi không cố nữa, cứ thế ngủ luôn. Đến trưa tỉnh dậy, Ngọc Thủy mới nói cho ta biết chính là Hoàng Đế đến thăm ta.

“Hoàng Thượng ngồi trông chủ nhân chừng một canh giờ, sau đó mới khởi giá về Cát Tường điện.”

Đã mấy ngày vì tác dụng của thuốc, ta toàn nằm ngủ. Bấy giờ tỉnh táo được một chút, Ngọc Thủy bèn đỡ ta ra ngồi dưới tán cây hít thở không khí. Tuy đã trưa nhưng khí trời mùa thu không nóng bức, còn có bóng cây che trên đầu, ta ngồi bên dưới cũng cảm thấy mát mẻ khoan khoái.

“Hoàng Thượng có dặn dò gì không?”

Ta tựa vào lưng ghế, hỏi cho có lệ.

“Hoàng Thượng dặn chúng nô tỳ phải chăm sóc chủ nhân cẩn thận... Người nói chủ nhân bị kinh sợ nhiều rồi, khách khứa không cần biết là ai, nếu không muốn tiếp thì không cần tiếp. À, chỗ chúng ta bây giờ không đủ người. Thượng Cung cục vốn định mang người mới đến cho chủ nhân chọn nhưng Hoàng Thượng đã sai Lý công công dẫn bốn người từ Cát Tường điện đến đây rồi ạ. Nghe đâu đều là cung nữ Ngự tiền, chủ nhân có muốn gặp qua không?”

“Nếu đã là người ở Ngự tiền thì chắc không có gì cần phải dạy bảo đâu. Ngươi sắp xếp cho bọn họ là được rồi.”

Một chiếc lá khô từ trên tán cây nhẹ nhàng buông xuống trước mặt ta. Ta đưa tay vờn lấy, chiếc lá lười nhác đậu lại trong lòng bàn tay ta. Ngọc Thủy cảm thấy ta không có hứng thú nói tiếp chuyện người hầu bèn đổi đề tài:

“Ngọc Nga hôm qua đã tỉnh lại rồi nhưng vẫn chưa xuống giường được. Lâm đại nhân nói không có gì đáng ngại, chỉ là...”

Ngọc Thủy hiếm khi nói năng ấp úng, ta thấy nàng như vậy, tự nhiên có dự cảm không lành, lập tức hỏi:

“Chỉ là thế nào?”

Ngọc Thủy cúi đầu, mí mắt hơi hơi đỏ lên:

“Chỉ là... Trong nọc kim hoàn xà có chất làm tê liệt gân cốt, Ngọc Nga được cứu chữa kịp thời, cánh tay vẫn có thể vận động nhưng cũng bị ảnh hưởng, không còn linh hoạt nữa... Mấy chuyện tí mĩ như thêu thùa... Sau này có lẽ không làm được nữa rồi...”

Ta ngẩn người, bàn tay bất giác siết chặt làm chiếc lá khô đang cầm nát vụn lúc nào không hay, đến lúc xòe bàn tay ra, những mảnh lá khô liền bị gió cuốn bay đi mất. Ngọc Thủy xót xa phôi lớp bụi còn dính trên tay ta, khẽ nói:

“Chủ nhân đừng đau lòng... Lâm đại nhân cũng nói nếu chăm chỉ luyện tập thì dù không được như xưa nhưng vẫn có thể khắc phục phần nào...”

Ta ngược nhìn Ngọc Thủy:

“Ngọc Nga biết chưa?”

Ngọc Thủy lắc đầu.

“Thật đáng tiếc. Nha đầu đó thích nhất là thêu thùa.”

Ta nghĩ tới hình ảnh Ngọc Nga thường ngày ngồi bên khung thêu, tay đưa kim, môi mỉm cười rạng rỡ, trò chuyện líu lo... Hình ảnh ấy tươi đẹp biết nhường nào, bây giờ chẳng lẽ không thể nhìn thấy nữa sao? Sự mệt mỏi thoáng chốc đã quay lại, người ta như mềm đi, may mà có lưng ghế chống đỡ, nếu không hẳn sẽ ngã quỵ.

Ngọc Thủy ngồi một bên, nhìn ta chăm chú, muốn nói nhưng lại không cất nổi lời. Ngọc Nga và Ngọc Thủy ở chung một gian phòng, từ lâu đã thân thiết như tỷ muội. Nỗi đau xót này, Ngọc Thủy có lẽ còn tỏ tường hơn ta. Sự lo lắng chứa đầy trong mắt nàng, ép cho nước mắt phải chảy ra ngoài, lăn dài trên má.

Đương lúc ấy, Tiểu Phúc Từ từ xa bước đến, lên tiếng phá vỡ sự bi thương lẫn khuất trong không khí:

“Bẩm chủ nhân, Lâm đại nhân cầu kiến.”

Ngọc Thủy giật mình, vội kéo tay áo lau nước mắt rồi đứng dậy. Ta gạt đầu, bảo nàng lui ra. Tiểu Phúc Từ lạnh lẽo kéo thêm một cái ghế nhỏ đến kê đối diện chỗ ta. Hắn còn định mang thêm bàn và kỷ trà đến nhưng ta xua tay, bảo không cần. Dù sao Lâm Giang cũng chẳng đến để thưởng trà.

Tiểu Phúc Từ vừa đi, Lâm Giang bèn thông thả tiến vào. Hắn dừng trước mặt ta ba bước, đặt thùng thuốc xuống đất rồi kính cẩn hành lễ:

“Vi thần bái kiến Hòa phi nương nương.”

Ta ngồi thẳng lưng lên, cổ mỉm cười với hắn:

“Lâm đại nhân đừng đa lễ. Mau ngồi đi.”

Lâm Giang vâng lệnh, ngồi xuống chiếc ghế Tiểu Phúc Từ bày sẵn, nhưng dáng vẻ lại chẳng được tự nhiên.

“Chẳng hay mấy ngày nay nương nương thấy trong người thế nào?”

Ta day day trán, ai oán nói:

“Thuốc của đại nhân thực tốt. Bản cung cứ tưởng không dậy nổi nữa.”

Lâm Giang biết ta không phải có ý trách cứ hắn, nhưng vẫn gượng gạo giải thích:

“Vi thần vốn nghĩ nương nương chỉ cần dùng một thang, nên mới đưa loại dược lực mạnh như thế. Không ngờ nương nương lại dùng liền ba ngày... Có điều thuốc này chỉ tạo triệu chứng bên ngoài như vậy, không thực sự gây hại gì, nương nương đừng lo lắng.”

Trên cành cao chót có tiếng chim ríu rít vui tai. Ta ngẩng đầu nhìn lên tán cây trên đầu liền thấy một con chim phỉn vĩ nhỏ đang xòe đuôi ríu rít, thỉnh thoảng lại kêu lên mấy tiếng vui vẻ. Ngay sau đó, lại có thêm một con chim phỉn vĩ khác đáp đến bên cạnh. Hai con chim nhỏ ríu rít nhào lộn giữa những tán cây.

Lâm Giang nhìn theo ta, buột miệng cảm thán:

“Đúng là kì lạ. Hoàng cung rộng như vậy mà bọn phỉn vĩ tước này chỉ thích vui đùa ở Cẩm Tước cung thôi. Có lẽ vì vậy nơi này mới mang tên Cẩm Tước.”

Ta gạt đầu không đáp, ánh mắt vẫn dõi theo đôi phỉn vĩ tước hoạt bát ở trên cao.

Lâm Giang nghĩ ngợi một hồi, chợt thở dài rồi lục trong thùng thuốc, lấy ra một cái lọ sứ nhỏ cùng với một tờ giấy đưa cho ta:

“Chuyện vi thần hứa với nương nương, vi thần đã làm xong rồi đây.”

Ta cuối cùng cũng phải dòi mắt xuống. Lâm Giang thấy ta có vẻ thờ ơ, bèn háp tấp nói thêm:

“Thứ này độc tính rất cao, nương nương cẩn thận đừng để chạm vào da thịt...”

Ta gật đầu nhưng không nhìn đến cái lọ, chỉ chuyên tâm đọc tờ đơn thuốc. Lâm Giang làm việc cẩn thận, trên tờ đơn ghi rõ các loại nguyên liệu, phân lượng cùng cách thức điều chế, sử dụng vô cùng tỉ mỉ. Quả nhiên, khi trước ta đã đoán sai một ít.

Từng nét chữ chân phương, rạch ròi trên mặt giấy như in vào tâm trí ta. Thứ này có thể kết thúc cuộc đời Quách Ngừ một cách tồi tệ nhất, bị thương nhất. Chẳng bao lâu sau, phiền phức của Quách Ngừ mang lại cho ta sẽ chẳng còn nữa. Ta lại có thể ngủ ngon một thời gian. Không phải là rất đơn giản sao? Vì sao ta còn cứ phân vân? Vì sao trong đầu ta lại hiện lên nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn của Hồ Điệp phu nhân ngày nào?

Mấy hôm nay, trong những giấc ngủ chập chờn, ta rất hay mơ thấy Hồ Điệp phu nhân, thấy lại những khoảnh khắc vui vẻ của chúng ta. Có một lần, ta và bà cũng ngồi dưới tán cây như thế này, chung quanh còn có một vườn hoa thơm ngát, bà từng hỏi ta:

“Đại công chúa thích quân nhân hay là thích văn sĩ?”

Nữ tử ở Bách Phụng đến mười bốn tuổi thì hứa hôn, mười lăm tuổi thì gả đi. Khi ấy ta đã mười sáu tuổi, vậy nên Hồ Điệp phu nhân mới nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự của ta. Ta vẫn còn nhớ mình đã suy nghĩ rất nghiêm túc về câu hỏi ấy:

“Con không được học hành, lời của mấy kẻ văn sĩ con sợ là không hiểu nổi. Con cảm thấy quân nhân tốt hơn.”

Quân nhân như Lý Thanh Phong thì càng tốt.

Dĩ nhiên câu sau thì ta chỉ nghĩ trong lòng thôi. Hồ Điệp phu nhân nghe ta nói xong, hài lòng xoa đầu ta:

“Đại công chúa nói phải. Hồ Điệp nương nương nhất định sẽ tìm cho đại công chúa một quân nhân tốt nhất.”

Đáng tiếc, lời hứa đó Hồ Điệp phu nhân chẳng thể thực hiện được. Mấy tháng sau, bà trúng độc chết thảm, thêm mấy năm sau, ta bị gả đến đây.

Bây giờ nghĩ lại, nếu ngày đó Hồ Điệp phu nhân không bị người ta hại chết thì có lẽ ta đã được gả cho một quân nhân nào đó. Dựa vào hư danh đại công chúa thì chỉ ít trượng phu của ta cũng phải thuộc hàng phó tướng, may mắn hơn thì còn có thể có tước quân hầu. Nếu bà không chết, ta sẽ không phải gả vào chốn hậu cung sâu không thấy đáy này, cũng sẽ không phải ngày ngày đối mặt với một đám nữ nhân lòng dạ độc địa này, càng không phải lo nghĩ chuyện độc hại kẻ khác như thế này.

Mãi mê suy nghĩ, ta chẳng hay mình đã rơi nước mắt từ khi nào. Phải đến lúc Lâm Giang bồi rồi kêu lên một tiếng, ta giật mình nhìn lại, thấy trang giấy cầm trên tay đã bị ướt mảy đốm mới nhận ra... Bao nhiêu năm đã qua, bao nhiêu chuyện đã đến, thì ra ta vẫn có thể rơi nước mắt vì một kí ức xa xưa. Con người của ta thì ra vẫn yếu đuối như vậy.

“Nương nương... Không sao chứ?” Lâm Giang hoảng hốt nhìn ta, tay chân luống cuống không biết làm gì cho đúng.

Ta lắc đầu, ngượng ngừng lau vội khóe mắt, trong lòng chợt thoáng qua một ý nghĩ, bèn đưa tờ đơn thuốc đến trước mặt Lâm Giang, hỏi:

“Lâm đại nhân, vị thuốc thứ hai và thứ ba trong đơn này, nếu giảm bớt một nửa phân lượng thì thế nào?”

Lâm Giang không dám đến gần ta quá, cổ nheo mắt đọc từ xa:

“Ồ, cái đó... Là hai vị thuốc có tác dụng phá hủy tầng bảo vệ của da, dẫn độc chạy trong kinh mạch. Nếu giảm một nửa thì độc chỉ dừng ở ngoài da, cũng lắm là mọc mụn nhọt vài tháng là khỏi, không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Có để lại di chứng không?”

“Không có di chứng. Cẩn thận điều dưỡng thì sẽ lại như xưa.”

Ta khẽ gật đầu với hắn, một thoáng do dự hiện lên rồi lại biến mất trong tích tắc. Ta xếp đơn thuốc cất vào tay áo, nói với Lâm Giang:

“Đơn này ta giữ, còn lọ thuốc thành phẩm này đại nhân mang về tiêu hủy đi. Cả nguyên liệu chế thuốc và tất cả những gì liên quan đến nó đều phải dọn dẹp thật sạch sẽ, không được để lại bất kì dấu vết nào.”

“Vậy nương nương...”

“Nghe lời ta, chuyện này là vì an nguy của đại nhân, xin đại nhân đừng chần chừ.”

Lâm Giang ngơ ngác nhìn ta một chốc, rồi như đã hiểu ý ta muốn bảo vệ hắn, liền cúi đầu, chấp tay vái dài:

“Đa tạ nương nương che chở. Vi thần nhất định xử lí tốt mọi việc.”

Ta mỉm cười, cũng không nói thêm lời khách sáo. Lâm Giang là người cùng chiến tuyến với ta, còn làm cho ta nhiều việc như vậy, ta tất nhiên phải hết

lòng bảo vệ hần. Nhưng ta không phải loại người thi ân bất cầu báo. Ý tốt của ta nhất định phải để kẻ khác hiểu được, nếu không họ làm sao biết đường hồi báo?

***

Hoàng Hậu muốn đem việc trừ bỏ Quách Ngừ giao cho ta, bản thân thì đóng vai mẫu nghi thiên hạ hiền lương đức độ. Thế nhưng mấy việc bản thủ do ta tất phải khiến nàng tự tay làm. Tờ đơn thuốc nhận từ Lâm Giang, ta cẩn thận chép lại, sau một hồi suy nghĩ đắn đo bèn quyết định giảm bớt một nửa phân lượng hai vị thuốc kia. Dù sao Hoàng Đế đối với Quách Ngừ chẳng có bao nhiêu tình cảm, chỉ cần hủy đi dung mạo nàng ta vào lúc này, sủng ái tự nhiên sẽ hết. Mấy tháng sau, dù dung mạo phục hồi thì Quách Ngừ cũng vẫn trở về làm một phi tần thất sủng, chẳng hại được đến ai nữa.

Quyết định nương tay không có nghĩa là ta không hận Quách Ngừ. Nếu ngày đó người bị răn cấm là ta, e rằng Ngọc Nga và Ngọc Thủy không xử lý kịp, ta đã thẳng một đường xuống tới hoàng tuyền rồi. Quách Ngừ chẳng những có ý hại chết ta, lại còn khiến Ngọc Nga bị liên lụy như vậy, ta sao có thể không thù ghét à? Chỉ là dù cho nỗi hận trong lòng lớn tới đâu, ta vẫn không đành lòng đẩy ả vào thảm cảnh của Hồ Điệp phu nhân năm xưa. Ta biết mình mềm yếu, nhưng chút mềm yếu này ta lại chẳng nở rũ bỏ, vì ta hiểu nó chính là phần lương tâm còn sót lại trong ta. Lần này, nương tay với Quách Ngừ cũng xem như nương tay với chính lương tâm của mình.

Sau khi giao đơn thuốc mới cho Ngọc Thủy đưa đi Triều Lan cung, ta cũng đốt bỏ tờ đơn của Lâm Giang. Từ đây việc này không còn can hệ gì đến ta. Hoàng Hậu nương nương muốn giết người, xin tự xắn tay áo lên mà mài dao.

Hoàng Hậu nghe nói ta “kinh sợ quá mà sinh bệnh”, lại đã có thứ mình muốn, liền hào phóng cho ta nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Thời gian này, ta ngày ngốc ở trong cung, ngoài Trịnh Văn Anh ra thì không tiếp thêm ai khác.

Từ lúc nhìn thấy đôi phiến vĩ tước đùa nhau trên cành cây hôm đó, ta tự dung sinh tật thích nhìn ngắm chim chóc ngoài sân.

Đến ở trong Cẩm Tước cung đã lâu nhưng mãi đến khi Lâm Giang nói ta mới để ý, quả thực chỉ ở Cẩm Tước cung mới thấy một đám chim chóc ríu rít nhộn nhịp đến thế. Tiểu Phúc Tử biết được, đòi bắt bầy phiến vĩ tước này lại cho ta chơi nhưng ta không đồng ý. Phiến vĩ tước chỉ hoạt bát, sống động khi nó được tự do bay lượn trên tán cây cao. Đem bắt bỏ vào lồng thì sẽ chẳng khác gì một con chim gỗ cứng đờ vô vị. Bản thân ta đã chẳng được tự do, có gì phải lấy đi tự do của bầy chim nhỏ đó nữa.

Thế là ta tìm được thú vui mới, mỗi ngày đều bắt bọn Tiểu Phúc Tử bê hần một cái sạp nhỏ ra đặt dưới tán cây mát mẻ, ta ngồi ở đó cả ngày, mỗi lưng thì nằm nghỉ ngay tại đó luôn. Ngọc Thủy mang cho ta một ít thóc, ta bèn thử thả xuống sân, chẳng ngờ bầy phiến vĩ tước kia thực sự dám sà xuống ăn. Ban đầu chỉ một, hai con, về sau thấy không có gì nguy hiểm thì kéo đến cả đàn mười mấy con, vừa mổ thóc vừa chiu chít tranh nhau, rộn ràng cả một góc cung.

Lâm Giang cứ ba ngày tới một lần bắt mạch bình an cho ta. Nhân dịp này, ta nhờ hần châm cứu cho Ngọc Nga, giúp cánh tay nàng hồi phục lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Ngọc Thủy thấy tâm trạng nàng u uất, bèn đỡ ra ngồi với ta, chơi cùng bầy chim ồn ào kia, chẳng mấy chốc liền khá lên rất nhiều. Mấy con phiến vĩ tước ham ăn này hóa ra lại có năng lực thần kì khiến người ta phần nào quên đi gánh nặng trong lòng.

Người ta nói phiến vĩ tước rất dạn người, quả chẳng sai. Ta chỉ cho chúng ăn mấy ngày, chúng liền chẳng còn sợ ta nữa, thậm chí còn dám đậu lên tay ta mà xòe đuôi lú lo gi đó.

Hôm nay, đương lúc ta đang ngồi chồm hồm giữa sân, một tay cầm nắm thóc, một tay chậm chậm rướn về phía một con phiến vĩ tước có chùm lông ửng màu vàng mà ta gọi là Tiểu Hoàng, cố dụ dỗ nó cho ta sờ một chút thì Hoàng Đế đến. Hần chẳng thông báo, ta thì đang chăm chú “nài nỉ” Tiểu Hoàng nên không hay biết. Mãi đến khi bầy phiến vĩ tước tham ăn ở chung quanh ta đột ngột bay dạt qua một bên, ta quay người lại mới thấy Hoàng Đế hai tay chống hông, đang nhìn ta với vẻ mặt kì quái. Ta giật mình muốn đứng dậy hành lễ nhưng Hoàng Đế đã vội xua tay cản lại, có vẻ như hần cũng hứng thú với bầy chim dân dã này, không muốn ta dọa bọn chúng bay đi hết.

Hoàng Đế không nói năng gì, rón rén kéo long bào ngồi xổm xuống cạnh ta, lại còn xòe tay đến trước mặt ta. Ta bồng một nhúm thóc thả vào lòng bàn tay hần, hần liền mỉm cười, khẽ khàng thả vài hạt xuống đất. Đáng tiếc thay cho sự hớn hờ của Hoàng Đế, bầy chim chưa thấy hần bao giờ dĩ nhiên lạ người, chẳng dám lại gần mà chỉ đứng đàng xa rìa lông rìa cánh. Hoàng Đế tíu nghiu nhìn ta như muốn hỏi Trẫm làm gì sai. Bộ dạng của hần như mèo cụp đuôi, trông rõ buồn cười. Ta nín cười, cố không cười thành tiếng, liếc mắt ra hiệu cho hần nhìn mình rồi chậm chậm rải một ít thóc xuống đất. Bầy chim này đã quen ta, chẳng đợi ta thu tay về, bọn chúng đã nhanh nhẹn nhảy đến mổ thóc lia lịa. Khi ta xòe bàn tay ra, có một con chim nhỏ thậm chí dạn dĩ đến mức nhảy lên mổ nốt một hạt thóc còn sót lại, sau đó giương cánh rìa lông một cách đắc ý rồi mới bay đi.

Hoàng Đế tròn mắt nhìn ta thán phục. Đáng vẻ hần lúc này như đứa trẻ ham chơi, cũng có nét đáng yêu. Ta không muốn hần thất vọng bèn kéo bàn tay hần đến trước mặt mình, sau đó một tay giữ tay hần, tay còn lại nhẹ nhàng rải thóc xuống sân dẫn dụ đám phiến vĩ tước lại gần. Bọn nhóc tham ăn đó quả nhiên cứ đi theo mấy hạt thóc của ta từ đàng xa, càng lúc càng lại gần Hoàng Đế. Cuối cùng, còn một ít thóc, ta rải luôn vào lòng bàn tay hần. Bầy chim này giờ thấy hần ngồi im như tượng, không có vẻ đe dọa, quả nhiên có con bạo gan nhảy cả lên tay hần mà mổ thóc.

Trong thoáng chốc, tay Hoàng Đế cứng đờ rồi rất nhanh trở lại bình thường. Ta hết nhìn con phiến vĩ tước gan dạ đang say sưa mổ thóc trong tay Hoàng Đế, lại nhìn đến nụ cười ngây thơ sáng lạn trên mặt hần, trong lòng bất giác lập đi lập lại một suy nghĩ: Chim nhỏ ơi, vì tương lai cả hai ta, may nhất định không được đi đại tiện trên tay Vạn tuế gia đâu đấy!

May mắn cho ta, điều ta lo sợ không thành sự thật. Con chim nhỏ kia ăn xong liền rũ cánh bay đi chẳng thèm nhìn lại, thế nhưng nhiều đó cũng đủ làm cho Hoàng Đế vui vẻ lắm rồi. Hần phì cười, tay, trèo lên cái sạp gỗ của ta, nắm vắt chân một cách thoải mái. Đoạn nói:

“Nghe nói nàng kinh sợ đến đổ bệnh, xem chừng vẫn chưa đến nỗi nào.”

Ta cười hì hì, đến ngồi bên cạnh hắn:

“Nhờ phúc trách của Hoàng Thượng, thần thiếp đã khá nhiều rồi.”

Hắn chẳng đếm xia việc tay mình có sạch sẽ hay không, cứ thế véo má ta:

“Còn nói nữa! Nàng không chịu mở cửa ra xem, mấy ngày nay bên ngoài đã loạn đến mức nào, chỉ có mình nàng nhàn nhã như thế!”

Hậu cung vốn dĩ đã loạn rồi, không phải vì người nâng đỡ Quách Ngừ mới thành như vậy sao? Còn dám đến đây trách ta.

Ta lúc lắc đầu, muốn gỡ tay Hoàng Đế ra mà không được, đành toét miệng cười cầu hòa:

“Hoàng Thượng bảo thần thiếp nghỉ ngơi, thần thiếp không phải đang tuân lệnh hay sao?”

Hoàng Đế bấu môi, véo mạnh vào má ta một cái nữa rồi mới chịu buông tay. Ta bị đau lại chẳng dám làm gì, chỉ có thể ở trong lòng mắng hắn một trận. Hắn làm bộ không thấy vẻ mặt ảm ức của ta, đột ngột hỏi:

“Trẫm bảo nàng thêu túi thơm khác cho trẫm, đã làm chưa?”

“... Chưa ạ.”

“Đúng là lười nhác. Hết bệnh rồi thì ngày mai phải bắt tay vào làm ngay, không được chậm trễ.”

Hoàng Đế lườm ta, rồi chỉ tay lên trời, nói tiếp:

“Thêu cho trẫm hình này.”

Ta ngẩng đầu nhìn theo tay hắn mới thấy nơi tán cây trên đầu bọn ta có một đôi phiến vĩ tước đang quấn lấy nhau, xòe đuôi chao lượn riu rít giữa những cành cây xanh ngắt, vừa vui vẻ vừa ung dung tự tại.

Lòng ta hơi xao động, nhưng lại có một ý nghĩ khác mãnh liệt hơn ủa đến, khiến ta phải nhắm mắt không biết bao nhiêu lần: Hai vị tiểu bằng hữu, vì tương lai của tất cả chúng ta, ngàn vạn lần không được đại tiện lên đầu Vạn tuế gia đầu đấy!

Chú thích:

Phiến vĩ tước: chim sẻ đuôi quạt (chim rẻ quạt)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Thời gian cứ nhàn nhạt trôi qua.

Chừng đầu mười hôm sau, Linh Lung các truyền ra tin Quách Ngừ đột ngột phát bệnh lạ, toàn thân nổi mụn nhọt. Ban đầu chỉ có vài nốt lưa thưa, về sau càng lúc mụn càng dày, chỉ trong vài ngày đã lan khắp mặt mũi. Quách Ngừ kinh hoàng, thái y cũng tái mặt. Thế nhưng chuyện này là do Hoàng Hậu sắp đặt, Thái y viện đương nhiên không dám khám ra bệnh gì, chỉ mập mờ nói do thời tiết thay đổi rồi kê vài thang thuốc thanh nhiệt tiêu độc thường thường. Quách Ngừ uống thuốc mãi không khỏi bệnh, bộ dạng nghe đâu vô cùng thảm hại. Cuộc sống ở Hậu cung vì thế mà có thêm vài chuyện náo nhiệt. Ban đầu nghe nói Quách Ngừ nổi mụn nhọt toàn thân, mấy nữ tử ở đây ai nấy đều hào hứng hẳn lên. Cả Liễu Yến Yến lẫn đám người Dương Quý cơ, Quỳnh Thục nghi, Giang Tần đều lần lượt kiểm có đến Linh Lung các thăm hỏi, cốt yếu là để xem Quách Ngừ đã thảm đến mức nào. Chuyện mà đám phi tử tán dóc mỗi buổi sáng chuyển từ gấm vóc lụa là, trang sức, son phấn sang việc hôm nay Quách Uyển nghi đã nổi thêm mấy cái mụn. Còn có người cá cược xem ngày mai Quách Uyển nghi lại nổi thêm mấy cái mụn. Từ ngày Quách Ngừ đổ bệnh, Hoàng Đế không còn lui tới Linh Lung các nữa. Lý Thọ có đưa đồ sang thăm bệnh một lần nhưng cũng chỉ là làm cho có hình thức thôi. Bởi vậy tâm tình của Liễu Yến Yến cực kì tốt, mỗi ngày đến thỉnh an đều ăn vận xinh đẹp, cười tươi như ngàn hoa nở rộ, thậm chí còn có lần nói đùa với cả ta, khiến ta không khỏi nổi da gà.

Hậu cung vui vẻ, Hoàng Hậu đẹp lòng, thiên hạ thái bình.

Cho đến hơn một tháng sau, cảnh thái bình thịnh thế đó đột nhiên chấm dứt. Sự việc bắt nguồn từ một ngày nắng ảm áp, Dương Quý cơ và Giang Tần vui vẻ khoác tay nhau đi đến Linh Lung các xem trò vui, vậy mà lúc trở ra, mặt mũi cả hai người đều xám ngoét không còn giọt máu. Từ trong cung bắt đầu lan truyền tin đồn Quách Uyển nghi bị quả báo cho nên mụn nhọt trên người chẳng những càng ngày càng dày đặc mà còn khoét sâu đến tận xương da thịt máu mủ lẫn lộn, không còn hình dạng con người nữa. Sự vui vẻ ban đầu khi Quách Ngừ mới đổ bệnh dần dần tiêu tán, Hậu cung chìm trong

hoảng loạn. Người chưa biết thì khăng khăng đòi tới xem tận mắt, kẻ thấy tận mắt rồi thì sợ đến ngã bệnh. Dần dần, có người bắt đầu liên kết chuyện Quách Ngự bị bệnh lạ với chuyện ta bị người thả rắn độc lên giường, thế là sinh ra vài lời đồn kì bí, lại bới lên cả những chuyện cũ. Lời đồn thì nhiều nhưng nội dung đại khái cũng chỉ có một: Quách Uyển nghi khi còn là Thường tại từng đắc tội Hòa phi, bị Hòa phi trách phạt nên đem lòng oán hận. Đến khi đắc sủng, Quách Uyển nghi bèn đem chuyện cũ đem pha bên tai Vạn tuế gia, chẳng ngờ Hòa phi thủ đoạn cao siêu, Quách Uyển nghi không những không báo được thù lại còn bị phạt. Thù cũ thù mới chồng chất, Quách Uyển nghi trong lúc nóng giận, nghĩ ra hạ sách thả rắn độc hòng hại chết Hòa phi. Đáng tiếc Hòa phi lại cao tay hơn. Kết cục Quách Uyển nghi thua đến thảm hại, dở sống dở chết.

Câu chuyện ân oán tình thù này càng đồn đại càng trở nên li kì, mang tâm cỡ thâm cung bí sử. Trước tình thế này mà Hoàng Hậu vẫn bình chân như vại, chỉ lệnh đóng cửa Linh Lung các để Quách Ngự tĩnh dưỡng. Còn ta dù bề ngoài ung dung như không có chuyện gì nhưng trong lòng từ lâu đã chẳng được yên.

Thực ra ta không sợ những tin đồn nhảm nhí này. Ở trong cung chẳng có mấy người thực sự tin, bọn họ cũng chỉ là kiếm chút chuyện nói cho vui miệng mà thôi. Mỗi ngày thêm vài lời đã kích, ta cứ cười cười làm như không hiểu là được. Chuyện khiến ta lo lắng là bệnh tình của Quách Ngự. Về lí mà nói, ta đã giảm lượng độc chính lại, cùng lắm cũng chỉ nổi mụn nhọt ngoài da vài tháng là khỏi, sao có thể trở nên tệ thâm như vậy? Chẳng lẽ vì Quách Ngự từng mấy thứ thuốc độc hại để thay đổi diện mạo nên cơ thể yếu hơn người thường? Hay là còn nguyên do nào khác? Nghi vấn này cứ luẩn quẩn trong đầu ta, nhưng vì ta đã bỏ sót một chi tiết cho nên nghĩ mãi cũng không thông.

Phải đến lúc Linh Lung các truyền ra tin Uyển nghi Quách thị qua đời, ta mới ngộ ra mảnh ghép mình vẫn luôn bỏ sót.

Tin này truyền ra đúng lúc chư phi đang dự lễ thỉnh an ở Triều Lan cung.

Quách Ngự không qua khỏi vốn là điều đã được đoán trước nên không mấy ai ngạc nhiên, hầu hết chỉ nói vài câu thương cảm xã giao hờ hững.

Triệu Lam Kiều lại mất thêm một quân cờ nhưng cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ nhìn ta cười ản ản:

“Bình thường Quách thị luôn có hiềm khích với tỷ tỷ. Bây giờ nàng ta chết rồi, tỷ tỷ lại được ngủ ngon, chẳng phải lo trong chốn có thứ gì kì quái.”

Cái chết của Quách Ngự khiến ta hơi dao động, có điều chút dao động đó chẳng đủ làm ta mất bình tĩnh. Ta cụp mắt nhìn chung trà trên tay, thản nhiên cười:

“Trước kia thần thiếp chỉ có duyên gặp Quách Uyển nghi một lần, từ đó về sau vẫn chưa từng tái kiến, sao có thể có hiềm khích gì? Cầm Tước cung nhiều cây cối, khó tránh có vài con vật nhỏ lạc vào.”

“Ồ, nếu thế mấy lời đồn kia đều là nhảm nhí rồi.”

“Đức phi nương nương sáng suốt, đúng là nhảm nhí cả.”

“Dù sao thì tỷ tỷ cũng nên cẩn thận. Cầm Tước cung nhiều cây cối, không chừng sẽ lại có vài con vật khác đi lạc đấy.”

“Nương nương dạy phải, thần thiếp xin ghi nhớ trong lòng.”

Mặc kệ Triệu Lam Kiều nói xiên nói xỏ thế nào, ta vẫn cứ trung ra dáng vẽ bánh gạo dẻo quẹo, bóp không bể, đè không nát. Triệu Lam Kiều đắm bị bông một hồi, xem chừng đã mất hứng liền hừ lạnh một tiếng, không thèm đá động đến nữa.

Lễ thỉnh an kết thúc, Hoàng Hậu giữ ta ở lại. Chuyện như vậy vẫn thường xảy ra nên chẳng ai lấy làm lạ. Chỉ có Trịnh Vân Anh quanh quẩn một hồi thấy Hoàng Hậu không đá động đến mình đành tui ngui ra về. Mấy chuyện dơ bẩn thế này Hoàng Hậu tất nhiên không đánh lòng để Trịnh Vân Anh nghe đến.

Đội người khác đi cả rồi, Hoàng Hậu mới rời ghế phượng, bước đến đặt tay lên vai ta, dịu giọng hỏi:

“Nguyệt nhi, muội không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu, khẽ mỉm cười:

“Quyết định của tỷ tỷ, muội không có gì thắc mắc.”

Đôi mắt đen láy như hắc cảm thạch của Hoàng Hậu thăm thẳm xoáy vào ta, một hồi sau nàng mới cất tiếng thờ dài:

“Ta biết, lòng dạ muội lương thiện, cho nên những việc không lương thiện, ta đã thay muội làm rồi. Cái chết của Quách thị không phải do muội, muội không cần nặng lòng.”

Nhìn thấy ta vẫn cúi đầu lặng yên, Hoàng Hậu lại dịu dàng khuyên giải:

“Muội có thể trách ta, ta bằng lòng để muội trách, chỉ cần muội đừng để trong lòng. Lúc này, giữa hai người chúng ta không thể có khúc mắc được.”

Bàn tay của Hoàng Hậu rất đẹp, từng ngón đều trắng nõn nà, thon dài mảnh dẻ, vậy mà để trên vai ta lại có cảm giác nặng như thái sơn đè xuống.

Phải, nút thắt mà ta bỏ sót lâu nay chính là Hoàng Hậu. Người như nàng ấy làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng ta? Đơn thuốc ta đưa cho nàng, nhất định nàng đã sai thái y nghiên cứu trước, sau đó lại tăng đủ liều lượng độc lên. Vậy mà khi đó ta chẳng nghĩ được điều này. Ta đã quá tham lam, muốn giải

quyết phiền phức nhưng cũng muốn chừa cho Quách Ngừ một con đường sống, lại còn muốn bảo vệ Lâm Giang, kéo Hoàng Hậu xuống nước.

Kết cục bây giờ cũng không tệ, phiền phức không còn, Lâm Giang không bị liên quan, Hoàng Hậu phải tự mình lội xuống vũng nước dơ này, có sao ta lại không vui nổi?

Nhưng Hoàng Hậu nói cũng không sai. Lúc này ta và nàng không thể có bất cứ khúc mắc nào. Khi trước Hoàng Hậu tỏ ý muốn diệt Quách Ngừ, vậy mà ta lại đưa cho nàng một đơn thuốc chỉ có tác dụng khiến người ta nổi mụn vài tháng. Hành động này của ta phần nào đã là chống đối Hoàng Hậu rồi. Nàng không trách ta đã may mắn. Nếu ta cứ không lên tiếng, Hoàng Hậu nhất định nghĩ ta oán giận, bắt mẫn nàng. Vì vậy dù chẳng muốn, ta vẫn phải mở miệng nói:

“Muội hiểu nỗi khổ tâm của tỳ, sao có thể trách tỳ. Chỉ là lúc đó, muội nghĩ Quách thị không đáng chết cho nên mới nhẹ tay... Thực ra muội không có ý chống đối tỳ đâu.”

Hoàng Hậu nở nụ cười ấm áp, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta:

“Muội đã hiểu khổ tâm của ta, ta dĩ nhiên cũng hiểu thành ý của muội. Nhưng mà cái chết của Quách thị thực ra không oan uổng đâu.”

Ta mơ hồ đưa mắt nhìn nàng:

“Tỳ tỳ...”

Hoàng Hậu cười nhẹ một tiếng:

“Có chuyện này muội cũng nên biết. Du Thường tại đêm qua đã chết rồi.”

“Cái gì?”

Ta giật bắn người, suýt chút đánh đổ chung trà trên bàn. Du thị tuy bị Quách Ngừ đánh cho một trận liệt giường nhưng chẳng phải đã được Hoàng Hậu cho thuốc chữa trị rồi sao? Về sau cũng không nghe nói Quách Ngừ tìm nàng gây sự nữa, sức khỏe đáng lẽ phải chuyển biến tốt rồi, sao tự nhiên lại chết?

Hoàng Hậu đỡ chung trà bị ta làm rung rinh, đặt qua một bên, nói tiếp:

“Ta cũng cảm thấy kì lạ nên đã cho Xuân Linh đi Sương đình điều tra ngay trong đêm qua. Kết cục phát hiện trong thuốc bôi trị thương của Du Thường tại có trộn bột ớt. Vết thương chưa lành lại bị bôi thêm bột ớt vào đau đớn đến mức nào kia chứ? Du thị hẳn là chịu không nổi mà lăn lộn, làm rách vết thương ra. Bọn nô tỳ lại cứ lấy thứ thuốc ấy bôi thêm vào, cuối cùng vết thương rách toác, làm độc lở loét đáng sợ. Du thị chết cũng đau đớn không thua kém gì Quách thị đâu.”

Ta nghe mà sững sờ, sống lưng chợt lạnh đi.

“Quách thị vì sao phải làm vậy? Du thị vốn đã không còn tích sự gì...”

Hoàng Hậu mỉm cười lạnh lùng:

“Du thị chẳng còn tích sự gì, ai lại muốn hại nàng ta? E là chỉ có kẻ lòng dạ hẹp hòi như Quách thị mà thôi. Quách thị đối với Du thị tàn độc như thế, hằng ngày còn bắt Liên thị đến hầu như cung nữ hạ đẳng, lại thả rắn độc muốn hại chết muội, muội còn nghĩ ả không đáng chết sao?”

“Cũng là muội suy nghĩ không chu toàn, không nhìn thấy được con người nàng ta.”

“Vậy nên muội không có gì phải áy náy. Đi đến bước này cũng là do ả tự tạo nghiệp thôi.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu với Hoàng Hậu, khoe môi khẽ cong lên thành một nụ cười mờ nhạt.

Quách Ngừ tạo nghiệp. Vậy chẳng lẽ việc ta làm không phải cũng là tạo nghiệp sao?

***

Quách Ngừ được an táng ngay sau đó, truy phong làm Uyển dung, chôn trong lăng phi tần. Du thị chưa từng được sủng hạnh, không thể truy phong nhưng Hoàng Hậu vẫn rộng lượng an táng nàng ta theo lễ chế Quý nhân. Ở trên triều, Hoàng Đế cũng thăng chức cho huynh trưởng hai người bọn họ. Mọi chuyện tạm xem là ổn thỏa. Chuyện náo nhiệt ở Hậu cung luôn không ít, cái chết của một Uyển nghi mới đắc sủng và một Thường tại vô danh cũng chẳng làm chỗ này chấn động được bao lâu. Những việc náo nhiệt khác lại bắt đầu chiếm chỗ.

Tháng tám năm Quang Nhật thứ sáu, Hoàng cung tắt bật chuẩn bị yến tiệc trung thu.

Trung thu vốn dĩ là dịp gia đình đoàn viên, thế nhưng Hoàng Đế lại sinh ra đúng vào đêm trung thu. Thế nên gia yến trung thu hóa thành quốc yến mừng thọ Hoàng Đế. Bởi vì là quốc yến cho nên không chỉ Hậu cung mà triều thần cũng sẽ vào cung tham dự. Ngày hôm ấy, tất cả các vị đại thần trong triều và cả sứ thần các nước lân cận đều có mặt nên đương nhiên không thể có sai sót gì. Hoàng Hậu vì việc này mà bận đến tối mịt, cả ngày lo đôn đốc Ti Lễ phòng. May mà ta không rảnh lễ nghĩa nên mấy việc này Hoàng Hậu muốn nhờ cậy ta cũng chẳng được. Hoàng Hậu bận rộn không có thời gian tán

gấu, lễ thỉnh an mỗi ngày cũng chỉ đến chào cho có mà thôi. Ta tuy chẳng phải làm gì nhưng cũng không được rảnh rỗi. Mỗi ngày ta đều phải chăm chỉ thêu túi thơm cho Hoàng Đế, chẳng biết đã làm hỏng bao nhiêu cái, đến tận hôm nay đã là mười bốn ta mới thêu xong một cái hoàn chỉnh. Theo ý Hoàng Đế, trên mặt túi ta thêu hình một đôi phiến vĩ tước chao lượn trên cành cây. Đôi chim này Ngọc Thủy vẽ mẫu cho ta vốn rất đẹp, nhưng vì mũi thêu của ta quá thô kệch nên khi thêu xong liền có cảm tưởng hai con phiến vĩ tước này như bị béo phì, thân mình tròn vo, chẳng còn thấy sự thanh nhã của nét vẽ đâu nữa. Chẳng qua là thời gian gấp gáp, cứ mấy ngày Hoàng Đế lại cho Lý Thọ đến đưa bánh này nước nọ, thực chất là để đố thúc không cho ta lười biếng, thế nên ta đành tạm hài lòng với đôi phiến vĩ tước béo ú này mà thôi.

Mãi đến buổi chiều ngày mười bốn, lễ phục của ta mới được đưa đến. Ta nghĩ Ti Chế phòng mấy ngày này cũng bận rộn nên không nói gì. Trước nay ta đều không thích khó dễ kẻ khác, những việc nhỏ có thể bỏ qua ta đều bỏ qua. Chỉ đáng tiếc sự khoan dung đó lại bị người ta lợi dụng để giờ trò.

Lễ phục phi tần nhất phẩm của ta là hai lớp váy dài bằng gấm màu xanh ngọc, bên ngoài có áo khoác đuôi không tước bằng sa mỏng. Trên thân váy thêu họa tiết hoa và mây cách điệu, uốn lượn tinh tế, vừa nhìn vào đã thấy hài lòng. Chính vì quá yêu thích những hình thêu tỉ mỉ trên áo, ta mới ngồi xem cẩn thận từng chi tiết, mà cũng nhờ xem xét cẩn thận, ta mới phát hiện ra hình thêu viền trên tay áo của ta thực ra là phượng hoàng chín đuôi.

Phát hiện này làm lòng ta lạnh đi, thậm chí không dám tin vào mắt mình, ta phải gọi Ngọc Thủy:

“Ngọc Thủy, ngươi lại đây xem. Cái này rốt cuộc là hình gì?”

Khi ấy, Ngọc Thủy đang sắp xếp trang sức và đồ dùng sẵn sàng cho triều hội sáng ngày mai, nghe ta gọi bèn tiến đến cúi đầu nhìn vào phần tay áo ta đang cầm. Quả nhiên, Ngọc Thủy ở trong cung đã lâu, chỉ vừa nhìn qua đã tái mặt:

“Chủ nhân, đây là phượng hoàng chín đuôi! Thứ này người tuyệt đối không thể mặc!”

Phượng hoàng chín đuôi là loại họa tiết chỉ có chính cung Hoàng Hậu mới được sử dụng.

Ta cắn chặt răng, cố kiềm chế mong muốn xé nát chiếc váy trong tay, gằn giọng:

“Xem ra Ti Chế phòng không thích ta rồi.”

Ngọc Thủy thấy sắc mặt ta không tốt, liền giành lấy bộ lễ phục, hẳn là sợ ta trong lúc nóng giận không nhận được mà xé đi. Nàng dè dặt nhìn ta:

“Lễ phục của phi tần nhất phẩm đều do nữ quan Chương sự tự tay làm, sau đó trình lên Ti trưởng xem lại. Thật không ngờ bọn họ dám làm ra chuyện này... Nhưng lúc tiếp nhận lễ phục, Ngọc Nga chẳng phải đã kiểm tra rồi sao? Lễ nào...”

Ta mím môi, lặng lẽ lắc đầu:

“Không phải Ngọc Nga có ý đâu.”

Nói rồi chỉ vào họa văn phượng hoàng chín đuôi trên tay áo mà nói tiếp:

“Ngươi nhìn đi, dải hoa văn cách điệu này thêu bằng chỉ sẫm màu, mới nhìn vào rất giống không tước. Nếu không xem kỹ phần mào và phần đuôi thì không thể nhận ra sự khác biệt. Ngọc Nga vào cung chưa lâu, lại chưa từng tiếp xúc với lễ phục nên khó mà phân biệt được. Đừng nghĩ oan cho nàng.”

Không tước và phượng hoàng vốn rất giống nhau nhưng về ý nghĩa lại khác một trời một vực. Cũng nhờ ta lớn lên trong Hậu cung, từ nhỏ đã nhìn quen mắt mới có thể nhận ra.

Ngọc Thủy còn chưa kịp đáp lại, đã nghe ngoài cửa có tiếng rơi vỡ loảng xoảng. Ngọc Nga sắc mặt tái nhợt, đang đứng ngây người nơi ngưỡng cửa, kỷ trà lăn lóc dưới chân nàng, có lẽ đã nghe thấy mọi chuyện.

“Vào đây, bản cung không trách ngươi đâu.” Ta thở dài, vội gọi Ngọc Nga.

Ngọc Nga nghe ta nói vậy liền òa khóc, chạy đến quỳ sụp dưới chân ta, dập đầu lia lịa:

“Nô tỳ đáng chết! Đều tại nô tỳ ngu dốt! Nô tỳ hại chủ nhân rồi!”

Ta tắc lưỡi một tiếng, cúi người đưa tay chặn ngang trán Ngọc Nga, không cho nàng lạy nữa:

“Bản cung biết ngươi không cố ý. Đừng như thế nữa, giờ chúng ta hãy nghĩ cách giải quyết việc này đã.”

Ngọc Thủy e dè nói khẽ:

“Hay chúng ta trả lại Ti Lễ phòng, bắt bọn họ chịu trách nhiệm?”

Ta lắc đầu, gạt đi:

“Không được. Lúc chiều nhận đồ đã không có ý kiến gì, bây giờ sao nói được nữa? Cho dù ép bọn họ nhận về, họ đã có ý hại ta, lẽ nào lại tình nguyện sửa giúp ta? Bất luận là lỗi của ai, chỉ cần đến sáng ngày mai mà ta không có lễ phục mặc dự triều hội thì đều trở thành lỗi của ta cả.”

Ngọc Nga lau nước mắt, sụt sịt hỏi:

“Chủ nhân, hay chúng ta... đến báo cho Hoàng Hậu nương nương, nhờ Hoàng Hậu nương nương trợ giúp?”

Ta suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu:

“Hoàng Hậu nương nương bận như thế, không có thời gian giải quyết chuyện này cho ta đâu.”

Ngọc Thủy lại nói:

“Hay chủ nhân giả ốm, tránh qua lúc này là được?”

“Sáng nay vẫn mạnh khỏe, sao qua một đêm mà ốm đến mức đó được? Và lại đây còn là thọ yến của Hoàng Thượng, không thể không đi.”

Bấy giờ, trên mặt Ngọc Nga và Ngọc Thủy đều ngập tràn lo âu. Lòng ta cũng rối như tơ vò. Kẻ lần này ra tay với ta thực quá cao minh. Cứ nghĩ Hoàng Hậu đã nắm Thượng Cung cục trong lòng bàn tay, thật không ngờ Ti Chế phòng đã bị kẻ khác khống chế từ trước. Hậu cung này đúng là biến hóa phi thường.

Bất chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, ta ngẩng đầu nhìn Ngọc Thủy mỉm cười:

“Theo quy chế thì phi tần nhất phẩm đã có thể dùng hoa văn phượng hoàng rồi, đúng không?”

Ngọc Thủy lập tức hiểu ý ta, reo lên:

“Đúng rồi! Chỉ cần không phải chín đuôi là được!”

Ngọc Nga cũng vui mừng nói:

“Phải đấy, chúng ta tháo bớt đuôi của mấy con phượng hoàng này đi, sau đó thêm chồng thứ khác lên...”

Nói đến đây, sự hào hứng của Ngọc Nga đột nhiên chuyển thành lo lắng:

“Nhưng... Tay của nô tỳ đã không còn như xưa... Tháo chỉ thì không thành vấn đề, nhưng thêm... e là không được... Một mình Ngọc Thủy sợ không thể sửa kịp trong đêm nay...”

Lời Ngọc Nga cũng có phần đúng. Tay áo này rộng đến nửa thước, mỗi bên cũng viền đến cả trăm con phượng hoàng nhỏ xíu. Việc này không những đòi hỏi kỹ thuật thêu phải tinh xảo tương ứng với người đã thêu bộ lễ phục này mà còn phải thật cẩn thận không được sai sót. Một mình Ngọc Thủy không có cách nào làm kịp.

Ta nhắm mắt, cân nhắc một hồi rồi nói:

“Đi mời Tả Tiểu Thư đến cho ta.”

Ngày Tả Thu Dung tiến thân Thượng Cung cục, ta đã dặn dò nàng nếu gặp rắc rối gì nhất định phải báo cho ta biết. Không ngờ người gặp rắc rối trước lại là ta.

Ngọc Thủy rành rẽ đường đi trong cung, ta để nàng đi đường tắt mời Tả Thu Dung đến để không bị chú ý. Sự việc gấp rút, Tả Thu Dung vừa nghe Ngọc Thủy nói ta gặp chuyện liền thay y phục cung nữ, khoác áo choàng cầm đầu đi một mạch đến Cẩm Trúc cung.

Hai người bọn ta lâu ngày mới gặp mặt, nhưng thời gian hàn huyên cũng chẳng có. Tả Thu Dung nghe ta nói xong, chỉ ngồi nghỉ một chút cho đỡ mệt, nói một câu: “Nguyệt nhi yên tâm” rồi liền bắt tay vào sửa áo cho ta.

Đêm hôm ấy, phòng nghỉ của ta thấp đèn sáng rực, bốn người cùng ngồi dưới đèn. Ta và Ngọc Nga cầm kéo nhỏ tháo của mỗi con phượng hoàng một cái đuôi. Ngọc Thủy và Tả Thu Dung thêu vào chỗ cái đuôi vừa bị tháo một cụm mây cong cong che đi phần vải bị tháo chỉ nham nhỏ. Nói thì dễ nhưng làm thì vô cùng gian khổ. Hình thêu rất nhỏ, khi dùng kéo cắt chỉ phải cực kì tập trung, chỉ sơ sẩy một chút sẽ cắt phạm vào vải làm hỏng cả bộ lễ phục. Việc cắt chỉ đã khó như vậy, công đoạn thêu chèn lên trên dĩ nhiên là khó khăn gấp bội. Ngọc Thủy và Tả Thu Dung đều là những tú nương tay nghề cực cao nhưng chỉ mới thêu được nửa tay áo, lưng đều đã mướt mồ hôi. Chúng ta vốn thân thiết nhau, bình thường mỗi lúc ở cạnh nhau đều sẽ nói chuyện luôn miệng. Thế nhưng lúc này, ai nấy đều căng thẳng tột bậc, chẳng người nào nói nổi một lời. Từng canh giờ trôi qua như những tảng đá đè nặng lên trái tim ta.

Thoáng chốc, bầu trời phía đông ngoài cửa sổ đã hừng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 46

Ngày mười lăm tháng tám năm Quang Nhật thứ sáu, thọ yến của Hoàng Đế Tống Chiêu Huy và yến tiệc đoàn viên trung thu được kết hợp tổ chức một thể, hoàng cung Bách Phụng vì vậy mà nhộn nhịp còn hơn lễ tết.

Ngày hôm nay, Hoàng Đế tròn mười tám tuổi. Tuy không phải đại thọ, sử thần các nước mang quà đến chúc mừng cũng chỉ là hàng quan lại, không có hoàng tộc nhưng lễ tiếp đón vẫn phải làm long trọng đúng quy củ. Lễ tiếp đón sử thần do đích thân Hoàng Đế chủ trì, thực hiện ở khoảng sân lớn phía trước điện Cát Tường. Hậu cung cũng phải có mặt từ sớm. Hoàng Đế ngồi ở bàn lớn chính giữa sân, Hoàng Hậu và Thái Hậu ngự ở hai bên. Nhiều ngày không gặp, Thái Hậu trông xanh xao hơn trước một chút, chỉ ngồi lặng lẽ ở đó mà không nói lời nào. Có lẽ thời tiết thay đổi làm ảnh hưởng đến bệnh khớp của bà, tâm tình cũng vì thế mà không được tốt.

Đây là lần đầu tiên ta thấy bộ dạng hoàn toàn nghiêm túc của Hoàng Đế. Hắn mặc long cổn màu đen, thân áo thêu hình “kim long tại thiên”, hai ống tay áo cũng thêu kín hoa văn rồng phượng. Áo phủ ngoài đỏ thẫm, trang trí họa tiết bát cát tường. Mười hai sợi tua ngọc rủ dài từ chiếc mũ bình thiên gần như che khuất gương mặt khiến ta không nhìn rõ được biểu cảm của hắn, nhưng chỉ riêng tư thế ngồi thẳng lưng kia thôi thường ngày đã khó thấy rồi. (1) Nhiều khi ta cứ nghĩ mãi, không biết tên tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt.

Hôm nay Hoàng Hậu cũng ăn mặc rất nghiêm trang. Phụng bào trên người nàng may từ vải sa nam, trên có thêu hình cừu phụng và tán vân, càng tôn thêm nét hiền từ, đoan chính cần phải có của một vị quốc mẫu.

Đế Hậu cùng ngồi một chỗ cười nói hòa hợp tạo cho người khác cảm giác triều chính và hậu cung hết sức ổn định, yên bình. Chính ta nhìn vào cũng cảm thấy mừng thay cho thiên hạ. Thế mà ở phía trước mặt ta, Liễu Thực phi nương nương lại hình như không nghĩ như vậy.

Vị trí ngồi được xếp theo địa vị cho nên bên phía hậu cung, dãy ghế đầu tiên tất nhiên thuộc về Thục phi Liễu Yến Yến và Đức phi Triệu Lam Kiều. Ta ngồi ở hàng thứ hai dành cho phân vị phi cùng với Trịnh Vân Anh và Minh Âm. Khoảng cách hai dãy khá gần, nhờ thế nhất cử nhất động của Liễu Yến Yến ta đều nhìn thấy cả. Liễu Yến Yến có một tật xấu là quá ghen tuông. Bất luận Hoàng Đế gần gũi nữ tử nào, nàng ta cũng đều sẽ nổi giận. Chỉ tiếc nữ tử đang ngồi sát bên Hoàng Đế kia là chính cung Hoàng Hậu, Liễu Yến Yến không có tư cách, càng không có gan ghen với người đó cho nên chỉ đành ngồi ở đây hậm hực trút giận lên đĩa điểm tâm. Dáng vẻ hậm hậm bẻ nát từng cái bánh một của Liễu Yến Yến thực sự rất buồn cười, cho nên Triệu Lam Kiều ngồi bên cạnh đã không nhịn được mà phì cười một tiếng. Liễu Yến Yến vốn chờ có người để trút giận, lập tức quắc mắt nạt Triệu Lam Kiều:

“Ngươi cười cái gì?”

Chẳng ngờ Triệu Lam Kiều lại chỉ thu lại nụ cười, uyển chuyển tránh đi sự khiêu khích của Liễu Yến Yến:

“Thần thiếp chỉ là nhớ lại một vài chuyện thôi.”

Liễu Yến Yến chẳng ngờ Triệu Lam Kiều tự nhiên bị nạt nộ như thế ở chỗ đông người mà vẫn có thể nhún nhường, nhất thời ghen tức. Nếu là người khác chưa chắc Liễu Yến Yến sẽ buông tha nhưng người này lại là Triệu Lam Kiều. Nàng ta chẳng những là quý nữ Triệu thị, phân vị cũng chẳng thấp hơn Liễu Yến Yến bao nhiêu mà bây giờ đang là đại lễ, huynh trưởng Triệu Hòa của nàng ta cũng đang ngồi ở hàng đầu bên phía triều thần. Liễu Yến Yến đành phải ngậm miệng. Tính ra hai người này vốn chẳng ưa nhau, thêm nữa, sau sự việc Triệu Lam Kiều nâng đỡ Quách Ngữ tranh sủng, Liễu Yến Yến càng thêm căm ghét Triệu Lam Kiều. Mọi quan hệ giữa hai người càng lúc càng xấu, mỗi lần gặp nhau đều như nước sôi lửa. Có điều hôm nay là ngày trọng đại, Liễu Yến Yến dẫu càn quấy đến đâu cũng không dám làm loạn vào lúc này nên chỉ có thể dùng ánh mắt hừng hực lửa căm thù mà nhìn Triệu Lam Kiều. Trái lại, Triệu Lam Kiều như chẳng để tâm đến Liễu Yến Yến, cứ thản nhiên uống trà, ăn điểm tâm. Liễu Yến Yến thấy Triệu Lam Kiều phớt lờ mình, sát khí càng tỏa ra dữ dội. Trước tình cảnh ấy, mấy người ngồi sau bọn ta đều sợ đến run người, chẳng ai dám hó hé một lời nào, chỉ sợ không dung mang họa. Ngay đến Trịnh Vân Anh luôn thích nói cười cũng im thin thít.

Đoàn sử thần vẫn chưa thấy bóng dáng, trà nước trên các bàn đang dần vơi đi thì có cung nữ bưng ấm trà mới đến. Vì tính chất trọng đại của buổi lễ, cung nữ phục vụ đều là người ở Ngự tiền và mấy đại cung nữ bên Triều Lan cung điều đến. Chính vì vậy khi nhìn thấy một cung nữ lạ mặt trong đám người châm trà, lòng ta liền sinh nghi. Thấy cung nữ đó bưng bình trà tiến về phía mình, ta nghiêng đầu nhìn về phía khác, vờ như không để ý đến nhưng hai tai thì vênh lên, cố gắng tập trung nghe thật kỹ từng bước chân của nàng ta.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, dù đã cố kiềm chế nhưng nhịp bước vẫn hơi dồn dập, dù thấy nàng ta đang căng thẳng. Quả nhiên ta chẳng phải đợi lâu, vừa nghe tiếng đế giày trượt trên nền đá, ta xoay nhìn đã thấy cung nữ kia đã muốn ngã dúi về phía mình, khay trà trên tay cũng hướng thẳng ta mà bay đến. Đã có chuẩn bị từ trước nên chỉ trong tích tắc, ta đã xòe bàn tay đón lấy chiếc khay vừa bay đến, bình trà bên trên cũng theo chuyển động cổ tay ta mà xoay tròn mấy vòng nhưng vẫn yên vị trên khay, một giọt trà cũng không rơi ra ngoài.

Mấy năm ta học võ, tuy không thể gọi là giỏi giang gì nhưng đỡ lấy một bình trà cũng chưa phải là quá khó.

Cung nữ kia sau khi ngã xuống đất mà chẳng nghe chỗ ta có biến động gì, bèn ngẩng đầu nhìn lên. Khi thấy khay trà của mình đang an toàn nằm trên tay ta mà ta lại đang thản nhiên nhìn nàng mỉm cười, mặt của nàng ta liền tái đi.

“Nô tỳ vụng về, xin nương nương tha tội!”

Cung nữ kia chẳng bối rối lâu đã thuận thực cúi lạy ta lia lịa. Ta vẫn tỏ ra không có việc gì, nhắc ấm trà để xuống bàn của mình rồi trả lại cái khay cho nàng ta:

“Không sao, người đi đi.”

Sự việc diễn ra quá nhanh.

Mãi đến lúc này, Minh phi và Trịnh Vân Anh mới giật mình, đồng loạt hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Ta lắc đầu, trấn an hai người bọn họ:

“Không có gì đâu.”

Minh phi tỉnh ý, nhìn thấy cung nữ châm trà nọ quỳ dưới đất, lại thấy ta đang đưa trà khay cho nàng ta, liền hiểu ra, lo lắng hỏi:

“Nương nương không bị bỏng chứ?”

Trịnh Vân Anh nghe xong liền kinh hãi hỏi theo:

“Tỷ tỷ bị đổ trà lên người à? Đầu, đưa tay cho muội xem nào...”

Trên tay ta chẳng hề có giọt nước trà nào, nhưng nhìn ánh mắt ngập tràn lo âu của Trịnh Vân Anh lại thấy không đành lòng, bèn đưa một tay ra cho muội ấy yên tâm. Nào ngờ cung nữ kia thực to gan, dám thừa cơ hội ấy chụp lấy tay ta, luôn miệng nói:

“Nương nương có bị thương không? Nô tỳ thật đáng tội! Để nô tỳ xem...”

Nàng ta miệng vừa nói, tay vừa cầm chặt cổ tay ta, chỉ chực muốn tháo nếp gấp trên tay áo ta xuống.

Đúng là đến thật rồi.

Ta cười nhạt, lập tức thẳng tay hất nàng ta ra không chút khoan nhượng.

Nhờ ơn Triệu Lam Kiều, ở trong cung ta luôn có tiếng hiền lành nhân từ, thế nên dĩ nhiên cung nữ kia chẳng ngờ ta lại phản ứng thô bạo như thế. Bị ta bất ngờ hất ra, nàng ta ré lên một tiếng rồi loạng choạng ngã xuống đất. Thế là kinh động đến Thục phi và Đức phi ngồi phía trước.

Tâm tình Liễu Yên Yên đang không tốt, nghe thấy ồn ào liền quay lại xẵng giọng hỏi:

“Hòa phi làm cái gì mà âm âm thế? Không biết hôm nay là ngày gì hay sao mà lại làm loạn lên như vậy?”

Ta vội đứng dậy chấp tay thưa:

“Bẩm Thục phi nương nương, cung nữ này chỉ bất cẩn bị ngã thôi. Xin nương nương rộng lòng lượng thứ.”

Liễu Yên Yên lườm ta, mở miệng định mắng tiếp nhưng chưa kịp lên tiếng thì cung nữ kia lại quỳ mọp xuống đất, dập đầu nói lớn:

“Nô tỳ vụng về làm đổ trà ra áo Hòa phi nương nương... Nô tỳ đáng tội!”

Triệu Lam Kiều quan sát nãy giờ, dường như chỉ chờ câu này, lập tức đứng dậy bước lại chỗ ta, lo lắng hỏi:

“Bị đổ trà lên người sao? Hòa tỷ tỷ thật là... Việc nguy hiểm thế mà lại làm như không có gì... Tỷ tỷ không bị thương đó chứ?”

Nói rồi nhanh như chớp tóm lấy tay ta kéo lên cao như thể là để nhìn cho rõ, nhưng thực chất ngón tay lại đang luồn vào nếp gấp trên ống tay áo của ta.

Ta cười gượng, nhanh chóng rút tay lại:

“Thần thiếp quả thực không sao cả. Ấm trà vẫn còn nguyên đây, nương nương nhìn xem, nào có đổ ra ngoài đâu...”

Triệu Lam Kiều thấy ta có ý định rút tay về, lập tức dùng hết sức giữ chặt lấy. Tồn bao nhiêu tâm sức mới có được cơ hội tốt như vậy, nàng ta sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Tạ Thu Dung, Ngọc Thủy và Ngọc Nga vất vả đến tờ mờ sáng mới sửa xong hai tay áo cho ta. Tay nghề thêu của Tạ Thu Dung và Ngọc Thủy rất tốt, nhìn những dải mây thêu chen vào cạnh họa tiết phượng hoàng tám đuôi mềm mại sống động e rằng chẳng ai dám nghĩ nó chỉ mới được thêu vội trong một đêm. Ban sáng trước khi rời cung, ta đã kiểm tra kĩ lưỡng lại từng mũi thêu, cho dù người khác nhìn vào cũng không thể phát hiện bất cứ sai sót gì, nhưng suy nghĩ một hồi ta vẫn quyết định gấp phần viền đó lên.

Thử nghĩ mà xem, nếu kẻ nào đã có lòng dùng đám phượng hoàng chín đuôi này hại ta thì nhất định không bỏ qua cơ hội phơi bày thứ này. Hôm nay là ngày trọng đại, chẳng những bách quan tể tộ mà cả sứ thần các nước đều có mặt, nếu để lộ ra việc ta đại nghịch bất kính, có ý đồ lấn lướt Hoàng Hậu thì cái mạng nhỏ của ta dù là Hoàng Hậu hay Hoàng Đế cũng không cứu nổi. Vì vậy ta mới nãy ra ý định gấp tay áo lên, dùng kim nhỏ ghim cố định lại, kẻ nào muốn gỡ tay áo ta xuống thì kẻ đó chính là chủ mưu hãm hại ta.

Không ngoài dự đoán, kẻ có đủ bản lĩnh qua mặt Hoàng Hậu thao túng Ti Chế phòng còn có thể là ai khác ngoài Triệu Lam Kiều?

Đương lúc ta và Triệu Lam Kiều đang giảng co thì Liễu Yến Yến đã mắt kiên nhẫn, nhẫn mặt gắt lên:

“Đã không sao thì thôi. Đức phi, ngươi còn ở đó lôi kéo cái gì?”

Liễu Yến Yến không thích ta nhưng càng không thích Triệu Lam Kiều hơn. Trước tình thế này, trong lời nói vô thức có ý hơi nghiêng về phía ta.

Triệu Lam Kiều đương nhiên hiểu Liễu Yến Yến muốn kiểm chuyện với mình, nhưng con mồi đã dâng tới miệng muốn nài ta nhả ra còn khó hơn lên trời. Bởi vậy, Triệu Lam Kiều coi như không thấy ánh mắt rực lửa của Liễu Yến Yến, chỉ nhìn chăm chăm vào tay ta:

“Thực sự không sao chứ? Thật khiến muội muội đây lo lắng. . . A, ban nãy vẫn luôn cảm thấy tay áo tỷ tỷ hình như hơi ngắn. Muội còn cứ nghĩ Thượng cung cục sao có thể làm ăn tắc trách như vậy. Thì ra là bị vướng lên sao...”

Sự kinh ngạc trên gương mặt tú lệ của Triệu Lam Kiều nhìn qua rất chân thật. Bất giác ta tự hỏi vị Đức phi trẻ tuổi này đã lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào, thời thơ ấu đã trải qua những việc gì mà khả năng diễn kịch lại cao siêu như thế?

Nghĩ rồi ta lại tự nhủ quý nữ dòng chính thất của Triệu Tướng gia, cành vàng lá ngọc như thế thì có thể trải qua chuyện gì được? Có lẽ trên đời này thực có một loại người gọi là thiên tài.

Triệu Lam Kiều đã muốn đóng kịch, ta sẽ cùng nàng đóng cho trọn vẹn. Mắt thấy Triệu Lam Kiều định giật tay áo của mình xuống, ta liền lộ vẻ sợ hãi, muốn tránh né. Hành động ấy càng củng cố niềm tin trong lòng Triệu Lam Kiều, nàng ta càng giữ chặt lấy cánh tay ta, nhanh nhẹn giật phất nếp gấp trên tay áo xuống.

Cây kim nhỏ bị giật mạnh rơi ra, tay áo mềm mại buông xuống để lộ một dải họa tiết phượng hoàng tám đuôi giương cánh sống động giữa những dải mây bạc.

Sự sợ hãi trên mặt ta dần dần chuyển thành một nụ cười nhả nhặn còn vẻ đắc ý của Triệu Lam Kiều lại hóa thành kinh hoàng. Triệu Lam Kiều như thể không tin vào mắt mình, đôi mày đẹp còn hơi nheo lại, có lẽ muốn đếm cho thật kĩ số đuôi của mấy con phượng hoàng trên tay áo ta.

Tiếc cho nỗ lực của Triệu Lam Kiều, cho dù đếm đi đếm lại bao nhiêu lần thì mấy con phượng hoàng kia vẫn chỉ có tám cái đuôi.

Bàn tay Triệu Lam Kiều bỗng phát run rồi chậm chạp tuột khỏi cánh tay ta. Lúc này ta mới lễ phép đáp:

“Thực ra là thần thiếp chưa quen mặt loại lễ phục long trọng như vậy cho nên cảm thấy hơi vướng víu, đành mạo muội gấp tay áo lên một nếp để tiện cử động hơn, không phải là Thượng Cung cục tắc trách đâu.”

Triệu Lam Kiều vốn thông minh, rất nhanh liền hiểu ra kế hoạch không thành lại còn bị ta trêu chọc, ánh mắt trở nên sắc lạnh, giọng nói cũng thay đổi:

“Dù cảm thấy khó chịu thì cũng không thể làm vậy. Đây là lễ phục, chẳng phải thứ có thể tùy tiện muốn mặc thế nào thì mặc.”

Liễu Yến Yến bị phớt lờ từ ban nãy, lúc này đã giận đến nổi hai tai muốn bốc khói, liền đập bàn, quát lên:

“Hai người các ngươi không coi bản cung ra gì sao? Lôi lôi kéo kéo mãi chẳng ra thể thống gì cả! Ở đây còn có bản cung, bản cung chưa lên tiếng đã tới lượt Đức phi dạy dỗ kẻ khác nên mặc y phục thế nào à?”

Lần này Triệu Lam Kiều giờ trò lên lễ phục của ta, xem như đã đặt cược rất lớn. Sau việc này dù số phận ta ra sao thì Hoàng Hậu cũng sẽ phát hiện ra việc Tì Chế phòng bị thao túng, tất sẽ dọn dẹp gọn gàng. Về sau Triệu Lam Kiều muốn mua chuộc lại càng khó khăn hơn. Năm được Tì Chế phòng trong tay có rất nhiều lợi ích. Triệu Lam Kiều vì ta mà hi sinh lợi ích lớn lao như vậy, đúng là đã quá coi trọng ta rồi.

Cũng vì đã hi sinh quá lớn mà chẳng đạt được mục đích lại còn bị ta đem ra làm trò cười, Triệu Lam Kiều khó nén nổi lửa giận trong lòng. Thêm vào một Liễu Yến Yến ngông cuồng đứng một bên quát nạt, lửa giận của Triệu Lam Kiều thế là bén ra ngoài:

“Thần thiếp chỉ nói thế thôi. Thực phi nương nương muốn dạy dỗ ai thì cứ dạy dỗ kẻ đó, thần thiếp sao dám chen vào chứ!”

“Ngươi dám nói vậy với bản cung?”

“Nương nương dạy bảo, thần thiếp tất nhiên phải đáp lời rồi. Nếu không chẳng phải vô lễ lắm sao?”

“Ngươi!”

Triệu Lam Kiều và Liễu Yến Yến đều còn trẻ, xưa nay lại được nuông chiều, chuyện gì cũng theo ý các nàng. Bây giờ tự nhiên có việc trái ý xảy ra nên nhất thời tức giận không kiềm chế được cũng là phải lẽ. Cục diện giảng co giữa ta và Triệu Lam Kiều chuyển thành trận chiến của Triệu Lam Kiều và Liễu Yến Yến.

Triệu Lam Kiều dù có tức giận nhưng vẫn cố giữ cho giọng nói vừa đủ nghe, lời lẽ cũng không tính là bất kính, chỉ là bên trong có ý tứ mỉa mai mà thôi. Ngược lại Liễu Yến Yến càng nói càng tức tối, cuối cùng đã hóa thành quát tháo om sòm. Người ở chung quanh không biết từ lúc nào đều đã yên lặng hướng về phía này xem chuyện náo nhiệt. Ngay cả Hoàng Đế ngồi trên cao cũng phải lên tiếng:

“Thục phi và Đức phi đang nói chuyện gì ấy nhỉ?”

Liễu Yến Yến nghe Hoàng Đế nhắc đến mình vội giật bắn người, ấp ứng đáp:

“Thần thiếp... Là Đức phi, nàng ta...”

Trước mặt Đế Hậu và quần thần, Triệu Lam Kiều không dám cướp lời, Liễu Yến Yến vì vậy được lợi thế, vốn đang định kể tội thì thấy Minh phi nhìn nàng khẽ lắc đầu. Liễu Yến Yến liền tròn mắt nhìn lại, Minh phi không hề sợ hãi, vẫn kiên nhẫn lắc đầu. Liễu Yến Yến rất càn quấy nhưng cũng biết tâm kế của mình không bằng kẻ khác cho nên rất nghe lời khuyên giải của Minh phi. Minh phi đã ra hiệu nhắc nhở, nàng ta dù còn âm ức nhưng cũng thôi không làm âm lên nữa.

Liễu Yến Yến đang như hòn than nóng tự nhiên chỉ trong khoảnh khắc lại xiu xuống như bánh bao nhúng nước khiến cho người khác đều không hiểu nổi nguyên do.

Hoàng Đế nhíu mày, lại hỏi:

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Liễu Yến Yến mím môi, tự biết mình ăn nói lỗ mãng, bèn đưa mắt cầu cứu Minh phi.

Minh phi hiểu ý, lặng lẽ bước lên một bước, cúi người chấp tay thưa:

“Bẩm Hoàng Thượng, do có một cung nữ châm trà bị vấp ngã, suýt chút làm đổ trà nóng lên người Hòa phi nương nương cho nên mới khiến Thục phi nương nương và Đức phi nương nương nhất thời lo lắng. Cũng may Hòa phi nương nương không bị thương, cho nên cũng không phải chuyện gì đâu ạ.”

Lông mày Hoàng Đế càng nhíu chặt, liếc nhìn sơ đúng là có một cung nữ châm trà đang quỳ ở chỗ ta, bèn gọi ta:

“Hòa phi, có đúng vậy không?”

Sau câu nói của Hoàng Đế, mọi ánh mắt liền hướng về phía ta. Ngay cả Minh phi cũng quay lại nhìn ta. Ta hiểu ý nàng muốn khuyên ta đừng làm lớn chuyện bèn khẽ gật đầu đáp lại nàng rồi nâng váy tiến lên, bắt chước làm bộ dạng cúi người kính cẩn đáp:

“Bẩm, đúng là như thế ạ.”

Ta bày ra việc gấp tay áo lên cũng chỉ để thử xem kẻ nào giờ trò với mình, không hề có ý định gây phiền phức cho ai. Hơn nữa hôm nay là đại yến, nếu bây giờ nhiều lời gây chuyện, một bên là Thục phi có họ Liễu chống lưng, một bên là Đức phi có Triệu Tường gia che chở, chống đối bọn họ, người gặp phiền phức nhất sẽ là ta thôi.

Bản thân người trong cuộc là ta đã nói vậy, Hoàng Đế cũng chẳng vặn hỏi thêm, chỉ nhẹ nhàng phán một câu:

“Cung nữ kia tay chân vụng về, không xứng được hầu hạ trong cung, lôi ra ngoài trượng tử đi.”

Trong ngày đại thọ của mình mà Hoàng Đế vẫn không ngại sát sinh. Ai nấy nghe xong đều xanh mặt nhưng không người nào dám lên tiếng can giải. Dù sao cũng chỉ là một cung nữ thôi, những người có mặt ở đây có ai chẳng phải quý nhân đâu, làm sao có thể liêu minh vì một cung nữ vô danh?

Ta cúi đầu, khép chặt mi mắt. Thục lòng không muốn nhìn thấy cảnh cung nữ kia bị người ta lôi đi, mãi đến lúc tiếng kêu khóc của nàng ta chỉ còn văng vẳng ngoài xa, ta mới dám mở mắt ra đã thấy Minh phi ngồi bên cạnh đang tự tay châm thêm trà vào chén của ta. Nàng nhìn ta, mím cười đầm thắm:

“Đa tạ nương nương tương trợ.”

Ta không muốn phật ý nàng nên cũng mím cười tươi tắn, nâng ly trà lên uống một ngụm cho phải phép.

Cũng là một loại trà, nhưng không hiểu sao bây giờ chẳng nghe thấy hương thơm ấm áp như ban nãy nữa.

Khi ta đặt ly trà xuống nhìn lại, Minh phi đã nhìn ra phía khác.

Minh phi trong ấn tượng của ta từ trước đến nay luôn là một nữ tử dịu dàng, hành xử chừng mực, suy nghĩ chu toàn. Đến hôm nay mới biết, khi cần thiết thì nàng cũng có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy. Chỉ bằng đôi câu nói ôn hòa, đem tất cả rắc rối đổ hết lên đầu một cung nữ, thế là bảo vệ được Thục phi của nàng. Đúng là không thể nghĩ ra biện pháp nào đơn giản mà ôn hòa hơn. Trong tình thế đó, đây đã là giải pháp tốt nhất rồi.

Ta biết Minh phi không làm sai. Đổi lại là ta, nếu phải lựa chọn, ta cũng sẽ làm như nàng. Nhưng mặc dù thấu hiểu đến mức nào, trong lòng vẫn cứ dâng lên một nỗi xót xa.

Nơi Hậu cung mạng người rẻ mạt.

Bất giác, ta cảm thấy tay mình bị một bàn tay ấm áp nắm lấy, ngoảnh nhìn lại đã thấy hiện ra trước mắt gương mặt thuần khiết cùng với nụ cười ngây thơ vô tư lự của Trịnh Văn Anh. Ta không biết những chuyện đã qua muối ấy hiểu được bao nhiêu, cũng nhận thức được rằng theo thời gian, muối ấy nhất định sẽ dần dần hiểu ra tất cả. Ta vừa muốn muối ấy nhanh chóng hiểu được những gian trá, độc địa ở đây mà biết tự bảo vệ mình lại vừa hi vọng muối

ấy đừng bao giờ hiểu một điều gì cả, để cho nụ cười trong trẻo, thiện lương này mãi mãi đừng tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Đoàn sứ thần đi từ dịch quán, qua Vọng Quân thì không thể tiếp tục dùng xe ngựa cho nên khi đến điện Cát Tường này thì cũng đã mất thêm nửa canh giờ.

Dẫn đoàn tiếp đón là phụ thân của Liễu Yến Yến, Thái phó Liễu Nhất đức cao vọng trọng. Sứ thần các nước đi sau Liễu Thái phó, thứ tự dựa vào vị thế từng nước. Đi đầu dĩ nhiên là sứ thần Tùy Khâu, kế sau là sứ thần Ngụy Ảnh và sứ thần Đại Chiếu, sau đó nữa là sứ thần hai mươi nước nhỏ lân cận. Những nước quá nhỏ thì chỉ được đưa quà đến chứ không được dự buổi lễ này.

Lễ tiếp đón sứ thần không hề thú vị như ta nghĩ. Ta ngồi chống cằm nhìn ngó cả buổi, lưng đã muốn đau mà sứ thần các nước cứ thay nhau tiến lên chúc thọ Hoàng Đế hoài không dứt. Cứ mỗi sứ thần chúc thọ dâng quà xong, Hoàng Đế lại nói mấy câu đa tạ xã giao rồi ban tặng lại vài món gì đó. Chỉ có một việc như thế lặp đi lặp lại từ sáng đến quá trưa, sứ thần các nước đều là những vị quan đứng tuổi, nhìn người nào cũng như người nào, đi đi lại lại hoa cả mắt. Đương lúc ta sắp sửa ngủ gục tới nơi thì đến lượt sứ thần Phong tộc xuất hiện. Ta nhìn bọn họ mà con buồn ngủ tan biến lúc nào không hay.

Tô Trường Tín đứng cạnh Hoàng Đế đối chiếu danh sách rồi đồng dục hô to:

“Thế tử Phong Thế Quân và quận chúa Phong Thế Minh của Phong tộc tâu kiến!”

Hai vị sứ thần Phong tộc này đi cạnh nhau thật sự khiến người khác nhìn vào mà kinh ngạc. Người ta cứ đồn đại Phong tộc hoang dã, thô kệch, lỗ mãng nhưng nhìn vào hai người đang thong thả bước đi kia, ai dám mở miệng nói bọn họ hoang dã?

Thế tử Phong Thế Quân trạc ngoài ba mươi, dáng vóc khá cao lớn. Đường nét trên khuôn mặt thanh tú, nhã nhặn nhưng không hề mang lại cảm giác yếu đuối. Không có lễ phục rực rỡ, long trọng như các sứ thần khác, Phong Thế Quân chỉ mặc một bộ trường y màu trắng, trên tà áo thêu chìm họa tiết kỳ lân bằng chỉ ngà trắng. Toàn thân hần như toát lên một quang sáng dịu dàng, ấm áp. Nếu không nhìn thấy những bước chân ổn định đầy nội lực của hần, ta hẳn đã nghĩ đây là một văn nhân.

Quận chúa Phong Thế Minh đi song song với huynh trưởng của mình, dù Phong Thế Quân bước đi rất nhanh nhưng nàng vẫn chẳng hề bị chậm lại phía sau, đủ thấy được võ công của vị quận chúa này không tệ chút nào, chỉ ít cũng không thua kém vị huynh trưởng đang đi bên cạnh. Theo mỗi bước đi của nàng, từng lớp váy lụa đỏ thắm lại tung bay như một ngọn lửa đỏ rực bùng cháy dữ dội. Phong Thế Minh đeo mạng che nửa mặt. Ngồi ở xa, ta không thể nhìn rõ dung mạo của nàng, chỉ lờ mờ cảm nhận được đôi mắt kia vừa sáng vừa trong trẻo. Lòng ta thầm nghĩ người sở hữu đôi mắt đẹp như thế, nhất định không thể nào xấu xí được.

Một nam nhân thanh nhã như ánh trăng đêm rằm, một nữ tử rực rỡ như mặt trời buổi sớm. Ở hai người bọn họ toát lên một thứ sức sống tươi mới, khỏe khoắn của sự tự do mà những kẻ cả đời chân trong bốn bức tường thành ở đây không thể nào có được.

Hai con người đẹp đẽ như vậy đi cạnh bên nhau nhất thời làm cho không gian như tỏa sáng.

Phong Thế Quân dừng cách chỗ Hoàng Đế khoảng ba bước chân, quỳ nửa gối, chấp tay thưa:

“Thế tử Phong tộc, Phong Thế Quân cùng gia muội Thế Minh bái kiến Hoàng Thượng. Kính chúc Hoàng Thượng phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn!”

Giọng nói của Phong Thế Quân ấm áp vang vọng, không cần cố sức nói to nhưng ở xa vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Phong Thế Minh đi bên cạnh cũng lặng lẽ kéo váy quỳ xuống.

Hoàng Đế đợi Phong Thế Quân chúc thọ xong liền ân cần đứng dậy, đưa tay về phía hai người đang quỳ trước mặt mà nói:

“Biểu ca và biểu tỷ không cần đa lễ. Mau bình thân!”

Phong tộc vốn là một bộ lạc du mục sống ở dải đất phía bắc Bách Phụng từ thời Thái Tổ Hoàng Đế khai quốc. Bọn họ ban đầu chỉ là một nhóm người nhỏ, về sau nhờ cướp bóc các bộ lạc giàu có và sáp nhập với các bộ lạc nhỏ hơn mà dần dần trở nên lớn mạnh. Người dân Phong tộc lớn lên trên lưng ngựa, ai nấy đều anh dũng thiện chiến. Đến thời Nguyên Tông Hoàng Đế, Phong tộc đã trở thành một thị tộc hùng mạnh có tiếng ở trung nguyên. Lúc Tiên Đế tại vị, biên cương phía nam thường xảy ra chiến loạn với Ngụy Ảnh, để tránh đất nước rơi vào thế gọng kềm, Tiên Đế đã quyết định chiêu dụ Phong tộc. Để thể hiện lòng thành, Tiên Đế chẳng những chia đất, phong vương mà còn đích thân cất mầu ăn thề với tộc trưởng Phong Lịch, kết nghĩa huynh đệ. Vì Phong Lịch lớn tuổi hơn, Tiên Đế không ngần ngại gọi ông ta một tiếng huynh trưởng. Phong Thế Quân và Phong Thế Minh là con Phong Lịch, tính theo vai vế, Hoàng Đế cũng gọi bọn họ một cách thân mật là “biểu ca” và “biểu tỷ”.

Có lời này của Hoàng Đế, Phong Thế Quân đa tạ rồi thần nhiên đứng dậy, không quên ân cần đỡ Phong Thế Minh.

Phong tộc có ý nghĩa chiến lược vô cùng quan trọng đối với Bách Phụng, Hoàng Đế vì vậy không tạ lễ ban thưởng như thường mà bắt đầu hỏi han một cách thân thiết:

“Biểu ca và biểu tỷ đi đường xa nhất định mệt mỏi. Mấy ngày nay nghỉ ngơi ở dịch quán có thoải mái không? Nếu có chỗ nào không vừa ý thì đừng ngại nói một tiếng...”

Phong Thế Quân vừa hé môi chưa kịp đáp thì Phong Thế Minh bên cạnh đã nhanh miệng hơn:

“Thế Minh tuổi nhỏ, không dám nhận hai tiếng biểu tỷ của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cứ gọi tên là được rồi.”

Được Quang Nhật đề gọi bằng biểu tỷ, vinh hạnh như vậy trên đời có mấy người? Phong Thế Minh lại có thể nhún vai nói ra một câu như vậy, tuy giọng điệu hồn nhiên không bắt kính nhưng cũng coi như đã phụ ý tốt của Hoàng Đế. Hành động đó chẳng khác nào vuốt râu hùm. Những người ở đây đã quá quen với sự nóng nảy và hung tợn của Hoàng Đế, hết thấy đều nín thở căng thẳng chờ đợi.

Trên mặt Hoàng Đế thoáng hiện một chút bối rối.

Sứ thần các nước đã có người chống cằm chờ xem trò vui. Ai mà chẳng biết tình huynh đệ của hoàng tộc họ Tống và Phong tộc lỏng lẻo đến mức nào.

Phong Thế Quân hẳn cũng hiểu vị muội muội nhà mình đã làm Hoàng Đế mất hứng. Dù Phong tộc của hắn có mạnh đến mức nào thì hắn và muội muội vẫn đang đứng trong Hoàng thành Bách Phụng, vị quân vương trẻ tuổi trước mặt có thể lấy đầu bọn họ bất cứ lúc nào, vì vậy bèn lo lắng nói đỡ:

“Hoàng Thượng, Thế Minh mới mười sáu tuổi, tính tình lại thẳng thắn, không giỏi nói chuyện... Xin Hoàng Thượng chớ trách tội muội ấy.”

Chẳng giống như suy nghĩ của mọi người, nụ cười của Hoàng Đế sau một thoáng bối rối lại sáng lạn như cũ. Hắn phẩy tay, thân thiết nói:

“Đều là người một nhà, có gì mà trách tội chứ.”

Đoạn, quay sang nói tiếp với Phong Thế Minh:

“Phong vương gia là đại bá của trẫm, nếu trẫm không gọi tỷ là biểu tỷ, như vậy hóa ra trẫm vô lễ với đại bá rồi.”

Đôi mày đẹp như xuân sơn của Phong Thế Minh hơi nhíu lại, có lẽ định nói lại gì đó nhưng Phong Thế Quân đã nhanh tay nắm lấy tay áo nàng ta kéo nhẹ một cái. Phong Thế Minh liếc nhìn huynh trưởng, hình như hơi phật ý nhưng cũng ngậm miệng không cãi lại.

Lúc này Phong Thế Quân mới mỉm cười, cung kính nói:

“Đa tạ Hoàng Thượng xem trọng! Gia phụ đạo này sức khỏe không tốt, không thể đến bái kiến Hoàng Thượng, thật sự hổ thẹn. Nay Thế Quân xin thay mặt gia phụ tạ lỗi...”

“Áy, sao có thể nói như vậy? Trẫm thân là hậu bối, tiền bối bệnh mà trẫm không thể đến thăm hỏi mới đúng là hổ thẹn. Ở chỗ trẫm có vài vị ngự y y thuật không tệ, khi trở về biểu ca hãy chọn lấy một người theo xem bệnh cho đại bá. Coi như là tấm lòng của trẫm vậy.”

Hoàng Đế thường ngày nói năng phun ra lửa, thế mà đối với hai huynh muội Phong tộc này thực không thể nhún nhường hơn quả khiến ta mở rộng tầm mắt. Từ đó cũng thấy được tầm ảnh hưởng của Phong tộc thực không nhỏ.

Không đề Phong Thế Quân có cơ hội từ chối, Hoàng Đế đã vui vẻ hỏi han tiếp:

“Trẫm nhớ lúc còn nhỏ đại bá từng mang biểu tỷ đến kinh thành chơi một lần. Khi đó phụ hoàng cùng đại bá và biểu tỷ đi dạo kinh thành còn dẫn trẫm theo. Chớp mắt một cái đã nhiều năm vậy rồi. Biểu tỷ lần này đến đây đã đi chơi ở đâu chưa? Mấy năm nay kinh thành thay đổi rất nhiều.”

Thấy Hoàng Đế nói năng không có ky, còn nhắc lại kỷ niệm lúc nhỏ, có lẽ thực không chấp nhất chuyện ban nãy, Phong Thế Quân lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, không quên thúc vào tay Phong Thế Minh một cái.

Phong Thế Minh vốn đang phụng phịu vì bị huynh trưởng ngắt lời ban nãy, giờ nghe được lời này hẳn đã hỏi đúng ý, nàng ta đột nhiên sôi nổi hẳn lên, liền thoáng đáp:

“Vi đại ca không cho Thế Minh đi xa dịch quán cho nên vẫn chưa đi xem được mấy chỗ ngày xưa, nhưng quanh dịch quán đó cũng có vài chỗ rất thú vị như là khu chợ ở phía sau dịch quán, phường gốm ở đường Kim Hoa, phường múa Quán Ca cũng rất thú vị... A, hôm qua ta vừa đến chơi ở phường dệt Cẩm Hoan, nguyên liệu và phẩm nhuộm ở đây khá tốt nhưng kỹ thuật lại kém quá...”

Cẩm Hoan là phường dệt danh giá nhất kinh đô, không có khúc vải nào ở nơi này bán ra dưới ngàn lạng bạc. Ai cũng biết kỹ thuật dệt vải của Phong tộc đệ nhất thiên hạ nhưng tốt xấu gì thì đây vẫn là kinh thành, vải vóc Cẩm Hoan là niềm tự hào của tất cả các mệnh phụ phu nhân ở đây. Phong Thế Minh hồn nhiên lớn tiếng chê bai như thế thực sự là không biết trời cao đất dày.

Những kẻ phản ứng mạnh nhất chính là đám nữ nhân quần là áo lụa ở hậu cung này. Phía sau lưng ta đã nghe thấp thoáng có tiếng xì xào bất bình. Còn ở trước mặt, Liễu Yên Yên chán ghét hừ lạnh:

“Đúng là nha đầu lỗ mãng.”

Triệu Lam Kiều nghe thấy, cũng nghiêng đầu cười nhạo, không biết là cười Phong Thổ Minh ăn nói liều mạng hay là cười bộ dạng đồ kị của Liễu Yến Yến.

“Biểu tỳ nói không sai. So với kỹ thuật dệt của Phong tộc thì Cẩm Hoan thực sự không đáng nhắc tới. À, nói đến phường múa Quán Ca, nơi đó có một vũ điệu gọi là Hồng Hạc Phi Thiên thực sự rất đẹp. Biểu tỳ có dịp đến kinh thành thì nhất định phải xem cho được đấy.”

Hoàng Đế vậy mà còn nói hùa theo. Phong Thổ Minh lại càng hào hứng:

“Có phải là vũ điệu múa trong vườn hoa trà không? Thổ Minh cũng có nghe nói đấy, nhưng sau giờ hội bọn họ mới bắt đầu biểu diễn, đại ca nói giờ đó quá trễ, không cho ta đi xem”

“Không sao, nếu biểu tỳ muốn xem, trẫm sẽ cho gọi bọn họ vào hoàng cung biểu diễn. Ở trong hoàng cung rất an toàn, biểu ca cũng không cần lo lắng.”

“Hoàng thượng nói thật chứ? Nhưng... Thổ Minh nghe nói điệu Hồng Hạc Phi Thiên phải múa trong vườn hoa trà ở phường Quán Ca mới đẹp, đem đi nơi khác sẽ mất hay...”

“Biểu tỳ chớ lo, trong hoàng cung cũng có một vườn hoa trà rất đẹp, còn lớn hơn vườn hoa của phường Quán Ca nhiều.”

“Ồ, như vậy thì tốt quá! Vậy Thổ Minh phải đa tạ Hoàng Thượng rồi!”

Hiếm thấy có người lần đầu gặp gỡ Hoàng Đế mà có thể thẳng lưng đứng trò chuyện vui vẻ như vậy. Sự thẳng thắn vô tư của Phong Thổ Minh không hiểu sao lại khiến Hoàng Đế thích thú. Về khách sáo ban đầu dần dần biến mất, Phong Thổ Minh và Hoàng Đế càng nói càng hào hứng, chủ đề bắt đầu mở rộng ra đủ thứ trên đời. Mãi đến khi những sứ thần còn lại đã có vẻ mất kiên nhẫn lắm rồi, Hoàng Đế mới cho hai huynh muội họ Phong lui xuống, lại còn hẹn khi nào có dịp sẽ tiếp tục trò chuyện.

Ở phía bên này, sắc mặt của Thục phi nương nương càng ngày càng xấu. Suốt phần còn lại của buổi lễ, ta chẳng cảm nhận được gì ngoài sát khí ngùn ngụt của nàng ta.

***

Buổi lễ tiếp đón sứ thần kết thúc cũng đã quá trưa. Thọ yến chính thức diễn ra vào buổi tối, vì vậy mọi người lần lượt trở về nghỉ ngơi. Sứ thần các nước trở về dịch quán trước, rồi đến quan lại rồi đi. Để tránh đụng chạm, phi tử hậu cung trở về sau cùng. Trong lúc chờ đợi, Hoàng Hậu dẫn chúng phi đến hoa viên nhỏ bên hông Cát Tường điện dạo chơi, trò chuyện giết thời gian. Ở đây có rất nhiều phi tử cấp bậc thấp, rất ít khi được bước chân vào Cát Tường điện. Đây là dịp may hiếm có, người nào cũng hồn hồn nhìn ngó tứ phương, hết như đang cố gắng quan sát phong cảnh chỗ này để suy ra ý thích của Hoàng Đế vậy. Hoàng Hậu lúc nào cũng hiền từ nên mấy vị này liền cứ bám lấy nàng hỏi han này nọ, chẳng ai thèm để ý đến sự chán ghét hiển hiện trong mắt nàng. Thiếu nhạy cảm như thế, thảo nào mãi chẳng thể tiến thân.

Ta liếc mắt nhìn quanh, thấy Liễu Yến Yến mặt nặng mày nhẹ, đang vò nát một nhánh mẫu đơn trong tay, bên cạnh còn có Minh phi và Tiệp Chiêu nghi, một người khuyên giải, một người quạt mát, bụng bảo dạ phải tránh xa nàng ta một chút bèn nắm tay Trịnh Vân Anh đi ngược về hướng gốc cây cổ thụ vắng người phía trước. Đến gần mới nhận ra Liên Tuyền thị, Liên Nhạc cũng đang ngồi một mình trên một mỏm đá khuất dưới tán cây.

Liên Nhạc nhìn thấy ta và Trịnh Vân Anh đi đến, vội đứng dậy thi lễ:

“Thần thiếp bái kiến Hòa phi nương nương, Trịnh phi nương nương.”

Vì mỏm đá khá cao, Liên Nhạc lại vội vã nên có phần lao đao chực ngã. Ta lập tức giang tay đỡ lấy nàng, cười nói:

“Không cần đa lễ. Muội muội sao lại ngồi đây một mình? Sao không ra ngoài trò chuyện cùng các vị muội muội ngoài kia?”

Mấy vị ngoài kia hình như vẫn chưa thôi bám riết Hoàng Hậu.

Liên Nhạc cúi đầu, dè dặt đáp:

“Thần thiếp nói chuyện vô vị, chỉ sợ làm các tỷ tỷ mất hứng.”

Trịnh Vân Anh nghe thấy chợt bật cười, chẳng kiêng dè mà nói:

“Mấy người đó mới là vô vị. Đại tỷ hẳn là chán đến phát bệnh rồi kia. Thôi, chúng ta ngồi đây nghỉ một chút đi.”

Có rất nhiều việc Trịnh Vân Anh không hiểu, nhưng lại vô cùng nhạy cảm với tâm tư của người khác. Có lẽ nhờ vậy mà vẫn giữ mồm giữ miệng được. Muội ấy dám nói ra mấy lời này hẳn cũng cảm thấy Liên Nhạc không phải kẻ xấu.

Trịnh Vân Anh nói xong, chẳng ngần ngại trèo lên tảng đá cạnh chỗ Liên Nhạc vừa ngồi, lại còn chỉ vào tảng đá bên cạnh, gọi rồi rít:

“Tỷ tỷ ngồi đây nè!”

Ta tìm được chỗ ngồi yên rồi, nhìn lại vẫn thấy Liên Nhạc bối rối đứng ở một bên, chợt nhớ ra Liên Nhạc nhút nhát, bèn nói:

“Liên muội muội cũng ngồi đi. Bàn cung xem chừng cũng còn lâu mấy vị khách ngoài kia mới rời đi hết, chúng ta ngồi đây nói chuyện giết thời gian, được không?”

“Vâng ạ.”

Liên Nhạc cúi đầu đáp khẽ nhưng không ngồi vào chỗ cũ mà lựa lấy một tảng đá nhỏ thấp hơn. Khi nàng kéo váy ngồi xuống, tay áo hơi co lên để lộ một mảng da hơi ửng đỏ vì bông nơi cổ tay nàng. Thiết nghĩ chức Tuyền thị ở hậu cung đúng là vô cùng nhỏ nhoi, nhưng thế nào thì vẫn là tiểu chủ có cung nữ hầu hạ, những việc như đun nước nóng vốn không cần động tay vào. Hoàng Hậu từng nói Quách Ngừ đòi Liên Nhạc đến hầu như hạ nhân, hóa ra không phải nói quá.

Liên Nhạc phát hiện ra ánh mắt của ta đang nhìn vào cổ tay mình vội vàng kéo tay áo xuống, ngượng ngùng nói:

“Thực ra cũng không có gì nghiêm trọng đâu ạ.”

Ta khẽ thở dài, gạt đầu với nàng, cũng chẳng biết nói gì thêm. Quách Ngừ đã không còn, nhưng những tổn thương mà nàng ta gây ra cho người khác cả về thể xác lẫn tinh thần có lẽ còn phải lâu lắm mới phai nhòa. Thời khắc này, ta tự nhiên cảm thấy Hoàng Hậu nói thực có lý. Quách Ngừ chết cũng không quá oan uổng.

Trịnh Vân Anh ngồi bên cạnh, dĩ nhiên không hiểu chuyện gì, chỉ thấy Liên Nhạc bỗng dừng giấu cổ tay đi thì cũng nhìn theo, vô tư hỏi:

“Tay của Liên tỷ tỷ bị làm sao à?”

Liên Nhạc hơi giật mình, lắc đầu lia lịa:

“Thần thiếp không sao cả. Chỉ là bất cẩn nên bị bông thôi. Đa tạ nương nương quan tâm.”

Trịnh Vân Anh chớp mắt, chẳng biết có tin hay không, nhưng không gắng hỏi, chỉ cười hờn nhien:

“Không sao thì tốt. Chỗ ta có thuốc chữa bông rất tốt. Ta trở về sẽ bảo Thanh Nhi mang đến cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ xinh đẹp như thế, đừng để tay có sẹo.”

Sự nhiệt tình của Trịnh Vân Anh khiến Liên Nhạc sững sờ. Liên Nhạc hết nhìn Trịnh Vân Anh lại quay sang nhìn ta. Trong đôi mắt đẹp như mặt hồ thu của nàng như dâng lên sóng nước long lanh. Lúc này nụ cười vốn luôn rụt rè trên môi Liên Nhạc bỗng trở nên thành thật không e ngại. Nụ cười ấy đúng là có đến bảy phần tương tự với dáng vẻ Lê Khiết trong bức tranh kia.

Mỗi lúc ở bên Hoàng Đế, Liên Nhạc đều cười như thế này chăng? Hoàng Đế mỗi lúc nhìn thấy nụ cười mang bóng dáng của Lê Khiết này, sẽ cảm thấy thoải mái hay là càng đau lòng hơn đây?

Liên Nhạc và ta chỉ mới có dịp gặp gỡ đôi lần, quả thực không có nhiều chuyện để nói. May mà vẫn còn có Trịnh Vân Anh ở đây, tính cách vui vẻ cởi mở của muội ấy khiến cho bầu không khí trở nên nhẹ nhàng hơn.

Ba người ngồi nói chuyện linh tinh một hồi thì chợt từ đằng xa xuất hiện một bóng người to béo đứng đĩnh đi tới, chẳng ai khác ngoài phó tổng quản Lý Thọ.

Mấy tháng nay, Lý Thọ hình như lại béo lên thêm một chút. Hắn đi chậm rề rề, mất một lúc lâu mới tới được trước mặt bọn ta.

“Nô tài tham kiến Hòa phi nương nương, Trịnh phi nương nương và Liên tiểu chủ!”

Vì Lý Thọ quá béo, khi khụy gối thỉnh an thì trông như thể một cái bánh bao tròn vo. Ta sợ hắn cúi như thế lâu sẽ thật sự lặn đi mất, bèn vội vàng nói:

“Lý công công đừng đa lễ. Có gì đứng lên rồi nói.”

Lý Thọ đứng dậy, cười hi hi:

“Đa tạ nương nương. Nô tài đến là muốn mời nương nương đi giá một chuyến.”

Nghe đến chuyện “mời đi giá”, ta lại nhớ đến lần suýt chết trong thư phòng khi trước, không khỏi cau mày:

“Chẳng hay là có chuyện gì?”

Lý Thọ thấy nét mặt nghi ngờ của ta, lập tức thanh minh:

“Là sứ thần Tùy Khâu xin Hoàng Thượng cho phép được thỉnh an nương nương, Hoàng Thượng đã ân chuẩn rồi mới bảo nô tài đến đây mời nương nương.”

Đôi mắt tròn như hai hạt đậu đen của Lý Thọ neoh neoh lại, như tỏ ý: Nô tài làm sao dám gạt nương nương.

Ta cũng neoh mắt, ý đáp lại: Ai tin được người chứ.

Đáng tiếc, chẳng cần biết Lý Thọ có tin được hay không, hắn đã nói Hoàng Đế bảo ta đi gặp thì ta sao có thể không đi, đành đứng dậy cáo từ Trịnh Văn Anh và Liên Nhục rồi lẻo đẻo theo sau Lý Thọ đi về phía hoa viên.

Nhìn tấm lưng vĩ đại của Lý Thọ đơng đưa trước mặt, ta tự nhủ nếu lần này hắn còn dám giả truyền thánh ý lừa gạt, ta nhất định liều cái mạng này với hắn.

Vừa đi, trong đầu ta vừa tranh thủ thời gian dự trù ra đủ loại biện pháp trả thù Lý Thọ. Chẳng biết hắn có cảm nhận được suy nghĩ của ta không mà cứ đi mấy bước lại rùng mình một cái. Men theo đường nhỏ bên hông điện Cát Tường, đi đến hoa viên quả nhiên thấy có một vị quan già đang đứng đợi. Ta nhìn ông ấy rồi nhìn sang Lý Thọ, bản khẩu không biết mở lời như thế nào. Lý Thọ đúng là luôn hiểu ý ta, chưa cần ta mở miệng, hắn đã cười híp mắt, rút từ trong tay áo ra một cái lệnh bài đưa cho ta:

“Hoàng Thượng nói nương nương nhất định không tin, cho nên bảo nô tài đưa cho người cái này. Nương nương cứ giữ lấy, sau này khi nào tiện thì trả lại cho Hoàng Thượng.”

Ta cầm lấy lệnh bài, cũng không chối, chỉ mỉm cười đa tạ. Lý Thọ làm xong nhiệm vụ, lắc mông đùng đình rồi đi.

Ta cúi đầu nhìn chiếc lệnh bài bằng vàng khối đúc hình rồng vờn mây trong tay, lòng lại dấy lên nghi vấn nhưng chưa kịp nghĩ tiếp thì sau lưng đã vang lên một giọng nói già nua khàn khàn:

“Lão thần Vi Bạch Thái bái kiến công chúa điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ngoảnh đầu nhìn lại sau lưng, ta đã thấy vị sứ thần Tùy Khâu đã đứng chấp tay ngay ngắn từ bao giờ. Ta quen miệng đáp:

“Vi đại nhân bình thân.”

Vi Bạch Thái cẩn thận vãi thêm một cái nữa rồi mới thẳng lưng đứng dậy, nhìn ta mỉm cười hiền hòa:

“Điện hạ có thể bớt chút thời gian gặp lão thần, lão thần thực vinh hạnh.”

Nói đoạn, ông ta giang tay làm động tác mời ta đi đến mái đình nhỏ ở giữa hoa viên. Đẳng nào cũng có lệnh bài của Hoàng Đế trong tay rồi, ta không còn gì phải ngại, bèn gật đầu với ông ta rồi thẳng bước tới phía mái đình kia, kéo ghế ngồi xuống. Vi Bạch Thái tuổi tác đã cao, râu tóc bạc trắng, đi lại chậm chạp. Đến khi ta đã yên vị, ông ta mới rề rề đi tới nơi.

“Vi đại nhân, mời ngồi.”

Sẵn có kỷ trà ở đây, ta bèn nhắc ấm trà xuống khỏi lò than, chậm rãi rót cho Vi Bạch Thái một chén.

“Tạ công chúa điện hạ.”

Vi Bạch Thái lọng cọng ngồi xuống, cảm ly trà lên thổi phù phù, mãi lâu sau mới uống được một ngụm, cười nói:

“Lão thần già cả rồi. Đúng là khiến điện hạ chê cười.”

Ta lắc đầu, nhẹ nhàng đi vào vấn đề chính:

“Bản cung nghe nói Vi đại nhân có vài lời muốn nói với bản cung phải không?”

Vi Bạch Thái vuốt râu, nhìn ta trầm ngâm:

“Điện hạ ở đây sống có tốt không?”

Câu hỏi này của Vi Bạch Thái thực buồn cười. Dù ở đây có không tốt thì cũng chẳng thể tệ hơn lúc ở Tùy Khâu được. Nếu người ngồi trước mặt ta đây không phải là một vị quan già thì có lẽ ta đã mắng cho một trận. Chỉ vì nghĩ người này còn hơn tuổi phụ hoàng ta, ta không muốn nói nặng với ông ta làm gì mới đành nén lại nụ cười mỉa mai, khách sáo đáp:

“Bản cung sống rất tốt. Vi đại nhân không cần lo lắng.”

Vi Bạch Thái gật gù, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn ta một lượt từ đầu đến chân:

“Nhìn khí sắc của điện hạ, có thể thấy Quang Nhật để không bạc đãi người...”

Đêm qua vừa thức tới lúc mặt trời lên mới chợp mắt chốc lát thế mà khí sắc vẫn tốt sao? Không biết là do tay nghề trang điểm của Ngọc Nga quá tốt hay là mắt mũi của lão ông này kém nhem quá rồi.

Ta mỉm cười, lại nói thêm một câu khách sáo nữa:

“Đúng là như thế. Hoàng Thượng đối với bản cung rất tốt.”

Vi Bạch Thái thấy ta nói chuyện hồ hững, chột cười đến rung rinh cả chòm râu bạc:

“Điện hạ hình như có điều chưa rõ... Hôm nay lão thần đến đây không phải vì lệnh của Vạn tuế gia... Là Lý Tướng quân nhờ thần chuyển cho điện hạ một số tin tức...”

Nghe đến Lý Thanh Phong, lòng ta khê động nhưng trên mặt vẫn duy trì sự bình thản như trước:

“Vậy sao? Chẳng hay là những chuyện gì?”

Vi Bạch Thái vẫn nhìn ta đăm đăm, chột thờ dài:

“Lý Tướng quân cũng nói là điện hạ chưa chắc sẽ tin ta... Nhưng điện hạ tin hay không tin đều được, ta chỉ cần nói lại với người mấy lời này, người tự khắc sẽ biết phân biệt thực hư.”

Ta im lặng chẳng buồn nói có tin hay không, chỉ thông thả uống trà, chờ đợi Vi Bạch Thái.

Vi Bạch Thái lại thờ dài thườn thượt, chậm chạp nói:

“Lý Tướng quân bây giờ không còn quản lý Ngự lâm quân nữa, mấy tháng trước ngài ấy đã đến Xích Nhan. Đạo này sức khỏe của Vạn tuế gia không được tốt, mọi việc đều giao cho Đông Cung xử lý. Hoàng Hậu nương nương chộc giận thánh nhan nên tạm thời bị phạt đóng cửa tĩnh tâm. Phụng ần giao lại cho Thẩm Quý phi cất giữ. Tháng trước, bệnh tình của Lý phi trở nặng, đã mất rồi.”

Mấy câu gãy gọn, chỉ là tổng kết lại tình hình sau khi ta rời đi, không thừa không thiếu. Tác phong này đúng là Lý Thanh Phong rồi.

Lý Hoàng Thương thân thể bệnh tật, không con cái, không ân sủng, vong mạng là điều sớm muộn. Thẩm thị thủ đoạn thâm hiểm, Hậu cung rơi vào tay bà ta cũng chẳng đáng ngạc nhiên. Cho nên, thông tin quan trọng duy nhất là Đông Cung chấp chính. Tuy ngày trước ta chỉ quanh quẩn trong Viên Linh các hẻo lánh của mình nhưng tiếng tăm của vị Đông Cung Thái tử này vẫn vang đến tận tai ta. Thái tử Chu Trường Lăng hơn ta hai tuổi, từ nhỏ đã nổi tiếng hung hăng. Đám hoàng tử, công chúa trong cung không có ai là chưa từng bị hấn bắt nạt. Nghe nói còn có một hoàng tử nhỏ tuổi không biết trời cao đất dày, dám cự cãi với Chu Trường Lăng thế là bị hấn đá bay xuống hồ, đập đầu vào hòn non bộ, hóa thành điên điên dại dại. May mà ta ở chỗ khi ho cò gáy, ban ngày chẳng bao giờ lộ mặt ra ngoài nên chưa đụng chạm đến Chu Trường Lăng, tính ra thì cũng có mấy lần chạm mặt, nhưng ta đều nhanh nhẹn trốn kịp. Ngày hấn được tấn phong Thái tử, ta còn nhớ Lý Thanh Phong đã nói với ta nếu Chu Trường Lăng kế vị, sau này Tùy Khâu sẽ không được bình yên. Xem ra lời ấy sắp thành sự thật rồi.

Ta ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt Vi Bạch Thái, cảm kích nói:

“Đa tạ Vi đại nhân. Bản cung hiểu rồi.”

Vi Bạch Thái cũng cười khà:

“Lý Tướng quân là chỗ thân tình với lão già này, chuyển hộ vài lời thì có cái gì to tát.”

Ta cũng cười theo:

“Nếu đã là chỗ thân tình, vậy nhờ Vi đại nhân thay ta chúc mừng Lý Tướng quân một tiếng.”

Vi Bạch Thái ngẩn ra, run run hỏi:

“Chúc mừng? Điện hạ sao lại chúc mừng Lý Tướng quân...”

Ta che miệng cười khúc khích:

“Dĩ nhiên là chúc mừng hôn sự của Lý Tướng quân rồi. Lý Tướng quân không ngại đường xá xa xôi, đưa ta qua vạn dặm đến Bách Phụng này... Thế mà ngài ấy thành thân, đến một ly rượu mừng ta cũng không thể kính ngài ấy, thực sự hổ thẹn. Hi vọng Vi đại nhân có thể giúp ta.”

Có lẽ sống ở Hậu cung quá lâu, khả năng điều chỉnh nét mặt của ta cũng luyện đến thuần thục rồi, dù cho trong lòng đắng chát nhưng nụ cười trên môi vẫn chẳng hề suy suyển.

Vi Bạch Thái nghe xong, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc:

“Sao điện hạ biết được?”

Nét cười trên mặt ta đã muốn cứng lại, ta lại không muốn Vi Bạch Thái nhìn thấy sự chua chát trong đó bèn chuyển ánh mắt xuống ly trà trên bàn, thần nhiên đáp:

“Nếu không Lý Tướng quân sao lại đến Xích Nhan? Lúc trước bản cung nghe nói tổng đốc vùng Xích Nhan có ba vị thiên kim, không biết là vị nào?”

Không hiểu sao Vi Bạch Thái lại thờ dài thườn thượt, trong giọng nói khàn khàn hình như còn pha lẫn nuôi tiếc:

“Là đại tiểu thư.”

Ta gật đầu:

“Lý Tướng quân là con trưởng dòng chính thất của Lý Tướng gia, lấy đại tiểu thư phủ tổng đốc Xích Nhan cũng là môn đăng hộ đối. Hơn nữa còn có thể giúp ích được rất nhiều chuyện.”

Vi Bạch Thái tặc lưỡi:

“Điện hạ thực sự rất thông minh.”

Ta cười nhẹ đáp lại, chẳng nói gì thêm.

Chuyện này còn cần phải thông minh mới nhìn ra được sao?

Xích Nhan giáp ranh Bách Phụng, là địa phận quân sự trọng yếu của Tùy Khâu. Đem tướng giỏi đến đó còn có thể có ý nghĩa gì? Chu Trường Lăng ôm mộng hùng bá thiên hạ từ lâu. Nay phụ hoàng lâm bệnh, hẳn liền từng bước thực hiện mưu đồ của mình mà chuyện điều Lý Thanh Phong đến Xích Nhan chính là bước đầu tiên. Ta trưởng thành bên cạnh Lý Thanh Phong, tính cách của Người ta cũng hiểu đến bảy, tám phần. Mẫu thân Lý Thanh Phong có bệnh tim kinh niên, Người đáng lẽ đã có thể kế thừa quân đội của Lý gia từ lâu nhưng vẫn một mực ở lại kinh thành, quản lý Ngự lâm quân chính vì không nỡ rời xa người mẫu thân ốm yếu này. Bởi vậy nếu không vì quân lệnh khó cãi, Lý Thanh Phong tuyệt đối sẽ không tự nguyện đi đến một nơi xa xôi vạn dặm như Xích Nhan. Mà bỗng nhiên điều một vị tướng tài như Lý Thanh Phong đến Xích Nhan, tất yếu sẽ khiến kẻ địch sinh lòng phòng bị. Đó là chưa kể đến biên cương Xích Nhan còn có mấy tiểu quốc đối địch với Tùy Khâu. Để bọn họ nghi ngờ Tùy Khâu có ý đồ động binh thì vô cùng tai hại. Bởi vậy, ngoài thành thân ra thì còn có cách nào tốt hơn? Nếu Lý Thanh Phong lấy thiên kim Tổng đốc Xích Nhan, vậy thì chuyện Người đến Xích Nhan sẽ vô cùng hợp tình hợp lý.

Việc được giao phó đã làm xong, Vi Bạch Thái không tiện ở lâu bèn đứng dậy cáo từ, chỉ để lại một câu dặn dò ta phải bảo trọng. Ta cũng lễ phép đứng dậy cúi chào.

Vi Bạch Thái đi rồi, hai chân ta cũng hóa thành vô lực, ngồi xuống ghế rồi mà vẫn có cảm giác chơi vơi không biết sẽ té ngã lúc nào.

Nỗi sợ lớn nhất của ta cuối cùng cũng đã trở thành sự thật.

Chu Trường Lăng thực sự sẽ khởi binh.

Ngay từ những ngày đầu xuất giá, ta đã dự tính tới việc này. Nhưng khi ấy phụ hoàng còn khỏe mạnh, sự việc vẫn chưa đi đến mức này. Phụ hoàng vẫn luôn muốn chinh phạt Bách Phụng từ lúc Hoàng Đế lên ngôi, ngặt nỗi binh lực chưa đủ, lại thêm vào tuổi già khiến ngài có phần nhát gan, lần nữa mãi vẫn chưa xuất binh được. Vậy nên ta cứ nghĩ phải năm năm nữa chiến tranh mới có thể xảy ra. Nhưng mà với tình hình bây giờ, Chu Trường Lăng không nhát gan như phụ hoàng, hẳn không những hung hãn hiếu chiến mà còn có thực tài quân sự. Chu Trường Lăng lên ngôi rồi, ta không chắc mình còn được bao nhiêu thời gian. Mọi dự tính trước đây xem như sụp đổ.

Ta phải làm sao đây?

Hiện giờ Hoàng Đế đối với ta không tệ, nhưng bấy nhiêu sủng ái đã đủ để hấn bằng lòng che chở ta hay chưa, ta chẳng dám nói trước.

Lúc ta đang ngồi thần người ở đó thì có một tiểu thái giám không biết từ đâu chạy tới, bắt ngờ quỳ sụp xuống trước mặt ta:

“Nô tài bái kiến Hòa phi nương nương.”

Ta nhìn thấy hấn, chẳng đoán được lại xảy ra chuyện gì, mặt mày phẩy tay:

“Đứng lên đi.”

Tiểu thái giám kia lồm lét nhìn trước ngó sau, chắc chắn chung quanh không có ai mới cẩn thận lấy trong tay áo ra một phong thư, dúi vào tay ta:

“Có một vị lão đại nhân vừa mới đưa cho nô tài cái này, nói ông ấy không tiện quay lại đây, nhờ nô tài đưa cho nương nương.”

Nói xong lập tức cầm đầu chạy mất.

Thế là thế nào nhỉ?

Chẳng lẽ Vi Bạch Thái lại lảm cẩm đến mức này?

Ta nhìn kĩ mới thấy phong thư trong tay hoàn toàn bình thường, cả tên người nhận cũng chẳng đề.

Thở dài một tiếng, sẵn có lò than nhỏ dùng pha trà trên bàn, ta thuận tay thả phong thư bí ẩn nọ vào luôn. Than trong lò lách tách cháy đỏ, chẳng mấy chốc phong thư kia đã chỉ còn là một nhúm tàn tro.

Những lời cần nói, Lý Thanh Phong đều đã nhờ Vi Bạch Thái nói lại cả rồi. Viết thêm một phong thư để làm gì? Hơn nữa, nếu thực sự có một phong thư thì Vi Bạch Thái ngay cả một tờ sớ công phẩm dài mấy tấc còn đọc thuộc lâu lâu, sao có thể quên mất kia chứ? Mà quên rồi thì thôi, sao dám to gan nhờ một tiểu thái giám xa lạ đưa hộ?

Ai đưa phong thư giả này đến? Mục đích là để thử lòng ta hay còn có điều gì sâu xa hơn?

Ngày hôm nay ta đã quá mệt mỏi rồi, chẳng muốn nghĩ thêm một chuyện nào nữa.

Bất luận phong thư này là của ai ta đều không đọc. Của kẻ khác giả danh cũng thế, mà của Lý Thanh Phong thực sự thì cũng vậy.

Ta thừa nhận bản thân từng rất thích Lý Thanh Phong. Lý Thanh Phong là người thân duy nhất của ta. Nếu không có Lý Thanh Phong thì cũng sẽ không có Chu Đan Nguyệt ngày hôm nay. Thứ tình cảm ấp ủ từ thời thiếu nữ ấy sao có thể dễ dàng phai nhòa? Nếu tình yêu mà muốn quên là quên ngay được thì ngay từ đầu đó đã chẳng phải chân tình.

Chỉ là, quên hay nhớ thì bây giờ cũng chẳng còn có ý nghĩa gì.

Đại công chúa Tùy Khâu có thể thích Lý Thanh Phong, nhưng trong lòng của Hòa phi Bách Phụng chỉ được phép có bóng hình của Quang Nhật để mà thôi.

Ta không phủ nhận sự chua chát trong lòng khi nghe tin Lý Thanh Phong thành thân. Nhưng ta càng hiểu rõ một lý lẽ: cho dù sau này ta có thể hoàn toàn quên đi Lý Thanh Phong hay không, thì ta cũng tuyệt đối không thể có liên hệ gì với Người được nữa, ngay cả một phong thư cũng không thể được. Đời này nam nhân duy nhất mà ta được phép để tâm chỉ có một mình Hoàng Đế mà thôi.

Những ý nghĩ nặng nề lại kéo đến, ta mệt mỏi trút tiếng thở dài, lặng lẽ đứng dậy. Lệnh bài trong ngực áo tựa hồ nặng đến ngàn cân.

***

Thọ yến buổi tối tổ chức ở điện Triều Minh. Vị trí chỗ ngồi vẫn sắp xếp như ban sáng, hai người ngồi một bàn nhỏ, riêng Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều thì được xếp cho mỗi người một bàn.

Trước mắt là khung cảnh ca múa tươi vui, tiếng đàn hát rộn ràng vang vọng khắp nơi mà trong lòng ta chỉ có một mớ bòng bong rối rắm. Ta hết nghĩ đến tương lai mờ mịt như sương mù lại nhớ tới sủng ái hiện thời chóng vánh như băng mỏng, càng cảm thấy toàn thân buốt lạnh. Chung quanh người nói kẻ cười, riêng ta chỉ gắp thức ăn đưa vào miệng theo thói quen, tâm trí đã bay đi nơi khác, cũng không rõ mình đã ăn những gì. Mãi đến lúc bỗng nhiên thấy miệng bốc lên vị cay nồng nặc, ta mới giật mình nhận ra vừa mới uống cạn một ly rượu lớn.

“Tỷ tỷ làm sao thế?”

Thấy ta ôm ngực ho sặc sụa, Trịnh Vân Anh này giờ đang mãi xem ca múa vội quay sang vỗ lưng cho ta. Nàng lo lắng hỏi thêm:

“Rượu này là Hồng Mai tửu thượng hạng đấy. Tỷ uống thế thì say mất... Từ lúc đến đây, tỷ cứ ngơ ngẩn mãi. Rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?”

Ta ho đến khàn giọng, nhưng vẫn cố xua tay trấn an nàng:

“Không... Không sao... Hôm qua tỷ ngủ không đủ... Cho nên hơi mệt... Muội đừng lo lắng... Cứ xem tiếp đi...”

Trịnh Vân Anh dĩ nhiên không tin nhưng ta làm sao có thể nói cho nàng biết chuyện tính mạng ta sắp nguy đến nơi rồi, đành tìm cách thoái thác. Hỏi tới hỏi lui một hồi không thu được gì, Trịnh Vân Anh cũng phải bỏ cuộc, lại tiếp tục xem đám vũ cơ xinh đẹp đang nhảy múa giữa điện. Tính nàng vốn vô tư, trong chốc lát vui vẻ trở lại.

Ta không biết uống rượu, chỉ cần uống rượu vào là sẽ rất phiền phức. Lúc nhỏ, một lần trong cung có rượu quý tiến cống, phụ hoàng chỉ ban cho mấy người chức vị cao được sủng ái như Thẩm thị, Trần Hoàng Hậu... Khi ấy, ta không biết rượu quý là gì, chỉ thấy phụ hoàng thiên vị bọn họ như thế thì trong lòng tức giận, bèn nảy ra ý xấu lên trộm phần rượu của Thẩm thị, thay cho bà ta một bình nước lã. Dù sao cũng là rượu phụ hoàng ban, cho dù không ngon thì Thẩm thị cũng phải cắn răng khen thôi. Ta ôm bình rượu quý kia về, uống say bí tỉ, chẳng nhớ nổi đã làm ra bao nhiêu chuyện khó coi. Đến lúc đầu óc hơi tỉnh táo trở lại thì chỉ nhớ mưng mưng là đã bắt Lý Thanh Phong cồng đi khắp mấy vòng Viên Linh các, mà phải đến ba ngày sau đầu mới hết nhức. Kể từ đó, Lý Thanh Phong cấm tiệt không cho ta động đến giọt rượu nào. Ta cũng biết phận, chẳng dám cãi lời. Ban này, lúc cung nữ dâng rượu đến, ta đã cẩn thận đẩy cả chén lẩn bình rượu qua một bên, không ngờ vẫn vô ý uống nhầm.

Hồng Mai tửu này không hổ danh là rượu thượng hạng gì đó. Ta uống một chén xong, chỉ chốc lát hơi rượu đã bốc đầy đầu, chẳng còn nghĩ nổi chuyện

gì nữa. Nhưng mà như thế cũng tốt, bây giờ ta vừa sợ hãi vừa chán nản, có thể không suy nghĩ nữa thì còn gì tốt bằng?

Tiếng nói cười chung quanh chẳng biết từ lúc nào đã trở nên nhạt nhòa. Ta yên lặng tự rót rượu cho mình, uống hết chén này đến chén khác. Những ý nghĩ u ám cứ như bị rượu rửa trôi. Đầu óc ta nhờ vậy mà nhẹ nhàng bay bổng. Đã lâu lắm rồi ta mới cảm thấy thoải mái như thế. Tuy rằng cả miệng và mũi đều bị hơi rượu thiêu đốt, hai mắt cũng mờ đi nhưng lòng lại nhẹ tênh.

Ta biết mình đã say lắm rồi, tự nhiên sinh lòng chán ghét nơi ồn ào thị phi này bèn chống tay lên bàn gượng đứng dậy, không ngờ đến hai chân cũng chẳng còn sức lực, thế là lao đảo ngã xuống. May mà có Trịnh Văn Anh kịp thời đỡ lấy.

“Trời... Tỳ tỳ, muội mới ngoạn đi một chút mà tỳ đã uống say thành thế này rồi à? Hay là muội đỡ tỳ ra ngoài nhé?”

Yến tiệc ở điện Triều Minh được phép mang theo cung nữ, nhưng phải đứng hầu ở phía sau. Ngọc Thủy có lẽ luôn chăm chú dõi theo ta, vừa thấy cảnh này liền vội vàng chạy tới hỏi:

“Chủ nhân sao thế ạ?”

Thọ yến không phải cứ muốn đi là đi được, nhất là phân vị của ta và Trịnh Văn Anh đều tương đối cao, cả hai cùng đi khỏi một lúc sợ rằng sẽ bị kẻ khác bắt bẻ. Trịnh Văn Anh đang bối rối không biết làm sao, nhìn thấy Ngọc Thủy thì mừng rỡ nói:

“Tỳ tỳ say quá rồi, người đỡ tỳ tỳ ra ngoài một chút cho thoáng. Phía sau điện Triều Minh có một hoa viên nhỏ đấy. Nhớ đưa tỳ tỳ vào đình ngồi, cẩn thận trúng gió độc.”

Ngọc Thủy vâng dạ, lập tức đỡ ta đi theo lối nhỏ bên cạnh ra ngoài. Cũng may, người ở trong điện đều đang xem ca múa mà bọn ta lại ngồi gần phía cửa hông nên không khiến kẻ khác chú ý.

Vừa đến được ngôi đình hóng gió phía sau điện Triều Minh, Ngọc Thủy liền trách ngay:

“Trước nay chủ nhân đâu khi nào uống rượu, sao hôm nay lại uống đến say bết nhè thế này? Lỡ xảy ra chuyện gì thì nô tỳ biết làm sao đây?”

Ta được nàng đỡ ngồi dựa lưng vào một cây cột lớn, đầu óc đã mụ mị đến bảy phần, chỉ biết cười cười:

“Ta mệt lắm, không muốn suy nghĩ nữa... Say rồi thì chẳng cần nghĩ gì cả...”

Ngọc Thủy xót xa, rút khăn tay lau mồ hôi trên trán ta:

“Chủ nhân đừng làm nô tỳ sợ!”

Ta bật cười:

“Có cái gì mà sợ? Ta nghỉ một hôm thôi... Mai sẽ lại nghĩ tiếp... Không cần phải sợ...”

Ta say mềm cả người, ngồi cũng không vững, Ngọc Thủy phải ngồi xuống ôm lấy người ta, ta mới không ngã sòng ra đất.

Bây giờ chắc cũng đã qua giờ Tuất, điện Triều Minh đèn đuốc sáng trưng nhưng như thế lại khiến cho mặt trăng tròn vành vạnh trên cao có phần mờ nhạt. Ta hơi ngẩng lên nhìn xuyên qua những tán cây thưa thớt trên đầu, nhìn thẳng vào vầng trăng lơ lửng giữa nền trời đen đặc. Men rượu có thể tạm thời đẩy lùi toan tính như thủy triều trong lòng nhưng lại mang đến sự trống rỗng vô tận. Ta khép mắt thôi không nhìn nữa, cũng mặc kệ chẳng buồn không chế hơi rượu đương bùng bùng bốc lên đầu, một môi dựa vào vai Ngọc Thủy, ngáp dài một cái.

Hai người ngồi chưa được bao lâu, thì bỗng nghe có tiếng bước chân từ đằng xa đi tới. Chắc hẳn hơi rượu cay làm ta chảy nước mắt, chỉ loáng thoáng thấy bóng long bào vàng sáng trước mặt liền luống cuống vịn Ngọc Thủy đứng dậy, chấp tay thỉnh an theo thói quen:

“Thần thiếp bái kiến...”

Thế nhưng nói chưa hết câu thì đã ngã chúi nhủi. Ta chỉ nghe được tiếng kêu hoảng hốt của Ngọc Thủy vang lên sau lưng, cứ nghĩ đã ngã cảm mặt xuống đất rồi, may mà Hoàng Đế nhanh tay bước lên một bước, kịp thời đỡ được.

“Làm cái gì mà say mềm thế này?”

Hoàng Đế nhăn mặt cau mày, lườm luôn cả Ngọc Thủy:

“Hòa phi đã không uống rượu được, người sao lại để nàng ấy uống nhiều như vậy? Nô tài không biết hầu hạ chủ nhân, còn để lại làm gì?”

Bị Quang Nhật để khét tiếng tàn bạo nạt cho một trận như thế, Ngọc Thủy chẳng dám biện bạch gì, lập tức quỳ sụp xuống:

“Nô tỳ có tội!”

Ta dĩ nhiên chẳng thấy Ngọc Thủy có tội gì, bèn bám lấy tay Hoàng Đế, loạng choạng đứng thẳng lên. Vốn định bênh vực Ngọc Thủy một câu nhưng ngược nhìn lên mới thấy vẻ mặt nhăn nhó của hắn, không nịnh được bật cười:

“Hoàng Thượng, sao mặt người lại nhăn nhúm thế kia?”

Lời này đúng là đại bất kính. Ngay cả Ngọc Thủy kinh hãi nhìn ta một cái, xong liền dập đầu sát đất, không dám ngẩng lên nữa. Lúc tỉnh táo, có dí dao vào cổ ta cũng chẳng dám nói lời như vậy. Nhưng cổ nhân có câu, rượu vào lời ra, ta uống xong một bình rượu đã chẳng biết sợ nữa, nói xong còn đưa tay xoa xoa mặt Hoàng Đế. Ngay cả khuôn mặt tái mét và bộ dạng hoảng loạn của Ngọc Thủy ở bên kia cũng chẳng làm ta mảy may để tâm.

Hoàng Đế không gạt tay ta ra, cứ để mặc ta xoa tới xoa lui, chỉ hừ một tiếng:

“Vẫn còn nhận ra trẫm là ai à?”

Ta xoa mặt Hoàng Đế chán rồi, hai chân đứng lâu lại cảm thấy bủn rủn, bèn giang tay ôm lấy cổ Hoàng Đế, sụt sịt nói:

“Thiếp làm sao không nhận ra Hoàng Thượng? Người là Hoàng Thượng của thiếp... phu quân của thiếp... sinh mệnh của thiếp...”

Ta sợ sống hay chết, đều dựa vào một câu nói của người. Ta làm sao có thể không nhận ra người chứ?

Ý của ta chính là như vậy, chỉ tiếc quá say nên nói năng không trọn vẹn. Cũng không rõ Hoàng Đế nghe xong hiểu được bao nhiêu. Hắn đứng lặng thinh, một tay ôm lấy eo ta, tay còn lại lặng lẽ vỗ lưng ta. Cảm giác được vỗ về khiến cho lòng ta mềm nhũn, ta càng cố sức ôm chặt cổ hắn, nước mắt mang theo bao nỗi tuyệt vọng, bi thương vô thức nổi đuôi nhau lẫn dài, thoáng chốc thấm ướt cả vai áo Hoàng Đế. Dường như hắn cũng nhận ra, cánh tay đang ôm ngang eo ta siết chặt hơn một chút. Trên đời này làm gì có nữ tử nào mà không mềm yếu, chỉ là có một số người không thể tìm được một nơi để bộc lộ sự mềm yếu của mình mà thôi. Có thể tìm được một bờ vai để rơi lệ thực đã là may mắn lớn lao rồi. Ta chợt nghĩ nếu thời khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn, nam nhân này có thể vĩnh viễn để ta dựa dẫm như vậy, vĩnh viễn vỗ về ta, vĩnh viễn không quay lưng lại với ta thì tốt biết bao nhiêu.

Hoàng Đế kiên nhẫn đợi ta khóc thỏa thuê rồi mới buông ta ra. Mấy ngón tay xương xương của hắn dịu dàng lướt qua gò má nóng bừng của ta, khiến ta khẽ rung mình. Hắn không hỏi vì sao ta khóc, cũng không trách tội ta uống say làm mất thể diện, chỉ nói nhỏ:

“Nàng say rồi thì về nghỉ ngơi đi, không cần quay lại nữa. Cũng chẳng có gì quan trọng.”

Ta khóc xong, cũng thấy dễ chịu hơn, bèn gật gật đầu, tiện tay với lấy tay áo hắn lau mặt.

Hoàng Đế nhướn mày, rõ ràng là giật mình nhưng vẫn để ta tùy ý lau, quay sang bảo Lý Thọ ở đằng xa:

“Chuẩn bị kiệu đưa Hòa phi nương nương hồi cung.”

Nói đoạn, hắn nhìn xuống tay áo vừa nhăn vừa ướt, bất đắc dĩ thở dài:

“Đến trẫm cũng chưa được chùi mũi vào long bào lần nào đâu đấy.”

Lý Thọ làm việc rất nhanh nhẹn, trong chớp lát đã có một cái kiệu bốn người khiêng được mang đến. Hoàng Đế đích thân đỡ ta ngồi vào kiệu, còn dặn dò Lý Thọ phải đi theo canh chừng ta. Hiếm khi thấy hắn tận tâm như vậy, ta cứ cảm thấy có điểm gì đó không đúng nhưng đầu nặng quá, nghĩ không nổi nữa.

“Hoàng Thượng, thiếp về được thật chứ?”

Ta thò đầu ra khỏi kiệu, neeo neeo mắt nhìn Hoàng Đế. Hắn mỉm cười, đẩy ta trở vào:

“Trẫm nói được là được... Và lại, có một số chuyện nàng không nhìn thấy cũng tốt.”

Nói đoạn, lại ra lệnh cho Ngọc Thủy:

“Trông coi chủ nhân nhà người cho cẩn thận.”

Ngọc Thủy quỳ từ nãy đến giờ, nghe Hoàng Đế nhắc tới mình, vội vàng đáp tuân mệnh rồi bái tạ Hoàng Đế, nhận lấy lồng đèn từ tay Lý Thọ, cùng theo kiệu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Ngày mười sáu tháng tám năm Quang Nhật thứ sáu, tức là sau Thọ Yến của Hoàng Đế một ngày, Hậu cung nước Bách Phụng chính thức đại loạn.

Nguồn gốc của cơn loạn lạc này không đâu xa lạ mà chính là từ vị Quận chúa Phong tộc không biết trời cao đất dày kia.

Nghe đâu trong buổi Thọ Yến đêm hôm trước, Hoàng Đế cảm thấy Phong Thê Minh không thích ca múa, ngồi một mình buồn chán bên hời nàng ta có muốn xem trò vui gì khác không. Hoàng Đế ắt hẳn cũng chỉ hỏi cho có thể mà Phong Thê Minh lại thẳng lưng đứng dậy chê ca múa nhàm chán, đòi tỉ vũ giải khuây. Hoàng Đế dĩ nhiên không thể ngờ Phong Thê Minh lại yêu cầu quái đản như vậy nhưng trước mặt quan lại cùng sứ thần, không thể làm mất lòng Phong tộc, bắt buộc phải chấp nhận cho tỉ vũ.

Bên phía Bách Phụng, một vị võ trạng nguyên trẻ tuổi bị gọi ra tỉ thí. Cuộc tỉ vũ này, nếu vị võ trạng nguyên kia thắng thì cũng chỉ coi là giỏi hơn một tiểu cô nương, không có gì vinh hạnh; ngược lại nếu thua lại hóa ra ngay cả một tiểu cô nương cũng không đánh lại, làm mất thể diện quốc gia. Đó là còn chưa kể đến trong lúc giao đấu mà sơ sẩy, ngộ nhỡ đã thương Phong Thê Minh thì phiền phức to. Thế nên trái ngược với Phong Thê Minh khí thế bùng bùng, vị võ trạng nguyên xui xẻo kia lo lắng đến độ mặt cắt không còn giọt máu. Tất thấy mọi người đều hướng mắt trông chờ. Bất luận thắng thua thế nào, đây cũng là một trò vui hiếm có.

Trước long nhan không ai được phép mang vũ khí, Phong Thê Minh tiện tay bẻ lấy một nhánh đào khô làm kiếm. Ban đầu, võ trạng nguyên chưa biết thực lực của Phong Thê Minh, sợ làm nàng ta bị thương nên chỉ dám dùng tay không đỡ đòn. Phong Thê Minh thấy vậy lại cho rằng hẳn coi thường mình, nhất thời nổi nóng, xuất chiêu càng thâm độc. Nhánh đào khô trên tay nàng ta lợi hại không kém gì đao kiếm, mỗi chiêu xuất ra đều điểm vào tử huyệt của võ trạng nguyên. Võ trạng nguyên khinh địch, liên tiếp trúng phải mấy chiêu, nếu là kiếm thật hẳn đã chết mấy lần. Lúc này, hẳn đã bắt đầu hoảng hốt mà người chung quanh cũng im bật, chẳng còn tiếng nói cười nào. Chẳng ai ngờ Phong Thê Minh không những có võ công cao cường mà ra tay lại còn lạnh lùng quyết liệt như vậy. Võ trạng nguyên hải hùng nhận ra đây đã chẳng còn là trò vui giải khuây nữa, lập tức nghiêm túc vận toàn lực tiếp chiêu. Đáng tiếc Phong Thê Minh đã chiếm được ưu thế, chỉ qua vài chiêu nữa liền đâm trúng đại huyệt trên ngực đối thủ khiến hắn ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Hoàng Đế không ngờ võ trạng nguyên của mình lại bị đánh bại trong tích tắc như thế, còn chưa nói được gì thì Phong Thê Minh đã lớn tiếng trách:

“Kẻ này quá kém, Thê Minh muốn đổi người khác.”

Nói xong liền ném nhánh đào trên tay về phía Hoàng Đế. Sự việc diễn ra quá nhanh, người ta thậm chí còn chưa kịp kinh hãi, chỉ có hai vị hộ vệ bên cạnh Hoàng Đế kịp thời phản ứng. Một người nhảy ra chắn trước mặt Hoàng Đế, còn một người phi thân bay ra chụp lấy nhánh đào kia, một chương đánh nát vụn.

Hành động ngông cuồng của Phong Thê Minh khiến ai nấy đều chết khiếp. Ở hàng ghế sứ thần, Phong Thê Quân cũng tái mét mặt mày, không rõ là vì sợ hay giận. Hẳn hết lên:

“A Minh! Không được vô lễ!”

Phong Thê Minh thế mà vẫn còn cười được:

“Muội có vô lễ đâu. Muội vốn không nhắm vào Hoàng Thượng, dù cho người kia không đỡ kịp thì nhánh cây đó cũng chẳng trúng Hoàng Thượng.”

Bên phía triều thần Bách Phụng, Hà Thái sư là người lên tiếng đầu tiên:

“Phong Quận chúa, người làm như vậy là có ý gì?”

Tuy rằng lời nói của ông ta vẫn rất lễ độ nhưng vẻ mặt tối tăm lại khiến người khác bất giác rét run. Không khí trong điện Triều Minh lúc này như đông đặc lại khiến cho hô hấp cũng thành khó khăn. Những người nhát gan thậm chí đã run lên bần bật. Hành động của Phong Thê Minh nếu khép vào tội đại nghịch cũng chẳng oan uống. Sứ thần các nước nhìn nhau đầy ẩn ý, tất cả đều ngầm hiểu tình huynh đệ của Phong tộc và hoàng tộc họ Tống có còn cứu vãn được hay không đều phải trông cậy vào sự độ lượng của vị Hoàng Đế trẻ tuổi này.

Kẻ khác căng thẳng là thê mà nhân vật chính Phong Thê Minh vẫn không chút hối hận. Nàng ta hồn nhiên chớp mắt, hết nhìn ca ca của mình lại nhìn Hà Thái sư, cuối cùng nhìn đến Hoàng Đế:

“Hoàng Thượng, Thê Minh không có ý làm ngài sợ.”

Hoàng Đế này giờ vẫn yên lặng không lên tiếng, nét mặt hần bình thản không lộ chút cảm xúc nào, không ai đoán được tiếp theo đây hẳn sẽ mỉm cười hòa nhã hay là sẽ quát nạt đòi mạng. Từ đầu hẳn đối với hai huynh muội họ Phong này luôn luôn vui vẻ thân thiết, thế nhưng thời khắc này, long nhan như bị mây mù che phủ. Hoàng Đế không đáp lại Phong Thê Minh mà chỉ nhìn nàng ta đắm đắm bằng ánh mắt lạnh lùng. Phong Thê Quân mấy lần muốn nói đỡ nhưng sự yên lặng chết chóc bủa vây chung quanh khiến hắn nghẹn lời, cuối cùng chẳng nói được gì. Đến tận lúc người ta tin chắc hôm nay mạng của Phong Thê Minh không giữ nổi nữa rồi thì Hoàng Đế mới thản nhiên cười một tiếng:

“Chỉ là một nhánh cây khô, sao có thể dọa được trẫm?”

Nụ cười sáng lạn của Hoàng Đế không biết đã khiến cho bao nhiêu người đương chờ xem trò vui phải thất vọng.

Hà Thái sư nghe xong liền nhú mày:

“Hoàng Thượng, chuyện này...”

Nhưng chưa kịp phản đối, Hoàng Đế đã phẩy tay:

“Biểu tỳ chỉ muốn góp vui cho Thọ yến của trẫm, Thái sư đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Nói đoạn, như muốn hoàn toàn xua đi bầu không khí chết chóc ban nãy, hần bèn nói với người hộ vệ đã bay ra chặn nhánh cây khô lúc nãy:

“Thừa Nguyên này, tên gốc kia làm biểu tỳ của trẫm mất hứng rồi, ngươi thay mặt trẫm tạ lỗi cùng biểu tỳ.”

Người hộ vệ này thực chất chính là nhị ca của Trịnh Vân Anh, tên gọi Trịnh Thừa Nguyên. Hần nghe xong hiểu ý Hoàng Đế, liền hướng Phong Thế Minh chấp tay:

“Quận chúa, mời.”

Phong Thế Minh thấy lại có người chịu ti thí với mình, lập tức hào hứng trở lại, thoáng chốc đã quên mất chuyện ban nãy. Nàng ta duyên dáng cúi người đáp lễ Trịnh Thừa Nguyên sau đó nhanh như cắt vận khinh công bay đến, tung chưởng tấn công.

Võ công của Trịnh Thừa Nguyên cao hơn vị võ trạng nguyên ban nãy rất nhiều. Một chưởng của Phong Thế Minh tưởng như bão táp mà lại bị Trịnh Thừa Nguyên hóa giải hết sức dễ dàng. Phong Thế Minh kinh ngạc, lập tức nhận ra nội lực mình thua kém không thể đầu lực, liền nhanh chóng khép chặt ngón tay, chưởng thế chuyển từ cương mãnh sang mềm mại mà tàn nhẫn, mỗi chiêu thức đều hiểm hóc khác thường. Mấy vị võ tướng có mặt ở đó đều toát mồ hôi lạnh. Tuy nhiên Trịnh Thừa Nguyên chẳng hề lúng túng, chưởng pháp ổn định, phòng thủ kín kẽ, dù thân thủ của Phong Thế Minh có nhanh đến đâu cũng không cách nào xuyên thủng được. Hai người càng đánh càng nhanh, những kẻ không biết võ công nhìn vào chỉ còn thấy lờ mờ bóng y phục của hai người một đỏ một đen quấn lấy nhau như ngọn lửa cháy bùng giữa đêm đen. Suy cho cùng, Phong Thế Minh có giỏi đến đâu cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, sức lực không thể so với nam nhân. Hai người đánh qua một khoảng thời gian ngắn tầm nửa chung trà, Phong Thế Minh bắt đầu đuối sức, chưởng lực suy yếu mà cước bộ cũng chậm lại, trong một khắc sơ suất không kịp đỡ đòn, suýt bị Trịnh Thừa Nguyên đánh trúng. May nhờ nàng ta nhanh nhẹn lách người qua một bên, chưởng phong lướt qua sát mặt, tuy không bị đá thương nhưng lại làm tấm sa che trên mặt rơi xuống.

Thời khắc đó toàn thể người ngồi trong điện đều chết lặng. Phong Thế Minh quả thực khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Bên dưới lớp sa mỏng kia, không ngờ lại có thể là một gương mặt đẹp đến như vậy.

“Nhất tiểu khuynh thành, trẫm ngư lạc nhạn, mỹ nhân như họa... Không có câu nào tả nổi mỹ mạo của Phong Quận chúa khi ấy cả.”

Trịnh Vân Anh khoa tay múa chân một hồi, cuối cùng kết luận chắc nịch như vậy.

Phải, toàn bộ câu chuyện sống động kia chính là do Trịnh phi của chúng ta tường thuật lại.

Buổi sáng hôm nay, ta thức dậy thì đã quá trưa. Dù được Hoàng Đế miễn thỉnh an nhưng vì chuyện bộ lễ phục mà ta vẫn phải đội nặng đi Triều Lan cung một chuyến. Tình cờ gặp được Trịnh Vân Anh còn nán lại chơi, thế là ta bắt đầu dĩ phải trở thành thánh giả, ngoan ngoãn ngồi một chỗ nghe nàng kể chuyện. Măn xuất đầu lộ diện kinh thiên động địa của Phong Thế Minh chỉ trong một đêm lan ra khắp hậu cung, ta đương nhiên cũng đã nghe Ngọc Thủy kể lại nhưng không sao li kì bằng lời kể của Trịnh Vân Anh.

Trịnh Vân Anh kể đến đây bèn đưa nhánh hoa cúc ban nãy rút từ bình hoa của Hoàng Hậu lên che mặt, cười khúc khích:

“Sau đó thế nào, tỳ có biết không?”

Ta khẽ liếc sang, Hoàng Hậu ngồi bên cạnh vẫn đang tỏ vẻ chăm chú lắng nghe, trong lòng thờ dài thườn thượt, cũng không nhớ làm Trịnh Vân Anh mất hứng nên đáp:

“Sau đó thế nào?”

Trịnh Vân Anh thấy ta và Hoàng Hậu đều chú tâm nghe muội ấy kể chuyện, hài lòng vung vẩy nhánh hoa cúc trong tay, bắt chước động tác cầm cành đào vung kiếm của Phong Thế Minh:

“Sau đó Phong Quận chúa kia nói với nhị ca của muội: Ngươi làm rơi mạng che mặt của ta, ngươi phải chịu trách nhiệm. Ấy, lúc đó muội sợ muốn chết, cứ nghĩ nàng ta muốn làm nhị tẩu nhà muội. Nhị ca của muội là người hiền lành, nếu lấy phải một bà cô hung dữ như thế thì biết làm thế nào... Cũng may, khi đó Hoàng Thượng liền lên tiếng giải vây. Ngài nói: Biểu tỳ yên tâm, Thọ yến của trẫm mà lại khiến biểu tỳ không vui, trẫm tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm với biểu tỳ.”

Trịnh Vân Anh kể đến đoạn này lại còn thờ phào nhẹ nhõm khiến cho ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Trên đời này sao lại có cô nương chỉ sợ người ta lấy ca ca mình mà không sợ người ta lấy phụ quân mình?! Lăn lộn nhìn sang Hoàng Hậu mới thấy nàng cũng đang ôm trán thờ dài.

Lại nói, Hoàng Đế sao có thể mặt dày đến như thế? Người ta rõ ràng đòi Trịnh Thừa Nguyên chịu trách nhiệm, hần thế mà dám mở miệng ra chuyển người chịu trách nhiệm thành bản thân mình. Thực lòng mà nói thì cả sự ngây ngô của Trịnh Vân Anh lẫn độ dày da mặt của Hoàng Đế đều đáng kính phục như nhau.

Trịnh Vân Anh kể chuyện xong, tiện tay vứt nhánh hoa cúc sang một bên, chen vào giữa ta và Hoàng Hậu, cười khanh khách:

“Xem ra chỗ đại tỳ sắp phải bày thêm một cái ghế rồi...”

Hoàng Hậu bị bộ dạng lém lỉnh của Trịnh Vân Anh chọc cho bật cười, búng lên trán muối ấy một cái:

“Còn nói nữa, chúng ta chưa có đủ phiền phức hay sao?”

Trịnh Vân Anh nhanh nhẹn né được, vừa che trán vừa nép về phía ta:

“Phiền phức gì chứ? Chỉ là thêm một bà cô hung dữ thôi.”

Ta cũng cười theo, nói với Hoàng Hậu:

“Tỷ tỷ cũng đừng quá bận tâm. Tỉnh tình Phong Quận chúa như thế thì dù không thể làm tỷ muối với chúng ta thì cũng khó hòa hợp với người khác.”

Hoàng Hậu gật đầu:

“Cũng mong là vậy. Riêng mình Đức phi thôi cũng cho ta đủ loại phiền phức rồi.”

Ta mỉm cười, vẫy tay với Ngọc Thủy đang đứng hầu ngoài cửa, ra hiệu cho nàng mang chiếc rương gỗ chuẩn bị sẵn vào, đoạn nói với Hoàng Hậu:

“Nhân nói đến phiền phức, có chuyện này tỷ tỷ nhất định phải đòi lại công bằng cho muối đấy.”

Ngọc Thủy chậm rãi bung chiếc rương gỗ vào, cẩn thận mở nắp lấy ra bộ lễ phục của ta xếp ngay ngắn cùng với một búi chỉ vụn.

“Đây là...”

Hoàng Hậu nhướn mày, ngạc nhiên nhắc bộ lễ phục lên nhìn một lượt từ đầu đến chân. Ánh mắt nàng rất tinh tường, chỉ thoáng chốc đã nhận ra điểm bất thường trên tay áo. Vừa nâng phần tay áo lên nhìn cho kỹ, nàng vừa nói:

“Dải họa tiết này hình như có phần kì lạ...”

Trịnh Vân Anh tò mò ghé đầu vào nhìn:

“Muối có thấy gì kì lạ đâu? Cũng đẹp đấy chứ...”

Sự kì lạ này Trịnh Vân Anh có thể không nhận ra nhưng làm sao qua được mắt Hoàng Hậu. Nàng đặt bộ lễ phục xuống, liếc nhìn búi chỉ vụn bên cạnh, thoáng chốc đã hiểu ngọn nguồn, sắc mặt lập tức xấu đi:

“Thượng Cung cục hóa ra cũng không sạch sẽ cho lắm.”

Trịnh Vân Anh nghĩ mãi không ra, ngờ ngác nhìn ta:

“Tỷ tỷ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Ta thờ dãi, cầm phần tay áo lên đưa cho muối ấy, giải thích ngắn gọn:

“Buổi chiều trước hôm Thọ yến của Hoàng Thượng, Ti Chế phòng mới mang lễ phục đến cho ta. Ngọc Nga chưa tiếp xúc với lễ phục bao giờ nên không nhìn ra dải họa tiết này là phượng hoàng chín đuôi.”

Ngay cả Trịnh Vân Anh nghe đến phượng hoàng chín đuôi cũng phải trợn mắt kinh hãi:

“Cái gì? Sao bọn họ dám thêu thứ đó lên lễ phục của tỷ tỷ? Còn nữa, lễ phục vốn phải đưa đến trước ba ngày cơ mà?”

Ta gật đầu:

“Đều trách ta dễ dãi cả tin, cứ nghĩ mấy ngày này bọn họ bận rộn nên cũng không hỏi thúc. Đến lúc phát hiện ra thì đã muộn rồi. Cũng may có Tà tiểu thư giúp đỡ, chúng ta tháo bỏ một đuôi phượng hoàng, sau đó thêu đề lên mới tạm qua được ải này.”

Trịnh Vân Anh gợn dử nghiêng răng:

“Thật là to gan!”

Hoàng Hậu cười lạnh một tiếng:

“Dám giờ trò với lễ phục của phi tử nhất phẩm thì không chỉ to gan thôi đâu. Mấy năm nay, ta luôn quản chặt Thượng Cung cục mà không ngờ vẫn có kẻ hở cho kẻ khác thò tay vào. Nói vậy, chuyện ồn ào của muối với Đức phi, Thục phi sáng hôm qua hẳn cũng là vì chuyện này?”

Ta thành thực nói:

“Đúng là thế ạ. Muối nghĩ hung thủ nhất định không bỏ lỡ cơ hội vạch mặt muối trong đại lễ cho nên tương kế tựu kế, gấp tay áo lên, quả nhiên liền có

người muốn đến kéo tay áo muội xuống.”

Trong hai vị Thục phi và Đức phi, ai có đủ tâm kế thực hiện việc này cũng không cần phải bàn cãi nữa.

Hoàng Hậu day day hai bên thái dương, lộ vẻ mệt mỏi:

“Đức phi này... thực khiến ta đau đầu quá. Nàng ta ngồi yên một chỗ thì sẽ chết sao?”

Trịnh Vân Anh vẫn còn rất giận, tranh thủ mắng:

“Nàng ta đúng là đáng ghét! Cứ như con gián ấy, đánh thế nào cũng không trúng, đuổi thế nào cũng không đi!”

Ta cúi đầu nén cười, cố giữ giọng bình thường:

“Vậy chuyện này, tỷ tỷ định giải quyết thế nào?”

Hoàng Hậu đột nhiên cười thành tiếng:

“Án tín của Đức phi vẫn còn đang ở chỗ ta. Đây ngã nàng ta ngay thì chưa được, nhưng để nàng ta ném chút mùi khở cực thì không đến nỗi khó.”

Mỗi khi cười, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại sáng bừng lên như một đóa mầu đơn nở rộ khiến cho ta nhìn nàng mà băn khoăn, không hiểu sao một người lại có thể cùng lúc sở hữu một nụ cười ôn hòa và một ánh mắt lạnh lùng tàn độc đến vậy.

Ta chợt nghĩ đến một chuyện, bèn chấp tay hướng Hoàng Hậu, lễ phép nói:

“Nguyệt nhi còn một chuyện muốn thỉnh cầu tỷ tỷ.”

Ta rất ít khi cầu xin Hoàng Hậu điều gì, vì vậy nàng có hơi ngạc nhiên nhưng vẫn rộng lượng đáp:

“Muội cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định sẽ làm cho muội.”

Ta dè dặt nói:

“Muội muội qua được kiếp nạn này, phần lớn là công lao của Tả tiểu thư. Nàng ấy là người của Ti Chế phòng... Mà Ti Chế phòng lại không được sạch sẽ... Bọn họ mà biết Tả tiểu thư đã giúp đỡ muội thì nhất định sẽ khó dễ nàng ấy. Tả tiểu thư có lòng trượng nghĩa, nhưng muội không muốn nàng ấy vì chuyện này mà gặp chuyện.”

Hoàng Hậu phì cười, vỗ vỗ vai ta:

“Chuyện này muội không cần lo lắng. Tả tiểu thư đã giúp chúng ta một việc lớn, ta sao có thể để nàng ấy bị liên lụy? Hơn nữa Ti Chế phòng đã không sạch sẽ, thế thì dọn dẹp lại một chút là được.”

Ta cảm kích đa tạ Hoàng Hậu, lòng nhẹ nhõm đôi phần. Lễ phục của ta do nữ quan Chương sự may, sau đó còn phải thông qua một vị Thượng nghị, rồi mới đưa đến cho Trường ti kiểm tra một lần cuối. Nếu lần này Hoàng Hậu muốn dọn dẹp, vậy Ti Chế phòng sẽ thừa ra ít nhất ba vị trí. Nếu không vì nghĩ đến ba chỗ trống này, ta đã không cần nói mấy lời dài dòng kia với Hoàng Hậu. Thiết nghĩ Thượng Cung cục là nơi cấm bất trùng trùng, dù Hoàng Hậu có muốn cũng chẳng thể hoàn toàn che chở Tả Thu Dung. Những khó khăn nơi đó, nàng phải tự mình vượt qua. Ta chỉ hi vọng qua sự việc này, Hoàng Hậu có thể nhớ tới nàng, ba vị trí kia có thể dành cho nàng một chỗ. Ở nơi này ta chỉ là một phi tần hữu danh vô thực, chữ “phi” của ta nói lớn thì lớn thì vẫn lớn hơn nhiều người, nhưng một phi tần nhất phẩm mà không có ngoại tộc chống lưng, sủng ái lại mơ hồ như sương khói thì đến bản thân mình còn khó bảo toàn... Điều duy nhất ta làm được cho Tả Thu Dung chỉ là nghĩ nhiều một chút, nói nhiều vài lời mà thôi.

Ta rời khỏi Triều Lan cung với tâm trạng nặng nề. Men say không còn nhưng lại khiến cho những lo toan lại ủa về chặt kín trong đầu ta, khiến con đau đầu càng thêm dữ dội.

Về đến Cẩm Tước cung, ta liền rửa mặt, tháo trâm cài, thay trung y rồi quần chăn nằm li trên giường chẳng muốn động đậy. Mặc dù rất mệt, nhưng vì ban sáng ngủ dậy quá trễ nên bây giờ ta nằm thế nào cũng không chợp mắt được. Ngọc Thủy thấy ta quần chăn nằm nhìn đỉnh màn trùng trùng thì lấy làm lo lắng, vội đến bên nắm lấy tay ta hỏi tới tấp:

“Chủ nhân thấy không khỏe ở đâu à? Hay là vẫn chưa tỉnh rượu? Hay đêm qua bị trúng phong hàn rồi?”

Ta trở mình, nằm nghiêng nhìn Ngọc Thủy, cười trấn an nàng:

“Ta không sao.”

Ngọc Thủy ngồi bệt xuống cạnh giường ta, thở hắt ra:

“Thế thì tốt. Nô tỳ cứ sợ chủ nhân bị bệnh... Đêm qua chủ nhân làm nô tỳ sợ quá, sau này người nhất định không được uống rượu nữa đâu.”

Ta cau mày:

“Bản cung có làm gì đâu...”

Ngọc Thủy tròn mắt:

“Chủ nhân không nhớ sao?”

“Không rõ lắm... Chỉ mang máng nhớ là đã uống nhầm rượu, sau đó người đỡ ta ra hoa viên ngồi... Sau đó chúng ta gặp Hoàng Thượng... Rồi Hoàng Thượng bảo ta đi về...”

“Chủ nhân... Người không chỉ gặp Hoàng Thượng thôi đâu.”

Nhìn bộ mặt vụn vẹo của Ngọc Thủy, ta tự nhiên ón lạnh:

“Ý người là sao? Ta... đã làm gì à?”

Ngọc Thủy nuốt nước bọt, run run đáp:

“Chủ nhân... Người bảo mặt Hoàng Thượng nhăn nhúm, rồi... người còn sờ mặt Hoàng Thượng... sau đó người ôm Hoàng Thượng khóc rất lâu...”

Ta kinh hãi ngồi bật dậy:

“Cái gì? Ta đã làm vậy sao?!”

Ngọc Thủy gật gật đầu, khổ sở nói tiếp:

“Đạ phải... Sau đó người còn chùi mũi vào long bào của Hoàng Thượng...”

“...”

Thôi xong.

Ta há hốc miệng, không nói nổi lời nào. Mồ hôi lạnh không biết từ đâu tuôn ra đầy trán.

Nói long nhạn nhăn nhúm?

Chùi mũi vào long bào?

Ta đã biết uống rượu vào sẽ làm ra chuyện khó coi nhưng chưa bao giờ dám nghĩ sẽ làm loạn đến mức đó.

Ta chậm chạp nắm lấy vai Ngọc Thủy:

“Ngọc Thủy này, người nói xem có phải bây giờ ta nên ăn bữa cơm cuối cùng không?”

Ngọc Thủy vừa lau mồ hôi trên trán ta, vừa lắc đầu lia lịa:

“Không... Không đâu... Chủ nhân đừng nói gở... Hoàng Thượng vốn không hề nổi giận với người...”

“Thật sao? Hoàng Thượng không giận sao?”

“Thật ạ... Nếu Hoàng Thượng thật sự nổi giận... thì mọi chuyện đã không được như bây giờ đâu...”

Ta ngã vật ra giường, thở phào nhẹ nhõm. Ngọc Thủy nói đúng, nếu Hoàng Đế thực sự nổi giận thì ta đã đi thẳng tới hoàng tuyền từ tối hôm qua rồi, làm gì còn sống khỏe mạnh đến bây giờ. Có lẽ là Thọ yến làm tâm trạng hân vui vẻ cho nên phá lệ mà tha cho ta chăng?

“Tỷ tỷ phải nhớ điều này, mấy ngày sau Thọ yến, tâm trạng của Hoàng Thượng thường không được tốt. Tỷ tỷ thận trọng, đừng chọc giận đến ngài kéo mang họa vào thân.”

Đột nhiên ta nhớ tới lời Trịnh Văn Anh dặn đi dặn lại bay nãy. Quả thật ta từng nghe kẻ khác đồn đãi việc này. Mỗi năm, ba ngày sau Thọ yến là thời điểm Hoàng Đế hạ lệnh trọng tể nhiều người nhất. Khôi nói cũng biết tâm trạng hân không tốt. Nhưng hôm Thọ yến tâm trạng hân đang rất tốt kia mà, sao qua hôm sau lại hóa thành không tốt rồi?

Ta tắc lưỡi, chẳng buồn suy đoán thêm, chỉ dặn dò Ngọc Thủy:

“Người nói với người của chúng ta, mấy ngày này không cần thiết thì đừng ra ngoài. Nhớ tuyệt đối không được bén mảng lại gần điện Cát Tường.”

Tính tình Hoàng Đế vốn đã như vậy, muốn vui liền vui, muốn giận liền giận, ai dám hỏi lý do? Thôi thì cứ tránh đi vậy. Dù sao thì việc ta giỏi nhất chính là trốn tránh.

Chương 50

Ấy, ta cứ luôn nghĩ mình giỏi trốn tránh mà lại quên mất một điều: Bách Phụng này là của Hoàng Đế, Hậu cung này cũng là của Hoàng Đế, cho dù ta có thể trốn tất thấy mọi người trong thiên hạ thì cũng không trốn được hần.

Chính vì lẽ đó nên thay vì tận hưởng một buổi tối bình yên ở tẩm cung của mình như những người khác, ta lại phải ngồi đối diện với Hoàng Đế trong Noãn các này, lòng nom nớp lo sợ mà mặt vẫn phải ngoan ngoãn mỉm cười thật dịu dàng.

Lúc này, Hoàng Đế mặc thường phục màu xanh nhạt, không có long bào oai nghiêm xa cách khiến cho trông hần cũng có mấy phần giống với một thiếu niên bình thường.

Chỉ là ánh mắt của một thiếu niên bình thường không thể sâu không thấy đáy như vậy.

Có lẽ Hoàng Đế cũng nhận thấy sự căng thẳng của ta, hần chợt cười, nhắc bình rượu trên bàn rót vào cái chén nhỏ trước mặt ta, nói:

“Sợ cái gì? Uống một chén đi.”

Được Hoàng Đế rót rượu cho là một vinh hạnh lớn nhưng ta mà uống rượu vào thì vinh hạnh này không khéo lại hóa thành đại họa. Ta ái ngại nhìn ly rượu sáng sủa trước mặt, không biết phải nói thế nào:

“Hoàng Thượng, thiếp... Không biết uống rượu...”

Hoàng Đế liếc nhìn ta, khinh khinh nói:

“Không biết uống rượu? Rõ ràng hôm qua còn uống tới say mềm, trăm còn tưởng nàng thích rượu lắm chứ?!”

Nhóc con đáng ghét. Hôm qua không nổi giận thì thôi, giờ lại muốn kiếm cớ phạt chuyện hôm qua à? Đâu có dễ như thế.

Ta lập tức nhe răng cười nịnh bợ, không để hần có cơ hội khép tội ta bất tuân thánh ý:

“Thần thiếp đúng là không biết uống rượu, nhưng rượu Hoàng Thượng ban thì thần thiếp đương nhiên là thích rồi.”

Nói xong liền cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Rượu này còn mạnh hơn Hồng Mai tửu kia, ta chỉ vừa uống một chén nhỏ mà hơi rượu đã bốc lên cay mờ cả mắt, phải cố lắm mới không ho sặc sụa.

Hoàng Đế nhìn ta cay chảy nước mắt thì càng tỏ ra thích thú. Một kẻ thích nhất là hành hạ người khác như hần đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho ta.

Hần gạt gù:

“Một hơi cạn sạch. Rất có khí phách. Nào, trăm mời nàng một chén nữa.”

Ta bắt lực nhìn hần châm đầy ly rượu thứ hai, linh cảm chẳng lành ủa đến, sống lưng bất giác rét run. Một hai ly rượu đối với ta không thành vấn đề, nhưng nếu ta uống chén này rồi hần có chịu tha cho ta hay không? Hoàng Đế biết ta không uống được nhiều rượu nhưng lại ép ta uống... Chẳng lẽ là muốn chuốc say ta? Hần làm vậy có mục đích gì?

Ta e dè cầm ly rượu trong tay, rõ ràng biết không thể tiếp tục uống vào nhưng lại không nghĩ ra cách từ chối. Bất giác, ta nảy ra một ý tưởng, bèn chớp mắt nhìn Hoàng Đế:

“Hoàng Thượng, thần thiếp cũng muốn kính rượu người.”

Chẳng biết Hoàng Đế có đoán ra ý của ta không, chỉ thấy hần cười xòa một tiếng rồi cũng tự rót rượu cho mình.

Hai người chúng ta cứ thế uống cạn hết chén này đến chén khác, chỉ lẳng lặng ngồi uống cùng nhau như thế. Hoàng Đế không nói, ta càng chẳng dám mở miệng hỏi nhiều. Dù sao một bình rượu hai người cùng uống vẫn hơn một mình ta uống. Chỉ hi vọng ta đừng quá say, chỉ ít là đừng say đến mức bóp cổ Hoàng Đế là được.

Ấy thế mà ta chẳng giữ suy nghĩ ấy được lâu, qua thêm vài chén nữa thì trong đầu ta đã chẳng còn gì ngoài hơi rượu cay nóng bùng bùng. Ta ho khan mấy tiếng, lại đưa tay dụi mắt một hồi mới nhận ra Hoàng Đế đang ngồi nhìn ta cười ngặt nghẽo. Từ lượng của Hoàng Đế đương nhiên cao hơn ta, dù

đã cùng ta chia nửa bình rượu nhưng trông hấn vẫn còn khá tỉnh táo, chỉ có hai gò má xương xương là khẽ đỏ lên. Bộ dạng cười nhạo người khác của hấn làm ta bức mình, không nhìn được lườm hấn:

“Hoàng Thượng cười thiếp à?”

Hoàng Đế cười càng lớn, một tay chống cằm, một tay vờn qua nghịch lấy tóc ta:

“Nàng cũng biết bản thân trông rất buồn cười à?”

Bấy giờ thì ta bức thật rồi.

Ta bĩu môi, chẳng buồn đôi co với tên nhóc đáng ghét này nữa, dứt khoát đứng dậy:

“Không thèm nói chuyện với Hoàng Thượng nữa, thiếp về nhà ngủ đây...”

Ta chẳng ngờ Hoàng Đế lại bất ngờ chụp lấy tay ta kéo lại, mà ta đang say, đứng một mình còn không vững nên lúc bỗng nhiên bị kéo liền mất đà ngã chổng vó về phía Hoàng Đế.

Còn Hoàng Đế hấn cũng chẳng ngờ ta lại nặng như vậy, thân thể yếu ớt của hấn tất không đỡ nổi. Thế là ầm một tiếng thật lớn, ta đã ngang nhiên đè ngã Quang Nhật để khét tiếng hung bạo xuống đất.

Những người hầu hạ ở Ngự tiền đều rất kính sợ Hoàng Đế, ban này Hoàng Đế đã dặn không có lệnh của hấn thì không được bước vào. Chính vì vậy, dù có nghe bên trong ồn ào, Lý Thọ và đám cung nữ của chỉ dám sốt ruột đứng từ ngoài xa hỏi vọng vào:

“Hoàng Thượng... Người không sao chứ ạ...”

Hoàng Đế bị ta đè bẹp dưới đất, này giờ vẫn còn nhăn nhó vì đau, gắng gượng lớn tiếng đáp lại Lý Thọ:

“Trẫm không sao...”

Nói đoạn, không quên nạt ta một trận: “Nàng còn chưa chịu ngồi dậy à? Nặng chết đi được... Trẫm nuôi nàng béo tốt quá rồi. Từ nay mỗi bữa bớt một nửa khẩu phần nghe chưa...”

Ta vốn đang cố sức bò dậy, nghe Hoàng Đế nói thế thì lại nổi xung. Đã dám chê ta béo lại còn đòi cắt cơm của ta. Thật sự không thể quá đáng hơn. Động đến lòng tự tôn của nữ nhân là một việc hết sức nghiêm trọng. Ta bức bội khịt mũi, bỏ luôn ý định ngồi dậy, cứ yên vị trên người Hoàng Đế.

Thấy ta đột nhiên nằm ỉ ra, Hoàng Đế bèn giãy nảy, cố sức đẩy ta xuống:

“Này... Muốn đè chết trẫm hay sao?! Mau leo xuống...”

“Không xuống...”

“Nàng muốn tạo phản à? Leo xuống ngay! Đừng để trẫm phải gọi hộ vệ...”

“Thiếp cứ không xuống đây...”

“Nàng to gan lắm!”

“Ai bảo Hoàng Thượng dám chê thiếp béo...”

Chắc hẳn thời khắc này, Hoàng Đế đã nhận ra chuốc ta say là một sai lầm cực kì nghiêm trọng. Ta đã say rồi thì trời không sợ, đất không sợ, đương nhiên càng không sợ Hoàng Đế. Hấn càng giãy giụa thì ta càng cứng đầu bám chặt lấy cổ hấn.

Một đêm trăng tròn cảnh đẹp ý vui, quân tử và thục nữ vốn dĩ đang đối tửu thưởng nguyệt, cảnh sắc ấy đáng ra phải đẹp để biết bao nhiêu, không biết vì lẽ gì tự nhiên lại hóa thành tình cảnh đôi bên đầu vật dưới nền đất như thế này.

May mắn cho Hoàng Đế, ta say quá hóa thành vụng về, để cho hấn chớp được sơ hở, cuối cùng cũng đẩy được ta lăn qua một bên. Ầm ỉ một hồi, cả ta và hấn đều thối mặt. Sau một hồi thờ dốc, Hoàng Đế nghiêng đầu nhìn ta, nhăn mặt:

“Nàng định đè chết trẫm thật sao?”

Ta cũng nghiêng đầu nhìn lại hấn, trề môi:

“Hoàng Thượng định bỏ đói thiếp thật sao?”

Hoàng Đế nheo nheo mắt:

“Đúng là uống rượu vào nàng to gan thật.”

Ta đang định cãi thì men rượu lại bốc lên, khiến ta ho một tràng muốn đứt hơi. Hoàng Đế thấy thế mà còn cười được, lại dám thần nhiên xoa ngực ta. Ta vùng vằng hất tay hất ra:

“Thiếp đã nói là không uống được... Ai bảo Hoàng Thượng cứ ép... đau đầu chết đi được...”

Hoàng Đế chợt thôi không cười nữa, sự đùa cợt trong ánh mắt cũng tan biến, hắt đáp lại bằng một chất giọng phẳng lặng:

“Nếu không say, nàng làm sao chịu nói thật lòng?”

Sự thay đổi của hân làm ta hơi giật mình, nhưng ta đã quá say, không còn đoán nổi thánh ý nữa, chỉ có thể cau mày mù mờ hỏi:

“Thiếp nói dối Hoàng Thượng bao giờ?”

Hoàng Đế khẽ cười, đưa hai ngón tay sang day day hàng lông mày đang nhăn nhó của ta:

“Còn chớ! Nếu là ngày thường, nàng nhất định sẽ sợ hãi quỳ xuống mà nói: Thần thiếp không dám. Làm gì có gan nằm đây nhăn mặt như vậy?”

Ta nhắm nghiền một hồi, cảm thấy hân nói cũng không sai. Đó là vì ngày thường ta luôn luôn sợ hãi. Mà sống lâu trong cung, kinh nghiệm sinh tồn tốt nhất của ta chính là không trốn được thì cứ quỳ gối tạ tội. Nhưng bây giờ, cảm giác sợ hãi đó tự nhiên chẳng còn nữa.

Ta chớp mắt nhìn Hoàng Đế, thật thà nói:

“Hoàng Thượng cũng không giống ngày thường.”

Hoàng Đế nghe ta nói xong cũng không phải đổi. Hân gác tay lên trán, thờ dài nhè nhẹ:

“Đúng là hôm nay không giống ngày thường.”

Dáng vẻ ấy cô độc đến mức tận đáy lòng ta cảm thấy xót xa thay cho hân. Người thiếu niên đang nằm cạnh ta đây ngày thường đều xuất hiện với dáng vẻ quân vương cao ngạo. Một lời nói của hân có thể dễ dàng lấy đi sinh mạng của kẻ khác. Hân lúc nào cũng mặc long bào chói mắt, cười cợt buông thả như thể trên đời này chẳng có thứ gì quan trọng... nhưng trong lòng có thực sự vui vẻ không?

Con đường đế vương hiểm nguy ấy hân đã phải đơn độc dẫn thân từ khi là một đứa trẻ mới mười một tuổi.

Một đứa trẻ mười một tuổi đáng lẽ ra phải được sống vô ưu vô lo bên phụ mẫu của mình. Còn hân, mười một tuổi đã phải gánh lên vai giang sơn xã tắc, không có phụ mẫu, không có huynh đệ tỷ muội.

Mười một tuổi, hân bước lên ngôi cao cửu ngũ.

Mười một tuổi, ta rơi xuống tận cùng khổ nhục.

Hai người bọn ta sinh ra ở cách xa nhau vạn dặm, con đường mà bọn ta đi cũng khác nhau một trời một vực. Thế nhưng nghĩ lại, có lẽ bọn ta có một điểm tương đồng: mười một tuổi thì mất đi người thân duy nhất, cuộc đời chuyển sang trang mới, vĩnh viễn không còn được bình yên.

Ta vẫn cứ nghĩ mãi mà không hiểu nổi vì sao mấy ngày sau Thọ Yến tâm trạng Hoàng Đế luôn không tốt. Khi tỉnh táo, ta nghĩ không ra, nhưng lúc này men say chênh choáng thì ta lại bất ngờ thông tỏ.

Thân mẫu của Hoàng Đế sau khi sinh hạ hân thì băng huyết qua đời. Ngày Hoàng Đế sinh ra cũng là ngày mẫu thân hân lìa đời. Thọ Yến của hân linh đình trang trọng là thế mà người mẫu thân đã dùng cả sinh mạng để đưa hân đến thế gian này cuối cùng vẫn mãi mãi là một Vũ Tiệp dư bị lãng quên, thậm chí cả một nền hương cũng không thể thấp. Nếu đổi lại là ta, ở trong hoàn cảnh đó, e rằng một cái nhếch môi cười ta cũng không làm nổi. Để có được gương mặt tươi cười phấn chấn ngày hôm qua, không biết hân đã phải nuốt vào trong bao nhiêu thương tâm?

Chuyện nghĩ không thông giờ đã nghĩ thông rồi, nhưng dường như hơi rượu làm cho đầu óc ta mê muội đi, ngay cả một lời dễ nghe để an ủi hân cũng không thể nghĩ ra nổi. Ta chỉ biết lặng lẽ nắm lấy bàn tay hân, hi vọng có thể truyền cho hân một chút mê muội của ta, để hân quên bớt đi những ưu thương trong tâm trí.

Hoàng Đế siết lấy tay ta, mắt vẫn nhìn thẳng lên trần nhà, nói thắm qua hơi thở:

“Tâm trạng trầm không tốt. Nàng hãy kể cho trầm nghe một chuyện vui đi.”

Ta ngượng ngùng đáp:

“Thiếp không đọc sách, không biết kể chuyện đâu.”

“Chuyện gì cũng được, không cần phải ở trong sách. Chuyện của nàng cũng được.”

Ta cắn cắn môi, người như ta thì làm sao có chuyện gì vui? Bình thường lúc không say ta còn chưa chắc nghĩ ra được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, ta mò mẫm trong kí ức nặng nề của mình, cố gắng tìm một chuyện có thể coi là vui vẻ để nói. Hoàng Đế không hỏi thúc thêm. Ta cứ nằm nghĩ mãi, chợt kí ức mịt mờ đau thương như có tia sáng ấm áp hiện lên. Ta thế mà cũng nhớ ra được một chuyện vui vẻ.

“Lúc còn nhỏ thiếp rất béo... cho nên mẫu thân mới đặt nữ danh cho thiếp là Bánh Bao. Phụ hoàng cũng thích tên này, cứ gặp thiếp là lại gọi: Bánh Bao nhỏ, mau lại đây với phụ hoàng... Khi đó, phụ hoàng hay đưa thiếp và mẫu thân đi thả diều. Hai người bọn họ cùng nhau vẽ một con diều lớn hình bánh bao... Mẫu thân thích thả diều lắm... Cho nên phụ hoàng luôn nhường mẫu thân chơi, còn mình thì công thiếp chạy theo...”

Chuyện cũ cứ thế vô thức trôi ra từ miệng ta, đáng lẽ là một câu chuyện vui vẻ, nhưng không hiểu sao kể đến đây, tim ta lại như bị ai đó bóp chặt, chặt đến mức ta không thở nổi, phải ngồi bật dậy. Những con nức nở cũng theo đà tuôn trào ồ ạt, khiến ta không sao kiềm được ghen ngào.

“Nguyệt nhi sao thế?”

Hoàng Đế lo lắng ngồi dậy, vỗ vỗ lên lưng ta. Nhờ có mấy cái vỗ lưng của hắn, ta ho khan được mấy tiếng, thở cũng dễ hơn.

“Thiếp... thiếp luôn thấy rất khó hiểu. Người đó... là phụ hoàng của thiếp... Người đó cũng từng yêu thương thiếp... từng công thiếp đi thả diều cơ mà... Vì sao đột nhiên lại có thể trở nên nhẫn tâm với thiếp như vậy... Là vì thiếp không tốt sao? Hay vì thiếp là nữ nhân? Nếu như thiếp là nam nhân, có phải phụ hoàng sẽ không...”

Lời còn chưa nói xong, mắt đã muốn ướt nhoe. Nghe nói không thể tùy tiện khóc trước long nhan, nhưng ta càng lau thì nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, không còn cách nào khác, ta đành dùng hai bàn tay che kín mặt lại. Ta che mặt lại rồi thì không tính là rơi lệ trước long nhan nữa, phải không?

“Đúng là đồ ngốc...”

Hoàng Đế thở dài, khẽ khàng gỡ hai bàn tay ta xuống. Hắn kéo ta lại gần, lẳng lặng lau khô từng giọt nước mắt trên mặt ta, bao nhiêu giọt rơi ra, hắn đều kiên nhẫn dùng ngón tay gạt đi bấy nhiêu.

“Bánh Bao ngoan, đừng khóc... Sao có thể là lỗi của nàng? Nữ nhân thì có gì không tốt? Nữ nhân mới có thể gả cho ta...”

Không biết đã bao nhiêu năm rồi, ta mới được nghe lại ba chữ “Bánh Bao ngoan” này. Trái tim không khỏi run rẩy. Ta hít sâu một hơi, lẩm bẫm:

“Phải rồi, nếu là nam nhân thì không gả đi được rồi...”

Hoàng Đế phì cười, xoa đầu ta:

“Này Bánh Bao, nàng biết không, thực ra ta cũng có nữ danh đấy.”

Ta dụi mắt nhìn hắn:

“Thật sao?”

Nụ cười trên môi Hoàng Đế chợt nhuộm nét buồn:

“Ừ. Ban đầu ta cũng không biết đâu, vì ai cũng gọi ta là Thái tử gia. Cả mẫu hậu cũng gọi như thế. Mãi đến một ngày nọ, phụ hoàng bỗng nhiên gọi ta đến dặn dò rất nhiều chuyện... Có lẽ người thuận miệng nên kể cho ta nghe cả chuyện lúc ta mới chào đời. Nghe nói vị đó muốn cho ta lúc nào cũng tươi cười, cả đời vui vẻ bên đặt nữ danh cho ta là A Tiểu. Nhưng mà vị đó qua đời rồi, phụ hoàng không nhắc đến, cũng không có ai biết đến cái tên đó. Phụ hoàng nói chuyện này với ta xong, ít lâu sau thì băng hà... Cho nên cái tên A Tiểu này ta chưa được nghe ai gọi bao giờ...”

Ta thoáng kinh ngạc, này giờ Hoàng Đế xưng “ta”.

Nói về thân mẫu của mình mà hắn chỉ có thể dùng hai tiếng “vị đó”... Nỗi đau này ai có thể tỏ tường?

Đôi mắt trong trẻo của hắn chẳng biết tự bao giờ như bị phủ một màn sương mờ tăm tối. Ta bất giác vươn tay chạm vào gương mặt hắn, ngón tay run run lướt theo gò má xương xương, ngập ngừng dừng lại nơi khóe mắt:

“A Tiểu, đừng khóc...”

Hai tiếng A Tiểu thốt ra, ta mới giật mình hoảng hốt rút tay lại. Cái tên này ta đâu được phép gọi. Ta say rồi, say đến mất trí rồi.

Ánh mắt Hoàng Đế khẽ lay động, hắn không trách ta vô lễ, chỉ dịu dàng mỉm cười, cầm lấy bàn tay ta vừa rút lại:

“Ta đâu có khóc.”

Như để chứng minh điều đó, hắn cầm tay ta, áp trở lại lên mặt mình, nói tiếp:

“Nàng thấy không, đâu có nước mắt.”

Hành động ấy của hắn càng khiến ta xót xa hơn. Ta lần nữa rút tay khỏi bàn tay lạnh lẽo của hắn, nhưng lần này, ta dùng cả hai bàn tay của mình áp lên

đôi mắt hần, khẽ đáp:

“Ai nói với người nước mắt nhất định sẽ chảy ra ngoài?”

Rất chậm, rất chậm, lòng bàn tay ta nóng lên rồi lại trở nên ẩm ướt, từng giọt nước nóng hồi long lạnh chảy tràn xuống cổ tay ta, làm ta khẽ rùng mình.

Ta và Hoàng Đế ngồi yên trong tư thế kì lạ đó không biết bao lâu, đến tận khi không còn nhìn thấy giọt nước nào lăn xuống nữa, ta mới buông tay.

Không dám đối diện với đôi mắt đỏ hoe, bi thương và hoang hốt đó, ta vội cúi đầu, nhìn hai bàn tay ướt đầm của mình, cười gượng:

“Tay của thiếp ướt, làm ướt cả mắt của Hoàng Thượng rồi...”

Hoàng Đế bật cười, nhưng lại không nói gì, khiến cho ta càng thêm khó xử. Rượu uống vào ban nãy bây giờ đã bắt đầu hoành hành, đầu ta đau nhức, quả thực không nghĩ nổi biện pháp giải vây nữa.

Đương lúc ta đang bối rối vò tay áo, chịu đựng sự yên lặng đáng sợ này thì Hoàng Đế hỏi:

“Lần trước bảo nàng làm túi thơm cho ta, đã làm xong chưa?”

Ta như vớ được vàng, sức nhớ ra chiếc túi thơm ở trong tay áo, vội nói ngay:

“Có ạ...”

Hoàng Đế nhận túi thơm từ tay ta, hai hàng lông mày lập tức nhăn nhúm lại:

“Ta nhớ rõ là bảo nàng theo hình phiến vĩ tước cơ mà, sao lại thành hai cục mỡ biết bay thế này?”

Nếu đầu người có thể bốc khói thật thì có lẽ trên đầu ta đã đầy khói đen rồi.

Hoàng Đế lại quay về bộ dạng đáng ghét ngày thường rồi. Ta bực mình, vênh mặt đáp:

“Rõ ràng là một đôi phiến vĩ tước xinh xắn.”

Hoàng Đế hừ một tiếng:

“Trên đời có loại phiến vĩ tước nào béo tròn như cục mỡ vậy sao?”

Ta chẳng chịu thua:

“Phiến vĩ tước ở chỗ thiếp ăn no ngủ đủ nên đều như thế. Hoàng Thượng không thích thì trả lại cho thiếp...”

Nói đoạn gơ tay toan giặt lại. Hoàng Đế tránh kịp, nhét vội chiếc túi thơm vào tay áo, đôi giọng cười hi hi:

“Sinh thần của ta nàng còn chưa tặng lễ vật gì đâu đấy. Ta tạm lấy cái này đền vào.”

Ta bĩu môi, bày ra vẻ mặt không thèm chấp nhất trẻ con. Hoàng Đế thấy ta không cãi nữa liền tỏ ra đắc ý. Hần một môi ngáp dài một tiếng, ngã người nằm kênh ra đất, lại còn vẫy tay gọi ta:

“Này Bánh Bao, lại đây.”

Dáng vẻ phồn phơ ấy trông thực đáng ghét, nhưng ta ngồi lâu cũng mỏi lưng, lại thêm đầu đang nhức cho nên không buồn tranh cãi, ngoan ngoãn nằm xuống, gồi đầu lên vai hần.

Hoàng Đế mặc hần chứng, thường hay sợ lạnh, vậy nên chỗ ở của hần được trải thảm dày, có cả lò sưởi ấm áp, nằm dưới đất cũng khá thoải mái.

Chỗ bọn ta nằm nhìn thẳng ra cửa sổ, thấy rất rõ một vầng trăng tròn vành vạnh. Mặt trăng đêm nay dường như còn tròn hơn hôm trước rất nhiều.

Hoàng Đế vòng tay ôm lấy ta, nhẹ giọng hỏi:

“Sinh thần của nàng cũng là đêm rằm phải không?”

Ta đã hơi buồn ngủ, khẽ gật đầu:

“Là đêm rằm tháng giêng... Tết Nguyên Tiêu...”

Hoàng Đế ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

“Được, vậy đến lúc đó ta đưa nàng đi xem hoa đăng bên ngoài.”

Muốn dỗ ngọt người khác cũng phải nói cho thực tế một chút chứ?! Ta tuy say nhưng vẫn chưa bị điên, đương nhiên không tin lời này của hấn, không khỏi cười thành tiếng:

“Hoàng Thượng đừng gạt thiếp...”

Hoàng Đế nghiêm mặt:

“Nàng ăn nói càng lúc càng to gan. Quân vô hí ngôn, ta mà lại đi gạt nàng sao?”

Ta bữu môi, nói thẳng:

“Hoàng Thượng là Hoàng Thượng kia mà, có thể vì thiếp mà xuất cung sao?”

Hoàng Đế cười gian xảo:

“Thật ra thì cũng không phải vì nàng... Lúc đó ta có việc phải ra ngoài, dắt nàng theo cũng không có gì khó khăn.”

Ta thiếu chút nữa là tự cắn trúng lưỡi mình:

“Hoàng Thượng, cho dù không phải vì thiếp thì người cũng không cần nói thẳng như thế chứ?”

Hoàng Đế ôm ta chặt thêm một chút. Giọng nói của hấn nhẹ như gió thoảng bên tai ta:

“Ta không muốn nói dối nàng. Bánh Bao này, gọi A Tiếu một lần nữa đi.”

Mắt ta đã díp cả lại, ta dụi đầu vào ngực hấn, lơ mơ đáp:

“A Tiếu...”

“Đừng là dễ nghe. Gọi thêm một lần nữa xem nào.”

“A Tiếu...”

“Một lần nữa.”

“Thiếp buồn ngủ lắm...”

“Không được lười biếng. Mau gọi đi.”

“A Tiếu... A Tiếu... A Tiếu...”

Ta lải nhải gọi một hồi, chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết. Trong cơn mơ màng, ta cảm thấy dường như Hoàng Đế vuốt ve tóc ta rất lâu. Hấn vén gọn tóc mái của ta vào hai bên mang tai, rồi chậm chậm đặt lên trán ta một nụ hôn phớt nhẹ. Nụ hôn mang theo hơi thở lạnh lạnh quen thuộc của Hoàng Đế rơi trên mi mắt còn hơi ướt của ta, trượt qua sống mũi, sau đó dừng lại bên khước môi ta.

Ta thiếp đi với một nụ hôn vụng về như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Những ngày sau này, ta cứ nghĩ mãi về buổi tối ở Noãn các với Hoàng Đế. Nghe nói buổi sáng hôm sau, Lý Thộ đưa ta về Cẩm Tước cung, sau đó tuyên khẩu dụ rằng ta đã làm gì đó chọc giận thánh nhan, phạt cấm túc mười ngày. Ta dùng từ “nghe nói” là bởi vì mấy chuyện này ta đều nghe Ngọc Thủy và Ngọc Nga kể lại, chứ lúc được khiêng về ta vẫn còn say mềm chẳng biết trời đất chi cả. Ban đầu nghe mấy chữ “chọc giận thánh nhan”, ta sợ dựng cả tóc gáy, cứ tưởng lúc say đã lỡ làm gì khiến Hoàng Đế nổi giận, cho là mình sắp thăng thiên đến nơi rồi. Mãi tận ba ngày sau, khi đầu óc đã tỉnh táo hẳn, ta mới dần dần nhớ lại đầy đủ những chuyện xảy ra đêm hôm ấy, nỗi sợ hãi cũng dần dần vơi đi.

Thông thường, mấy ngày sau Thộ Yến tâm trạng Hoàng Đế đều không tốt, ai gặp phải hấn xem như xui xẻo tận mạng, nếu như ta được triệu đến chỗ hấn mà bình yên trở về thì mới là kì quái. Hấn vô duyên vô cớ cấm túc ta xem ra lại là làm một chuyện tốt cho ta. Mặc dù đám phi tử bên ngoài được dịp hả

hê cười người gặp họa nhưng đổi lại ta lại được một khoảng thời gian yên tĩnh. Dù sao ta cũng không thích đi ra ngoài, chỉ cần không bị cắt com thì không thành vấn đề.

Chỉ là rảnh rỗi quá ta đâm ra lại nghĩ ngợi linh tinh. Những lời nói của Hoàng Đế cứ chòn vòn trong tâm trí ta, khiến ta không khỏi bồn chồn. Lúc đó ta không tỉnh táo nên chẳng tính toán gì, cứ nghĩ thế nào thì nói thế ấy. Bây giờ suy xét lại càng thấy mình như đã mắc vào một đồng tơ rối mịt mù.

Những lời Hoàng Đế nói khi đó rất chân thật, chân thật đến nỗi đến tận lúc này, ta như vẫn cảm nhận được nỗi đau thương trong từng câu chữ ấy siết chặt lấy trái tim mình. Thậm chí lòng bàn tay này vẫn còn nguyên vẹn cảm giác nóng bỏng của những giọt lệ rơi từng xuống ngày hôm ấy. Ta tự hỏi vì sao Hoàng Đế lại nói với ta những lời này, chẳng lẽ hẳn cũng say đến hồ đồ rồi sao?

Hoặc cũng có thể là do hấn thích ta.

Ta hít sâu một hơi, quyết định không ngủ nướng nữa, vừa ngồi dậy lọc cọc xỏ guốc đã thấy Ngọc Nga nhanh chóng đi vào, cẩn thận đỡ ta đến ngồi bên cửa sổ phơi nắng sớm.

Ta ngáp dài:

“Ngọc Nga, mang cho ta một chén canh giải rượu nhé.”

Ngọc Nga cau mày, nghi ngại:

“Lại canh giải rượu nữa à? Chủ nhân ơi, bốn, năm hôm nay người đã uống phải đến cả thùng canh giải rượu rồi đấy.”

Ta day day trán, khỏ sở đáp:

“Ta biết chứ, nhưng ta cảm thấy mình vẫn còn say lắm.”

Có thể nghĩ ra việc Hoàng Đế thích mình... có lẽ kẻ say đến hồ đồ phải là ta mới đúng. Hấn là Hoàng Đế, hằng ngày có biết bao nhiêu nữ nhân tài mạo song toàn chạy theo lấy lòng hấn, hấn làm sao lại đi thích một kẻ tầm thường vô dụng như ta được.

Ngọc Nga rất nhạy cảm, vừa nhìn liềm hiểu trong lòng ta có tâm sự. Nàng tặc lưỡi, nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương cho ta, vừa làm vừa nói:

“Chủ nhân đừng nghĩ nữa. Hiện giờ Hoàng Thượng đối với chủ nhân rất tốt mà. Chủ nhân nghĩ nhiều quá là tự làm khổ mình thôi.”

Ta nghiêng đầu, dựa vào lòng nàng:

“Ta biết, nhưng mà ta rất sợ... Ta sợ Hoàng Thượng mà cứ đối tốt với ta, ta sẽ làm tướng Hoàng Thượng thích ta, mà nếu ta làm tướng như thế... ta sợ chính ta cũng sẽ thích Hoàng Thượng mất...”

Nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng, ta cuối cùng cũng nói ra. Ngọc Nga ngờ ngàng trong chốc lát rồi thờ dài, nói:

“Chủ nhân đến đây cũng được một thời gian rồi, Hoàng Thượng lại đối tốt với người, khó tránh trong lòng người nảy sinh tình cảm. Nhưng có lời này, cho dù chủ nhân có giáng tội thì nô tỳ cũng nhất định phải nói...”

Ta lắc đầu, cười: “Ta từ lâu đã xem người như muối muối của mình, còn trách tội cái gì nữa.”

Ngọc Nga cũng mỉm cười, chẳng ngần ngại cầm lấy tay ta:

“Nếu đã như thế thì nô tỳ xin nói thẳng. Nam nữ gần gũi nhau lâu ngày tất nhiên sẽ sinh ra cảm giác quyến luyến... Nữ nhân vốn mềm yếu cho nên cảm giác đó sẽ càng sâu đậm hơn nam nhân. Nô tỳ cho rằng người có thích Hoàng Thượng một chút thì cũng chẳng hề gì, chỉ cần người nhớ được giới hạn của mình...”

“Giới hạn?”

“Phải, ví như chiếc vòng ngọc này... Chủ nhân có thích nó hay không?”

Ngọc Nga khéo léo tháo chiếc vòng đeo trên cổ tay ta xuống.

Ta gạt đầu. Nếu không thích, ta đã chẳng đeo nó làm gì.

Ngọc Nga thần nhiên nói tiếp:

“Nếu nó bị rơi xuống đất, chủ nhân có nhặt nó lên không?”

Ta lại gạt đầu. Vòng ngọc đắt tiền như thế, bị rơi đương nhiên là phải nhặt.

“Thế nhưng nếu nó không phải rơi dưới đất mà là rơi ở miệng vực sâu thăm thẳm. Vậy chủ nhân có mạo hiểm tính mạng đến miệng vực nhặt nó hay không?”

Lần này thì ta lắc đầu. Vòng ngọc có đắt đến đâu cũng chỉ là một thứ đồ vật ngoài thân, ta sao có thể liều mạng vì nó được.

“Nếu chủ nhân không nhất, nó sẽ rơi xuống vực nát vụn. Chủ nhân có buồn không? Có vì nó mà buồn cả đời này không?”

“Mất món đồ mình yêu thích dĩ nhiên là buồn, nhưng không thể buồn cả đời được.”

Ngọc Nga hài lòng mỉm cười, đeo vòng ngọc trở lại vào tay ta.

“Chính là như thế. Thích một vật không có gì là xấu. Chỉ cần chủ nhân hiểu được không có thứ gì quan trọng hơn bản thân mình, không có thứ gì đáng giá để mình phải đau buồn cả đời. Như vậy là được.”

Những lời Ngọc Nga vừa nói ra, thoạt nghe thì rất bình thường, nhưng ngẫm lại, không có lời nào là không mang hàm ý khi quân phạm thượng. Thế nhưng, nàng có thể vì ta mà không ngại nói ra những lời tày đình như thế, đủ thấy nàng đối với ta có bao nhiêu tâm ý.

Ta vỗ vỗ lên lưng bàn tay nàng, không hề che giấu sự cảm kích của mình:

“Ta đã hiểu rồi. Muội muội tốt, đa tạ...”

Ngọc Nga mỉm cười rạng rỡ:

“Chủ nhân hiểu là tốt rồi. nô tỳ đã chuẩn bị canh gà ác cho người, mau ăn cho nóng thôi.”

Canh gà được mang lên, ta ăn vài độ nửa chén, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, lòng lại trầm xuống.

“Ngọc Nga, buổi sáng hôm ta từ Noãn các trở về... Thái Y viện có mang canh đến không?”

Ta đặt chén canh gà xuống bàn, nghiêm túc nhìn Ngọc Nga.

Ngọc Nga lắc đầu:

“Không có ạ...”

“Đã bao lâu rồi?”

“A... có lẽ... hơn ba tháng rồi...”

Sắc mặt của ta lẫn Ngọc Nga đồng loạt xấu đi.

Phải, đã hơn ba tháng nay Hoàng Đế không sủng hạnh ta. Hắn vẫn tới lui đều đặn, nhưng khi thì ghé vào uống trà ăn bánh trên ghẹo ta vài câu, khi thì tới chơi đùa với bày phiên vũ tước ngoài sân, nếu có ăn cơm tối nghỉ lại thì cũng chỉ nằm cạnh nhau, nắm tay mà ngủ. Cũng vì như thế cho nên dù không phải uống Vong thai dẫn, cái bụng của ta mãi vẫn chẳng thể có động tĩnh gì.

Ta bất giác đưa tay xoa bụng, hoang mang nhìn Ngọc Nga:

“Có phải Hoàng Thượng ghét ta không...”

Ta đúng là ngu ngốc. Ban này còn nghĩ Hoàng Đế thích mình, lại chẳng nhớ tới bao lâu nay hắn đâu hề động đến ta.

Ngọc Nga lắc đầu lia lịa, hoảng hốt chặn một ngón tay ngang môi ta:

“Chủ nhân đừng nói thế... nô tỳ đã nói rồi mà, Hoàng Thượng đối với chủ nhân rất tốt, sao có thể ghét chủ nhân được chứ?!”

Dù nàng đang trấn an ta, nhưng nét hoang mang trên mặt nàng càng khiến ta hoảng thêm. Ta cúi đầu, gỡ ngực áo mình nhìn vào:

“Hay là ta có cái gì đó khác thường?”

Ngọc Nga đỏ mặt, vội chặn tay ngang ngực áo ta, không cho ta nhìn nữa:

“Chủ nhân rất bình thường... Người đừng có làm như thế...”

Ta vẫn chưa cảm thấy hài lòng với câu trả lời này, bèn đề nghị:

“Hay là chúng ta đi nhìn trộm Thục phi một chuyến, xem nàng ta như thế nào mà Hoàng Thượng thích nàng ta như thế...”

Ta chưa kịp nói xong, Ngọc Nga đã nhảy dựng lên:

“Không thể được!!!”

Ta gạt gù, lại nói:

“Cũng phải, tường Mẫu Đơn cung rất cao, xem chừng khó leo vào lắm đấy. Hay chúng ta đi xem Liên Nhạc đi...”

Ngọc Nga phát khiếp, nắm lấy vai ta lay lay lay để:

“Chủ nhân đúng là vẫn còn say... Mau tỉnh lại...”

Ta bị nàng lay đến hoa cả mặt, không thể không đầu hàng:

“Được rồi, được rồi... không đi nhìn trộm nữa... nguoi đừng lay ta nữa...”

Ngọc Nga lay một hồi, ánh chừng như ý tưởng điên rồ kia đã văng ra khỏi đầu ta rồi nàng mới ngừng tay, thở hắt ra một cách mệt nhọc:

“Chủ nhân đừng nghĩ lung tung, nếu Hoàng Thượng ghét người thì sẽ không gặp người đâu.”

Ta nghi ngờ nhìn nàng:

“Thật sao?”

Ngọc Nga cười khỏ:

“Những chuyện này... nô tỳ biết rất rõ. Nam nhân ấy, nếu không thích một nữ nhân thì cho dù nữ nhân đó có quỳ trước mặt hấn, tự cầm dao cứa vào cổ mình... thì hấn cũng sẽ không buồn nhìn đến...”

Chẳng hiểu từ lúc nào, giọng nàng đã đượm nỗi chua chát nghẹn ngào. Ta lặng nhìn vết sẹo mảnh dẻ kéo dài ngang chiếc cổ thanh thoát của nàng, lòng đau đớn như bị ngàn mũi kim đâm. Trước nay, ta chỉ biết Ngọc Nga xuất thân từ thanh lâu. Ta không biết nàng đã trải qua những chuyện gì, nhưng ta nghĩ quá khứ đó nhất định là vô cùng đau xót, vì vậy ta không bao giờ dám hỏi đến chuyện cũ của nàng. Bây giờ không ngờ ta lại hồ đồ chạm vào vết thương trong lòng nàng. Quá khứ của nàng có lẽ còn đau xót hơn tưởng tượng của ta rất nhiều.

Ta nắm lấy tay Ngọc Nga, bao nhiêu lời an ủi cứ nghẹn ứ nơi cổ họng, không cách nào thốt lên được.

Nam nhân có lẽ chỉ nên thích, không nên yêu.

Lúc đó, ta đã nghĩ như thế mà chẳng hề nhận ra mình chỉ đang cố tự huyễn hoặc mà thôi.

***

Mấy ngày cảm tức tiếp theo, nhờ có mấy lời khuyên nhủ của Ngọc Nga, tâm trạng ta nhẹ nhõm hấn.

Ngọc Nga nói rất đúng, nếu Hoàng Đế ghét ta thì đâu cần miễn cưỡng ở cạnh ta làm gì. Ta nào có nhà ngoại chống lưng, dù Hoàng Đế có quăng ta vào xô xĩnh nào đó thì phụ hoàng cũng chẳng đến đây ăn vạ với hấn đâu.

Còn chuyện Hoàng Đế có thích ta hay không, có đoán cũng chẳng đoán ra nổi. Ta thôi chẳng buồn đoán nữa, chỉ chuyên tâm nghĩ việc Hoàng Đế trướng độc. Ai hạ độc hấn, ta không tra được, càng không dám tra, lại không thể cứ thế nói thẳng ra, ta đành cố hết sức nghĩ ra một cách chu toàn để đánh động cho hấn biết. Một kế hoạch mơ hồ dần dần thành hình trong đầu ta.

Nhưng tâm trạng nhẹ nhõm ấy chẳng kéo dài được bao lâu, ta vừa mới hết bị cảm tức mấy ngày thì cơn sóng gió mới đã ập đến hậu cung, mà Cẩm Tước cung của ta chẳng hiểu sao lại hứng trọn tâm bão.

Tháng chín năm Quang Nhật thứ sáu, thánh chỉ sắc phong Quận chúa Phong Thê Minh làm chính tứ phẩm Tiệp dư được ban bố. Nơi ở của Phong Tiệp dư cũng được chỉ định là Cẩm Tước cung.

Hoàng Hậu dịu dàng nói: “Phong Tiệp dư từ nơi xa xôi đến nên còn chưa quen phong tục lễ nghi, muội là cung chủ, cố gắng chỉ bảo nàng ấy một chút.”

Triệu Lam Kiều đắc ý nói: “Hòa tỳ tỳ nhớ dạy dỗ nàng ta cho cẩn thận, nếu nàng ta gây ra tội lỗi gì, tỳ thân là cung chủ khó tránh liên lụy.”

Dương Quý cơ mỉa mai nói: “Cẩm Tước cung đã có một công chúa, nay lại thêm một quận chúa, đúng là đất lành mà.”

Trịnh Vân Anh thật thà nói: “Tỳ tỳ, bảo trọng.”

Còn Liễu Yến Yến ấy à, vừa nghe tin này đã hóa khí công tâm, ngất xỉu mất rồi, nói gì nổi nữa. Ta thì không được may mắn như thế, không ngất xỉu được nên đành phải trưng lên một nụ cười xã giao cứng đờ mà chống đỡ đám phi tần chỉ thích cười người gặp họa kia.

Cẩm Tước cung chỉ có ta và Bạch Diệu Hoa ở, ta biết chắc sang năm khi tuyển tú nhất định sẽ phải mở cửa chào đón thêm một, hai vị nữ nhân nữa. Thêm người cũng chẳng hề gì, nhưng thêm đúng vị quận chúa không biết trời cao đất dày này... Ta thực sự bị sao quá tạ chiếu trướng rồi.

Cũng may thường ngày Bắc viện vẫn luôn được quét dọn gọn gàng cho nên cũng không tốn quá nhiều thời gian sắp xếp. Thượng Cung cục đưa đến một ít vật dụng theo quy chế tứ phẩm Tiệp dư. Lần này, ta phải đích thân kiểm tra từng thứ một. Triệu Lam Kiều nói không sai, nếu Phong Thê Minh gặp chuyện gì ta cũng sẽ bị vạ lây, cứ cẩn thận một chút thì hơn.

Hoàng Đế rõ ràng ưu ái Phong Thê Minh, ngay cả lễ thỉnh an mỗi buổi sáng cũng viện có này nọ miễn cho nàng ta. Hoàng Hậu chẳng tỏ thái độ gì, chỉ dặn dò ta thêm một lần nữa: phải dạy bảo Phong Tiệp dư cho tốt. Ta nghe mà mồ hôi lạnh đổ ròng ròng như suối. Phong Thê Minh này đến vô trạng nguyên còn bị nàng ta đánh bất tỉnh, ngay cả Hoàng Đế cũng không sợ, một kẻ bất tài vô dụng như ta lấy cái gì ra dạy dỗ nàng ta đây?

Ngày đầu tiên dọn đến nơi ở mới, theo cung quy thì phi tử phải làm lễ bái kiến cung chủ. Thân là cung chủ, được người ta bái kiến mà ta lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. Khi Phong Thê Minh bước vào khách phòng, ta phải cố gắng lắm mới giữ được dáng vẻ đức độ mẫu mực mà một cung chủ cần phải có.

Mọi chuyện diễn ra khá trôi chảy, sau khi nhận của Phong Thê Minh ba lạy theo đúng lệ, ta liền cho nàng bình thân, cũng không quên ban trà, dặn dò một số việc:

“Cấm Tước cung không có quy định gì đặc biệt cả. Mọi việc ở Bắc viện do Tiệp dư tự quản lý, hai nô tỳ đi theo Tiệp dư từ nay thẳng làm đại cung nữ. Ngoài hai người này, Tiệp dư có thể đến Thượng cung cục chọn thêm năm cung nữ và năm thái giám nữa. Chỗ này có phòng bếp riêng, mỗi ngày sẽ có người mang thức ăn đến cho Tiệp dư, ngoài ra Tiệp dư muốn ăn thêm gì thì cứ căn dặn, chỉ cần không vượt quá quy chế tứ phẩm là được. Hậu cung này Tiệp dư tùy ý đi lại, trước khi ra ngoài chỉ cần báo với Ngọc Thủy một tiếng. Ngọc Thủy là Chương sự ở đây, có việc gì Tiệp dư cứ sai bảo nàng ấy.”

Ta chậm rãi nói xong, khẽ nhấp một ngụm trà thơm giọng. Thân phận Phong Thê Minh đặc biệt, Hoàng Đế còn phải lễ phép gọi nàng là biểu tỷ, vậy nên dù phân vị và tuổi tác nàng đều nhỏ hơn ta, ta vẫn chỉ dám gọi nàng bằng phân vị mà thôi.

Phong Thê Minh không hung hăng như trong tưởng tượng của ta. Nàng nghe ta nói xong, bèn ngừng đầu cười đáp:

“Thê Minh đã hiểu. Đa tạ Hòa phi nương nương chỉ giáo.”

Bấy giờ ta mới có dịp nhìn rõ dung mạo của nàng.

Cũng chính lúc này, ta mới biết Trịnh Vân Anh chẳng hề khoác lác. Hậu cung luôn không thiếu mỹ nhân, trước nay ta nhìn mỹ nhân đều đã quen mắt, thế mà đối diện với Phong Thê Minh, ta vẫn không khỏi sững sờ.

Ta đọc ít sách vở, không giỏi văn chương, đối với vẻ đẹp kinh hãi thế tục này ta chẳng biết dùng lời nào để tán tụng. Vẻ đẹp của Phong Thê Minh không chỉ nằm ở những đường nét thanh tú đến độ hoàn mỹ trên khuôn mặt nàng mà còn ẩn hiện ở nụ cười phóng khoáng, tràn đầy sức sống của nàng. Khi nhìn Phong Thê Minh, ta bất giác liên tưởng đến hình ảnh cánh chim ung mạnh mẽ, tự do chao lượn trên bầu trời thảo nguyên rộng lớn bạt ngàn. Một cánh chim ung đẹp thế như thế đáng tiếc thay lại sa vào chôn lông son thiếp vàng tù túng, cả đời phải tranh tiếng hót cùng một bầy oanh yến lông dạ xấu xa...

Ta nén tiếng thở dài, chẳng muốn nghĩ sâu xa thêm nữa. Đặt ly trà xuống, ta ân cần nói:

“Tiệp dư còn điều gì muốn hỏi bản cung không?”

Phong Thê Minh chớp chớp mắt, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi:

“Ở đây chỉ có nương nương và Thê Minh thôi à?”

Ta lắc đầu, đáp:

“Còn có Bạch Thường tại ở Đông viện nữa.”

Phong Thê Minh nhú mày, hồn nhiên hỏi tiếp:

“Sao Thê Minh không thấy nàng ấy? Thê Minh có cần đi bái kiến nàng ấy không?”

Ta vội vàng xua tay:

“Không cần, không cần... Phân vị của Bạch Thường tại thấp hơn Tiệp dư nhiều, đáng lẽ nàng ấy phải đến bái kiến Tiệp dư mới phải. Chỉ là Bạch Thường tại đang bị cấm túc, sau này sẽ hành lễ với Tiệp dư sau...”

“Ra là vậy...”

Nhìn bộ dạng ngớ ngẩn như bò đội nón toi của Phong Thê Minh, ta mới giật mình:

“Tiệp dư vẫn chưa biết cấp bậc Hậu cung sao?”

Phong Thê Minh chẳng ngại ngần, cười hi hi:

“Lý công công có đưa cho ta xem qua rồi, chỉ là dài dòng quá... Thê Minh nhất thời không thể nhớ nổi...”

Trong lòng ta đã muốn than khóc. Cấp bậc là thứ cơ bản sống còn. Không nhớ rõ cấp bậc thì làm sao biết mà hành lễ? Lễ nghi thiếu sót chính là trọng tội.

Ta rút khăn tay thấm mồ hôi lạnh trên trán, nghiêm giọng nói:

“Cấp bậc nhất định phải nhớ kĩ. Cách hành lễ cũng phải học thuộc. Tiệp dư phải học ngay từ bây giờ cho ta, ta sẽ đích thân kiểm tra. Chừng nào còn chưa thuộc ta không thể để Tiệp dư ra ngoài được.”

Phong Thê Minh thấy sắc mặt ta đột ngột chuyển thành nghiêm trọng thì hơi ngẩn ra. Trái với sự lo lắng của ta, nàng ta không hề tranh cãi, chỉ ừ rừ gật đầu:

“Thê Minh hiểu rồi.”

Ta nhìn dáng vẻ nàng mất tự nhiên như vậy, cũng sợ nàng để bụng chuyện này thì càng thêm phiền phức, bèn nhẹ nhàng giải thích:

“Ta cũng không muốn làm khó Tiệp dư, nhưng lễ nghi là chuyện cực kì quan trọng. Nếu làm sai, không chỉ mình Tiệp dư phải chịu khổ mà cả những người xung quanh cũng bị liên lụy.”

Phong Thê Minh ngược mắt nhìn ta rồi lại nhìn đến hai cung nữ thân cận đứng cạnh bên nàng, trong ánh mắt đen long lanh chợt dâng lên một thứ cảm xúc khó hiểu.

“Đa tạ thiện ý của nương nương. Thê Minh sẽ cố gắng.”

Ta nhìn thấy Phong Thê Minh hiểu chuyện như thế, lòng cũng mừng thầm. Có lẽ cũng chỉ là một thiếu nữ thẳng thắn, chưa trải sự đời mà thôi.

Nói xong những điều cần nói rồi, ta liền tiễn Phong Thê Minh trở về Bắc viện. Bởi vì chưa thể để Phong Thê Minh đi lại bên ngoài nên ta quyết định để Ngọc Thủy dẫn hai nô tỳ thân cận của Phong Thê Minh là Lương Vũ và Lương Sa đi Thượng Cung cục chọn người. Cung nhân hầu hạ trong Cẩm Túrcung vốn không nhiều, sau một loạt biến cố lớn nhỏ lại càng ít hơn, mấy người mới cũng đến từ Ngự tiền cho nên ta không quá lo lắng. Tiếc là chưa hài lòng được mấy ngày thì lại phải mở cửa đón người mới. Đám phi tần ngoài kia không cái được nội gián vào chỗ ta, tin là bây giờ sẽ không bỏ qua thời cơ tốt đẹp này. Thêm mười người lạ đến, không biết lại phải hứng thêm bao nhiêu chuyện đa đoan. Tuy rằng ta e ngại, nhưng cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ dặn dò một câu băng quơ: “Những người mới đến làm việc thường chăm chỉ hơn.” Lương Vũ và Lương Sa trông đều thông minh lanh lợi, hi vọng bọn họ có thể hiểu ý ta, tránh những người từng hầu hạ các vị chủ nhân khác.

Phong Thê Minh ngoan ngoãn ở một chỗ học bài, ta bớt được biết bao nhiêu phiền phức. Đông viện và Bắc viện giáp nhau một cái hoa viên nhỏ. Mỗi ngày khi ta đi thăm Bạch Diệu Hoa, đều nhìn thấy Phong Thê Minh ngồi vắt vẻo trên nhánh cây cao, chăm chú lật từng trang Cung quy, Nữ huấn. Cảnh tượng này có mấy phần giống với ta lúc mới đến đây. Chỉ là ta khi ấy có thêm một Tạ Thu Dung khó tính kè kè một bên, không được tự do thoải mái như Phong Thê Minh. Ngọc Thủy lại chẳng lạc quan như ta, lần đầu nhìn thấy Phong Thê Minh treo ngược người, đong đưa trên cây, Ngọc Thủy tái cả mặt, suýt chút lên cơn đau tim. Nàng tùm lầy tay áo ta, lắp bắp:

“Chủ nhân, không thể... không thể...”

Ta chỉ cười xòa:

“Có muốn uốn nắn cũng phải từ từ, quá nghiêm khắc sẽ phản tác dụng. Tốt nhất cứ giải quyết từng việc một. Để nàng ta thuộc hết mấy quyển sách đó rồi hãy tính tới những thứ khác.”

Lại nói đến những cung nữ, thái giám mà bọn Lương Sa, Lương Vũ chọn về. Mấy người này, ta đều cho Ngọc Thủy đi tra lại thân thế thật kĩ lưỡng, quả nhiên đã lọt vào một vài kẻ âm mưu. Người là của Phong Thê Minh, như đã nói, ta chẳng thể can thiệp quá nhiều, chỉ dặn dò Ngọc Nga, Ngọc Thủy và Tiểu Phúc Tử để mắt đám người đó một chút. Dù sao là phúc hay là họa cũng còn phải xem Phong Thê Minh nhìn người và đối nhân xử thế ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Phong Thê Minh tiến cung đã gần nửa tháng. Ta nhìn thấy nàng ta ngoan ngoãn biết điều, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm một chút. Ta nghĩ đợi nàng học thuộc mấy thứ cấp bậc, lễ nghi căn bản rồi, rèn luyện thêm một chút cách đi đứng, nói năng thì không ai làm khó được nữa. Thế nhưng, trên đời này hiếm có chuyện như ý. Vào một ngày đẹp trời mà ta không ngờ tới, Hoàng Đế lại triệu kiến Phong Thê Minh. Bao nhiêu tai họa cũng là từ đây mà ra cả.

Ngày hôm ấy, khi Phong Thê Minh từ điện Cát Tường trở về thì đụng phải Quỳnh Thục nghi và Chung Quý nhân đương cùng ngồi trên một cái liễn lớn đi dạo chơi hóng gió. Cung nữ của Quỳnh Thục nghi nhìn thấy Phong Thê Minh liền cao ngạo hô lớn:

“Gặp Thục nghi nương nương sao còn chưa quỳ xuống hành lễ?!”

Về lý mà nói, gặp tình cảnh này, Chung Quý nhân phân vị thấp nhất phải bước xuống, để Phong Thê Minh hành lễ với Quỳnh Thục nghi trước, sau đó đến lượt nàng ta phải hành lễ với Phong Thê Minh. Chuyện chỉ có như vậy là xong, nhưng tính cách của ba người này đều không bình thường. Phong Thê Minh hỏi rõ người ngồi cùng Quỳnh Thục nghi là ai rồi thì cương quyết không hành lễ. Chung Quý nhân không chịu bước xuống, Quỳnh Thục nghi thì chẳng những không khuyên bảo Chung Quý nhân, lại còn một mực bắt Phong Thê Minh hành đại lễ. Phong Thê Minh là người như thế nào? Nàng dĩ nhiên không dễ đổi ý. Ba người chẳng ai nhường ai, Quỳnh Thục nghi nhất thời nổi nóng, muốn ra tay đánh mặt Phong Thê Minh, bèn sai nô tài động thủ ép Phong Thê Minh phải quỳ xuống đất. Nhưng nàng ta lại quên mất Phong Thê Minh chẳng phải nữ tử bình thường. Đám nô tài khốn khổ kia chưa đến gần được Phong Thê Minh đã bị hai tay của nàng đánh cho một trận tả tơi. Nghe nói Quỳnh Thục nghi cả giận, ý mình phân vị cao lại có chỗ dựa vững chắc, sai Chung Quý nhân và miệng Phong Thê Minh. Kết cục người bị và miệng đương nhiên là Chung Quý nhân. Quỳnh Thục nghi không ngờ Phong Thê Minh dám đánh cả Chung Quý nhân, giận đến run người, bèn đích thân “giáo huấn” Phong Thê Minh. Phong Thê Minh không đánh Quỳnh Thục nghi, nhưng cũng không để bản thân bị đánh. Lúc ta nghe tin, kinh hãi chạy tới nơi thì Quỳnh Thục nghi và Phong Thê Minh vẫn còn đang giằng co quyết liệt.

“Hai người đang làm cái gì thế?”

Ta vừa bước xuống kiệu đã bị quang cảnh giương cung bạt kiếm trước mặt dọa cho thót tim. Một đám cung nữ, thái giám mặt mũi bầm tím, quần áo tả tơi nằm bẹp dưới đất. Bên cạnh là Lương Vũ và Lương Sa khoanh tay vênh mặt hả hê. Chung Quý nhân hai má sưng vù, ngồi xồm khóc thút thít. Quỳnh Thục nghi đang trong tư thế giang tay muốn tát Phong Thê Minh nhưng lại bị Phong Thê Minh cầm chặt cánh tay, muốn tiến không được, muốn lùi không xong, luôn miệng mắng chửi.

Phong Thê Minh nhìn thấy ta đi đến, bèn buông tay Quỳnh Thục nghi, cúi chào ta:

“Bái kiến Hòa phi nương nương.”

Quỳnh Thục nghi vội vàng chớp lấy thời cơ, chạy tới trước mặt ta khóc ầm lên:

“Hòa phi nương nương phải đòi lại công bằng cho thần thiếp...”

Đến ta cũng không ngờ thanh quản của Quỳnh Thục nghi lại tốt như thế. Nàng ta vừa kể lể vừa khóc sụt sùi, ấy thế mà lời lẽ rành mạch, bao nhiêu tội vô lễ, làm càn, dĩ hạ phạm thượng, coi thường cung quy đều đổ cả lên đầu Phong Thê Minh. Bên cạnh lại có thêm Chung Quý nhân thút thít phụ họa cho nên cảnh tượng càng thêm mấy phần lâm li bi đát.

Đòi lại công bằng gì chứ? Đây chẳng phải cố tình ép ta trị tội Phong Thê Minh, rồi nhân tiện quàng luôn cho ta tội dạy bảo không nghiêm sao?

Biết là như thế, nhưng chuyện đã thành thế này, ta có muốn thiên vị cũng không được. Ta bất đắc dĩ đưa mắt nhìn sang Phong Thê Minh:

“Phong Tiệp dư, Quỳnh Thục nghi nói có đúng không?”

Chuyện đã đến nước này mà Phong Thê Minh vẫn bình chân như vại, thản nhiên đáp:

“Có chỗ đúng, cũng có chỗ sai.”

Ta hít sâu một hơi, cổ tỏ ra bình tĩnh, hỏi lại:

“Đúng sai thế nào?”

Phong Thê Minh nhún vai:

“Đúng là Thê Minh đã không hành lễ với Quỳnh Thục nghi và đánh Chung Quý nhân, điểm này Thê Minh sai, nhưng Quỳnh Thục nghi và Chung Quý nhân càng sai nhiều hơn.”

Quỳnh Thục nghi trợn mắt:

“Người nói cái gì? Nương nương, nàng ta rõ ràng...”

Ta lạnh lùng liếc Quỳnh Thục nghi:

“Bản cung đã nghe Thục nghi muội muội nói rồi, bây giờ muốn nghe cả Phong Tiệp dư nói nữa. Thục nghi muội muội chẳng phải muốn công bằng sao? Bản cung đang công bằng đây.”

Hừ, đã kè dao vào cổ ta mà lại còn muốn ta thiên vị các người sao?

Quỳnh Thục nghi bị hai tiếng “công bằng” chặn cứng họng. Phong Thê Minh bèn nói tiếp:

“Thứ nhất, Chung Quý nhân phân vị thấp hơn Thê Minh mà gặp Thê Minh không hành lễ, đây là Chung Quý nhân sai.

Thứ hai, Quỳnh Thục nghi biết Chung Quý nhân làm sai mà không nhắc nhở, lại còn muốn Thê Minh hành lễ cả với Chung Quý nhân, như vậy đã sai lại càng sai.

Thứ ba, Quỳnh Thục nghi thuộc hàng nhị phẩm, Thê Minh thuộc hàng tứ phẩm. Như vậy, Quỳnh Thục nghi chỉ hơn Thê Minh hai bậc. Cung quy có chép rõ, phẩm là phi tằm thông thường chỉ có quyền dụng hình đối với phi tằm thấp hơn mình ba bậc. Quỳnh Thục nghi sai người đánh Thê Minh là đã làm trái cung quy. Chung Quý nhân thuộc hàng thất phẩm, lại dám ra tay đánh Thê Minh, như thế mới là dĩ hạ phạm thượng. Ngược lại, phân vị của Thê Minh hơn Chung Quý nhân đúng ba bậc, Thê Minh có quyền trị tội dĩ hạ phạm thượng của Chung Quý nhân. Cung quy rõ ràng là viết như thế, Thê Minh nói có sai điểm nào không?”

Phong Thê Minh giải thích rành rọt, khiến cho mọi người nhất thời đều ngẩn ra. Ai cũng nghĩ nàng ta là một nữ tử hoang dã, lỗ mãng, tất không ngờ đến nàng ta lại có thể nói chuyện lý lẽ phân minh như thế. Tạ Thu Dung mà có mặt lúc này đây thì nhất định sẽ vỗ đùi tán thưởng: Đây, đã bảo mà, chăm chỉ học hành sẽ mang lại kết quả tốt đẹp!

Quỳnh Thục nghi đuối lý, túm quá bèn kéo tay áo lên, đưa phần cổ tay bị Phong Thê Minh nắm chặt đến mức hằn vết đỏ bầm ra, ăn vạ:

“Dù thế nào thì nàng ta cũng đã vô lễ với thần thiếp! Cung quy nào nói Tiệp dư có thể ra tay với Thục nghi như thế này?! Thần thiếp muốn gặp Hoàng Hậu nương nương!”

Nói đoạn bèn kéo Chung Quý nhân đi thẳng hướng Triều Lan cung định rồi đi.

Ài, đây là muốn làm to chuyện cho Đức phi nhà nàng ta thừa cơ nhảy vào một mũi tên xiên chết cả ta và Phong Thê Minh đây mà. Chuyện này đau đầu rồi đây. Quỳnh Thục nghi muốn ăn vạ, dựa vào phân vị nhất phẩm hữu danh vô thực của ta vốn không thể kiểm chế được nàng. Hai chữ “Hòa phi” này ngoài việc đảm bảo cho ta ăn no mặc ấm thì đúng là chẳng được tích sự gì.

Đương lúc ta còn đang thâm than thân trách phận, thì từ phía sau bất ngờ vang lên một giọng nói kiêu ngạo quen thuộc:

“Lại có chuyện gì ồn ào thế này?”

“Bái kiến Thục phi nương nương! Thục phi nương nương vạn phúc kim an!”

Mọi người chẳng cần nhắc nhở, ai nấy đều vội vàng quỳ xuống hành lễ thật chỉnh chu.

Liễu Yến Yến vịn tay Minh phi, đứng đình bước đến, cũng chẳng cho ai bình thân. Nàng ta khinh khinh nhìn lướt qua đám người quỳ rạp dưới đất, khề bữu môi:

“Thân là phi tử lại ở chỗ này âm ỉ như bọn dân đen. Thật chẳng ra thể thống gì...”

Quỳnh Thục nghi thấy Liễu Yến Yến xuất hiện, bèn vui mừng kể tội Phong Thê Minh, trong lời nói còn hàm ý tố cáo ta dung túng kẻ dưới làm càn. Nàng cho rằng Liễu Yến Yến không ưa ta, muốn mượn dao giết người, đẩy ta cho Liễu Yến Yến làm thịt.

Trán ta đã vã mồ hôi lạnh. Nếu chỉ là mình ta thôi thì không thành vấn đề. Liễu Yến Yến không ưa ta nhưng càng căm ghét Triệu Lam Kiều hơn. Nếu phải lựa chọn, nàng ta chắc chắn sẽ bỏ qua ta mà trực tiếp tấn công Triệu Lam Kiều. Nhưng chuyện này căn nguyên lại liên quan đến Phong Thê Minh. Nhan sắc của Phong Thê Minh cả Liễu Yến Yến cũng không bì kịp, nàng ta lại vừa được Hoàng Đế triệu kiến, dựa vào tính đố kỵ ghen tuông của Liễu Yến Yến, phen này xem ra lành ít dữ nhiều.

Liễu Yến Yến nghe Quỳnh Thục nghi kể lẽ xong xuôi, liền cười lạnh:

“Đúng là càn quấy.”

Trái tim ta như muốn rơi ra khỏi lồng ngực.

Ngay khi ta nghĩ Liễu Yến Yến sẽ giáng tội cả ta và Phong Thê Minh một lượt thì nàng ta lại nói tiếp:

“Quỳnh Từ Yên, người ở trong cung bao lâu rồi mà vẫn vô phép như thế?”

Một câu này chẳng những khiến Quỳnh Thục nghi ngớ người mà tất cả những kẻ xung quanh đều sững sờ như sét đánh ngang tai.

Quỳnh Thục nghi kinh hãi lắp bắp:

“Nương nương... thần thiếp không... là... là nàng ta...”

Lúc này, Minh phi mới dịu dàng cười nói:

“Thực ra, ban nãy ta và Thục phi nương nương đi dạo ở gần đây, tình cờ nghe được cả rồi. Phong Tiệp dư nói không sai. Quỳnh Thục nghi muốn Phong Tiệp dư hành lễ với Chung Quý nhân là sai, còn muốn động thủ với Tiệp dư là trái với cung quy. Chung Quý nhân cũng vô lễ với Phong Tiệp dư, bị đánh không oan uống, còn phải phạt thêm mới đúng.”

Nói đoạn, quay sang Liễu Yến Yến, lễ phép hỏi:

“Nương nương, chuyện này ý người thế nào ạ?”

Liễu Yến Yến cười lạnh:

“Quỳnh Thục nghi làm trái cung quy, không có đức làm Thục nghi, nay giáng xuống Quý tần, phạt đóng cửa sám hối một tháng. Chung Quý nhân dĩ hạ phạm thượng, ý thể hiếp người, giáng làm Tuyền thị, phạt ba mươi trượng.”

Chẳng ai ngờ sự việc lại biến chuyển thành thế này. Quỳnh thị sợ đến tái mét mặt mày, không nói được lời nào đã ngã lăn ra bất tỉnh, chẳng biết có phải lên con đau tim rồi hay không.

Chung thị cũng chẳng khá hơn, thân hình mảnh mai của nàng ta mà chịu xong ba mươi trượng, e rằng sang năm sau cũng không ngồi dậy nổi. Nàng ta khóc đến là người, luôn miệng van xin “Thục phi nương nương tha mạng!”, nhưng đổi lại chỉ là một cái cười khẩy của Liễu Yến Yến.

Hai người Quỳnh, Chung nhanh chóng bị lôi đi. Nơi này chỉ còn lại ta và Phong Thế Minh cùng đám cung nhân vẫn quỳ suốt từ ban nãy.

Liễu Yến Yến liếc mắt phượng, nhìn lướt qua đám cung nhân bị Lương Vũ và Lương Sa đánh bầm dập:

“Nô tài chó chết, giữ cũng chẳng để làm gì. Đem trượng tể hết cho bản cung.”

Lại thêm một tràng khóc than thấu trời xanh vang lên.

Liễu Yến Yến dừng bước trước Phong Thế Minh, nét mặt lộ rõ sự khinh bỉ lẫn đố kỵ. Lưng ta ướt đầm mồ hôi, chỉ cầu mong Liễu Yến Yến đừng tiện tay giết luôn cả Lương Sa và Lương Vũ. Hai người này lớn lên cùng Phong Thế Minh, tình thân như ruột thịt. Họ mà xảy ra chuyện gì, còn sợ Phong Thế Minh không trực tiếp bề cô Liễu Yến Yến hay sao?

Cũng may, ta đã quá lo xa. Liễu Yến Yến dùng ánh mắt sắc như dao đâm soi Phong Thế Minh một hồi, chỉ lạnh nhạt buông một câu:

“Phong Tiệp dư náo loạn Hậu cung, phạt chép mười lần Nữ huấn. Tỳ nữ thân cận không biết can gián chủ nhân, phạt quỳ gối ba canh giờ.”

Nói xong, liền phẩy tay áo, hậm hực bỏ đi.

Ta nhìn theo bóng lưng kiều diễm của Liễu Yến Yến càng lúc càng xa, cuối cùng cũng trút tiếng thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ lại có ngày Liễu Yến Yến cứu ta một mạng.

“Đề nương nương chịu khổ rồi, mau đứng lên thôi.”

Minh phi nhẹ nhàng đỡ ta, mỉm cười đầy thâm ý.

Ta nương theo nàng mà đứng lên, cảm kích nói:

“Đa tạ Minh phi tương trợ.”

Minh phi khẽ cười, lắc đầu:

“Đây là chuyện thần thiếp nên làm. Nương nương không cần phải cảm kích thần thiếp.”

Nàng nhìn sang phía Phong Thế Minh vẫn đang quỳ gối, cúi đầu lo lắng bên cạnh, thờ dãi nói tiếp:

“Nương nương vẫn nên cẩn thận hơn. Chuyện ngày hôm nay, không nên xảy ra lần thứ hai.”

Minh phi nói xong lời này rồi từ biệt.

Ta hít sâu một hơi, chán nản chẳng buồn nói đến Phong Thế Minh, cứ thế đi thẳng về Cẩm Tước cung.

***

Cuộc đụng độ nảy lửa giữa Phong Thế Minh và Quỳnh Thục nghi – giờ đã là Quỳnh Quý tần nhanh chóng lan ra khắp Hậu cung. Nhưng sự can thiệp của Liễu Yến Yến mới là điều làm người ta kinh ngạc hơn cả. Có người còn bảo Thục phi nương nương trúng phải tà mới buông tha cho Phong Thế Minh dễ dàng như thế.

Chẳng qua, những người hiểu chuyện đều biết rõ, chuyện này mười phần là do Minh phi tính toán thay cho Liễu Yến Yến.

Thời gian gần đây, Triệu Lam Kiều đã mất đi không ít vây cánh. Quỳnh thị là người hữu dụng nhất còn lại. Minh phi có thể nhân cơ hội này, biến Chung thị thành kẻ vô dụng, lại còn chen ép được Quỳnh thị, đúng là đã đâm Triệu Lam Kiều một nhát trí mạng. Liễu Yến Yến hiện thời là người có địa vị cao nhất trong đám phi tần, dựa vào vị trí Tứ phi của nàng ta, giáng Quỳnh thị và Chung thị một bậc vẫn là hợp với cung quy, Hoàng Hậu muốn bắt bẻ cũng không được. Lại nói, Liễu Yến Yến ra mặt bảo vệ ta và Phong Thế Minh vừa tỏ rõ đức độ của mình, vừa lấy được lòng Hoàng Đế. Hình phạt đưa ra cho Phong Thế Minh tuy nhẹ, nhưng lại mang ý nghĩa cảnh cáo rõ ràng. Minh phi làm như vậy, một mặt là trả ta ân tình lần trước ta nói đỡ cho Liễu Yến Yến, một mặt là củng cố lợi ích phe mình. Một đòn xuất ra, trăm lợi không hại. Đứng trước tình huống bất ngờ mà có thể kịp thời tính toán chu toàn đến mức này, tài trí của Minh phi càng lúc càng khiến ta khâm phục. Tính ra, trong cả Hậu cung rộng lớn này, người ngang tài ngang sức với Triệu Lam Kiều

chỉ có mình nàng.

Còn kẻ đầu tên gây họa Phong Thổ Minh lại rất thân nhiên. Mỗi ngày nàng ta dành ra mấy canh giờ chép phạt, còn lại vẫn vui vẻ nhảy nhót leo trèo khắp nơi. Tính tình như vậy, không biết là đáng yêu hay đáng giận.

Chuyện lần này may mà có Liễu Yến Yến bắt đắc dĩ giúp đỡ cho nên mới trôi qua êm đẹp. Ta cũng không bị liên lụy gì nhiều. Nhưng như Minh phi đã ngầm cảnh báo, may mắn này sẽ không xuất hiện lần thứ hai. Ta càng phải vạn lần thận trọng. Mà thứ cần phải cẩn thận nhất lúc này đây không gì khác ngoài mấy bản Nữ Huân mà Liễu Yến Yến bắt Phong Thổ Minh chép phạt. Chỉ cần một sai sót nhỏ thôi cũng đủ phiền phức rồi.

Cuộc sống vừa mới yên bình của ta thoáng chốc bị Phong Thổ Minh đảo lộn cả. Ta không thể để nàng ta gây thêm rắc rối, bèn quyết định tự mình đến Bắc viện kiểm tra.

Khi ta và Tiểu Phúc Tử tới nơi, Phong Thổ Minh đang cùng bọn Lương Sa, Lương Vũ đùa giỡn giữa sân. Ba người bọn họ ngồi trên sạp gỗ cùng một đồng giấy viết ngôn ngữ, mặt mày người nào cũng dính mực ngang dọc.

Phong Thổ Minh thấy ta đến, vội lấy tay áo lau mặt, nhưng càng lau thì mặt càng lem ra nhiều hơn. Nàng ta cười hi hi:

“Nương nương cát tường.”

Ta thờ dãi ngán ngẫm, tự kéo ghế ngồi xuống, phẩy tay ý bảo nàng “rửa mặt rồi nói.”

Phong Thổ Minh vui vẻ đáp tuân lệnh rồi nhảy chân sáo vào trong phòng. Ta đến đây vốn muốn trách nàng ta vài câu nhưng thấy bộ dạng hồn nhiên này lại không nỡ. Một cô nương trẻ tuổi đã quen với cuộc sống tự do phóng khoáng, nay bỗng nhiên bị tách khỏi người thân, phải đến sống ở chốn Hoàng cung tù túng này... Cứ nghĩ đến đó, ta lại mềm lòng.

Trong lúc ngồi đợi, ta tiện tay lật xem mấy quyển Nữ Huân Phong Thổ Minh chép xong để ở một bên, vừa giờ trang đầu tiên, lòng đã lạnh buốt. Ta vội lật tất cả những quyển còn lại ra, quả nhiên tất cả đều có vấn đề, vấn đề trầm trọng.

Phong Thổ Minh rửa mặt xong, tung tăng chạy ra ngoài, bắt gặp nét mặt sa sầm của ta thì hơi ngẩn ra. Nàng nhìn ta, rồi lại nhìn mấy quyển Nữ Huân ta đang cầm, rón rén hỏi:

“Nương nương cảm thấy Thổ Minh chép có chỗ nào không ổn à?”

Ta nín môi nén giận, ném mấy quyển Nữ Huân kia qua cho nàng:

“Tiếp dư xem đi rồi nói cho ta, có chỗ nào ổn sao?”

Phong Thổ Minh chụp lấy một quyển, ngơ ngác lật ra, sắc mặt từ bối rối chuyển sang trắng bệch:

“Cái này... cái này... sao có thể...”

Quyển Nữ Huân rơi từ tay Phong Thổ Minh xuống đất, bị gió thổi mở tung, lộ ra những trang giấy trắng tinh tươm. Phong Thổ Minh không tin nổi vào mắt mình, cuống quýt giờ hết những quyển còn lại ra. Tám quyển Nữ Huân mà Phong Thổ Minh chép xong đều chỉ toàn là giấy trắng.

Phong Thổ Minh ngước mắt nhìn ta, giọng nói cũng trở nên run rẩy:

“Nương nương, Thổ Minh rõ ràng đã chép xong rồi... Tại sao lại hóa thành giấy trắng thế này...”

Những chuyện âm hiểm, độc địa chốn Hậu cung, nàng tất nhiên là không hiểu nổi, càng không ngờ đến, có giận dữ với nàng cũng chẳng ích gì. Phong Thổ Minh rất thông minh, cung quy chỉ học qua là nhớ rành rẽ. Nhưng tâm kế không giống với cung quy, không có sách nào dạy cả. Phong Thổ Minh cho dù có muốn học cũng chẳng thể học được.

Ta hít một hơi thật sâu, áp chế cơn giận trong lòng, nói:

“Tiếp dư chép xong không xem lại sao?”

Phong Thổ Minh ngượng ngừng lắc đầu, cắn môi hỏi:

“Nương nương, chữ viết sao có thể biến mất như vậy?”

Ta thờ hất ra:

“Trên đời có một loại cỏ tên gọi Ngụy Thảo, khi nghiền nát ra cho vào nước pha mực thì sẽ khiến cho mực bị bay hơi. Tùy theo liều lượng thuốc mà thời gian bay hơi khác nhau, nhưng tựu chung là sẽ không để lại bất kì dấu vết nào cả. Trong giới thương buôn vẫn thường có kẻ dùng cách này để gian lận.”

Phong Thổ Minh nghe xong, toàn thân cứng đờ, quyển Nữ Huân đang cầm trong tay cũng bị vò nát. Nụ cười trên môi nàng méo xệch đi:

“Nương nương, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Ta nhìn nàng, nghiêm túc hỏi:

“Ngoài Lương Vũ và Lương Sa, Tiệp dư còn thân cận với ai không? Ai có khả năng pha thuốc vào mực của Tiệp dư?”

Phong Thê Minh đáp ngay:

“Không có ai cả.”

Ta cau mày:

“Vậy mực này ai mài? Nước pha mực do ai lấy?”

Lương Vũ nghe ta hỏi, vội quỳ xuống khỏ sở đáp:

“Đều do nô tỳ làm... Là nô tỳ sơ sót, làm hại đến tiểu chủ...”

Phong Thê Minh như sợ ta trách phạt Lương Vũ, vội nói:

“Nhất định không phải Lương Vũ...”

Ta khoát tay, ngăn không cho nàng nói nữa, chỉ hỏi Lương Vũ:

“Ngươi lấy nước ở đâu? Nghiên mực đó đâu rồi?”

Lương Vũ thành thật đáp:

“Nô tỳ lấy ở lu chứa nước phía sau viện...”

Nói đoạn, vội vã chạy đi lấy nghiên mực bung đến trước mặt ta. Ta cầm nghiên mực còn đầy sóng sánh, đột nhiên hiểu ra tất cả, không nén được nụ cười mỉa mai.

Ta lớn lên nơi Hậu cung hiểm ác, cứ ngỡ mình đã hiểu sự đời lắm rồi, vậy mà xem ra vẫn còn quá non tay.

Mình phi giỏi lắm!

Không phạt Phong Thê Minh quỳ mà lại phạt chép kinh thư, hóa ra là vì lý do này.

Liễu Yến Yến ghét Phong Thê Minh như vậy, ngày đó đáng lẽ có thể phạt nàng quỳ vài ba canh giờ cho hả dạ, thế mà lại chỉ bắt chép Nữ Huấn. Chép kinh thư cũng có chỗ vất vả, nhưng vẫn dễ chịu hơn là bị phạt quỳ. Ta còn cứ nghĩ là do Minh phi nể tình nên nương tay. Nào ngờ nàng ta đã tính đến tận bước này. Nàng ta biết tính Phong Thê Minh ngay thẳng đơn thuần, không có lòng dè phòng, chắc chắn sẽ rơi vào bẫy. Nếu ta vì tức giận Phong Thê Minh mà không tận tình lưu tâm, để Phong Thê Minh mang mấy quyển sách trắng tinh này đi nộp cho Liễu Yến Yến thì tội này chẳng ai gánh nổi cho nàng nữa.

Lòng người quả là đáng sợ.

Thân thể ta chợt lạnh đi, không rõ vì giận hay vì sợ. Sự biến chuyển ấy cả Phong Thê Minh cũng nhận ra. Nàng rón rén lại gần ta, gọi khẽ:

“Nương nương...”

Ta chớp mắt định thần, mỉm cười với nàng:

“Không sao. Con chuột nhắt ở chỗ Tiệp dư, ta sẽ bắt nó cho Tiệp dư.”

Nói rồi, ta bảo Lương Vũ và Lương Sa:

“Hai người các ngươi, một người đi pha cho ta một chén mực mang đến đây. Nhớ dùng loại nước an toàn. Người còn lại đi gọi hết cung nhân trong viện đến đây, mang theo mười cái chén nữa.”

Phong Thê Minh nhìn theo Lương Sa và Lương Vũ hối hả chạy đi, ngập ngừng hỏi:

“Nương nương muốn làm gì?”

Tính toán là một loại công việc tốn nhiều sức lực. Ta thoáng chốc lại cảm thấy mệt, bèn dựa vào Tiểu Phúc Tử vẫn luôn đứng hầu sát bên, đáp gọn lỏn:

“Ngụy Tháo là kịch độc, nhưng thời gian phát tác lại rất chậm, dùng bẫy chuột rất phù hợp.”

Phong Thê Minh mở miệng, muốn nói lại thôi. Ta thấy nàng đứng đã lâu, bèn vẫy tay ra hiệu cho nàng đến ngồi cạnh mình. Phong Thê Minh lặng lẽ làm

theo, nhưng bộ dạng chẳng còn được tự nhiên như trước.

Một lát sau, Lương Vũ mang về một chén mực đầy, mười người hầu hạ trong viện cũng được Lương Sa gọi đến đủ mặt.

Đám người này thấy sắc mặt ta và Phong Thổ Minh đều xấu, hẳn cũng tự đánh hơi được có chuyện không hay xảy ra. Mặt mày kẻ nào cũng tự động tái đi.

Ta mỉm cười, chậm rãi nói:

“Thực ra cũng không có việc gì quan trọng, các người không cần sợ hãi. Chẳng qua là bản cung và tiểu chủ của các người trong lúc tán gẫu đã cao hứng đặt cược với nhau xem mực viết này có uống được hay không. Bản cung cho rằng mực này chế từ muội than tre mà thành, chẳng có gì mà không uống được. Nhưng tiểu chủ nhà các người cứ không tin. Thời thế này, mỗi người các người hãy uống một ngụm cho tiểu chủ các người xem. Ai uống được, bản cung sẽ thưởng một nén bạc.”

Lương Sa theo lời dặn của ta đã chuẩn bị sẵn mười cái chén nhỏ cho Lương Vũ rót mực vào, đưa đến trước mặt đám cung nhân kia. Mực cơ bản không độc, uống một chén nhỏ này vào cùng lắm là đau bụng một hôm thôi mà lại được một nén bạc. Yêu cầu của ta tuy quái gở nhưng lại rất hấp dẫn. Bọn họ dè dặt nhìn nhau, cuối cùng cũng có người bạo gan bụng lên uống thật. Một người, rồi hai người, ba người, chớp mắt một cái hầu như cả đám đều đã uống cạn chén mực của mình, miệng người nào người nấy đen ngòm trông rõ buồn cười. Chỉ duy nhất một tên thái giám vẫn quỳ ngay đó, mồ hôi đổ ròng ròng như suối, chén mực trước mặt hẳn còn đầy nguyên. Ta hài lòng, quay sang cười với Phong Thổ Minh:

“Đấy, bản cung đã bảo mà. Uống mực không chết đâu.”

Bảo Tiểu Phúc Từ dẫn chín kẻ miệng đen kia đi lĩnh bạc rồi, ta mới nhìn đến tên thái giám còn lại:

“Xem ra người cũng giống tiểu chủ của người, cứ nghĩ rằng uống mực sẽ chết nhỉ?”

Tên thái giám nọ càng run bần bật, đầu hấn cúi thấp gần như chạm đất, chẳng dám hé môi lấy một câu.

Ta chậm chậm nói tiếp:

“Yên tâm, mực nếu không bị bỏ thứ gì đó vào thì không có độc đâu.”

Lương Sa và Lương Vũ đều đã giận run. Lương Vũ có vẻ nóng tính hơn, nàng ta hầm hầm chạy tới đá đổ chén mực trước mặt tên thái giám, tóm lấy cổ hắn:

“Khôn kiếp! Tiểu chủ đâu có làm hại gì người, người lại muốn hại chết tiểu chủ... Lương Sa, đưa nghiền mực đó cho ta, hôm nay ta nhất định phải bắt hắn uống hết để đền tội...”

Thấy Lương Vũ mạnh động như thế, Lương Sa hoảng hốt nhìn ta rồi lại nhìn Phong Thổ Minh, thấy ta chẳng có ý ngăn cản mà Phong Thổ Minh vẫn giữ nguyên vẻ mặt tầm tởi, bèn thẳng thắn đưa nghiền mực bị pha độc cho Lương Vũ.

Tên thái giám lúc này đã sợ đến mất mặt, chẳng biết lấy đâu ra sức lực, giằng thoát khỏi Lương Sa, lao đến chỗ ta dập đầu lia lịa:

“Hòa phi nương nương cứu mạng! Nô tài sai rồi! Nô tài ngu dốt...”

Ta không nhìn hắn, nói bằng chất giọng lạnh tanh:

“Tự đi đến Thượng cung cục, nói người vô dụng không hầu hạ được Tiệp dư, xin đến phòng giặt giũ làm việc.”

Lựa chọn giữa việc phải uống một nghiền mực độc và việc đến phòng giặt giũ không phải một quyết định quá khó khăn. Tên thái giám kia chẳng tốn chút thời gian suy nghĩ nào đã nhanh chóng chạy biến khỏi Bắc viện.

Lương Như và Lương Sa muốn đuổi theo, nhưng bắt gặp ánh mắt của Phong Thổ Minh, đành cắn răng nuốt giận lui ra ngoài. Bấy giờ, chỉ còn lại mình ta và Phong Thổ Minh, nàng mới cất tiếng hỏi:

“Nương nương đã bắt được thủ phạm, sao lại tha cho hắn? Sao không bắt hắn khai ra chủ mưu?”

Ta khẽ lắc đầu:

“Mọi chuyện không đơn giản như Tiệp dư nghĩ đâu...”

Ta đem những tính toán của Minh phi kể lại vắn tắt cho Phong Thổ Minh dễ hiểu, xong xuôi mới nói tiếp:

“Thực phi và Minh phi vừa mới ra mặt cho Tiệp dư, giờ Tiệp dư lại tố cáo bọn họ muốn hại Tiệp dư thì ai sẽ tin? Người ta sẽ nghĩ Tiệp dư như thế nào?”

Phong Thổ Minh ngăn người, bờ vai nàng rũ xuống, sinh lực như bị rút đi phân nửa, nụ cười phóng khoáng thường trực trên môi hóa thành chua chát:

“Mặc dù biết rõ kẻ nào hại mình nhưng cũng không thể nói ra sao?”

“Ồ đây có rất nhiều việc không thể nói ra.”

Phong Thổ Minh hồ hững gật đầu. Nàng ngược nhìn ta:

“Nương nương sao lại biết nhiều như thế?”

Ta thành thật trả lời:

“Nhìn thấy nhiều, tự nhiên sẽ biết nhiều. Từ từ vài năm nữa Tiếp dư cũng sẽ biết thôi.”

À, dĩ nhiên là với điều kiện ngươi vẫn còn sống đến lúc đó.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Phong Thổ Minh thờ dài. Nàng nói:

“Đa tạ nương nương.”

Ta phe phẩy tay áo, khẽ cười:

“Chín nén bạc kia sẽ tính vào bổng lộc của Tiếp dư.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Mùa đông lạnh lẽo trải xuống hoàng thành Bách Phụng một màu trắng tinh khôi. Thời tiết ở đây không giống với Tùy Khâu, vừa mới lập đông tuyết đã rơi khá dày. Đàn phiến vũ tước ở Cẩm Tước cung đã bay đi tránh rét từ lâu, không gian thiếu vắng đi tiếng chim chóc riu rít chuyển cảnh càng thêm phần tịch mịch. Trời mùa đông âm u, thậm chí cả vào buổi trưa cũng chẳng thấy nổi mặt trời.

Ta vốn rất sợ lạnh. Nhớ ngày còn bé, ở cùng mẫu thân tại Viên Linh các rách nát, cứ mỗi khi đông đến là mẫu tử ta lại co ro ngồi ôm nhau cả ngày trong góc giường ọp ẹp. Bọn ta không có áo ấm, càng không có than sưởi, cứ phải trần mình chịu đựng cái lạnh thấu xương ấy. Những ngày tuyết lớn, cơm thừa canh cặn cũng không ai đưa đến cho ăn. Mỗi ngày, mẫu thân luôn đợi đến giờ Ngọ, khi trời ít lạnh nhất để đi nhặt cành khô về sưởi tạm. Mùa đông cây cối đều trơ trọi, cành khô nhặt về chẳng được bao nhiêu, phải để dành đến đêm khuya khi cái rét trở nên dữ dội nhất mới dám lấy ra đốt mà chống chọi. Ta không nhớ nổi mình đã trải qua bao nhiêu ngày đông chỉ ngâm tuyết trắng cảm hơi. Như thế mà vẫn không chết, ta cứ nghĩ mình sẽ sống dai lâu. Ta đã luôn tin như vậy, chỉ ít là cho đến khi ta gặp Phong Thổ Minh.

Ta ủ rũ ngược nhìn bầu trời âm đạm trên cao rồi nhìn xuống nữ tử đang quỳ ngay ngắn trước thềm nhà, không khỏi thờ dài.

Những ngày này, ân sủng của Hoàng Đế dành cho Phong Thổ Minh có thể nói là vô hạn. Kéo theo đó cũng là phiền phức vô hạn rơi xuống đầu ta.

Hoàng Đế biết tính Phong Thổ Minh cứng rắn không chịu nhún nhường bao giờ nên mỗi lần triệu kiến nàng, hẳn luôn phái Lý Thọ đi theo. Có Lý Thọ hộ tống, Phong Thổ Minh yên ổn đi lại trong Hậu cung được một thời gian, đến hôm nay chẳng hiểu sao lại đụng trúng Liễu Yến Yến.

Phải rồi, thực sự “đụng trúng”, ta chẳng hề nói năng hoa mỹ gì. Nghe đầu kiệu của hai người tình cờ đi chung một đường, mà con đường này lại hẹp, thế là kiệu của Phong Thổ Minh tình cờ đụng phải kiệu của Liễu Yến Yến. Liễu Yến Yến tình cờ ngã ra khỏi kiệu, sau đó lại tình cờ trật một cái chân.

Sự việc “hoàn toàn tình cờ” này diễn ra quá mức chóng vánh, chỉ nghe âm một tiếng lớn đã thấy Liễu Yến Yến từ trong kiệu văng xuống đất, ôm chân kêu la thảm thiết. Phong Thổ Minh một mực nói là do Liễu Yến Yến từ trong ngõ nhỏ xông ra, tự đụng phải nàng. Còn Liễu Yến Yến lại phủ nhận, cho rằng Phong Thổ Minh cố tình đụng ngã mình. Hai vị sủng phi này đều không phải dạng vừa. Liễu thị quyền khuynh thiên hạ, nhưng Phong tộc cũng không thể khi dễ được. Lý Thọ tái mặt, chẳng biết giải quyết thế nào bèn đưa ra quyết định khiêng hết cả hai vị này đến Triều Lan cung gần đó, ngoài mặt là để trị thương cho Liễu Yến Yến nhưng thực chất không ngoài mục đích ném củ khoai nóng bỏng này sang cho Hoàng Hậu.

Nói về Hoàng Hậu, sau vụ việc Phong Thổ Minh đụng độ Quỳnh Quý tần, nàng đã bị Thái Hậu gọi đến trách phạt một trận nên thân. Không chỉ vậy, Thái Hậu còn nói bóng gió với Hoàng Đế rằng Hoàng Hậu không quản nổi Hậu cung, muốn hẳn lập thêm Quý phi để san sẻ cùng Hoàng Hậu. Hoàng Đế chỉ cười cười cho qua chuyện, nhưng Hoàng Hậu lại luôn để trong lòng. Nàng không ngừng căn dặn ta phải quản Phong Thổ Minh thật chặt. Nghĩ lại, từ sau lần đó, ta trông coi Phong Thổ Minh sát sao đến độ chỉ còn thiếu mỗi việc dọn đến ngủ cùng với nàng ta thôi, còn muốn chặt như thế nào nữa? Phong Thổ Minh chỉ ra ngoài khi được Hoàng Đế triệu kiến, chẳng lẽ những lúc đó ta cũng phải đi theo? Gặp phải Phong Thổ Minh coi như là vận hạn của ta và Hoàng Hậu vậy.

Trở lại chuyện ban nãy, Lý Thọ là người khôn ngoan, tất sẽ không dính líu đến việc đầu đá hậu cung này. Hắn vờ nói mình mắt kém không nhìn rõ sự tình

rồi viện cớ Vạn tuế gia còn đợi hần về hầu hạ rồi nhanh chóng chạy biến khỏi Triều Lan cung, để lại một đống rắc rối cho Hoàng Hậu. Phong Thê Minh và Liễu Yến Yến ai cũng nặng nề cho là mình đúng. Liễu Yến Yến dựa vào cái chân bị thương, không ngừng khóc lóc ăn vạ, đòi phạt trượng Phong Thê Minh. Hoàng Hậu đau đầu hòa giải một hồi không thành, đành phải phạt Phong Thê Minh quỳ hai canh giờ cho có lệ. Liễu Yến Yến vì gây chuyện với Phong Thê Minh mà không ngại tự làm mình bị thương, đương nhiên sẽ không dễ dàng cho qua. Nàng ta kiên quyết đòi Phong Thê Minh phải quỳ ở hiên nhà, có cung chủ là ta ngồi giám sát, lại còn phải cho người của nàng ta canh chừng nữa thì mới chịu.

Liễu Yến Yến như trẻ con khóc quấy, ầm ĩ cả Triều Lan cung. Hoàng Hậu e dè thế lực nhà nàng ta, không dám mạnh tay trấn áp, nhưng lại sợ đánh động tới Thái Hậu nên đành phải chấp thuận.

Liễu Yến Yến đạt được mục đích, đắc ý đến mức quên mất Hoàng Hậu là ai. Bỗng nhiên gây phiền phức như thế cho Hoàng Hậu mà còn vọng tưởng được yên ổn trở về hay sao? Hoàng Hậu thuận nước đẩy thuyền, dựa vào việc Liễu Yến Yến bị trật cổ chân, liền tỏ vẻ đau lòng bảo nàng ta phải ở yên trong cung tĩnh dưỡng, không được đi ra ngoài kéo ảnh hưởng đến vết thương, cũng không cần lo việc hầu hạ Hoàng Đế. Liễu Yến Yến tự nhiên bị giam lỏng, ngay cả thê bài cũng bị rút mất, chẳng biết là được nhiều hay mất nhiều hơn.

Nói tóm lại, đó chính là nguyên nhân khiến ta phải ngồi bên cửa phòng ngắm tuyết rơi vào lúc trời rét buốt thế này. Bất giác ta nghĩ, có lẽ gặp Phong Thê Minh rồi, ta sẽ chẳng còn sống dai nổi nữa đâu.

Phong Thê Minh quỳ ở hiên nhà được nửa canh giờ, thân thể đã bắt đầu phát run. Dù cho nàng võ công cao cường đến đâu, thân thể khỏe mạnh như thế nào thì cũng vẫn chỉ là một nữ nhân, làm sao chống chọi nổi với loại thời tiết này. Lương Sa và Lương Vũ không bị phạt nhưng vẫn tình nguyện quỳ cạnh Phong Thê Minh, cố gắng dùng thân thể che bớt cho nàng những cơn gió lạnh liên tục thổi tới từ bốn phía. Thềm nhà đã phủ một lớp băng mỏng. Ta ngồi trên ghế nệm, người trùm hai tấm chăn bông dày, còn có Tiểu Phúc Tử anh dũng đứng trước mặt chắn gió, thế mà vẫn cảm thấy lạnh điếng người. Thử hỏi ba người kia phải quỳ thế này hai canh giờ thì làm sao chịu nổi? Liễu Yến Yến quả là muốn ép chết người.

Ta không muốn đối đầu với Liễu Yến Yến nhưng càng không thể để mở mắt nhìn Phong Thê Minh rét chết.

Cần nhắc một chút, ta nghiêng đầu bảo với Ngọc Nga đang đứng co ro bên cạnh:

“Người đi vào trong bảo bọn Tiểu Minh Tử khiêng mấy tấm bình phong lớn trong phòng ta ra đây.”

Ngọc Nga hiểu ngay ý ta, lập tức chạy vào trong. Chỉ lát sau đã thấy bốn tấm bình phong theo hình mai lan cúc trúc được khệ nệ khiêng ra.

Ta hài lòng gật đầu:

“Tốt lắm. Tiểu Minh Tử, các người đem mấy cái này ra chắn chung quanh Phong Tiệp dư.”

Những người ở chỗ ta làm việc lúc nào cũng nhanh nhẹn, thoáng chốc Phong Thê Minh và Lương Sa, Lương Vũ đã được bốn tấm bình phong che kín. Ngọc Nga còn chu đáo mang đến một tấm màn lớn phủ lên phía trên. Như thế này tuy vẫn không thể che hết gió nhưng cũng phải cần được tám chín phần.

Cung nữ của Liễu Yến Yến phái đến trông chừng đang ngồi cuộn tròn trong góc tránh gió, nhìn thấy cảnh này vội chạy ra la lớn:

“Nương nương, như vậy là sao? Hoàng Hậu nương nương đã nói Phong tiểu chủ phải chịu phạt ở ngoài hiên...”

Ta nhướn mày liếc nàng ta:

“Bản cung có khiêng Phong Tiệp dư vào trong nhà sao?”

Cung nữ kia vẫn hùng hổ cãi:

“Nhưng nương nương làm như thế này...”

Trời lạnh làm tâm tình ta không được tốt. Ta chẳng muốn nghe nàng ta lảm nhảm, bèn cao giọng đe dọa:

“Đây là tấm cung của ta, mấy tấm bình phong này cũng là đồ của ta. Chẳng lẽ bản cung bày biện đồ đạc trong nhà thế nào, cô nương cũng muốn quản à? Hoàng Hậu lệnh cho Phong Tiệp dư quỳ ở ngoài hiên, bây giờ chẳng phải Phong Tiệp dư vẫn đang quỳ ngoài hiên đó sao?”

Cũng đâu có ai nói ta không được mang đồ đạc đến bày chung quanh Phong Thê Minh đâu?

Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh cũng cố chen vào một câu chua ngoa:

“Muốn quản cả chủ nhân nhà ta à? To gan!”

Cung nữ nọ nghẹn lời:

“Người như thế này là muốn chống đối Thục phi nương nương sao?...”

Ta làm bộ giặt mình, thẳng thốt:

“Bản cung đối với Thục phi nương nương xưa nay một lòng kính trọng, có trời cao minh chứng. Ngươi như thế này là muốn vu oan cho bản cung, làm vậy bản tâm lòng của bản cung đối với Thục phi nương nương sao?”

Đến nước này thì cung nữ nọ chẳng nói gì được nữa. Nàng ta dù sao cũng chỉ là một cung nữ bình thường, nếu lỡ xui xẻo bị khép tội linh tinh gì đó thì cũng chẳng có ai đứng ra giúp đỡ đâu. Đã biết như vậy, tốt nhất là ngậm miệng cho qua chuyện.

Bầu không khí đã yên tĩnh trở lại, rất vừa ý ta.

Qua khe hở giữa những tấm bình phong, ánh mắt Phong Thê Minh và ta bất chợt chạm phải nhau. Dù nàng mau chóng quay đi, nhưng ta vẫn kịp nhìn thấy trong đó sự kinh ngạc cùng bối rối.

Ta thờ dãi trong lòng. Có cái gì mà phải ngạc nhiên? Ta cũng không tốt đến mức đó. Nếu là kẻ khác, ta đã chẳng thừa hơi nhúng tay vào. Chính bởi vì nàng là Quận chúa Phong tộc, lại còn là người ở trong cung của ta, mối liên hệ này ta tránh không được.

Người ta đồn đại Hoàng Đế say mê nhan sắc của Phong Thê Minh, nào là “nhất kiến chung tình”, nào là “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, còn vô số thứ văn thơ mỹ miều gì đó mà ta nghe không hiểu. Nhưng có một điều ta hiểu rất rõ, Phong Thê Minh tuy rất xinh đẹp nhưng bản thân nàng ta lại là một mối phiền phức vô cùng lớn. Hậu cung yên ổn là điều cực kì quan trọng đối với bất cứ vị đế vương nào. Thiên hạ có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, Hoàng Đế mạo hiểm đem một con ngựa hoang bắt kham như Phong Thê Minh vào Hậu cung, khiến cho nơi này loạn hết cả lên, e rằng không phải chỉ vì nàng ta có một gương mặt khả ái. Cái gọi là “nhất kiến chung tình” kia, nói cho cùng cũng chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị khác mà thôi.

***

Tuyết rơi càng lúc càng dày. Những phi tần được Hoàng Đế triệu kiến đều phải chống chọi với gió tuyết mà đến điện Cát Tường. Đường đi lối lại đều bị đóng băng trơn trượt, dù vẫn có người thường xuyên cào băng thì vẫn có không ít phi tần bị ngã kiệu. Thời tiết như vậy, không được triệu kiến cũng là một loại may mắn.

Liễu Yên Yên phải đóng cửa dưỡng bệnh, Triệu Lam Kiều thì im hơi lặng tiếng, ngay đến Phong Thê Minh cũng bị sưng đầu gối không nhảy nhót phá phách được, thiên hạ đúng là không thể thái bình hơn.

Mỗi dịp tết đến, Hoàng Hậu đều theo lệ tổ tiên để lại xuất cung đi Hoàng Lương tự lễ Phật. Nơi này nằm ở trong địa phận kinh thành, đi về thông thả cũng chỉ hết một ngày. Hoàng Hậu thương Trịnh Vân Anh còn nhỏ mà đã phải xa phụ mẫu nên năm nào cũng dẫn muội ấy theo, cho muội ấy tranh thủ về thăm nhà ngoại. Trịnh Vân Anh lại thấy ta mới gả đến đây, chưa được nhìn thấy cuộc sống bên ngoài bao giờ, bèn xin Hoàng Hậu dẫn cả ta theo. Cứ trời lạnh là ta sinh tật lười vận động, chỉ muốn trùm chăn ngủ cả ngày nhưng thấy Trịnh Vân Anh nhiệt tình như thế mà Hoàng Hậu cũng mở lời rồi, đành phải bầm bụng đi theo.

Sớm tinh mơ một ngày đại cát đầu tháng chạp, ta ngáp ngáp dài đi theo Trịnh Vân Anh và Hoàng Hậu đến Hoàng Lương tự bái tế. Để tránh gây sự chú ý, mọi người theo lệnh Hoàng Hậu đều mặc y phục bình thường, thị vệ đi theo cũng ăn vận như thường dân lẫn vào đám đông. Nhìn vào chúng ta cũng không khác những phu nhân nhà trung lưu cùng lên chùa lễ Phật là bao.

Chuyện bái tế, cầu phúc đã có Hoàng Hậu lo. Ta và Trịnh Vân Anh lạy Phật xong thì chỉ đi dạo quanh quần trong sân chùa, nói chuyện phiếm giết thời gian.

Hoàng Lương tự có từ trước thời Tiên đế. Chuyện kể rằng, khi xưa Tiên đế mặc thường phục đi hành tòng có lần bị phản tặc truy sát, may mà kịp chạy đến cửa Hoàng Lương tự, được trụ trì Hoàng Lương tự cứu mạng. Tiên đế nhớ ơn này, sau khi hồi cung liền ban chiếu chỉ phong Hoàng Lương tự thành quốc tự, đồng thời cũng đặt ra lệ hoàng tộc mỗi năm phải đến Hoàng Lương tự cúng dường cầu phúc. Thế theo nguyện vọng của trụ trì đại sư, Hoàng Lương tự vẫn mở cửa tiếp đón chúng sinh tứ phương, không có quy định chỉ tiếp hoàng tộc như quốc tự bình thường cho nên nơi này lúc nào cũng đông đúc người đến cúng bái. Đa phần những thị vệ đi theo đều tập trung ở khu chính điện bảo vệ Hoàng Hậu, chỗ ta và Trịnh Vân Anh chỉ còn lại đôi ba người. Nhưng ta cũng không quá lo lắng vì đáng về của ta và muội ấy đều rất bình thường, chẳng có ai thực sự chú ý đến bọn ta.

Trong sân Hoàng Lương tự có một vị cao nhân tháng chạp năm nào cũng đến ngồi xem tướng, bói quẻ cho khách hành hương. Trịnh Vân Anh rất muốn đến xem nhưng ta thấy chỗ này quá đông người chen lấn, sợ có chuyện xảy ra nên không đồng ý. Vừa hay, phía đối diện cũng có một vị treo bảng xem tướng mà lại vắng khách, ta liền kéo Trịnh Vân Anh đi sang phía đó. Dù sao ta cũng không tin chuyện bói toán, xem chỗ nào cũng vậy, miễn Trịnh Vân Anh vui vẻ là được rồi.

Cùng là xem tướng số, thế mà một bên khách đông nườm nượp, một bên lại chẳng có lấy một bóng người. Vị thầy tướng số kia vốn đang chống cằm ngáp lên ngáp xuống, nhìn thấy ta và Trịnh Vân Anh bước đến bèn ngồi thẳng lưng lên, còn vuốt vuốt chòm râu dài bạc trắng một cách thần bí. Ta nhìn dáng vẻ cổ tở ra đạo mạo của ông ta mà suýt chút bật cười. Trịnh Vân Anh lại rất nghiêm túc, muội ấy kéo ta ngồi xuống trước mặt vị thầy tướng số kia, lễ phép nói:

“Tiên sinh, xin người xem giúp tỷ muội ta một quẻ.”

Thầy tướng số kia háng giọng, lại vuốt râu thêm mấy cái:

“Nhị vị cô nương muốn xem điều chi?”

Trịnh Vân Anh hào hứng đáp ngay:

“Chúng ta muốn xem hậu vận.”

Thầy tướng số nghe xong, nhìn ta và Trịnh Văn Anh một lượt từ đầu đến chân rồi bí hiểm cúi đầu bấm bấm đốt ngón tay. Mãi một lúc lâu sau, ông ta mới ngược nhìn ta, nói:

“Vị cô nương này tuổi nhỏ không được may mắn, lớn lên lại phải lưu lạc nơi đất khách quê người, số phận có thể nói là rất truân chuyên. Cuộc đời cô nương sẽ còn phải trải qua nhiều sóng gió, chung quy là phúc hay là họa cũng còn tùy thuộc vào bản thân cô nương nữa.”

Tùy Khâu và Bách Phụng tuy dùng chung một thứ tiếng nhưng ngữ điệu vẫn có điểm khác biệt. Khi đi về phía vị thầy tướng số này, ta và Trịnh Văn Anh vẫn luôn miệng trò chuyện, chỉ cần đề ý một chút sẽ nhận ra giọng ta không phải người Bách Phụng. Một nữ nhân có tuổi thơ may mắn, tất không phải lưu lạc xa xôi như thế này, mà đã sống nơi đất khách số phận sao có thể không truân chuyên? Tương lai ai cũng vậy, không là phúc thì là họa thôi. Xem tướng như thế, ta cũng xem được.

Trịnh Văn Anh nghe thầy tướng số phán xong, liền lo lắng hỏi:

“Vậy phải làm sao mới tốt?”

Thầy tướng số gãi cằm, cười thần bí:

“Chắc chắn, cô nương không cần lo lắng, tỷ tỷ của cô nhân trung sâu dài, trán cao bằng phẳng, hoa dung tròn đầy, bảy phần là có phúc về sau. Cô nương nên tự lo cho bản thân thì hơn. Cô nương sinh ra dưới chòm sao xấu, bẩm sinh số mệnh đã gắn với hai chữ ly biệt...”

Ta vốn dĩ chỉ coi đây là chuyện đùa, nhưng Trịnh Văn Anh ngây thơ lại rất tin tưởng. Ta thấy sắc mặt muội ấy xấu đi rõ rệt, vừa định lên tiếng thì đã có một giọng nói cắt ngang:

“Tiên sinh chắc hẳn có chút nhầm lẫn rồi.”

Nhìn lại, thì ra là Hoàng Hậu cũng bái xong đi tìm bọn ta, vừa khéo nghe được lời phán của lão thầy tướng số. Nàng thông thả bước đến, đặt tay lên vai Trịnh Văn Anh, ung dung mỉm cười:

“Tiểu muội nhà ta sinh ra trong nhung lụa, là viên ngọc trong tay phụ mẫu, lớn lên gả cho nhà quyền quý, cuộc sống trước nay đều an nhàn. Nếu nói muội ấy sinh ra dưới chòm sao xấu thì e rằng trên đời này ai cũng sẽ mong được sinh dưới một chòm sao xấu như vậy.”

Thầy tướng số nọ bỗng nhiên bị mĩa mai nhưng mặt vẫn không đổi sắc. Ông ta cười lớn một tiếng, bàn tay nhăn nheo lướt qua mấy tấm thẻ gỗ cũ kĩ trước mặt:

“Bản tọa nói đúng hay không, vị cô nương đây tự mình biết rõ.”

Nói đoạn, ông ta bất ngờ lật một thẻ gỗ lên rồi nhìn trời thờ dài.

Ta tò mò không biết ông ta còn có chiêu trò gì, bèn hỏi:

“Tiên sinh chẳng hay còn có lời gì dạy bảo?”

Thầy tướng số lắc lắc mái đầu bạc trắng, ánh mắt thất thần lướt qua cả ba người bọn ta:

“Trong ba vị, có một người có mệnh phượng hoàng.”

Bấy giờ, cả ta và Hoàng Hậu đều giật mình.

Là vì mùa xuân năm sau sẽ có đợt tuyển tú cho nên mới nhắc đến việc này, muốn kiếm chút lợi ích từ các cô nương ôm mộng triều cao... Hay là còn lí do gì khác?

Ta và Hoàng Hậu khẽ trao đổi một ánh mắt. Nàng cười khẩy:

“Tiên sinh lại nhầm lẫn rồi. Đừng nói ta và nhị muội đã quá tuổi dự tuyển tú, cả tiểu muội đây tuy chưa quá tuổi nhưng cũng đã gả đi rồi, ba người chúng ta ai có thể mang mệnh phượng hoàng được chứ?”

“Thiên cơ bất khả lộ.” Thầy tướng số nọ thần nhiên nhún vai. “Bản tọa chỉ có thể khuyên các vị một câu: Cái gì thuộc về mình, không cần tranh giành vẫn sẽ thuộc về mình. Cái gì không thuộc về mình, uổng phí cả đời cũng tranh không được, cố cưỡng cầu chỉ khiến bản thân sa vào địa ngục mà thôi...”

“Đa tạ tiên sinh chỉ dạy.”

Thầy tướng số chưa nói hết câu, ta và Hoàng Hậu đã đồng loạt lôi Trịnh Văn Anh đứng dậy. Hoàng Hậu lạnh lùng đặt lên bàn một nén bạc. Chúng ta nhanh chóng rời đi trong sự ngỡ ngàng của Trịnh Văn Anh và tiếng cười khàn văng vẳng của lão thầy tướng số nọ.

“Đại tỷ, sao vậy...”

Đến lúc ngồi vào kiệu rời khỏi Hoàng Lương tự rồi, Trịnh Văn Anh vẫn còn ngơ ngác.

Ta vỗ vai muội ấy, khẽ giải thích:

“Lần này chúng ta ra ngoài chỉ có người trong cung và trụ trì Hoàng Lương tự biết. Thầy tướng số lúc nãy hành vi rất kì quái, lời ông ta nói không đáng tin. Nhắc đến chuyện mệnh phượng hoàng gì đó, chỉ e rằng đã biết trước thân phận của tỷ tỷ, không biết có mục đích gì.”

Bây giờ, Trịnh Vân Anh mới giật mình:

“Ông ta rốt cuộc là ai? Muốn làm cái gì?”

Hoàng Hậu bấy giờ mới thở dài:

“Ta đã cho người theo dõi ông ta rồi. Các muội không cần lo lắng nữa. Chúng ta về Trịnh phủ nghỉ chân một lát rồi hồi cung.”

Dẫn theo Trịnh Vân Anh, mục đích cũng chỉ có vậy. Trịnh Vân Anh nghe đến chuyện về nhà, vui đến mức cười tít cả mắt, nhất thời quên hết mọi chuyện.

Bản thân ta cứ đinh ninh thầy tướng số kia là kẻ gian, những lời ông ta nói ta chẳng hề để trong lòng. Phải trải qua rất nhiều năm nữa, khi tình tâm nghĩ lại, ta mới bàng hoàng nhận ra tất cả những lời tiên đoán mập mờ năm nào đều ứng nghiệm lên ba người chúng ta, không hề sai lệch.

Phủ đệ Trịnh gia nằm trong một con ngõ nhỏ gần phía đông Hoàng cung. Nơi này cũng từng là một tướng phủ oai phong lẫm liệt, sớm tối đều có người xếp hàng cầu kiến. Đáng tiếc nhân tâm là thứ dễ đổi thay. Trường tử Trịnh thị gặp nạn qua đời khiến cho Trịnh lão tướng quân thương tâm ngã bệnh liệt giường, Trịnh thị cứ thế ngày một suy yếu. Đến bây giờ thì chẳng còn mấy ai lui tới nữa.

Trịnh Vân Anh và mẫu thân cả năm mới được gặp gỡ một lần, ta và Hoàng Hậu đều muốn để hai người trò chuyện riêng tư cho nên chỉ chào hỏi một chút rồi thôi. Hoàng Hậu nói có việc cần làm, ta cũng không phiền nằng, bèn mượn con mèo lông xù của Trịnh Vân Anh ôm ra sân chơi. Con mèo này đúng là rất hư, đùa giỡn với ta được một chút liền cào ta một cái rồi phóng đi đâu không biết. Ta bực mình lắm, nhưng nghĩ lại đây là con mèo Trịnh Vân Anh rất yêu quý, Trịnh phủ lại không có nhiều thị vệ, lỡ để nó xông ra ngoài rồi bị người khác đem đi nấu cao tiểu hổ thì ta còn mặt mũi nào gặp Trịnh Vân Anh. Ta đành bấm bụng đuổi theo nó vậy.

Ta cứ đi theo tiếng kêu meo meo của con mèo hư hỏng kia, cũng chẳng để ý đã đi bao xa, đến lúc bắt được nó nhìn lại đã thấy mình đang đứng ở một dãy hành lang xa lạ. Phòng ốc nơi này đều đóng cửa im ỉm, chỉ có một gian là đang mở cửa, còn thấy thấp thoáng bóng người.

Ta định đến chỗ người đó hỏi đường trở ra, nào ngờ bước đến gần mới phát hiện gian phòng này thực chất là từ đường nhà họ Trịnh, mà người đang quỳ lạy ở đó lại là Hoàng Hậu nương nương.

Ta giật mình kinh ngạc, lòng hiếu kì trỗi dậy, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bỏ đi. Chuyện riêng của Hoàng Hậu, ta không nên quan tâm. Chỉ là, vừa mới quay lưng đã thấy Trịnh Vân Anh đang yên lặng đứng ở ngã rẽ hành lang từ bao giờ.

Ta bối rối nhìn muội ấy, chỉ sợ muội ấy lên tiếng thì Hoàng Hậu sẽ biết ta đang ở gần đây. Nếu để nàng nghĩ ta rình rập nàng thì phiền phức to. May là Trịnh Vân Anh chỉ khẽ vẫy gọi ta, đợi đến khi ta ôm con mèo đi đến chỗ mình rồi, muội ấy mới đón lấy con mèo, mỉm cười buồn bã:

“Bao nhiêu năm rồi, đại tỷ vẫn không quên đại ca. Muội không biết nên vui hay nên buồn nữa.”

Ta ngập ngừng không biết nói gì:

“Tiểu Anh à...”

Trịnh Vân Anh vuốt ve con mèo trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Từ đường chợt trở nên xa xăm:

“Tỷ biết không, đáng lẽ ra muội sẽ được gọi tỷ ấy là đại tẩu đấy...”

Mối liên hệ giữa Trịnh thị và Hà thị ta cũng từng nghe nói loáng thoáng. Trường tử và trưởng nữ hai nhà vốn được hứa hôn cho nhau từ rất sớm. Nhưng về sau thế sự đổi dời, trưởng nữ Hà thị trở thành mẫu nghi thiên hạ, mối duyên thanh mai trúc mã từ đó hóa thành đạo quân thần. Chuyện này Ngọc Thủy đã kể cho ta nghe từ lâu, nhưng qua lời kể ngây thơ của Trịnh Vân Anh, ta mới thấy được hết nỗi bi thương trong đó.

Trịnh phủ và Hà phủ tương đối gần nhau, từ nhỏ hai bên đã qua lại thân thiết như người một nhà. Trịnh Vân Anh khi ấy mới vừa biết nói, chẳng hiểu cách xưng hô, nghe người nhà nói vị tỷ tỷ này sau sẽ gả cho đại ca của mình, liền cứ thế gọi luôn là đại tỷ. Ai sửa thế nào cũng không được, đành mặc kệ cho muội ấy gọi thành quen đến tận bây giờ.

Mối hôn sự này không chỉ là sự sắp xếp của bậc tiền bối mà đôi bên cũng lưỡng tình tương duyệt. Đây vốn đã có thể là một mối lương duyên đẹp đẽ. Nào ngờ Tiên đế đột ngột băng hà, tân đế lên ngôi, hậu vị bỏ trống. Trưởng nữ họ Hà một bước hóa phượng hoàng, cảm tử lương duyên năm xưa chớp mắt đã không còn.

“Lúc đó muội cứ tưởng đại tỷ đã quên mất nhà họ Trịnh rồi... Nhưng mà mấy năm sau, Hà đại nhân ép mẫu thân gả muội cho một người để củng cố quyền lực gì đó... Người đó vừa già vừa xấu, mẫu thân không muốn nhưng không chống lại nổi quyền thế của Thái sư... May mà có đại tỷ cầu xin Hoàng Thượng nạp muội vào Hậu cung. Lúc đó, muội mới biết, đại tỷ không hề quên... tỷ ấy nhớ tất cả mọi điều...”

Từng giọt nước mắt đuổi nhau lăn dài trên gò má bầu bình của Trịnh Vân Anh.

Ta hít sâu một hơi, lắng lắng ôm lấy muối ấy. Con mèo nhảy xuống đất, nhưng chỉ quẩn quanh bên chân muối ấy chứ không đi đâu xa. Trịnh Vân Anh bám lấy vai ta, khóc rầm rức.

Thì ra Hà Thái sư đã có ý định dùng Trịnh Vân Anh làm đá lót đường, thảo nào Hoàng Hậu lại phải để muối ấy nhập cung. Vào Hậu cung không có gì tốt đẹp, nhưng chỉ ít ở đó Hoàng Hậu vẫn có thể bảo vệ muối ấy. Hoàng Hậu vì Trịnh Vân Anh mà tính toán hết lòng như thế, còn không ngại đối đầu với chính phụ thân của mình...

Sự che chở của Hoàng Hậu dành cho Trịnh Vân Anh mà khi trước ta không thể lí giải được, bây giờ bỗng trở nên sáng tỏ.

Mỗi năm, Hoàng Hậu tạo điều kiện cho Trịnh Vân Anh về thăm nhà ba canh giờ. Ba canh giờ Trịnh Vân Anh đoàn tụ với mẫu thân cũng là ba canh giờ Hoàng Hậu lặng lẽ quỳ trước bái vị Trịnh Thừa Minh.

Vị mẫu nghi thiên hạ lạnh lùng tàn nhẫn ấy, hóa ra trong lòng cũng cất giấu một mối thâm tình không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Hậu cung có tiền lệ cứ ba năm thì đại phong một lần. Có nghĩa là phi tần chỉ cần cố giữ mình, đừng phạm lỗi gì thì không cần được sủng ái vẫn có thể từ từ leo lên. Nói đơn giản như thế nhưng đã sống trong Hậu cung thì rất ít ai có thể yên ổn qua ngày mà chờ đến đợt đại phong. Trải qua mấy lần sóng gió, không tính ta là kẻ mới tới thì số người đủ điều kiện đại phong chỉ có Trịnh Vân Anh, Minh Âm, Liên Nhạc và Khán Linh Chương. Trịnh Vân Anh và Minh Âm đã ở hàng Phi, không thể tùy tiện thăng thêm nên chỉ được nhận thưởng. Liên Nhạc và Khán Linh Chương mỗi người được thăng hai bậc, Liên Nhạc từ Tuyền thị thăng lên Quý nhân, Khán Linh Chương từ Tần thăng lên Tu nghi. Đối với những người còn lại, Hoàng Hậu cũng tỏ rõ đức độ của mình mà ban thưởng hết sức rộng rãi, nhất là Triệu Lam Kiều. Hoàng Hậu kiên quyết không trả loan ân Đức phi cho nàng ta nhưng ngày nào cũng hào phóng mang thứ này thứ nọ đến tặng. Chỉ là, lộ trình của những món quà này có chút đặc biệt, từ Triều Lan cung phải đi vòng một lượt qua Mẫu Đơn cung rồi mới đến Hạ Lê cung chứ không đi thẳng một đường như trước. Lại nói, Hoàng Hậu tuy không trực tiếp dùng danh nghĩa của Hoàng Đế nhưng lần nào cũng tỏ vẻ như đang làm theo ý của Hoàng Đế, khiến cho Liễu Yến Yến ghen đến mức đứng ngồi không yên. Giữa ba người Hoàng Đế, Hoàng Hậu và Triệu Lam Kiều, nếu muốn tìm một kẻ trút giận đương nhiên phải tìm Triệu Lam Kiều. Chính vì thế, mặc dù tiết xuân vừa đến, Triệu Lam Kiều không lúc nào là được yên thân.

Ta nghĩ, để Liễu Yến Yến quấy phá nàng ta như thế cũng tốt, bận rộn một chút sẽ bớt thời gian rảnh rỗi đi tính kế hại người. Hậu cung những ngày đầu năm này có thể nói là yên ả.

Về phần ta, cả mùa đông rồi ta không nhìn thấy Hoàng Đế. Ban đầu, ta cứ ngỡ mình đã làm gì khiến hấn phạt lòng, hoặc là trí nhớ hấn không tốt nên đã quên mất ta rồi. Mãi đến tận ngày tất niên, hấn mới cho Tô Trường Tín mang tới chỗ ta một cái bao méo mó kì cục, bên trên còn vẽ hình một cái mặt cười toé toét, khiến cho ta dở khóc dở cười. Những chuyện ta và hấn từng nói trong đêm trăng hôm ấy, hóa ra hấn vẫn nhớ hết. Ngay cả lời hứa sẽ mang ta ra ngoài chơi vào dịp Nguyên Tiêu, hấn cũng không quên.

Lời hứa ấy ta không cho là thật nên chẳng trông đợi gì. Ấy thế mà, vào đúng ba ngày trước Nguyên Tiêu, Lý Thọ lại dùng đỉnh đến Cẩm Tước cung đồng đặc thông báo:

“Hoàng Thượng khẩu dụ, lệnh cho Hòa phi theo hầu thánh giá, lập tức chuẩn bị giờ Thỉnh xuất hành, không được chậm trễ.”

Hỏi ra mới biết thì ra mấy hôm trước Hoàng Đế nằm mơ thấy điềm lạ, bèn mời Quốc sư Lưu Thiên vào hỏi ý. Cùng lúc đó, Khâm Thiên Giám cũng báo lại bầu trời phía nam xuất hiện dị tượng. Lưu Thiên nghe xong liền lập đàn nhảy múa một hồi, đoán phán rằng ở phía nam kinh thành có Hà Quỳnh tiên tử hạ thế phò trợ quân vương. Ấy là đại phúc, Hoàng Đế phải ngự giá đến tìm mà thỉnh tiên tử về hậu đãi, bằng không là làm trái ý trời, tất phải gánh họa. Hoàng Đế xưa nay luôn tin tưởng khả năng trên thông thiên văn, dưới tường địa lý của Quốc sư đại nhân, thế nên mặc cho văn võ bá quan hết lời can ngăn, hấn vẫn khẳng khái đòi xuất cung đi đón Hà Quỳnh tiên tử. Triều thần ngăn cản không được, đành phải thỏa hiệp bằng cách bắt Hoàng Đế mang theo một đoàn mấy trăm người bao gồm những Cẩm Y vệ tinh nhuệ nhất, cả Ngự y, thái giám, cung nữ Ngự tiền, lại phải chọn một phi tử theo hầu, sớm hôm kề cận không rời một bước. Hoàng Đế đồng ý ngay, lần nữa sai Lưu Thiên bói quẻ xem nên mang phi tử nào theo. Lưu Thiên bấm độn hồi lâu mới phán: Hoàng Đế mệnh kim, vậy nên phi tử đi cùng phải chọn người mệnh thủy, mà người này phải sinh vào đêm rằm – thời điểm hội tụ đủ tinh hoa của đất trời mới được. Hậu cung có rất nhiều phi tử, nhưng người mệnh thủy sinh vào đêm rằm thì chỉ có mỗi mình ta.

Ta nghe kể rồi, chỉ có thể nén tiếng thở dài, quỳ xuống nhận thánh ý. Nhìn Ngọc Nga tất bật chuẩn bị hành trang mà lòng ta lo lắng không thôi. Hoàng Đế thật quá tài giỏi rồi. Ngay cả chuyện mấy tháng sau sẽ nằm mơ thấy cái gì hấn cũng biết rõ, đúng là khiến người ta khâm phục. Tiên tử hạ thế? Rõ ràng chỉ là cái cớ Hoàng Đế tạo ra để xuất cung. Mà vì sao hấn nhất định phải mang ta theo? Có chết ta cũng không dám tin hấn chỉ đơn thuần là muốn cùng ta đi du ngoạn.

Nhưng ta tin hay không thì ích gì đâu. Thánh ý đã ban xuống, chuyện ta có thể làm chỉ là trung lên về mặt hân hoan, lướt qua những ánh nhìn ganh ghét cùng ngưỡng mộ của những phi tần còn lại, ngoan ngoãn theo Hoàng Đế xuất cung.

Mấy tháng nay, Hoàng Đế chẳng hiểu ăn phải cái gì mà cao hẳn lên. Bây giờ, ta chỉ còn cao tới vai hấn thôi. Hoàng Đế vì việc này mà tỏ ra vui vẻ lắm. Hấn liên tục xoa đầu ta, cười nói:

“Ít lâu không gặp, nàng hình như lại lùn đi ấy nhỉ?”

Mái tóc búi cẩn thận của ta bị hấn vò không thương tiếc, chẳng bao lâu đã không khác gì một cái tổ chim.

Ta mà lùn đi à? Do nhóc con người đang tuổi ăn tuổi lớn thì có.

Ta thăm mắng trong lòng, ngoài mặt thì làm bộ hồn dỗi:

“Hoàng Thượng làm hòng hết tóc thiếp rồi. Đền cho thiếp đi...”

Hoàng Đế phì cười, lại đưa tay cào cào tóc ta:

“Còn bộ dạng nào của nàng mà ta chưa nhìn thấy đâu?”

May mắn cho ta, Hoàng Đế chẳng đặc ý được bao lâu. Ngự giá rộng rãi thoải mái, ngựa đi cũng chậm rì nhưng sức khỏe hấn vốn không tốt, chỉ sau một canh giờ đã mệt đến xanh mặt.

Lúc này, Hoàng Đế chẳng còn chọc phá ta nổi nữa. Hấn nằm bẹp một chỗ, ngay cả thở cũng khó nhọc. Ta nhìn hấn như vậy cũng thấy xót xa. Vừa vắt khăn lau mồ hôi cho hấn, ta buột miệng nói:

“Hoàng Thượng cần gì phải tự làm khổ mình thế này...”

Hoàng Đế nhếch môi cười:

“Có những việc trẫm phải đích thân làm mới được.”

Ta tặc lưỡi, chẳng biết nói gì nữa. Hoàng Đế thấy ta yên lặng bèn hé mắt nhìn:

“Nàng lo cho ta sao?”

Ta nhú mày:

“Thiếp không lo cho Hoàng Thượng thì lo cho ai?”

Hoàng Đế thở dài, nắm lấy tay ta đặt lên trán mình, giọng như trách móc:

“Lo cho ta, thế mà chẳng thấy nàng đến tìm ta bao giờ. Ngay cả túi thơm này... Ta đòi mãi nàng cũng chỉ làm cho ta có một cái...”

Thực ra ta cũng định làm thêm cho Hoàng Đế vài cái đẹp để một chút, nhưng chợt nhớ ra vẫn còn nợ Tiểu Phúc Từ một cái túi thơm nên đành ưu tiên làm cho Tiểu Phúc Từ trước. Ta cứ nghĩ mấy tháng mùa đông rảnh rỗi, làm vài cái túi thơm không có vấn đề gì. Chỉ là, ta đã đánh giá thấp sự lười nhác của mình. Cuối cùng hết cả một mùa đông, ta cũng chỉ缝 xong mỗi một cái túi thơm chữ Phúc mà thôi.

Nhắc tới chuyện này ta tự thấy mình có lỗi, bèn nhẹ nhàng xoa bóp trán Hoàng Đế, cười lấp liếm:

“Không phải như người nghĩ đâu... Thiếp... Là do thiếp muốn tập luyện thủ thừa một chút, khi nào làm tốt rồi mới dám dâng lên để người khỏi chê cười...”

“Chỉ giỏi chối tội.”

Hoàng Đế hừ một tiếng rồi thôi, cũng chẳng còn sức nói nhiều nữa.

Hấn đã mệt lắm rồi, lại có người xoa bóp bấm huyệt trên đầu dễ chịu, chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Hoàng Đế ngủ rồi, ta không còn việc gì làm, bèn nhắm nháp điểm tâm của hấn, vừa ăn vừa đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh thanh bình đang lừng lững trôi qua ngoài ô cửa sổ nhỏ.

Nghe nói Hà Quỳnh tiên tử hiện thân ở phía Nam kinh thành, nhưng đến cả Lưu Thiên cũng không biết được chính xác vị trí. Vừa hay cách kinh thành khoảng sáu mươi dặm là hành cung Thanh An. Hoàng Đế đã quyết định sẽ nghỉ lại nơi này trong thời gian tế lễ tìm kiếm vị tiên tử kia.

Hành cung Thanh An cách kinh thành không xa, nếu đi nhanh thì chỉ hơn hai canh giờ là đến nhưng vì phải kiêng dè sức khỏe của Hoàng Đế nên chúng ta đi chậm rề rề. Trời đã quá trưa mà mới đi được nửa đoạn đường, đành phải dừng chân nghỉ trưa dùng cơm rồi mới đi tiếp.

Lần này xuất cung, Hoàng Đế mang theo cả Ngự trù nên dù là ở nơi đồng không mông quạnh thế này, cơm trưa dâng lên vẫn đủ mười hai món tinh xảo, thơm nức cả cỗ xe ngựa lớn. Chỉ tội cho Hoàng Đế ở trên xe ngựa dẫn xác cả ngày, đến lúc dùng cơm cũng chẳng ăn được bao nhiêu, cuối cùng chỉ uống nổi một chén canh hầm gà ác bát bảo. Về phần ta, đầu phải ngày nào cũng có thể ăn thức ăn Ngự trù chuẩn bị, vì vậy ta ăn hết sức nhiệt tình.

Hoàng Đế nằm rũ ở một bên, nhìn ta ăn uống ngon lành không nhịn được cũng phải đâm một câu:

“Nàng ăn như thế không sợ thành heo à?”

Ta liếc hần một cái, tay vẫn không ngừng gấp thức ăn:

“Thiếp phải ăn thật nhiều để khỏe mạnh mà hầu hạ Hoàng Thượng chứ. Vì Hoàng Thượng, thiếp không sợ gì cả.”

Hoàng Đế trề môi, cổ trêu chọc thêm vài câu. Ta biết tính hần như thế nên cũng chẳng buồn đôi co, chỉ chuyên tâm ăn uống. Hoàng Đế thấy ta không phản ứng gì cũng mất hứng chẳng buồn nói nữa. Đến khi ta ăn xong, hần mới đưa ta sờ sờ bụng ta, còn làm ra vẻ mặt rầu rĩ. Ta bực mình, bèn xoay lưng lại không cho hần sờ nữa, đương định gọi người vào dọn dẹp thì đã nghe tiếng Lý Thọ đứng bên ngoài nói vọng vào:

“Bẩm Hoàng Thượng, bên ngoài có chút việc... Nô tài muốn thỉnh ý Hoàng Thượng...”

Hoàng Đế chẳng buồn ngồi dậy, lười nhác hỏi:

“Việc gì?”

“Bẩm, bên ngoài có một nữ nhân tự nhận là con gái Tô Ngự sử đại nhân, đang trên đường về thăm nhà ngoại ở thành Từ Trang thì gặp phải sơn tặc. Gia nhân hộ tống nàng ta đã bị sơn tặc giết cả rồi. Nàng ta bị sơn tặc đuổi theo tới đây thì gặp Cẩm Y vệ đi dò đường, được cứu mạng về đây. Nô tài muốn thỉnh ý Hoàng Thượng xem nên giải quyết nàng ta thế nào...”

Hoàng Đế nhú mày, dường như nghĩ ngợi gì đó một lát. Chợt, hần đẩy nhẹ vai ta:

“Nàng đi ra xem thế nào rồi quyết định đi.”

Ta gạt mình, vội lắc đầu:

“Thiếp đâu biết gì...”

“Chỉ sai làm chút việc nhỏ mà đã trốn tránh rồi? Ban nãy ai nói phải ăn nhiều để hầu hạ trẫm cho tốt?”

“Cái đó...”

Suy cho cùng, hần mới là Thiên Tử. Ta nào dám cự cãi với hần, đành cắn răng bò ra ngoài, theo Lý Thọ đi gặp vị Tô tiểu thư nọ.

Tô tiểu thư được Lý Thọ sắp xếp cho nghỉ tạm ở chỗ đám cung nữ. Khi ta và Lý Thọ đến, nàng đang ngồi trên tảng đá nhỏ dưới bóng cây, bờ vai mảnh mai vẫn còn hơi run rẩy. Từ xa đã có thể nhận ra, Tô tiểu thư này cũng là một mỹ nhân.

Ta nghiêng đầu, ghé tai Lý Thọ hỏi khẽ:

“Lý công công có biết vị Tô Ngự sử đó không? Ông ta có con gái tầm tuổi này chứ?”

Lý Thọ chép lưỡi:

“Cái này nô tài không rõ. Tô đại nhân có nhiều con gái lắm...”

“Thế có kiểm tra thư tịch của nàng ấy chưa? Đi từ thành này sang thành khác thì phải mang theo thư tịch chứ?”

“Tô tiểu thư nói thư tịch để trong tay nải, bị sơn tặc cướp đi rồi.”

“Ban nãy, công công nói gia nhân của nàng ta bị sơn tặc giết hại. Vậy công công có cho người đi kiểm tra lại không?”

“Nô tài đã nhờ mấy Cẩm Y vệ đi tra lại rồi ạ, quả đúng cách đây mấy dặm có vài xác người bị chém chết, nhưng của cải trên người đều bị lột sạch, không thể xác minh thân phận...”

Nghe Lý Thọ nói đến đây, ta không thể không đỡ trán thở dài thườn thượt:

“Giữa một nơi cách xa thôn làng, vắng người qua lại như vậy lại đột nhiên xuất hiện một Tô tiểu thư... Công công không cảm thấy quá đáng ngờ sao? Thân phận không rõ ràng, chúng ta không thể giữ nàng ấy lại được.”

Lý Thọ nhăn mặt, khổ sở đáp:

“Nô tài cũng biết vậy. Nhưng Tô Ngự sử là một trong số ít quan viên thật lòng phò tá Hoàng Thượng... Nếu lỡ nàng ta thực sự là con gái Tô Ngự sử, mà chúng ta lại bỏ mặc nàng ấy lại đây... E rằng sẽ khiến Tô Ngự sử...”

Nếu bỏ lại con gái Tô Ngự sử ở chỗ này, sau này làm sao Tô Ngự sử còn có thể một lòng với Hoàng Đế?

Ta cần môi:

“Nếu vậy, sao chúng ta không cử Cẩm Y vệ đưa nàng ấy về kinh thành?”

Lý Thọ lại lắc đầu, phản đối ngay tức thì:

“Cũng không được đâu ạ. Nếu nàng ấy là thiên kim của Tô Ngự sử, để nàng ấy đi đường một mình cùng nam nhân khác thì mất hết thanh danh rồi...”

“Vậy... cho mượn thêm một xe ngựa cùng hai cung nữ đi theo có được không?”

Lý Thọ lại lắc đầu:

“Không ổn, không ổn. Chúng ta không có dư xe ngựa. Hơn nữa, lần này Hoàng Thượng rất khó khăn mới thuyết phục được các vị đại nhân để người xuất cung, đã giao hẹn phải mang đúng số người hầu cận như vậy. Bây giờ cho người đưa nàng ấy về kinh thành thì chỗ chúng ta sẽ hụt đi vài người. Nếu êm đẹp thì thôi, nhưng nếu xảy ra chuyện bất ngờ gì... Tội này không ai gánh nổi đâu...”

Lý Thọ nói chưa hết câu, mặt đã xanh mét, càng lắc đầu dữ dội. Ta bắt lực nhìn hấn:

“Thế này không được, thế kia cũng không được. Công công bảo ta phải làm sao đây?”

Lý Thọ cúi đầu, lí nhí đáp:

“Thế nên nô tài mới phải đi thỉnh ý Hoàng Thượng...”

Nói đến đây, đôi mắt bé xiu như hai hạt đậu của hấn sáng rực lên:

“Chẳng phải Hoàng Thượng đã nói để nương nương giải quyết sao? Nương nương muốn làm thế nào, nô tài liền tuân theo thế ấy.”

Bộ mặt Lý Thọ lúc này, có thể nói là chỉ còn thiếu hai chữ gian ác trên trán mà thôi. Ta nhìn đáng về đùn đầy trách nhiệm của hấn, không nên được tiếng thờ dài.

Hai người vừa đi vừa to nhỏ bàn bạc, chẳng mấy chốc đã tới chỗ Tô tiểu thư đang ngồi. Nàng nhìn thấy bọn ta, liền vội vã đứng dậy, cung kính cúi chào:

“Tô Nhượng bá kiến nương nương, bá kiến công công.”

Tô Nhượng mặc một bộ váy lụa màu trắng, bên ngoài khoác áo the tím nhạt. Tóc nàng búi kiểu tùy vân kế (1) rất công phu, cô định bởi một bộ thoa bạc tám cái, cùng vô số dây bạc, hoa bạc được chế tác tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ. Chẳng qua là này vừa bị đuổi bắt nên tóc tai và trang phục có hơi rối loạn đôi chút. Nhìn ở khoảng cách gần, nhan sắc của Tô Nhượng không quá mặn mà, nhưng nàng ta lại trang điểm rất khéo cho nên về tổng thể cũng tính là như hoa như ngọc.

“Tô tiểu thư đừng đa lễ.”

Ta dịu dàng đỡ lấy Tô Nhượng, thuận thế lướt tay qua hai cánh tay nàng nhẹ nhàng nắm lấy đôi cổ tay mảnh dẻ kia siết nhẹ, miệng không quên động viên:

“Tiểu thư đừng lo lắng, nơi này rất an toàn, không ai có thể làm hại tiểu thư nữa.”

Tô Nhượng giương đôi mắt uon ướn nhìn ta, cảm kích nói:

“Đa tạ nương nương...”

Ta lật tay lại, cầm tay nàng thân thiết cười:

“Tiểu thư kinh sợ nhiều rồi, nên nghỉ ngơi mới phải. Y phục của tiểu thư không còn sạch sẽ nữa, cũng nên thay đi thôi.”

Nói đoạn, quay sang nhìn Lý Thọ. Hấn hiểu ngay, cao giọng gọi một tiếng liền có mấy cung nữ chạy đến đỡ Tô Nhượng vào một chiếc xe ngựa gần đó.

Đợi Tô Nhượng đi khuất rồi, Lý Thọ mới dè dặt hỏi ta:

“Như vậy... nương nương định mang Tô tiểu thư theo sao?”

Ta thở hắt ra:

“Còn cách nào khác chứ? Dù sao cũng là một cô nương...”

Để một cô nương xinh đẹp như thế lại nơi đồng không mông quạnh, lại có cả sơn tặc như vậy chẳng khác nào đẩy nàng ta vào chỗ chết.

Lý Thọ gật đầu:

“Nói cũng phải, bất luận có phải Tô tiểu thư thật hay không, nếu bọn son tặc kia tìm được nàng ta thì chết chắc.”

Nhắc tới son tặc, trong đầu ta chợt nảy ra một nghi vấn mờ mờ. Ta kéo tay áo Lý Thọ, hỏi:

“Ban nãy công công bảo Cẩm Y vệ giết son tặc mới cứu được Tô tiểu thư phải không? Thi thể bọn son tặc ấy đâu rồi?”

Lý Thọ tròn mắt:

“Nương nương hỏi mấy thứ dơ bẩn đó làm gì?”

“Bản cung muốn kiểm tra lại một chút...”

“Để bọn chúng nằm đó cũng không ổn, mà thiêu thì sợ làm ô uế không gian nên nô tài đã bảo đám thuộc hạ kéo ra xa chôn tạm rồi.”

“Mau, dẫn ta đi xem!”

Lý Thọ nghe ta muốn xem thi thể đám son tặc kia thì lấy làm kinh hãi, nhưng thấy ta kiên quyết quá nên cũng không dám ngăn cản, bèn gọi thêm mấy Cẩm Y vệ nữa cùng đi.

Chỗ chôn bọn son tặc kia cách nơi chúng ta nghỉ chân chừng ba dặm. Khi ta đến thì mấy thái giám nhận lệnh đã đào xong một cái hố lớn, đương chuẩn bị đây thi thể xuống.

Lý Thọ vội hô to:

“Ngừng tay!”

Bọn họ nhìn thấy người đến, cuống quýt chạy ra hành lễ. Ta lướt qua bọn họ, nhanh chân bước tới cạnh ba cái thi thể nằm xếp hàng bất động bên miệng hố, vừa định kéo áo chúng lên thì Lý Thọ đã hét thất thanh:

“Nương nương, người không thể đụng vào thứ này được! Tổ tiên ơi, Hoàng Thượng sẽ giết nô tài mất!”

Ta biết hắn nói cũng có lý, bèn rút tay lại, ngẩng đầu nhìn tên thái giám đứng gần nhất:

“Được rồi, vị tiểu công công này, giúp bản cung kéo áo đám người này lên xem.”

“Tuân lệnh nương nương.”

Thái giám kia nghe lời, nhanh nhẹn lật hết áo mấy cái xác lên.

Lý Thọ thấy thế càng hoảng, chạy tới che trước mặt ta la toáng lên:

“Ôi! Sao người dám để nương nương nhìn thứ như thế này!”

Lý Thọ ồn ào tới mức làm ta bực mình, bèn hất mặt về phía mấy cái xác, nói cụt lùn:

“Ta không nhìn, công công tự đến mà nhìn xem.”

Lý Thọ quay đầu lại, nheo nheo mắt:

“Bọn khốn kiếp này thì có cái gì để mà nhìn...”

Thế nhưng nói được nửa câu thì hắn lại im bật, ắt hẳn cũng đã nhận ra điểm không đúng.

“Không thể nào...” Lý Thọ lẩm bẩm.

Mấy cái xác này tuy là cao lớn bặm trợn, trông cực kì hung dữ nhưng da thịt lại trắng trẻo, hơn nữa còn chẳng có lấy một vết sẹo. Son tặc như thế quả là hiếm thấy.

Lúc này, Lý Thọ mới hoang mang nhìn ta:

“Tô tiểu thư kia... có thể nào là thích khách không? Chết rồi...”

Ta lắc đầu:

“Có lẽ không phải. Ban nãy khi bản cung đỡ nàng ta đã kiểm tra tay áo nàng ta, không thấy có giấu gì. Và lại cơ xương đều mảnh dẻ, không giống người biết võ công. Nếu trong người có thứ gì mờ ám thì khi thay y phục nhất định sẽ bị cung nữ phát hiện.”

Lý Thọ thờ phào nhẹ nhõm:

“Nếu vậy nô tài sẽ sai người trông coi nàng ta cẩn thận, đợi đến hành cung Thanh An rồi tính tiếp.”

Bây giờ xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Sự xuất hiện của Tô Nhượng làm Lý Thọ chợt dạ, quyết định khởi hành sớm hơn. Khi ta quay về xe ngựa thì Hoàng Đế vừa mới uống thuốc xong, còn đang nhăn nhó. Ta rót trà cho hắn, tranh thủ kể lại chuyện ban nãy. Hoàng Đế chẳng biết có chú tâm nghe hay không, đợi ta kể xong, hắn chỉ gãi gãi cảm hồi bằng quơ:

“Tô thị có xinh đẹp không?”

Ta nuốt chút nữa là cắn trúng lưỡi:

“Xinh đẹp hay không thì liên quan gì?”

Hoàng Đế cười cười:

“Nếu xinh đẹp thì có thể là nàng ta cố tình xuất hiện trước thánh giá để lôi kéo trẫm thôi. Chắc, lần nào trẫm xuất cung trở về cũng dư ra một người. Hoàng Hậu e là lại có dịp cảm râm...”

Chuyện đào hoa của hắn ta đã nghe đến mòn tai. Năm trước hắn vì hành thăm thú dân tình thế nào không biết, khi về lại mang theo Liên Nhạc; năm trước nữa thì là Tiệp Tuyết. Lần này không khéo Hậu cung lại có thêm một Tô Nhượng. Làm Hoàng Đế đúng là tốt, trong khi ta vì thân phận Tô tiểu thư này mà lo sốt vó, hắn lại rảnh rỗi nghĩ chuyện phong tình như thế.

“Này, sao tự nhiên lại xì mặt ra? Ghen à?”

Hoàng Đế phì cười, đưa tay nhéo má ta.

“Hoàng Thượng anh tuần bát phẩm, đương nhiên là có nhiều mỹ nhân đem lòng ngưỡng mộ. Thiếp nào dám đổ kị...”

Ta bực mình nghiêng đầu tránh qua một bên. Hoàng Đế thấy thế càng cười rộ lên:

“Nói chuyện không thật lòng chút nào. Thôi được rồi, không trêu nàng nữa. Lại đây...”

Hoàng Đế kéo ta tới ngồi sát bên hắn, hỏi:

“Ban nãy nàng nói tay Tô thị có vết chai kì lạ như thế nào?”

Ta gật đầu, dùng ngón tay vẽ vẽ lên bàn tay hắn:

“Ở tay phải có một vết chai ở gần đầu ngón tay trỏ, còn một vết nhỏ nữa ở lòng bàn tay, chỗ này...”

Hoàng Đế nhìn theo ngón tay ta, lầm bầm:

“Đúng là kì lạ, vết chai như vậy làm sao mà có nhỉ? Không phải chai do làm việc nặng, cũng không phải do tập luyện cung kiếm...”

Ta gõ nhẹ ngón tay vào tay hắn, nói tiếp:

“Còn một chuyện nữa... Đám sơn tặc đuổi giết Tô tiểu thư ấy... Lý công công phát hiện ra bọn chúng cũng có chỗ khả nghi. Dù là sơn tặc nhưng kẻ nào kẻ nấy da thịt đều trắng trẻo, không hề có sẹo đao kiếm trên người.”

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, ta thấy vẫn nên đẩy chuyện này cho Lý Thọ. Bất luận thế nào, một phi tử mà lại đi lật áo sơn tặc lên xem thì cũng không hay ho gì.

Hoàng Đế nhếch môi cười nhạt:

“Xem ra trẫm trị vì mấy năm nay cũng chẳng đến nỗi nào, cả sơn tặc cũng được sung sướng thế này.”

Sắc mặt Hoàng Đế đột nhiên hóa thành lạnh lẽo, vừa nhìn qua là biết hắn đã nổi giận rồi. Ta sợ hắn nổi cơn lên thì mình sẽ là người lãnh đủ, vội vàng vuốt ngực hắn:

“Hoàng Thượng đừng giận, tổn hại long thể...”

Hoàng Đế thấy ta lo lắng, bèn giang tay ôm lấy ta vào lòng, khẽ nói:

“Đừng sợ... Những chuyện như vậy không phải trẫm mới gặp lần đầu. Tô thị đó, tạm thời cứ giữ lại đi. Trẫm cũng muốn xem nàng ta định giở trò gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Khi thánh giá lễ mờ đến được hành cung Thanh An thì trời cũng đã xế chiều. Lý Thọ vì chuyện sắp xếp chỗ ở của đoàn bồi giá mà mệt bờ hơi tai. Có lẽ hẳn bận rộn quá mức cho nên thay vì sắp xếp cho ta một chỗ riêng, Lý Thọ lại xếp ta ở luôn trong điện Khai Dương của Hoàng Đế. Được ở chung một chỗ với Hoàng Đế là việc vinh hạnh đến mức nào, người khác muốn còn không được. Ta vì vậy chẳng dám phản nản gì cả. Về phần vị Tô tiểu thư kia, Lý Thọ đặc biệt chuẩn bị cho nàng ta một gian phòng ở Quỳnh Hoa các – nơi xa xôi cách biệt nhất trong hành cung Thanh An, lại cất cử mười cung nữ cẩn thận trông coi, chỉ đợi Cẩm y vệ về kinh thành xác nhận với Tô phủ xong thì lập tức tống khứ đi ngay.

Thực ra, Lý Thọ không phải không có lý. Tô Nhược hình như cảm thấy bản thân chưa đủ khả năng, từ lúc đến hành cung cứ luôn miệng xin được đi gặp Hoàng Đế tạ ơn thế này thế nọ. Lời lẽ của nàng ta thống thiết đến nỗi đám cung nữ không biết làm sao. Bọn họ đều là người hầu hạ ở hành cung bao năm nay, không hiểu thế sự, thấy ta được Hoàng Đế mang theo đến đây, lại còn được Lý Thọ xếp cho ở ngay tại điện Khai Dương liền cho rằng ta là sủng phi quyền thế lắm lắm, chuyện gì cũng kéo ba bốn người đến hỏi ý ta.

“Nương nương, Tô tiểu thư đó nên sắp xếp thế nào ạ?”

“Nương nương, y phục vật dụng của nàng ta thì sao?”

“Nương nương, Tô tiểu thư cứ luôn miệng đòi gặp Hoàng Thượng, phải làm thế nào ạ?”

Cứ tưởng không có Tiểu Phúc Tử bên cạnh thì hai lỗ tai của ta sẽ được yên thân. Những chuyện rắc rối này đáng lẽ ra phải đem đến làm phiền Lý Thọ chứ? Sao lại đổ hết lên đầu ta thế này?

Ở hành cung ít quy tắc hơn, mà vị Huyền Thái phi chường quản nơi này nghe nói cũng khá dễ tính nên đám cung nữ cứ nhao nhao kể mách chuyện này, người kể chuyện kia ồn ào không thể tả. Ngọc Nga đã khó chịu lắm rồi, nàng hắng giọng:

“Các vị cô nương xin đừng nóng vội, có gì từ từ nói. Chủ nhân đi đường xa cũng mệt mỏi rồi, ồn ào quá thật không hay.”

Đám cung nữ kia không rõ Ngọc Nga là ai nhưng thấy nàng thân cận với ta nên cũng tỏ ra kính nể. Nàng vừa nói dứt câu, ai nấy đều đã yên lặng đứng ngay ngắn một chỗ.

Không có Lý Thọ ở đây, ta biết mình không ra mặt cũng không xong. Để bọn họ ầm ĩ lơ như kinh động đến Hoàng Đế, hẳn lại nổi cơn chém hết cả đám thì khổ. Ta thở dài trong lòng, nhẹ nhàng nói:

“Chỗ Tô tiểu thư, các người chăm lo cho nàng chu đáo cẩn thận là được. Nhưng nhớ không được để nàng ra khỏi Quỳnh Hoa các. Bây giờ Hoàng Thượng đã nghỉ rồi, các người nói với nàng, thành ý của nàng, ta sẽ bẩm báo lại với Hoàng Thượng sau. Nếu Hoàng Thượng muốn gặp tất sẽ triệu kiến.”

Những lời ta nói đều là chí công vô tư. Không để Tô Nhược ra khỏi Quỳnh Hoa các là ý của Lý Thọ. Hoàng Đế ngủ rồi cũng là chuyện thật. Thành ý của Tô Nhược ta đương nhiên cũng sẽ nói lại với Hoàng Đế. Ấy thế mà đám cung nữ kia nghe xong, mặt người nào cũng lộ vẻ ám muội. Một cung nữ trông có vẻ lanh lợi nhất trong đám vội bước đến trước mặt ta, cười đầy ẩn ý:

“Nô tỳ hiểu rồi. Nương nương yên tâm! Chúng nô tỳ nhất định trông chừng Tô tiểu thư cẩn thận, tuyệt đối không để nàng có cơ hội làm phiền đến Thánh nhan...”

Đến đây thì ta biết bọn họ nghĩ cái gì rồi, nhưng chẳng dư hơi sức mà biện giải, chỉ phẩy tay:

“Tốt lắm. Nếu không còn việc gì, các người trở về được rồi.”

Ta đã nói đến vậy mà đám cung nữ này vẫn chẳng may nhận ra điều gì, còn xúm vào nịnh hót thêm một lúc lâu. Mấy năm rồi mới được nịnh bợ “sủng phi” nên khi rời đi ai nấy đều vui vẻ ra mặt. Ngọc Nga nhíu mày nhìn theo bóng bọn họ, lẩm bẩm:

“Làm cung nữ ở hành cung có gì không tốt chứ? Vì sao lại muốn đến Hoàng cung như vậy?”

“Cung nữ ở Hoàng cung lương bổng cao hơn, ban thưởng nhiều hơn mà tiến thân cũng dễ dàng hơn.”

Khó trách bọn họ lại nồng nhiệt với ta như vậy, chẳng qua cũng chỉ là mong muốn làm ta vừa ý, biết đâu sẽ được ta mang về Hoàng cung.

Ngọc Nga khẽ cười:

“Nô tỳ lại thấy ở đây tốt hơn biết bao nhiêu.”

Ta cũng cười theo:

“Nếu người thích nơi này, vậy chúng ta hãy cùng nhau cố gắng. Máy chục năm nữa, biết đâu chúng ta cũng sẽ được sống ở đây.”

Ngọc Nga gật gù, chột nói:

“Ngồi xe ngựa cả ngày hẳn cũng mệt rồi, hay để nô tỳ đỡ chủ nhân vào nghỉ một chút?”

Phòng nghỉ phía sau điện Khải Dương có đến hai gian lớn, Hoàng Đế đang ngủ ở gian trong, nếu muốn ta vẫn có thể nghỉ tạm ở gian ngoài, không lo phiền nhiều đến hần. Nhưng cả ngày đã ngủ lơ mơ trên xe, bây giờ ta cũng không ngủ nổi nữa, bèn vịn tay Ngọc Nga đứng dậy:

“Ta không buồn ngủ. Ra ngoài hóng gió một chút đã.”

Ngoài điện Khải Dương có một hồ cá phượng hoàng ngũ sắc nhỏ nhỏ. Cạnh bên là một cây dương liễu cao to, cành lá xanh rì buông nghiêng xuống mặt hồ dịu mát. Ở Ngự hoa viên cũng có một hồ cá ngũ sắc, so với hồ này còn lớn và đẹp hơn rất nhiều, nhưng cũng vì cảnh sắc hữu tình mà nơi đó thường có nhiều phi tử lui tới. Ta sợ nhất là đụng chạm người khác nên chẳng bao giờ dám bén mảng tới chơi. Hôm nay nhìn thấy cái hồ cá này, ta đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội ngắm nhìn cho thỏa mắt.

Ta và Ngọc Nga vừa đến ngồi bên hồ chưa đến một khắc thì Thái Hưong, trưởng cung nữ quản lý điện Khai Dương đã xuất hiện. Nàng bưng một khay gỗ nhỏ, bên trên có một cái chén sứ dâng đến, lễ phép nói:

“Bẩm nương nương, đàn cá này rất háu ăn, mỗi lần được cho ăn đều linh động, đáng yêu hẳn lên. Không biết nương nương có muốn xem thử không ạ?”

“Vậy sao?”

Lòng hiếu kì nổi lên, ta nhẹ nhàng bóc lấy một nhúm hạt thức ăn cho cá trong chén, vung tay thả xuống hồ. Quả nhiên, Thái Hưong nói không sai, hạt thức ăn vừa chạm nước liền có một đám cá bơi đến tranh nhau đón lấy liên hồi. Mặt nước trong thoáng chốc đã bị cá bơi quấy sủi tung bọt trắng. Đúng là sinh động hơn trước rất nhiều. Ta thấy Ngọc Nga đương lơ đãng bên bốc thêm một nhúm hạt nữa thấy qua phía mé nước chỗ Ngọc Nga đang đứng, đàn cá ngay lập tức đổi hướng, xô đẩy nhau bơi qua bên đó khiến cho bọt nước văng cả lên người nàng. Ngọc Nga giật mình chơi vơi, may mà ta kịp thời túm lấy thắt lưng nàng kéo lại không thì đã rơi cả xuống hồ. Nhìn nàng luống cuống phui nước lấm tẩm dính trên y phục, muốn trách móc mà lại không dám, ta không nhịn được phải cười lên mấy tiếng. Ngọc Nga bị ta trêu, vừa tức vừa buồn cười, làm mặt nghiêm một lát rồi cũng phải cười theo.

Thái Hưong thấy bọn ta vui vẻ thì cũng nở nụ cười. Nàng đặt khay gỗ tâng đá cạnh chỗ ta ngồi, bước đến gần bờ hồ, thông thả nói:

“Nô tỳ từng nghe, năm xưa Tiên đế có lần trúng phong hàn mãi không khỏi. Đột nhiên một đêm nọ ngài chiêm bao thấy Quan Thế Âm Bồ Tát hiện thân trên đỉnh Khai Dương điện, tay cầm dương liễu móc rãi nước cam lộ xuống mặt đất. Khi tỉnh dậy thì bệnh đột nhiên khỏi hẳn. Tiên đế cho rằng đây là điềm lành, bèn cho người đào một cái hồ, dựa theo bình cam lộ của Bồ Tát mà đặt tên là Tịnh hồ, bên cạnh trồng thêm một cây dương liễu. Từ đó đến nay có lẽ cũng hơn hai mươi năm rồi.”

Thái Hưong làm cung nữ ở hành cung từ nhỏ, tính tình trầm lặng hơn những người khác. Ban chiều khi mới chuyển vào điện Khai Dương, ta thấy nàng chu đáo mà kiệm lời, cũng sinh thiện cảm. Lúc này, nàng lại chủ động kể chuyện xưa cho ta nghe, ta quyết định nói nhiều với nàng vài câu:

“Thái Hưong cô nương ở đây lâu ngày, đúng là hiểu biết nhiều hơn kẻ khác. Thời gian ta lưu lại hành cung... xem ra còn phải nhờ cô nương chiếu cố nhiều.”

Thái Hưong nghe vậy, vội vàng lắc đầu, khiêm nhường đáp:

“Nô tỳ không dám. Nương nương có điều gì xin cứ sai bảo, nô tỳ tất sẽ cố hết sức mình.”

Ta mỉm cười, chột nghĩ đến mấy vị tiên bối ở đây, bèn lựa lời hỏi:

“Nghe nói gia yến tối mai sẽ tổ chức ở Thủy Nguyên đình, chẳng hay theo ý của Thái Hưong cô nương, có điều gì ta cần chú ý không?”

Vốn dĩ Hoàng Đế và ta là hậu bối, nếu đến hành cung thì theo lý phải chào hỏi các Thái phi, Thái tần một tiếng mới phải đạo. Chỉ là ai cũng biết sức khỏe Hoàng Đế không tốt, mà tính tình hẳn lại càng không tốt hơn. Hẳn đi đường đã đủ mệt mỏi rồi, ai to gan dám bắt bẻ hẳn chuyện thỉnh an? Gia yến ngày mai chẳng qua cũng là Lý Thộ lo xa bày ra để sau này đả kích Ngôn quan, Lễ bộ trong triều khỏi tìm cớ dèm pha mà thôi. Nhưng dù nói gì đi nữa, hẳn là Hoàng Đế đương nhiên không sợ bị người khác bắt bẻ, còn ta đâu có cái diễm phúc ấy. Các vị Thái phi, Thái tần ở đây tuy không còn tiếng nói trong Hậu cung nhưng dấu sao cũng vẫn là tiên bối, xuất thân cao quý vẫn còn đó. Ta không thể thất lễ với bọn họ được. Nhân dịp này thăm dò một chút vậy.

Thái Hưong cúi đầu nghỉ ngơi một chút rồi đáp:

“Ở đây khi trước vốn dĩ có bốn vị Thái phi và một vị Thái tần. Nhưng Trầm Thái phi tuổi cao đã cười hạc quy tiên hai năm trước cho nên bây giờ chỉ còn có Huyền Thái phi, Cao Thái phi và Lục Thái phi thôi. Các Thái phi nương nương thường ngày chỉ thích làm bạn với hoa cỏ hoặc ngâm thơ, thường trà ở Dao Quang các, rất ít khi ra ngoài.”

Thích hoa cỏ, ngâm thơ, thưởng trà? Vậy tức là tính tình cũng không đến nỗi khó khăn lắm nhỉ?

Khi trước Tạ Thu Dung từng có lần mang đến cho ta cả một chồng sách sử nhưng ta lười nhác, chỉ đọc qua loa đôi ba quyển nói về thời đại của Tiên đế để tránh phạm húy mà thôi. Bây giờ vắn óc nhớ lại, ngoại trừ Huyền Thái phi có được nhắc tới vài câu thì mấy vị kia cũng chỉ được ghi tên cho có, hẳn là

không có gì nổi bật.

Theo trí nhớ của ta, Huyền Thái phi khuê danh là Hà Tư Huyền. Bà là muội muội ruột của Huệ Từ Thái Hậu nhưng mẫu thân bà xuất thân không tốt nên thân phận bà cũng thua kém Thái Hậu rất nhiều. Nghe nói, bà nhập cung sau Thái Hậu mười năm. Khi ấy, Thái Hậu đã làm đến chức Hiền phi. Vì hai người cùng họ, để tránh phạm đến Hà Hiền phi khi ấy, Tiên đế cho bà lấy tên để dùng chung với phong hiệu, gọi là Huyền Quý nhân.

Tạ Ngự sử từng có ý định đưa Tạ Thu Dung tiến cung nên những việc trong chốn cung cấm đều cố gắng kể lại tường tận với nàng. Ta nhờ vậy mà được nàng kể lại khá khá chuyện thú vị. Ví như vị Huyền Thái phi kia, nghe nói tính bà mềm yếu, rất sợ Thái Hậu, bất luận việc lớn nhỏ gì cũng không dám trái lời. Lại có lời đồn, Thái Hậu e ngại muội muội xinh đẹp trẻ trung sẽ lấn lướt mình nên thường tìm cách ngăn trở sủng ái của Tiên Đế, khiến cho Huyền Quý nhân mười năm ròng rã cũng chẳng thăng nổi một phân, một vị. Người thời đó đều cho rằng Tiên Đế băng hà rồi, số phận Hà Tư Huyền rồi sẽ đi vào ngõ cụt như những phi tần không con cái khác. Ngờ đâu Thái Hậu đột nhiên thăng bà lên làm Thái phi, còn cho đến hành cung Thanh An dưỡng già. Lúc này, những sủng phi năm xưa chẳng còn một ai, mà Huyền Quý nhân nhu nhược năm nào lại ung dung chường quân hành cung đẹp đẽ này, ngay cả Đế Hậu gặp bà cũng phải cúi đầu chào một tiếng “Huyền nương nương”.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm khái: Bây giờ chúng phi ngày ngày, giờ giờ đều tranh đấu sứt đầu mẻ trán, nhưng rốt cuộc ai mới là kẻ khôn ngoan thực sự, ai mới là kẻ nở nụ cười sau cùng, có lẽ phải đợi mấy chục năm sau nữa mới biết được rõ ràng.

Thái Hương đã nói như vậy, ta nghĩ mình cũng có thể yên tâm rồi.

Ta mỉm cười, gật đầu với Thái Hương:

“Bản cung hiểu rồi. Đa tạ cô nương. À, không phải vẫn còn một vị Thái tần hay sao? Sao không nghe cô nương nhắc tới?”

Ta chỉ thuận miệng hỏi tiếp, không ngờ Thái Hương lại lộ vẻ bối rối. Nàng gượng gạo đáp:

“Hạ Thái tần... Sức khỏe của người không tốt... bình thường không rời phòng nửa bước, gia yến ngày mai chắc cũng không tham gia được. Nương nương không cần bận tâm...”

Thái Hương nói nửa chừng, ta còn chưa kịp đáp lại thì bỗng nhiên từ đằng xa vọng lại tiếng người la hét ồn ào cùng với tiếng bước chân thùm thụp.

“Thái tần nương nương... Thái tần nương nương... đừng có chạy nữa...”

Tâm điểm của trận náo loạn này chẳng ai khác ngoài vị Hạ Thái tần vừa được nhắc đến.

Hạ Thái tần có lẽ đã gần bốn mươi. Bà mặc một bộ váy dài lem luốc bùn đất, tóc tai rũ rượi, một tay túm gấu váy, một tay xé rách giày, vừa chạy vừa la:

“Ta phải đi gặp Hoàng Thượng! Các người đừng hòng chia cắt ta và Hoàng Thượng!”

Mấy cung nữ đuổi theo ở phía sau dường như đã quen với cảnh đuổi bắt này. Bọn họ nhanh chóng chạy tóa ra các hướng, vây lấy Hạ Thái tần từ xa rồi dần dần áp sát lại. Hạ Thái tần bị vây kín, càng kích động hơn. Bà vùng tay đập đá tán loạn, trong nháy mắt đã có mấy cung nữ bị bà đập chảy cả máu mũi. Cung nữ lớn tuổi nhất thuận thế tung ra một tấm lưới lớn, những người còn lại liền túm góc lưới giơ cao lên chụp lấy Hạ Thái tần. Bọn họ hành động nhanh như cắt, chỉ trong nháy mắt, Hạ Thái tần đã bị gói lại như bao tải gạo. Bấy giờ, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm. Người cung nữ lớn tuổi kia lúc này mới nhận ra sự hiện diện của mấy người chúng ta ngay cạnh đó, bèn vội vã chấp tay thưa:

“Bẩm nương nương, chúng nô tỳ sơ xuất để Hạ Thái tần chạy ra ngoài... Xin nương nương thứ tội...”

Cảnh tượng vừa diễn ra quá mức ngoạn mục. Ta nhất thời cứng họng, chẳng nói được gì, chỉ có thể quay sang nhìn Thái Hương. Đáng tiếc, Thái Hương cũng xám mặt, miệng mấp máy mãi mà chẳng thốt lên được một lời giải thích nào. Đường lúc ta và Thái Hương trần trụi nhìn nhau, chợt bên phía Hạ Thái tần vang lên một tiếng chói tai. Chúng ta hoảng hồn nhìn lại, thì ra là Hạ Thái tần không biết bằng cách nào đã chui được đầu ra khỏi lưới, đang cắn chặt bắp tay của một tiểu cung nữ xui xẻo đứng gần nhất. Cung nữ kia đau quá, dùng hết sức lực hất mạnh, những người còn lại không kịp phản ứng, thế là Hạ Thái tần bị hất văng như một bao gạo, lao như bay về phía ta.

Một tiếng ồm ồm thật lớn vang lên, cả ta lẫn Hạ Thái tần đã hạ cánh thẳng xuống hồ.

“Hòa phi nương nương... Thái tần nương nương...”

“Chết rồi! Người đâu? Các người mau đến giúp một tay...”

“Chủ nhân, chủ nhân không sao chứ? Chủ nhân...”

Tĩnh hồ cảnh sắc hữu tình ban nầy trong nháy mắt đã hóa thành cảnh tượng gà bay chó sủa.

Hồ này bản chất không sâu, đứng thẳng người thì nước chỉ tới thắt lưng. May mà trong hồ không có hòn non bộ hay đá ngầm, ta bị xô xuống bất thành lình cũng chỉ sặc nước một chút. Hạ Thái tần vì bị gói kín trong lưới nên không đứng lên được, cứ thế chìm ngìm. Ta cố kéo bà lên nhưng Hạ Thái tần vùng vẫy quá dữ dội, làm cho ta tuột tay ngã ngửa ra, còn bà thì lại chìm xuống đáy. Ở trên bờ, Ngọc Nga sốt ruột chịu không nổi cũng nhảy xuống đỡ lấy ta:

“Chủ nhân, có sao không? Mau lên bờ kéo nhiễm lạnh...”

Ta bám vào vai nàng, cố đứng vững:

“Ta không sao. Mau giúp ta cứu Thái tần nương nương trước...”

Đám cung nữ kia bị dọa sợ đến ngất người, gờ mới sức tỉnh, vội vàng nhảy cả xuống cùng nhau vớt Hạ Thái tần.

Hạ Thái tần tuy đã sặc nước mấy lần nhưng vẫn còn chống cự rất dữ dội. Đáy hồ có một lớp bùn dày trơn trượt, cộng thêm lực cản của nước khiến cho việc di chuyển trở nên khó khăn. Đám cung nữ phải cố gắng lắm mới khiêng được bà lên bờ.

Nhìn thấy Hạ Thái tần lên bờ an toàn rồi, ta mới yên tâm cùng Ngọc Nga dìu nhau leo lên.

Miệng ta không ngờ còn xui xẻo hơn miệng của Bạch Diệu Hoa. Vừa nhắc tới Hạ Thái tần thì liền có Hạ Thái tần từ xa bay đến. Thường ngày nhắc ngân lượng mà cũng được như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

Hạ Thái tần làm loạn một hồi xem chừng đã mệt, lên bờ chửi mắng thêm vài câu rồi là đi, khiến cho không gian lập tức yên tĩnh trở lại. Cũng bởi vì yên tĩnh quá mà hóa thành căng thẳng.

Đám cung nữ của Hạ Thái tần chẳng ai bảo ai, đồng loạt quỳ rạp xuống dập đầu lia lịa:

“Nương nương tha mạng!”

Cả mặt Thái Hương cũng xám ngoét không còn hạt máu. Nàng sợ hãi chẳng dám nhìn thẳng vào ta, giọng run run:

“Nương nương... Chuyện này... ý của nương nương...”

Ta cắn chặt răng, chỉ hận không thể hét ầm lên: Cái gì mà Thái tần sức khỏe không tốt? Rõ ràng là sức khỏe quá tốt! Nếu biết sức khỏe bà ấy tốt như vậy, ta đã ôm chặt lấy cây dương liễu đằng kia, chỉ ít thì cũng không bị nhấn nước oan uổng thế này.

Hít sâu một hơi, ta đưa tay lau nước hồ nhiều đầy trên mặt, cố kèm giọng nói:

“Gần đây có chỗ nào nghỉ ngơi, thay y phục được không?”

Thái Hương chưa hiểu được ý ta, dè dặt đáp:

“Bẩm, có Thiên Hành các...”

Ta phẩy phẩy tay áo dầm nước:

“Mau đưa Thái tần nương nương tới đó thay y phục, đừng kinh động đến Hoàng Thượng.”

Thái Hương nghe xong gật đầu lia lịa. Nàng chẳng ngần ngại cởi áo ngoài dâng lên cho ta khoác tạm tránh gió, rồi vội vàng đi trước dẫn đường.

Thiên Hành các nằm ngay cạnh Khai Dương điện. Cung nhân trông coi nơi này đột nhiên thấy một đoàn người ướt như chuột lột lũ lượt kéo đến, trong đám lại còn có một Thái tần “sức khỏe không tốt” bị quán trong lưới khiêng đi và một “sùng phi” mới tới chưa biết tính khí ra sao, thành thử người nào cũng lộ vẻ lo sợ.

Trưởng cung nữ canh giữ Thiên Hành các đang ở phía trong lật đật chạy ra:

“Nô tỳ Thái Tuyết bái kiến Hòa phi nương nương, nương nương cát...”

Nói đoạn, có lẽ nhìn lại thấy bộ dạng mình mấy ướt nhẹp, trên đầu còn dính cả rong rêu của ta thực sự không cát tường chút nào nên đành phải nuốt vào nửa câu sau.

Ngọc Nga thấy ta đã chịu lạnh hồi lâu, không muốn đông dài thêm bèn nói ngay:

“Thái tần nương nương và chủ nhân của ta không may ngã xuống nước, phiền Thái Tuyết cô nương chuẩn bị gấp nước nóng cùng y phục...”

Thái Tuyết vâng dạ, kéo thêm mấy người cùng nhau xắn tay áo đi làm ngay. Ta và Hạ Thái tần, mỗi người được đưa vào một gian phòng kín. Chẳng mấy chốc đã có người bưng vào bốn tắm, nước nóng cùng y phục sạch sẽ. Ngọc Nga muốn tự mình hầu ta tắm, nhưng ta biết nàng cũng bị ngấm lạnh rồi nên viện cớ có Thái Hương với mấy người ở Thiên Hành các giúp đỡ, kiên quyết đuổi nàng đi tắm rửa trước.

Độ nửa canh giờ sau, tắm gội thay y phục chỉnh tề rồi, ta mới cùng Thái Hương đi thăm Hạ Thái tần. Người này dù thế nào cũng là bậc tiền bối, tốt nhất là bà ấy đừng xảy ra chuyện gì, nếu không ta lại khó tránh phiền phức.

Hạ Thái tần tắm rửa xong đã tỉnh, đang ngồi trên giường cầu nhàu gì đó. Nhìn kỹ mới thấy, dung mạo bà trông thực thảm thương. Tuy tuổi tác chưa gọi là quá cao nhưng hai mắt bà đã chẳng chịt vết nhăn, quầng mắt thâm đen, hai gò má ngang dọc không biết bao nhiêu vết trầy xước, mái tóc gội sạch sẽ rồi mới thấy lộ rõ từng mảng da đầu trụi tóc trắng hếu. Nhìn bà như vậy, nổi bực dọc vì bỗng nhiên bị xô xuống hồ trong lòng ta tự nhiên tiêu tan hết.

Thái Hương đứng cạnh ta, dè dặt nói:

“Ngày Tiên đế băng hà, Thái tần nương nương vì quá đau lòng mà phát bệnh điên dại, thần trí lúc nào cũng mơ hồ. Bà luôn cho rằng Tiên đế vẫn còn tại thế, luôn đòi gặp mặt ngài. Thình thoảng, có lúc tỉnh ra thì lại gào khóc rất thương tâm, còn tự mình cào mặt, bứt tóc, muốn đi theo Tiên đế... Hôm nay, chắc Thái tần nương nương nghe nói có đoàn Ngự giá đến hành cung, tưởng rằng Tiên đế đến đón bà nên mới...”

Thái Hương thở dài, lòng ta cũng nặng nề theo. Không ngờ trong Hậu cung lại có nữ tử thâm tình như vậy.

“Đề Thái tần nương nương nghỉ ngơi một chút cho ấm người rồi đưa bà về. Lát nữa bản cung sẽ về thỉnh cầu Hoàng Thượng cho Ngự y đến xem mạch giúp bà. Ngấm nước lâu, e là nhiễm lạnh rồi.”

Hạ Thái tần đương lâm bảm một mình, đột nhiên quay ngoắt đầu nhìn về phía ta và Thái Hương đứng ngoài ngưỡng cửa, hét lớn:

“A! Ra là ngươi! Con hồ ly tinh họ Trang này! Ngươi vẫn chưa chết sao? Rõ ràng là Hoàng Thượng muốn đến đón ta... Nhất định do ngươi ghen ghét nên mới đến ngăn cản, có phải không? Đám người này cũng do ngươi phái đến để chia rẽ ta và Hoàng Thượng...”

Đoạn, chực lao ra chỗ chúng ta, may mà có một cung nữ nhanh nhẹn ôm ngang người bà giữ lại. Những người khác cũng đồng loạt giữ chặt lấy bà, van xin:

“Thái Tần nương nương, xin đừng làm loạn nữa... Chúng nô tỳ cầu xin người...”

“Mau buông ta ra... Á dăm mê hoặc Hoàng Thượng của ta, ta phải dạy cho ả một bài học...”

Hạ Thái tần uống no một bụng nước hồ rồi mà giọng vẫn sang sảng điếc tai. Sức khỏe của bà đúng là tốt quá mức. Đã như thế, ta không còn gì phải lo lắng nữa.

Ta khẽ thở dài một tiếng, cúi người hướng về phía Hạ Thái tần:

“Thần thiếp Hòa phi Chu thị bái kiến Thái tần nương nương, nương nương vạn phúc.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Đời này Hạ Thái tần đã đủ vất vả rồi, ta còn ở lại chọc giận bà làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 56 (1)

Có lẽ vì hành cung Thanh An không lớn lắm nên tin đồn ở nơi này lan đi còn nhanh gấp mấy lần so với Hoàng cung. Khi ta về lại điện Khai Dương, thấy đám cung nữ Ngự tiên ai nấy đều căng thẳng cúi đầu thì biết ngay đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ta tặc lưỡi, thấp giọng báo Ngọc Nga đợi ở bên ngoài, còn mình thì rón rén đi vào hậu điện. Quả nhiên, nguyên nhân của bầu không khí căng thẳng ngoài kia đã ngủ dậy, hiện đang mặt mũi tối sầm, hần học ngồi nhìn chén thuốc trên bàn như thể nó có thù oán mấy đời với hắn.

"Hoàng Thượng thức dậy rồi à?"

Tuy ta cảm thấy mình chưa gây ra lỗi lầm gì, nhưng bộ dạng hần hằm hằm như thế này, tốt nhất là cứ nhe răng cười cầu hòa trước.

Hoàng Đế ngược lên nhìn ta một cái chẳng nói chẳng rằng, chỉ phẩy tay về phía chén thuốc. Nhìn kĩ lại mới thấy trên bàn thực ra là một chén canh gừng. Ta hiểu ý hần, bèn ngoan ngoãn ngồi xuống uống sạch sẽ.

Hoàng Đế đợi ta uống canh xong mới cầu nhàu:

"Đám người này thật chẳng ra làm sao. Chỉ có mỗi việc hầu hạ chủ nhân của mình cũng làm không xong. Sao trẫm lại đi nuôi những kẻ vô dụng như vậy?"

Ta nghe xong không khỏi thót tim, vội nói:

"Thực ra thiếp thấy bọn họ đều rất tận tâm, chỉ vì bệnh tình của Thái tần nương nương có chút đặc biệt... Xin Hoàng Thượng đừng trách phạt bọn họ."

Hoàng Đế hừ một tiếng:

"Nếu thực sự tận tâm thì đã không để bà ấy chạy lung tung phá phách như thế."

Ta mím môi, nghĩ bụng mình vừa đến đây lại hại chết một đám người vô tội thì chẳng hay ho gì. Và lại, những người này chăm lo cho Hạ Thái tần mấy năm nay, chủ tớ đã quen nhau, nếu phải đối người khác thì phiền phức vô cùng. Những người thần trí không tinh táo như Hạ Thái tần rất cần sự ổn định, thay đổi như vậy sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của bà. Mà người mới đến e không được tận tâm như những người cũ.

Ta nghĩ thế nào liền nói thế ấy:

"Thần thiếp chỉ sợ người mới không hiểu bệnh tình của Thái tần nương nương sẽ khó hầu hạ. Lại nói, thiếp cũng đâu tổn thất gì. Xem như là thiếp không hợp phong thủy ở đây thôi."

Nói đoạn, xích đến gần Hoàng Đế, dựa vào hán lấy lòng.

Hoàng Đế thở hắt ra:

"Nàng lúc nào cũng tốt bụng như thế sao?"

Ta thấy hán dường như đã bỏ ý định giết người, lập tức cười hi hi:

"Bụng tốt mới ăn được nhiều thức ăn ngon chứ."

Đến nước này thì Hoàng Đế cũng phải bật cười:

"Thế nào nàng cũng nói được cả."

Hán giang tay ôm ngang eo ta, chột thờ dài:

"Trẫm cũng không ngờ, nhiều năm như thế rồi mà Hạ Thái tần vẫn như thế."

Tấm chân tình của Hạ Thái tần ở chốn thâm cung thật sự khó tìm, khiến cho người ta không khỏi cảm động. Từ lúc nghe Thái Hương nói về nguyên nhân bà phát bệnh, ta cứ luôn canh cánh trong lòng mà không dám hỏi thêm. Nay Hoàng Đế nhắc đến, ta không kiềm được lòng hiếu kì, ghé đầu vào vai hán lựa lời nói:

"Tình cảm của Thái tần nương nương và Tiên Đế nhất định rất tốt."

Hoàng Đế lắc đầu, ánh mắt dừng ở bồn hoa bên cửa sổ như đang nhớ lại những ngày xưa cũ:

"Hạ nương nương nhập cung từ trước khi trẫm chào đời. Bà ấy lúc mới nhập cung như thế nào, trẫm không rõ. Nhưng khi từ khi trẫm lớn lên một chút, Hạ nương nương đã không còn được phụ hoàng sủng ái nữa rồi. Mỗi năm nhiều lắm phụ hoàng cũng chỉ đến chỗ bà ấy ngồi độ nửa canh giờ vào đêm sinh thần của bà ấy thôi."

Ta nhú mày, chẳng biết nói gì:

"Thật không ngờ..."

Hoàng Đế nghiêng đầu, tựa lên đầu ta:

"Trẫm cũng không ngờ. Trẫm nhớ Hạ nương nương vốn là người trầm lặng, trước sau đều dửng dưng không mảy đến long ân. Trẫm cứ nghĩ bà ấy không quan tâm phụ hoàng. Đòi người đứng là khó lường. Phụ hoàng đi rồi mới thấy ai thật tâm với người, ai chỉ ham vinh hoa phú quý. Nàng nhìn xem, so với Hạ nương nương, Huyền nương nương và mấy vị kia sống tốt biết bao nhiêu."

Giọng nói của Hoàng Đế vừa như mĩa mai, lại vừa như chua chát. Không rõ là chứa đựng ẩn ý sâu xa hay là do ta suy nghĩ quá nhiều. Nói đến sống tốt, chẳng phải Thái Hậu so với các vị Thái phi còn sống tốt hơn nhiều ư? Thái Hậu chẳng những có vinh hoa phú quý, lại còn có quyền thế tốt bậc. Tiên Đế qua đời, bà mới là người sống tốt nhất.

Bất luận thế nào, những lời này ta cũng không thể nói ra.

Ta lặng lẽ đặt tay lên tay Hoàng Đế:

"Mỗi người có một cách riêng để biểu đạt tình cảm. Không phải cứ đau lòng là sẽ nói ra, càng không phải cứ không nói ra là lòng không đau."

Hoàng Đế xòe tay, bao bọc lấy bàn tay ta. Hoàng Đế lớn nhanh quá. Chẳng hiểu từ khi nào tay ta lại trở nên nhỏ bé như vậy trong tay hán.

"Nàng có phải là loại người đó không?"

Ta gạt mình, ngừng đầu mơ hồ nhìn hán:

"Hoàng Thượng... ý người là..."

Hoàng Đế nhìn thẳng vào mắt ta, mỉm cười:

"Ta có nhiều nữ nhân như vậy, người nào cũng đều muốn giành lấy ta cho riêng mình. Nhưng chỉ có nàng, gần một năm qua, ta còn chưa thấy nàng ghen tị bao giờ. Là không đau lòng, hay là đau lòng mà không nói ra?"

Thực lòng mà nói, hẳn là Hoàng Đế, chẳng phải phụ quân của mỗi mình ta. Ta đối với hắn còn chẳng được coi là thê tử mà chỉ là một tiểu thiếp trong vô số tiểu thiếp khác. Bây giờ hẳn có rất nhiều nữ nhân, sau này sẽ có càng nhiều nữ nhân hơn. Nếu muốn đau lòng, biết phải đau lòng đến khi nào?

Ta cúi đầu, né tránh ánh mắt của hắn. Vốn dĩ muốn thốt ra một lời nói dối ngọt ngào lấy lòng, nhưng cổ họng cứ nghẹn ứ, vô thức buột miệng:

"Nếu thiếp đau lòng thì Hoàng Thượng sẽ không đến chỗ người khác nữa sao?"

Lời nói ra rồi, đến ta cũng giật mình. Chỉ là một câu băng quơ mà sao nghe lại chua xót đến vậy? Ta nào có ý trách móc gì hắn đâu.

Sự yên lặng đột ngột bao trùm khiến lòng ta như lửa đốt. Hay là câu nói vô tình kia đã khiến hắn tức giận rồi? Ta liệu có nên quỳ xuống tạ lỗi ngay không?

Mãi đến khi tay ta đã bắt đầu run lên, Hoàng Đế mới ngáp ngừng lên tiếng:

"Đáng lẽ ra ta không nên hỏi câu này."

Hắn không giận, ta cảm thấy mình thật may mắn.

Đây có thể là cơ hội tốt để làm nũng với hắn, tranh thêm chút ân sủng chẳng hạn. Nhưng cuối cùng, ta chỉ thờ dài:

"Thiếp cũng không nên nói câu này."

Hắn đột ngột siết chặt lấy tay ta:

"Nhưng ta vẫn muốn biết, nếu có một ngày ta... giống như phụ hoàng, chết đi rồi... Nàng có vì ta mà đau lòng không?"

Ta không bao giờ ngờ Hoàng Đế lại có thể hỏi đến chuyện này, sống người mất một lúc.

Hoàng Đế thấy ta sững sờ, chỉ cười:

"Không cần phải sợ. Chỉ cần nói có hay không là được."

Ta không biết câu trả lời.

Ta có thể nói dối hắn.

Nhưng ta lại không muốn.

Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn:

"Câu hỏi này, phải là thiếp hỏi Hoàng Thượng mới đúng."

Hoàng Đế nhú mày:

"Tại sao?"

Ta khẽ cười:

"Hoàng Thượng quên rồi ư? Thiếp nhiều hơn Hoàng Thượng đến ba tuổi. Nếu nói đến chuyện sinh tử, chẳng phải thiếp sẽ là người đi trước hay sao? Vậy nên, câu hỏi này phải để cho thiếp hỏi: Nếu có một ngày thiếp không còn nữa, Hoàng Thượng có thể vì thiếp mà đau lòng không?"

Ánh mắt trong trẻo của Hoàng Đế đột nhiên trở nên bàng hoàng, hắn càng siết chặt tay ta hơn:

"Nàng là người của ta, ta chưa cho phép nàng, nàng có thể đi đâu được chứ? Ta lấy thân phận Thiên tử ra lệnh cho nàng, nhất định phải cùng ta bạch đầu giai lão, sống đến trăm tuổi."

Lòng ta chột xôn xao như từng lớp thủy triều vỗ về bờ cát. Ta chớp mắt, cố dằn lại dao động trong lòng, đáp khẽ:

"Sống đến trăm tuổi... thì cũng là thiếp trăm tuổi trước."

Hoàng Đế nghe xong, mặt nhăn như khi:

"Nàng thật là... Nếu vậy thì ta một trăm tuổi, nàng một trăm lẻ ba. Như vậy được chưa?"

Đến nước này, ta cũng không muốn chọc ghẹo hấn nữa, bèn cười đáp:

"Được, được. Quân vô hí ngôn. Hoàng Thượng không được nuốt lời đâu đấy."

"Có phải không có thánh chỉ ngự bút thì nàng sẽ không tin không?"

"Thiếp đương nhiên là tin Hoàng Thượng chứ, nhưng có thánh chỉ thì càng tốt..."

Hoàng Đế trề môi, khinh thường lườm ta một cái.

Ta thấy tâm trạng hấn đang tốt, không muốn lại rơi vào tình cảnh ngưng ngưng như ban nãy, bèn đưa câu chuyện trở về chỗ Hạ Thái tần:

"Lúc nãy thiếp có nghe Thái tần nương nương nhắc đến một vị họ Trang, không biết là nhân vật thế nào?"

Hoàng Đế nhưn mày kinh ngạc, xong rất nhanh lại bật cười:

"Mấy năm nay rồi, Hạ nương nương vẫn còn nhớ mặt Trang Ly sao? Thật không uổng công ta đưa bà ấy đến đây."

Không đề ta phải hỏi thêm, hấn đã giải thích tận tường:

"Trang Ly là phi tần được phụ hoàng sủng ái nhất, ngay cả mẫu hậu cũng bị bà ta lấn át. Xưa kia, Hạ nương nương ở cùng một chỗ với Trang Ly, vì không được sủng ái nên thường bị Trang Ly giễu cợt. Hạ nương nương trầm tính nhưng không yếu mềm, chưa bao giờ chịu khuất phục. Phụ hoàng nghĩ tình cũ, từng có lần vì Hạ nương nương mà nhắc nhở Trang Ly nên bà ta cũng không dám làm quá, nhưng vẫn thường kiểm chuyện với Hạ nương nương. Hai người này có thể nói là không đội trời chung. Về sau, con trai Trang Ly là lục hoàng huynh của ta không may đột tử. Trang Ly nghi ngờ mẫu hậu là hung thủ, khóc lóc với phụ hoàng đòi xử lý mẫu hậu. Đáng tiếc, Trang Ly có thể là phi tần được phụ hoàng sủng ái nhất nhưng mẫu hậu mới là người phụ hoàng tin tưởng nhất. Lời tố cáo vô căn cứ của Trang Ly chẳng khiến phụ hoàng mảy may nghi ngờ. Trang Ly lấy làm uất hận, thường xuyên tìm cách hãm hại mẫu hậu. Lúc đó ta còn nhỏ không hiểu chuyện, vô tình lại gần bà ta, liền bị bà ta đẩy xuống hồ. Khi mẫu hậu chạy đến cứu thì ta chỉ còn thoi thóp. Ta như bây giờ... cũng là nhờ công Trang Ly cả."

Sau này, phụ hoàng đi rồi, Trang Ly vì vô lễ trước linh vị của phụ hoàng mà bị đưa vào chùa tu hành. Bà ta chung quy vẫn là tiền bối, ta hận mà không động được, cũng không mắng được. Nhưng Hạ nương nương thì khác. Từ khi bà phát bệnh thì luôn miệng chửi mắng Trang Ly chẳng kiêng dè gì nữa, nghe thật là mất dạ. Hạ nương nương không có con cái, đáng ra cũng phải đi tu. Nhưng bà ấy cứ như thế, chùa nào chứa nổi đây? Ta nghĩ bà ấy cũng vì nặng tình với phụ hoàng mới ra nông nỗi này. Hơn nữa, ngoài bà ấy ra, ai có thể thay ta ngày ngày nguyên rủa Trang Ly? Thế nên, ta bèn xin mẫu hậu cho bà ấy đến đây dưỡng già."

Kể xong, hấn mỉm cười rạng rỡ, hài lòng kết luận:

"Hạ nương nương đúng là không phụ tấm lòng của ta. Ta phải cho thêm người đến hầu hạ bà thật tốt mới được."

Quân vương lòng dạ thâm sâu không ngờ lại có lúc suy nghĩ đơn giản như vậy. Giữ lại một Thái tần điên loạn chỉ để bà thay hấn mắng một người mà hấn không thể mắng? Ta nhất thời chẳng biết nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 56 (2)

Suốt buổi sáng hôm sau, Lý Thọ tất bật lo sắp xếp gia yến. Hoàng Đế thì cùng với Quốc sư Lưu Thiên nhô to bàn bạc gì đó ở chính điện. Còn ta, dù đám cung nữ có mời mọc ta đi dạo chơi thế nào, ta vẫn kiên quyết ở lì trong hậu điện không đi đâu nửa bước. Biết đâu ta thực không hợp phong thủy nơi này. Hôm qua vừa ló mặt ra ngoài đã bị một Hạ Thái tần bay đến rơi trúng đầu, hôm nay ai biết còn có cái gì bay đến? Ta nghĩ mình cứ cẩn thận thì hơn.

Buổi gia yến này không quan trọng lắm, nhưng Ngọc Nga là người cầu toàn, từ khi trời vừa hừng sáng, nàng đã thức dậy chuẩn bị phục sức cho ta, tỉ mỉ đến mức ta nhìn mà cũng thấy mệt bỏ hơi tai.

Người được cử đi tra thân phận của Tô Nhược đã trở về hồi đêm khuya, Tô phủ xác nhận Tô Nhược đích thị là con gái người thiếp thứ tư của Tô Ngự sử, hôm qua vừa xuất thành về chơi nhà ngoại.

Lý Thọ báo tin này cho ta xong, còn thờ phào nhẹ nhõm.

Ta nghe rồi, vẫn cảm thấy không đủ thuyết phục:

"Tô phủ cũng chỉ nói có tồn tại một Tô Nhượng, đâu thể chắc chắn vị cô nương này chính là Tô Nhượng? Lẽ ra Lý công công nên mang một người nhà họ Tô đến nhận mặt chứ?"

Lý Thọ nghe rồi cười:

"Tô Nhượng ở trong Tô phủ không được coi trọng lắm, sớm tối chỉ ở trong tiểu viện cùng với thân mẫu. Trong phủ cũng chẳng có mấy người nhớ mặt nàng ta."

Dĩ nhiên là không thể xách cổ thân mẫu của Tô Nhượng thả lên lưng ngựa, chờ về đây nhận mặt được.

Hắn nghĩ ngợi một lát, lại bổ sung thêm:

"Có lẽ chỉ là một việc tình cờ thôi. Nương nương chớ quá lo."

Ta liếc hắn:

"Sao không lo cho được? Công công đã quên chuyện đám sơn tặc đó rồi sao? Bất luận Tô Nhượng có phải thật hay không, đám sơn tặc đó cũng là giả."

Lý Thọ phẩy phẩy cây phát trần trên tay:

"Nếu không phải tình cờ thì có lẽ là có tình sắp xếp để được nhìn thấy long nhan mà thôi. Tô Nhượng là con thiếp thất, thân phận của nàng ta không thể tham gia tuyển tú được. Nếu muốn nhập cung, chỉ có một cách..."

Lý Thọ bỏ lưng câu nói, thêm vào một nụ cười bí hiểm.

Người như Tô Nhượng, nếu muốn nhập cung chỉ có một cách là được Hoàng Đế trực tiếp thu nhận. Thế nhưng, những gia nhân kia là người, đám sơn tặc giả mạo kia cũng là người. Vì tiền thân mà không tiếc dẫm lên nhiều sinh mạng vô tội như thế...

Lý Thọ như đoán được suy nghĩ trong lòng ta. Hắn xoa xoa bụng mỡ, thờ dài thườn thượt:

"Nô tài hiểu nỗi lòng của nương nương. Nhưng tâm ý của Tô Nhượng đã như thế, cũng không còn cách nào khác. Để nàng ta tiến cung, đối với Hoàng Thượng chưa chắc là việc xấu."

Tô Nhượng tuy không phải là quý nữ nhà họ Tô nhưng vẫn có chỗ dùng được. Thời điểm này, Hoàng Đế cần phải tận dụng tất cả những quân cờ có giá trị dù lớn hay nhỏ. Đạo lý ấy ta làm sao không hiểu. Nhưng nghĩ đến sự tàn độc của nữ tử kia, sống lưng vẫn cảm thấy gai gai. Bây giờ nàng ta vì mở đường nhập cung đã không tiếc đổ nhiều máu như thế, ngày sau để tranh đoạt ân sủng sẽ còn làm đến việc gì? Ta không dám nghĩ thêm nữa.

Buổi tối hôm ấy, gia yến được thiết đãi ở Thủy Nguyên đình. Vì là gia yến, không có người ngoài nên bố trí cũng khá đơn giản. Ở vị trí cao nhất nơi chính điện bày một chiếc bàn dài, Hoàng Đế ngồi ở giữa, Huyền Thái phi và các vị khác ngồi bên phải, ta ngồi bên trái. Giữa điện trải thảm đỏ rực rỡ, có nhạc công cùng với một toán vũ cơ nhảy múa vui vẻ. Dọc theo hai bên là mấy bàn tiệc nhỏ dành cho những quan viên tùy giá có chức vị cao như Quốc sư Lưu Thiên, trưởng đoàn Ngự y Đàm Mộc, mấy đội trưởng Cẩm y vệ, đương nhiên cũng không thể thiếu một chỗ cho Tô Nhượng.

Huyền Thái phi giống hệt như lời đồn, tính khí hết sức dịu dàng, hiền hậu. Bà đã qua tuổi ba mươi bảy nhưng có lẽ vì vui vẻ lại hay cười nên dung nhan vẫn rất tươi trẻ, mới thoáng nhìn như chỉ mới hai mươi mấy là nhiều. Ở bà không có sự oai nghiêm khiến người ta phải sùng bái đến mức ngạt thở như Thái Hậu nhưng lại toát lên vẻ ung dung tự tại, vô ưu vô lo như một áng mây thông thả trôi ngang trời, làm cho người khác không khỏi yếu mền cùng ngưỡng mộ.

Trong suốt buổi tiệc, chỉ có Huyền Thái phi nói chuyện, còn mấy vị kia chỉ chào hỏi một tiếng rồi cúi mặt dùng bữa, hoặc ghé đầu thì thầm to nhỏ gì đó với nhau. Huyền Thái phi chẳng bận tâm điều đó, vẫn vui vẻ hỏi han ta đủ thứ chuyện trên trời dưới đất:

"Hòa phi có thích ăn quýt không? Thanh An không có gì đặc biệt, chỉ có giống quýt đường là đáng để tự hào."

Nói đoạn, liền cầm lấy một trái quýt trên đĩa, tự tay lột vỏ cho ta. Ta không nghĩ bà lại thân thiện như vậy, nhận lấy trái quýt lột sạch sẽ từ tay bà, vội lễ phép đáp:

"Đa tạ Thái phi nương nương! Thần thiếp thích nhất là quýt đường đó ạ!"

Hoàng Đế ngồi giữa, nhìn thấy thế cũng phải chêm vào một câu:

"Chỉ cần là thức ăn, còn có thứ gì nàng không thích sao?"

Ta suýt chút bị hắn làm cho nghẹt quýt mà chết, nhưng trước mặt tiền bối chỉ dám cúi đầu nói khẽ:

"Đề Hoàng Thượng chê cười rồi."

Huyền Thái phi nhìn thấy thế thì bật cười, thân thiết vỗ vỗ lên cánh tay Hoàng Đế:

"Hoàng Thượng đừng ức hiếp người ta mãi như thế!"

Hoàng Đế cũng cười theo:

"Huyền nương nương chỉ thiên vị nàng ấy, không sợ trẫm ghen tị sao?"

Nghe nói Hoàng Đế trên danh nghĩa là con thừa tự của Thái Hậu, có điều khi đó Thái Hậu là phi tử có địa vị cao nhất trong Hậu cung, bận rộn trăm công ngàn việc, Hoàng Đế chủ yếu do Huyền Thái phi chăm sóc. Tình cảm của hai người vì vậy hòa hợp chẳng kém ruột thịt là bao. Hoàng Hậu chính vì biết điều này nên hàng năm có công phẩm gì đều nhớ để phần đem đến hành cung, tiếng là dâng cho các vị Thái phi nhưng thực chất đều là hiếu thảo với Huyền Thái phi, cho Hoàng Đế đẹp lòng.

Trọng tâm cuộc tán gẫu dời sang Hoàng Đế và Huyền Thái phi. Dù rằng vẫn có thư từ qua lại, hai người tính ra cũng đã nhiều năm không gặp mặt, chuyện để nói nhiều như sao trên trời. Ta không chú tâm lắng nghe, chỉ cúi đầu ăn thử món ngon vật lạ trên bàn tiệc, no rồi thì chống cằm nhìn ngắm đám vũ cơ xinh đẹp nhảy múa, nhào lộn uyển chuyển theo tiếng nhạc.

Ánh mắt ta lướt qua đại điện, dừng lại ở chỗ Tô Nhượng.

Đám cung nữ ở đây đúng là nói được làm được, chẳng biết đi đâu kiếm cho Tô Nhượng một bộ y phục hoa hòe lõe loét, trông rõ buồn cười. Hôm nay, có lẽ vì thiếu son phấn thượng hạng, lớp trang điểm trên gương mặt nàng ta không được tỉ mỉ như trước, để lộ đôi mắt thâm quầng mỗi một. Nếu không phải vì mái tóc búi công phu với bao nhiêu là thoa, trăm cái đủ kiểu thì ta đã không nhận ra nổi vị Tô tiểu thư này nữa.

Buổi gia yến cứ nhàn nhạt trôi qua như thế. Đường lúc ta đang ngáp ngắn ngáp dài sau chiếc khăn tay thì đột nhiên, trong đại điện vang lên một tiếng binh khí xé gió bay đến khiến ta giật bắn người.

Từ phía đám vũ cơ vụt lên một ánh kiếm sáng lòa, hướng về phía Hoàng Đế bay thẳng đến.

Trịnh Thừa Nguyên đứng gần Hoàng Đế nhất, nhanh như cắt nhảy ra tung chưởng gạt phẳng thanh kiếm qua một bên. Cùng lúc đó, người hộ vệ còn lại cũng kéo Hoàng Đế lùi về phía sau, hét lớn:

"Có thích khách! Người đâu! Hộ giá!"

Lúc này, đám vũ cơ và nhạc công đồng loạt rút đao kiếm từ trong thùng đàn ra, nhất loạt lao về phía Hoàng Đế. Võ công của bọn chúng đều rất cao, tuy rằng Cẩm y vệ canh giữ bên ngoài điện đã lập tức ủa vào trong tiếp giá nhưng khung cảnh vẫn vô cùng hỗn loạn. Thích khách một tay dùng đao, một tay tung độc, ra tay tàn ác vô cùng. Đã có mấy cung nữ bỏ mạng dưới loạn đao. Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng thấu trời xanh.

Đại điện Thủy Nguyên đình chỉ có một lối vào, hiện tại thích khách chia làm hai toán, một cản giữa cửa chính không cho Cẩm Y vệ bên ngoài vào thêm, cũng là cản người ở bên trong không thể chạy ra ngoài. Toán còn lại điên cuồng tấn công về phía Hoàng Đế.

"Chủ nhân, đừng sợ... có nô tỳ ở đây..." Ngọc Nga sau khi kéo được ta vào một góc kín thì kiên quyết đứng chắn trước mặt ta, bất chấp bản thân đang run lấy bầy, luôn miệng trấn an ta.

"Mục tiêu của bọn chúng là Hoàng Thượng..."

Ta nói khẽ bên tai Ngọc Nga, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Hoàng Đế. Hắn đang được Trịnh Thừa Nguyên che chắn ở sau lưng. Đám thích khách này không phải đối thủ của Trịnh Thừa Nguyên, bao nhiêu kẻ xông lên liền bị đánh lùi bấy nhiêu. Thích khách có hơn mười mấy tên nhưng Cẩm y vệ có đến mấy trăm. Tuy rằng bây giờ chúng ta đang bị vây trong điện nhưng sức người có hạn, thích khách sớm muộn cũng bị Cẩm y vệ diệt sạch. Hoàng Đế đang được bảo vệ rất tốt, ta không cần phải lo lắng, không cần phải lo lắng.

Không biết ta đã tự nhủ trong lòng như thế bao nhiêu lần mà trống ngực vẫn cứ đánh thình thịch. Ngay cả bàn tay đang bám trên vai Ngọc Nga cũng run lên bần bật.

Cũng bởi ban đầu thích khách chỉ nhắm vào Hoàng Đế mà bỏ qua những kẻ không liên quan, Cẩm y vệ chỉ tập trung hộ giá, chỗ ta và các Thái phi ở hai góc điện chỉ có một đám cung nữ run rẩy ôm lấy nhau, không có ai bảo vệ.

Thích khách không qua được Trịnh Thừa Nguyên, bèn giờ trò phóng đao về phía Huyền Thái phi. Trịnh Thừa Nguyên vì cản đao mà trúng phải một chưởng, lao đảo lùi về phía sau. Cũng may, những Cẩm y vệ đang giao chiến ở gần nhìn thấy lập tức liều mạng nhảy đến tiếp ứng. Đại điện đã loạn lại càng loạn hơn.

Trái tim ta đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Biết rằng thích khách không thể cầm cự lâu trước Cẩm y vệ, nhưng ai dám chắc sẽ không có rủi ro gì? Ta thật lòng không muốn Hoàng Đế xảy ra chuyện, chỉ tiếc chút khinh công ăn trộm của ta không ích lợi gì trong tình thế này. Phải nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách đưa Hoàng Đế ra khỏi đây. Chỉ cần thoát ra được, bên ngoài có vô số Cẩm y vệ, Hoàng Đế sẽ được an toàn.

Ta cắn môi, đảo mắt nhìn quanh đại điện đương đầu rơi máu chảy, cố tìm một đường lui. Bất chợt, ánh mắt ta chạm phải Tô Nhượng.

Nàng ta đứng thẳng người trong một góc, chẳng mần đến xác cung nữ la liệt chung quanh, tóc đen dài tung bay sau lưng, ánh mắt sắc lạnh, hai tay cầm chặt một cây nỏ, nhắm thẳng về phía Hoàng Đế.

Chết tiệt!

Thời khắc ấy, ta chợt hiểu ra tất thảy.

Tô Nhưộc! Chính là Tô Nhưộc!

Sự việc nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, ta không kịp tính toán gì nữa, vội đẩy Ngọc Nga qua một bên, dùng hết sức bình sinh xuyên qua đám người đang giao đấu, lao đến trước mặt Hoàng Đế.

"Hoàng Thượng cẩn thận!"

Hoàng Đế bị ta đẩy ngã xuống sàn, đau đến nhăn mặt nhưng hấn chẳng trách cứ nửa lời, chỉ vội vàng đỡ ta ngồi dậy, rồi rít hỏi:

"Nàng không sao chứ? Nguyệt nhi..."

Ngay từ đầu khi thích khách lộ thân, sắc mặt Hoàng Đế vẫn chẳng hề thay đổi. Ta biết hấn tự tin vào Cẩm y vệ của mình. Nhưng đến bây giờ, chẳng hiểu sao ta lại nhìn thấy gương mặt hấn dần dần trắng nhợt đi.

"Nguyệt nhi..."

Hấn run run đưa tay đến trước mặt. Trên tay hấn có máu. Máu tươi đỏ thấm lấm từ lòng bàn tay hấn, chạy dài xuống cổ tay, thấm vào long bào vàng rực. Đó là bàn tay hấn dùng đỡ lưng ta lúc này.

Bây giờ, ta mới cảm nhận được cơn đau xé da thịt truyền đến từ phía sau lưng.

"Người đâu! Mau tiếp giá! Khốn kiếp!... Nguyệt nhi... mở mắt ra nhìn trẫm! Nguyệt nhi..."

Cơn đau trên lưng ta thoáng chốc hóa thành tê dại. Tiếng Hoàng Đế gọi tên ta đến khản giọng cũng dần dần trở nên mờ nhạt. Ta gục đầu lên vai hấn, chỉ kịp thều thào hai tiếng "Tô Nhưộc".

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 57 (1)

Những năm sau này, mỗi khi nghĩ lại đêm ở điện Thủy Nguyên, ta đều cảm thấy rất buồn cười. Nếu lúc đó ta thực sự bỏ mạng, vậy lời trăng trối cuối cùng ta nói với phu quân mình lại là tên của một nữ nhân khác. Trên đời còn có thể có chuyện gì kì quái hơn? Bởi vậy, dù cho từ khi tỉnh lại vết thương trên lưng ta không ngừng đau nhức, ta vẫn tự thấy mình còn may mắn chán.

Do tâm bản không chuẩn, mũi tên của Tô Nhưộc không tổn thương đến gân cốt phủ tạng của ta, nhưng nàng ta lại cẩn thận thoa thêm một lớp độc trên đó, cho nên ta cũng phải chịu không ít cực khổ. Ngự y phải châm cứu liên tục mười canh giờ mới ép được độc ra ngoài, giữ lại cái mạng cho ta. Người nào cũng nói trúng phải kì độc này mà vẫn còn sống mới là chuyện trăm năm có một. Ta thì chỉ nghĩ mình phải cảm ơn Y Tiên lần nữa.

Lúc ta tỉnh lại đã là mười ngày sau.

Suốt mười ngày bất tỉnh, ta cứ lơ mơ trong những giấc mộng dài nối tiếp nhau, đến mức không thể nhớ nổi đâu là mộng, đâu là thật. Có lúc, ta mơ thấy mình còn bé bỏng, được mẫu thân nắm tay dắt đi qua những vạt hoa cỏ trái dài vô tận. Thế rồi đột nhiên, mẫu thân lại buông tay ta mà đi mất. Ta vừa khóc vừa đuổi theo nhưng hoa cỏ bỗng quán chặt chân ta, ta chẳng thể nào đuổi kịp, chỉ biết giương mắt nhìn mẫu thân đi mất.

Lại có lúc, ta mơ thấy mình đã lớn rồi, một mình chân trần dẫm lên con đường trải toàn là những bụi gai nhọn, đi đến đâu hai chân liền bị gai đâm từa máu đến đó. Trước mặt, sau lưng đều là bóng tối, chỉ nghe văng vẳng tiếng trẻ con khóc quấy. Ta can rằng đi lần theo tiếng khóc kia một đoạn liền thấy có hai đứa bé trai rất nhỏ tranh nhau bò đến. Một đứa nói: "Hoàng trưởng tỷ, cứu ta." Đứa còn lại thì nói: "Hoàng trưởng tỷ, đừng giết ta." Trên thân thể chúng như có hàng ngàn vết thương, càng bò lại gần ta máu chảy càng nhiều. Cuối cùng, khi đến sát chân ta thì chỉ còn lại hai cục máu đỏ tươi.

Cũng có lúc, ta mơ thấy Hoàng Đế. Nhưng trong giấc mơ của ta, hấn không phải Hoàng Đế, ta cũng không phải Hòa phi. Hấn là A Tiểu, ta là Bánh Bao. Chúng ta sống trong một căn nhà nhỏ ven sông, mỗi ngày hấn đều làm bánh bao cho ta mang đi bán. Buổi tối, chúng ta cùng nằm trên một chiếc chõng

tre, tán dóc đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Cuộc sống ấy vui vẻ đến mức ta cứ muốn sống mãi trong một giấc mộng như thế, chẳng mong tỉnh lại nữa.

Ấy thế mà ta vẫn tỉnh lại.

Người đầu tiên mà ta nhìn thấy khi vừa mở mắt ra là Hoàng Đế.

Hắn đương ngồi nghe cổ trên đầu giường chỗ ta nằm, ngủ gà gật. Gương mặt hắn hốc hác đi nhiều, quầng mắt trũng sâu, thậm chí đôi môi mỏng lạnh nhạt thường ngày cũng khô khốc đến rướm máu. Hình ảnh ấy làm lòng ta tự nhiên đau xót. Có lẽ chuyện thích khách làm hắn đau đầu lắm.

Lúc ấy, ta chẳng biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, lưng đau đến tê dại, đầu thì nhức như búa bổ. Ta nằm ở đó nhìn Hoàng Đế một hồi, càng cảm thấy nhớ giấc mơ mình vừa có. Phải chi A Tiểu và Bánh Bao mới là hiện thực, còn Hoàng Đế và Hòa phi chỉ là một con ác mộng hoang đường thì tốt biết bao nhiêu?

Ta mệt đến nỗi không thở dài nổi nữa. Nghĩ ngợi đôi chút, ta quyết định không lên tiếng, chỉ cố hết sức rướn người nhích về phía Hoàng Đế, gối đầu lên đùi hắn, thầm hi vọng có thể mơ lại giấc mơ kia thêm một lần nữa. Đàng nào thực tế cũng không được như ý, mơ mộng một chút thì cũng đã sao.

Đám nhạc công và vũ cơ kia đều là tử sĩ. Nhiệm vụ thất bại, cả bọn đã tự sát ngay lập tức. Đầu mối duy nhất còn lại chỉ có Tô Nhưộc. Mà không, có lẽ thời điểm này nên gọi nàng ta là Hảo Nương mới phải lẽ.

Hảo Nương là ti nữ cận thân của Hiền phi Lê Khiết. Nàng ta được Lê phủ nhận nuôi từ nhỏ, theo hầu lúc Lê Khiết mới lọt lòng, tình cảm còn thân hơn tỷ muội. Lần tuyển tú đầu tiên, Hảo Nương đã có người trong lòng. Lê Khiết vì không muốn Hảo Nương lỡ làng tuổi xuân nên nhất quyết không mang nàng ta vào cung. Hảo Nương ở lại Lê phủ một năm rồi theo người kia về quê, vừa khéo tránh được họa sát thân. Chỉ là, nàng ta và Lê Khiết tình sâu nghĩa nặng, không quên được mối thù diệt tộc của nhà họ Lê cho nên đã từ bỏ phụ quân tìm đường về kinh thành báo thù. Trên đường đi gặp phải sơn tặc, Hảo Nương suýt chút bỏ mạng, may nhờ có vị tiểu thư tốt bụng nhà họ Tô đi ngang cứu được, đưa về làm nha hoàn. Hảo Nương ân thân trong Tô phủ một thời gian, sau gặp được quý nhân bày kế nên mới lập ra vụ việc kinh thiên động địa này. Còn vị quý nhân giúp đỡ Hảo Nương không ai khác ngoài người nhà họ Trang.

Phải, chính là họ Trang, gia tộc của vị sủng phi Trang Ly trong lời kể của Hoàng Đế. Do có thù oán sâu sắc với Trang Ly, ngay từ lần tuyển tú đầu tiên, Hoàng Đế đã tuyên bố không thu nhận bất kì nữ nhân nào của nhà họ Trang, kể cả những gia tộc có liên hệ ba đời đến nhà họ Trang cũng chịu chung số phận. Khi Trang Ly đắc sủng, Trang thị huênh hoang đã đắc tội không biết bao nhiêu gia tộc trong triều. Quyết định loại bỏ Trang thị khỏi Hậu cung vĩnh viễn là quyết định hiểm hoi nhận được sự tán thành nhiệt liệt của quan lại trong triều. Nhà họ Trang cùng với các chi, dòng dần dần suy yếu. Họ Trang chẳng còn gì để mất, tình cờ gặp được Hảo Nương cũng là một kẻ ôm hận trong lòng, bèn lợi dụng Hảo Nương hòng mưu hại Hoàng Đế. Hoàng Đế xuất cung lần này là thời cơ hiếm có. Hảo Nương lợi dụng lòng tin của Tô Nhưộc, dụ dỗ nàng rời khỏi thành vào đúng ngày này để chiếm lấy thân phận Tô tiểu thư mà tiếp cận Hoàng Đế. Biết hắn có tính thích mỹ nhân, họ Trang liền cho người dạy nàng ta cách trang điểm, ăn mặc để tôn lên nét đẹp bản thân, hi vọng dùng sắc đẹp gây sự chú ý. Phương pháp hành thích đã được tính toán từ lâu: Họ Trang sai người làm cho Hảo Nương một bộ nỏ đặc biệt có thể tháo lắp dễ dàng. Bình thường dùng làm thoa cài và vật trang trí trên tóc, nhưng chỉ cần tháo xuống trong chớp mắt liền có thể lắp lại thành một cây nỏ nhỏ. Chỉ riêng chuyện này, ta cho rằng họ Trang rất có đầu óc. Những người ở cạnh Hoàng Đế đều bị kiểm tra sát sao. Dao kiếm, ám tiễn bình thường khó lòng qua mắt. Hảo Nương đã thành niên từ lâu, cho dù có muốn luyện võ cũng chẳng thể nào giỏi cho được. Dùng thứ võ công đao kiếm bình thường không có cơ hội tiếp cận Hoàng Đế. Ngược lại, học bắn nỏ chỉ cần chăm chỉ, không cần luyện từ nhỏ. Dù tài bắn có không tốt lắm cũng không sao, trên mũi tên đã thoa kịch độc, chỉ cần suột qua da một chút là đã đủ hại chết Hoàng Đế rồi. Ai dám ngờ bộ trâm thoa linh kinh trên đầu nàng ta lại có thể lắp thành một cái nỏ chứ? Những vết chai kì lạ trên tay nàng ta hẳn cũng là do tập bắn nỏ mà ra. Đám thích khách kia xem chừng chỉ là mồi nhử để náo loạn Ngự tiền, tạo thời cơ cho Hảo Nương mà thôi. Hoàng Đế chứng mất Trang thị từ lâu, nay đã có cơ hội quang minh chính đại nhờ cô tận gốc, cũng không tính là thiệt thòi. Nợ máu trả bằng máu, ân oán chất chồng mấy đời liền, hi vọng đến đây có thể kết thúc rồi.

Những chuyện này, ta cũng chỉ nghe Hoàng Đế kể lại. Trong mười ngày ta ngủ mê man, mọi sự đều được hắn giải quyết ổn thỏa. Nhìn bộ dạng vênh mặt dương dương tự đắc của hắn, hẳn là đang tự hào lắm.

Thêm mấy ngày nữa trôi qua, ta đã khỏe thêm một chút. Những ngày này, hầu như Hoàng Đế chẳng rời ta một bước. Ngay cả chuyện thoa thuốc, thay băng hẳn cũng giành làm, khiến ta ngỡ ngàng muốn chết mà không cãi được.

"Nghĩ lại, Hảo Nương cũng có lý đấy chứ. Có khi trăm đáng chết thật. Nếu không vì Trẫm, Lê thị đã không rước họa diệt tộc. Khiết nhi cũng không đoán mệnh."

Hoàng Đế vừa rón rén rắc thuốc lên vết thương sau lưng ta, vừa lầm bầm.

Ta biết chuyện của Hiền phi và nhà họ Lê vẫn luôn là nỗi đau trong lòng hắn nên chỉ nói lảng đi:

"Hoàng Thượng nói gì thế? Thích khách thì có lý lẽ gì được?"

Hoàng Đế rắc thuốc xong, khều khều lưng ta mấy cái. Ta biết điều, bèn hơi nhấc hai tay lên cho hắn quán băng. Dường như tâm trí hắn đã dồn hết vào việc này, nên câu trả lời cũng hơi lảng lảng:

"Trẫm chỉ muốn đưa nàng đi chơi một lần. Không ngờ lại liên lụy nàng đến nông nỗi này."

Ta đang quay lưng về phía Hoàng Đế, không nhìn được vẻ mặt của hắn, chỉ cảm thấy âm điệu của câu nói này quá mức nặng nề, bèn đùa:

"Thiếp chẳng phải đã nói với Hoàng Thượng rồi sao? Là do thiếp không hợp phong thủy nơi này, do phong thủy thôi..."

Ngày đầu tiên bị xô xuống hồ. Ngày thứ hai bị tên bán huyết bỏ mạng. Mười mấy ngày tiếp theo đều nằm liệt giường. Phong thủy chỗ này hẳn là xấu.

Hoàng Đế băng bó xong, choàng áo lên người ta, thở hắt ra:

"Đến lúc này mà nàng còn đùa được."

Ta phì cười:

"Đúng là vậy mà."

Người sau lưng lại thở dài thườn thượt. Hắn chột vòng tay từ phía sau ôm ngang eo ta, nhưng chỉ đặt hờ rất nhẹ như sợ làm ta đau.

"Nàng nghĩ gì mà lại làm như thế? Không sợ chết à?"

Giọng hắn rất nghiêm túc. Ta không thể vờ nói đùa để trốn tránh được nữa.

Nhiều ngày nay rảnh rỗi nằm nghĩ lại, ta cho rằng lúc đó mình không thực sự muốn dùng thân mình liều mạng đỡ tên cho hắn. Có lẽ ta chỉ muốn đẩy hắn ra khỏi tầm bắn của Hảo Nương, chỉ là ta quên mất món khinh công ăn trộm của mình đã một năm không dùng đến, ta đã không còn nhanh nhẹn như xưa. Vậy nên mới không tránh kịp, mới hứng trọn mũi tên kia.

Ta cho rằng như thế.

Ta thực không muốn thừa nhận rằng trong thời khắc sinh tử ấy, trong đầu ta chỉ hiển hiện duy nhất một ý nghĩ: Chàng không thể chết!

Ta không muốn thừa nhận mình đã bước quá sâu vào một con đường không có lối quay về.

Trước câu hỏi của Hoàng Đế, ta đành phải cúi đầu đáp rất nhỏ:

"Lúc đó thiếp chẳng nghĩ được gì cả."

Một nụ hôn lạnh lạnh rơi xuống gáy ta, mang theo cả hơi thở gấp gáp của hắn:

"Sau này không được làm như thế nữa. Nàng làm ta sợ muốn chết. Ngự y nói nàng đã bước một chân vào cửa tử rồi, có biết không? Chẳng phải chúng ta đã giao hẹn rồi ư? Nàng sống đến một trăm lẻ ba tuổi, ta sống đến một trăm tuổi. Nàng muốn phạm tội khi quân sao?"

Cảm giác nhột nhạt sau gáy làm ta khẽ rùng mình. Một mũi tên độc không giết nổi ta. Nhưng còn độc trong người hắn thì sao? Hắn nói như thế mà chẳng biết rằng, trong hai người chúng ta, không chừng hắn mới là kẻ sắp phải nuốt lời.

Ta cố nén lại nỗi lo lắng trong thâm tâm, gượng cười lấp liếm:

"Thiếp không dám... Chúng ta ai cũng không được nuốt lời."

Hoàng Đế không nhìn thấu được lòng ta, chỉ một lời này đã đủ cho hắn nở nụ cười nhẹ nhõm. Mà ta, cũng chỉ cần nụ cười này là lòng đã nhẹ nhõm theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 57 (2)

Ta nằm lì trên giường tới hết tháng giêng mới được Ngự y phê chuẩn cho ngồi dậy, đi ra đi vào. Những chuyện bên ngoài cũng vì vậy mà ủa vào tai ta như thác đổ. Đám cung nữ ở hành cung nhất định là đợi ngày này lâu lắm rồi, vừa thấy ta lò dò đi ra ngoài điện Khai Dương đã ủa đến tranh nhau báo tin. Ta hoảng quá, phải bỏ cả nghĩa khí chạy lấy người, để Ngọc Nga ở lại "thu nhận tin tức" còn mình thì trốn tiệt vào sau điện.

Hành cung Thanh An bao năm đều yên bình như tên gọi, chuyện động trời duy nhất chỉ có thể là mấy việc xoay quanh vụ hành thích hôm trước. Ngọc Nga sau một hồi làm việc với đám cung nữ nhiệt tình ngoài kia xong, trở vào chỉ tóm gọn còn đứng hai từ:

"Tô Nhục."

Hỏi ra mới biết, Hảo Nương kia vì báo thù đã hại chết rất nhiều người vô tội, nhưng rốt cuộc vẫn không quên ơn cứu mạng của Tô Nhượng thuở nào. Nàng ta không giết Tô Nhượng mà chỉ nhốt vào một căn nhà hoang, còn để cả thức ăn nước uống. Ban đầu, Hảo Nương cũng đâu không chịu khai ra chỗ nhốt Tô Nhượng. Lý Thọ phải dùng đến cực hình mới ép được nàng ta mở miệng. Hoàng Đế sai một đội Cẩm y vệ đi đến nơi Hảo Nương nói, phá cửa vào trong quả nhiên tìm được một vị tiểu thư tóc tai rối bù, mắt mũi sưng húp đang cuộn tròn trong góc nhà khóc lóc thảm thương, không ai khác ngoài Tô Nhượng bị nhốt mấy ngày này.

Cứu được Tô Nhượng là một việc tốt ngoài mong đợi. Nhưng việc còn ngoài mong đợi hơn là Tô Nhượng được cứu về, sau khi diện thánh xong liền tỏ lòng ngưỡng mộ cùng biết ơn Hoàng Đế. Nàng ta nói vì nàng ta mà Hoàng Đế rơi vào nguy hiểm, Hoàng Đế lại còn cứu nàng ta một mạng, nàng ta nhất định phải đền đáp ơn nghĩa này.

Anh hùng cứu mỹ nhân. Mỹ nhân muốn đền đáp thì đền đáp như thế nào? Đương nhiên là dùng thân đền đáp. Hoàng Đế đoán việc như thần. Đoàn Ngự giá lần này trở về quả thật lại dư ra một người.

Nghĩ đến đây, ta tự nhiên bức mình. Cái gì mà khiến Hoàng Đế rơi vào nguy hiểm? Ta mới là người ăn phải một mũi tên độc đây này. Có đền đáp thì phải đền đáp ta chứ? Lại còn anh hùng cứu mỹ nhân. Người đi cứu nàng ta là Cẩm y vệ kia mà. Cho dù không muốn dùng thân đền đáp ta thì cũng nên đền đáp người nào đó trong đoàn Cẩm y vệ đi cứu nàng ta mới là phải lẽ. Tô Nhượng này... thực không hiểu lý lẽ gì cả.

Lại nói đến Lưu Thiên, ta đoán hẳn mùa may mắn mà không bói ra được Hà Quỳnh tiên tử kia hạ phạm ở chỗ nào, nhân dịp này bèn chớp lấy thời cơ, gán luôn cho Tô Nhượng cái danh tiên tử. Thế là không phải đi tìm nữa. Hoàng Đế cũng lấy làm ưng ý lắm, còn mở tiệc ăn mừng thỉnh được tiên tử.

Chuyện này Hoàng Đế không kể cho ta nghe cho nên đến bây giờ ta mới biết được.

Dù sao đây vẫn cứ là chuyện của Hoàng Đế, ta quan tâm cũng chẳng để làm gì, bèn bảo Ngọc Nga sau này không cần tiếp những chuyện liên quan tới Tô Nhượng nữa. Nàng ta đã là tiên tử, người phạm trần như ta không nên dính líu tới.

Ta quanh quẩn chơi trong hậu điện đến xế chiều thì Huyền Thái phi tới thăm. Bà ân cần nói:

"Thấy con khỏe lại như thế này rồi, ta mới yên tâm. Con nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt. Ta đã nói với Hoàng Thượng rồi, cứ ở lại để con dưỡng thương. Khi nào khỏe hẳn mới về lại Hoàng cung."

Ta cảm kích đáp:

"Tạ Thái phi nương nương quan tâm, thần thiếp đã khỏe nhiều rồi, sao có thể làm lỡ việc của Hoàng Thượng được..."

Huyền Thái phi bật cười, lắc đầu:

"Con đừng mãi khách khí như vậy. Ta xem Hoàng thượng như ruột thịt của mình, con là người của Hoàng Thượng thì cũng như ruột thịt của ta. Cứ gọi Huyền nương nương là được rồi."

Ta và Huyền nương nương trò chuyện thêm một lát, nửa chừng nghe bà yên lặng khá lâu, ta nhìn lên mới nhận ra bà đang nhìn mình đắm đắm.

Huyền Thái phi chợt nói:

"Ban đầu thấy Hoàng Thượng dẫn con đến đây, ta rất ngạc nhiên. Nhưng giờ ta đã hiểu, Hoàng Thượng không nhìn nhầm người. Con có thể hết lòng đối với Hoàng Thượng như thế quả là hiếm có."

Ta hơi ngạc nhiên, chưa biết nên đáp lại thế nào thì Huyền Thái phi đã nắm lấy tay ta, dịu dàng nói:

"Tâm lòng của con đáng quý, nhưng làm một phi tần tốt cũng không phải chuyện dễ. Có nhiều lúc phải nghĩ thoáng một chút thì lòng mới thanh thản được."

Ta đã hiểu ra. Huyền Thái phi đang nhắc tới việc Hoàng Đế thu nhận Tô Nhượng. Đúng là mấy ngày này ta toàn loay quanh trong phòng không bước chân ra ngoài, thế nhưng trước là do không dậy nổi, còn nay là vì trốn đám cung nữ hăng hái ngoài kia, đâu phải để bụng chuyện gì?

Huyền Thái phi đã có ý tốt đến khuyên giải, ta cũng không biện giải nhiều lắm chi, chỉ mỉm cười ngoan ngoãn đáp:

"Đa tạ Huyền nương nương yêu thương, con hiểu ạ."

Huyền Thái phi mỉm cười hiền hậu, vỗ nhẹ lên lưng bàn tay ta:

"Ta biết, con là một đứa trẻ ngoan."

Nói rồi, bà lại dặn dò ta chú ý nghỉ ngơi, thoa thuốc cẩn thận kéo vết thương làm sẹo rồi mới ra về. Ta nhìn theo bóng dáng an nhàn của bà khuất dần nơi cửa điện, trong một thoáng tưởng như nhìn thấy được hình ảnh mẫu thân hiền dịu năm nào.

Chuyện đám cung nữ đưa tin của Tô Nhượng đến tai ta làm Hoàng Đế giận lắm. Hắn vừa về đến nơi liền nổi giận dưng dưng:

"Cả một đám người rồi việc! Trẫm nuôi bọn chúng chỉ để đi khắp nơi buôn chuyện thôi sao?!"

Cổ nhân có dạy: không muốn người ta biết thì đừng làm. Hắn thu nhận mỹ nhân rồi thì thôi, còn phải vờ giấu diếm làm gì? Sợ ta ăn thịt tiên tử của hắn à?

Ta dần lòng không nói ra những điều ấy, kéo hắn ngồi xuống ghế, cười nói:

"Hoàng Thượng đừng trách họ. Đây vốn là tin tốt, mà tin tốt thì nên truyền rộng ra mới phải."

Hoàng Đế gườm gườm nhìn ta:

"Tội lớn của chúng là dám làm phiền nàng tỉnh dưỡng. Hơn nữa... Nàng thực sự cho rằng đây là chuyện tốt sao?"

Ta chẳng ngần ngại gật đầu ngay:

"Thỉnh được tiên tử đương nhiên là chuyện tốt cho cả thiên hạ."

Hoàng Đế thờ dài, đang định nói thêm gì đó thì Lý Thọ từ bên ngoài bùng thuốc đi vào. Hắn đặt chén thuốc lên bàn, cúi người thưa:

"Bẩm Hoàng Thượng, thuốc đã sắc xong."

Hoàng Đế ghét nhất là uống thuốc. Vừa nhìn thấy chén thuốc, hắn đã chán nản quay mặt đi hướng khác:

"Đề đó đi, lát nữa trầm uống sau. Ngươi ra ngoài đi."

Lý Thọ quá hiểu tính hắn, chẳng dám nài thêm, vâng lệnh quay lưng đi thẳng.

Ta lặng người nhìn chén thuốc trên bàn, lại nhanh chóng liếc mắt nhìn sang hai phía: Lý Thọ vừa quay đi, Hoàng Đế cũng đang ngoảnh sang hướng khác. Trái tim ta như lỡ đi một nhịp.

Chính là lúc này!

"Hoàng Thượng mau uống thuốc thôi, đề lâu sẽ nguyền mất..." Ta vừa nói, vừa nhanh nhẹn cầm lấy chén thuốc nhưng vừa nhắc lên thì cổ tay khẽ run, chén thuốc nghiêng đổ cả lên bàn tay của ta. Thuốc trong chén không nóng đến mức bỏng da nhưng đổ lên tay vẫn cảm thấy hơi rát.

"Á..."

Ta rút tay lại theo phản xạ.

Chén thuốc rơi xuống bàn, lăn hết mấy vòng rồi mới chạm đất đánh xoảng một tiếng.

Bấy giờ, cả Hoàng Đế lẫn Lý Thọ đồng loạt giật mình quay lại.

Hoàng Đế giành lấy bàn tay ướt nước thuốc của ta, hoảng hốt hỏi tới tấp:

"Sao lại bất cẩn như thế? Có bị thương không? Đưa trầm xem mau!"

Ta sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy:

"Không sao cả, thuốc không nóng lắm... Hoàng Thượng tha tội... Thiếp chỉ muốn dâng thuốc cho Hoàng Thượng, không biết tại sao tự nhiên bả vai lại đau buốt nên mới tuột tay..."

"Lúc này còn nói tha tội cái gì? Có phải động vào vết thương rồi không?"

Mặt Hoàng Đế đã nhăn nhúm cả lại. Hắn kéo ta đến chỗ chậu nước rửa mặt sạch để sẵn ở góc phòng, nhúng tay ta vào, đoạn còn quay sang nạt Lý Thọ:

"Ngươi còn đứng đó làm gì? Mau đi gọi Ngự y!"

Lý Thọ cuống quýt vâng dạ, nhưng vừa chạy đi được ba bước thì lại nghe Hoàng Đế quát lớn:

"Khoan đã!"

Giọng nói của Hoàng Đế vừa có kinh ngạc, vừa có giận dữ. Bàn tay hắn đang cầm tay ta đột ngột siết chặt đến phát đau, còn ánh mắt vẫn dán chặt nơi những ngón tay ta. Hay nói đúng hơn là dán chặt trên chiếc nhẫn bạc đính hồng ngọc đeo trên tay ta.

"Hoàng Thượng..." Ta dè dặt gọi khẽ một tiếng.

Lý Thọ hết nhìn Hoàng Đế lại nhìn ta, thấy dáng vẻ cả hai đều kì quái, bèn rón rén tiến lại gần. Ngay khi hắn nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay ta, thân hình to béo lập tức run lên bần bật, quỵ sụp xuống đất.

Ta cúi nhìn chiếc nhẫn bạc đã chuyển màu đen kịt, tương phản với những ngón tay trắng nõn, lòng cũng không khỏi run rẩy. Nước cờ này ta đã cược cả mạng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 58 (1)

Trưởng đoàn Ngự y Đàm Mộc là Ngự y thân tín nhất của Hoàng Đế. Mọi thứ thuốc thang Hoàng Đế dùng đến đều do ông ta tự tay lo liệu cả. Nghe nói Đàm Mộc thẳng thắn, trung trực lại chỉ có một thân một mình, không người thân thích, thành thử rất được Hoàng Đế tín nhiệm. Xảy ra án hạ độc lớn nhưhùng này, câu đầu tiên Hoàng Đế nói ra chính là:

"Tìm Đàm Mộc đến đây."

Thương thế của ta cũng do một tay Đàm Mộc chữa trị, Lý Thọ liền lấy lý do ta bị động vết thương mà đi mời Đàm Mộc.

Đàm Mộc ôm thùng thuốc linh kinh tới nơi, thấy long nhan sa sầm, toàn thân tỏa ra nộ khí, lại nhìn sang ta và Lý Thọ ai nấy mặt mũi đều xanh mét liền biết không phải động vết thương gì cả. Ông đặt thùng thuốc xuống đất, vén tà áo quỳ xuống mà thưa:

"Hoàng Thượng triệu kiến lão thần không biết có gì cản dận chăng?"

Hoàng Đế lạnh lùng cầm lấy bàn tay ta đưa tới trước mặt Đàm Mộc:

"Ban nầy Hòa phi bắt cần làm đồ thuốc của trẫm lên tay, Đàm đại nhân nhìn xem có vấn đề gì chăng?"

Đàm Mộc ngẩng đầu, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn ta. Bản thân ta thì đã sợ đến nổi mồ hôi tuôn ướt lưng áo, đành cup mắt nhìn sang nơi khác. Đàm Mộc dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì, neho neho mắt nhìn chăm chú vào bàn tay ta, lẩm bẩm:

"Thuốc không nóng lắm, có lẽ không có gì đáng ngại..."

Thế mà chẳng nói được hết câu, cả mặt của ông ta cũng biến sắc. Chiếc nhẫn bạc sạm đen nổi bật như thế, ai có thể không chú ý đến?

Bấy giờ, Hoàng Đế mới tháo tuột chiếc nhẫn khỏi tay ta, ném đến trước mặt Đàm Mộc:

"Chuyện này Đàm đại nhân giải thích thế nào?!"

Đàm Mộc như không tin vào mắt mình. Ông vội vàng chụp lấy chiếc nhẫn, đưa lên sát mắt quan sát, lại còn chùi chùi mấy lần:

"Không thể nào... không thể nào... Thuốc này không thể nào lại..."

Đàm Mộc nói rồi, chột nhìn thấy chén thuốc vỡ dưới sàn, bên trong một mảnh sứ vẫn còn sót lại chút nước thuốc, ông bèn rút trong thùng thuốc ra một bộ đồ bạc chuyên dùng kiểm độc, lao đến thử ngay lập tức.

Trước sự kinh hãi của Đàm Mộc, kim bạc trong tay ông ta chậm chạp hóa đen. Trong thuốc quả thực có độc.

"Chuyện này... lão thần thực sự không thể hiểu nổi..." Giọng Đàm Mộc run lên. "Mọi công đoạn từ bốc thuốc đến sắc thuốc đều do lão thần tự tay làm... Thuốc sắc xong trước nay chỉ giao cho mình Lý công công, không có người thứ ba chạm tay vào..."

Lý Thọ vừa nghe đến tên mình, lập tức quỳ xuống dập đầu bình bịch:

"Nô tài nhận thuốc xong liền mang đến đây, không hề để ai khác đến gần. Nô tài cả đời tận trung với Hoàng Thượng... Tuyệt không dám hai lòng! Hoàng Thượng minh xét!"

Mà ta, nghe đến đây cũng không thể yên lặng thêm được nữa. Người thứ ba chạm vào thuốc của hấn, chẳng phải chính là ta ư?

"Hoàng Thượng, thiếp..."

Lời chưa kịp nói ra, Hoàng Đế đã xua tay:

"Không liên quan đến nàng."

Đoạn, hấn trở vào mặt Đàm Mộc và Lý Thọ quỳ bên dưới, nén giận gằn giọng:

"Trẫm không cần biết các ngươi làm như thế nào, đoàn tùy giá lần này, cho dù phải nọc hết mấy trăm người ra tra khảo cũng phải tra rõ ngọn ngành cho trẫm!"

Ta ngồi gằn sát bên Hoàng Đế, nhìn thấy hấn đã giận đến hít thở không thông, dù đang sợ hãi cũng cố bạo gan đưa tay vuốt ngực hấn mấy cái.

Đàm Mộc và Lý Thọ nhận lệnh rồi đi rồi, ta mới nói nhỏ bên tai hấn:

"Hoàng Thượng, đừng giận quá mà hại đến long thể."

Hoàng Đế chỉ cười chua chát:

"Long thể gì chứ? Cái mạng này trẫm còn không biết mình giữ được đến khi nào."

Ta vội lắc đầu:

"Hoàng Thượng đừng nói thế. Lý công công làm việc rất tốt, nhất định sẽ mau chóng tìm ra thủ phạm thôi."

Hoàng Đế cười khẩy:

"Nếu hấn thực sự làm tốt, ta cũng đã không đến nỗi phải uống thuốc độc cảm hơi bao lâu nay."

Đột nhiên, hấn cầm lấy tay ta mà hỏi:

"Nàng nghĩ kẻ nào muốn hại trẫm?"

Thân là quân vương một nước, tính tình lại nóng nảy ngang tàng, giết người không chớp mắt, đáng lẽ nên hỏi kẻ nào không muốn hại hấn mới dễ trả lời.

À, tất nhiên là không thể nói với hấn như thế.

Ta cắn môi, rụt rè đáp:

"Chuyện này... thiếp không dám đoán bừa."

Hoàng Đế thờ hất ra. Hấn đứng dậy, đi đến bên chiếc sập gỗ kê bên cửa sổ, mặt mũi ngả lưng xuống.

"Cả ta cũng nghĩ không ra. Ta biết, có rất nhiều người muốn ta chết, nhưng ta không nghĩ ra kẻ nào đã dùng cách nào để vượt mặt cả Đàm Mộc và Lý Thọ như vậy..."

Ta cũng đến ngồi bên cạnh hấn, nghiêm túc hỏi:

"Hoàng Thượng hoàn toàn tin tưởng Đàm đại nhân và Lý công công?"

Hoàng Đế nhẹ nhàng kéo ta nằm xuống cạnh hấn, thờ dài:

"Lý Thọ không có động cơ. Không có ta, cũng sẽ không có sự đồ bọn hấn. Hấn có thể phản lại lão Tô nhưng không thể phản lại ta. Còn Đàm Mộc... Phụ hoàng từng nói trẫm có thể tin tưởng ông ta."

Hấn rúc đầu vào hõm cổ ta, thì thầm thật khẽ:

"Kẻ khác đều muốn hại ta, chỉ có Bánh Bao của ta là tốt nhất. Chỉ có Bánh Bao của ta mới dám liều mạng vì ta như thế. Nàng nói xem, ta phải làm thế nào mới đền đáp được nàng đây?"

Hơi thở của hấn làm ta hơi ngột. Ta rụt cổ, cười nói:

"Thiếp chẳng cần gì cả."

Hoàng Đế càng cố rúc mặt vào cổ ta:

"Đừng ngại, A Tiểu của nàng có rất nhiều tiền, chỉ cần là thứ nàng thích, ta đều có thể cho nàng cả. Vàng ngọc, hay là minh châu, san hô ba thước, nhân sâm ngàn năm..."

Ta bị ngột mãi, cuối cùng cũng không nhịn nổi phải cười thành tiếng:

"Thiếp đã có Hoàng Thượng nuôi rồi, lấy những thứ đó về để làm gì chứ, chỉ tổ chật nhà thôi..."

Những thứ Hoàng Đế cho không thể bán được, không tùy tiện ban lại cho kẻ khác được. Dùng thì cũng chẳng có việc gì để dùng, lẽ nào mỗi ngày đều đem ra ngắm? Quá tốn thời gian. Mà bảo quản không cẩn thận dễ bị hỏng thì còn phải tội. "Chỉ tổ chặt nhà" là kết luận chính xác nhất.

Hoàng Đế thôi không đùa nữa, hần nằm nghiêng người lại, một tay đỡ đầu, một tay vỗ nhẹ lên bụng ta bốn nhịp:

"Một chức Quý phi, một tiểu hoàng tử, một tiểu công chúa, một kiếp bình an."

Ta nhú mày:

"Hoàng Thượng nói gì thế?"

Hoàng Đế mỉm cười:

"Bốn thứ này xem như nàng tạm cho ta nợ. Sau này ta nhất định trả đủ cho nàng."

Hiếm khi Hoàng Đế mới nói chuyện nghiêm túc như vậy. Trong lòng ta như có thứ gì đó ấm áp ngọt ngào tan chảy, ép cho nước mắt dâng lên khóe mi cay cay. Ta không biết hần sẽ nhớ được lời hứa này bao lâu, cũng biết mình chẳng nên trông đợi gì nhiều. Nhưng chỉ ít trong thời khắc này, ta muốn tin rằng hần đang nói thật lòng.

"Thiếp chỉ cần Hoàng Thượng thôi."

Ta xoay người ôm lấy Hoàng Đế, nuốt những giọt nước mắt nóng hổi vào lại trong lòng.

Hoàng Đế lặng yên một thoáng, ta cứ ngỡ hần đã ngủ thiếp đi rồi thì bất ngờ lại nghe tiếng hần khe khẽ bên tai:

"Có chuyện này, có lẽ ta phải để nàng chịu thiệt thòi một chút."

Ta dòng tai lên, ngờ vực hỏi lại:

"Chuyện gì thế ạ?"

Giọng Hoàng Đế càng lúc càng nhỏ lại:

"Là chuyện của Tô Nhục... Sau khi hồi cung, ta muốn để nàng ấy ở chỗ nàng."

Nghe xong câu này, ta chỉ muốn nhảy dựng lên bóp cổ Hoàng Đế nhưng vẫn phải cố gắng kiềm chế mà thăm dò tiếp:

"Vì sao phải ở chỗ thiếp?"

"Ta đã gặp nàng ấy mấy lần. Tính tình nàng ấy có chút đặc biệt..."

"Nói vậy, lần trước Phong Tiệp dư đến chỗ thiếp cũng là ý của Hoàng Thượng sao?"

"Phải."

Nói thực lòng, chưa bao giờ ta muốn bóp chết Hoàng Đế như lúc này. Hần coi Cẩm Tước cung là chỗ nào chứ? Cứ có kẻ nào kì quái liền tìm cách đẩy đến chỗ ta? Nhà ta cũng đâu phải phường tạp kĩ mãi mãi vớ?!

Ta cắn răng, cố kiềm chế mong muốn bóp cổ Hoàng Đế đang sục sôi trong lòng, hạ giọng cho thật mềm mỏng:

"Hoàng Thượng, thiếp không độ lượng như người nghĩ đâu."

Khi nói câu này, ý của ta là: Đừng có đẩy hết đám người quái đản đó đến chỗ ta, một mình ta sống cũng đủ vất vả rồi. Thêm một đám người tới phá phách, ta mà nổi điên lên thì bất luận là kim chi ngọc điệp nhà nào cũng không được yên thân đâu.

Vậy mà Hoàng Đế nghe thế nào lại thành một câu ghen tuông trách móc. Hần vuốt ve tóc ta, cười lên khoái chí:

"Có thể nhìn thấy nàng đồ kị như vậy đúng là hiếm có."

Đoạn, lại tiếp tục đổ dành:

"Phong tộc quan trọng với ta như thế nào, nàng cũng biết rõ rồi. Còn Tô Nhục... Sau này, ta cần Tô Ngự sử cùng ta làm một việc lớn. Nhưng địa vị của ông ta lúc này chưa đủ vững chắc."

Vậy nên mới cần con gái ông ta trở thành sủng phi, như thế chẳng những thăng quan tiến chức dễ dàng mà còn lôi kéo được không ít trợ thủ.

Ta thờ dài thườn thọt:

"Những việc này Hoàng Thượng nói với thiếp làm chi? Hậu cung này là của người, muốn để ai ở đâu cũng có hề gì."

Hoàng Đế cúi đầu, hất tóc mái ta ra phía sau, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên vàng trán ta:

"Ta không muốn trong lòng nàng có bất kì khúc mắc gì cả. Ta biết, Phong Thê Minh đã khiến nàng chịu nhiều vất vả, nhưng nhìn lại cả Hậu cung này cũng chỉ mình nàng mới có thể bao dung cho nàng ấy như thế. Lần này, xem như ta nhờ vả nàng, xin nàng đối với Tô Nhượng cũng như đối với Phong Thê Minh. Ta chỉ cần một năm thôi."

Một năm? Một năm này hán muốn toan tính việc gì, ta chẳng muốn nghĩ đến nữa. Hán làm vua một nước, có rất nhiều việc phải tính toán, nữ tử như ta có muốn hiểu cũng không hiểu hết được. Thôi thì đã sống trong Hậu cung của hán, ăn bổng lộc hán ban đành phải nghe theo lời hán vậy.

Ta khép hờ mí mắt, tặc lưỡi đáp:

"Phong Tiệp dư rất hiểu chuyện, tính cách của nàng không hợp với Hậu cung nhưng nàng ấy không phải người xấu. Còn Tô Nhượng, thiếp không biết nàng ấy như thế nào. Nhưng Hoàng Thượng đã nói vậy, thiếp sẽ cố gắng lưu tâm."

Ta đã hứa sẽ lưu tâm, nhưng lưu tâm được đến đâu cũng còn phải xem Tô Nhượng kia rốt cuộc là người như thế nào đã.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 58 (2)

Mấy ngày này Lý Thọ vì tra xét vụ án hạ độc Hoàng Đế mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đến nỗi hai cái má vốn béo phệ hóp cả lại.

"Người trong đoàn tùy giá, nô tài đều tra đến cả ba đời rồi, bọn họ đều sạch sẽ cả. Nguồn được liệu mấy trăm vị thuốc mang theo Đàm đại nhân cũng đã kiểm kê càng, tuyệt không có sai sót. Nô tài thực tình nghĩ không ra nữa."

Lý Thọ than thở xong, mặt méo như muốn khóc đến nơi.

Chuyện này ta đã nghĩ mấy tháng nay rồi mà vẫn nghĩ không thông, khó trách hán quanh quẩn mấy ngày vẫn chẳng lần ra được chút manh mối nào.

Ta nâng chén trà trên bàn lên miệng nhấp một ngụm, ngáp ngừng nói:

"Kẻ có thể đầu độc Hoàng Đế trước mũi một đoàn Ngự y như thế đương nhiên không sử dụng phương pháp thông thường. Nếu cứ nghĩ theo cách thông thường tất không thể giải được bài toán khó này..."

Lý Thọ lắc đầu:

"Nghĩ ngang nghĩ dọc nô tài đều nghĩ cả rồi. Nhưng ngay cả cách hung thủ hạ độc như thế nào cũng không tra được, thật sự vô phương truy tìm kẻ chủ mưu."

Lý Thọ than xong, liền đem quá trình chuẩn bị thuốc của Hoàng Đế kể lại lần nữa. Mọi công đoạn chế thuốc đều do Đàm Mộc tự tay làm, tự thay thử độc bằng kim bạc, sau lại cho thêm một nhóm thái giám uống thử rồi mới rót vào chén cho Lý Thọ mang đi. Vất óc nghĩ thế nào cũng không ra độc được thêm vào như thế nào.

Ngón tay ta vô thức lần theo phần viền sứ mỏng trên miệng chén trà, đầu óc lơ mơ lần theo từ lời của Lý Thọ. Cách nghĩ thông thường nhất là đem độc bỏ vào trong thuốc, nhưng nếu độc không nằm trong thuốc mà nằm trong thứ khác thì sao?

Ta ngẩng đầu nhìn Lý Thọ

"Ấm nấu thuốc, chén đựng thuốc thì sao? Công công có kiểm tra qua chưa?"

Lý Thọ rầu rĩ đáp:

"Đều xem xét cả rồi ạ. Cái nào cũng sạch sẽ. Và lại không cần tra cũng biết, sau khi rót thuốc vào chén, Đàm đại nhân vẫn dùng kim bạc thử lại một lần rồi mới để nô tài mang đi. Nếu thoa độc vào chén đựng thuốc thì vẫn bị phát hiện. Còn nếu thoa lên miệng chén, ai mà biết được Đàm đại nhân sẽ dùng chén nào cho đám nô tài thử thuốc, chén nào mang đi dâng Hoàng Thượng, ngộ nhỡ nhằm vào chén cho đám nô tài uống thử thì lộ tẩy ngay."

Nghe Lý Thọ nói vậy, ta không khỏi thất vọng, hai vai rũ cả xuống. Suy cho cùng, trước giờ ta sống trong Hậu cung phần lớn dựa vào thận trọng và đa nghi nhiều hơn trí tuệ. Kẻ lọc lõi như Lý Thọ đã nghĩ không ra, ta càng không có đôi sách. Nhìn lại, bộ dạng Lý Thọ trông còn thảm thương hơn. Hắn đến cầu cứu ta, mà ta lại chẳng giúp ích được gì, lòng chột sinh ra áy náy, bèn nói:

"Thời thế này, Lý công công đem danh sách những người có khả năng tiếp cận nguồn dược liệu hoặc ẩm chén nấu thuốc cùng với ghi chép về thân thể của bọn họ đến đây cho ta. Ta biết công công đã tra cả rồi nhưng dầu sao cần tắc vô ưu, ta sẽ giúp công công xem thật kĩ càng lần nữa, có được không?"

Lý Thọ ừ rừ gật đầu, trong chớp mắt đã mang đến đặt trước mặt ta hai quyển sổ dày độ một đốt ngón tay. Ta lật sơ qua liền thấy bên trong ghi chép đầy đủ tên tuổi, quê quán, nhân thân và thậm chí cả các mối liên hệ thân giao trong cung của cả Ngự y lẫn cung nữ, thái giám rửa chén, quét dọn không thiếu điểm nào. Thiết nghĩ cả một cung nữ nhỏ nhỏ hay qua lại với ai mà Lý Thọ còn biết tường tận thế này, hẳn là ngày nào ta đi qua chỗ Hoàng Hậu chơi bao lâu, lén ăn của Văn Anh bao nhiêu cái bánh hẩn cũng rõ cả.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, đợi Lý Thọ đi rồi mới sai Ngọc Nga mang giấy mực đến. Hai quyển sổ này, quyển dày hơn chép lại những người thường hầu Hoàng Đế trong cung, quyển mỏng chép những người được đi theo đoàn tùy giá lần này. Ta cẩn thận đối chiếu hai bên, ghi nhận những cái tên trùng lặp giữa hai bảng danh sách. Thuốc của Hoàng Đế bị hạ độc từ ở trong cung, đến đây vẫn có độc, như vậy chắc chắn kẻ trực tiếp ra tay phải nằm trong những cái tên trùng lặp này. Đoàn Ngự y có mười người, cung nữ và thái giám chạy việc cũng có đến mười người nữa. Ba mươi lăm người thực sự quá nhiều.

Một mối day trán một lúc, ta chợt nhớ ra theo phán đoán của Lâm Giang thì Hoàng Đế trúng độc bốn đến năm năm rồi, thời gian có thể xê xích nhưng như vậy vẫn loại được những người mới được bổ nhiệm dưới hai năm. Ta nâng bút lướt qua từng cái tên một: Mười Ngự Y đều là người thâm niên làm việc từ thời Tiên Đế, không thể loại trừ được ai. Hầu hạ ở Ngự tiền cần nhiều kinh nghiệm nên hầu hết đám cung nữ, thái giám đều là người có tuổi. Xem tới xem lui cũng chỉ loại được chừng ba cung nữ và hai thái giám mới đến. Ba mươi người vẫn rất nhiều. Làm sao tiếp tục thu hẹp lại đây?

Những cái tên này ta đã đọc đi đọc lại cả buổi, càng đọc đầu càng nhức. Hết thấy Ngự y trong đoàn đều có thân thế rõ ràng, không ai là không xuất thân từ danh gia vọng tộc mấy đời. Nếu tham gia mưu hại Thiên tử mà bại lộ, chẳng những phải lãnh án tru di cửu tộc mà ô danh ngàn đời sau cũng không rửa nổi. Trên đời có tồn tại thứ lợi ích lớn đến mức người ta chấp nhận đánh liều thanh danh cùng với sinh mạng chín đời gia tộc hay sao? Hoặc là bị uy hiếp chẳng? Ta nghĩ không ra. Đã nhúng tay vào loại tội này, dù thành hay bại cũng sẽ nắm chắc cái chết.

Ta lại cúi đầu nhìn qua danh sách, trầm nghĩ hẳn có thể loại đi những người không còn phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội. Gạch thêm được hai cái tên nữa, nhưng vẫn chẳng đi tới đâu.

Ta thờ dãi, quyết định đọc lại bản ghi chép về hai mươi tám người này lần cuối.

Lần này cũng chỉ là cố vớt vát trong tuyệt vọng, áy thế mà lại nhìn ra một điểm đáng ngờ. Trong những thái giám lo việc lau rửa ẩm chén có một người chân trái bị tật.

Thánh giá xuất cung là điều hệ trọng, mọi thứ liên quan đến đoàn tùy giá đều phải hoàn hảo không được có bất cứ tí vết nào. Ngự tiền cũng phải lựa ra những người thật khỏe mạnh, nhanh nhẹn. Miên Như và Miên Duyệt là hai trong số ít những cung nữ Ngự tiền được Hoàng Đế vừa ý nhất nhưng cũng vì sức khỏe hơi yếu, không ngồi xe ngựa đường xa được nên vẫn bị bỏ lại Hoàng cung. Ngay cả Ngọc Nga là cung nữ thân cận của ta mà còn bị tra lên tra xuống, vì cánh tay từng bị rắn cắn cử động không tiện mà nàng cũng suýt bị bỏ lại. Nếu không phải vì ta lấy địa vị ra cam đoan rằng nàng rất được việc, tuyệt sẽ không làm chậm trễ chuyện gì thì Ngọc Nga đã chẳng theo được đến đây. Khất khe như thế mà lại để một thái giám thọt chân lọt vào đoàn tùy giá chẳng phải là kì lạ lắm ư?

Đây là hoài nghi của riêng ta, rất có khả năng chỉ là chuyện tình cờ. Nhưng cho dù chỉ là bọt nước ta cũng phải bắt lấy, bèn đứng phắt dậy ôm sổ sách định chạy đi tìm Lý Thọ. Vừa hay khi ta ra đến cửa thì gặp Lý Thọ mặt mũi phờ phạc đang đỡ Hoàng Đế hăm hăm tiến vào.

Hoàng Đế nhìn ta một lượt từ đầu đến chân, cau mày hỏi:

"Nàng đi đâu mà vội vã thế?"

Ta vừa tìm được manh mối, vui đến mức quên cả phép tắc, kéo tay Hoàng Đế vào trong:

"Ban nãy thiếp xem lại những ghi chép của Lý công công đưa đến, mới phát hiện có chỗ kì lạ nên đang định đi tìm Lý công công hỏi cho rõ."

Ta vừa nói, vừa lật sổ đến trang ghi chép về tên thái giám thọt chân kia, chỉ cho Lý Thọ:

"Đây, công công nhìn xem, sao trong đoàn tùy giá lại có người bị tật thế này?"

Lý Thọ nheo nheo đôi mắt bằng hai hạt đậu đọc chữ xong, liền hốt hoảng kêu lên:

"Ừ nhỉ?! Sao lúc trước nô tài lại không để ý chỗ này nhỉ?!"

Hoàng Đế hơi nhướn mày, liếc nhìn Lý Thọ:

"Mắt ngươi dạo này kém đi rồi nhỉ? Bình thường đếm ngân phiếu vẫn chuẩn lắm mà?"

Lý Thọ sợ rúm người, chẳng dám phân bua, nhanh như chớp đã quỳ xuống lạy đến mấy chục cái:

"Nô tài đáng tội! Là nô tài cầu thả! Hoàng Thượng khai ân!"

Việc nên làm bây giờ là đi tra tên thái giám nọ, muốn xét tội Lý Thọ thì để khi khác cũng được. Ta nghĩ đến đại sự, bèn lên tiếng nói đỡ cho Lý Thọ:

"Hoàng Thượng minh xét, đây chỉ là một chi tiết rất nhỏ trong hàng chục chi tiết mô tả ngoại hình của các cung nhân, Lý công công lúc trước chỉ tập trung tra xét xuất thân họ hàng, giao thiệp thân sơ của bọn họ nên không để ý đến cũng dễ hiểu. Thân thiếp cũng phải đọc đến mấy lần mới nhìn thấy. Thực ra cũng chưa chắc có liên hệ gì hay không, nhưng vẫn nên sớm điều tra một chút, có phải không ạ?"

Lý Thọ được ta nói đỡ, lập tức hòa vào:

"Xin Hoàng Thượng cho nô tài lập công chuộc tội! Nô tài xin đi tra xét tên thái giám này ngay!"

Hoàng Đế vẫn còn bức mình nhưng cũng chẳng trách gì thêm, chỉ phẩy tay một cái:

"Làm gọn gàng, đừng đánh rần động cỏ."

Lý Thọ nghe xong mừng hóm, tức tốc chạy đi ngay.

Chỉ còn lại hai người, ta mới nhắc ấm trà lên rót cho Hoàng Đế một chén. Lòng ta hồi hộp, mà lòng hần có lẽ cũng chẳng được yên. Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau, chậm rãi uống trà chờ thời gian trôi đi.

Độ chừng nửa canh giờ sau, từ đằng xa vọng đến tiếng bước chân bình bịch của Lý Thọ. Thân hình to béo của hần chạy như bay về phía chúng ta, khi vào phòng còn bị vấp bậc cửa, lăn tròn một vòng vừa vịn đến trước mặt Hoàng Đế. Y phục của hần vì chạy tới chạy lui mà xộc xệch nhăn nhoe, mồ hôi đỏ ròng ròng, tóc tai cũng dựng hết cả lên nhưng trên mặt lại là một nụ cười toe toét:

"Khỏi bẩm Hoàng Thượng, đã tìm được hung thủ hạ độc!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 59 (1)

Gã thái giám thọt chân đáng ngờ kia tên gọi Tiểu Vạn Từ. Hần hầu hạ ở trong cung đã gần chục năm, những năm gần đây chuyên lo việc bảo quản ẩm chén nấu thuốc của Hoàng Đế. Lý Thọ tra ra mới biết, lần xuất cung này Tiểu Vạn Từ có tật ở chân, vốn dĩ không được đi theo nhưng trong đoàn có người đột ngột bị ốm ngay hôm xuất hành. Người dưới cho là chuyện nhỏ, không bẩm báo với Lý Thọ mà tự ý chọn một người có kinh nghiệm thay vào. Người được chọn ấy không ai khác ngoài Tiểu Vạn Từ.

Chuyện này vừa nghe đã thấy có mùi mờ ám. Lý Thọ một mặt dẫn Cẩm y vệ đến được phòng bắt Tiểu Vạn Từ, một mặt phân phó người lật tung phòng ở của Tiểu Vạn Từ lên, quyết tìm cho được chứng cứ. Bắt người chẳng phải việc quá khó khăn, nhưng chứng cứ thì đúng là phải lật từng viên gạch lát phòng lên mới tìm được. Người của Lý Thọ tìm thấy hai lọ sứ nhỏ dưới hai viên gạch riêng biệt ở hai góc phòng, liền mang đến cho Đàm Mộc kiểm nghiệm. Còn Lý Thọ nghe tin này quá đổi vui mừng, đem Tiểu Vạn Từ giao cho Cẩm y vệ trông coi rồi tự mình vừa lăn vừa chạy đến báo tin cho Hoàng Đế.

Đàm Mộc có sở trường là nghiên cứu được lí, hai lọ thuốc kia chẳng làm khó được ông ta. Chưa đầy nửa canh giờ, Đàm Mộc đã mang kết quả đến: một lọ là độc Cát Đằng, lọ còn lại là một loại nhựa cây, có thể là thuốc dẫn.

Hung thủ đã bắt được, chứng cứ cũng đầy đủ. Chỉ tiếc trên đời xưa nay nào có chuyện dễ dàng như thế?

Đối với đầu mối quan trọng như Tiểu Vạn Từ, Lý Thọ vạn phần thận trọng. Ngay sau khi bắt được Tiểu Vạn Từ, Lý Thọ lập tức ép hần uống một loại thuốc Nội thị giám đặc chế để tra khảo cung nhân phạm tội. Thứ thuốc này uống vào sẽ làm toàn thân mềm nhũn không còn sức kháng cự, chỉ có thể nằm một chỗ thều thào, ngay cả sức lực để cắn lưỡi tự vẫn cũng không có. Vì tâm quan trọng của Tiểu Vạn Từ, Lý Thọ chưa dám dụng hình mà chỉ tấn công bằng lời lẽ, vừa dụ dỗ vừa đe dọa. Miệng lưỡi Lý Thọ không tầm thường, trải qua ba ngày, Tiểu Vạn Từ đã bắt đầu lung lay. Thế nhưng khi hần vừa mở miệng định khai ra thì lại hộc máu mà chết. Đầu mối duy nhất thế là đã chẳng còn.

Hoàng Đế vì việc này mà nóng giận vô cùng.

"Người quản Nội thị giám như thế nào mà để lọt một kẻ như thế vào đoàn tùy giá? Chỉ có một tên tội nhân cũng không giữ nổi, trẫm nuôi người để làm cái gì?"

Con giận của Hoàng Đế như lửa cháy trên đồng cỏ khô, càng lúc càng dữ dội. Hắn mắng xong, tiện tay ném luôn ấm trà trên bàn về phía Lý Thọ. Ấm trà chạm đất vỡ tung tóe ngay sát chỗ Lý Thọ đang quỳ làm thân hình to béo của hắn run bắn lên nhưng chẳng dám né tránh, chỉ có thể khóc lóc dập đầu lạy:

"Nô tài vô năng, xin Hoàng Thượng trị tội!"

Lý Thọ là một trong số ít những người Hoàng Đế có thể dùng, trị tội hắn rồi lấy ai làm việc đây? Hoàng Đế mắng một hồi thấm mệt, bèn phẩy tay áo bỏ đi, để lại Lý Thọ lấm lem nước mắt nước mũi đầy mặt. Hắn ngược nhìn ta, mếu máo:

"Nô tài thực sự không ngờ tới... Đã bố trí ba lớp Cẩm y vệ canh giữ ở đó mà vẫn để cho bọn chúng lọt vào giết người diệt khẩu. Bọn phản nghịch còn đây mà manh mối lại mất rồi..."

Ta và Lý Thọ trải qua lần này xem như hoạn nạn có nhau, tắt thành bằng hữu. Thêm vào việc ta từng nói đỡ cho hắn, lại giúp hắn tìm được Tiểu Vạn Từ, Lý Thọ đã tỏ ra cởi mở với ta hơn. Hắn không dám bảo chữa trước mặt Hoàng Đế, chỉ có thể phân trần với ta:

"Tiểu Vạn Từ chỉ có một cha già và một tiểu đệ bị bệnh ngớ ngẩn. Nô tài tra được hắn từ khi vào cung hầu hạ, tháng nào ít nhiều gì cũng nhặn ăn nhặn mặc gửi bạc về nhà... Nô tài đem họ ra trao đổi với hắn, vốn sắp lấy được khẩu cung rồi, ai ngờ hắn lại học máu chết ngay trước mặt nô tài... Nô tài thực không còn mặt mũi nào..."

Ta là kẻ chẳng có quyền hạn gì, chỉ biết đỡ Lý Thọ đứng dậy, an ủi:

"Dù sao cũng tìm ra được độc dược, như thế đối với việc chữa trị cho Hoàng Thượng rất có lợi. Tiểu Vạn Từ chết rồi, thế thì ta từ từ tra những mối quan hệ của hắn. Cũng chưa hẳn là mất hết manh mối đâu. Còn người nhà hắn..."

Nhắc tới người nhà, ta đột nhiên ngộ ra một điều: Tiểu Vạn Từ một hoạn quan không thể có con cái, cho dù muốn cầu tài lộc cũng không cần phải dấn thân vào con đường chết như thế. Những tay vào việc này chỉ e cũng vì cha già và tiểu đệ ở quê nhà.

Ta nói với Lý Thọ:

"Người nhà của Tiểu Vạn Từ, công công vẫn nên để mắt đến bọn họ một chút thì hơn."

Đầu óc của Lý Thọ rất nhanh nhạy, tức thì hiểu được:

"Phải rồi. Tiểu Vạn Từ chết, nhất định sẽ có kẻ đến nhà hắn thu dọn đại cục. Bất luận là đến bù đắp hay đến nhô cò tận gốc, chỉ cần lần theo kẻ này ắt sẽ tới được chỗ chủ mưu."

Lý Thọ nghĩ thông, đắc ý cười lớn mấy tiếng rồi hối hả bỏ đi sắp xếp Cẩm y vệ đến nhà Tiểu Vạn Từ mai phục.

Lý Thọ đi được một lúc thì đến giờ Hoàng Đế phải châm cứu. Vừa nhìn thấy Đàm Mộc cùng mấy Ngự y khác khệ nệ ôm thùng thuốc đi tới, ta liền biết điều chào hỏi một câu rồi rời đi ngay.

Vì Hoàng Đế trúng độc đã lâu, chất độc tích tụ trong người khá nhiều, thành ra ngoài việc uống thuốc giải độc còn phải tiến hành châm cứu để ép độc ra ngoài thật nhanh. Độc Cát Đằng trong người Hoàng Đế sắp chuyển sang giai đoạn mới. Nếu chần chừ e không cứu kịp nữa.

Châm cứu ép độc nói thì nhẹ nhàng nhưng thực chất đau đớn vô cùng. Lần trước trúng phải một mũi tên độc của Hảo Nương, ta cũng phải ném qua mấy lần châm cứu như vậy. Một kẻ đã sớm chai lì với đòn roi từ nhỏ như ta mà lúc châm cứu vẫn còn phải ứa nước mắt, nói gì tới Hoàng Đế vốn yếu ớt...

Hoàng Đế nhất định là không muốn ta nhìn thấy cảnh tượng khó coi của hắn, cho nên mỗi lúc phải châm cứu đều sẽ đuổi ta đi sang chơi với Huyền Thái phi. Ta biết tâm tính hắn cao ngạo, sợ mất thể diện nên cũng không phản bác gì.

Ta và Huyền Thái phi mới quen biết nhau, thật ra không có nhiều chuyện để nói. Chủ yếu chỉ là Huyền Thái phi mang hết thức ăn ngon ra mời ta, còn ta thì cố gắng ăn sạch sẽ rồi ra về thôi. Cứ đến làm phiền bà mãi cũng ngại, hôm nay ta quyết định chỉ đi dạo loanh quanh một vòng hành cung. Dù sao sau lần đó, Hoàng Đế đã cho thêm Cẩm y vệ đến trông coi nơi ở của Hạ Thái tần. Thiết nghĩ bà ấy cũng không có thân thù phi phạm đến mức đánh bại được cả Cẩm y vệ để chạy ra ngoài. Thế nên, ta rất yên tâm cùng Ngọc Nga và Thái Hương đi dạo.

Thời tiết mát mẻ, ta ngồi trên một chiếc liễn nhỏ hai người khiêng, Thái Hương và Ngọc Nga mỗi người đi một bên. Cứ qua mỗi cung điện, Thái Hương lại kể cho chúng ta nghe những chuyện xưa liên quan đến nơi đó. Ngọc Nga thỉnh thoảng hỏi thêm, Thái Hương đều nhiệt tình giải thích. Hành cung Thanh An bố trí giản dị, cảnh sắc mộc mạc yên bình khiến lòng người cũng thư thái phần nào.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện quên cả thời gian, mãi đến khi thấy mặt trời đã chói chang trên đầu mới nhớ chuyện quay về. Thế nhưng vừa quay liễn lại thì chợt nghe một giọng nói yếu điệu khe khẽ vang lên:

"Dân nữ bái kiến Hòa phi nương nương."

Ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra là kẻ mà ta không muốn gặp nhất.

Ta thờ dãi trong lòng, mặt theo thói quen tự động treo lên một nụ cười tươi tắn:

"Tô tiểu thư đây à? Không cần đa lễ như thế, mau đứng lên!"

Tô Nhực bèn lên bước đến trước mặt ta, rụt rè nói:

"Tô Nhực nghe danh nương nương đã lâu, nay mới có dịp diện kiến, thực là vinh hạnh..."

Tô Nhực quả là một tiểu mỹ nhân. Dáng vẻ nàng vừa tao nhã, vừa dịu dàng. Nhất là đôi mắt bồ câu ướt át lúc nào cũng như đọng đầy tình cảm, khiến cho người ta nhìn vào mà rung động không thôi. So với những giai nhân khuynh quốc khuynh thành trong cung như Hoàng Hậu, Liễu Yển Yển, Phong Thái Minh thì còn thua rất xa, thậm chí chưa chắc sánh nổi với Quỳnh Từ Yên hay Tiệp Tuyết. Chỉ là, năm nay nàng vừa tròn mười sáu, đương là độ tuổi đẹp đẽ nhất trong đời, chưa từng trải qua mưa nắng gió tanh như đám nữ nhân trong Hậu cung bọn ta nên trong vẻ đẹp lại có thêm mấy phần trong trẻo. Đối diện với một đóa hoa vừa nở rộ rực trần nhựt sống như thế, một nữ tử sắp bước qua tuổi hai mươi mốt như ta không thể không cảm thấy chua xót. Mà sự chua xót ấy lại làm ta giết mình. Không biết từ bao giờ ta lại đi đổ kị với diện mạo của một nữ nhân khác? Con người của ta trước nay đâu hề để tâm chuyện này?

Ta lắc đầu xua đi những suy nghĩ kì quái kia, phát tay ra hiệu cho thái giám khiêng liễn hạ xuống đất, cười nói:

"Bản cung cũng thường nghe Hoàng Thượng nhắc tới Tô tiểu thư. Cứ định mời tiểu thư đến cung thưởng trà, trò chuyện nhưng sức khỏe không tốt nên lần nữa thôi. Tiểu thư đừng trách bản cung đây."

Nghe Ngọc Nga nói, Tô Nhực có cầu kiến ta mấy lần nhưng ta đều từ chối không gặp. Nghĩ bụng, ta và Hoàng Đế ở cùng một chỗ, cầu kiến ta hẳn cũng chỉ là kiếm cớ đến Khai Dương điện chờ gặp mặt Hoàng Đế thôi. Anh hùng với thuyền quyền à? Ta cứ không tác hợp đây.

Đặng nào thì Hoàng Đế cũng thu nhận nàng ta rồi. Vào cung sớm muộn cũng sẽ nhận được ân sủng. Có cái gì mà phải nôn nóng? Ở trước mặt ta mà cũng làm ra vẻ yếu điệu nương này, không biết trước mặt Hoàng Đế còn động lòng người đến mức nào.

Tô Nhực không ngờ lại lấy lời khách sáo của ta mà xem là thật. Nàng ta đỏ mặt, bối rối mẩn mê tà áo, chẳng dám ngẩng đầu:

"Hoàng Thượng có nhắc tới tiểu nữ sao?"

Về thơ ngây này khiến cả Ngọc Nga lẫn Thái Hương đều phải đen mặt. Ta cứng họng mất một lúc mới lấy lại được bình tĩnh, nuốt nước bọt đáp một cách cứng ngắt:

"Tiểu thư dung mạo như hoa, lại dịu dàng hiền thực... Cả bản cung đây còn phải thương mến hưởng hồ gì Hoàng Thượng..."

Ta chưa kịp nói dứt câu, Tô Nhực đã ngược đôi mắt ướt át của mình lên, nhìn ta đầy cảm kích:

"Được nương nương và Hoàng Thượng yêu thương là phúc phận của tiểu nữ. Sau này, tiểu nữ nhất định cố hết sức mình để đền đáp tình cảm này."

Đến đây thì ta chẳng biết nói gì nữa. Tô Nhực ấy thế mà lại chẳng hề đếm xỉa đến sự im lặng cùng nét mặt kì quái của ta. Nàng tha thiết nói:

"Tiểu nữ may mắn nhận được sự ưu ái của Hoàng Thượng, trong lòng mừng vui không ngớt nhưng vẫn cứ trăn trở... sợ nương nương vì điều này mà phạt ý... Nay mới biết nương nương cũng yêu thương tiểu nữ, tiểu nữ như trút được gánh nặng trong lòng. Tô Nhực một lòng ái mộ Hoàng Thượng, chỉ mong được hầu hạ bên người là đã mãn nguyện lắm rồi, không dám ước vọng gì hơn."

Tô Nhực khẩn khoản nói xong, lại quỳ xuống ngay ngắn lạy ta ba cái rồi mới cáo lui.

Ta trước sau đều không tin nổi vào mắt mình, nhìn chẳng đặng phải quay sang hỏi Ngọc Nga:

"Cái quái gì thế?"

Ngọc Nga mặt đen sì, lẳng lặng giơ hai tay đầu hàng.

Ta hít sâu một hơi, nghiêng răng nói:

"Về Khai Dương điện."

Phải, ta nhất định phải về hỏi Hoàng Đế cho ra lẽ. Hắn làm thế nào lại ném cho ta một nữ tử đầu óc bất thường như thế này?! Nếu nàng ta giả vờ thì không nói làm gì. Nhưng nhực bằng quả thực thơ ngây ngốc nghếch như thế, Hậu cung lang sói rình rập mọi nơi, ta làm sao lo nổi cho nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương 59 (2)

Ta bức bối trở về Khai Dương điện, liền phát giác trong điện còn có kẻ bức bối hơn ta.

Hoàng Đế chăm chú xem không hiểu sao không chịu nằm nghỉ mà lại ra ngồi lù lù một đống. Vừa nhìn thấy ta về, hắn đã cất tiếng giận dữ:

"Mấy lão già này, lúc trăm cần hỏi ý kiến bọn hán thì ai cũng nghe ngễng, lúc không cần thì tai lại thính như vậy!"

Lần này Hoàng Đế xuất cung ngoài mặt là đi thỉnh tiên tử gì đó nhưng thực chất là xử lý việc riêng. Việc riêng của hắn là gì, ta không dám hỏi cũng không mấy để tâm. Chỉ biết việc này nhất định hệ trọng, bằng không hắn đã chẳng phải mạo hiểm tự mình đến nơi này. Hảo Nương bày trò hành thích vô tình đã phá hỏng việc lớn của Hoàng Đế. Xảy ra án hành thích, bất luận thế nào cũng phải lập tức hồi cung để đảm bảo an toàn. Việc hệ trọng như vậy, chưa làm xong tất không thể trở về. Vì vậy, Hoàng Đế đã bùng bít hoàn toàn thông tin, không để chuyện này lọt về kinh thành. Thật không ngờ, chỉ ba ngày sau khi Tiểu Vạn Tử bại lộ, tin Hoàng Đế gặp thích khách chẳng biết bằng cách nào đã đến tai đám quan lại trong triều. Bọn họ lập tức đem việc này cấp báo với Thái Hậu. Thái Hậu cả sợ, đã ra khẩu dụ mời Hoàng Đế lập tức hồi kinh. Hoàng Đế có muốn ở lại cũng không được nữa.

Ta nghe Hoàng Đế nói xong, không khỏi giật mình:

"Tiểu Vạn Tử bị hạ độc, bây giờ lại đến việc này. Bọn phản nghịch không những có liên hệ mật thiết với kinh thành mà có lẽ còn đang ở rất gần Hoàng Thượng."

Hoàng Đế gật đầu, sắc mặt tối sầm:

"Nhưng lại không có cách nào biết được thân phận kẻ này nữa."

Nói đoạn lại ho sặc sụa.

Ngay từ lúc phát giác chuyện Hoàng Đế bị hạ độc, Đàm Mộc liền tức tốc nghiên cứu điều chế thuốc giải. Thân thể Hoàng Đế vốn đã không được khỏe mạnh như người thường, thuốc nào cũng có mấy phần hại. Mấy ngày nay uống loại thuốc mới thân thể chưa quen lại còn phải chăm cứu đau đớn, sức khỏe của hắn suy nhược thấy rõ.

Ta thấy thế, liền đỡ hắn đến giường nghỉ, nhẹ nhàng xoa lên ngực hắn:

"Việc quan trọng nhất vẫn là chữa trị cho Hoàng Thượng trước. Mỗi lúc một việc. Hoàng Thượng khỏe rồi, chúng ta sẽ điều tra tiếp, không có gì phải vội cả. Âm mưu lớn nhường này bại lộ, chúng tạm thời chưa dám manh động đâu."

Hoàng Đế nằm xuống giường rồi, tay vẫn nắm chặt tay ta không chịu buông. Ánh mắt hắn lúc này thật thâm lương biết bao, làm cho mọi sự bức dọc trong lòng ta ban này thoáng chốc đều tan biến.

"Nguyệt nhi, nàng nói xem... Nếu trăm không thể khỏe lại nữa..."

Ta hoảng hốt đưa tay còn lại chặn ngang môi hắn:

"Hoàng Thượng nói gì vậy? Chẳng phải người nói Đàm đại nhân y thuật rất giỏi sao? Ông ấy nói chữa được thì nhất định chữa được."

Hoàng Đế mỉm cười yếu ớt. Hắn lắc đầu, cầm tay ta đặt lên ngực hắn:

"Lão Đàm chẳng lẽ lại dám nói với trăm hết thuốc chữa rồi? Sức khỏe của trăm, trăm là người rõ nhất. Chưa bao giờ trăm cảm thấy mệt mỏi như thế này... Trăm là thiên tử, nhưng không hiểu sao làm việc gì cũng khó khăn quá. Dường như luôn có những thế lực rất mạnh muốn đè bẹp trăm. Có nhiều lúc trăm rất giận phụ hoàng. So với các hoàng huynh, trăm là người nhỏ tuổi nhất. Trăm không tài giỏi như các hoàng huynh, sức khỏe cũng kém. Sao phụ hoàng lại lập trăm làm thái tử? Nếu người không lập trăm làm thái tử, tam hoàng huynh và ngũ hoàng huynh đã không tạo phản. Trăm đã có thể làm một vương gia tiêu điều tự tại cả đời..."

Hoàng Đế bỗng nhiên dãi bày tâm sự trong lòng, khiến ta càng thêm sợ hãi. Mẩu thân trước khi qua đời cũng từng nói những lời như thế. Đây có phải là điềm gở không? Ta từ sớm đã là cô nhi, bây giờ không thể cứ thế thành góa phụ được. Ta không thể xui xẻo như vậy.

"Hoàng Thượng đã hứa với thiếp là sẽ sống đến một trăm tuổi cơ mà. Quân vô hí ngôn, người không thể nuốt lời được..."

Khỏe mắt ta chợt thấy cay cay. Ta cắn môi, nặc kệ những giọt nước nóng hổi chực tràn xuống gò má, nghẹn ngào nói:

"Bốn thứ Hoàng Thượng nợ thiếp, người vẫn chưa trả cho thiếp được cái nào..."

Nụ cười của Hoàng Đế càng thêm buồn bã. Hắn buông tay ta ra, lần dưới chăn lấy ra một cuộn vải thêu hình rồng bay vàng rực, đặt vào lòng ta:

"Nếu ta phải thất hứa với nàng... Thứ này xem như đền bù cho nàng vậy."

Ta chậm chậm mở cuộn vải ra, bên trong là những hàng chữ đẹp đẽ quen thuộc của Hoàng Đế:

Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Hòa phi Chu thị hiền lương thực đức, can đảm xả thân cứu giá, lòng như nhật nguyệt, đáng được ngợi khen. Nay, sắc phong Chu thị làm nhất phẩm Hiền phi, ngự ban kim bài miễn tử. Khâm thủ.

Bên dưới, long bàn ản đỏ chói một màu.

Toàn thân ta dường như tê liệt, thánh chỉ tuột khỏi tay không cách gì giữ lại được. Ta mở to mắt nhìn Hoàng Đế trân trân, nói không nên lời:

"Hoàng Thượng... vì sao..."

Hoàng Đế vờn tay lau đi những hạt nước nối đuôi nhau chảy dài trên mặt ta, dịu dàng nói:

"Ta nghĩ suốt mấy đêm rồi, cuối cùng cũng chỉ có thể làm được cho nàng đến thế này thôi. Hàng tứ phi, dù chưa mang long duệ vẫn có thể an ổn trở thành Thái phi. Trước đây cũng có tiền lệ, Hoàng Hậu đối với nàng không tệ, chắc sẽ không khó để nàng điếm này. Hơn nữa, ta thấy nàng rất thích nơi đây... Mà Huyền nương nương cũng yêu mến nàng. Có kim bài miễn tử rồi, một đời sau này của nàng sẽ không có gì phải lo nghĩ nữa."

Mấy đêm rồi, ta thấy hần chấp chôn không yên giấc, cứ ngỡ hần lo nghĩ vụ án hạ độc, hóa ra là vì tính toán cho ta sao? Trong thời khắc bản thân đang cận kề hiểm nguy như thế, hần không lo nghĩ cho mình mà lại đi tính toán đường lui cho ta...

Một kiếp bình an... Mục tiêu mà ta hướng tới từ trước đến nay đã nằm gọn trong tay ta rồi. Có sao ta lại chẳng thấy vui? Có sao lòng ta lại đau đớn thế này?

"Nguyệt nhi đừng khóc..." Hoàng Đế gượng ngồi dậy, kéo ta vào lòng.

Lần đầu tiên trong đời ta thấy Hoàng Đế ra, kiên quyết trả thánh chỉ lại cho hần:

"Cái này thiếp không lấy đâu. Hoàng Thượng tưởng người cho thiếp cái này là xong sao? Nếu thiếp lấy rồi, có phải người hết nợ rồi sẽ thoải mái bỏ đi không? Thiếp không lấy... Nếu thiếp không lấy thì người vẫn sẽ nợ thiếp, mà như thế thì người sẽ không đi đâu được..."

Hoàng Đế phì cười, nhún vai làm bộ dửng dưng:

"Nàng lấy hay không cũng thế thôi. Thánh chỉ này trẫm đã cho người tuyên cáo thiên hạ rồi. Sáng mai cả kinh thành đều sẽ biết."

Nói rồi, hần lặng lẽ xoa đầu ta, giọng nói đột nhiên thấp xuống, trở thành tiếng thì thầm:

"Đừng lo, ta cũng không nhất định sẽ chết. Chỉ là cẩn thận một chút thôi. Hai người đó đều nói đi là đi, bỏ lại mình ta... Nhưng ta tuyệt đối không như thế. Cho dù có phải ra đi, ta cũng không để nàng vô lực chống chọi một mình..."

Lời nói của Hoàng Đế mơ hồ nhắc đến những chuyện khi xưa. Mười tám năm trước, Vũ Tiệp dư lừa đời, để lại hần chỉ là một đứa trẻ sơ sinh yếu ớt không thể tự bảo vệ mình giữa chốn Hậu cung hiểm ác, khiến cho hần trở thành quân cờ tranh đấu của đám phi tần. Cũng như thế, bảy năm trước, Tiên Đế băng hà, để lại hần chỉ là một ấu chúa chưa tròn mười một tuổi, một mình đấu với đám triều thần như hổ đói rình mồi. Hần hiểu nỗi sợ hãi bất lực ấy, cho nên bây giờ, khi bước gần đến ranh giới sống chết, hần chuẩn bị cho ta đạo thánh chỉ này. Hần cho ta địa vị cao nhất có thể, lại cho ta đặc quyền miễn tử. Như vậy, bất luận kẻ nào dùng biện pháp nào cũng không thể hại đến ta. Thậm chí sau này đấu có chiến tranh nổ ra, ta vẫn không bị liên lụy.

Thân làm nữ nhi, có thể gả cho một người mà trước lần ranh sinh tử vẫn lo nghĩ cho người trước, đời này còn gì phải hối tiếc?

Bước lên kiệu hoa vì một mối liên hôn tạm bợ, vượt ngàn dặm xa xôi đến nơi đất khách, không ngờ lại gả đúng người.

"Một năm có nàng chính là một năm vui vẻ nhất trong cuộc đời của ta. Thực lòng mà nói, đối với ta như thế cũng đủ rồi..."

Hoàng Đế run run chạm vào mặt ta, giọng nói nhẹ bằng như một hơi thở. Ta ngẩng đầu, rướn người lên chạm môi vào môi hần, cản lại những lời nói u ám kia.

"Người cảm thấy đủ nhưng thiếp thì không... Thiếp rất tham lam... Một năm làm sao đủ? Cho dù là một đời, thiếp vẫn không cảm thấy đủ... A Tiểu của thiếp... Thiếp không cho chàng đi đâu hết. Mạng của chàng là do thiếp liều mạng giữ lấy, cho nên chàng không được đi đâu hết... Không được cứ thế bỏ rơi thiếp... A Tiểu..."

Mí mắt Hoàng Đế chậm chậm đỏ lên. Từng hạt nước trong suốt nóng hổi rơi xuống mặt ta, hòa với nước mắt của ta làm thành một nụ hôn mặn chát.

Thời khắc ấy, không có Tống Chiêu Huy cũng không có Chu Đan Nguyệt. Nơi này chỉ có A Tiểu và Bánh Bao. Chỉ có ta và nam tử của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Phụng Thụ, Quyền Thứ Năm, Trích Đoạn 1

Tổng Hiến Tông

Niên hiệu: Quang Nhật

Tổng Hiến Tông tên húy là Chiêu Huy, là con trai thứ bảy của Anh Tông Hoàng Đế. Thân mẫu là Tiệp dư Vũ thị mất sớm, Hoàng Hậu Phùng thị nhận ngài làm con thừa tự. Sau khi Phùng Hoàng Hậu hoẵng, ngài được Quý phi Hà thị nuôi dưỡng [...]

Tổng Hiến Tông được sắc phong Đông Cung năm sáu tuổi, đăng cơ năm mười một tuổi, là vị quân vương trẻ tuổi nhất của Bách Phụng từ khi khai quốc đến nay. Ngài bẩm sinh thiên tư lỗi lạc, long nhan rạng ngời, khí chất trang nghiêm, từ thuở thiếu niên đã có tài dẹp yên nội loạn, bình định ngoại xâm, là bậc đại trí, đại dũng xứng đáng làm chủ thiên hạ [...]

Năm Quang Nhật thứ bảy, Tổng Hiến Tông xuất cung vi hành, bị phản tặc phục kích tại hành cung Thanh An, tình thế vô cùng hung hiểm. Nhờ có Cẩm y vệ một lòng trung thành, lại có Hòa phi Chu thị liều mình cứu giá mới an toàn hồi cung. Cảm động trước tấm lòng son sắt của bầy tôi, Tổng Hiến Tông ra chiếu chỉ trọng thưởng tất cả những Cẩm y vệ từng hộ giá, kẻ nào thương vong thì toàn gia được hậu đãi đến ba đời, kẻ nào vô sự thưởng ngàn lượng vàng, thăng quan ba bậc, lương bổng tăng gấp đôi. Chu thị từ phi tần tòng nhất phẩm thăng làm chính nhất phẩm Hiền phi, ban thưởng đồ ngọc trăm món, tơ lụa trăm khúc, ân sủng vô hạn.

Chú thích: Phụng Thụ là bộ sử ký ghi chép lại lịch sử Bách Phụng từ khi khai quốc, bao gồm mười hai quyển ứng với mười hai đời vua. Vì Thâm Cung được viết theo góc nhìn của nữ chính, có một số tình tiết không thể đưa trực tiếp vào truyện, nên mình tạo ra thêm Phụng Thụ với mục đích như phụ lục hỗ trợ cho nội dung truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chương 60 (1)

Từ ngày ta hồi cung đến nay, ngoảnh đi ngoảnh lại đã gần một tháng trôi qua. Những ngày này, hậu cung nói loạn thì không loạn nhưng bầu không khí lúc nào cũng nặng nề. Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều có gia tộc chống lưng, lại tranh đấu sứt đầu mẻ trán mấy năm nay mới bám trụ được hai chức Thục, Đức. Thế mà một kẻ như ta chộp mất lại leo lên đầu bọn họ, tự nhiên trở thành Hiền phi nương nương, còn có cả bảo bối kim bài miễn tử hộ thân, bọn họ không cam tâm cũng là lẽ thường tình.

Triệu Lam Kiều đã quen vờ vịt, cho dù trong lòng không vui thì mỗi ngày gặp mặt ta vẫn chào hỏi rất ngọt ngào. Liễu Yến Yến lại không nhẫn nại được như vậy. Ta thăng thành Hiền phi rồi, nàng ta một mặt tránh ta như tránh tà, một mặt lại giở trò sai người đi khắp nơi khiêu khích cung nhân của ta. Chỉ cần có kẻ nổi nóng kháng cự, nàng ta còn chờ gì mà không gán cho ta tội ý sủng sinh kiêu, không biết quân giáo hạ nhân? Chiêu trò nhỏ nhen này ta chẳng lạ. Liễu Yến Yến không muốn hành lễ thì thôi, ta cũng chẳng chấp nhất. Không hành lễ thì chính bản thân nàng ta phạm tội vô lễ, nào có hề hấn gì tới ta? Ta chỉ cố gắng bảo ban người trong cung phải biết giữ mình, kẻ nào ý thể chủ nhân ra ngoài làm càn liền bị trả về Thượng cung cục ngay tức khắc. Cũng nhờ sự quản lý gắt gao của Ngọc Thủy, cung nhân ai nấy đều giữ đúng bổn phận, Liễu Yến Yến chẳng bắt bẻ được gì.

Bệnh tình của Hoàng Đế sau một thời gian điều trị đã có khởi sắc. Chứng đau đầu của hần thuyền giảm rất nhiều, tâm trạng cũng ổn định, không còn dễ cáu gắt như trước. Ngày đó, hần bỗng nhiên nghĩ quẩn, tinh thần xuống dốc như thế có lẽ cũng vì tác dụng phụ của loại thuốc giải mọi dùng mà thôi. Đàm Mộc đã thăng thần tâu rằng, độc trong người Hoàng Đế tích tụ nhiều năm, việc chữa trị không phải ngày một ngày hai là xong được. Thể lực của Hoàng Đế lại không tốt, không thể dùng thuốc có dược lực quá mạnh nên thời gian sẽ càng kéo dài. Chung quy là hần sẽ còn phải chịu nhiều vất vả, nhưng chỉ cần thận trọng và dùng quá lao lực thì không mất mạng được. Khổ nỗi đám đại thần lại vin vào vụ hành thích và bệnh trạng gần đây của Hoàng Đế rồi đồng loạt dâng sớ xin hần tập trung nghỉ ngơi, tạm lập Nhiếp chính quan mà giao lại chuyện triều chính. Có kẻ nói Thái Hậu nương nương từng nhiếp chính, kinh nghiệm trị quốc dày dặn, là người thích hợp nhất. Cũng có người phản đối, cho rằng Thái Hậu nhiều năm nay xa rời chính sự, hơn nữa tuổi tác cũng đã cao, nếu phải lập Nhiếp chính quan thì nên lập hần Thái sư đại nhân Hà Viễn mới là phải lẽ. Lại có người cảm thấy Nhiếp chính quan trách nhiệm nặng nề, phải là người đức cao vọng trọng, môn đệ trải khắp thiên hạ như Thái phó đại nhân Liễu Nhất. Thậm chí còn có người đề nghị mời Triệu Tường gia từ Tây Lạt nhậm chức Nhiếp chính quan, vì Triệu Tường cả đời chinh chiến, hiểu rõ thế cục, lại có uy trấn định được các nước lân bang. Cứ như thế, mỗi người một ý, tranh cãi ỏm tỏi cả Ngự thư phòng. Hoàng Đế nghe quần thần bày tỏ tấm lòng son sắt với giang sơn xã tắc xong, chỉ kết luận một câu ngắn gọn: "Cút – hết – cho – trầm".

Trung thần ít ỏi, quan lại trong triều chủ yếu là những kẻ chỉ biết khư khư giữ lấy mỡ ô sa. Một mình Hoàng Đế tranh đấu với đám gian thần suốt bảy năm ròng rã, khó khăn lắm mới nắm được quyền hành tương đối như hiện nay, bây giờ buông tay chẳng khác nào tự sát. Bởi vậy, hần có chết cũng sẽ

nhất quyết không lập Nhiếp chính quan. Thời gian thiết triều thu lại còn ba ngày một lần. Quan lại ai có tấu sớ gì cứ mang đến điện Cát Tường nộp cho Tô Trường Tín. Mỗi ngày, Đàm Mộc chỉ cho Hoàng Đế chùng hai canh giờ để đọc tấu chương, thời gian còn lại phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Tuy nhiên, Hoàng Đế thường hay lén giấu tấu chương trong chăn, thỉnh thoảng mỗi khi Đàm Mộc có việc đi khỏi, hần liền lấy ra tranh thủ đọc. Đàm Mộc giận lắm, hễ bắt được là lại câu nhậu đến tận hôm sau mới thôi.

Vụ án hạ độc Thiên tử tạm thời Hoàng Đế vẫn chưa cho phép công bố ra ngoài. Thủ phạm trực tiếp hạ độc bị diệt khẩu, ngay cả phương thức hạ độc như thế nào còn chưa rõ, huống hồ một vụ hành thích không thành đã đủ loạn rồi. Vì vậy, trước mặt người ngoài, Đàm Mộc chỉ phàn rằng Hoàng Đế đi đường nhiễm gió lạnh, long thể bất an cần tĩnh dưỡng. Mà lâu nay long thể hần lúc nào chẳng bất an, triều thần không lấy làm lạ. Đám gian thần mượn cơ gây sức ép chẳng qua vì năm trước hần đã mạnh tay trừ bỏ nhiều ung nhọt trong triều. Có thể có kẻ chỉ muốn thừa nước đục thả câu, nhân dịp Hoàng Đế ngã bệnh đòi lập Nhiếp chính quan để chiếm thêm lợi ích; cũng có thể có kẻ chủ mưu hãm hại Hoàng Đế, muốn thừa cơ tước đoạt hoàng quyền. Việc điều tra tiến hành đã lâu nhưng vẫn chưa tiến triển gì, đủ chứng tỏ kẻ đứng sau chuyện này có thể lực không hề nhỏ. Thế lực ấy, thậm chí có thể bao trùm cả hậu cung. Vì vậy, từ khi hồi cung, Hoàng Đế không hề triệu ai ngoài ta đến Cát Tường điện. Ai nấy đều tin rằng bởi ta liễu mình hộ giá khiến Hoàng Đế cảm động cho nên mới thăng tiến nhanh như thế, một bước trở thành đệ nhất sủng phi, tiền đồ vô hạn. Sự thù ghét đối với ta ngày một dâng cao. Nhưng ta cũng chẳng rảnh rồi mà lo lắng mấy việc này, thời gian trong ngày ta không ở Cát Tường điện chăm sóc Hoàng Đế thì cũng bị Hoàng Hậu gọi đến Triều Lan cung dạy bảo.

Nói đến Hoàng Hậu, ta lại cảm thấy đau đầu. Thánh chỉ sắc phong đã ban bố từ lâu nhưng loạn án Hiền phi Hoàng Hậu vẫn chưa hề giao cho ta. Sự thăng tiến bất ngờ này chẳng những vượt xa kì vọng của ta mà còn ảnh hưởng sâu sắc đến tính toán của Hoàng Hậu. Đối với nàng, một quân cờ hữu dụng là một phi tử có thân phận đủ cao quý nhưng không được ảnh hưởng đến gia tộc của nàng, có địa vị đủ thuận tiện để làm việc cho nàng nhưng không được quá cao để lấn lướt nàng, sủng ái không quá ít nhưng cũng không được quá nhiều để làm đảo lộn hậu cung của nàng. Ta vốn dĩ là một quân cờ hoàn hảo. Tiếc rằng thế sự đổi dời, ta không chỉ nghiễm nhiên bước vào hàng Tứ phi, lại độc sủng suốt từ đó đến nay. Hoàng Hậu khó tránh sinh lòng nghi kị.

Mỗi ngày, sau lễ thỉnh an, nàng đều mượn cơ muốn ta chia sẻ việc quản lí hậu cung để giữ ta lại. Hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là có thêm Trịnh Văn Anh.

Ngày trước, thời điểm này vốn là lúc ba người chúng ta tán chuyện giải sầu. Nhưng hiện nay, Hoàng Hậu muốn dành thời gian thăm dò cũng như kiểm chế ta, tất nhiên sẽ không giữ Trịnh Văn Anh ở lại. Đáng tiếc, con người Trịnh Văn Anh đơn thuần, nào hiểu được lí lẽ này. Qua một thời gian bị Hoàng Hậu đuổi khéo, muội ấy cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, nhất quyết đòi ở lại cho bằng được, khiến cho cả Hoàng Hậu cũng phải chịu thua.

Một buổi sáng cuối xuân, hoa anh đào như những áng mây hồng nhạt sáng bừng cả một khoảng trời. Ba người cùng ngồi bên kỷ trà, chợt tưởng như quay lại một năm về trước. Khi ấy, ta mới đến Bách Phụng, trong tay không có gì ngoài một chức phi hữu danh vô thực, chỉ trông chờ tìm một nơi nương tựa. Bây giờ, ta đã là nhất phẩm Hiền phi, có kim bài miễn tử, lại có sự che chở của nam nhân cao quý nhất trong thiên hạ. Ta từ một quân cờ được Hoàng Hậu yêu thích, chỉ trong một năm đã trở thành kẻ mà nàng phải kiêng dè.

"Quyển Đồng sử ta đưa cho muội hôm qua, muội đã xem đến đâu rồi?"

Giọng nói mềm mại thân thuộc của Hoàng Hậu kéo ta về thực tại. Nàng đang mỉm cười dịu dàng, chăm trà vào chén của ta. Ta đáp lại bằng một nụ cười khổ sở:

"Muội biết ít chữ nghĩa, không quen xem sổ sách, đêm qua đã cố xem cho hết nhưng cũng không thông tỏ được bao nhiêu."

Nụ cười trên môi Hoàng Hậu không hề suy suyển, tươi sáng đến mức anh đào rực rỡ trên cành cao cũng bị lu mờ đi mấy phần. Nàng kiên nhẫn động viên:

"Không hề gì, một lúc không hiểu thì từ từ xem kĩ là sẽ hiểu. Ta từ từ dạy cho muội, chẳng có gì ghê gớm đâu. Dù sao sau này muội cũng phải cùng ta san sẻ việc quản lí hậu cung, tập xem sổ sách là điều cần thiết, tránh để bọn hạ nhân lấy vãi thừa che mắt thánh. Bắt đầu từ những thứ đơn giản như Đồng sử trước rồi tiến tới sổ sách thu chi, nhân sự... Thực ra lúc trước Đồng sử cũng khá rối rắm, nhưng may sao đạo này ghi chép đơn giản hơn nhiều, mới học cũng có thể xem được."

Từng câu từng chữ tưởng chừng ám áp đầy khích lệ, mấy ai ngờ ẩn ý bên trong lại sắc bén như vậy. Gần đây Hoàng Đế chỉ triệu kiến mình ta, ngoài ra không sủng hạnh ai khác, Nội thị giám đương nhiên sẽ không có gì nhiều mà ghi vào Đồng sử. Bọn hạ nhân lấy vãi thừa che mắt thánh? Hoàng Hậu thực sự cho rằng ta tài trí đến mức tính toán được việc mũi tên kia sẽ bắn vào chỗ nào để lao ra giờ khổ nhục kế tiến thân? Nàng thực sự tin một người như Hoàng Đế sẽ vì ta mà bỏ quên hậu cung?

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, kéo theo vô vàn cánh hoa tung bay như tuyết điểm hồng, trải xuống mặt đất một thảm hoa mềm mại. Ánh mắt ta khẽ lướt qua những đóa hoa đẹp dễ khoe sắc trên cành, lại dừng ở thảm hoa dập nát dưới chân. Mặc cho cơn gió lạnh cứ chực dâng trào, ta ngẩng đầu, nặn ra nụ cười thành thật nhất có thể:

"Muội muội ngu dốt, e có cố cũng học không nổi. Khi trước ngày nào Tà tiểu thư cũng đem một đồng sách tới bắt muội đọc, giờ chỉ cần nhìn thấy chữ nghĩa là đã rùng mình rồi, sợ rằng không giúp đỡ được tý tẹo..."

Trịnh Văn Anh ngồi nghe ta và Hoàng Hậu nói chuyện, chẳng may hiểu hàm ý bên trong, nghe đến đây liền chen vào tán thành:

"Mấy thứ sổ sách này ngay cả muội nhìn thấy cũng muốn bỏ chạy. Buồn ngủ chết đi được! Đại tỷ, chúng ta đừng nói chuyện nhàm chán này nữa..."

Nói đoạn, nàng quay sang kéo kéo tay áo ta, hào hứng hỏi:

"Nguyệt tỷ, tiên nữ tỷ tỷ đó giờ thế nào rồi? Nghe nói tính khí của nàng ta không được bình thường. Nàng ta không ức hiếp Bạch tỷ tỷ đấy chứ?"

Không hiểu có phải ta hoa mắt hay không mà sự hào hứng trên mặt Trịnh Vân Anh hình như lại có phần gượng gạo. Ta không biết nàng vì sao lại đột ngột quan tâm đến Tô Nhượng, nhưng có đề tài khác để nói cũng tốt. Ta kín đáo liếc qua chỗ Hoàng Hậu, thấy nàng chỉ cười nhẹ mà không có ý phản đối, bèn cười theo, vỗ nhẹ lên tay muội ấy:

"Có tỷ tỷ ở đây, ai dám ức hiếp Diệu Hoa? Tô Uyển nghi đúng là có chút đặc biệt, nhưng cũng không đến nỗi nào..."

Ngày trước khi Phong Thê Minh dọn đến ở Cẩm Trúc cung, Dương Quý cơ độc mồm độc miệng từng mỉa mai chỗ của ta là chốn đất lạnh chìm đầu. Ban đầu có một công chúa hòa thân, sau thêm một quận chúa dị tộc, giờ lại có cả tiên nữ hạ phàm. Đến cả ta cũng phải đồng ý với Dương Quý cơ. Đất nơi này lạnh quá mức cần thiết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Chương 60 (2)

Nhớ lại hôm Tô Nhượng làm lễ nhập cung, ta lại phải mím môi nén cười.

Ngày hôm ấy, Tô Nhượng mặc cung y Uyển nghi, trang điểm tươm tất rồi đến phòng khách lớn quỳ lạy ta và Phong Thê Minh.

"Thần thiếp Uyển nghi Tô thị bái kiến Hòa Hiền phi nương nương. Nương nương vạn phúc kim an. Thần thiếp bái kiến Phong Tiệp dư, Tiệp dư tỷ tỷ cát tường."

Dường như từ sau khi nhập cung, dung mạo của Tô Nhượng càng tươi thắm hơn trước, đáng vẻ cũng yếu điệu, đáng yêu hơn nhiều.

Buổi lễ bái kiến này thường là lúc cung chủ ra oai, nhưng ta chẳng có ý định khó dễ Tô Nhượng nên không nói đông nói tây làm gì, chỉ làm đại khái như lúc Phong Thê Minh đến:

"Muội muội bình thân. Sau này muội cùng với Bạch Tiểu nghi ở Đông viện, hi vọng hai vị muội muội có thể hòa thuận giúp đỡ lẫn nhau. Chừng khi Thượng Cung cục đưa cung nhân đến, muội chọn thêm sáu người vừa mắt mà dùng."

Cẩm Trúc cung hiện giờ không còn viện trống. Trong hai chỗ Phong Thê Minh và Bạch Diệu Hoa, ta đành phải để Bạch Diệu Hoa ở cùng Tô Nhượng để Cẩm Trúc cung tránh khỏi cảnh chiến tranh khói lửa. Thực ra Bạch Diệu Hoa vẫn còn hơn hai tháng mới hết hạn cấm túc một năm. Nhưng có lẽ Hoàng Hậu không muốn Tô Nhượng đắc ý quá mức nên nhân lúc ta vừa thoát nạn trở về, nàng mượn cớ cầu phúc cho hậu cung mà bãi miễn lệnh cấm túc cho Diệu Hoa. Không chỉ vậy, Hoàng Hậu còn khen ngợi Diệu Hoa nghiêm túc sám hối, biết sai sửa sai, là tấm gương cho các phi tử khác noi theo, liền thăng vị cho nàng lên tòng lục phẩm Tiểu nghi. Như vậy vừa khéo chỉ dưới Tô Nhượng một bậc, tính ra cũng không quá thua thiệt. Hành động này của nàng là muốn lôi kéo Bạch Diệu Hoa hay còn tâm cơ nào khác thì ta không dám chắc, nhưng đây rốt cuộc vẫn là chuyện tốt cho Bạch Diệu Hoa nên ta hết sức tán đồng.

Theo lý mà nói, hai phi tử ở chung một chỗ thì người có chức vị cao hơn dĩ nhiên được coi là chủ. Nhưng thực lòng ta vẫn chưa an tâm về Tô Nhượng, dù nàng ta cư xử cũng chẳng đến nỗi nào. Vì vậy ta chỉ khéo léo nhắc nhở nàng ta chung sống hòa thuận với Bạch Tiểu nghi chứ không đả động chuyện phân rõ chủ vị, hi vọng Tô Nhượng biết ý mà đừng ức hiếp Bạch Diệu Hoa. Tô Nhượng vãi ta một cái rồi mới chậm chậm đứng dậy, chấp tay thưa:

"Đa tạ nương nương dạy bảo. Thần thiếp xin ghi nhớ trong lòng."

Động tác đúng quy củ mà rất mềm mại, nhìn qua chắc không ai nghĩ nàng ta vừa được Ngọc Thủy hướng dẫn mấy ngày. Nhớ lại lúc ta đến đây, chỉ biết bất chước người khác hành lễ, điệu bộ cứng nhắc trông rất buồn cười. Về sau nhờ Tạ Thu Dung uốn nắn hàng ngày ta mới thành thục được.

Ta hài lòng gật đầu, định cho Tô Nhượng lui thì chợt nhớ tới Phong Thê Minh. Nàng ngồi bên phải ta, đang chống cằm ngắm soi Tô Nhượng từ đầu đến chân bằng ánh mắt tò mò. Ta nhắc chung trà lên hộp một ngụm, cười hỏi:

"Tiệp dư còn điều gì muốn căn dặn Tô Uyển nghi chăng?"

Phong Thê Minh gãi cằm, ngẫm nghĩ trong chốc lát mới cất tiếng hỏi:

"Cô thật sự là tiên nữ giáng trần à?"

Một lời cất lên khiến cho cả gian phòng đột nhiên chìm vào im lặng. Ngụm trà ta vừa uống suýt chút là phun cả ra ngoài.

Ta thấy Tô Nhượng ngẩn ra, đang định nói đỡ một lời thì nàng ta đã ngược nhìn Phong Thê Minh, mỉm cười bên lên:

"Bẩm Phong Tiệp dư, thần thiếp có cơ may diện kiến long nhan, được Hoàng Thượng cùng Hiền phi nương nương thương yêu là phúc phận..."

Tô Nhượng định biện hộ thế nào, chúng ta đều không có cơ hội được nghe trọn vẹn. Bởi lẽ khi ánh mắt nàng ta chạm đến Phong Thổ Minh, tất thảy về ngay thơ, e thẹn trong đó đều hóa thành kinh hãi. Lời nói cũng vì thế mà không thốt ra nổi nữa.

Lúc này, Phong Thổ Minh vẫn ngồi nghiêng người sang phía ta. Tóc mây đen nhánh hơi trĩ, cài nghiêng một đóa hoa lan còn đọng hơi sương, vừa nhìn đã biết là tiện tay bứt trộm trong hoa viên của ta lúc sang đây. Phong Thổ Minh lúc nào cũng thế. Phục trang, son phấn chưa bao giờ là mối bận tâm của nàng. Nhưng cũng chính sự mộc mạc ấy càng làm nổi bật thêm vẻ tươi đẹp xán lạn. Gian phòng khách bố trí theo quy củ nhàm chán của ta như vì sự hiện diện của Phong Thổ Minh mà trở nên rực rỡ, khỏe khoắn hẳn lên. Nàng nhìn chằm chằm vào Tô Nhượng, một tay nàng chống cằm, một tay vân vê nghịch gấu áo, hiển nhiên chẳng hề nhận ra dung mạo diễm lệ đến chói mắt của mình đã dọa kẻ đối diện sợ hãi tới mức nào.

Tô Nhượng có chút nhan sắc, cũng ý thức được nhan sắc của mình. Nếu không, nàng ta đã chẳng có dũng khí bày tỏ trước long nhan như thế. Tô Nhượng không phải con dòng chính thất, có lẽ từ nhỏ đã ít được giao thiệp với người ngoài. Sự hiểu biết hạn chế khiến nàng ta thêm phần tự phụ đối với bản thân. Phi tần đầu tiên mà nàng gặp lại là một kẻ nhạt nhòa như ta, khó tránh nàng càng tin tưởng vào sắc đẹp của mình. Một phi tử có tuổi tác và tướng mạo thường thường bậc trung như ta mà còn được sủng ái nhường này, vậy thì hậu cung cũng đâu có gì ghê gớm? Hẳn nàng ta nghĩ bản thân mình trẻ đẹp như vậy, con đường độc sủng ắt chẳng khó khăn gì. Đến khi nhìn thấy một tuyệt đại mỹ nhân như Phong Thổ Minh, sự kiêu ngạo thầm kín như bị tạt một gáo nước lạnh, niềm hi vọng hão huyền kia hẳn đã vỡ vụn rồi.

Phong Thổ Minh không hiểu được nỗi bàng hoàng trong lòng Tô Nhượng. Nàng chẳng phải người quá kiên nhẫn, chờ đợi hồi lâu vẫn chỉ thấy Tô Nhượng kinh hãi nhìn mình không chớp mắt, liền hỏi tiếp chẳng chút kiêng dè:

"Tô Uyên nghi định nói gì, sao không nói tiếp đi?"

Tô Nhượng bị hỏi dồn, càng thêm hoảng hốt, nhất thời chẳng biết nói gì:

"Thần thiếp..."

Ta lặng lẽ uống nốt chỗ trà còn lại, không muốn Tô Nhượng hồ thẹn đến chết ở đây nên đành phải xen vào:

"Uyển nghi muội muội mới đến, còn nhiều thứ phải sắp xếp. Tỷ muội chúng ta khi khác lại trò chuyện cũng chưa muộn."

Tô Nhượng như bắt được vàng, vội vã cáo từ ngay tức khắc.

Phong Thổ Minh chớp mắt nhìn Tô Nhượng bỏ chạy, nghĩ ngợi đôi chút rồi quay sang bảo với ta:

"Nàng ta nhìn thế nào cũng không giống thần tiên."

Câu chuyện đến đây là kết thúc. Ta cũng chỉ biết đến vậy. Thăng lên Hiền phi đồng nghĩa với rất nhiều thay đổi. Từ y phục, trang sức đến vật dụng hằng ngày cũng phải đổi theo quy chế mới để khỏi bị kẻ khác bắt lỗi. Số lượng cung nhân cũng bắt buộc phải tăng lên, ta không thể giữ khư khư những người cũ không nhận thêm ai. Riêng việc lựa chọn người do Thượng cung cực đưa đến đã tốn không ít thì giờ, khiến ta bận đến tối mịt tối mày, chẳng có nhiều thời gian để tâm đến Tô Nhượng.

Trịnh Vân Anh nghe rồi, nét mặt non nớt lại thoáng vẻ ưu tư, dường như nàng có điều muốn nói mà không biết có nên nói hay không.

Hoàng Hậu thấy muội ấy lưỡng lự, bèn cười hỏi:

"Tiểu Anh có chuyện gì sao?"

Trịnh Vân Anh cau mày, ngập ngừng nói:

"Có một việc, muội không biết thực hư thế nào... Nhưng mấy ngày nay cứ nghĩ đến là lại ngủ không ngon..."

Trịnh Vân Anh không để tâm đến sủng ái, một mình ở một cung chẳng tranh giành đấu đá với ai, xưa nay cũng hiếm khi để việc gì trong lòng. Chuyện có thể khiến muội ấy mất ngủ hiển nhiên không phải tầm thường. Cả ta lẫn Hoàng Hậu đều không khỏi lo lắng.

Hoàng Hậu nắm tay Trịnh Vân Anh, dịu giọng như người ta dỗ trẻ con:

"Đừng lo, có việc gì muội cứ nói ra. Hay là kẻ nào ức hiếp muội? Nói cho đại tỷ biết, chúng ta nhất định không để muội chịu thiệt thòi."

Trịnh Vân Anh nuốt nước bọt, dè dặt nhìn ta:

"Chuyện này thực ra không liên quan tới muội, mà là chuyện ở Cẩm Trúc cung..."

Nghe đến chuyện nhà mình, tai ta lập tức động lên, nhưng cũng không hỏi thúc. Trịnh Vân Anh hít sâu một hơi, chậm chạp nói tiếp:

"Mấy hôm trước, muội sai Thanh Nhi đi làm ít việc vặt. Trên đường về ngang qua cổng sau Cẩm Trúc cung, Thanh Nhi nghe có tiếng khóc khe khẽ, nhìn vào thì thấy một cung nữ nhỏ tuổi đang ngồi khóc sau cánh cổng. Thanh Nhi sợ chỗ tỷ tỷ xảy ra chuyện không hay, gắng hỏi mới biết tiểu cung nữ đó là người mới đến hầu Tô Uyên nghi. Nàng ta nói Tô Uyên nghi rất hay cáu gắt, mỗi khi tỷ tỷ được Hoàng Thượng triệu đi nàng ta càng gắt gỏng hơn. Tiểu cung nữ đó quét phòng để sót một sợi tóc nhỏ mắc dưới chân giường liền bị Tô Uyên nghi trách phạt rất nặng."

Ta vẫn luôn có cảm giác Tô Nhượng không được bình thường, nhưng chưa từng nghe chuyện nàng ta phạt nặng hạ nhân, bèn nói:

"Tô Uyển nghi dù sao cũng là chủ của mấy cung nhân đó. Nàng ta có dạy bảo người của mình đôi chút cũng là chuyện thường."

Trịnh Vân Anh lắc đầu, giận dữ nói:

"Nếu là dạy bảo thôi thì đâu có gì. Đằng này, nàng ta đem người vô tội ra trút giận... Tỳ có biết không, tiểu cung nữ kia bị nàng ta dùng kim khâu đâm sâu vào mặt trong cánh tay, cả hai tay đều chỉ vết kim đâm cả cũ lẫn mới, có chỗ xanh tím, có chỗ còn rướm máu... Nàng ta còn dọa đâm cung nhân đó, nói nếu kẻ nào để lộ ra ngoài thì sẽ bị trả về Thượng Cung cục làm việc nặng đến chết. Thanh Nhi phải mang cả muối ra đảm bảo sẽ bảo vệ tính mạng cho tiểu cung nữ đó thì nàng ấy mới dám nói ra. Con người như thế thực độc ác quá..."

Trịnh Vân Anh kể đến đây, mắt đã hơi đỏ lên. Muối ấy cắn môi, ảm ức nói:

"Muội biết chuyện từ miệng một người nói thì không thể tin hoàn toàn. Nhưng nếu có kẻ muốn giả họa cho Tô Uyển nghi, chẳng phải nên để cung nữ đó bị đánh ở những chỗ dễ nhìn thấy, rồi để nàng ấy đến tố cáo với tỳ tỳ sao? Cần gì phải tự đâm kim vào chỗ khuất rồi ngồi khóc một mình như thế? Tô Uyển nghi đó xem ra có lòng đố kỵ với tỳ, mà nàng ta lại ác độc đến mức này, tỳ tỳ phải cẩn thận mới được."

Chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng của ta. Trịnh Vân Anh tâm tính thiện lương nhưng không phải là kẻ vô tri, nghi ngờ của nàng thực sự không phải vô căn cứ. Tô Nhượng từ khi nhập cung đến nay vẫn chưa được sủng hạnh, thậm chí vẫn chưa được diện kiến long nhan lần nào, lại còn phải nhìn ta được triệu đi suốt nên có sinh lòng đố kỵ cũng dễ hiểu. Cái ta không nghĩ đến là nàng ta dám dùng hình phạt ác độc như vậy trút giận lên cung nữ, lại giấu được cả Ngọc Thủy vốn luôn cảnh giác xem chừng Đông viện, hóa ra cũng có chút thủ đoạn.

Hoàng Hậu thông thả nâng chung trà lên môi thổi nhẹ một cái, nét mặt không thay đổi:

"Tô Uyển nghi đó, Nguyệt nhi lưu tâm một chút là được. Thân thể như vậy, cũng chưa chắc đã làm nên trò trống gì. Còn Tiểu Anh, từ nay về sau những việc ngoài Minh Ngọc cung, muội đừng để ý quá nhiều. Nô tỳ hai cung qua lại với nhau ở cổng sau như thế trong mắt người ngoài không hay ho gì đâu."

Lời này chẳng những là khuyên bảo Trịnh Vân Anh mà còn hàm ý trách cứ ta không quản tốt việc nhà. Hoàng Hậu hết lòng thương yêu Trịnh Vân Anh, tất không muốn muội ấy vì ta mà gặp phiền phức. Ta hiểu được điều này, bản thân càng không muốn muội ấy bị liên lụy gì. Bao nhiêu nỗi băn khoăn ta đều giấu cả trong lòng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười vô tư nói với Trịnh Vân Anh:

"Tỳ tỳ nói phải. Những việc nhỏ nhặt này, ta tự lo liệu được. Muội không cần lo lắng."

Credit: Cảm ơn Ah Mei xinh đẹp đã beta chương này cho trấm (｡♥_♥｡)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 61 (1)

Trước đây hoàng đế từng đánh tiếng với ta rằng tính tình của Tô Nhượng có chút đặc biệt, chỉ là ta thực không ngờ nàng ta lại đặc biệt đến mức này. Cung nữ trong câu chuyện của Trịnh Vân Anh tên là Ngọc Chi. Ta dặn Ngọc Thủy xem xét cẩn thận thân thể của Ngọc Chi, lại âm thầm theo dõi quan hệ của nàng với người trong cung lẫn ngoài cung. Ngọc Thủy điều tra tới lui vẫn không thấy có điểm nào khả nghi, vì vậy tạm thời kết luận vụ việc này không phải do người ngoài giật dây. Nhưng thương thế của nàng như thế nào, có phải do Tô Nhượng gây ra hay không, chúng ta không thể tùy tiện tra hỏi. Chuyện này ta biết nhưng đành để trong lòng, chỉ có thể đề phòng Tô Nhượng thêm một chút chứ chẳng làm gì được nàng ta. Hà khắc với cung nữ thực ra không phải tội tày đình gì. Những phi tử khác cũng không ít người từng vài lần xuống tay đánh cung nhân sống dở chết dở. Còn chuyện đố kỵ, ngoại trừ Trịnh Vân Anh ra, thử hỏi có nữ nhân nào ở đây mà không có lòng đố kỵ? Những chuyện này nếu truy rõ ngọn nguồn thì cùng lắm quy vào tội kém hiền đức, nhẹ thì chép vài lần Nữ Huân, nặng thì quý đôi ba canh giờ là xong. Hoàng đế đưa Tô Nhượng đến Cẩm Trúc cung là để ta trông coi nàng, không phải để ta giáo huấn nàng. Và lại, lúc này ta thực sự không có thì giờ đi sửa lưng Tô Nhượng. Ngoài hoàng đế và hoàng hậu ra ta vẫn còn vô số mối bận tâm, mà một trong số đó chính là vị thái hậu nương nương cao quý ở Thuận Ninh cung.

Theo phép tắc thì phi tử mới được tấn phong đều phải đến Thuận Ninh cung làm lễ tạ ân thái hậu. Nói là lễ tạ ân, thực chất chỉ là dập đầu lạy thái hậu mấy cái, nghe vài lời khuyên bảo là xong. Ấy vậy mà từ lúc ta hồi cung đến nay, không biết đã cầu kiến bao nhiêu lần mà thái hậu vẫn một mực không chịu gặp ta.

Sắc phong Tứ phi không phải việc nhỏ, hoàng đế tự mình quyết định mà không hỏi ý thái hậu nên tất nhiên bà không vui. Nhưng bà tiếp nhận thế nào là việc của bà, còn hành lễ là bổn phận của ta. Thế nên, mỗi ngày sau lễ thỉnh an ở Triều Lan cung, chỉ cần hoàng hậu không giữ ta lại quá lâu, ta đều đi sang Thuận Ninh cung cầu kiến thái hậu.

Hôm nay, hoàng hậu vốn đang định bảo ta chép sổ thu chi lục cung. Đúng lúc đó cung nữ Xuân Linh tiến vào, không hiểu nàng bảm báo điều gì mà hoàng hậu nghe xong liền than nhức đầu rồi cho ta lui về sớm. Ta cảm thấy hơi kì lạ nhưng chẳng dám hỏi nhiều, chỉ tranh thủ thời gian đi thật nhanh đến Thuận Ninh cung. Ta hi vọng lúc này còn sớm, nắng chưa gắt, thời tiết mát mẻ sẽ khiến thái hậu thư thái trong người mà đồng ý gặp ta. Đáng tiếc, ta đứng đợi trước cổng Thuận Ninh cung tới tận khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, cuối cùng chỉ nhận được một lời thông báo lạnh nhạt của Khâm cô cô: "Lão phật gia phượng thể bất an, tạm thời không thể gặp hiền phi nương nương. Mong nương nương hôm khác lại đến."

Phượng thể bất an đến nỗi qua bao nhiêu ngày vẫn không thể nhận nổi một cái lạy của ta sao?

Ta và Ngọc Nga ngao ngán nhìn nhau, vừa định lên kiệu trở về thì bỗng nhiên có một tiếng gọi thất thanh vang lên:

- Hiền phi nương nương, xin dừng bước...

Từ đằng xa, một cung nữ vội vàng chạy đến. Nàng quỳ sụp xuống dưới chân ta:

- Bẩm nương nương, Tạ chương sự ở Thượng Cung cục xảy ra chuyện rồi... Xin nương nương mau đến cứu người...

Sau việc Triệu Lam Kiều mua chuộc nữ quan ở Ti Chế phòng giờ trò thêu phượng hoàng chín đuôi lên áo của ta, hoàng hậu lệnh cho Thượng Cung đại nhân loại trừ những kẻ không sạch sẽ, nâng đỡ người đáng tin. Tạ Thu Dung vốn được Thượng Cung đại nhân yêu mến, lại có công giúp ta sửa áo nên được thăng làm tứ phẩm chương sự. Nàng vốn xuất thân từ danh môn thế gia, tướng mạo xinh đẹp, học rộng hiểu nhiều cho nên ngay từ khi bước chân vào Thượng Cung cục đã khiến không ít kẻ đổ đố kị. Việc thăng tiến mau chóng này lại như thêm dầu vào lửa, khiến Tạ Thu Dung càng bị ganh ghét dữ dội hơn trước. Vừa nghe tin nàng xảy ra chuyện, ta bất giác thấy tim thất lại nhưng vẫn cố thần nhiên hỏi:

- Ngươi là ai?

Bỗng đâu xuất hiện một kẻ đưa tin, không thể không nghi ngờ.

- Nô tỳ là Như Hoa ở Ti Chế phòng, là cung nữ sai việc của Tạ chương sự...

Cung nữ kia đầu trần chạy từ Thượng Cung cục đến đây nên mặt mũi đỏ gay, mồ hôi nhễ nhại, ngay cả nói cũng khó khăn. Nàng phải thở dốc mấy hơi mới nói tiếp được:

- Tạ chương sự đang bị phạt quỳ Thiết Hối... Xin nương nương cứu Tạ chương sự với...

Nghe đến quỳ Thiết Hối lòng ta lập tức nóng như lửa đốt, có điều vẫn cảm thấy đáng ngờ nên không biết làm sao mới phải. Ngọc Nga thấy thế bèn bước đến đỡ Như Hoa dậy, bình tĩnh nói:

- Quỳ trên Thiết Hối đúng là hình phạt nặng, nhưng nếu Tạ chương sự phạm lỗi thì bị phạt cũng không sai. Pháp giáo của Thượng Cung cục rất nghiêm minh, chủ nhân nhà ta e là không can thiệp được.

Như Hoa nghe Ngọc Nga tỏ ý khước từ, bèn hoảng hốt nắm chặt tay Ngọc Nga:

- Không phải, Tạ chương sự không làm sai việc gì cả... Là có người cố tình muốn lấy mạng nàng ấy!

Ta nhủ mày, càng lúc càng cảm thấy có điều khuất tất:

- Sao lại nói như vậy?

Như Hoa nước mắt lưng tròng, buông tay Ngọc Nga, lại quỳ xuống ôm chân ta nức nở:

- Tạ chương sự đã mấy ngày không ăn không ngủ rồi, bây giờ còn bị phạt quỳ trên Thiết Hối... nô tỳ sợ nàng không chịu đựng nổi nữa... Nương nương, nô tỳ cầu xin nương nương cứu mạng Tạ chương sự...

Như Hoa hoảng sợ quá đỗi, nói năng không được lưu loát nhưng cũng đủ khiến ta hiểu ngọn nguồn mọi việc đều do ta mà ra.

Ta được sắc phong hiền phi khiến chẳng ít kẻ chường mắt, mà người tức tối nhất không ai khác ngoài Liễu Yến Yến. Đáng tiếc, ta không có thân nhân làm quan trong triều, người trong cung thì luôn được quân giáo cẩn thận, nàng ta không sinh sự được liền giờ trò chèn ép Tạ Thu Dung. Nàng ta lệnh cho Tạ Thu Dung may mấy bộ y phục rồi giả vờ không vừa ý chỗ này chỗ nọ, bắt sửa đi sửa lại liên tục. Tạ Thu Dung bị hối thúc không ngừng, phải bỏ ăn bỏ ngủ làm liên mấy ngày cho kịp. Nhưng sự việc không dừng lại ở đó. Tạ Thu Dung sửa xong y phục, vừa mang đến Bách Thước cung buổi sáng thì ngay buổi trưa đã có người đến Thượng Cung cục làm loạn lên. Bọn họ tổ giác trong y phục có giấu lẫn một cây kim khâu khiến thực phi nương nương bị thương. Người của Bách Thước cung buộc tội Tạ Thu Dung cố ý hãm hại phi tần, kiên quyết đòi Ti Chế phòng phải trừng trị thích đáng. Ti trưởng không dám đắc tội Liễu Yến Yến, đành phải phạt Tạ Thu Dung quỳ Thiết Hối. Tạ Thu Dung là cảnh vàng lá ngọc, xưa nay chỉ lo học hành chữ chưa từng chịu vất vả. Mấy ngày qua nàng đã lao lực quá độ, thêm ba canh giờ quỳ Thiết Hối chỉ sợ lạnh đi đủ nhiều. Còn Như Hoa này khi trước là cung nữ làm việc nặng, sau một lần bị phạt chèn cũi cả đêm mà nhiễm phong hàn suýt chết, tình cờ được Tạ Thu Dung cứu giúp. Về sau, Tạ Thu Dung thăng lên làm chương sự, được phép có cung nữ giúp việc nên đã thu nhận Như Hoa. Lần này Tạ Thu Dung gặp nạn, Như Hoa mới liều mạng chạy đến đây tìm ta cầu cứu.

- Chủ nhân, chúng ta không nên can thiệp vào việc của Thượng Cung cục... - Ngọc Nga nắm lấy tay áo ta, ngập ngừng nói.

Vô vàn suy tính lướt qua đầu ta. Ngọc Nga nói không sai, nhưng Tạ Thu Dung vì ta mới bị liên lụy, sao ta đành lòng bỏ mặc nàng?

Ta liếc nhìn Như Hoa, nghiêm giọng hỏi:

- Những lời người nói với bản cung hôm nay, người có dám lấy đầu ra đảm bảo hay không?

Như Hoa ngẩng lên nhìn ta, run run đáp:

- Nô tỳ một lòng với Tạ chương sự, nếu có nửa phần dối trá, xin nương nương tùy ý xử tội.

Ta lặng nhìn Như Hoa, chẳng biết mình có thể tin nàng được bao nhiêu. Nhưng tấm lòng của Như Hoa, ta có tin hay không cũng không quan trọng. Chuyện quan trọng bây giờ là Tạ Thu Dung đang gặp nạn. Mà ta lại chẳng có quyền hạn gì để cứu nàng. Tuy nay ta đã là nhất phẩm hiền phi, oai phong thì có oai phong nhưng quyền hạn cũng chẳng hơn khi trước. Hoàng hậu bảo ta giúp nàng san sẻ việc quản lý hậu cung cũng chỉ là ngọt nhạt vậy thôi. Ngoại trừ mạng sổ sách ra làm khó ta, nàng chẳng hề giao cho ta việc gì cả, loan án hiền phi càng không chịu đưa ra. Ta hoàn toàn không có tiếng nói đối với Thượng Cung cục. Muốn cứu Tạ Thu Dung chỉ còn một cách là mặt dày đến cầu xin hoàng hậu. Vì vậy, mấy người chúng ta lại vội vàng đội nắng quay về Triều Lan cung.

Điều mà ta không ngờ đến là hoàng hậu lại cố tình không gặp mặt ta.

Dưới cái nắng ban trưa gay gắt như đồ lửa, ta ngược nhìn cánh cổng gỗ sơn son thiếp vàng khép chặt trước mặt, lòng không khỏi chua xót. Một năm gần gũi bên cạnh hoàng hậu, ta biết tâm cơ nàng không hề đơn giản, cũng chưa từng dám mong một ngày kết tình tỷ muội với nàng. Ta hiểu rõ nếu một ngày đôi bên xung đột lợi ích, nàng chắc chắn sẽ xuống tay với ta không khoan nhượng. Song phân vị dẫu có thay đổi, sự tôn kính của ta đối với nàng chưa hề suy giảm. Mỗi ngày thỉnh an, ta luôn là người đến sớm nhất. Mỗi lần nàng cho gọi, chỉ cần không bị hoàng đế giữ ở Cát Tường điện thì bất kể sớm tối ta đều đi ngay lập tức. Xuất thân là thứ cả đời không thể thay đổi. Ta không thể làm mẫu nghi thiên hạ, con của ta càng không thể kế vị. Việc này ngay cả hoàng đế cũng không thể can thiệp. Thứ hấn hứa với ta là ngôi quý phi chứ không phải ngôi hậu, là một tiểu hoàng tử chứ không phải Đông cung thái tử. Thực tế đã như vậy, ta cần gì phải trở mặt với nàng? Người thông minh như nàng sao lại không hiểu, sao phải đối phó ta như thế? Sáng nay nàng than mệt cho ta về sớm không chừng cũng vì nghe ngóng được tin tức bên Thượng Cung cục rồi.

- Chủ nhân, ý hoàng hậu đã rõ... chúng ta biết phải làm thế nào đây? - Ngọc Nga vừa nói, vừa xòe quạt che bớt nắng cho ta.

Ánh mặt trời thiêu đốt trên da thịt cũng không bằng nỗi lo lắng trong lòng ta lúc này.

Ta cắn chặt môi. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh đêm trước hôm thọ yến, Tạ Thu Dung mặc một bộ y phục cung nữ cũ kỹ, tóc vấn sơ sài khoác áo choàng chạy đến Cẩm Tước cung sửa áo cho ta. Ta nhớ lúc đó nàng khẽ nắm lấy tay ta, dịu dàng nói: "Nguyệt nhi yên tâm."

Tạ Thu Dung dám vì ta mà liều lĩnh như vậy, ta sao lại không thể vì nàng mà liều mạng một lần?

Ta quay đầu, bước thẳng về phía chiếc kiệu nhỏ đang đợi sẵn, bình thản nói:

- Đi Nội thị giám, mượn Lý công công một tấm Thiết Hối.

f strinIKy

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 61 (2)

Hôm nay là một ngày náo nhiệt ở Thượng Cung cục.

Thiên kim nhà họ Tạ - tài nữ Tạ Thu Dung, người được Thượng Cung đại nhân hết lòng thương yêu nâng đỡ vừa đắc tội với vị chủ nhân không nên đắc tội nhất trong hậu cung, bị phạt quỳ Thiết Hối ba canh giờ.

Người ở Thượng Cung cục đa phần đều xuất thân là cung nữ. Những người này hoặc không có tham vọng làm chủ nhân, hoặc không đủ tư cách tham gia tuyển tú nên mới đầu quân vào con đường nữ quan này. Thăng tiến trong Thượng Cung cục chẳng phải việc dễ dàng. Những nữ quan làm đến chức chương sự, hoặc cao hơn nữa là thượng nghị, ti trưởng đều trải qua nhiều năm làm việc vất vả, phải đánh đổi rất nhiều. Sự thăng tiến của Tạ Thu Dung rõ ràng là thiên vị bất công, sao bọn họ có thể chấp nhận? Lúc này, kẻ được thiên vị ấy phải quỳ trước Thượng Cung cục, những người khác đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội nhìn nàng chịu khổ cho hả dạ. Cái sân lớn trước đại sảnh Thượng Cung cục vì thế mà giữa trưa vẫn nườm nượp người qua lại.

Sự xuất hiện của ta làm cho quang cảnh nhộn nhịp ấy như bị băng tuyết mùa đông thổi qua. Đám nữ quan vốn đang vò đi đi lại lại, nói nói cười cười, trêu chọc người đang quỳ đằng kia đều đứng sững cả lại.

Ngọc Nga vén màn kiệu, đỡ ta bước xuống.

Thái giám khiêng kiệu cất giọng chua lè:

- Hiền phi nương nương giá đáo.

Bấy giờ, đám nữ quan trong sân mới sức tỉnh, đồng loạt quỳ xuống thỉnh an:

- Chúng nô tỳ bái kiến hiền phi nương nương. Nương nương vạn phúc kim an!

Ta vịn tay Ngọc Nga, thong dong thả bước vào sân Thượng Cung cục, lướt qua đám người đang quỳ mà đến thẳng trước mặt Tà Thu Dung, cười hỏi:

- Tà tiểu thư làm sao mà lại quỳ ở đây thế này?

Tà Thu Dung kinh ngạc ngược nhìn ta bằng đôi mắt thâm quầng:

- Hiền phi nương nương? Sao... sao nương nương lại đến đây?

Hoàng đế nói đúng. Hậu cung là nơi ăn thịt người. Tà Thu Dung tài hoa, phóng khoáng của ta ngày nào giờ chỉ còn là một nữ tử xanh xao gầy yếu lợt thõm trong bộ cung y màu lục rộng thùng thình, như thể một con gió nhẹ cũng dễ dàng thổi nàng bay đi mất. Ta lạnh người đứng nhìn nàng, nỗi xót xa dâng lên đắng nghét.

Đương lúc ấy, bên trong đại sảnh Thượng Cung cục có hai bóng người vội vã đi ra hành lễ, không ai khác ngoài ti trưởng Ti Chế phòng Cao Bối Châu và đại cung nữ thân cận của Liễu Yến Yến, Bích Duyên.

- Hiền phi nương nương vạn phúc kim an!

Ta hít sâu một hơi, quay lại nhoèn cười:

- Ô, ra là Cao ti trưởng và Bích Duyên cô nương.

Ta chỉ nói một câu như vậy rồi im lặng chứ không hề cho bọn họ bình thân. Cao Bối Châu vừa nhậm chức ti trưởng nhưng tuổi không còn nhỏ, làm việc ở Thượng Cung cục gần hai mươi năm nay, kinh nghiệm đầy mình. Nàng đương nhiên hiểu rõ ta đến đây không phải để dạo chơi, ngay lập tức cười đơn đả hỏi:

- Chẳng hay nương nương đại giá quang lâm có điều gì cản dẫn chúng nô tỳ?

Ta dạo bước đến trước mặt Cao Bối Châu, vô tư đáp:

- Cũng không phải việc gì quan trọng. Số là bản cung đọc sách có gặp vài câu khó hiểu nên muốn đến thỉnh giáo Tà tiểu thư, chẳng ngờ lại gặp tình cảnh này. Không biết Tà tiểu thư đã phạm phải tội gì?

- Chuyện này... - Cao Bối Châu ngập ngừng. – Tà chương sự bất cẩn để quên kim khâu trong y phục của thực phi nương nương...

- Nương nương nhà ta mới trách cứ mấy câu mà nàng ta lại giờ trò độc ác như thế, chỉ phạt quỳ ba canh giờ đã là nhẹ lắm rồi!

Nghe nói Bích Duyên là nha hoàn hồi môn của Liễu Yến Yến, theo hầu nàng ta từ nhỏ, tính tình quả nhiên cũng bị ảnh hưởng không ít.

- Bản cung đã hỏi đến Bích Duyên cô nương chưa?

Ta lạnh lùng liếc sang Bích Duyên, dời bước đến trước mặt nàng, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Bích Duyên cô nương hình như rất thích nói chuyện nhỉ?

Bích Duyên hung hăng cũng vì dựa thế Liễu Yến Yến, thực ra lá gan rất nhỏ, vừa bị hỏi đến liền cúi gằm mặt, không dám nói gì nữa.

Cao Bối Châu thấy tình hình căng thẳng, liền chen vào nói lắng đi:

- Hiền phi nương nương, có gì vào trong rồi nói, được không ạ? Trời đương lúc nắng gắt, nếu cứ để nương nương phơi nắng thế này, hoàng thượng sẽ trách tội chúng nô tỳ mất...

Ta gật đầu, nheo nheo mắt nhìn về phía Tà Thu Dung:

- Đúng là nắng thật. Cao ti trưởng nói xem, phải quỳ trên Thiết Hối dưới cái nắng này xem ra không dễ chịu chút nào.

Ta biết chắc Cao Bối Châu đã đoán được mục đích của ta khi đến đây nhưng vẫn cố né tránh. Bây giờ ta đã đi thẳng vào vấn đề, nàng không vòng vo được nữa, gương mặt lạnh lợi lộ về bối rối:

- Không phải nô tỳ muốn làm khó Tạ chương sự... Chỉ là, Thượng Cung cục có quy tắc riêng, không thể làm trái...

Cao Bối Châu chưa kịp phân giải hết câu, Bích Duyên quỳ bên cạnh đã hết kiên nhẫn:

- Hiền phi nương nương, cung có cung quy. Người không thể ý sủng làm càn được!

Bích Duyên là người của Liễu Yến Yến, ta có thể để nàng quỳ lâu một chút, quờ trách nàng vài lời nhưng cung quy cũng chẳng lấy mạng nàng được. Liễu Yến Yến cử nàng đến đây hẳn là để trông coi Tạ Thu Dung, không để Thượng Cung đại nhân có cơ hội nói tay. Nếu nàng làm không tốt, Liễu Yến Yến nhất định không tha cho nàng. Chả trách nàng thà liều mình chống đối ta chứ tuyệt không dám làm méch lòng vị chủ nhân đồng đánh kia. Có lẽ, nàng nghĩ nói ra mấy lời này sẽ khiến ta sợ tiếng xấu mà lùi bước chăng?

Chủ tớ giống nhau, đều suy nghĩ đơn giản như vậy.

Lần trước Liễu Yến Yến muốn ép chết Phong Thổ Minh, không phải cũng dùng cách tương tự ư? Kết quả thất bại thế nào, chẳng lẽ nàng ta đã quên rồi?

Ta cười lạnh, xẵng giọng đáp:

- Con mắt nào của Bích Duyên cô nương nhìn thấy bản cung ý sủng làm càn?

Bích Duyên tròn mắt, lúng túng:

- Nô tỳ...

Ta phẩy tay áo, cười lãnh đạm:

- Bích Duyên cô nương nói năng hồ đồ, chắc hẳn là do sáng nay ngủ dậy vẫn chưa súc miệng. Người đâu, đi pha cho Bích Duyên cô nương một xô nước muối mang đến đây. Nhớ lấy loại xô xách nước thật lớn, pha thật nhiều muối vào, để cho Bích Duyên cô nương súc miệng thật sạch sẽ.

Lệnh của hiền phi nương nương ban ra, kẻ nào dám chậm trễ? Ta vừa nói dứt câu đã có người cầm đầu chạy đi thực hiện, chớp mắt đã thấy một thùng nước muối to tướng cùng với một cái bát sành để ngay ngắn trước mặt Bích Duyên.

- Hiền phi nương nương, người làm như vậy là ý gì? - Bích Duyên nhìn ta khiếp đảm.

Cả Cao Bối Châu cũng tái mặt:

- Nương nương... Chuyện này...

Cao Bối Châu ngập ngừng muốn nói đỡ cho Bích Duyên nhưng rốt cuộc lại không đủ can đảm, ấp úng mãi chẳng tròn câu.

Ta phớt lờ Cao Bối Châu, chỉ nhìn chăm chăm vào Bích Duyên:

- Nước muối có đây rồi, bây giờ Bích Duyên cô nương muốn tự súc miệng hay để Ngọc Nga nhà ta giúp cô nương một tay?

Ngọc Nga rất phối hợp với ta, nghe đến đây liền xắn tay áo bước tới chỗ Bích Duyên, cười gian xảo:

- Nếu tỳ tỳ ngại động tay thì để tiểu muội giúp đỡ nhé!

Thái độ tà ác của Ngọc Nga làm Bích Duyên run bắn người, luống cuống cầm lấy chén sành múc nước trong xô lên súc miệng ngay tức thì.

Ta nhìn Bích Duyên bặm môi phồng má súc miệng liên hồi, gật đầu hài lòng:

- Bao giờ súc hết cả xô mới được quay về Bách Thục cung, kéo miệng thối lại kinh động đến thực phi.

Trong đám nữ quan đang quỳ đã có người không nhin nổi phải bịt miệng cười.

Xử lý xong Bích Duyên, ta mới quay sang Cao Bối Châu:

- Ti trưởng yên tâm. Bản cung biết Thượng Cung cục có pháp giáo riêng, nhất định không dám ép ti trưởng vi phạm quy tắc.

Nói đoạn, ta hướng về phía cổng Thượng Cung cục gọi lớn:

- Phiền các vị công công khiêng thứ đó vào đây!

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía ấy.

Từ bên ngoài, hai tiểu thái giám khệ nệ khiêng vào một tấm Thiết Hối, đặt thẳng hàng bên cạnh Tạ Thu Dung.

Cao Bối Châu giật mình, nấc lên một tiếng. Những người khác cũng đồng loạt ném cho nàng một cái nhìn ái ngại. Trong tình cảnh này, ai cũng nghĩ ta muốn phạt Cao Bối Châu cùng chịu khổ với Tạ Thu Dung.

Trước ánh mắt sợ sệt của Cao Bối Châu, ta thần nhiên bước ngang qua chỗ nàng rồi dừng lại bên cạnh Tạ Thu Dung, nhẹ nhàng nâng váy quỳ xuống tấm Thiết Hối vừa được mang đến.

- Nương nương làm gì vậy?!

Tạ Thu Dung là người phản ứng trước tiên. Nàng kinh hãi nhìn ta kêu lên:

- Nương nương mau đứng lên! Người không thể làm thế này được!

Cao Bối Châu cũng không ngờ ta lại làm như vậy. Nàng hoảng hốt quỳ lết đến chỗ ta, sợ hãi nói:

- Nương nương, xin người hãy đứng dậy đi! Người làm thế này, nô tỳ không giữ nổi mạng mất!

Ta nhắm mắt, không muốn nhìn vào gương mặt hoảng loạn của Cao Bối Châu, nhàn nhạt đáp:

- Phi tần coi trọng nhất là đức hạnh. Tạ tiểu thư là thầy dạy học của bản cung. Nay nàng ấy bị phạt thế này, nếu ta trở mặt đứng nhìn thì khác gì mang tội bất nghĩa? Chứ đức ấy sao ta nhận nổi đây? Cung có cung quy, bản cung không dám thính câu Cao ti trưởng phá lệ, ta chỉ muốn cùng Tạ tiểu thư trải qua kiếp nạn này cho tròn nghĩa sự đồ.

Không để Cao Bối Châu kịp phản ứng, Ngọc Nga đã lao đến ôm chân ta khóc ầm lên:

- Chủ nhân... chủ nhân đừng tự làm khổ mình như thế... Hoàng thượng vẫn luôn khen ngợi đôi chân của người, người lại hủy hoại nó đi như thế này... Nếu người xảy ra chuyện gì, ở đây không ai thoát tội được đâu...

Ngọc Nga thật sự rất lo sợ, mỗi lời nói ra đều đánh đúng trọng điểm. Màn khổ nhục kế này nhờ có nàng mà sinh động hẳn lên. Những người có mặt ai nấy đều quỳ rạp sát đất, sợ đến mức chẳng dám thở mạnh.

Mặt Cao Bối Châu đã trắng nhợt, hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi lạnh. Nàng lắp bắp van nài:

- Ngọc Nga cô nương nói phải... Nương nương đứng lên rồi nói... Đừng tự làm tổn hại mình như thế. Tội này nô tỳ thực sự không gánh nổi...

Ngọc Nga được thể càng khóc lớn hơn:

- Chủ nhân ơi, đừng quỳ nữa... Tấm Thiết Hối này đáng sợ như vậy, người mà cứ quỳ thì chân sẽ hỏng mất... Hoàng thượng trách tội xuống... nô tỳ biết phải làm thế nào đây? Chủ nhân ơi...

Tạ Thu Dung cũng lo lắng chạm vào tay áo ta, thấp giọng can ngăn:

- Nương nương không cần phải vì Thu Dung mà tự làm khổ mình. Thu Dung chẳng qua chỉ bị phạt quỳ mấy canh giờ, không đáng để nương nương làm vậy...

Những điều cần nói đã nói hết, việc cần làm cũng làm rồi, giờ ta nhắm mắt bỏ ngoài tai mọi thứ. Ai van xin ta cũng mặc, chỉ chuyên tâm quỳ thẳng lưng. Thiết Hối đúng là danh bất hư truyền. Dưới cái nắng chính ngọ, tấm Thiết Hối dưới chân ta nóng lên rất nhanh, những cái gai gỗ ghè tường như xuyên qua da thịt, đâm vào đến tận xương cốt. Mùi vị này, lâu lắm rồi ta mới được nếm lại. Cứ nghĩ đến việc Tạ Thu Dung đã phải quỳ như vậy suốt một canh giờ, tim ta lại nhói đau. Nếu đã dùng đến cách này mà vẫn không thể ép Thượng Cung cực tha cho Tạ Thu Dung, ta sẽ quỳ với nàng nốt hai canh giờ còn lại.

Không giống như Bích Duyên, hiền phi và thực phi không phải một sự lựa chọn dễ dàng đối với Cao Bối Châu. Với địa vị và sủng ái hiện giờ của ta, Liễu Yên Yên có thể chen ép nàng thế nào thì ta cũng có khả năng làm y như vậy. Đắc tội bên nào cũng là đường chết. Cao Bối Châu càng lúc càng rối bời, nàng dập đầu xuống đất bồm bộp:

- Nô tỳ van xin nương nương! Chuyện này thực sự ngoài quyền hạn của nô tỳ... Hay là nương nương vào trong đợi một lát, nô tỳ sẽ đi mời Thượng Cung đại nhân đến đây... Nô tỳ van xin người...

- Ôi tổ tiên ơi!

Từ phía cổng Thượng Cung cực bỗng vọng vào một tiếng rú kinh hoàng.

Ta vừa hé mi nhìn thì thấy một thân hình béo tròn trùng trùng chạy như bay vào trong.

- Lý công công? – Cao Bối Châu đi từ kinh hãi này đến kinh hãi khác.

Lý Thọ vất phát trần lên cổ, vừa chạy vừa la lên eo éo:

- Tổ tiên ơi! Cao Bối Châu! Ngươi chán sống rồi hay sao mà dám để hiền phi nương nương quỳ trên Thiết Hối thế kia?!

- Lý công công, không phải nô tỳ...

- Câm miệng! Ở đó mà lấp liếm? Còn không mau đỡ hiền phi nương nương đứng dậy?

Cao Bối Châu chẳng kịp phân trần đã bị Lý Thọ dùng phát trần khua tán loạn trước mặt. Ban nãy khi ta đến Nội thị giám, Lý Thọ đang bận việc bên ngoài. Mấy tiểu công công ở đó thấy ta đến mượn Thiết Hối, chỉ nghĩ ta muốn trừng trị hạ nhân nên lập tức mang ra, còn nhiệt tình sai người khiêng hộ ta đến tận đây. Lý Thọ về đến nơi, nghe bẩm báo lại mới cả kinh mà vất chân lên cõ chạy tới Thượng Cung cục. Ngọc Nga nhân cơ hội Lý Thọ đang mắng Cao Bối Châu, tóm lấy tay áo hắn, khóc lóc kể lại việc chủ nhân của nàng là người trọng tình nghĩa ra sao, vì Tạ Thu Dung bị phạt mà chịu khổ đến mức nào. Nàng vừa kể vừa giọt ngắn giọt dài, giọng nức nở vô cùng thống thiết.

Lý Thọ nghe xong, hốt hải nâng ta đứng dậy:

- Nương nương ơi, chuyện nhỏ nhất thế này, người nói với nô tài một tiếng là được rồi, cần gì phải khổ sở vậy...

Ta bám vào tay Lý Thọ, nhưng chưa đứng lên mà làm bộ buồn rầu nói:

- Bản cung nào dám ý sùng làm càn. Tạ tiểu thư là thầy học của ta, ta đã không thể giúp nàng thì chỉ còn cách chịu khổ cùng nàng..

Lý Thọ lắc đầu nguây nguẩy, kéo ta đứng thẳng lên:

- Sao có thể? Tạ tiểu thư chịu phạt thì cũng chịu phạt rồi, biết sai sửa sai là được. Nô tài đã nói với Thượng Cung đại nhân một tiếng rồi. Tạ tiểu thư quỳ đến đây thôi.

Nói rồi, hắn lại trở phát trần vào một nữ quan quỳ ở gần đó nhất, nạt:

- Sao vẫn chưa đỡ Tạ tiểu thư dậy? Hay là muốn bản công công mời Thượng Cung đại nhân chính miệng nói các ngươi mới tin?

Nữ quan kia sợ quỳnh lên, lật đật chạy lại đỡ Tạ Thu Dung dậy.

Tạ Thu Dung quỳ cả một canh giờ trên Thiết Hối, khớp xương ít nhiều đã bị tổn thương, phải nín chặt lấy nàng ta mới đứng vững được. Nàng nghẹn ngào nhìn ta:

- Đa tạ nương nương...

Ta vươn tay cầm lấy tay nàng, dịu dàng nở nụ cười.

Sóng gió ngày mai, để ngày mai hăng lo âu. Hôm nay như thế này, đối với ta đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 62 (1)

Tính ra ta và Tạ Thu Dung đã lâu không , lần gặp gỡ này lại vừa cùng nhau đồng cam cộng khổ. Ta mặc kệ những ánh mắt lom lom soi mói bên ngoài, tự mình diu nàng vào phòng nghỉ. Những tưởng khi có cơ hội hàn huyên thì tình cảnh sẽ lâm li lắm đây, ai câu đầu tiên nàng thốt ra lại chẳng mùi mẫn chút nào:

- Nguyệt nhi, ngươi điên rồi.

Ta đỡ Tạ Thu Dung ngồi xuống giường, vờ oán trách:

- Ta vừa mới cứu ngươi xong đấy, ngươi không nói được câu nào êm tai hơn à?

Mặt Tạ Thu Dung vẫn nhẵn như khi, nàng hung dữ lườm ta:

- Ngươi vẫn còn nói đùa được à? Thực phi vẫn luôn tìm cách gây sự với ngươi, đáng lẽ ngươi không nên can thiệp vào những việc như thế này. Tuy hiện giờ chức vị của ngươi cao hơn nàng ta một bậc, nhưng nàng ta là ái nữ của Liễu thị, và lại xưa nay hoàng thượng luôn dung túng nàng ta. Ngươi vừa mới thắng chức, căn cơ còn chưa vững. Nếu xảy ra chuyện gì, người thiệt thòi chắc chắn sẽ là ngươi. Thực phi hồ đồ thì thôi, ngươi có sao cũng không chịu

suy nghĩ như thế?

Tạ Thu Dung nổi nóng nói một thôi một hồi, ánh mắt tràn đầy vẻ lo âu. Trong lòng ta bắt giác dâng lên cảm giác ảm áp. Ta không tranh cãi với nàng, chỉ cười cười:

- Thực phi đúng là người hồ đồ. Nhưng hành động lần này của nàng ta lại chẳng hồ đồ chút nào.

Tạ Thu Dung vừa mắng ta một hồi, sắc mặt vì nóng giận mà hơi đỏ lên, bây giờ lại chuyển thành tái nhợt:

- Ý ngươi là...

Ta mỉm cười, bình thản kể lại:

- Khi nghe tin ngươi bị phạt, ta đã đến Triều Lan cung cầu xin hoàng hậu nương nương. Thế nhưng nàng ấy chẳng chịu gặp ta. Ta đành phải tự mình đến đây bêu xấu.

Hoàng hậu trụ vững ở chốn này bao năm qua, tất nhiên không phải kẻ dễ tin người. Lại nghĩ Thẩm phi ngày trước đã đi theo Trần hoàng hậu ngót mười năm, vậy mà vẫn có thể quay lưng cắn lại bà ta, cuối cùng độc chiếm hậu cung. Như vậy, một năm giao tình của ta và hoàng hậu nào đã sá gì? Những ngày qua, nàng thử ta như thế nào, ta đều hiểu cả. Ta biết, chỉ một chút sơ sẩy thôi cũng sẽ gây ra hiểu lầm không thể vãn hồi. Chỉ tiếc thử thách ngày hôm nay hoàng hậu đặt ra cho ta quá khó khăn, muốn vượt qua chỉ còn cách bỏ rơi Tạ Thu Dung. Đây là việc ta không thể nào làm được.

Tạ Thu Dung xuất thân cao quý lại có thực tài, tiền đồ có thể nói là rộng mở. Nàng vào Thượng Cung cục chưa đầy một năm đã làm đến chức chương sự, ai biết được sau một năm nữa sẽ tiến tới đâu? Rồi năm năm, mười năm nữa, chức vị Thượng Cung đại nhân cũng chẳng phải quá xa vời. Tính toán trong lòng hoàng hậu, ta có thể hiểu được phần nào. Một hiền phi độc sủng hậu cung giao hảo với một nữ quan có thực lực. Tình bằng hữu giữa ta và Tạ Thu Dung trong mắt hoàng hậu lại hóa thành một mối liên minh nguy hiểm. Sự quan tâm, nâng đỡ của ta dành cho Tạ Thu Dung khi trước không chừng cũng bị nàng hiểu lầm thành hành động mua chuộc tay chân, cài người vào Thượng Cung cục.

Hành động càn quấy của Liễu Yến Yến vừa hay chính là đòn trí mạng giáng vào giao tình giữa ta và hoàng hậu. Sự việc lần này nhắm vào đúng người, đúng thời điểm lại đủ lực, người lỗ mãng như Liễu Yến Yến không thể tính toán được như vậy. Cam bẫy không tính là cao siêu, chung quy thành công cũng nhờ thấu hiểu nhân tâm. Nếu không hiểu rõ tính đa nghi của hoàng hậu sâu đến mức nào, tất không thể đoán chắc nàng sẽ ngoan ngoãn mặt làm ngọc. Chỉ cần hoàng hậu chịu ra tay giúp đỡ, kẻ li gián này coi như đồ bể. Lại nói, đối với những kẻ tứ cố vô thân, từ nhỏ đã chịu cảnh cô cút như ta, tình thân là thứ đáng giá nhất trên đời. Nữ tử vô tâm như Liễu Yến Yến hẳn không thể thấu tỏ điều này để bày ra một cái bẫy khiến ta cam tâm tình nguyện nhảy vào. Bên cạnh Liễu Yến Yến, người thông tuệ đến bậc này còn ai khác ngoài vị phi tần họ Minh kia? Người tài trí như nàng chẳng lẽ lại cam tâm đứng sau Liễu Yến Yến, vì nàng ta chém đông dẹp tây cả đời? Phụ thân của Minh Du chỉ là một ngũ phẩm thị lang nho nhỏ, nhưng nhà họ Minh mấy đời đều nổi danh trung thân, xét ra căn cơ khá vững vàng. Nếu đến một ngày Minh thị lang thăng quan vài bậc, khả năng Minh Du ngồi lên ngôi hậu không phải không có. Bất luận thế nào, Minh Du đã không ít lần ngầm ngầm chia mũi nhọn về phía ta. Xem ra, ta nhận nhin thêm nữa cũng vô ích.

Tạ Thu Dung thấy ta trầm mặc hồi lâu, càng lo lắng không yên. Nàng ngập ngừng đặt tay lên tay ta, nói khẽ:

- Chỗ hoàng hậu, ta nghĩ chắc vẫn còn vãn hồi được. Một năm qua hậu cung biến chuyển không ít. Những người bên cạnh hoàng hậu chẳng mấy ai hữu dụng. Một thực phi và một đức phi cũng đủ khiến nàng đau đầu rồi. Ta tin nàng chẳng muốn có thêm một hiền phi chống đối mình đâu. Còn ngươi, ngươi càng không thể chống đối hoàng hậu lúc này. Tương lai của Bạch tiểu nghi còn mờ mịt. . Trinh phi sau cùng vẫn là người nhà của hoàng hậu. Ân sủng cũng chẳng phải thứ trường cửu với thời gian. Ngươi cần phải tranh thủ lúc này lo liệu cho bản thân trước đã.

Những điều Tạ Thu Dung nói ta đều đã nghĩ đến. Hàn gắn với hoàng hậu, nói thì dễ mà làm thì khó. Nàng đa nghi như vậy, trải qua chuyện lần này nàng còn có thể tin tưởng ta sao? Không trở mặt với nhau chưa chắc đã là việc tốt. Ta với nàng cứ bày ra bộ dạng tỷ muội tình thâm, đến khi thiên thời địa lợi, nàng có lên đảm ta một nhát, người ngoài nhìn vào cũng chẳng ai dám nghi ngờ. Hậu cung tăm tối, Tạ Thu Dung không cách nào hiểu được. Những ngày này, nàng đã vất vả nhiều rồi. Ta chẳng muốn nàng lo nghĩ thêm nữa, bèn gạt đầu trấn an:

- Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, những việc khác ta tự biết tính toán.

Tạ Thu Dung vẫn chẳng yên lòng, nàng siết chặt tay ta, nghẹn ngào:

- Ngươi đã biết trước phải không? Đã biết đây là một cái bẫy, vậy mà ngươi vẫn...

Ta mỉm cười chua xót:

- Điều tại ta liên lụy đến ngươi. Nếu không phải vì đối phó ta, bọn họ cũng sẽ không đến gây sự với ngươi.

Tạ Thu Dung mỉm cười, vươn tay cốc lên trán ta một cái:

- Ngươi nói cái gì thế? Ngươi cho rằng ta ở Thượng Cung cục này dễ dàng lắm sao? Mỗi ngày đều không thiếu người muốn gây sự với ta, không phải thực phi thì sẽ có người khác. Muốn trưởng thành ở nơi này thì không thể e ngại chuyện đó. Những việc thế này nào có đáng gì! Sau này, ngươi tuyệt đối không bao giờ được liều lĩnh như vậy nữa...

Lâu ngày không gặp, công phu cốc đầu của Tạ Thu Dung vẫn lợi hại như xưa. Ta xoa xoa trán, gượng cười:

- Bằng hữu... chẳng phải là để tương trợ nhau những lúc như vậy sao?

Tạ Thu Dung ngăn người nhìn ta, chưa kịp nói nên lời thì ngoài cửa đã vang lên ba tiếng gõ nhẹ nhẹ. Lý Thọ đứng bên ngoài cất giọng eo éo:

- Bẩm nương nương, nô tài mời Điều nữ y đến rồi.

Điều Ngôn là người cùng thời với Đàm Mộc. Tài năng và y đức của bà ngay cả Đàm Mộc cũng phải kính nể, mỗi lần nhắc tới đều cúi đầu cảm thán: "Nếu Điều tỷ là nam nhân, vị trí trưởng đoàn ngự y này đã chẳng thuộc về Đàm mộc."

Để Điều Ngôn chữa trị cho Tạ Thu Dung, ta không còn gì phải lo lắng, chỉ dặn dò nàng tỉnh dưỡng cẩn thận rồi cáo từ.

Ngọc Nga chẳng biết đứng chờ ta từ khi nào. Vừa nhìn thấy ta bước ra, nàng lập tức giương ô che nắng cho ta, thấp giọng nói:

- Ban này nô tỳ thuận miệng hỏi thăm Như Hoa mấy câu, có vài chuyện chủ nhân nên biết.

Ta cười cười, khoác lấy tay nàng:

- Nói nghe thử xem

Ngọc Nga khẽ liếc mắt nhìn chung quanh, chậm rãi nói:

- Như Hoa là cung nữ sai việc của Tạ tiểu thư, Tạ tiểu thư làm sai, Như Hoa tất nhiên cũng không tránh khỏi liên lụy. Khi Tạ tiểu thư chịu phạt ở sân trước, Như Hoa đang cầm nến quỳ trong nhà kho. Chủ nhân đoán xem, là ai đã mở cửa kho thả cho Như Hoa? Là ai chỉ cho Như Hoa chạy đến trước Thuận Ninh cung tìm chúng ta?

Ta bật cười:

- Ở Thượng Cung cục này, kẻ có lòng với ta như thế còn ai khác ngoài Trương thượng nghị kia chứ?

Ngọc Nga nghiêng răng, nén giận kể tiếp:

- Nô tỳ nghe nói y phục của phi tần nhất phẩm phải do đích thân thượng nghị hoặc các nữ quan chưởng sự dày dặn kinh nghiệm thực hiện. Tạ tiểu thư mới thăng làm chưởng sự, vốn chỉ được giao làm y phục cho mấy vị tần. Chính ả Trương Huyền này đi đâu cũng luôn miệng tăng bốc tài nghệ của Tạ tiểu thư ... đúng lúc đó, thực phi lại không vừa ý vị nữ quan chuyên may y phục cho nàng ta khi trước. Trương Huyền liền cất nhắc Tạ tiểu thư thay vào vị trí này. Chủ nhân nói có trùng hợp không?

Thì ra là có nội gián giúp đỡ, thảo nào ra tay lại gọn gàng như vậy. Khi xưa ta chỉ là một phi tần ân sủng thường thường, Trương Huyền muốn rũ bỏ ta cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bây giờ ta đã là hiền phi độc sủng hậu cung, thế mà ả vẫn chọn cắn lại ta.

Ta tặc lưỡi:

- Trương Huyền này chẳng có chút niềm tin nào với ta cả.

Ngọc Nga giận lắm, nàng kéo tay ta nói:

- Nếu không nhờ chủ nhân giúp đỡ, Trương Huyền đến già cũng đừng mơ bỏ lên được chức thượng nghị. Nàng ta cứ lấy oán báo ân như thế, chủ nhân không thể bỏ qua mãi được. Hay là người vạch trần chuyện Tử Tuyệt hương không phải do nàng ta chế ra đi?

Ta lắc đầu, thờ dãi:

- Tử Tuyệt hương là ta chuẩn bị cho kẻ khác, Trương Huyền chẳng qua chỉ là trung gian mà thôi.

Ta mượn tay Trương Huyền làm việc cần làm, đổi lại Trương Huyền đạt được danh vọng mà nàng ta muốn. Đây vốn là chuyện tốt đôi bên cùng có lợi, đáng tiếc Trương Huyền lại năm lần bảy lượt giờ trò qua cầu rút ván.

Ta và Ngọc Nga vừa đi vừa trò chuyện, thoáng chốc đã tới trước đại điện Ti Chế phòng. Ta kéo tay Ngọc Nga, cười nói:

- Bản cung vừa nhớ ra, y phục mùa hạ Thượng Cung cục đưa đến năm nay còn có vài chỗ chưa vừa ý. Người đi nói với Cao Bối Châu, xin nàng ta cho Cẩm Tước cung mượn Trương Huyền vài ngày vậy.

Ta có thể đưa nàng ta lên cao, đương nhiên cũng có thể đẩy nàng ta xuống. Trương Huyền thật sự cho rằng nàng ta làm thượng nghị tam phẩm rồi thì ta không khó để được nàng nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 62 (2)

Thời gian gần đây, sức khỏe hoàng đế đã phần nào hồi phục. Hắn bắt đầu thượng triều mỗi ngày, cũng tiếp tục lui tới chỗ các phi tần khác. Ta không còn được triệu đến Cát Tường điện thường xuyên như trước, nhưng bù lại mỗi ngày hoàng đế vẫn ghé thăm ta. Không phải hôm nào hắn cũng nghỉ lại, nhưng chỉ ít vẫn có thể cùng ta ăn một bữa cơm rồi trò chuyện linh tinh.

Hôm nay ta tới Thượng Cung cục làm cần một trận, những tướng hoàng đế sẽ nổi giận không ghé nữa. Ngờ đâu, mới xế chiều đã thấy hắn vui vẻ chạy đến Cẩm Tước cung, trong tay còn cầm theo một cái hộp gỗ chạm khắc tinh xảo.

- Đố nàng biết trăm có cái gì đây?

Hoàng đế vừa nói vừa lôi ta đi thẳng vào phòng, chẳng để cho ta kịp thỉnh an.

- Hoàng thượng..

Ta nghi hoặc nhìn cái hộp gỗ hoàng đế vừa đặt vào tay mình, không biết nên làm sao mới phải. Ta dĩ nhiên vẫn chưa quên tính tình quái gở của hắn. Ai dám chắc trong hộp này không phải thứ gì kì quặc?

Hoàng đế không nhận ra nỗi lo lắng của ta, hắn hào hứng đẩy đẩy vai ta:

- Mở ra xem đi.

Ta run run lật chiếc then cài nắp hộp lên, trong thoáng chốc trái tim như ngừng đập. Trong lòng hộp trải một lớp nhung đen, bên trên nổi bật một mặt dây chuyền hồng ngọc chạm hình hoa hồng nở rộ, sắc đỏ lấp lánh tựa bóng hoàng hôn miên man trên vạt tường vi. Đóa hồng thuần sắc có kích cỡ y như hoa thật, không biết phải dùng đến khối hồng ngọc lớn tới mức nào. (1)

- Lần trước trăm ban cho Cẩm Tước cung cả một hộp trang sức, vậy mà nàng chỉ giữ lại mỗi chiếc nhẫn hồng ngọc đó, lúc nào cũng đeo trên tay. Trăm cho rằng nàng rất thích nó, đáng tiếc lại bị hỏng mất rồi. Trăm cứ nghĩ mãi không biết làm thế nào đền bù cho nàng. Mười ngày trước, một tiểu quốc phía bắc tiến cống viên hồng ngọc này, trăm liền nhớ đến nàng.

Hoàng đế chậm rãi nhắc sợi dây chuyền lên đeo vào cổ ta. Hắn mỉm cười hài lòng nói tiếp:

- Trông cũng không tệ.

Ta hơi cúi đầu nhìn đóa hoa ngọc trĩu nặng trước ngực, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một niềm vui kì lạ. Thường ngày ta không thích đồ ngự ban vì dùng không được mà bán cũng không xong. Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy vui mừng. Khi trước, cũng chẳng phải ngẫu nhiên mà ta nhìn trúng chiếc nhẫn bạc kia. Ta luôn đeo nó trên tay là để âm thầm chờ thời cơ thích hợp để dùng nó vạch trần độc chất trong thuốc của hoàng đế. Ai ngờ việc nhỏ nhặt như vậy mà hắn cũng nhận ra, lại còn để trong lòng đến tận bây giờ.

Ta bản thân nhìn hắn.

- Hoàng thượng, món đồ trân quý như vậy, thiếp sợ rằng..

Hoàng đế phì cười, kéo ta vào lòng ôm chặt.

- Trăm làm hồng của nàng một món thì đền cho nàng một món, có gì phải sợ?

Chỉ làm hồng một mặt ngọc bằng hạt đậu mà đền lại cho ta mặt ngọc lớn bằng cả trái trứng gà thế này. Làm ăn với hoàng đế xem ra cũng có lợi.

Ta ôm lấy eo hắn, cười nhẹ:

- Hoàng thượng, thiếp còn nhiều nhẫn lắm. Hoàng thượng có muốn xem qua không?

Hoàng đế giật mình, than dài một tiếng:

- Trăm lại không có nhiều ngọc lớn như vậy.

Ta và hoàng đế vừa đùa nhau được mấy câu, chợt bên ngoài có tiếng Lý Thụ bẩm báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Tô uyển nghị cầu kiến.

Hoàng đế hơi mất hứng, nói vọng ra:

- Trăm đang trò chuyện với hiền phi, có việc gì khi khác hãy cầu kiến.

Giọng Lý Thọ chuyển thành bối rối:

- Nô tài cũng nói với Tô uyển nghi như thế. Nhưng nàng ấy một mực quỳ bên ngoài, nói rằng đã làm món ăn dâng lên hiền phi nương nương, phải ăn nóng mới tốt.

Nghe đến đây, ta không nhịn nổi phải bật cười:

- Hoàng thượng, thiếp ở chung với nàng ấy hơn một tháng nay mà vẫn chưa được nàng ấy tặng món gì. Nay nhờ có hoàng thượng mà thiếp lại được thom lây.

Hoàng đế cau mày, nhéo mũi ta:

- Cười cái gì? Phiền chết đi được.

Ta nghiêng đầu tránh được, che mũi cười trừ:

- Hoàng thượng đừng để thiếp phải mang tiếng chia uyên rẽ thủy chứ. Nàng ấy đã có lòng như thế, hoàng thượng gặp một chút xem sao.

Hoàng đế thờ dài thườn thọt:

- Được rồi, truyền Tô uyển nghi.

Nói đoạn, hần xoay người ngồi nghiêm nghị trở lại. Ta cũng bắt chước chỉnh lại nét mặt cho thật hiền từ đoan trang.

Tô Nhượng nhanh nhẹn bước vào, thuần thục nhắc váy quỳ bái một cách quy củ:

- Thần thiếp tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế. Thần thiếp tham kiến hiền phi nương nương, nương nương thiên tuế.

Hoàng đế chán nản liếc nhìn Tô Nhượng, lạnh nhạt nói:

- Tô uyển nghi bình thân.

Tô Nhượng yêu điệu đứng dậy, chấp tay thưa:

- Hiền phi nương nương vì thần thiếp mà thọ thương, thần thiếp cứ mãi bất an. Hôm nay, thần thiếp mạo muội nấu chút đồ ăn để nương nương bồi bổ...

Nói đoạn, nàng phát tay áo mềm mại gọi:

- Ngọc Lăng, mau dâng thức ăn lên.

Từ bên ngoài, một cung nữ dáng người gầy nhẳng, mặt hóp môi mỏng, hai mắt ti hí, khệ nệ bưng vào một cái khay gỗ đựng một tô ngọc lớn và hai chiếc chén cùng muỗng ngọc nhỏ. Nghe nói Ngọc Lăng là cung nữ được Tô Nhượng trọng dụng nhất. Ngọc Thủy âm thầm dò hỏi một thời gian, biết được mấy cung nữ, thái giám bên Đông viện đều bị Tô Nhượng đánh mắng không ít thì nhiều, trong đó Ngọc Chi là kẻ xui xẻo nhất. Chỉ riêng cung nữ Ngọc Lăng này chưa từng bị nàng ta trách phạt lần nào. Ta cứ luôn thắc mắc không biết Ngọc Lăng dùng bản lĩnh gì để lấy lòng Tô Nhượng. Nhưng ngay lúc này, nhìn thấy dáng vẻ của Ngọc Lăng rồi chợt nhớ đến khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của Ngọc Chi, ta nhất thời ngộ ra tất cả. Tô Nhượng vốn tự phụ vào nhan sắc của mình, chẳng ngờ vừa vào cung đã gặp ngay một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như Phong Thê Minh. Bước chân ra khỏi cung liền đụng phải từng đoàn mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn, ngay cả những cung nhân như Ngọc Nga, Ngọc Thủy dung mạo đều thanh tú yêu kiều. Thử hỏi Tô Nhượng làm sao chịu nổi? Nàng ta có thể đồ kị nhưng với vị thế của một uyển nghi nhỏ bé, nàng ta rốt cuộc chẳng làm gì được ai. Về đẹp của Ngọc Chi làm Tô Nhượng chướng mắt, lẽ dĩ nhiên nàng sẽ bị lôi ra trút giận. Còn Ngọc Lăng được tin dùng hần cũng nhờ dáng vẻ búng beo thô kệch kia. Đi cùng một cung nữ xấu xí như vậy, ít ra Tô Nhượng không cảm thấy bị uy hiếp, thậm chí còn có ảo giác bản thân xinh đẹp thêm mấy phần.

Ngọc Lăng đặt tô ngọc lên bàn xong, lập tức cúi đầu lui xuống. Tô Nhượng uyển chuyển bước đến mở tô ra, khéo léo múc thức ăn bên trong ra hai chiếc chén ngọc.

- Đây là lần đầu tiên thiếp nấu món Phúc Lộc Thọ Toàn, chắc chắn không được ngon như đầu bếp trong cung, mong hoàng thượng và nương nương đừng chê cười. (2)

Ta chớp mắt nhìn chén canh trước mặt, hơi thở như muốn nghẹn lại. Phúc Lộc Thọ Toàn được nấu từ mười mấy loại sơn hào hải vị cùng vô số thảo dược quý hiếm, chỉ một chén nhỏ thôi cũng đáng giá ngàn vàng. Ngày thường, ta chẳng bao giờ dám chọn đến món này. Một tô canh chứa chan tâm lòng của Tô Nhượng không biết đã tiêu tốn của ta bao nhiêu ngân lượng! Mới nghĩ đến thôi mà hầu bao của ta đã nhói đau.

Có vẻ hoàng đế cũng không vừa ý sự xa xỉ của Tô Nhượng. Đôi mày hần khê cau lại, trên môi thoáng qua một nụ cười lãnh đạm:

- Tô uyển nghi có lòng, trẫm sao có thể chê cười nàng. Hình như từ lúc nàng nhập cung đến nay, trẫm vẫn chưa ban thưởng cho nàng thứ gì, đúng là có lỗi. Kim thành vừa dâng lên mấy cuộn tơ lụa, lát nữa trẫm sẽ sai người đưa qua cho nàng.

Hoàng đế nói xong, lẳng lặng đẩy chén canh của mình về phía ta.

Ban này Tô Nhực mãi then thùng cúi đầu, không nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hoàng đế. Đến khi nghe được ban thưởng, nàng ta mới vui mừng ngẩng đầu tạ ơn, vừa đúng lúc bắt gặp hành động phũ phàng kia. Trong một thoáng, gương mặt nàng ta lộ vẻ thất vọng nhưng rất nhanh đã mừng rỡ trở lại:

- Đa tạ hoàng thượng quan tâm... Thần thiếp không biết lấy gì báo đáp...

Hoàng đế chẳng buồn đáp lại. Hắn quay sang nói với ta:

- Tô uyển nghi nấu canh này cho nàng, nàng ăn đi kéo nguội lại mắt ngon.

Ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng múc canh đưa lên miệng. Mị vị ngọt ngào tan trên đầu lưỡi mà lòng ta cứ đắng ngắt. Mỗi một muỗng này thôi có khi đã tốn hết mấy chục lượng bạc của ta rồi.

Tô Nhực mới đến đã dám hoang phí bạc của ta như thế, cứ cái đà này thêm vài tháng nữa khéo ta phải cầm cổ cả Cẩm Trúc cung cho nàng ta tiêu xài mất.

Một buổi chiều vốn dĩ đang vui vẻ lại bị Tô Nhực phá hỏng. Hoàng đế chỉ ngồi thêm một lát rồi cũng không nhịn nổi phải bỏ chạy.

Tô Nhực ấy thế mà chẳng nhận ra điều gì. Nàng ta luyên tiết nhìn tô canh đầy ắp trên bàn, dè dặt hỏi ta:

- Không biết thiếp có làm sai chỗ nào không mà hoàng thượng ngay cả một miếng cũng không động vào?

Chẳng phải người nói là nấu cho ta ăn sao? Có gì lại quan tâm hần có ăn hay không?

Ta siết chặt nắm tay, cố nặn ra một nụ cười hiền dịu, an ủi Tô Nhực:

- Uyển nghi chớ suy nghĩ nhiều. Thực ra... À, thực ra hoàng thượng ăn cao lương mỹ vị nhiều đến phát ngấy rồi, người bây giờ chỉ thích những món thanh đạm mà thôi...

- Món ăn thanh đạm ư? Ôi, thiếp lại chẳng biết điều này, thật là hổ thẹn quá! Xin nương nương chỉ giáo, hoàng thượng thích ăn món gì ạ?

- À, theo bản cung được biết, hoàng thượng thích nhất món Kim Ngọc Mãn Đường, cả món bánh quế hoa ngó sen nữa. (3)

- Là hai món này sao? Tốt quá! Hai món này thì thiếp biết làm.

Hai mắt Tô Nhực sáng bừng, nàng cảm kích nắm tay ta:

- Đa tạ nương nương chỉ giáo!

Nhìn Tô Nhực hí hửng trở về, ta thấy hơi có lỗi với nàng.

Kim Ngọc Mãn Đường và bánh quế hoa ngó sen đúng là hai món hoàng đế thích ăn, nhưng là trước khi đám phi tần kia nhập cung. Từ sau đợt tuyển tú đầu tiên, các phi tử ai ai cũng ra sức lấy lòng hắn. Chẳng biết do tên nô tài nào lỡ miệng, chỉ biết là ngày nào cũng có mấy chục đĩa Kim Ngọc Mãn Đường và bánh quế hoa ngó sen tấp nập dâng về Cát Tường điện. Mỹ vị dù ngon đến đâu cũng không thể ăn đến mức bội thực như thế. Chẳng mấy chốc hai món khoái khẩu kia đã trở thành cấm kỵ của hoàng đế, hắn chỉ cần nghe tên đã nổi da gà, nhìn thấy bóng dáng là muốn nôn mửa. Kẻ nào dám dâng hai món này tất sẽ gặp xui xẻo. Khổ nỗi, thức ăn phi tần dâng lên đều phải đợi Đàm Mộc kiểm độc, hoàng đế thường không ăn ngay trước mặt các nàng. Những việc kể trên cũng vì thế mà chả mấy ai biết. Ta chẳng qua cũng chỉ nghe hai cung nữ thân cận của hắn là Miên Như và Miên Duệ kể lại thôi.

Ban này nhất thời tức giận nên ta mới buột miệng nói với Tô Nhực như thế, lời vừa thốt ra đã thấy hối hận rồi. Vốn định gọi nàng ta quay lại để giải thích rõ ràng, nhưng mùi canh thơm ngào ngạt vẫn vương vất nơi chóp mũi ta, lửa giận lại bùng cháy.

Một tô canh lớn thế này, xa xỉ thế này, ta ăn thế nào đây?

Tâm lòng của Tô Nhực, ta mà ăn một mình thế nào cũng bị tổn thọ. Thế là ta gọi hết đám người Ngọc Nga, Ngọc Thủy, Ngọc Chân, Tiểu Phúc Tử và Tiểu Minh Tử đến ăn chung. Mỗi người một chén nhỏ, vừa ăn vừa nói chuyện ngồi lê đôi mách. Tiểu Phúc Tử ham ăn nhất, nhোáng một cái đã ăn sạch chén của mình, còn luôn miệng đề nghị mỗi ngày đều nấu món này. Mãi đến khi Ngọc Thủy nói cho hắn biết giá trị chén canh vừa bị hắn nuốt chửng, Tiểu Phúc Tử mới xanh mặt lâm bầm "Mặc tiền thế này thì đến tháng sau nô tài cũng chưa dám đi đại tiện đâu."

Chú thích:

(1) Dây chuyền hoa hồng (hình minh họa):

(2) Phúc Lộc Thọ Toàn:

(3) Kim Ngọc Mãn Đường:

Bánh quế hoa ngó sen:

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 63 (1)

Một tô canh của Tô Nhựt khiến lòng ta đau xót mãi không thôi. Dựa vào bổng lộc uyển nghi lục phẩm của nàng ta, cho dù mười năm không ăn cơm cũng chẳng đói được một tô Phúc Lộc Thọ Toàn. Đây là chuyện rõ như ban ngày, nhà bếp không thể không biết, lẽ nào lại để Tô Nhựt tùy tiện như vậy? Quả nhiên hỏi ra mới hay, lá gan của Tô Nhựt to hơn ta tưởng rất nhiều.

Chẳng biết nàng ta nghe được ở đâu tin thánh giá ghé Cẩm Tước cung, bèn chạy ngay đến nhà bếp sai người nấu gấp món này tiếp đãi hoàng đế. Bếp trưởng hỏi lại mấy lần, Tô Nhựt vẫn cứ ồm ồm không chịu nói rõ, chỉ bóng gió rằng đây là ý của ta, còn dọa bọn họ nếu làm hỏng chuyện sẽ bị phạt nặng. Thánh giá sắp đến nơi, cách nấu Phúc Lộc Thọ Toàn lại cầu kỳ phức tạp, không làm ngay chắc chắn không kịp. Nhà bếp không có thời gian đi xác minh, cũng chẳng ai ngờ Tô Nhựt lại dám nói dối trắng trợn như vậy nên mới xuất hiện một màn tình cảm thâm thiết kia. Mãi tới lúc bị ta tra hỏi, đám trù sư mới tá hỏa biết mình bị gạt, người nào người nấy tái mặt liên tục đập đầu tạ tội. Thẳng thắn mà nói thì cũng đâu phải lỗi của bọn họ, có phạt cũng vô ích. Biết vậy nên ta chỉ cần dặn họ sau này phải tuyệt đối cẩn thận, lệnh của ta nếu không phải do Ngọc Nga, Ngọc Thủy hoặc Tiểu Phúc Tử đích thân truyền xuống thì không được làm theo. Chỉ tức một nỗi là chuyện đã rồi, ta sợ ảnh hưởng đến đại sự của hoàng đế nên dẫu giận Tô Nhựt đến mấy cũng không thể làm lớn chuyện. Và lại, chính hoàng đế đã mở miệng khen thưởng hành động của Tô Nhựt, ta mà cố tình trách phạt nàng thì lại mang tiếng nhỏ nhen, rốt cuộc cũng chẳng được yên thân.

Hoàng đế quả không phụ tấm lòng dối trên gạt dưới của Tô Nhựt. Ngay sáng sớm hôm sau, từ Cát Tường điện đã đưa đến mấy cuộn tơ lụa tặng đích danh cho Tô uyển nghi. Tơ lụa Kim thành không thể sánh bằng tơ lụa Phong tộc hay phùng dệt Cẩm Hoan, nhưng chung quy vẫn là thứ xa xỉ đối với một phi tần lục phẩm. Chắc Tô Nhựt sợ bị ta tham ô mất nên chưa gì đã ba chân bốn cẳng cùng Ngọc Lăng khiêng trộm đóng tặng phẩm về phòng. Theo luật ngầm ở hậu cung, phi tần lần đầu lĩnh thưởng không thể thiếu lễ với cung chủ và các phi tần khác trong cung. Đương nhiên người làm cung chủ không màng đến những thứ nhỏ nhặt này, quy định kia chỉ là để tỏ lòng kính trọng mà thôi. Thời gian qua Tô Nhựt nghe ngóng được không ít thứ ở trong cung, nhưng quy tắc xử sự quan trọng như vậy lại không biết. May cho nàng ta là ta vốn không coi trọng tiểu tiết, Phong Thế Minh và Bạch Diệu Hoa lại càng không để tâm. Chứ đổi lại ở nơi khác, không chừng sẽ xảy ra chuyện ngay lập tức.

Nhưng ta chẳng để Tô Nhựt trong lòng quá lâu, vì những ngày này, người mà ta cần quan tâm hơn cả là Trương Huyền.

Sau khi ta xin Cao Bối Châu cho mượn người, mỗi ngày đều dẫn Ngọc Nga tới hỏi thúc. Đến hôm nay là ngày thứ ba, Trương Huyền không trốn tránh được nữa, đành ôm thùng kim chỉ đến Cẩm Tước cung chịu trận.

Lúc Trương Huyền đến, ta vừa mới ngủ dậy không lâu. Ta lười nhác để Ngọc Nga và Ngọc Thủy chải tóc trang điểm, tiện thể gọi nàng vào phòng gấp mặt.

- Nô tỳ Trương Huyền bái kiến hiền phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an!

Trương Huyền đặt thùng kim chỉ sang một bên, trịnh trọng khấu đầu hành lễ với ta.

Ta liếc Trương Huyền một cái, chưa vội cho nàng đứng lên, mĩa mai nói:

- Thượng nghi chắc là bận rộn lắm. Mấy hôm nay không thấy thượng nghi ghé thăm tể xá, bản cung cứ nghĩ không mời nổi người rồi chứ.

Trương Huyền vờ như không nghe ra ẩn ý của ta, cười xởi lởi:

- Ti Chế phòng đúng là công việc bận bịu, nhưng nô tỳ nào dám trễ nải việc ở Cẩm Tước cung. Vừa ngại tay một chút là nô tỳ lập tức tới phụng mệnh ngay đó ạ.

Ta cũng cười theo:

- Thế thì tốt quá. Chỗ bản cung có vài bộ y phục chưa được ưng ý, phải phiền Trương thượng nghi một chút rồi.

Nói đoạn, ta quay sang giục Ngọc Thủy:

- Nhanh tay lên, chớ để Trương thượng nghi đợi lâu!

Ngọc Thủy ngấm tới ngấm lui một hồi mới chọn được một cây trâm khổng tước cài lên tóc ta, cười nói:

- Chủ nhân an tâm. Chỉ còn thoa cao dưỡng da nữa là xong ạ.

Ngọc Nga nhanh nhẹn mở khóa ngăn tủ gỗ, bung ra một hũ cao tròn to bằng lòng bàn tay, cẩn thận thoa lên cổ và cánh tay ta. Nàng luôn miệng xuyết xoa:

- Bạch Ngọc cao này quả là lợi hại, chủ nhân mới dùng độ mười ngày mà da đã sáng đẹp như vậy!

Tương Huyền vừa nghe đã không nén nổi tò mò, phải lên lút ngẩng đầu nhìn trộm, ánh mắt liền bị hút vào hũ Bạch Ngọc cao.

Chất cao nhuyễn mịn mà trắng như sữa, chỉ thoa nhẹ một chút lên da đã khiến làn da như bùng sáng, vừa ửng hồng rạng rỡ lại vừa mịn màng tựa cánh hoa.

Tương Huyền mím chặt môi, không nhin nổi phải cất tiếng dò la:

- Chẳng hay loại cao này chế từ nguyên liệu gì mà lại thần kì như thế ạ?

Ngọc Nga làm như vô tư đáp:

- Toàn là trân dược cả, có lộc nhưng, thiên đông môn, đương quy...

Nhưng nàng chưa kịp nói hết thì Ngọc Thủy đã ngắt lời:

- Chỉ là cao dưỡng da thông thường thôi, cung nào chẳng có vài hũ!

Ta cũng đồng tình:

- Phải, chẳng có gì ghê gớm cả, thượng nghị không cần bận lòng.

Bộ mặt háo hức của Tương Huyền bỗng chuyển thành chùng hững. Tương Huyền làm việc ở Thượng Cung cục lâu năm, đương nhiên biết rõ trong cung chưa từng có loại cao dưỡng da này. Cũng như Tứ Tuyệt hương lần trước, Bạch Ngọc cao là thứ có thể giúp một nữ quan thăng tiến rất nhanh. Đáng tiếc, trải qua sự việc của Tạ Thu Dung, Tương Huyền muốn xin công thức này còn khó hơn lên trời.

- Nô tỳ đã nhiều lời rồi, thực có tội... - Tương Huyền cười lấp liếm, nhìn theo hộp cao trên tay Ngọc Nga đầy tiếc nuối.

Trang điểm đã xong, ta thông thả đứng dậy, tự mình rót một chén trà nhắm nháp. Xưa nay ta vốn không khát khe chuyện y phục, tuy muốn khó dễ Tương Huyền đôi chút nhưng lại chẳng nghĩ ra nên bắt nàng làm cái gì. Mà Tương Huyền nhìn thấy dáng vẻ suy tư của ta thì càng thêm lo sợ, hai bên thái dương đã ướt đầm mồ hôi.

Đúng lúc ấy, Tiểu Phúc Từ ló đầu vào nhả mặt thông báo:

- Bẩm chủ nhân, Tô uyển nghị cầu kiến.

Nghe đến Tô Nhượng, ta chợt nảy ra một ý tưởng.

- Mời Tô uyển nghị vào.

Thay vì khổ sở nghĩ cách làm khó Tương Huyền, chi bằng để Tô Nhượng giúp ta một tay. Thời gian qua Tô Nhượng đã khiến ta hao tâm tổn trí không biết bao nhiêu mà kể, xem ra làm khổ người khác là khả năng thiên phú của nàng rồi. Giao Tương Huyền cho Tô Nhượng coi như không uổng phí nhân tài.

Từ sau khi diện kiến long nhan lại được ban thưởng hậu, tâm tình Tô Nhượng tốt lên trông thấy. Nhìn nàng ta phoi phới bước vào, ta liền vui vẻ nói ngay:

- Muội muội đến thật đúng lúc! Bản cung vừa mới được Tương thượng nghị đến đây may y phục, muội muội cũng may vài bộ nhé?

Tô Nhượng vừa được ban vài quý nhưng phân vị quá thấp, không thể tự mình sai Ti Chế phòng may vá gì được. Hôm nay nàng ta cầu kiến, đến chín phần là nhờ vả ta tìm người may giúp. Bởi vậy, vừa nghe ta nói xong nàng đã mừng quýnh lên nhưng vẫn giả bộ thẹn thùng đáp:

- Được như thế thì tốt quá ạ. Đa tạ nương nương thương yêu...

Tô Nhượng có tật mỗi khi cao hứng đều đưa tay phải lên sờ sờ búi tóc. Cũng vì hành động kì quặc này mà ta nhận ra kiểu tóc của nàng ta hôm nay dường như có chút khác thường. Búi tóc trông rất gọn gàng mà mềm mại, từng sợi đều được chải vào nếp thật tươm tăt, không giống với tác phẩm của Ngọc Lăng cục mệnh vụng về. Chỉ là, trên búi tóc lại cài mấy đóa phong quý bằng lụa phon phớt hồng. (1)

- Muội muội chớ đa lễ. - Ta mím môi, cố nén cười. - Kiểu tóc này rất hợp với muội...

Ngọc Nga, Ngọc Thủy và Tương Huyền đồng loạt nhìn theo, sắc mặt ai nấy đều trở nên kì quái.

Phong quý đẹp thì có đẹp nhưng lại mang ý nghĩa xấu, biểu trưng cho xui xẻo và bệnh tật. Không hiểu cung nữ to gan nào lại làm hoa phong quý cho Tô Nhượng cài tóc thế này? Mà nghĩ kỹ, mấy đóa hoa lụa kia đẹp dễ tình xảo, chẳng phải là thứ cung nữ nào cũng làm ra được. Không lẽ là nàng ấy? Nghĩ đến đây, tim ta bỗng thất lại. Nhưng Tô Nhượng chẳng hề nhận ra biểu cảm phức tạp của ta, chỉ đắc ý nói:

- Nương nương quá khen rồi...

Dù miệng nói "quá khen" nhưng ánh mắt nàng lại sáng ngời kiêu hãnh. Ta nhìn bộ dạng Tô Nhượng mà không khỏi than thầm trong lòng.

- Được rồi, muội dẫn Tương thượng nghị về phòng lấy số đo trước đi. Thích thế nào thì cứ nói với nàng ấy. Tương thượng nghị đứng đầu Tì Chế phòng về tay nghề may vá, không có thứ gì làm khó được nàng ấy đâu.

Ta háng giọng, giao luôn Tương Huyền cho Tô Nhượng, không quên nhỏ giọng dặn dò:

- Bản cung biết muội muội hiền lành dễ tính, nhưng chuyện y phục thì tuyệt đối không được qua loa. Hoàng thượng ghét nhất là những kẻ nhếch nhác. Nghe nói khi trước có một phi tần rất được sủng ái, nhưng chỉ vì áo nàng ta bị may lệch một đường bé xíu mà hoàng thượng lập tức chán ghét. Cho nên muội nhất định phải cẩn thận mới được.

Nhìn Tô Nhượng phấn khởi dẫn Tương Huyền đi khỏi, Ngọc Nga siết chặt hũ cao đường da trong tay, lo lắng hỏi:

- Chủ nhân nghĩ Tương Huyền có cần câu không? Nàng ta vừa đắc tội với chủ nhân, sợ rằng cũng có lòng phòng bị với chúng ta...

Ta mỉm cười, lo lắng vuốt ve chỗ da thịt mềm mại vừa được thoa cao:

- Dựa vào tính cách của Tương Huyền, cơ hội thắng tiến tốt như thế, nàng ta có thể bỏ qua sao?

Ngọc Thủy cũng thở dài:

- Những việc còn lại, phải trông chờ vào Tạ tiểu thư thôi.

Chú thích:

(1) Hoa phong quý:

Hình minh họa hoa lụa:

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 63 (2)

Tô Nhượng chẳng hề làm ta thất vọng. Chuyện may y phục của nàng ta và Tương Huyền truyền về từ Đông viện đủ cho người ta cười đến ba ngày.

Yêu cầu của Tô Nhượng có lẽ còn khắt khe hơn cả Liễu Yến Yến. Tương Huyền may thế nào nàng ta cũng không vừa ý. Thân hình Tô Nhượng không đến nỗi thô kệch nhưng cũng chẳng thể gọi là hoàn mỹ. Nàng ta muốn may eo váy thật nhỏ, lúc lấy số đo hẳn là nín thở thất bụng quá đà, đến khi may xong thì không có cách nào chui vào cho được. Tương Huyền thức trắng mấy đêm mới may kịp váy áo cho Tô Nhượng, giờ lại phải tháo ra, giặt đến mức đầu muốn bốc khói nhưng không dám phản kháng. Mà tháo cho eo váy rộng ra để Tô Nhượng mặc vừa thì nàng ta lại chê dáng váy không đẹp. Tô Nhượng hơi thấp người, tà váy may dài thì nàng ta chê luộm thuộm, cắt ngắn lên lại bảo không đủ thướt tha. Ngay cả cánh hoa thêu trên cổ áo hơi không đều một chút, Tô Nhượng cũng bắt Tương Huyền phải cắt chỉ thêu lại từ đầu.

- Chủ nhân biết không, mới có mấy ngày mà Tương Huyền đã muốn thân tàn ma dại rồi. Nhìn sắc mặt ả, chắc chắn là chỉ muốn đâm cho Tô uyển nghị một cái thật đau rồi ra sao thì ra...

Tiểu Phúc Tử đi nghe ngóng về, kể chuyện mà thiếu điều muốn cười lăn lộn ra sàn.

- Như thế còn dễ dàng cho Tương Huyền quá. – Ngọc Nga bĩu môi nói.

- Chưa hết, chưa hết... Người lợi hại nhất phải là Phong tiếp dư cơ. – Tiểu Phúc Tử cười muốn hụt hơi, phải vịn vào thành bàn thờ dõc.

- Sao lại có cả Phong tiếp dư ở đây? – Ngọc Thủy ngạc nhiên hỏi, tay rót vội chung trà đưa cho hấn.

Tiểu Phúc Tử hào hứng cầm chung trà đưa qua đưa lại, tỏ vẻ thần bí như những người làm nghề kể chuyện ở quán trà:

- Phong tiếp dư khí độ bất phàm, một câu nói đã đủ kinh thiên động địa...

Tiểu Phúc Từ khua môi múa mép, đồng dài hồi lâu mới nói đến trọng điểm.

Muốn đến Đông viện của Tô Nhượng thì phải đi ngang hoa viên Bắc viện của Phong Thổ Minh. Thế nên, sáng sớm hôm nay khi Trương Huyền mang bộ y phục đã sửa đến lần thứ năm tới cho Tô Nhượng, ả gặp phải Phong Thổ Minh đang dùng cảnh khô luyện kiếm. Phong Thổ Minh thấy Trương Huyền cứ mang đi mang về một bộ y phục thì sinh lòng hiếu kỳ, bèn mượn xem thử. Bộ y phục này là kết tinh mồ hôi nước mắt của Trương Huyền, nàng ta bị Tô Nhượng khó dễ mấy ngày liền mới may xong, vậy mà Phong Thổ Minh chỉ nhìn lướt qua rồi phán một câu gọn lỏn: "Chất vải bình thường, thủ công thô thiển, so với tay nghề Phong tộc còn kém rất xa."

Phong Thổ Minh xưa nay luôn nghĩ sao nói vậy. Lời nàng tuy không dễ nghe nhưng lại chẳng hề có ác ý gì. Chỉ xui xẻo cho Trương Huyền, mấy lời thẳng thắn vô tư kia lại lọt vào tai Tô Nhượng. Y phục của Phong Thổ Minh là cực phẩm Phong tộc, khoác lên người một đại mỹ nhân như nàng càng như cầm thượng thiên hoa. Tô Nhượng vốn đã đố kỵ với nhan sắc của Phong Thổ Minh, giờ lại nghe nàng chê bai đồ của mình thì không khỏi nổi giận. Chỉ là chức vị Phong Thổ Minh cao hơn Tô Nhượng mấy bậc, thân phận càng tôn quý gấp nhiều lần. Tô Nhượng không dám gây sự với Phong Thổ Minh, chỉ đành trút giận lên Trương Huyền. Có một câu "không được qua loa" của ta làm búa hộ thân, Tô Nhượng tha hồ bắt bẻ Trương Huyền đủ chuyện.

Ta ngồi một bên nhàn nhã ăn bánh, nghe Tiểu Phúc Từ hí hửng kể chuyện tiểu lâm xong mới thông thả hỏi:

- Thế chuyện chính bản cung sai người đi làm, đã làm xong chưa?

Tiểu Phúc Từ gạt mình, chợt phát hiện bản thân đã nói nhầm cả nửa canh giờ, vội nín nọt bóp vai ta mà thưa:

- Việc chủ nhân sai bảo, nô tài sao dám quên chứ? Ở Đông viện gần đây đúng là đã xảy ra không ít chuyện...

Tô Nhượng và Trương Huyền diễn trò gì, thực ra ta không quan tâm. Việc duy nhất khiến ta phải bận lòng là Bạch Diệu Hoa. Khi Tô Nhượng mới đến, ta đã dặn dò Bạch Diệu Hoa có việc gì cứ nói với ta, không cần chịu ảm ức một mình. Nhưng Bạch Diệu Hoa luôn sợ gây phiền phức cho ta, dù có gắng hỏi cũng chưa chắc nàng chịu nói thật. Ngọc Thủy và Ngọc Nga đều được đảm cung nhân nể sợ, mà cả Tô Nhượng cũng có ý đề phòng hai nàng. Vì vậy, muốn điều tra chuyện bên Đông viện, ta đành giả vờ sai Tiểu Phúc Từ sang hỏi thăm việc may y phục của Tô Nhượng. Bề ngoài Tiểu Phúc Từ hồng hách, người khác đều cho rằng hắn chỉ giỏi xu nịnh, là kẻ lòng dạ hời hợt nên thường ít đề phòng hắn nhất. Quả nhiên, sai Tiểu Phúc Từ đi một vòng trở về đã nghe được không ít việc.

Tô Nhượng trước mặt ta và hoàng đế thì yếu điệu như liễu, lúc nào cũng tỏ vẻ ngượng ngùng sợ sệt còn đối với kẻ thấp bé hơn thì ngang ngược vô cùng. Trải qua một lần bị hại đến thân bại danh liệt, Bạch Diệu Hoa đã không còn đơn thuần như trước. Dù đã được hoàng hậu nâng đỡ lên hàng tiểu nghi, nàng vẫn chỉ tin dùng hai cung nữ cốt cút là Tư Dao và Tư An.

Ngay từ lúc mới đến, Tô Nhượng đã không ít lần bày trò thị uy với Bạch Diệu Hoa. Bạch Diệu Hoa nhẫn nhịn không chấp nhất, Tô Nhượng càng cho rằng nàng nhu nhược dễ ức hiếp, cũng vì thế mà càng lúc càng trở nên quá quắt. Bạch Diệu Hoa sinh hoạt giản dị, Đông viện rộng lớn nhưng nàng chỉ dùng đến ba gian phòng nhỏ. Tô Nhượng viện cớ bên mình người đông, giành hết những gian phòng còn lại. Mỗi lần ta cho người đưa đồ đến, Tô Nhượng đều nói: "Chỗ tỳ tỳ có nhiều cung nhân, bọn họ mỗi ngày đều làm việc vất vả, nên khen thưởng nhiều một chút mới phải. Bên phía Hoa muội ít người, đồ dùng nhận ít một chút cũng chẳng hề gì nhỉ?"

Dẫu rằng chốn hậu cung coi trọng nhất là địa vị, nhưng tính ra Tô Nhượng chỉ hơn Bạch Diệu Hoa một bậc. Bạch Diệu Hoa lại là con gái dòng chính thất của thế gia Bạch thị, còn nhiều tuổi hơn Tô Nhượng. Hai tiếng "Hoa muội" của Tô Nhượng đúng là vô phép đến mức cười. Kim chi ngọc diệp như Bạch Diệu Hoa tất nhiên không coi trọng những thứ đồ tầm thường kia, thành ra Tô Nhượng luôn là người được lợi.

Nghe đến đây, mấy người chúng ta không ai là không phẫn nộ.

Ngọc Thủy cắn chặt răng, chực quỳ xuống nhận tội:

- Đều tại nô tỳ vô dụng... Chủ nhân đã căn dặn nô tỳ phải thường xuyên chiếu cố Bạch tiểu chủ, thế mà nô tỳ lại để nàng phải chịu nhiều ảm ức như thế...

Ta lắc đầu, đưa tay ngăn nàng lại:

- Không phải lỗi của ngươi. Muốn trách thì phải trách Tô Nhượng quá càn quấy. Đạo gần đây thị phi xung quanh ta không ít, Liễu Yến Yến liên tục gây hấn, hoàng hậu lại lạnh nhạt... Diệu Hoa cam chịu như thế cũng vì lo nghĩ cho ta thôi.

Nổi xót xa bắt đầu dềnh lên trong lòng ta. Vì nghĩ cho ta, Bạch Diệu Hoa không chấp nhất sự ngang tàng của Tô Nhượng, nhưng Tô Nhượng lại không biết điểm dừng. Một ngày nọ, Tô Nhượng than thiếu người nên gọi Tư An sang sai vặt. Tư An sợ ý chải dút của nàng ta vài cọng tóc, liền bị nàng ta lấy thoa nhọn đâm mười đầu ngón tay đến rướm máu. Bạch Diệu Hoa muốn bảo vệ cung nữ nên vội vàng chạy đến thay Tư An bôi thuốc cho Tô Nhượng. Nàng vốn rất khéo léo nên Tô Nhượng ưng ý ngay, từ đó mỗi buổi sáng Bạch Diệu Hoa đều bị Tô Nhượng gọi đến giúp nàng ta trang điểm. Mấy đóa phong quý lụa tinh xảo kia cũng vì vậy mà có. Tô Nhượng ít học, không biết ý nghĩa của loài hoa này. Nàng ta từng trông thấy ta cài một đóa hồng bằng lụa do Bạch Diệu Hoa làm tặng, trong lòng vẫn luôn yêu thích. Bấy giờ, nàng ta cũng được tặng hoa lụa nên càng ngạo mạn, luôn cho rằng bản thân được tôn kính không kém gì ta.

Miếng bánh quế hoa trong miệng ta đột nhiên hóa thành đắng ngắt. Ta uống vội một ngụm trà rồi nói với Ngọc Thủy:

- Sau này, đồ dùng đưa đến Đông viện phải chia làm hai phần, đích thân ngươi đưa đến chỗ Diệu Hoa. Còn nữa, từ ngày mai, mỗi buổi sáng cho người mời Diệu Hoa sang đây. Cứ nói bản cung cũng muốn nhờ nàng ấy bôi tóc. Còn Tô thị, ngươi truyền lệnh bản cung bảo nàng ta học thuộc Nữ Huấn. Ba

ngày nữa đến đọc thuộc lòng cho ta nghe, sai một chữ quỳ một canh giờ.

Xem như đây là lời cảnh cáo của ta dành cho Tô Nhượng. Nếu nàng ta còn dám càn quấy, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình. Ta hứa đảm bảo mạng sống cho nàng ta trong vòng một năm, nhưng sống ra sao, khỏe mạnh hoạt bát hay đau ốm liệt giường thì còn chưa biết được.

Chuyện cần thu xếp đều đã thu xếp xong, nhưng lòng ta vẫn cảm thấy nặng nề vô hạn. Sóng gió bên ngoài chưa dứt mà trong nhà cũng chẳng được yên. Nhớ lại trước kia, chỉ có ta và Bạch Diệu Hoa ở nơi này mới êm đềm làm sao. Thời gian qua chưa lâu mà hai người chúng ta chẳng ai còn được yên bình.

Ta thờ dài trong lòng, khẽ nói:

- Chuẩn bị kiệu đi, ta muốn sang thăm Văn An một chút.

Hôm nay đã là ngày thứ ba Trịnh Văn An cáo bệnh không đến thỉnh an hoàng hậu, căn nguyên cũng vì sự xa cách của hoàng hậu đối với ta sau sự việc ở Thượng Cung cục. Hoàng hậu đã chọn li khai, ta cũng không còn cách nào khác. Đòi người có hợp có tan, lòng tin đã hết thì chẳng nên miễn cưỡng thêm nữa. Trịnh Văn An không hiểu được điều này. Muội ấy nghĩ rằng việc ta cứu Tạ Thu Dung là chính đáng, hoàng hậu chỉ vì vậy mà ghét bỏ ta là vô lý nên cũng nổi giận với hoàng hậu. Ngày trước Bạch Diệu Hoa bị hoàng hậu xử oan, Trịnh Văn An đã giận dữ không thèm nói chuyện với hoàng hậu suốt một tháng ròng, khiến cho hoàng hậu vô cùng buồn bực. Bây giờ, muội ấy lại vì ta mà ngay cả lễ thỉnh an cũng tránh, chẳng cần suy nghĩ cũng biết hoàng hậu đang khó chịu thế nào. Ta không thể để tình trạng này kéo dài mãi được. Việc giữa ta và hoàng hậu, Trịnh Văn An không nên bị cuốn vào.

Và lại, những lúc mệt mỏi như thế này, ta chỉ muốn nhìn thấy nụ cười thơ ngây của muội ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 64 (1)

Tháng rồi cả mình lẫn Beta đại nhân nhà mình đều bận tối tăm tối mịt nên truyện ra bị chậm, cũng không nói chuyện với cả nhà nhiều như trước được, vô cùng xin lỗi mọi người nhé T__T Minh sẽ cố gắng tranh thủ thời gian viết chăm hơn (cũng ráng hung dữ lên để ủa đít Beta đại nhân làm ăn nhanh 1 tí =>))) Chúc cả nhà ngày vui nhé :D

Minh Ngọc cung cách Cẩm Trúc cung không xa, ngôi kiệu nhỏ thông thả đi một chốc đã đến nơi. Vừa tới cổng cung đã thấy cung nữ thân cận của Trịnh Văn An là Thanh Nhi đứng chờ sẵn. Nàng hân hoan cúi người chào ta:

- Bái kiến hiền phi nương nương! Vừa nghe Tiểu Phúc Từ báo nương nương đến chơi, chủ nhân liền sai nô tỳ ra đón ngay đó ạ.

Ta vịn tay Ngọc Nga bước xuống kiệu, cười với Thanh Nhi:

- Người một nhà cả, mau bình thân đi.

Lúc này mặt trời vẫn đỏ bóng vàng hươm trước sân, Thanh Nhi nhanh nhẹn giương ô che cho ta. Ta và Ngọc Nga bèn theo chân nàng tới phòng nghỉ của Trịnh Văn An, từ xa đã thấy nụ cười trong veo của muội ấy rạng rỡ trong nắng chiều:

- Tỷ tỷ! Muội đang định sang thăm tỷ thì tỷ lại đến trước! Mau, ngồi xuống ăn miếng bánh ngọt muội mới làm. Tiểu An vất vả cả nửa ngày mới được một mẻ đấy...

Muội ấy liền thoáng một hồi mới sực nhớ ra khách vẫn đang đứng trước cửa, bèn cười chữa thẹn:

- Suyt chút muội quên mất, mời tỷ tỷ vào trong đã.

Đúng lúc ấy, một giọng nói thánh thót bất chợt vang lên sau lưng Trịnh Văn An:

- Thần thiếp bái kiến hiền phi nương nương.

Một bóng áo lụa màu phấn nhạt mềm mại bước ra. Tà váy lấp lánh nắng chiều khẽ phát phơ theo từng nhịp bước, khiến mấy đoá bạch tú cầu (1) óng ánh trên váy như rung rinh theo gió. Mỹ nhân trước mặt dịu dàng cúi người hành lễ, mái tóc đen nhánh buông lơi trên hai bờ vai mảnh dẻ.

Ta vội đưa tay giữ nàng lại, điềm đạm mỉm cười:

- Liên quý nhân chớ đa lễ.

- Tạ nương nương.

Liên Nhạc khép nép ngẩng đầu nhìn ta, khoé môi thoáng qua một nụ cười dè dặt. Nắng chiều nhàn nhạt phủ một lớp sa mỏng lên khuôn mặt trái xoan thanh thoát như hoa lê đầm sương, xinh đẹp vô cùng. Nhưng đôi mắt nàng sâu thẳm tựa hồ thu ẩn dưới hai hàng mày liễu vẫn phảng phất nỗi buồn vương vấn.

Trịnh Vân Anh một bên khoác tay ta, một bên khoác tay Liên Nhạc, vui vẻ kéo cả hai vào trong phòng:

- Phải, đừng cứ hờ ra là quý như thế, phiền phức lắm. Liên tỷ cũng vào ngồi đi.

Tuy Trịnh Vân Anh đã nói vậy nhưng Liên Nhạc chỉ bối rối cảm tạ một tiếng, vẫn đứng trơ như tượng. Ta chợt nhớ ra nàng là người quy củ, dù Trịnh Vân Anh bảo nàng ngồi nhưng ta mà im lặng thì nàng vẫn chẳng dám nhúc nhích.

- Liên muội mau ngồi xuống ăn bánh đi. Chẳng mấy khi được nếm thử tay nghề của Vân Anh đâu.

Ta cười với Liên Nhạc, tiện tay nắm lấy vạt áo nàng kéo đến bên cạnh mình. Liên Nhạc thấy ta cởi mở nên mới dám ngồi ghé xuống một bên, ngượng ngùng cười:

- Đa tạ hiền phi nương nương ban tọa.

Thực ra Trịnh Vân Anh rất thích tụ tập đông vui, nhưng lại ghét đám phi tần giả dối bên ngoài nên nhất quyết không tham gia cùng bọn họ. Chẳng trách hôm nay muội ấy phấn khởi như vậy, vừa vẫy gọi Thanh Nhi mang thêm chén tối, vừa gấp bánh cho ta và Liên Nhạc:

- Hai người ăn nhiều một chút, xem xem món Vân trung liên (2) này của muội thế nào.

Trên bàn bày một đĩa bánh ngọt xinh xắn, gần hai chục chiếc bánh tròn xoe được xếp tỉ mỉ thành hình đóa hoa nở rộ. Vỏ bánh trắng trong nổi bật trên nền men ngọc bích, chính giữa mỗi chiếc bánh lại điểm một bông sen hồng nhỏ xíu vẽ bằng bột hoa yên vân (3). Sen ẩn trong mây, mây in mặt nước, quả là tinh tế vô cùng.

Liên Nhạc cúi đầu cẩn lấy vài miếng bánh nhỏ rồi lễ phép đáp:

- Bẩm, nhân bánh ngọt dịu, vỏ bánh tơi mềm lại phảng phất mùi lá sen... hương vị thanh mát, đúng là rất ngon.

Ta cũng hào hứng gấp thử một chiếc, thấy vỏ bánh mềm nhẹ như mây, lớp nhân đậu xanh nhuyễn mịn tan ra trên đầu lưỡi mang theo vị thơm bùi của hạt sen và những sợi dừa trắng tươi giòn. Thực ra Trịnh Vân Anh chẳng mấy hứng thú với việc nấu nướng, chỉ là đặc biệt thích ăn đồ ngọt. Muội ấy giống hệt ta, cứ nghe tên món quả bánh nào mới lạ là háo hức muốn thử ngay. Có điều bánh trái nhà bếp quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài chục món, lại chẳng mấy khi vừa miệng nên muội ấy thường tự xắn tay áo lên mày mò. Mưa dầm thấm lâu, đến bây giờ tay nghề làm bánh của Trịnh Vân Anh thậm chí còn nhìn hơn trù sư ở Ngự thiện phòng đôi chút. Được Liên Nhạc tán dương, muội ấy đắc ý cười lộ cả chiếc răng khểnh xinh xinh:

- Nếu Liên tỷ thích, ngày mai muội lại làm một ít bảo Thanh Nhi đưa đến cho tỷ.

Ta thấy muội ấy cao hứng nên vờ trêu chọc:

- Xem muội kìa! Chả mấy chốc mà phá hỏng cả vóc dáng của Liên muội mất thôi!

Trịnh Vân Anh xịu mặt, hệt nhìn Liên Nhạc mình hạc xương mai rồi lại nhìn xuống bản thân tròn trịa, da thịt trơn tru nõn nà. Cuối cùng, muội ấy làm bộ liếc ta oán trách:

- Tỷ tỷ chê cười khiến Tiểu Anh buồn lòng quá, Tiểu Anh phải ăn thêm nhiều bánh để tự an ủi mình mới được.

Nói xong liền đưa tay gấp hết bánh trong đĩa vào chén mình.

Hành động ấy làm cho ngay cả Liên Nhạc cũng không nén được cười, phải gượng tay áo lên che miệng.

Mà thái độ của Trịnh Vân Anh lại khiến ta hơi bất ngờ. Trước mặt Liên Nhạc mà muội ấy vui đùa tự nhiên như vậy, quan hệ của hai người từ khi nào mà thân thiết thế này?

Trịnh Vân Anh là người lương thiện nhưng không ngốc nghếch, đối với thái độ của người chung quanh luôn rất nhạy cảm. Sự kinh ngạc của ta tuy chỉ kéo dài trong chớp mắt nhưng muội ấy nhìn thấy ngay, bèn thôi không đùa nữa mà chậm rãi kể lại:

- Tỷ tỷ biết không, lúc tỷ gặp nạn ở hành cung, hoàng thượng không cho người đưa tin về nên trong cung chẳng ai biết đâu vào đâu. Chỉ loáng thoáng nghe bên ngoài đồn đại có thích khách muốn mưu hại hoàng thượng, tỷ tỷ vì cứu giá mà bị trọng thương. Có người còn ác miệng bảo tỷ tỷ bị một đao chém xuống, người muốn dứt đầu, không cứu chữa được nữa. Lại có người nói hoàng thượng phong tỷ làm hiền phi cũng vì muốn tỷ vui lòng nhắm mắt, khỏi làm quý chết oan đến ám hoàng thượng. Nghe những lời ấy muội sợ muốn chết, không đêm nào ngủ yên... Nhưng muội không tin, vị thầy tướng khi trước đã nói tỷ có phúc về sau cơ mà. Tỷ là người tốt, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Thế là mỗi ngày muội đều chuyên tâm đọc kinh Phật, quỳ lạy Phật tổ phù hộ cho tỷ tỷ mau chóng bình an hồi cung. Những ngày đó quả là đáng sợ, may nhờ có Liên tỷ hằng ngày đến đây an ủi muội, cùng muội ăn chay niệm Phật cầu phúc cho tỷ tỷ...

Nghe Trịnh Vân Anh nói xong, ta bất giác rùng mình. Đầu óc của đám người này quả là phong phú, chuyện gì cũng có thể nghĩ ra được. Cái gì mà bị

chém đứt đôi người, rồi thành cô hồn dã quỷ? Cho dù có ghét ta đến mấy cũng không cần độc miệng như thế chứ?

Ta khẽ thở dài, trêu mếu nhìn Liên Nhạc:

- Muội muội có lòng rồi.

Liên Nhạc đỏ mặt, cúi đầu lí nhí đáp:

- Ân nghĩa của nương nương, thần thiếp vẫn chưa có cơ hội báo đáp, vì vậy luôn canh cánh trong lòng. Khi nương nương hồi cung, thần thiếp có đến cầu kiến nhưng Ngọc Thủy cô nương nói nương nương chưa khỏe hẳn nên không thể tiếp khách. Thần thiếp không dám làm phiền thêm... Nay gặp được nương nương ở đây thật là tốt.

Ta cùng lắm chỉ giúp nàng dọa Quách Ngừ một chút, không nghĩ nàng lại coi đó là ân sâu để mãi trong lòng. Sau khi ta hồi cung, số người đến cầu kiến quả thực quá nhiều. Ta không tiếp hết được, đành bảo Ngọc Thủy tự cân nhắc, nếu không phải việc quan trọng thì từ chối khéo giúp ta. Tính ra, ta và Liên Nhạc mới gặp gỡ đôi lần chứ chẳng có gì thân thiết, phẩm vị của nàng cũng không cao, có lẽ Ngọc Thủy cảm thấy không cần thiết nên không báo lại.

Ta bỗng cảm thấy có lỗi, bèn khẽ vỗ lên bàn tay thon dài của Liên Nhạc:

- Lúc đó đúng là thân thể ta không khỏe, nhưng nay đã đỡ nhiều rồi. Hôm nào muội muội rảnh rồi lại đến chơi với ta nhé!

Liên Nhạc nở nụ cười hiền lành:

- Thiếp nghe Thanh Nhi nói gần đây chứng khó ngủ của Trịnh phi nương nương lại trở nặng. Thiếp không yên lòng nên mới làm chiếc gối thảo dược này, mong Trịnh phi nương nương có thể ngon giấc một chút. Thiếp cũng mạo muội làm thêm một cái nữa, vốn định nhờ Trịnh phi nương nương gửi đến hiền phi nương nương. Nay may mắn gặp người ở đây, mong nương nương có thể nhận của thiếp món quà nhỏ này...

Liên Nhạc dứt lời, liền háng giọng gọi cung nữ mang hai cái gối thảo mộc vào, cung kính dâng lên.

Trên chiếc gối của Trịnh Vân Anh thêu hình một đoá sen trắng thanh khiết nở rộ dưới ánh trăng, còn của ta là một đôi uyên ương quấn quýt không rời. Tuy mẫu thêu phức tạp nhưng nhờ dùng loại chỉ thêu đặc biệt mỏng như tơ nhện, lại sử dụng kỹ thuật thêu chìm cầu kỳ nên mặt gối vẫn láng mịn như lụa.

Trịnh Vân Anh nhìn cái gối không chớp mắt, luôn miệng trầm trồ:

- Thơm quá! Liên tỷ thật khéo tay!

Ta cũng bất chước đưa gối lên mũi ngửi, quả nhiên thấy mùi hương đỉnh lãng tỏa ra nhẹ nhẹ. Dù gối đỉnh lãng không quá khó làm nhưng lại đòi hỏi nhiều công sức, từng đường kim mũi chỉ trên gối đều rất tỉ mỉ. Hai chiếc gối này đúng là đã tốn không ít tâm tư của Liên Nhạc.

- Đa tạ muội muội. Muội vất vả rồi, ta rất thích cái gối này.

Ta nắm lấy tay Liên Nhạc, chân thành nói:

- Nương nương thích là thần thiếp vui rồi, vất vả một chút có hề gì.

Liên Nhạc mỉm cười rạng rỡ, trong ánh mắt bỗng thấp thoáng một tia hi vọng mong manh. Lòng ta chợt trầm xuống, ngón tay bất giác vuốt ve hình thêu uyên ương trên gối.

Ba người chúng ta vừa ngồi trò chuyện một lát thì đột nhiên Tiểu Phúc Tử hối hả chạy vào, mồ hôi chảy ròng ròng đầy mặt. Hắn vội thỉnh an Trịnh Vân Anh và Liên Nhạc rồi hấp tấp nói:

- Chủ nhân, người mau trở về thôi! Hoàng thượng vừa đến, đang ngồi đợi người đấy ạ!

Nghe đến hoàng đế, Trịnh Vân Anh vẫn vô tư chẳng lộ vẻ gì, chỉ cười trêu Tiểu Phúc Tử:

- Bậc thêm Cẩm Tước cung bị hoàng thượng đập đến mòn cả rồi, có phải lần đầu đâu? Người vợ cái gì chứ?

Tiểu Phúc Tử lau mồ hôi, quen miệng định kể lể thì nhận ra còn có Liên Nhạc ngồi đó nên không nói nữa. Liên Nhạc thấy thế đành gượng cười nói với ta:

- Vị công công này nói phải, nương nương nên về sớm kẻo hoàng thượng không vui...

Giọng nàng ôn nhu như nước, nhưng vẻ buồn ẩn dưới rèm mi cong dài như chứa chan một niềm chua xót không nói nên lời. Ta thoáng giật mình, chợt nhớ ra từ khi Liên Nhạc được thăng thành quý nhân đến nay, hoàng đế vẫn chưa ghé qua chỗ nàng ấy lần nào.

Ta chẳng dám nhìn lâu vào đôi mắt đọng đầy buồn thương ấy, đành phải nhanh chóng cáo từ.

Chú thích:

(1) Bạch tú cầu: Hoa tú cầu màu trắng, là giống bản địa của Đông Á, Nam Á và Đông Nam Á.

(2) Vân trung liên: Sen trong mây, tên một loại bánh cung đình mình hờn cầu dựa trên món tsukimi dango của Nhật Bản. Dango (đoàn tử) là một biến thể của bánh mochi, vỏ được làm từ gạo nếp, nhân có nhiều loại đa dạng tùy theo mùa hoặc các dịp lễ hội trong năm. Vì bối cảnh truyện đang là mùa hạ nên Vân Anh trộn nhân bánh bằng hạt sen, đậu xanh và dừa tươi – đều là các loại thảo mộc có tính mát giúp giải nhiệt. Vỏ bánh màu trắng tuyền, được trang trí một bông sen đỏ ở chính giữa nên mới có tên là Vân trung liên.

Hình minh họa bánh tsukimi dango:

(3) Hoa yên vân: (Hư cầu) Loài hoa có nhiều cánh mỏng, màu như mây hồng. Hoa này có thể nghiền ra thành bột mịn ăn được, dùng làm màu trang trí cho các loại bánh trái trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 64 (2)

Tiểu Phúc Từ quýnh quýnh như thể thực ra cũng có cái lí của hắn. Hoàng đế đến sớm hơn thường lệ, vừa vào phòng ta ngồi đợi chưa ấm chỗ đã nghe Tô Nhược cầu kiến bên ngoài. Hoàng đế chẳng muốn rời đi nhưng thấy Tô Nhược khẩn thiết quá, cực chẳng đã phải đi giá sang Đông viện ngồi với nàng ta một chút. Vốn dĩ chỉ định trò chuyện giải khuây trong lúc đợi ta trở về, không ngờ ta về đã nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng hoàng đế quay lại.

Ngọc Thủy sốt ruột lắm. Nàng cứ đi đi lại lại trước cửa phòng, ngóng sang hướng Đông viện mãi:

- Chủ nhân, chúng ta phải làm thế nào đây? Có khi nào hoàng thượng sẽ nghỉ lại bên đó không?

Ngọc Nga lắc đầu, cẩn thận châm thêm nước nóng vào ấm trà:

- Không đâu. Hoàng thượng đối với chủ nhân rất tốt, người nhất định không làm mất mặt chủ nhân như thế. Dù có muốn sủng hạnh Tô uyển nghi cũng sẽ để hôm khác triệu đi mới phải. Ngay cả Phong tiếp dư cũng chưa từng được hoàng thượng nghỉ lại nữa là.

Ta chóng cảm, chỉ yên lặng nhìn bàn thức ăn đang nguội dần trước mặt.

Ngọc Thủy thấy ta không nói năng gì nên càng thêm lo lắng.

Tiểu Phúc Từ hồi hộp cắn móng tay, tự trách:

- Đều tại nô tài chậm chạp quá mới để hoàng thượng bị hồ ly câu mất!

Ngọc Nga nhéo mũi hắn một cái, miệng mắng nhưng nét mặt lại lộ rõ vẻ hài lòng:

- Cẩn thận mồm miệng!

Chỉ tiếc, gọi Tô Nhược là hồ ly thì hóa ra xem thường hồ ly quá. Hoàng đế có cả một hậu cung xuân sắc ngập tràn, hoa phương bắc, ngọc phương nam chẳng thiếu một ai. Muốn làm hồ ly mị chủ thì chỉ ít phải có dung mạo cỡ Phong Thể Minh hay Liễu Yên Yên chứ. Người như Tô Nhược lại có thể giữ chân hoàng đế, không biết đã làm ra chuyện xấu xa gì.

May cho Tiểu Phúc Từ, hắn chưa kịp cãi lại đã nghe tiếng bước chân nặng nề dồn dập từ xa vọng đến. Một lát sau, Lý Thọ rụt rè xuất hiện nơi ngưỡng cửa:

- Bẩm hiền phi nương nương...

Ta trông thấy Lý Thọ, nghĩ hoàng đế muốn chuyển lời nên vội nói ngay:

- Lý công công đây à? Vào đây ngồi rồi có gì từ từ nói. Tiểu Phúc Từ, còn không mau kéo ghế mời Lý công công?

Trên mặt Lý Thọ lộ ra vẻ khó xử, hắn xoa xoa hai bàn tay béo tròn, chậm chạp nói:

- Không cần đâu ạ... Chỉ là có chút việc, nô tài nghĩ nên báo cho nương nương biết...

Xem ra không phải truyền thánh ý mà là hấn tự ý đến đây. Lý Thọ đối với ta cũng thực có lòng. Ta mỉm cười bình thản đáp:

- Lý công công có gì cứ nói, không phải e ngại.

Lý Thọ nheo nheo đôi mắt như hai hạt đậu, dường như đang cố lựa lời để ta khỏi nổi giận:

- Số là... Hoàng thượng vốn định đến sớm để dùng cơm tối với nương nương, nhưng nương nương đi vắng... sau đó Tô uyển nghi lại khẳng khái mời hoàng thượng sang Đông viện ngồi chơi. Hoàng thượng nể tình Tô uyển nghi nên mới qua đó, nhưng... nhưng không hiểu sao mới ngồi một chút đã ngủ thiếp đi rồi... Nô tài thấy hoàng thượng vẫn đang ngủ say, có lẽ hôm nay sẽ phải nghỉ lại bên đó nên muốn đến thông báo để nương nương khỏi chờ đợi...

Mới ngồi một chút đã ngủ thiếp đi? Bình thường hoàng đế đâu phải người dễ ngủ như vậy?

Ta ngược nhìn Lý Thọ:

- Phải chăng đêm qua hoàng thượng đọc tấu chương quá khuya, dẫn đến thiếu ngủ chăng?

Lý Thọ lắc đầu:

- Không đâu ạ. Giữ gìn long thể là điều quan trọng nhất. Đàm đại nhân mỗi ngày đều bắt hoàng thượng đi ngủ rất sớm. Hoàng thượng tuy vẫn lén giấu tấu chương trên giường nhưng cũng chỉ đọc thêm một lát thôi. Chúng nô tài tuyệt không dám để hoàng thượng thiếu ngủ đâu.

Hai bàn tay ta bỗng chốc lạnh buốt. Ta dụi mắt xuống bàn thức ăn trước mặt, để hàng mi dài che đi con giận đến lạnh người này, khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười hờ hững:

- Đa tạ Lý công công nhắc nhở. Công công cũng nên trở về Đông viện hầu hạ hoàng thượng thôi.

Lý Thọ rùng mình, rụt cổ nói tuân lệnh rồi chạy đi mất dạng.

Tiểu Phúc Tử rón rén đặt tay lên vai ta, khẽ nói:

- Chủ nhân đừng buồn. Hoàng thượng nhất định không có ý đâu...

Cả Ngọc Thủy cũng trở nên ủ dột. Chỉ có Ngọc Nga mỉm cười môi giận dữ, ánh mắt lạnh lùng quét về hướng Đông viện:

- Có vẻ như lần trước chủ nhân nhẹ tay quá rồi. Chép phạt mười lần cũng chẳng khiến đầu ả thấm được chút Nữ Huân nào. Dám bày cả trò này với hoàng thượng, chán sống rồi sao?

Ta hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, lòng bàn tay cũng dần dần ấm lại, thân nhiên so đĩa ăn cơm tối.

Ngọc Nga nhìn ta trong chốc lát rồi lặng lẽ đi chuẩn bị nước. Ta ăn no xong liền súc miệng, rửa mặt sạch sẽ, cởi bớt áo ngoài, thẳng tiến giường ngủ. Đêm nay đến phiên Ngọc Nga ngủ lại cùng ta. Nàng khép cửa rồi kiểm tra then cài cẩn thận, đang định cúi đầu thối nền thì ta cất tiếng ngăn lại:

- Cứ để như thế đi.

Nói rồi, ta mở ngăn tủ đầu giường lấy ra một mảnh vải tối màu, xé làm đôi đưa Ngọc Nga một nửa. Nửa còn lại ta cột ngang mắt mình, sau đó trùm chăn ngủ thẳng.

Đêm hôm ấy, Ngọc Nga giữ nền chấy đến tận khi mặt trời mọc mới thôi.

Ngọc Thủy thường dậy sớm sắp xếp mọi việc trong cung, nhìn thấy cảnh tượng ấy thì sợ lắm. Mãi đến khi nàng thấy ta thức dậy sắc mặt hồng hào, ánh mắt trong trẻo, rõ ràng là bộ dạng của một kẻ ăn no ngủ kỹ mới thở phào nhẹ nhõm:

- Chủ nhân làm nô tỳ lo quá.

Ta xua tay cười:

- Có lo thì lo cho Ngọc Nga ấy, đêm qua chỉ khổ nàng ấy phải thức canh đèn, chẳng ngủ sâu được.

Ngọc Nga ngáp dài một tiếng, cười cười đáp:

- Hôm nay ngủ bù là được.

Nàng vừa nói vừa luân tay giúp ta trang điểm. Đầu tiên dùng phấn đen vẽ mày thoa một lớp thật mỏng dưới bông mắt, sau đó mới phủ phấn ngọc trai lên toàn khuôn mặt, thoát nhìn chẳng khác nào kẻ vừa thức trắng một đêm. Y phục cũng chọn màu lục nhạt từ trên xuống dưới, quả nhiên tăng thêm mấy phần mềm mại hốc hác. Ta ngắm nhìn mình trong gương, chẳng hiểu sao vẫn thấy quá tươi vui, bèn rũ vai xuống một chút rồi mới vừa ý khoác tay Ngọc Thủy đi Triều Lan cung thỉnh an hoàng hậu.

Hôm nay là một ngày náo nhiệt ở hậu cung.

Thân là chủ vị một cung, hoàng thượng vốn đến chỗ mình lại bị một phi tần dưới quyền kéo đi mất, nỗi nhục nhã này thực khó có gì sánh nổi. Hơn hai tháng nay chúng phi đã phải ngậm đắng nuốt cay nhìn ta độc sủng hậu cung, bây giờ chớp được cơ hội hiếm có thế này, không ai là không tranh thủ cười nhiều một chút. Đại diện Triều Lan cung vì vậy từ sớm đã kín người ngồi.

Người đầu tiên lên tiếng không ai khác ngoài Dương Ngọc Huệ chua ngoa:

- Ô, hôm nay hiền phi nương nương đến sớm thật!

Chúng phi theo lời Dương Ngọc Huệ lục đục đứng dậy thỉnh an. Ta nhanh chóng cho tất cả bệch thân rồi ù rũ tiến về chỗ ngồi của mình.

Liễu Yến Yến chưa đợi ta ngồi xuống đã nhếch môi cười nhạt:

- Hiền phi nương nương, khí sắc của nương nương hôm nay sao lại tệ như vậy?

Chả mấy khi được nghe Liễu Yến Yến gọi hai tiếng nương nương, có thể thấy tâm tình của nàng ta hiện giờ vô cùng tốt. Ta cười khan, đáp:

- Đa tạ thực phi quan tâm, đêm qua ngủ không được ngon lắm..

Triệu Lam Kiều cũng chẳng chịu thua, nàng ta bật cười khúc khích:

- Ngủ không ngon ư? Sợ là nương nương chẳng ngủ được chút nào ấy chứ. Nếu đổi lại là thần thiếp, chỉ sợ đã hổ thẹn đến ngã bệnh rồi.

Lời này nói ra rất hợp lòng người, phần lớn các phi tần trong điện đều kín đáo che miệng cười thầm. Chỉ có Tiệp Tuyết dường như không nhận nổi mà suýt bật cười thành tiếng, nhưng lại bị Minh Du lườm một cái nên đành cố cắn môi nín lại.

Đến lúc này, Trịnh Vân Anh đã nổi nóng lắm rồi. Muội ấy nhìn thẳng vào Triệu Lam Kiều, chẳng e dè mà nói:

- Đêm hè thời tiết oi nóng, khó ngủ một chút thì đã sao? Chẳng lẽ đức phi nương nương mỗi lần không ngủ được đều cảm thấy hổ thẹn rồi ngã bệnh?

Triệu Lam Kiều chẳng ngờ Trịnh Vân Anh dám chọc thẳng vào nàng ta như vậy, trợn mắt hỏi:

- Bản cung đang nói chuyện với hiền phi, chỗ nào cho người xen vào?

Ta biết Triệu Lam Kiều muốn dùng địa vị trấn áp người khác, cũng chẳng muốn tuồng hay mình dụng khiến Trịnh Vân Anh bị liên lụy, đành cười yếu ớt:

- Thôi, bản cung ngủ không đủ, bây giờ nhức đầu lắm. Các vị tỷ muội coi như nể mặt bản cung, đừng tranh cãi nữa.

Trịnh Vân Anh giận lắm nhưng vẫn nghe lời ta dừng lại. Triệu Lam Kiều còn bận thương thức sự khổ sở tiêu tụy trên mặt ta nên cũng chẳng nhiều lời thêm. Chỉ có Dương Ngọc Huệ là không biết đủ:

- Ở chỗ thần thiếp có dư một ít nệm loại đặc biệt, dùng thấp được lâu gấp đôi nệm thường. Nếu nương nương thích chong đèn cả đêm như thế, chi bằng để thần thiếp đưa sang chỗ người một ít...

Khi trước ta không chấp cái miệng thói của Dương Ngọc Huệ chẳng qua vì nể hoàng hậu. Giờ hoàng hậu đã xa cách với ta rồi, ta cần gì phải kiêng dè một kẻ đầu to não bé như nàng nữa? Dù sao trong mắt các nàng, ta chẳng những đã bắt đầu bị hoàng đế chán ghét mà còn để người trong cung ngang nhiên đoạt mất long ân, nhục nhã không để đầu cho hết, nếu không nổi giận một chút thì quá kì lạ.

- Lại thật, đêm qua trước khi đi ngủ bản cung đã kiểm tra kĩ gầm giường, rõ ràng đâu có nhìn thấy quý cơ muội muội? Có sao bản cung thổi nệm giờ nào muội muội lại tưởng tượng thế?

Lúc này chẳng ai nhận cười nổi nữa. Một tràng cười giễu cợt giòn giã vang lên khiến mặt Dương Ngọc Huệ tái cả đi. Xưa nay nàng mồm mép ta đã quen nhưng chưa từng bị ta đáp trả. Nay bỗng nhiên phải nhận lấy một cú phản đòn bất ngờ, nàng cứng họng không đáp nổi lời nào:

- Thần thiếp...

Ta chẳng đợi nàng nói hết câu, lập tức dứt điểm:

- Quý cơ muội muội trừ nhiều nệm tốt như thế, chắc hẳn là do buổi đêm thường phải đốt rất nhiều. Chi bằng muội muội cứ để dành lại đi, dù sao tương lai vẫn còn phải dùng đến dài dài.

Đồng sử đã ghi chép rành mạch, nhiều tháng nay thơ bài của Dương Ngọc Huệ vẫn chưa được hoàng đế chạm vào. Giờ nàng ta lại ba hoa về loại nệm quý quý kia, chẳng phải tự nhận thánh sủng chỗ mình đã phai nhạt nên hàng đêm phải vô vô chong đèn sao? Bản thân như thế còn dám đi mỉa mai người khác, cái đầu của nàng đúng thật chỉ dùng để cài trâm.

Dương Ngọc Huệ trừng mắt nhìn ta, đang định mở miệng cãi cổ thì thanh âm trong trẻo của Xuân Linh cất lên:

- Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Hoàng hậu vừa tới, đám phi tần khi nãy đang khua môi múa mép bỗng nhiên im thin thít. Ta cụp mắt xuống ra chiều tủi thân, dù sao đã diễn khổ nhục kế thì phải diễn cho tròn. Chỉ là ta không ngờ, rắc rối này chưa qua đã có rắc rối khác đổ ập xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 65 (1)

Năm xưa hậu cung của Tiên đế có trên dưới sáu mươi phi tần, chưa kể đến những giai nhân bất hạnh không có phúc hưởng hoàng ân. Trong số đó lại chỉ có khoảng hai mươi người từng được coi là sủng phi. Con số này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Có người may mắn được sủng ái vài năm, lại có người chỉ chóng vánh mười ngày đã rơi vào quên lãng. Hậu cung giai nhân nhiều như hoa trong vườn ngự uyển, đợt này tàn, đợt khác lại nở. Tiên đế có thể nuông chiều Trang phi, dung túng An chiêu nghi, nhưng người mà ngài thực lòng tin nhiệm thì trước sau chỉ có thái hậu mà thôi. Tiên đế đối với thái hậu có phải chân tình hay không, chẳng ai dám chắc. Thế nhưng Tiên đế xem trọng bà ra sao, trong cung không ai là không tỏ tường.

Khi xưa mỗi dịp sinh nhật bà, Tiên đế đều sai người đi khắp thiên hạ tìm về những gánh hát xuất sắc nhất, lại tự mình đốc thúc bọn họ tập dượt. Vất vả thế nào ngài cũng không ngại, chỉ mong đổi lấy một nụ cười của hồng nhan tri kỉ. Đến một năm nọ, thái hậu xem hát nhiều đã chán, Tiên đế không muốn bà mất hứng bèn lệnh cho lục cung phải tự mình chuẩn bị tiết mục giúp vui trong thọ yến của bà. Từ đó thành lệ, cứ đến sinh nhật thái hậu, mỗi cung phải chọn ra một tiết mục do chính phi tần trong cung đó biểu diễn. Bất luận là ca múa hay đánh đàn, ngâm thơ, chỉ cần khiến thái hậu ưng ý thì cả cung liền được trọng thưởng. Lệ ấy kéo dài tận sáu, bảy năm, mãi đến lúc Tiên đế băng hà mới bỏ.

Chuyện cũ đã qua lâu, ấy thế mà chẳng hiểu sao hôm nay lại có người nhắc tới. Mà kẻ mồm miệng xúi quẩy đó, không ai khác ngoài Triệu Lam Kiều.

- Năm trước hậu cung xảy ra vài việc không may, Lão Phật Gia cũng thường xuyên đau ốm. Muội cho rằng chúng ta nên nhân dịp thọ yến người mà tạo chút không khí vui tươi, vừa là chúc thọ Lão Phật Gia, vừa là cầu phúc cho hậu cung. Các vị tỷ muội nghĩ sao?

Triệu Lam Kiều chân thành kiến nghị xong, mắt nhưng lúng liếng nhìn quanh một lượt chờ đợi.

Ta biết tâm tư Triệu Lam Kiều chẳng hề đơn giản. Nàng ta nhắc lại chuyện này, e rằng không chỉ là vui miệng. Nhưng những nữ tử kia vừa nghe đến cơ hội phô diễn tài sắc trước mặt hoàng đế thì lập tức hờn hờ ra mặt.

Dương Ngọc Huệ sợ hoàng hậu không chấp thuận, vội vàng nói:

- Có thể tận lực vì Lão Phật Gia, chúng thần thiếp đương nhiên là đồng ý.

Quỳnh Từ Yên vì đụng độ Phong Thê Minh mà bị giáng xuống quý tần, ân sủng phai nhạt, oai phong cũng chẳng còn. Bảy lâu nay nàng ta sợ bị chế giễu nên luôn cẩn thận giữ miệng, nhưng lúc này vừa đánh hơi thấy thời cơ phục sủng đã không nhịn nổi mà cất tiếng:

- Đức phi nương nương suy nghĩ thực thấu đáo! Tâm ý của nương nương, Lão Phật Gia mà biết được nhất định sẽ rất vui!

Hoàng hậu im lặng lắng nghe mọi người bàn tán chán chê rồi mới quay sang hỏi ta:

- Hiền phi thấy thế nào?

Ta gạt mình, kính cẩn đáp lời:

- Mọi việc xin theo ý hoàng hậu nương nương ạ.

Hoàng hậu gật đầu, dịu dàng đáp:

- Nếu đã vậy, các muội bắt đầu chuẩn bị đi. Cứ theo lệ cũ mà làm, mỗi cung chọn ra một tiết mục rồi luyện tập thật tốt để biểu diễn. Tiết mục nào được Lão Phật Gia vừa ý nhất, thưởng ngàn lượng hoàng kim.

Đại diện vì câu nói này của hoàng hậu mà sôi động hẳn lên. Thái hậu có vừa ý hay không chỉ là việc thứ yếu, quan trọng là người ngự ở ngôi cao cửu ngũ kia kia. Do sức khỏe hoàng đế không tốt nên đợt tuyển tú mùa xuân năm nay bị hoãn lại. Thế nhưng khai chi tán diệp cho hoàng tộc là chuyện hệ trọng, tiến hành tuyển tú chỉ là việc sớm muộn mà thôi. Chúng phi đều hiểu rõ thời gian của mình không còn nhiều, đợi đến khi hậu cung lại ngập tràn những đóa hoa tươi mới, hoàng đế khó mà nhớ đến người cũ. Vì vậy, đề nghị của Triệu Lam Kiều vừa hay chính là thời cơ ngàn năm có một cho bọn họ.

Ai ai cũng hoan hỉ, ánh mắt sáng rực quyết tâm, chỉ có ta là lo lắng không yên. Tuy nói rằng mỗi cung một tiết mục nhưng theo lệ cũ thì người biểu diễn thường là cung chủ. Cầm ngọc của Minh Du nức tiếng kinh thành, Triệu Lam Kiều từng dùng thư pháp chinh phục trái tim hoàng đế, còn những người

khác đều được học qua cảm kỳ thi họa từ nhỏ. Nhìn lại bản thân, ta có tài cán gì để giúp vui cho thái hậu đây? Không thể dùng đến ngón đàn kinh thiên động địa kia được. Thái hậu nghe xong chỉ tỏ tốn thọ thôi. Nhưng chẳng lẽ lại đem món khinh công ăn trộm ra biểu diễn, trong chớp mắt bay đến Ngự thiện phòng chồm chia một mâm thức ăn về dâng lên thái hậu?

Ta vốn đã tin rằng buổi sáng hôm nay không thể tồi tệ hơn được nữa. Ai dè đúng lúc ấy, bên Nội thị giám lại cho người tới tuyên chỉ sắc phong Tô Nhượng thành chính ngũ phẩm sung hoa, ban thưởng theo quy định.

Tin này chẳng khác nào sét đánh ngang tai chúng phi. Nghe xong thánh chỉ, ai nấy đều sửng sò. Một nữ tử được hoàng đế tiện tay nhặt bên đường về, xuất thân thấp kém, dung mạo cũng chẳng có gì nổi bật, ấy thế mà vừa nhập cung đã được phong làm lục phẩm uyển nghi, thêm một lần sủng hạnh lại thăng thêm ba bậc. Ngay cả hoàng hậu dù ngoài mặt vẫn tươi cười nhưng ánh mắt đã trầm xuống mấy phần. Ăn sủng như thế đúng là khó gặp, khiến người ta không thể không nghi ngờ mục đích đằng sau.

Tuy nhiên có hoàng hậu ở đây, đám phi tử không dám cuồng ngôn loạn ngữ như trước, chỉ có thể gượng cười nói vài lời chúc mừng sáo rỗng. Riêng Liễu Yên Yên giận đến tái mặt, mặt sắc như dao chằm chằm nhìn ta không rời. Thừa lúc không ai để ý, nàng ta liền nghiêng đầu ghé sát vào ta, nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Không ngờ ngươi lại vô dụng như thế! Hoàng thượng đã đến chỗ ngươi, thế mà có mỗi việc giữ chân hoàng thượng cũng không làm được. Ngươi như người dựa vào cái gì để làm hiền phi?!

Thực ra hoàng đế mới nghỉ lại chỗ Tô Nhượng một đêm. Liễu Yên Yên vốn cho rằng chẳng có gì to tát nên vừa rồi mới cao hứng trêu chọc ta. Ngờ đâu một đêm ngắn ngủi ấy đã mang về cho Tô Nhượng một chức sung hoa, Liễu Yên Yên đương nhiên chẳng cười nổi nữa.

Một đám nữ tử ghen tuông ngồi cùng một chỗ khiến bầu không khí ừ dột hẳn đi, chút hứng khởi ban nãy đã bay biến hết. Hoàng hậu hẳn cũng thấy mệt mỏi nên chỉ dặn dò thêm vài câu đã cho mọi người giải tán. Liễu Yên Yên ném cho ta một cái lườm sắc lém rồi mới ngúng nguẩy trở về. Ta cảm thấy diễn trò như vậy cũng đủ rồi, bèn vội vã lau mồ hôi lạnh rồi nhanh chóng rời đi.

Vừa bước chân ra khỏi đại điện, ta chợt nghe một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng:

- Hiền phi nương nương, xin dừng bước...

Ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra là Minh Du.

Nàng chậm rãi bước đến trước mặt ta, nở nụ cười đầm ấm:

- Hình như nương nương đánh rơi khăn tay này.

Nói rồi nàng từ tốn đưa chiếc khăn lụa cho ta, cừu chỉ lễ phép không chút sợ hãi.

- Đa tạ Minh phi. Ban nãy ta đi vội quá nên bất cẩn đánh rơi, may mà có muội muội.

Ta mỉm cười nhận lại khăn tay.

Minh Du khẽ gật đầu, không nói thêm gì. Bất luận hậu cung có sôi sục thế nào, kẻ nào đắc sủng, người nào vong mạng, nét mặt của Minh Du vẫn luôn bình thản như vậy. Dường như chẳng có điều gì nằm ngoài dự tính của nàng, càng không có thứ gì khiến nàng phải nao núng. Sự ung dung tự tại ấy làm ta vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị.

Một làn gió ấm áp khẽ lùa qua mái tóc đen mượt của Minh Du, mang theo hương lam thủy liên thoang thoảng khiến lòng người thư thái. (1) Ta lướt mắt nhìn gương mặt bình lặng kia một lần nữa, lòng hiếu kỳ chợt dâng lên.

Sóng to gió lớn đang chờ phía trước, không biết nàng sẽ đối phó thế nào?

Cáo từ Minh Du xong, ta sai bước đi về phía kiệu đang chờ sẵn, không ngờ lại gặp Triệu Lam Kiều đứng kiệu bên đường. Nàng nhếch môi cười, giễu cợt nhìn chiếc khăn trong tay ta:

- Chiếc khăn tay này trông cũng không tệ. Đồ tốt như vậy, đáng lẽ nương nương nên giữ gìn cẩn thận một chút, đừng để rơi vào tay kẻ khác. Có những thứ một khi đã rời khỏi tay mình thì không dễ lấy lại đâu.

Ta chẳng dư hơi đi đôi co với nàng, chỉ lẳng lẳng lên kiệu về thẳng Cẩm Tước cung.

Từ lúc biết Bạch Diệu Hoa thường xuyên bị Tô Nhượng khó dễ, ta đã kiếm cớ gọi nàng sang chơi mỗi buổi sáng. Sớm nay không thấy nàng tới, ta nghĩ có thể nàng ngủ dậy trễ nên cũng không cho người sang gọi. Thế mà vừa trở về đã gặp nàng ngồi đợi sẵn trong phòng, bên cạnh còn có một cái hộp gỗ nhỏ.

- Tỷ tỷ, có chuyện này tỷ cần phải biết.

Vừa trông thấy ta bước qua ngưỡng cửa, Bạch Diệu Hoa đã lên tiếng. Nhìn sắc mặt nàng có chút nghiêm trọng, ta hiểu ngay chuyện nàng muốn nói nhiều phần có liên quan đến việc tới qua.

- Sao thế?

Ta cởi áo khoác ngoài rồi bước đến ngồi cạnh Bạch Diệu Hoa. Ngọc Nga biết ý, lập tức lui ra ngoài khép cửa.

Bạch Diệu Hoa nhìn quanh một lượt rồi mới nhẹ nhàng mở hộp gỗ, lấy ra một cái lò hương chạm hình hoa lan xinh xắn đưa cho ta:

- Tỳ xem, đây rốt cuộc là cái gì?

Ta đã lờ mờ đoán được nội tình, liền đón lấy lò hương mở ra xem. Bên trong chỉ còn một ít hương chưa cháy hết, mới ngửi qua thì khá giống loại hương thông thường được phát cho lục cung, nhưng vẫn phảng phất chút mùi kì lạ. Ta cắn môi nghĩ ngợi... Nhất định đã gặp qua ở đâu đó, chỉ là nhất thời ta chưa thể nghĩ ra.

Bạch Diệu Hoa lẳng lẳng bốc một nhúm vụn hương thả vào ngọn đèn nhỏ bên sập gỗ. Ngọn đèn lách tách vài tiếng vui tai, rồi một hương thơm nồng ấm chậm chậm lan tỏa khắp phòng.

Sống lưng ta chợt gai lên. Ta rốt cuộc cũng nhớ ra. Mùi hương này có mấy phần giống với An Liễm hương của Trương Huyền đưa đến khi trước. Trong An Liễm hương có chứa một phần nhỏ an thần dược, còn lại là hương liệu chế từ hoa cỏ. Nhưng hương trong lò này đến chín phần đều là an thần dược, trâu bò ngửi phải còn lẫn ra ngủ nữa là con người.

Ta đặt lò hương trở vào hộp gỗ, ngược nhìn Bạch Diệu Hoa:

- Thứ này muội lấy ở đâu?

Bạch Diệu Hoa khẽ cười:

- Sáng nay muội thấy Ngọc Lăng sai một tiểu thái giám đem thứ này đi vứt. Muội hiếu kì nên mới bảo Tư Dao đi theo lên nhặt về.

Ta siết chặt nắm tay, giọng nói cũng lạnh đi:

- Không ngờ nàng ta lại chán sống đến mức này.

Bàn tay mềm mại của Bạch Diệu Hoa khẽ phủ lên tay ta, nàng thấp giọng nói:

- Nàng ta đã chán sống như thế, chi bằng tỳ tỳ thành toàn cho nàng ta một lần?

Ta thờ dãi, nặng nhọc đáp:

- Nếu đơn giản như thế, tỳ đã chẳng để nàng ta tác quái đến tận bây giờ.

Bạch Diệu Hoa ngậy người nhìn ta, trong thoáng chốc ánh mắt trở nên ngờ ngàng. Nàng cúi đầu, bật cười khô khốc:

- Thì ra là thế. Muội ngọc quá phải không? Trò vặt vãnh này sao có thể qua mắt hoàng thượng chứ? Nàng ta đắc ý như vậy, chẳng qua vì hoàng thượng cho nàng ta được đắc ý mà thôi.

Ta lật tay lại, dịu dàng nắm lấy tay nàng:

- Muội đừng nghĩ nhiều. Người như Tô thị cũng chẳng đắc ý được bao lâu.

Bạch Diệu Hoa khẽ gật đầu:

- Bất quá chi là một quân cờ khác thôi.

Ở chốn này, có ai không phải một quân cờ kia chứ?

Trên môi Bạch Diệu Hoa thoáng hiện một nụ cười mơ hồ. Ta bỗng nhớ đến đóa phong quy lụa hôm trước, bèn nghiêm túc nói với nàng:

- Bây giờ tuy hoàng thượng xem trọng Tô thị nhưng muội cũng không cần vì nàng ta mà chịu ảm ức.

Bạch Diệu Hoa liếc nhìn lò hương trong hộp, nụ cười trên môi lạnh đi:

- Tô thị ức hiếp muội thế nào, muội đều cho qua được. Nhưng lần này nàng ta dám giờ trò trên đầu tỳ, muội tuyệt đối không tha thứ.

Chẳng đợi ta kịp đáp lời, Bạch Diệu Hoa đã lạnh lùng nói tiếp:

- Chút việc nhỏ nhặt này, tỳ không cần bận tâm. Muội sẽ không làm hỏng việc của hoàng thượng đâu.

Rất hiếm khi ta thấy Bạch Diệu Hoa sắc bén như thế, những lời khuyên can chưa kịp nói ra đều bị nuốt trở vào. Bạch Diệu Hoa là người biết cân nhắc nặng nhẹ, ta nghĩ mình không cần quá lo âu.

Chú thích:

(1) Lam thủy liên: Hoa súng xanh, một loài hoa có nguồn gốc từ Ai Cập nhưng cũng được trồng ở Tiểu lục địa Ấn Độ và Thái Lan. Hoa có đường kính 10-15 cm, cánh màu xanh tím hơi phớt vàng ở gần nhị, có hương thơm dễ chịu nên được dùng để sản xuất nước hoa từ thời cổ đại. Hoa súng xanh có nhiều ý nghĩa khác nhau: theo quan niệm của người Ai Cập thì nó biểu trưng cho sự tái sinh và tài hùng biện, còn theo quan niệm đạo Phật thì hoa súng xanh là biểu tượng của trí thức.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 65 (2)

Ta muốn giữ Bạch Diệu Hoa ở lại dùng ngọc thiện nhưng nàng lại cáo lỗi xin về sớm. Thế là ta đành ăn trưa một mình.

Ngọc Nga đang đứng một bên gấp thức ăn cho ta, đột nhiên nói:

- Chiếc gối của Liên quý nhân tặng chủ nhân thật là đẹp. Người khác trông thấy đều phải trầm trồ.

Ta biết nàng đang thăm dò ý tứ mình, bèn cười nói:

- Đồ đẹp như vậy đem ra dùng thì thực là uổng phí. Khi nào Lâm Giang đến bắt mạch bình an, người đưa cho hắn xem qua một chút rồi cất đi là được.

Ngọc Nga mỉm cười hài lòng, làm như vô tình tán gẫu:

- Nô tỳ chưa dùng gối thảo mộc bao giờ nên mới đi hỏi Văn Tịch cách bảo quản. Nàng ấy dặn nô tỳ cứ mười ngày lại lấy thảo mộc trong ruột gối ra phơi nắng một lần, còn vỏ gối thì giặt bằng nước ấm. Ở chỗ Liên quý nhân có một chiếc gối uyên ương y hệt thế này, cứ bảo quản như vậy suốt một năm nay mà vẫn đẹp đẽ như mới.

-Ồ, thực thế sao?

- Bẩm chủ nhân, Văn Tịch là cung nữ thân cận của Liên quý nhân, nàng ấy nói có lẽ không sai đâu.

- Liên Nhạc thực ưu ái bản cung quá. Chịu bỏ công làm một cái gối giống hệt của mình để tặng bản cung, xem như vất vả rồi.

- Liên quý nhân đúng là có lòng với chủ nhân hơn cả. Trịnh phi nương nương thân thiết với nàng ấy như vậy mà chỉ được tặng một đóa sen đơn giản. Thế mà chủ nhân lại được cả hình thù uyên ương phức tạp thế này.

Xem ra lúc đó ta chẳng hề nhìn nhầm. Tia hi vọng lóe lên trong mắt Liên Nhạc quả nhiên là ý nghĩa này.

Muốn dùng một cái gối uyên ương để gợi nhắc tình xưa nghĩa cũ với hoàng đế?

Có ai lại hờ hênh bày đồ của nữ nhân khác trên giường để trưng phu nhìn thấy không? Liên Nhạc thực sự cho rằng ta ngốc đến thế sao?

Thực ra, ta không hề ghét bỏ Liên Nhạc. Hành động này của nàng cũng không tính là xấu xa gì. Nhưng dù có cảm thông với nàng thế nào đi nữa, ta vẫn không thể để nàng lợi dụng mình như vậy. Điều duy nhất ta hi vọng là nàng thật lòng đối tốt với Trịnh Văn Anh chứ không phải làm thân chỉ vì muốn tiếp cận ta.

Lần này Liên Nhạc muốn lợi dụng ta, ta có thể nghĩ đến tấm lòng nhi nữ thường tình mà không so đo với nàng. Nhưng nếu nàng dám làm tổn thương Trịnh Văn Anh, ta tuyệt đối không để nàng được yên thân.

Nghĩ đến đây, ta bèn bảo Ngọc Nga:

- Bản cung nhớ trong kho có một cây trầm dương chi bạch ngọc hình hoa sen. Người đem nó đến tặng cho Liên quý nhân, xem như quà đáp lễ của bản cung.

Ta chỉ nói như vậy, Ngọc Nga đã hiểu ngay. Nàng cười cười đáp:

- Chủ nhân yên tâm, nô tỳ sẽ dặn dò Văn Tịch cẩn thận. Đóa sen ngọc này chủ nhân rất yêu quý, mong nàng ấy giúp Liên quý nhân bảo quản cẩn thận chớ để nó bị tổn hại gì.

Ta mỉm cười gật đầu. Cho Liên Nhạc một lời cảnh cáo nhẹ nhàng là đủ. Thực ra chưa chắc nàng đã có ý đồ gì, có thể do bản thân ta đa nghi mà thôi.

Ta cũng chẳng có thời gian băn khoăn về Liên Nhạc, vì chuyện trước mắt cần tính toán là thọ yếu của thái hậu. Đối với việc biểu diễn giúp vui này, không ngờ hoàng hậu lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc. Nàng đã hào phóng tuyên bố: lục cung cần thứ gì cho tiết mục thì cứ nói một tiếng, nàng sẽ lo liệu chu toàn. Ta không sợ bêu xấu nhưng phượng ý quá rõ ràng, nếu ta làm ra trò ngớ ngẩn gì đó thì chẳng khác nào mạo phạm thái hậu, trái lệnh hoàng hậu. Suy đi nghĩ lại đủ đường, cuối cùng ta quyết định gọi đám người Phong Thổ Minh, Bạch Diệu Hoa và Tô Nhượng đến bàn bạc. Dù sao hoàng hậu cũng không chính miệng bảo lục cung chủ phải biểu diễn. Nếu ba người kia có thể nghĩ ra biện pháp gì, ta không ngại nhường đường cho bọn họ tỏa sáng.

Nghe ta trình bày xong, Phong Thổ Minh là người đầu tiên lên tiếng:

- Thổ Minh biết một bộ kiếm pháp rất đẹp mắt. Nếu nương nương có thể xin hoàng hậu cho Thổ Minh một thanh kiếm thì không thành vấn đề.

Phong Thổ Minh vừa dứt lời, Bạch Diệu Hoa đã lắc đầu:

- Kiếm thuật của Phong tiếp dư thiên hạ vô song, chi tiết Lão Phật Gia thích thanh tịnh... Múa kiếm xem chừng không phù hợp.

Phong Thổ Minh tiu nghỉu nhún vai:

- Như vậy thì Thổ Minh không giúp được nương nương rồi. Nhưng... nghe nói Liễu thực phi rất thích nghe hiền phi nương nương đánh đàn. Hay là nương nương...

Lần này nàng còn chưa kịp nói xong, cả ta lẫn Bạch Diệu Hoa đã đồng loạt phản đối:

- Không thể được!

Chuyện Liễu Yến Yến thích nghe ta đánh đàn chẳng qua là lời mĩa mai của đám người thích ngồi lê đôi mách. Chỉ có Phong Thổ Minh tỉnh tỉnh quá mức ngay thẳng mới xem là thật.

Phong Thổ Minh bị gạt đi hai lần, liền khoanh tay không tham gia nữa.

Bấy giờ, Tô Nhượng mới thỏ thẻ nói:

- Thần thiếp từng học qua vũ đạo, để thần thiếp thay mặt nương nương giúp vui cho thái hậu.

Sau sự việc vừa rồi, Tô Nhượng vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngây thơ vô tội. Nàng thấy ta không đã động đến chuyện xấu của mình thì lại càng tỏ ra thân thiết hơn.

Hậu cung biến hóa khôn lường, từ thuở bé ta đã hiểu rằng không được đánh giá thấp bất kì ai. Nhưng vũ đạo phải học từ lúc rất nhỏ mới thuần thục được. Đáng đáp Tô Nhượng tuy nhìn cũng yếu điệu nhưng lại không đủ độ mềm mại của người học múa. Nàng ta múa liệu có ra thể thống gì không?

Ta nhìn sang Bạch Diệu Hoa và Phong Thổ Minh, thấy nét mặt họ cũng không giấu nổi vẻ ngờ vực.

Tô Nhượng thấy thế bèn rời ghế bước đến giữa phòng, khẽ nói:

- Chi bằng để thần thiếp múa thử một chút cho mọi người xem. Ngọc Lăng!

Cung nữ Ngọc Lăng mau chóng tiến vào. Nàng cúi đầu chào bọn ta rồi rút cây trường tiêu giắt ở thắt lưng ra, đưa lên miệng thổi. Một chuỗi âm thanh chưa lọt vào tai của Phong Thổ Minh cũng giật bản mình. Hơi của Ngọc Lăng không đủ mạnh nên khúc nhạc khi có khi không, giòn giã đứt quãng chẳng thể nghe ra bài gì. Thế nhưng, điệu nhạc sặc sỡ ấy vẫn chẳng đáng sợ bằng những gì đang diễn ra trước mắt chúng ta.

Tô Nhượng đứng xoay lưng về phía chúng ta, eo lưng thẳng đuột hết dong đưa sang trái lại lắc lư sang phải. Hai bàn tay nàng ta hươ lên cao, dường như muốn áp lại thành hình búp sen dần dần bung cánh, chi tiết xương cốt không đủ mềm dẻo nên nhìn thế nào cũng thấy giống đang khua khoáng đuổi ruồi. Khi điệu nhạc lên cao, Tô Nhượng bèn quay ngoắt người lại, tay áo bông bành che ngang mặt, chỉ lộ ra ánh mắt nhìn ta đắm đuối. Khí quản ta nghẹn cả lại. Mắt thấy Tô Nhượng nhún nhảy tiến dần về phía mình mà ta dựng hết cả tóc gáy, chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Ấy thế mà Tô Nhượng chẳng thèm đếm xỉa đến vẻ mặt cứng đờ vì sợ của ta. Nàng ta cứ thế vận vẹo thân hình, đi trên mũi chân mà tiến đến. Điệu nhảy này gọi là Bộ Bộ Liên Hoa, tức là mỗi bước chân từ lúc nhấc lên, xoay trở trên không trung rồi chạm đất đều đẹp đẽ như hoa sen nở rộ. Xưa kia mẫu thân ta lọt vào mắt xanh của phụ hoàng cũng vì Bộ Bộ Liên Hoa, sau khi thất sủng cũng dùng nó để níu kéo long tâm nên ta vừa nhìn đã nhận ra ngay. Mẫu thân ta mất mười năm ròng mới luyện thành chín bước của điệu nhảy này, khi nhảy bàn chân uyển chuyển tựa cánh hoa trước gió. Hình ảnh mẫu thân hân hoan nhảy múa dưới tán anh đào rực rỡ vốn là một trong những kỉ ức tươi đẹp nhất của ta, thế mà giờ đây bị Tô Nhượng một nhát làm hoen ố hết cả. Chẳng biết nàng ta học lóm ở đâu mà ngay cả cách giữ thăng bằng cũng không biết. Qua một bước thân thể lại nghiêng ngả muốn đổ rạp xuống sàn, tập tễnh mãi mới qua hết chín bước. Điệu nhạc chói tai của Ngọc Lăng bắt đầu chậm lại, có lẽ đã đến hồi kết. Tô Nhượng cũng bắt đầu phất tay áo tứ tung, mắt đen ướt át đảo qua đảo lại chấy rục xuân tình. Khi nốt nhạc cuối cùng cất lên cũng là lúc nàng ta yếu điệu khum tay cúi chào, cổ áo vì vận động mà hở ra một mảng cảnh xuân phơi phới.

Nói "một ngày dài tựa thiên thu" thì ra chính là ý này. Ta chỉ xem Tô Nhượng múa may chưa đến nửa khúc mà tưởng như bị tra tấn ròng rã mấy chục canh giờ. Phải chăng đây chính là quả báo cho việc khi xưa ta dùng tiếng đàn bật bổng hành hạ lỗi tai của đám người kia?

Tô Nhực biểu diễn tài nghệ xong xuôi, hai má ửng đỏ nhẹ nhàng lùi về một bên chờ đợi. Khóe môi ta giật giật mấy cái, muốn nói mà chẳng thốt nên lời. Ta lén lút nhìn sang bên cạnh mới thấy hai người kia đều tái mặt cầm khẩu tự bao giờ.

Trải qua một khoảng yên lặng dài đằng đẵng, Tô Nhực đành ngắc đầu bên lên hỏi dò:

- Có phải còn điểm nào sai sót không ạ? Xin mọi người cứ chỉ giáo, thần thiếp nhất định cố hết sức sửa chữa...

Còn điểm nào sai sót ư? Để nàng ta nhảy múa, ngay từ đầu đã là sai lầm tai hại rồi!

Đương lúc ta còn bối rối chưa biết nói sao thì Phong Thê Minh đã cất giọng quát gườm:

- Tay chân Tô sung hoa thô cứng vụng về, không hợp nhảy múa đâu.

Phong Thê Minh lúc nào cũng thế, một lời đánh trúng trọng điểm, chẳng bao giờ rào đón dư thừa. Tô Nhực như bị vạn tiễn xuyên tâm, hai gò má thoáng chốc chẳng còn chút huyết sắc nào. Nàng ta ú ớ:

- Tiếp dư nói gì...

Phong Thê Minh đâu biết mình đã làm tan nát cõi lòng Tô Nhực, nàng thành thật nói tiếp:

- Thực ra Thê Minh thấy tướng bộ sung hoa vững chãi như tùng bách, nếu luyện chương thì vô cùng phù hợp.

Thường ngày Tô Nhực luôn cố tỏ ra yếu đuối, đi đứng cũng phải uốn mình cho thật uyển chuyển, y phục thì lúc nào cũng ba bốn lớp phát phơ cho ra dáng tiên tử. Nàng ta luôn tự mãn vì điều đó, vậy mà giờ đây lại bị Phong Thê Minh ví với cây tùng cây bách, thực chẳng khác nào sỉ nhục nàng ta. Gương mặt tái nhợt của Tô Nhực chợt đỏ gay, mơ hồ có thể nhìn thấy sát khí tỏa ra bốn phía.

Vào thời khắc nguy nan ấy, Bạch Diệu Hoa bỗng cất giọng mềm mại giải vây:

- Lão Phật Gia quanh năm tu hành, thiết nghĩ có lẽ sẽ không hợp với những vũ điệu quá mức... quá mức hoa mỹ...

Một từ "hoa mỹ" của Bạch Diệu Hoa quả nhiên điểm trúng lòng tự phụ của Tô Nhực. Nàng ta được khen một tiếng nên sắc mặt cũng dịu lại đôi chút:

- Thê Hoa muội có cao kiến gì chẳng?

Bạch Diệu Hoa mỉm cười điềm đạm:

- Muội đúng là có một ý này...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 66 (1)

Ngoài cửa sổ, trời đã ngả bóng xế.

Giai nhân tóc xoắn ngang lưng, một vạt hoàng hôn đỏ nghiêng trên vai áo màu tử cúc (1). Nắng như ngủ quên trên nét mi dài trầm tư, nhuộm hồng cả gò má, đến khay nước trên bàn cũng sáng ánh chiều. Một thoáng tay áo phất lên, chín giọt màu rơi tí tách xuống mặt nước rồi chậm chậm loang ra thành chín cánh hoa đỏ rực. Chiếc khay nhỏ đầy nắng, nắng lan theo những vệt cong uyển chuyển dưới ngọn bút tre... từng nét, từng nét, cho đến khi một đóa mẫu đơn điểm lệ bùng nở giữa làn nước.

Hai tiểu cung nữ nhanh nhẹn tiến lại, vuốt phẳng một vuông lụa trắng muốt rồi cẩn thận căng lên trên khay. Khi sắc đỏ kiêu sa thấm dần trên mặt lụa, chúng ta còn nhìn rõ lớp lớp cánh hoa bông bênh như đang tắm trong gió sớm. Hết thấy mọi người đều kinh ngạc không thốt nên lời.

- Thủy ấn họa (2) bắt nguồn từ nước Xích Hạc, tính đến nay đã có lịch sử hơn năm mươi năm. Tranh thủy ấn vốn chưa phổ biến ở Bách Phụng, dùng để chúc thọ Lão Phật Gia có lẽ không bị xem là quá tầm thường.

Bạch Diệu Hoa vừa giải thích, vừa thông thả treo mảnh lụa vừa vẽ lên chiếc giá gỗ bên cửa sổ. Đóa mẫu đơn rực sắc trong nắng chiều, khiến một kẻ ừ ừ cạc cạc về hội họa như ta cũng phải ngắm đến mê mẩn.

Phong Thê Minh chạy ngay lại gần, đôi mắt xinh đẹp như dán vào tác phẩm của Bạch Diệu Hoa. Nàng buột miệng trầm trồ:

- Chỉ vậy vậy vài giọt màu lên nước, sau đó đặt một tấm vải lên... thế mà lại hóa thành bức họa đẹp như vậy. Bạch tiểu nghi giỏi quá!

Phong Thế Minh nói xong còn hào hứng vỗ vỗ vai Bạch Diệu Hoa mấy cái, khiến ta suýt phì cười.

Bạch Diệu Hoa khiêm nhường đáp:

- Cũng không có gì ghê gớm. Chỉ là thuở nhỏ tiếp được một vị danh sư người Xích Hạc đích thân chỉ dạy, ngày thường cũng rảnh rỗi nên luyện tập qua loa cho đỡ buồn. Không ngờ chút tài vật này lại giúp ích được cho mọi người.

Tuy nàng nói vậy nhưng ta biết rõ, thủy ấn họa đầu phải cứ luyện tập chăm chỉ là được. Vẽ tranh trên giấy, trên lụa, trên gốm đã khó, vẽ trên nước lại càng không đơn giản. Từng nét bút gần như phải chuẩn xác tuyệt đối, chỉ cần lệch đi vài li là hình vẽ sẽ méo mó loang lổ, phải thay nước vẽ lại từ đầu. Thế nhưng, cái hồn của thủy ấn họa không chỉ nằm ở sự kì công tỉ mỉ mà còn phụ thuộc vào óc sáng tạo của họa sư. Nếu không phải kẻ có năng khiếu thiên bẩm thì cùng lắm chỉ tô đi tô lại vài cánh chim, bông hoa, đám mây... theo khuôn mẫu sẵn có, chẳng thể tạo nên tuyệt phẩm. Bản thân ta chỉ tình cờ biết đến thủy ấn họa qua lời kể của Tạ Thu Dung khi trước. Ở đất Bách Phụng, ngoài Tạ Thu Dung ra chắc cũng chỉ có vài lão họa sư thuần thục với dòng tranh này. Ai có thể ngờ một phi tần mờ nhạt lại chấp bút vẽ nên một bức thủy ấn họa sống động như thế này?

Ta lặng nhìn đóa mẫu đơn kia một hồi, lại nhìn sang Bạch Diệu Hoa mà lòng chợt xót xa. Hoàng đế yêu thích thư họa đến mức nào, hậu cung có ai là không biết đâu? Dựa vào dung mạo cùng gia thế của Bạch Diệu Hoa, nếu nàng dùng thủy ấn họa tranh sùng, chiếm một chỗ trong hàng tứ phi không phải là chuyện quá khó khăn. Kể cả hoàng hậu cũng khinh thường Bạch Diệu Hoa vô dụng không biết tranh đấu, có ai ngờ chính nàng mới khinh thường chuyện hậu cung đấu đá như bản, một lòng chỉ muốn tìm sự bình yên.

Tài hoa bậc này, nếu không vì giữ thể diện cho ta, có lẽ cả đời Bạch Diệu Hoa cũng chẳng bộc lộ ra ngoài.

- Việc biểu diễn trong thọ yến sắp tới, xem ra phải nhờ muội thay Cẩm Tước cung đảm đương rồi.

Ta nở nụ cười với Bạch Diệu Hoa rồi nhìn sang phía Tô Nhược. Thấy nàng ta ghen tức đến á khẩu, ta bèn thông thả nói tiếp:

- Từ ngày mai, muội hãy chuyên tâm luyện tập. Tỷ sẽ thông báo với người trong cung không được đến làm phiền muội.

Bạch Diệu Hoa gật đầu, khẽ đáp:

- Tỷ tỷ yên tâm

Phong Thế Minh cũng hết lòng ủng hộ:

- Chúc thọ Lão Phật Gia, tất phải dùng đến đồ tốt nhất. Chỗ Thế Minh còn hai cuộn lụa trắng. lát nữa Thế Minh sẽ mang sang cho Bạch tiểu nghi luyện tập.

Tài nghệ của Bạch Diệu Hoa kết hợp với tư lụa thượng hạng của Phong tộc. Cẩm Tước cung chúng ta xem ra không còn lép vế nữa rồi.

Mục đích của Triệu Lam Kiều rốt cuộc là gì, ta không đoán được. Nhưng thọ yến lần này chưa chắc đã là chuyện xấu. Để Bạch Diệu Hoa có cơ hội biểu diễn tài năng, biết đâu hoàng đế sẽ vì mến tài mà thăng cho nàng vài bậc. Cẩm nghệ và thư pháp tuy tinh tế nhưng không quá mới lạ, so ra thì thủy ấn họa vẫn nổi bật hơn nhiều. Nếu được như ý, chẳng những là chuyện tốt đối với Bạch Diệu Hoa mà cả Cẩm Tước cung cũng lời ngàn lượng hoàng kim.

Đại sự trước mắt đã thu xếp xong, tâm tình ta tốt hẳn lên. Buổi tối hôm ấy, ta quyết định ngủ sớm một chút. Tô Nhược đã được thăng lên hàng ngũ phẩm, có nghĩa là từ ngày mai nàng ta sẽ phải đi Triệu Lan cung thỉnh an. Đám phi tần kia đang chường mắt Tô Nhược mà nàng ta vốn cũng chẳng biết điều, không biết đến sẽ xảy ra chuyện xấu mặt gì. Thôi thì ta cứ ngủ sớm chuẩn bị tinh thần là hơn.

Lo xa như thế, vậy mà vẫn không được yên thân. Ta vừa ngã lưng được chốc lát đã nghe tiếng người đẩy cửa bước vào. Tiếng chân này ta nghe đã quen tai. Cứ nghĩ đến lúc hắt đang ngủ ngáy khò khò ở nơi nào đó, còn Ngọc Nga của ta phải thức giấc giữ đèn cháy suốt đêm, trong lòng ta lại bức bối. Vậy nên, mặc kệ hắt rón rén đi vào, rón rén cởi áo, lại rón rén nằm ghé lên giường, ta vẫn cứ quay mặt vào tường vờ ngủ.

Ta có tật thích nằm ở giữa giường, lệch về phía ngoài, khiến cho phần giường còn lại chẳng dư ra là bao. Hoàng đế sợ đánh thức ta nên nằm im thín thít, đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Cục phiền toái mang tên Tô Nhược kia là do hoàng đế trao tận tay ta, ta không đẩy đi đâu được, lòng vẫn luôn ảm ức. Nhất thời, trong đầu ta nảy ra suy nghĩ sẽ cho hoàng đế nằm cheo leo suốt đêm cho hả giận. Chủ nhân của thiên hạ rộng lớn này lại chỉ có một mẫu giường để ngủ, không biết đáng về sẽ như thế nào?

Ta định cứ thế mà ngủ, nhưng lòng hiếu kì chợt dâng trào, chỉ muốn quay lại ngó nghiêng đáng nằm khổ sở của hắt một lần. Chừng nửa canh giờ trôi qua, nghe nhịp thở đều đều của hoàng đế, ta đoán hắt đã ngủ rồi nên mới nhẹ nhàng trở mình. Hoàng đế nằm nghiêng sát phía sau ta, cả chỗ để tay cũng không có, phải khoanh sát trước ngực. Có lẽ chỉ cần hắt động đậy một chút là sẽ rớt xuống đất ngay. Ta chớp chớp mắt. Có nên vờ ngủ mờ rồi đẩy hắt ngã lăn queo không nhỉ? Nhưng âm mưu chưa thành thì hoàng đế bỗng mở mắt, nhìn ta nhếch môi cười:

- Quả nhiên nàng chưa ngủ.

Ta giật bắn mình, vội vàng xoay lưng lại nhưng hoàng đế đã nhanh tay ôm chặt lấy ta.

- Thiếp ngủ rồi, hoàng thượng nằm mơ thôi.

Ta nhắm chặt mắt.

- Nàng định để trẫm nằm thế này đến sáng thật à? Nhẫn tâm quá!

Hoàng đế cười ha hả. Dường như hắn đã đoán được ý định ám toán thiên tử của ta, bèn ôm ta lẫn hẳn vào trong.

Ta bấu môi, làm bộ hờn dỗi đáp:

- Thiếp đâu biết tối nay hoàng thượng có ngủ quên ở chôn bông lai tiên cảnh nào không? Nghe tiếng chân hoàng thượng, thiếp còn tưởng mình nằm mơ ấy chứ.

Hoàng đế cau mày, chẳng biết hắn định nói gì rồi lại chỉ thờ dài, hai cánh tay đang bao bọc lấy ta càng siết chặt hơn. Mãi lâu sau mới nghe thấy giọng nói của hắn khe khẽ vang lên bên tai ta:

- Bánh Bao giận ta rồi à?

Ta nghiêng đầu, tránh đi hơi thở nhột nhạt bên cổ:

- Đương nhiên là giận...

Hoàng đế cúi đầu, khe khẽ đặt một nụ hôn lên cổ ta:

- Đừng giận nữa. Đêm qua ta ngủ thẳng đến sáng, không có làm chuyện không nên làm..

Thật không ngờ cũng có lúc ta được nghe hoàng đế nài nỉ mình như thế. Về mặt ăn năn của hắn đáng thương đến mức ta không vờ vĩnh nổi nữa, đành mím môi cười:

- Thiếp không giận A Tiểu...

- Thật không? – Hoàng Đế thờ phào nhẹ nhõm, nhưng như chợt nhớ ra điều gì, lập tức hỏi lại - Ban nãy rõ ràng nàng vừa nói giận cơ mà? Nếu giận thì nhất định phải nói ra, không được để trong lòng.

Ta tựa trán lên ngực hắn, bình thản đáp:

- Đúng là thiếp rất giận, nhưng là giận Tô Nhượng. Sức khỏe của người không tốt, lại vừa trải qua trọng bệnh, cả hậu cung ai lại không biết? Nàng ta muốn tranh sủng thế nào chẳng được? Sao dám dùng loại hương mê mạnh như vậy? Nếu lỡ ảnh hưởng đến long thể thì nàng ta có bao nhiêu cái mạng cũng không đền đủ tội. Nàng ta ngu xuẩn thì thôi, nhưng lại cả gan làm ra chuyện nguy hiểm đến A Tiểu của thiếp, thiếp sao có thể không nổi giận?

May cho Tô Nhượng, thân thể hoàng đế điều dưỡng lâu nay đã khá lên nhiều, hương mê kia không đến nỗi nguy hại tới hắn. Giả sử như trước kia, khi hắn còn bị độc chất khổng chế, hít phải loại mê dược mạnh như vậy e rằng không chống chọi nổi. Nghĩ đến đây, ta lại giận đến lạnh người.

Hoàng đế im lặng nghe ta nói xong, nhẹ nhàng vỗ về lưng ta:

- Thì ra là vậy... Đừng giận nữa... Đều tại ta sơ hở, không nghĩ Tô thị lại liều lĩnh đến mức này. Về sau sẽ không để nàng ta có cơ hội làm càn nữa.

Ta phì cười, nhéo ngực hắn một cái:

- Cái gì mà làm càn? Tô sung hoa là phi tần của hoàng thượng cơ mà? Hoàng thượng người sao có thể bỏ bê nàng chứ?!

Hoàng đế biết ta có ý trêu hắn, bèn chụp lấy tay ta không cho phá phách nữa, giọng lộ vẻ chán chường:

- Đừng nhắc đến nàng ta nữa. Mỗi lần nghe Lý Thục thông báo Tô thị cầu kiến, ta chỉ muốn bỏ chạy thôi.

Nhắc tới Tô Nhượng, trong đầu ta liền hiện lên hình ảnh nàng ta xuân tình phơi phới, nhảy nhót quay cuồng ban chiều, lòng chợt thắc mắc không biết hoàng đế mà nhìn thấy cảnh đó thì sẽ có biểu cảm gì.

Chỉ nghĩ đến thôi ta đã không nhịn được cười.

Hoàng đế thấy ta cười, liền tức giận luồn tay vào trong áo cù lét ta không thương tiếc:

- Còn dám cười nữa à?

Người ta bẩm sinh dễ bị nhột, cho nên sợ nhất là cù lét. Ban nãy hoàng đế đã đẩy ta vào sát góc giường, gãy dựa thế nào cũng không trốn đi đâu được. Ta cười đến hụt cả hơi, đành phải đầu hàng:

- Thôi được rồi... Thiếp không dám cười nữa...

Hoàng đế trị được ta thì lấy làm hài lòng lắm. Hắn vênh mặt nói:

- Như vậy mới phải.

Bàn tay hắn trượt khỏi hông ta, lặng lẽ dừng lại nơi vùng bụng bằng phẳng. Bóng tối mờ mờ bao phủ không gian, làm ta không nhìn rõ được vẻ mặt của hoàng đế, chẳng biết hắn đang nghĩ gì.

Không đề ta phải đoán già đoán non, hoàng đế đã nói tiếp:

- Nàng nói xem, con của chúng ta sau này sẽ giống nàng hay giống ta?

Ta đâu nghĩ hắn lại nhắc tới chuyện này, buột miệng đáp:

- Thiếp nghe nói con gái giống phụ thân, con trai giống mẫu thân...

Đoạn, ta bỗng ngộ ra vì sao mẫu thân ta tài sắc vẹn toàn mà ta lại tầm thường vô dụng như thế. Rõ ràng là tại phụ hoàng.

Nghĩ vậy, ta lập tức chữa lại ngay:

- Nhưng con chúng ta vẫn nên giống phụ thân hết thì hơn. Nhất là con gái, lỡ như giống thiếp lại không gả đi được thì khổ.

Hoàng đế chưa nghe hết câu đã cười chảy cả nước mắt. Hắn cụng trán vào trán ta một cái, vờ mắng:

- Giống nàng thì có gì không tốt? Dù gì nàng cũng gả được cho mối tốt đấy thôi.

Cứ ngỡ hắn muốn an ủi ta, thì ra là tự tăng bốc bản thân. Thực không biết xấu hổ mà.

Hoàng đế cười thỏa thích rồi mới trịnh trọng nói:

- Nàng không cần phải lo. Con gái của chúng ta đương nhiên phải gả vào nhà tốt nhất. Lão già Đới Thụy vừa mới được bệ đích tôn hồi tháng trước. Ta đã dặn lão tuyệt đối không được tùy tiện hứa hôn với nhà ai. Đới thị đã có đến mấy đời trung thần, công chúa hoàng gia gả vào nhà ấy chắc chắn không sai.

Sau lần dâng tấu can gián không thành, nghe nói Đới Thụy đã từ quan về quê dưỡng già, vậy mà vẫn liên lạc với hoàng đế. Mản kịch hoành tráng như vậy, không rõ là diễn cho ai xem.

Chẳng qua, những chuyện chính sự cũng không liên quan đến ta, ta nghe tai này rồi lại trôi qua tai kia ngay thôi. Chỉ có lời nói nghiêm túc của hoàng đế là khiến ta lay động. Ta không dám đùa nữa, cũng nghiêm túc hỏi lại:

- Thế nếu là con trai thì sao?

Hoàng đế mỉm cười đắc ý, đáp ngay:

- Nếu là con trai thì cưới con gái Nhan thị làm chính thê. Nhan thị là dòng dõi thư hương, thanh danh lừng lẫy. Nữ thi hào Nhan Uyển Quân tiếng tăm hơn trăm năm trước chẳng phải cũng xuất thân từ họ Nhan đấy sao? Con gái Nhan thị giáo dưỡng tốt, không lo làm mất thể diện hoàng gia. Đích tôn Nhan thị vừa mới thành niên, ta đã chỉ hôn cho hắn một nữ nhân đức hạnh, xuất thân trong sạch. Sau này khi nào cần đến thì lệnh cho bọn họ sinh một đứa con gái thanh tú một chút là được.

Con người ta có phải gà vịt đâu? Muốn sinh con là sinh được con ngay ư? Hoàng đế cũng ép người quá đáng rồi.

Ta thờ dãi trong lòng nhưng nào dám nói ra. Về mặt đắc ý của hắn trông thực dễ ghét, ta nhịn không được lại phải trêu một câu:

- Con gái Nhan thị tốt như thế, sao trong hậu cung không có người nào?

Hoàng đế nhún vai, thần nhiên đáp:

- Khi ta kế vị, người con gái nhỏ tuổi nhất cũng đã bốn mươi.

Chú thích:

(1) Từ cúc: Hoa cúc tím

(2) Thủy ấn họa (marbling arts): Thủy ấn họa xuất hiện ở Đông Á từ khoảng thế kỷ 10 và ở Trung Á – Tây Á từ thế kỷ 15. Đây là phương pháp vẽ tranh trên nước rồi in hình lên giấy hoặc lụa, lợi dụng sự mềm mại của nước để tạo nên các hoa văn đặc sắc, uốn lượn sinh động.

Thủy ấn họa được cho là xuất hiện khá sớm ở Nhật Bản và Trung Quốc, tuy nhiên không có nhiều tài liệu ghi chép về kỹ thuật vẽ thủy ấn ở hai quốc gia

này. Còn theo phong cách Trung Á – Tây Á (như ở Thổ Nhĩ Kỳ), người vẽ phải chuẩn bị một khay nước lớn có pha sẵn keo hoàng kỳ, keo qua nhĩ, keo khô đậu, keo lạnh... Các loại keo này có tác dụng làm nước sệt lại và nặng hơn, giữ cho màu nổi trên mặt nước và khó bị trôi đi. Khi vẽ, họa sĩ dùng rom cao lương hoặc lông ngựa để vẩy màu lên mặt nước, sau đó dùng tay, que tre, bút trâm, cào, lược... để tạo hình hoa văn. Cuối cùng, mảng tranh trên nước được in lên giấy hoặc lụa rồi phơi khô.

Clip về hoa bằng thủy ấn họa:

[s://youtu.be/PG1bwNm2La0](https://youtu.be/PG1bwNm2La0)

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 66 (2)

Đêm hôm ấy, hai người chúng ta nói chuyện linh tinh tận mấy canh giờ. Nếu không phải ta ngủ thiếp đi trước, có lẽ hoàng đế sẽ tính toán đến tận đời cháu cố mất thôi.

Chiếc lư hương lấy ở chỗ Tô Nhựt, ta nghĩ mình có giữ lại cũng chẳng để làm gì nên giao luôn cho Lý Thọ xử lí. Hẳn là tâm phúc của hoàng đế. Ý hoàng đế thế nào, hẳn tự biết mà làm theo thế đó. Ta bớt đi được một việc phiền toái.

Tiền hoàng đế thượng triều rồi, ta lại phải hồi hà đi Triều Lan cung thỉnh an. Ta vốn muốn đợi Tô Nhựt cùng đi nhưng nàng ta cứ mãi tô son điểm phấn, ta sợ mình mà đến trễ sẽ lại sinh chuyện không hay, đành phải đi trước một mình.

Nhân tình thế thái thay đổi nhanh đến chóng mặt. Mới hôm qua chúng phi còn cười cợt nhạo báng ta, thế mà chỉ cần hoàng đế nghỉ lại chỗ ta một đêm, đến sáng nay đã chẳng còn kẻ nào dám lăm lỏi nữa. Chỉ có Triệu Lam Kiều ngọt nhạt đưa đây một câu: "Hoàng thượng vẫn yêu thương tỷ tỷ nhất", khiến cho Liễu Yến Yến giận đỏ cả mặt.

Về phần Tô Nhựt, đây là lần đầu tiên nàng ta chính thức xuất hiện, nghe đâu đã tắt bật chọn lựa phục trang từ tối hôm qua. Chuẩn bị kĩ lưỡng là thế, nhưng cuối cùng nàng ta lại là người đến trễ nhất. Mãi tận khi hoàng hậu bước lên ghế phượng, chúng phi đã nói được mấy câu chuyện rồi, Tô Nhựt mới lễ mễ tiến vào.

Không ngoài dự đoán của ta, Tô Nhựt diện bộ y phục mới may được hôm nọ. Váy áo phấn hồng phiêu diêu theo từng nhịp bước, nổi bật trên tà váy là những khóm hoa phong quy hồng tươi rực rỡ.

- Sung hoa Tô thị bá kiến hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế!

Tô Nhựt quỳ xuống giữa điện, hướng về phía hoàng hậu hành lễ tam quỳ cửu khấu. Mỗi lần vái lạy, trán đều chạm sát xuống sàn, có thể nói là vô cùng kính cẩn, nhất định đã luyện tập nhiều lần.

Đáng tiếc, lần đầu tiên đi thỉnh an mà lại đến trễ đã là sự bất kính to lớn rồi, những chuyện kể đến có kính cẩn cách mấy cũng vô dụng.

Ta thở dài, nghe hoàng hậu lạnh nhạt buông một câu:

- Tô sung hoa bình thân đi.

Tô Nhựt chỉ dám cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đất, đâu thấy được ánh mắt soi mói cùng điệu cợt của chúng phi dành cho nàng ta.

Đóa hoa lụa cài tóc hôm nào chỉ là trò đùa ý nhị của Bạch Diệu Hoa, những tưởng sẽ chỉ dừng ở đó. Ta nghĩ Tô Nhựt thích hư vinh, thường ngày luôn chuộng trâm ngọc thoa vàng, tất chẳng dùng một đóa hoa lụa bao lâu, vì thế mới không can thiệp. Điều ta không ngờ đến là Tô Nhựt lại bảo Trương Huyền thêu cả vườn hoa phong quy lên áo như thế.

Trương Huyền hẳn là biết rõ loài hoa xui quấy này, nhưng vì ghi hận chuyện Tô Nhựt đả kích mình nên cứ lảng lảng làm theo. Mà nghĩ lại, đám cung nữ, thái giám ở chỗ Tô Nhựt ắt cũng phải có một, hai người từng được dạy qua những thứ cần kiêng kỵ. Tô Nhựt đối xử với bọn họ tệ bạc, bọn họ đương nhiên không muốn nhiều lời. Xưa nay chọn nô tài đều phải chọn người thông minh nhạy bén, hiểu biết sâu rộng. Tô Nhựt lại vì một chút lòng kiêu ngạo phù phiếm mà đi chọn Ngọc Lăng. Ngọc Lăng tướng mạo cục mịch xấu xí, tay chân lại vụng về, từ đầu đã bị phân đi chẻ củi, nào có được dạy dỗ gì. Ý nghĩa hoa phong quy, nàng ta không biết cũng phải. Nếu muốn trách, chỉ có thể trách bản thân Tô Nhựt mà thôi.

Quỳ lạy hoàng hậu rồi, Tô Nhựt lại phải tiếp tục hành lễ với những phi tần khác, tứ phi dập đầu ba cái, tứ hàng tam phẩm trở lên dập đầu một cái, còn lại chỉ cần vái chào. Tô Nhựt lạy tới lạy lui hoa cả mắt mới xong phần lễ nghĩa, vừa định lui ra phía sau ngai thì Liễu Yến Yến đã cất giọng mỉa mai:

- Bản cung nghe hoàng thượng nhắc tới Tô sung hoa đã lâu, giờ mới được gặp mặt, quả là một mỹ nữ thoát tục. Nhìn xem, cả bộ y phục này cũng rất đặc biệt...

Triệu Lam Kiều cũng không bỏ qua cơ hội đâm ta một nhát:

- Còn phải nói sao? Vài do hoàng thượng đích thân ban thưởng, lại có hiền phi nương nương mời nữ quan giới nhất đến may hộ, sao có thể không đặc biệt? Thiếp nói có đúng không, hiền phi nương nương?

Y phục của Tô Nhượng may từ vải ngự ban, kiểu dáng và họa tiết đều không vượt quá quy củ, chỉ cần không phải rồng phượng thì dầu nàng ta có thêu cả con voi lên áo cũng chẳng liên can gì tới ta. Triệu Lam Kiều lại muốn vin vào một đóa hoa xui quấy mà kiếm chuyện với ta, đâu có dễ như thế?

Ta chỉ cười cười gạt đi:

- Đều là hoàng thượng sủng ái Tô sung hoa, bản cung chẳng qua chỉ gọi giúp nàng một nữ quan thôi, sau đó cũng không để tâm.

Liễu Yến Yến nhếch môi cười khẩy:

- Bản cung nhìn kĩ thấy loài phong quy này rất hợp với Tô sung hoa đấy chứ. Ban đầu còn cứ nghĩ là hiền phi thay nàng lựa chọn.

Ta xua tay làm như vô can:

- Bản cung không hiểu biết về hoa cỏ, cả hoa thêu áo của mình cũng phải nhờ Ti Chế phòng chọn thay ấy chứ.

Tô Nhượng đứng giữa nhìn bọn ta giương cung bạt kiếm đến ngơ cả mặt, dường như nghe không hiểu bao nhiêu, chỉ biết đứng đờ ra như tượng.

Lúc này, Dương Ngọc Huệ lại chen vào:

- Sung hoa muội muội đứng đã lâu rồi, các tỷ cũng nên để muội ấy ngồi xuống hẵng trò chuyện chứ?

Dương Ngọc Huệ nói rồi, liếc mắt nhìn Tô Nhượng, cười tủm tỉm:

- Chỗ ngồi ở đây rất dễ tìm, đều xếp theo thứ tự cả. Vị trí cao nhất trên kia đương nhiên là của hoàng hậu nương nương. Thịnh thoảng hoàng thượng có đến tham dự cũng sẽ ngồi ở đó. Bên cạnh hoàng hậu nương nương là chỗ của Tứ phi. Còn lại thì chia làm hai hàng, theo phân vị mà ngồi. Tính ra thì chỗ của muội ở đằng kia kia, phải, xa tí ngoài cửa điện ấy. Rất dễ tìm có phải không?

Mồm mép Dương Ngọc Huệ chẳng có gì cao siêu, ý tứ khinh miệt lộ rõ cả. Dù Tô Nhượng ngu ngốc đến mức nào cũng không thể nghe không ra. Nét mặt nàng ta tái xanh, bờ môi run run, nói chẳng nên lời.

Ta lo Tô Nhượng giận quá mất khôn, đương định nói đỡ thì Giang tần, Giang Tiểu Ái nổi tiếng đanh đá đã che miệng cười khúc khích, trở vào chiếc ghế gỗ nhỏ xui bày ở cuối hàng:

- Dương tỷ lo xa quá rồi. Phân vị của Tô sung hoa thấp như thế, chỗ ngồi thấp nhất đương nhiên là của nàng ấy, còn nhằm với ai được mà phải sợ?

Mặt Tô Nhượng đã muốn vụn vụn. Mắt thấy nàng ta nhìn Giang Tiểu Ái trừng trừng, ta phải vội cười ngắt lời:

- Tô sung hoa vừa mới đến đã được các tỷ muội quan tâm chiều chuộng, đúng là có phúc. Sung hoa này, muội nên đa tạ nhị vị tỷ tỷ đây một tiếng mới phải.

Tô Nhượng ngược nhìn, gặp phải sắc mặt nghiêm nghị của ta, đành cắn răng lí nhí mấy tiếng cảm tạ rồi đi thẳng về chỗ của mình.

Tô Nhượng là con gái dòng thiếp, không tránh khỏi phải chịu thiệt thòi, ảm ức từ tấm bé. Đối diện với đám phi tần độc mồm độc miệng này, nàng ta không giữ nổi vẻ mặt thản nhiên nhưng chỉ ít vắn đủ sức nhẫn nhịn không cãi lại. Ta lấy đó làm may mắn. Nếu đôi lại là Phong Thê Minh, e rằng hai kẻ Dương, Giang kia đã phải già từ vài cái răng rồi.

Chúng phi đua cợt Tô Nhượng chán, bèn đổi đề tài qua chuyện biểu diễn mừng thọ yến. Người này thăm dò, người kia vờ vĩnh, người nọ tỏ ra thần bí. Một buổi sáng cứ thế nhạt nhẽo trôi qua.

Chuyện gay cán phải đợi đến khi về lại Cẩm Tước cung mới xuất hiện.

Tô Nhượng vốn muốn thị uy với chúng phi nên mới diện bộ y phục ngự ban này, không ngờ chẳng ai ngưỡng mộ, lại còn bị Liễu Yến Yến và Triệu Lam Kiều nói móc mấy câu. Tô Nhượng chẳng phải kẻ khờ khạo, tuy lúc đó không hiểu ẩn ý bên trong, nhưng sau khi trở về tất nhiên phải tìm hiểu cho rõ ngọn ngành. Chẳng biết nàng ta đi hỏi ai, biết được ý nghĩa hoa phong quy liền nổi cơn tam bành, chẳng còn giả vờ nổi nữa. Đông viện âm ỉ suốt cả một buổi trưa. Không rõ bao nhiêu đồ dùng bị đập phá, càng không biết bao nhiêu cung nhân trừng phạt. Tô Nhượng vuốt mặt không nề mũi. Ta đã chính miệng nói Bạch Diệu Hoa cần được thanh tịnh. Nàng ta không dám vào kiếm chuyện với Bạch Diệu Hoa bèn phá phách om sòm như thế. Cẩm Tước cung thanh bình của chúng ta từ ngày Tô Nhượng đến càng lúc càng giống một cái chợ. Trong lòng ta, cơn giận trước chưa nguôi, cơn sau lại như châm dầu vào lửa. Cực chẳng đã, ta đành sai Ngọc Thủy đích thân mang một chén canh thanh nhiệt hạ hỏa đến Đông viện, chờ Tô Nhượng uống xong mới trở về. Khi Ngọc Thủy thu chén lại còn không quên cảnh cáo: "Hiền phi nương nương rất quan tâm cho sức khỏe của Tô sung hoa. Thấy sung hoa phát hỏa thế này, nương nương lo lắng không thôi, cứ nghĩ mãi chẳng biết có nên bẩm báo với hoàng hậu nương nương xin cho Tô sung hoa nghỉ ngơi vài bữa hay chẳng."

Tô Nhượng sợ mất thể bài, chỉ có thể nặn ra một nụ cười cảm kích mà đáp: "Đa tạ hiền phi nương nương thương yêu. Sức khỏe của thần thiếp rất tốt. Phiền Ngọc Thủy cô nương thừa lại với hiền phi nương nương, không cần kinh động đến hoàng hậu đâu."

Đồng viện nhờ vậy mới yên tĩnh lại đôi chút. Ta cứ nghĩ đã dọa được Tô Nhựt. Nhưng suy cho cùng, từ trước đến nay, hành vi của Tô Nhựt luôn vượt xa dự đoán của ta. Ngay buổi chiều hôm ấy, ta đã được nhìn thấy như thế nào là tận cùng của sự ngu xuẩn.

Hai cuộn tơ lụa Phong Thổ Minh tặng Bạch Diệu Hoa hôm trước đã được Tư An và Tư Dao giặt sạch sẽ, vốn dĩ đang nằm ngay ngắn trên dây phơi chờ được thổi hồn thành kiệt tác, bây giờ đưa đến trước mặt ta chỉ còn là một đồng giẻ vụn tả tơi.

Cung nữ Tư Dao quỳ rạp giữa điện, nước mắt lưng tròng:

"Nô tỳ chỉ quay đi làm việc một chốc, đến khi trở về thì toàn bộ lụa trên dây phơi đã bị rách nát cả rồi!"

Tư An quỳ bên cạnh cũng âm ức nói:

"Nương nương, tiểu chủ của chúng nô tỳ phải làm thế nào đây?"

Ta cúi đầu lặng nhìn đồng giẻ vụn trước mặt, giọng lạnh dần:

"Tô thị cứ muốn đùa với lửa, bản cung sẽ cho nàng ta toại nguyện một lần."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 67 (1)

Chuyện cũ kể rằng, nơi hậu cung này mấy mươi năm trước từng có một vị phi tần họ Đỗ được Tiên đế hết lòng thương mến. Đỗ thị là người lương thiện, tâm tính ngay thẳng, thường bị các phi tần khác ức hiếp. Vì để bảo vệ nàng khỏi hậu cung hiểm ác, Tiên đế đã đặc cách cho nàng đến ở một tòa viện nhỏ thanh tịnh, đặt tên là Vị Tú tiên. Nàng mới nhập cung một thời gian ngắn đã được thăng đến chức thực dung, lại hoà long chủng, tiền đồ có thể nói là vô cùng sáng lạn. Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, hài nhi còn chưa kịp sinh ra, Đỗ thị đã lìa đời. Cái chết đáng ngờ của Đỗ thị khiến cho Tiên đế hết sức đau lòng. Nội thị giám điều tra liên tục mấy tháng mà vẫn chẳng có chút manh mối nào, mọi chuyện dần dần lắng xuống.

Cho đến mùa hạ năm sau, vào ngày giỗ đầu của Đỗ thị, hậu cung bắt đầu xuất hiện dị tượng. Đêm hôm ấy, từ Vị Tú tiên bỗng nhiên vọng ra tiếng khóc thương ai oán, dai dẳng đến tận mờ sáng. Hai tiểu cung nữ trông coi Vị Tú tiên mất ngủ suốt một đêm. Lúc mặt trời lên cao, bọn họ còn chưa kịp hoàn hồn thì đã phát hiện ra nền nhà Vị Tú tiên từ trong ra ngoài đều nhuộm một thứ dịch đỏ nhớp nháp như máu. Ban đầu, Phùng hoàng hậu cho rằng có kẻ giả trò giả quỷ thần hòng náo loạn hậu cung, bèn cho người đánh chết hai tiểu cung nữ kia làm gương, đồng thời chà rửa Vị Tú tiên sạch sẽ như cũ. Chẳng ai dám ngờ, chuyện đáng sợ kia vẫn cứ lặp lại, mà còn lặp lại sáu ngày liên tiếp. Dẫu cho Phùng hoàng hậu có cho người canh gác Vị Tú tiên cẩn mật thế nào, nơi ấy đêm đêm vẫn có tiếng khóc nỉ non, sáng sáng nền nhà vẫn nhuộm màu máu đỏ. Không chỉ vậy, khoảng thời gian đó, cứ sẩm tối, trong cung thỉnh thoảng lại có kẻ nhìn thấy một bóng trắng tóc tai rũ rượi, khi ẩn khi hiện.

Chuyện đến mức này, mọi người dù không dám nói ra nhưng đều ngầm hiểu: Đỗ thị nhất định là chết oan cho nên mới hóa thành nữ quỷ hiện về báo oán. Đỗ thị bình sinh hiền lành, cho dù bị oan ức gì cũng không bao giờ nói với Tiên đế. Chúng phi không ai là chưa từng khó dễ nàng đôi lần. Bây giờ, hậu cung chìm trong hoảng loạn. Phi tử người nào cũng mất ăn mất ngủ, chỉ sợ Đỗ thị tìm mình đòi nợ. Thậm chí, còn có một vị Nghê thuận hoa sợ đến điên loạn, bị nhốt vào lãnh cung, chết bất đắc kỳ tử. Oan hồn Đỗ thị tác quái độ bốn mươi chín ngày thì đột nhiên biến mất như bọt nước. Vị Tú tiên lại yên tĩnh như xưa. Chỉ là nơi ấy đã nhiễm quá nhiều oán khí, về sau chẳng ai dám bén mảng lại gần. Vị Tú tiên cứ thế bị bỏ hoang.

Con người tuy sợ ma quỷ nhưng lại rất thích nghe chuyện ma quỷ. Từ đó đến nay cứ mỗi khi đến gần cuối hạ, đám cung nhân rảnh rỗi vẫn lén lút truyền tai nhau câu chuyện Đỗ thị hóa quỷ rồi cùng nhau sợ hãi. Hậu cung mỗi tác đất đều thấm đẫm máu tươi, người chết oan nhiều như rom rạ. Chỗ này có thể thiếu thứ gì, chứ oan hồn thì nhất định có thừa. Thế nhưng Đỗ thị vẫn là nữ quỷ được người ta kinh sợ nhiều nhất suốt mười mấy năm nay.

À, chỉ ít là đến năm trước thì vẫn còn như thế.

Mùa hạ năm nay, nữ quỷ họ Đỗ danh tiếng lẫy lừng kia đột ngột chìm vào quên lãng bởi vì hậu cung đã xuất hiện một kẻ còn đáng sợ hơn. Nhắc đến kẻ này, không chỉ có bọn cung nhân nhất gan sợ sệt mà cả đám phi tần cũng phải e dè.

Kẻ đáng sợ ấy, không hiểu sao lại là ta.

Ta ra nông nổi này, ngọn nguồn cũng vì Tô Nhựt cả.

Ngày nọ, cầm xấp lụa Phong tộc bị cắt nát trên tay, ta giận lắm, trong lòng đã quyết phải cho Tô Nhựt một trận nên thân. Ấy vậy mà chỉ mấy ngày sau, ta còn chưa kịp có hành động gì, Đồng viện đã truyền ra tin Tô Nhựt mắc bệnh lạ. Chỉ qua một đêm, hai bàn tay Tô Nhựt bỗng nhiên nổi đầy mụn nhọt, sưng tấy đáng sợ. Thái y cũng không đoán được nguyên nhân, chỉ phán rằng nàng ta đụng phải thứ gì đó không hợp cơ địa nên bị dị ứng rồi kê vài thang thuốc cho có lệ.

Căn bệnh này tuy nói là lạ, nhưng người trong cung nghe qua đều cảm thấy quen tai. Mụn nhọt sưng tấy? Không rõ nguyên nhân? Chẳng phải Quách Ngừ trước kia cũng bị như vậy sao?

Hậu cung không có kẻ ngốc. Chẳng mấy chốc mà người ta đã bắt đầu xâu chuỗi sự việc lại.

Quách Ngừ đắc tội với hiền phi, lập tức phát bệnh lạ.

Tô Nhựt giờ trò tranh sủng với hiền phi, thế rồi cũng phát bệnh lạ.

Chuyện li kì như thế, có thể nào chỉ là trùng hợp không? Chúng phi băn khoăn tự hỏi.

Tự hỏi chán chê rồi, tất nhiên phải điều tra. Mà điều tra một chút liền phát hiện trong Cẩm Tước cung còn có một cung nữ tên gọi Ngọc Bình, xưa kia cũng từng làm phật ý hiền phi, giờ toàn thân mụn nhọt ghê chi chết, vô cùng đáng sợ.

Một lần là tình cờ. Hai lần là trùng hợp. Nhưng cả ba lần, ba người đắc tội với hiền phi đều chịu chung kết cục? Nhất định là có ẩn tình!

Đổi lại là ta, gặp phải việc như vậy, ta cũng sẽ nghi ngờ. Thế nên, khi tin đồn "hiền phi nương nương là yêu quái biến thành, chỉ cần ghét kẻ nào thì sẽ hóa phép cho kẻ đó mụn nhọt đầy người" lan ra trong cung, ta cũng chẳng mấy bận tâm. Cứ nghĩ thọ yến của thái hậu đến gần, đám người nhân rồi kia có việc để làm rồi thì sẽ không nói năng xằng bậy nữa. Có ngờ đâu, mặc kệ ai nấy bận rộn thế nào, những tin đồn ác ý về ta vẫn như nấm sau mưa, càng lúc càng sinh sôi nảy nở.

Thành thật mà nói, chuyện này ta đúng là oan ức vô cùng.

Quách Ngừ gặp chuyện như vậy, ta chỉ góp một phần nhỏ, thực chẳng hề muốn lấy mạng nàng ta. Chẳng qua hoàng hậu quá cao tay, Quách Ngừ lại ác độc, xem như tự làm tự chịu. Khi nghe tin Tô Nhựt nổi mụn nhọt, ta có hơi chột dạ, chỉ sợ hoàng hậu dùng thủ đoạn kia trừ khử Tô Nhựt. Nhưng sau khi đến thăm Tô Nhựt, xem tận mắt triệu chứng, ta có thể chắc chắn bệnh lạ của Tô Nhựt không liên quan đến hoàng hậu, càng chẳng có can hệ gì đến ta. Trên tay của nàng ta đều là mụn đỏ do dị ứng, nào có mụn nhọt gì đâu. Về phần cung nữ Ngọc Bình, sau khi nàng ta bị giáng làm cung nữ hạ đẳng, phải sinh hoạt ngủ nghỉ chung với nhiều người, khó tránh nhiễm bệnh ngoài da. Ngọc Thủy tình cờ biết được, có lòng tốt mang thuốc đến cho. Mấy người ở chung với Ngọc Bình thoa thuốc xong, bệnh tình đều đỡ hẳn. Chỉ có Ngọc Bình từng có thù oán với Ngọc Thủy, sợ bị ám toán nên từ chối không dùng thuốc. Ngọc Thủy sợ Ngọc Bình lây bệnh lại cho những người kia, đành sắp xếp cho nàng ta ở riêng một chỗ. Tình trạng của Ngọc Bình càng ngày càng tệ, toàn thân lở loét nhiễm độc, không còn cứu chữa được. (1) Với bộ dạng này, nếu bị trả về Thượng cung cục, Ngọc Bình chỉ còn đường chết. Ngọc Thủy không đành lòng dồn nàng ta vào chỗ chết nên xin phép ta để Ngọc Bình ở lại Cẩm Tước cung, mỗi ngày đều sai người đưa cơm nước đến. Thực không nghĩ đến có một ngày, Ngọc Bình này lại còn có thể gây phiền phức cho ta lần nữa.

(Ngọc Bình là cung nữ Đan Nguyệt chọn theo hầu ban đầu. Nàng ta thực ra là người của quý cơ Dương Ngọc Huệ. Khi Ngọc Nga và Ngọc Thủy bị người của Liễu Yên Yên hãm hại, Ngọc Bình đã phá rối nhằm dồn Ngọc Thủy vào chỗ chết nhưng không thành, bị giáng làm cung nữ hạ đẳng. Các bạn có thể xem lại ở chương 4)

Bị đồn là ma quỷ, đối với phi tần nào cũng không phải là chuyện tốt. Nhớ lại khi ta còn nhỏ, có một vị sủng phi của phụ hoàng bị kẻ khác vu là hồ ly tinh, liền bị phụ hoàng đem đi hỏa thiêu ngay tức khắc. Một người sống sờ sờ như thế, vô duyên vô cớ vì một lời đồn ác ý mà bị thiêu sống thì chúng quả là quá thương tâm. Bây giờ nghĩ đến, ta vẫn không khỏi rùng mình. Cũng may, hoàng đế hoàn toàn không để tâm tới những chuyện thù ghét kia. Khi ta có ý hỏi dò, hắn liền bật cười, hôn lên trán ta một cái: "Nếu nàng là yêu nữ thật thì càng tốt, như thế chẳng ai hại đến nàng được. Mà nàng còn có thể trường sinh bất lão, trăm không lo phải chết sau nàng nữa."

Hoàng đế đã nói vậy, ta liền mặc kệ ai muốn đồn thế nào thì đồn. Bất quá, trong rui có may. Từ lúc dấy lên tin đồn này, người trong cung ai nấy đều nể sợ ta ra mặt. Dương Ngọc Huệ không còn nói năng can quấy, Liễu Yên Yên cũng không lờm nguyt ta nữa. Ngay cả Thượng cung cục cũng tỏ vẻ kính cẩn hơn, đồ dùng đưa đến Cẩm Tước cung ngày càng rộng rãi. Ví như mấy hôm trước, Ti chế phòng bắt đầu phân phát một loại Thiên Hương cao cho lục cung. Do thứ này chế tạo từ trân được quý giá, cung chủ mỗi người chỉ được phát một hộp. Riêng chỗ ta, ti trưởng Cao Bối Châu chẳng những tự mình đưa đồ sang, mà còn đưa những hai hộp. Ta phải từ chối mãi, Cao Bối Châu mới dám mang một hộp trở về.

Tô Nhựt bị nhiễm bệnh ngoài da, tất nhiên bị rút thẻ bài ngay tức khắc. Hoàng hậu còn lệnh cho nàng ta đóng cửa phòng tĩnh dưỡng, chĩnh nào lành hẳn mới được bước chân ra ngoài. Tiễn từ của hoàng đế bỗng nhiên bị ghé, ấy vậy mà hắn lấy làm hài lòng lắm. Lý Thọ lên lút cho biết: "Mấy ngày này, không phải thấp thỏm lo âu bị Tô Nhựt cầu kiến nữa, vạn tuế gia ăn ngủ ngon hẳn lên."

Tô Nhựt bị cấm túc, thiên hạ được thái bình, đối với ai cũng là chuyện tốt. Thế nhưng bệnh tình của Tô Nhựt thực sự có điểm đáng ngờ. Việc trong nhà ta không thể không lưu tâm, bèn bảo Tiểu Phúc Tử sang Đông viện nghe ngóng một chút. Đám cung nhân bên đó không được hầu hạ gần Tô Nhựt nên cũng chẳng biết nhiều. Chỉ có một tiểu cung nữ vô tình nhìn thấy Ngọc Lăng lăng vãng gần phòng nghỉ của Bạch Diệu Hoa, dường như đang tìm kiếm thứ gì. Buổi sáng hôm sau, Tô Nhựt cũng vừa khéo phát bệnh. Chuyện này, đến chín phần có liên hệ với Bạch Diệu Hoa. Chẳng qua, nàng không nhắc đến, ta cũng không gắng hỏi. Thọ yến của thái hậu đã đến gần trước mắt, ta muốn để Bạch Diệu Hoa chuyên tâm luyện tập. Chỗ Phong Thê Minh đã hết lựa trắng, đương lúc chúng ta còn chưa biết nên lấy thứ gì thay vào thì Phong Thê Minh đã lăng lẹ đi đến chỗ hoàng hậu xin lựa. Ở trong cung một thời gian, Phong Thê Minh đã dần học được tính cẩn trọng. Nàng nói với chúng ta:

- Thê Minh sợ Tô thị kia lại giờ trò, cho nên đã gửi tạm khúc lựa kia lại Triều Lan cung, đợi đến ngày thọ yến mới lấy. Hiện giờ, Thê Minh còn một ít lựa màu nhạt, Bạch tiểu nghi có thể dùng luyện vẽ tạm cho quen với chất liệu.

Con người Phong Thê Minh yêu ghét rất rõ ràng. Sau khi nghe tin vãi của mình tặng Bạch Diệu Hoa bị Tô Nhựt phá hỏng, Phong Thê Minh giận lắm. Lương Sa và Lương Vũ phải can ngăn mãi, Phong Thê Minh mới không đến lôi Tô Nhựt ra hỏi chuyện. Bây giờ nhắc đến, nàng cũng đôi cách xưng

hồ, gọi thẳng là Tô thị chứ không khách sáo như trước.

Không chỉ như vậy, Phong Thổ Minh còn ngỏ ý xin cho Bạch Diệu Hoa được dọn sang Bắc viện ở, rõ ràng là muốn bảo vệ nàng ấy. Ta nghĩ nếu quả thực Tô Nhượng bị Bạch Diệu Hoa chơi xỏ thì sau này nhất định sẽ còn nhiều phiền toái. Mất đi cơ hội dự yến tiệc lớn như thế, với tính tình nhỏ mọn của mình, Tô Nhượng nhất định không nuốt nổi mối hận này. Tuy Bạch Diệu Hoa không phải kẻ ngốc, nhưng bản tính nàng ngay thẳng, e không lường hết được những trò tiểu nhân của Tô Nhượng. Sau một hồi cân nhắc, bèn quyết định mượn danh nghĩa để Tô Nhượng được yên tĩnh dưỡng bệnh, định sau thọ yến sẽ dời Bạch Diệu Hoa đến ở cùng Phong Thổ Minh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến cái ngày mà toàn thể hậu cung trông đợi bấy lâu nay.

---

(1) Bệnh ghê là một bệnh ngoài da, lây nhiễm qua tiếp xúc trực tiếp với da người bệnh hoặc sử dụng chung quần áo, chăn màn, v.v... thường xuất hiện ở các khu ở tập thể, thiếu vệ sinh. Nếu gãi mạnh, vùng bị ghê dễ bị trầy xước, dẫn đến tổn thương thứ phát, viêm da và chốc lở. Bệnh ghê nếu không được chữa trị kịp thời có thể gây bội nhiễm và biến chứng viêm cầu thận cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 67 (2)

Ngày hai mươi tám tháng bảy năm Quang Nhật thứ bảy, hoàng cung hân hoan đón mừng sinh thần thứ năm mươi của Huệ Từ thái hậu. Theo ý thái hậu, thọ yến lần này không mời rộng rãi bá quan văn võ mà chỉ có người trong cung, xem là một buổi gia yến cũng không sai.

Dù yến tiệc định vào buổi tối, từ sáng sớm ai nấy đã phải thức dậy tất bật sắp xếp mọi việc đầu vào đó. Phong Thổ Minh đích thân đến Triều Lan cung mang lụa về cho Bạch Diệu Hoa rồi quần lấy nàng hỏi han đủ chuyện. Mãi đến chập choạng tối, Tư An phải nhắc nhở Phong Thổ Minh mới hoảng hồn nhớ ra chuyện thọ yến, cuống quýt chạy về chuẩn bị.

Thọ yến diễn ra vào giờ Tuất ở điện Triều Minh. Đây là nơi chuyên dùng thiết đãi đại yến, các buổi lễ tế quan trọng cũng đều được tổ chức tại chỗ này. Từ nhiều đời trước đã có quy định, phàm là phi tử thông thường không được thì không được ngồi kiệu đến gần điện Triều Minh. Vì vậy, ta và Bạch Diệu Hoa, Phong Thổ Minh phải hạ kiệu ở đằng xa rồi cùng nhau đi bộ tiếp một đoạn. Trên đường đi gặp phải không ít các phi tần chức vị nhỏ đương nô nức đi dự yến tiệc. Bọn họ thường ngày chẳng có nhiều cơ hội xuất hiện, ngày hôm nay không ai là không tươi vui hơn hờ. Những vị này, ta không nhớ mặt được bao nhiêu người. May mà cũng chẳng ai có ý định dừng lại trò chuyện, nên ta chỉ cần mỉm cười đáp lại là được. Đi được một đoạn, đột nhiên lại nghe Phong Thổ Minh lầm bầm:

- Phía trước không biết có chuyện gì nhỉ?

Ta nheo mắt nhìn theo hướng nàng chỉ, liền thấy có một nữ tử mặc lễ phục màu trắng ngà. Dọc thân áo nàng thêu mấy nhánh lan trắng, điểm xuyết lá non xanh ngọc thanh tao. Nàng ngồi trên một tảng đá nhỏ bên đường, dáng vẻ hơi mỏi mệt, cạnh nàng còn có một thái giám ân cần quạt mát.

Nữ tử kia nhìn thấy chúng ta, từ xa đã đứng dậy lễ phép cúi chào:

- Tu viện Lạc thị bái kiến hiền phi nương nương.

Thái giám hầu cận của nàng cũng quỳ lạy sát đất.

Thì ra là Lạc tu viện, Lạc Linh Chương. Người này sức khỏe không tốt, thường ngày luôn ở lì trong phòng chẳng rời nửa bước. Trong hoàng cung, nếu nói đến số lượng thuốc uống vào thì chắc chỉ có Lạc Linh Chương là bị được với hoàng đế mà thôi. Nghe nói nàng chỉ cần ngồi một chút đã thấy mệt, lễ thành an cũng vì vậy mà được miễn cả, chỉ hôm nào nàng cảm thấy thoải mái trong người hoặc có việc gì trọng đại mới đến thôi. Thế mà hôm nay phải đi bộ đến tận đây, thảo nào gương mặt thanh tú tái nhợt cả đi.

(Chú ý nhỏ: Nhân vật Lạc Linh Chương ban đầu là Khán Linh Chương, vì chữ Khán không hay nên mình quyết định đổi thành họ Lạc (乐) – có nghĩa là "vui vẻ". Chữ Linh (令) nghĩa là "trong trẻo, sáng sủa", chữ Chương (璋) là một loại ngọc. Nhân vật này từng được nhắc đến ở chương 19, 21 và 54)

Ta không nỡ để nàng cúi mình lâu, bèn nói ngay:

- Lạc muội muội đừng đa lễ. Người đâu, mau đỡ Lạc tu viện.

Lạc Linh Chương mỉm cười yếu ớt:

- Đa tạ nương nương.

Thái giám hầu cận bước đến đỡ lấy tay nàng, đầu vẫn cúi rất thấp, chẳng dám nhìn ta cái nào. Ta thờ dài trong lòng, hóa ra cũng có người thực sự tin vào cái tin đồn vớ vẩn kia sao?

Đội Phong Thổ Minh và Bạch Diệu Hoa hành lễ với Lạc Linh Chương xong, ta bèn nói:

- Muội muội cảm thấy không khỏe thì cứ ngồi nghỉ đi, đừng ngại.

Có lẽ Lạc Linh Chương cũng hiểu rõ sức khỏe của mình, nàng không cố tỏ vẻ khách sáo, nhanh chóng dựa vào thái giám hầu cận mà ngồi xuống trở lại:

- Thần thiếp vô dụng, mới đi vài bước đã không chịu nổi, để nương nương và nhị vị muội muội đây chê cười rồi.

Nói đoạn, nàng cúi đầu, ngại ngùng cười. Đến đây đã hơn một năm, nhưng ta cũng chỉ mới gặp Lạc Linh Chương độ vài lần. Người con gái này đẹp một mực, nói năng lễ độ nhưng vẫn rất thành thực, tạo cho người đối diện cảm giác gần gũi. Ngay cả Trịnh Vân Anh dù không thân thiết với nàng, mỗi lần nhắc đến đều thương cảm: "Lạc tỷ tỷ xinh đẹp, tính tình lại tốt, chỉ tiếc sức khỏe yếu cho nên thẻ bài luôn bị rút đi, nếu không có lẽ cũng sẽ được hoàng thượng sủng ái."

Trong việc này, ta hoàn toàn đồng ý với Trịnh Vân Anh. Gia thế Lạc Linh Chương không quá cao, nàng lại còn đau ốm liên miên. Trong cung không thiếu kẻ thích đội trên đạp dưới, Lạc Linh Chương lại còn phải ở cùng với một nữ tử hồng hách ngang tàng như Liễu Yến Yến. Vậy mà nàng vẫn giữ được mình, không dính dáng vào chuyện thị phi, lặng lẽ thăng đến hàng tam phẩm. Bấy nhiêu cũng chứng tỏ vị họ Lạc này không phải kẻ tầm thường. Nếu chẳng vì bình sinh yếu ớt, Lạc Linh Chương nhất định có thể làm nên chuyện.

Ta thăm hỏi Lạc Linh Chương thêm vài câu, chắc chắn sức khỏe nàng không có vấn đề gì nghiêm trọng rồi kéo Phong Thổ Minh và Bạch Diệu Hoa cùng đi tiếp.

Đi được một đoạn, Phong Thổ Minh chợt kéo tay ta hỏi:

- Thái giám trong cung cũng có người biết võ công sao?

Ta nhún mày:

- Tiếp dư nói gì thế?

Phong Thổ Minh hơi nghiêng đầu, hất cằm về phía Lạc Linh Chương ở đằng sau:

- Tên thái giám kia cũng có chút công phu.

Ban nãy ta nhìn thoáng qua thái giám hầu cận của Lạc Linh Chương, chỉ cảm thấy người này cao lớn khác thường, dáng vẻ cũng khỏe mạnh. Bây giờ nghe Phong Thổ Minh nói vậy, ta lên quay đầu nhìn lại mới nhận ra tạng người hần hần rồi, tướng bộ vững vàng, đúng là người từng luyện võ.

Bạch Diệu Hoa cười giải thích:

- Linh Chương ốm yếu từ nhỏ. Lúc mới nhập cung, vì nhớ nhà mà ốm một trận chết đi sống lại, làm cho mấy tỷ muội ở cùng đều sợ chết khiếp. Cứ ba bốn ngày nàng ấy lại ngất xỉu ở đâu đó, có lần cung nữ không đỡ nổi, làm nàng đập đầu vào cạnh bàn, ở gần mang tai giờ vẫn còn sẹo. Hoàng thượng thương tình, mới sai Tô tổng quản đi tìm về một tên thái giám khỏe mạnh để theo hầu nàng ấy.

Bạch Diệu Hoa nhập cung cùng lúc với Lạc Linh Chương, khi chưa được phong phi cũng từng có thời gian ở chung tại Sương đình. Nàng đã nói vậy, có lẽ không sai. Ta ngoảnh nhìn Lạc Linh Chương lần nữa, thấy nàng đang mỉm cười dịu dàng lau mồ hôi trên trán tên thái giám kia, không khỏi thờ dài.

Lạc Linh Chương cũng tính là một nữ tử tốt. Nếu không gả vào hoàng thất, có lẽ nàng cũng sẽ tìm được một đấng trượng phu xứng đáng. Nếu có trượng phu kẻ cận thương yêu chăm sóc, biết đâu sức khỏe nàng đã không tệ đến mức này.

Ba người bọn ta đi sớm cả nửa canh giờ, thế mà đến nơi mới thấy đại điện cũng gần đầy kín người. Thọ yến lần này có thêm phần biểu diễn của phi tần cho nên cách sắp đặt trong điện cũng hơi khác biệt. Giữa điện, một sân khấu hình tròn dựng cao chừng nửa thước, mặt trên trải thảm nhung đỏ rực, hai bên có cầu thang gỗ chạm khắc tinh xảo dẫn lối. Phía trước sân khấu, đối diện với cửa điện là một bộ bàn ghế lớn phủ khăn lụa vàng rực, đặt trên bục cao hần so với chung quanh, không nghi ngờ gì là chỗ ngự của đế hậu và vị lão phật gia nhân vật chính ngày hôm nay. Dọc theo hai bên là chỗ ngồi của chúng phi, vị trí và điểm tâm trên bàn tùy theo phân vị mà có điểm khác biệt.

Tính thái hậu không thích xa hoa, diêm dúa cho nên ngày thường có mặt bà ít ai dám chưng diện gì nhiều. Đặc biệt hôm nay là đại yến chúc thọ, ai nấy đều viện lý do vận lễ phục, không thể trang điểm qua loa mà cứ thế đua nhau khoe sắc. Vị trí chỗ ngồi không giống khi thỉnh an thường ngày, bên phải ta là chỗ của hoàng hậu, còn bên trái lại là Triệu Lam Kiều. Ta đợi bọn họ chào hỏi xong, liền đi thẳng đến chỗ của mình ngồi xuống. Chắc có lẽ hôm nay là dịp trọng đại, Triệu Lam Kiều thôi không đã động đến ta, ta cũng tránh chẳng nhìn về phía nàng.

Vừa uống trà chờ đợi, ta vừa liếc quanh đại điện ngắm nhìn đám nữ tử tươi trẻ kia. Bọn họ có người hồi hộp lo âu, có người vui mừng khắp khởi, lại cũng có người giống như ta đương dáo dác nhìn quanh. Trịnh Vân Anh bất gặp ánh mắt của ta, lập tức nhéo cười khoe cả hai chiếc răng khểnh nhỏ xinh. Bên cạnh chỗ muội ấy ngồi là một chiếc đàn tranh trông khá bình thường. Minh Ngọc cung chỉ có mình Trịnh Vân Anh, muốn đùa đẩy cũng chẳng được. Ta đoán Trịnh Vân Anh sẽ đàn tấu một khúc nhạc cho qua chuyện. Phía Huệ Đàm cung hiện giờ vẫn chưa có cung chủ. Nghe đâu Dương Ngọc Huệ và Giang Tiểu Ái đã tranh giành đến sứt đầu mẻ trán suốt một thời gian dài, hông biết hôm nay ai là người tranh được cơ hội phô diễn tài năng trước

mặt hoàng đế.

Ta đã nghe bên Ti lễ phòng nói trước qua, đúng giờ xuất, hoàng hậu sẽ khởi hành từ Triều Lan cung đi sang Cát Tường điện. Sau đó đế hậu cùng ngồi trên ngự giá tới Thuận Ninh cung hành lễ với thái hậu, đón bà đến điện Triều Minh dự thọ yến. Nói thì đơn giản, nhưng vì tỏ lòng hiếu thảo, mọi việc đều phải tiến hành thật chậm rãi, cẩn thận không sai một ly. Vậy nên, khi đế hậu đón được Lão Phật Gia tôn kính về tới điện Triều Minh thì cũng mất cả nửa canh giờ.

Thái hậu mặc triều phục may bằng gấm đen, thân áo thêu họa tiết bách điều triều phụng. Đầu bà đội mũ miện kết hình phượng hoàng ngậm minh châu, hai cánh bằng vàng ròng ôm lấy mái tóc vẫn cao tít mĩ, càng tôn thêm thân thái oai nghiêm. Nhìn thái hậu ung dung ngồi trên vị trí cao nhất hậu cung, ta chợt ngẩn ngơ.

Không biết mấy mươi năm trước, khi vị tiểu thư mười sáu tuổi họ Hà lần đầu bước chân vào chôn cung nghiêm, nàng có phải cũng từng là một thiếu nữ ngây thơ? Phải bước qua bao nhiêu trận mưa máu gió tanh mới có thể biến ánh mắt trong sáng, nụ cười vô tư lúc xưa trở thành tối tăm, lạnh lẽo như thế này?

Lại nhìn đến cạnh bên, hoàng hậu vận phượng bào đỏ thắm, quý khí rạng ngời. Không biết mỗi khi nhìn thái hậu, thứ nàng nhìn thấy là tương lai của mình, là vận phụng chi vương, hay là một người già cô độc, quanh năm bệnh tật quần thân?

Sự xuất hiện của hoàng đế khiến cho không khí trong đại điện vui tươi hẳn lên. Trải qua một màn thỉnh an quy củ, chúng phi cuối cùng cũng được cho phép nhập tiệc. Thế nhưng ngoài ta ra, chắc cũng chẳng có ai quan tâm đến thức ăn trên bàn. Người nào người nấy đều chăm chăm nhìn về phía hoàng đế. Hẳn tự mình rút rượu kính thái hậu xong, không quên nhắc đến những tiết mục biểu diễn mà hậu cung đặc biệt chuẩn bị mong giúp vui cho thái hậu. Chúng phi chỉ chờ có thể, lần lượt đứng lên kính rượu thái hậu, ai cũng cố nói vài lời thật dễ nghe, mong làm bà vui vẻ thì lát nữa bà sẽ khen tiết mục của mình một tiếng. Hoàng đế hiếu kính với thái hậu như thế, thái hậu mà mở miệng khen, còn sợ hoàng đế không hậu đãi hay sao?

Trái ngược với sự hào hứng của chúng phi, thần sắc thái hậu trước sau như một, không nóng mà cũng chẳng lạnh. Lốp trang điểm trên gương mặt bà dường có tí mí đến đâu cũng chẳng che giấu nổi vẻ hốc hác, mệt mỏi. Mới một năm trôi qua mà thái hậu dường như đã già thêm mười tuổi. Bà giờ đây đã ở trên đỉnh vinh hoa phú quý, còn điều gì để phải trần trối lo âu?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chương 68 (1)

[Dành tặng Ah Mei, người đã giúp mình lên ý tưởng "phượng hoàng nhỏ máu"]

Thái hậu nhận lời chúc thọ xong bèn chậm rãi cất tiếng đa tạ tấm lòng hiếu thảo của chúng phi. Những tiết mục giúp vui cho thọ yến cũng có thể bắt đầu. Để thêm phần hào hứng, hoàng hậu sai Xuân Linh mang ra một ống thẻ tre. Thứ tự biểu diễn sẽ được cung chủ mỗi cung rút thăm từ trong ống. Minh Du là người may mắn rút được thẻ chữ nhất. Nằm trong tay tấm thẻ chữ nhị, ta tự nhủ cũng không quá tệ. Minh Du nổi danh vì cầm nghệ. Hôm nay chắc cũng sẽ biểu diễn đánh đàn. Đợi người ta nghe nàng đàn xong, tâm hồn thư thái, tiếp tục xem Bạch Diệu Hoa thi triển thủy ấn thì vô cùng hoàn hảo. Nhược bằng xui xẻo rút trúng thẻ lục, phải đợi đến sau cùng, đã xem qua năm màn biểu diễn rồi, ai còn hứng thú nhìn nàng về tranh nữa.

Đúng như ta suy đoán, khi thái giám hô vang tên Lạc Mai cung, liền có mấy tiểu cung nữ khệ nệ khiêng bàn ghế lên sân khấu. Minh Du ôm đàn trên tay, áo lụa màu thiên thanh phối với váy dài trắng muốt như sương khói. Nàng nhẹ bước lên đài cao, duyên dáng cúi chào rồi ngồi vào vị trí. Ánh mắt chuyên chú đọng trên dây đàn, mười ngón tay thanh mảnh đặt xuống, từng chuỗi âm thanh trong vắt vang lên thanh tân như sương sớm. Hoàng cung phù phiếm, lòng người vẫn đục, trong khoảnh khắc được tiếng đàn của nàng gột rửa thành trong veo vô ngần.

Trong tiếng đàn phong nhã tuyệt thế kia, một bóng váy áo phấn hồng từ cửa hông uyển chuyển tiến vào. Thân người nàng mảnh mai mà khỏe khoắn, từng bước nhảy mềm mại mà dứt khoát, chẳng mấy chốc đã lên đến giữa sân khấu. Người trong điện đương bị tiếng đàn kì ảo của Minh Du đưa vào mộng đẹp, giờ như trong chiêm bao được nhìn thấy tiên nữ giáng trần. Trong mắt người nào cũng chứa đầy kinh ngạc.

Tiếng đàn của Minh Du đột nhiên vút cao. Âm vận chuyển biến, vũ điệu càng linh hoạt, tựa hồ tâm ý tương thông. Tiên nữ váy hồng khẽ kiễ mũi chân, tung mình lên cao, tóc dài vương vãn, váy lụa tầng tầng tung bay như một đóa sen hồng nở rộ. Chân ngọc chạm đất nhẹ tênh tựa chuồn chuồn đập nước, chín bước Bộ Bộ Liên Hoa hiện ra đầy mê hoặc. Ngay cả ta cũng không thể tin vào mắt mình. Điệu nhảy này có bao nhiêu khó khăn, bao năm lớn lên ở chôn hậu cung, ngoại trừ mẫu thân ra, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người nhảy trọn chín bước mà gương mặt vẫn tươi tắn hân hoan.

Nàng dùng Bộ Bộ Liên Hoa làm điệu kết, chín bước nhảy hoàn thành cũng là lúc tiếng đàn từng chút nhạt dần. Thân hình nàng uyển chuyển xoay tròn, vờ số hoa giấy màu hồng nhạt theo tay áo phiêu diêu của nàng tung bay trong gió, hòa thành một vẻ đẹp rực rỡ xán lạn.

Vũ điệu đã kết thúc, mà người trong điện vẫn còn ngẩn ngơ chưa tỉnh.

Nàng múa hồi lâu, mồ hôi lấm tấm đầy trán, gò má ửng hồng, diễm lệ khôn xiết. Nhìn thế nào cũng không giống vị chiêu nghi Tiệp Tuyết kiêu kì, hời hợt ngày thường. Tiệp Tuyết thường thích tỏ vẻ diêm dúa, lúc này vì dễ hợp với hình ảnh liên hoa mà chỉ điểm sơ son phấn, càng lộ ra nét trẻ trung sống động.

Dù là giành được quyền biểu diễn thử nhất, lại thành công như thế, nhưng người mà nàng nhìn đầu tiên không phải hoàng đế hay thái hậu mà lại là Minh Du. Tiệp Tuyết nhoèn cười với Minh Du, ánh mắt tràn ngập vui mừng như đứa trẻ nhỏ lần đầu đọc thuộc một bài tam tự kinh, chờ được mẫu thân khen ngợi. Minh Du cũng đáp lại bằng một nụ cười. Nụ cười này không đậm đà, không xa cách mà ấm áp và rạng ngời hạnh diện. Bất giác ta giật mình nhận ra, hai người này sao lại có nụ cười giống nhau đến vậy?

Chỉ là, nụ cười chân thành hiếm gặp trên môi Minh Du cũng chỉ kéo dài trong gang tấc. Nàng thông thả đứng dậy, bước đến cùng Tiệp Tuyết dập đầu bái lạy ba vị chủ nhân trên cao.

Màn biểu diễn đầu tiên đã tuyệt mỹ như thế, chúng phi không khỏi sững sờ, nhất là những người phải biểu diễn sau đó thì càng lo sợ. Đại diện yên lặng như tờ, thứ âm thanh duy nhất ta nghe được là tiếng hừ lạnh tức tối của Liễu Yên Yên ở phía bên kia.

Hoàng đế là người đầu tiên lên tiếng. Hắn vỗ tay, cười nói:

- Minh phi và Tiệp chiêu nghi đúng là đã tốn nhiều công sức. Vũ điệu này thực sự rất đẹp mắt, sao trước đây trẫm chưa được thưởng ngoạn lần nào nhỉ?

Tiệp Tuyết cúi đầu, lí nhí đáp:

- Thần thiếp chỉ biết cố gắng vì Lão Phật Gia.

Hoàng đế đã khen, hoàng hậu tất nhiên không thể im lặng. Nàng nói với thái hậu:

- Nhi thần cũng cảm thấy hai vị muội muội thực có lòng. Mẫu hậu cảm thấy sao?

Thái hậu gật đầu, điềm đạm đáp lời:

- Có lòng là tốt. Ai gia rất thích.

Triệu Lam Kiều nghe thái hậu nói xong, cũng hòa theo khen ngợi. Mấy người Dương Ngọc Huệ, Quỳnh Tử Yên, Giang Tiểu Ái thấy thế, chẳng hèn mà cùng tranh nhau nói mấy lời tốt đẹp. Ai lại không muốn tỏ ra hiền đức trước long nhan?

Hoàng đế thích, thái hậu rất thích, chúng phi đều thích. Như vậy bất luận thắng thua thế nào, đương nhiên là phải trọng thưởng trước đã. Hoàng hậu chẳng ngần ngại tự mình ban thưởng cho Minh Du và Tiệp Tuyết mỗi người một bộ thoa ngọc tiến cống từ phương bắc.

Lạc Mai cung đã hoàn thành nhiệm vụ, chúng phi đồng loạt nhìn về phía cung chủ Cẩm Tước cung, háo hức chờ xem trò xấu.

Tiết mục của Bạch Diệu Hoa không dùng đến đài biểu diễn. Các thứ vật dụng cần thiết được chính Tư An và Tư Dao bung đến trước ngự tiền để thái hậu, hoàng đế và hoàng hậu tiện thưởng lãm.

Ngay khi nhìn thấy cung nữ mang màu vẽ ra, đã có người thở dài thất vọng. Phong Thổ Minh hay ta vẽ tranh hiển thọ là việc không thể xảy ra, trừ phi Cẩm Tước cung đều chán sống cả rồi. Người đủ bản lĩnh làm được chuyện tao nhả này ở Cẩm Tước cung chỉ có mình Bạch Diệu Hoa. Nữ nhi nhà quyền quý từ nhỏ đều đã học qua cầm kỳ thi họa, nhưng chẳng phải cứ học là giỏi được. Ngay như Liễu thái phó đức cao vọng trọng, không nhớ nổi đã dạy thành tài bao nhiêu danh sĩ cũng phải bó tay với con gái của mình. Liễu Yên Yên tuy biết đọc biết viết nhưng đối với làm thơ hay bình văn thì dạy thế nào cũng trở trờ như đá, ngay cả thi thư để lấy lòng hoàng đế cũng phải thuê người viết hộ rồi học thuộc. Bởi vậy, khi nhìn thấy Bạch Diệu Hoa rảo bước về phía trước, chúng phi cũng chẳng lấy làm lo lắng. Chỉ có mỗi mình hoàng đế là hơi nhòm người ngồi thẳng lên. Hắn nheo mắt nhìn khay nước lớn trước mặt Bạch Diệu Hoa, ngạc nhiên hỏi:

- Bạch tiểu nghi biết thủy ấn họa sao?

Bạch Diệu Hoa cúi chào theo đúng lễ nghi xong, mới cung kính đáp:

- Thần thiếp từng học qua một chút.

Trong điện không có nhiều người thực sự biết thủy ấn họa là thứ gì. Vì thế, khi hoàng đế hào hứng vẫy gọi toàn bộ phi tần cùng bước đến gần để xem cho rõ, mọi người không khỏi hoang mang.

Đứng trước ba vị chủ nhân cao quý nhất Bách Phụng, thế mà Bạch Diệu Hoa chẳng hề lộ một chút lo âu. Nàng mặc váy gấm màu tím nhạt, trên tà váy thêu mấy đóa cúc giản dị. Thủ công cũng tạm coi là cẩn thận, nhưng lễ phục phi tần lục phẩm kiểu dáng lẫn chất liệu đều không được tinh tế, nếu xét riêng thì bộ váy áo này trông thực tâm thường. Chỉ không ngờ, một bộ lễ phục đơn giản mặc trên người Bạch Diệu Hoa trông lại đẹp đẽ, cao nhã hơn mấy lần. Ta như nhìn thấy dáng vẻ Bạch phi tôn quý không màn thế sự, nhân nhả thưởng trà ở Triều Lan cung một năm về trước.

Chúng phi theo lệnh hoàng đế cùng rời chỗ đến đứng xung quanh, cách chỗ Bạch Diệu Hoa chừng một trượng. Vì giữ lễ nghi, chúng ta không thể chen chúc nhau mà lại gần xem, vì vậy chẳng nhìn rõ được cử động của Bạch Diệu Hoa. Dầu vậy, chỉ cần nhìn ánh mắt ngời sáng của hoàng đế cũng đủ hiểu kĩ thuật vẽ tranh của Bạch Diệu Hoa thực không tồi. Chúng phi lẩm người đã như đứng trên than đỏ.

Liễu Yên Yên nhấp nhòm, vịn hẳn lên vai Lạc Linh Chương cố nhìn mà không thấy được gì, bực dọc xẵng giọng:

- Chẳng có gì hay ho.

Phía trước mặt, Bạch Diệu Hoa đã nhò xong màu lên khay nước, đang bắt đầu vẽ những đường nét cơ bản. Từ vị trí ta đứng, đầu có nhón chân cũng chỉ thấy loáng thoáng mấy vệt màu đỏ thắm trên mặt nước. Bạch Diệu Hoa nói với ta, nàng định vẽ một bức Phụng Xuyên Mẫu Đơn gì đó. Ta không hiểu lắm, nhưng cả Tạ Thu Dung nhìn thấy tranh của Bạch Diệu Hoa tập vẽ mà cũng khen ngợi, ta chẳng còn gì phải lo lắng.

Ngon bút tre trong tay Bạch Diệu Hoa uyển chuyển lướt nhẹ từng nét trên mặt nước. Dưới bàn tay tài hoa của nàng, một đoá mẫu đơn dần dần hé nở. Từ một chấm màu bắt đầu bung ra từng lớp cánh hoa. Người ta ngắm mẫu đơn thường là lúc hoa khoe sắc, còn khoảnh khắc chuyển giao kì diệu giữa nụ hoa e ấp và một đoá hoa nở rộ kiêu hãnh, có lẽ ngày hôm nay chúng ta mới được thưởng ngoạn một lần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên khay nước đã xuất hiện một rặng mẫu đơn điểm lệ và dáng phụng hoàng giương cánh. Tư An và Tư Dao đợi sẵn dưới đài, vừa nhìn thấy Bạch Diệu Hoa ngừng đầu lên liền nhanh nhẹn mang đến một vuông lụa trắng chuẩn bị sẵn từ sớm, thuận thực căng lên khay nước. Chẳng mấy chốc, màu vẽ đã in lên mặt lụa, hiện rõ đường nét một cánh phụng hoàng uy nghi giữa mẫu đơn phú quý. Lụa Phong tộc mềm như sương, mỏng như khói, trắng mịn tựa mây trời. Thủy ấn họa in trên lụa Phong tộc càng thêm phần kì ảo. Khi Tư Dao và Tư An nhắc tấm lụa treo lên giá gỗ, mỗi một làn gió nhẹ thổi qua, tầng tầng lớp lớp cánh hoa lại như lay động, dường như sắp sửa bị gió cuốn bay đi mất.

Ngay cả những kẻ không hiểu biết về thư họa cũng phải sửng sò. Xa xa, ta nghe tiếng Giang Tiểu Ái thốt lên:

- Chỉ vậy tay mấy cái mà xuất hiện một bức tranh đẹp như vậy, nàng ta biết yêu thuật à?

Đối diện với một tuyệt tác như thế, những lời ngọt ngào giả dối thường trực trên môi hoàng đế không cánh mà bay. Hắn nghiêm túc nhìn Bạch Diệu Hoa:

- Bạch tiểu nghi, tranh này vẽ rất tốt.

Hoàng đế thực lòng tán thưởng tài năng của Bạch Diệu Hoa.

Bạch Diệu Hoa chắc hẳn cũng nhận ra điểm ấy. Nàng nâng váy quỳ xuống, cung kính đáp:

- Thần thiếp tạ ơn hoàng thượng khen ngợi.

Họa tiết phụng hoàng phức tạp, không thể vẽ toàn bộ bằng thủy ấn. Vậy nên, tranh của Bạch Diệu Hoa phải đợi màu nước khô đi, tô điểm thêm một số chi tiết mới có thể hoàn thành.

Để không lãng phí thời gian, hoàng hậu cho phép tiết mục tiếp theo thượng đài. Bạch Diệu Hoa cùng bức Phụng Xuyên Mẫu Đơn của nàng được đưa vào hậu điện chờ đợi.

Người rút được thẻ tam là Triệu Lam Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 68 (2)

[Dành tặng Ah Mei, người đã giúp mình lên ý tưởng "phụng hoàng nhò máu"]

Thời gian trước Triệu Lam Kiều liên tục thất thủ dưới tay hoàng hậu, vảy cánh cũng bị giải trừ gần hết. Có lẽ nàng ta muốn nhân dịp này nhắc lại tình xưa với hoàng đế hồng nhan về chút thánh sùng năm nào chăng? Ta vốn cho rằng đầu óc của Triệu Lam Kiều không thể đơn giản như vậy. Nhưng xét cho cùng, ở nơi này thánh sùng mới là thứ quyết định thắng thua. Hoàng hậu đương như mặt trời ban trưa, địa vị của Liễu Yên Yên vẫn vững như bàn thạch, thế lực của Triệu Lam Kiều trong hậu cung càng lúc càng mỏng manh. Nàng ta không thể trực diện đấu với người khác, quay lại níu kéo hoàng đế xem chừng là kế sách khả thi nhất.

Triệu Lam Kiều là kẻ khởi xướng chuyện biểu diễn ngày hôm nay, đương nhiên phần của mình không thể xoàng xĩnh. Chúng phi đầu không nói ra, nhưng tất thấy đều nóng lòng chờ đợi.

Trong lúc chúng phi đang bận rộn đoán già đoán non, bước lên sân khấu lại là một người không ai nghĩ đến.

Nữ tử cầm sáo ngọc đứng ở trên đài cao, má hồng e ấp như tân nương mới xuất giá. Ánh mắt nàng hướng về nam nhân ngự trên ngai cao cửu ngũ, ý tình dào dạt, điệu bộ thẹn thùng. So với dáng vẻ hung dữ, đánh đá thường ngày đúng là khác một trời một vực.

Ta cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm trà.

Triệu Lam Kiều không ngờ lại để Quỳnh Từ Yên thượng đài. Nữ tử này xét cả về dung mạo lẫn xuất thân đều bình bình, dù không xuất chúng nhưng xét kỹ thì cũng là một người có xuất phát điểm tốt, ít ra đã hơn ta rất nhiều. Chỉ tiếc tính tình nàng ta lại quá đỗi tệ hại. Ở trên đời này, nếu đã ngu xuẩn thì tốt nhất là đừng học thói xấu xa. Làm người xấu chẳng phải chuyện dễ dàng. Đã không có đầu óc lại còn mang lòng độc địa, sớm muộn gì cũng hại người hại

mình. Nếu Quỳnh Từ Yên hiểu được đạo lý này, đừng cố giương nanh múa vuốt, cứ ngoan ngoãn làm một nữ tử xinh đẹp ngốc nghếch không chừng còn được hoàng đế thương xót mấy phần. Hậu cung có bao nhiêu người, nàng ta lại chọn ngay quận chúa Phong tộc mà sinh sự. Một nữ tử không hề có giá trị thực lại dám đi đắc tội với hòn ngọc quý của thị tộc hùng mạnh bậc nhất phương Bắc, sau này còn có cơ hội trở mình được sao? Nếu mục đích thực sự của Triệu Lam Kiều khi khơi mào ra cả một tấn kịch lớn này chỉ là để nâng đỡ Quỳnh Từ Yên, vậy xem ra nàng ta đã uống phí tâm tư rồi.

Những âm điệu đầu tiên vang lên có phần run rẩy, dần dần mới trở lên mạnh mẽ. Ta không rõ Quỳnh Từ Yên đang thổi khúc nhạc gì, chỉ cảm thấy giai điệu tràn ngập niềm hân hoan, âm vận tuy không quá tinh tế nhưng cũng đủ tươi vui. Tiếng sáo trầm bổng reo vui như vẽ nên khung cảnh trời quang mây tạnh, xuân phong ấm áp, muôn hoa đua nở. Khúc nhạc hoan hỉ thế này, dùng chúc thọ thực là thích hợp. Chẳng qua, tiếng sáo này dễ nghe cách mấy cũng không sánh nổi với cảm nghệ của Minh Du ban nãy. Lăng Hà cũng chỉ được đến như thế mà thôi.

Nghĩ đến thái độ của hoàng đế khi thưởng thức Bạch Diệu Hoa vẽ tranh khi nãy, ta cảm thấy rất yên tâm. Thái hậu từ trước đến nay luôn cố gắng cùng hoàng đế tỏ vẻ mẫu tử đồng lòng, chỉ cần hoàng đế thích tranh của Bạch Diệu Hoa, thái hậu nhất định cũng sẽ thích thôi.

Khi ta đương mơ màng suy nghĩ xem nên tiêu ngần lượng hoàng kim của hoàng hậu như thế nào thì đột nhiên từ thanh xà nhà phía trên sân khấu buông xuống hai vuông lụa đỏ lớn cách mặt đất chừng hơn một trượng. Người ta còn chưa kịp ngạc nhiên, liền nhìn thấy một dải lụa màu tía từ đầu phóng tới quần lấy xà nhà. Nương theo dải lụa kia, một bóng váy áo thướt tha đồng một màu tía nhẹ nhàng bay đến trên đài như một cánh én nhỏ.

- Triệu Lam Kiều?!

Liễu Yến Yến che miệng, cổ nén tiếng kêu kinh hãi.

Có ai ngờ được Triệu Lam Kiều lại nghĩ ra cách xuất hiện tráng lệ như vậy?

Ở trên đài, nghiêng mực và bút lông đã được cung nữ thừa lúc mọi người không chú ý mà lặng lẽ mang lên. Triệu Lam Kiều mỉm cười nhìn lướt qua tất cả, ánh mắt cao ngạo khi đến chuyển đến chỗ hoàng đế lại hóa thành tình thâm ý trọng. Ta ngoảnh nhìn hoàng đế, liền thấy hân cũng khẽ mỉm cười, chén rượu trong tay hơi nâng lên đưa về phía Triệu Lam Kiều.

Nhắc đến Triệu Lam Kiều là nhắc đến thư pháp.

Nghe đâu khi xưa thái hậu từng nhiều lần nâng đỡ Triệu Lam Kiều không thành, chẳng ngờ nàng ta chỉ dùng một bức thư pháp mà giành được long ân. Ngọc Thủy luôn sợ ta đau lòng nên cứ tránh không nhắc tới chuyện của hoàng đế với những người khác, nhưng chỉ thoáng nghe ngóng lời đồn đại trong cung cũng đủ biết hoàng đế và Triệu Lam Kiều cũng từng có thời điểm tâm đầu ý hợp. Nữ tử có thể cùng hân luận đàm thư pháp từ sáng đến trưa, chung quy cũng chỉ có mình Triệu Lam Kiều. Điều đáng buồn duy nhất là nàng ta lại mang họ Triệu. Nồng nhiệt rồi cũng sẽ qua đi, chỉ có vương quyền mới là thứ hoàng đế tuyệt đối không buông bỏ. Triệu Lam Kiều vẫn là đức phi nương nương hân muôn phần sùng ái, nhưng những buổi cùng hân nhan tri kỷ sánh vai luyện thư pháp thì đã không còn.

Nơi đài cao, Triệu Lam Kiều nhắc bút lông chấm vào nghiêng mực, sau đó bèn nhún chân một cái, vận khinh công phi thân lên cao. Tay trái nàng ta bắt lấy dải lụa tía, tay phải bắt đầu viết lên vuông lụa. Võ công của Triệu Lam Kiều hóa ra cũng chỉ là loại công phu đẹp mắt dùng để biểu diễn, bay qua bay lại không thành vấn đề, nhưng lại không thể lưu lại trên không trung đủ lâu để thi triển thư pháp nên mới phải dùng đến dải lụa trợ lực. Chẳng qua nơi này không nhiều người biết võ công, chỉ thấy Triệu Lam Kiều bay vút lên như thế cũng đủ khiến cho đám nữ tử còn lại há hốc miệng rồi. Và lại, đây cũng đâu phải võ đài, võ công của Triệu Lam Kiều cao đến đâu, không mấy ai quan tâm. Cái làm người ta phải chú ý chính là thư pháp của Triệu Lam Kiều.

Xa xa, chỉ thấy tay áo Triệu Lam Kiều phất phơ theo từng nét bút. Lớp áo the mỏng khoác ngoài tựa sương khói vấn vương chung quanh nàng, làm cho người ta có cảm giác những chùm hoa từ đấng thiên trên như lơ lửng trôi trong không trung. Tiếng sáo của Quỳnh Từ Yên từ chậm rãi vui tươi bỗng vút cao, dồn dập như trợ thế cho Triệu Lam Kiều múa bút. Từng nét chữ đẹp đẽ dần hiện lên trong tiếng nhạc.

Triệu Lam Kiều sử dụng Khải thư. Tà Thu Dung quen dùng Khải thư, cũng dạy ta viết bằng thể chữ này nên dù ta không lĩnh hội hết được bút ý nhưng vẫn hiểu được ít nhiều. Thể chữ Triệu Lam Kiều đang viết gọi là Uyển thể, do nữ thi hào Nhan Uyển Quân sáng tạo nên hơn trăm năm trước. Uyển thể vừa có sự cân phương của Khải thư cổ, biểu trưng cho tâm lòng ngay thẳng, chính trực của người viết, vừa có tú khí dịu dàng, vô cùng thích hợp với những mệnh nữ trung hảo kiệt. Triệu Lam Kiều không cho được bút pháp khoáng dung và khí thế khoáng đạt như Tà Thu Dung, nhưng cũng có luyện qua võ công, bút lực của nàng ta hết sức mạnh mẽ, mang theo vẻ quật cường của con nhà võ tướng. Nếu Tà Thu Dung có mặt ở đây, không chừng sẽ khen Triệu Lam Kiều đã thổi được vào Uyển thể một thứ hương vị mới lạ. (1)

Thọ đồng tưng bách thiên niên bách

Phẩm tự chi lan nhất vị thanh. (2)

Hai câu đối ngắn gọn khúc chiết, chẳng những chúc thái hậu trường thọ, tôn vinh đức hạnh của bà mà còn sử dụng thể chữ do vị nữ thi hào thái hậu ngưỡng mộ nhất để viết, thực là không thể tốt đẹp hơn được nữa. Triệu Lam Kiều tính toán chu toàn, chẳng trách thường ngày thái hậu yêu thích nàng ta như vậy.

Câu đối viết xong, Triệu Lam Kiều cũng buông dải lụa trong tay, xoay mấy vòng trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt thái hậu hành đại lễ:

- Thần thiếp múa riu qua mắt thợ, xin Lão Phật Gia lượng thứ.

Thái hậu cũng là người luyện thư pháp lâu năm, trong Cát Tường điện đến giờ vẫn còn treo không biết bao nhiêu bức thư pháp do bà chấp bút. Người ta đồn rằng, cả Tiên đế cũng phải thừa nhận chữ của mình không bằng thái hậu, cứ mỗi lần có vị quan viên nào muốn xin chữ, ngài đều nhờ thái hậu viết hộ. Biểu diễn thư pháp trước mặt bà, nói là múa riu qua mắt thợ cũng chẳng sai. Nhưng thái hậu không có vẻ gì là bận lòng, lần đầu tiên trong buổi tối hôm

nay, bà nở một nụ cười ân cần:

- Bút pháp của đức phi không tệ. Đôi câu đối này, ai gia sẽ sai người mang về treo ở đại điện Thuận Ninh cung.

Phượng khẩu vừa mở, liền có cung nhân hối hả tiến ra thu câu đối đem vào.

Sự thiên vị của thái hậu đối với Triệu Lam Kiều rõ như ban ngày. Hôm nay là thọ yến của bà, hoàng đế và hoàng hậu đều là con ngoan, tất phải thuận theo bà mà khen ngợi hết lời. Triệu Lam Kiều tạ ân xong, bèn thông thả trở về vị trí của mình. Khi lướt ngang qua chỗ ta, nàng ta đột nhiên bước chậm lại. Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, trên khóe môi cong cong ngạo nghễ của nàng ta xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo. Nụ cười này ta đã từng nhìn thấy một lần. Khi ấy, Triệu Lam Kiều đã cười như vậy khi nhìn Tố Linh giãy chết trong bể máu.

Triệu Lam Kiều đã đi rồi, mà sống lưng ta vẫn còn buốt giá. Hương tử đăng ngọt ngào trên người nàng ta như vẫn còn đọng lại đâu đây, khiến cho cổ họng ta nghẹn ứ, phải uống vội một ngụm trà để nén lại cơn buồn nôn nhộn nhạo. Triệu Lam Kiều dường như rất thích tử đăng, mà tử đăng cũng rất hợp với nàng ta. (3)

Ta suy tính chậm chạp, chưa kịp nghĩ ra ý nghĩa của nụ cười quái gở kia thì đã đến lượt Bạch Diệu Hoa trở lại sân khấu hoàn tất bức họa Phụng Xuyên Mẫu Đơn. Nàng từ trong hậu điện tiến ra, có lẽ nhìn thấy nét mặt ta khó coi nên vội dừng lại cạnh ta hỏi khẽ:

- Tỷ tỷ không sao chứ?

Ta vội lắc đầu, thấp giọng đáp:

- Không có gì, muội mau đi đi, đừng để mọi người chờ đợi.

Nói xong, ta mới nhận ra Bạch Diệu Hoa đã thay áo khoác ngoài, lập tức hỏi:

- Áo của muội...?

Bạch Diệu Hoa cười trấn an ta:

- Tư An vô ý làm đổ màu ra áo muội, cũng may có mang theo y phục dự phòng.

Nàng chỉ kịp đáp ngắn gọn như thế, rồi hối hả bước lên sân khấu. Nàng đã dùng thủy ấn vẽ những đường nét cơ bản của phượng hoàng, giờ chỉ cần dùng màu vàng tô từng chiếc lông cho thật sống động, sau đó bổ sung một số chi tiết nhỏ là sẽ có một bức tranh hoàn chỉnh.

Ta cố nén cảm giác bất an, tự nhủ trong lòng, bức họa này chỉ còn vài nét bút nữa là hoàn thành. Cho dù không hơn được Triệu Lam Kiều cũng chẳng sao, chỉ cần sau này hoàng đế có thể ưu ái Bạch Diệu Hoa một chút là tốt rồi.

Thế nhưng, mong ước nhỏ nhoi của ta lại không thể thành hiện thực.

Ngay khi Bạch Diệu Hoa vừa tô xong chiếc lông đuôi cuối cùng cũng là lúc chén trà trong tay thái hậu rơi xuống đất, đánh xoảng một tiếng. Bạch Diệu Hoa giật mình, quay đầu nhìn lại liền gặp phải vô số ánh mắt kinh hoàng.

Toàn thân ta bỗng chốc bị hình ảnh trước mắt làm cho tê dại.

Phượng hoàng trong tranh vẫn giương cánh uy nghi như cũ, nhưng từ trên thân mình óng ánh sắc vàng lại chảy xuống những vệt đỏ như máu vô cùng quỷ dị. Một bức Phụng Xuyên Mẫu Đơn cát lợi, trong phút chốc đã hóa thành cảnh tượng ma quái.

Huyết quản ta nhất thời nghẹn lại, hai tay rét run. Phải mất một hồi sau, khi cơn tê dại qua đi, ta mới nhìn thấy rõ ràng đại họa sắp giáng xuống.

Phượng hoàng nhỏ máu.

Bạch Diệu Hoa thật sự nguy rồi.

Chú thích:

(1) Khải thư: Chữ Khải ra đời vào khoảng đời Hán, hoàn thiện vào đời Ngụy Tấn, phát triển rực rỡ vào đời Đường. Thời kỳ đỉnh thịnh của Khải thư là đời Đường, nổi bật nhất là các đại thư gia Nhan Chân Khanh 顏真卿, Âu Dương Tuân 歐陽詢 và Liễu Công Quyền 柳公權. Đến đời Nguyên thì có thêm Triệu Mạnh Phủ 趙孟頫. Họ tạo thành bốn phong cách Khải thư mô phạm từ đời Đường cho đến nay, gọi là Nhan thể 顏體, Âu thể 歐體, Liễu thể 柳體, Triệu thể 趙體. Nhan thể mộc mạc mạnh mẽ, Âu thể thanh tú trang nghiêm, Liễu thể cứng cỏi quật cường, Triệu thể yếu điệu kiêu lệ. Người học thư pháp tùy theo sở thích và cá tính của mình mà bắt đầu từ một trong bốn phong cách này.

Uyển thể cùng với nữ thi hào Nhan Uyển Quân là sản phẩm hư cấu, không có thật trong lịch sử.

Khải thư 楷书 là bước phát triển hoàn thiện nhất của chữ Hán. Chữ Khải lưu truyền đến ngày nay, sau chữ Khải không còn thể chữ nào tiến bộ hơn nữa. Chữ Khải kết cấu chặt chẽ, nét bút chính tề, lại đơn giản dễ viết, vô cùng quy phạm. Phần lớn chữ in ngày nay đều thuộc về chữ Khải.

Hình minh họa Khái thư của Âu Dương Tuân:

(2) 寿同松柏千年碧

品似之兰一味清

Dịch:

Thọ như tùng bách ngàn năm biếc

Đức tựa nhành lan một đời trong

(3) Ở Việt Nam hoa từ đẳng được gọi là dây sắn tía, hoa chu đẳng, hoa đẵngla. Từ đẳng thuộc họ đậu, hoa đẹp và thơm, nhưng hạt lại có độc tính rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 69 (1)

[Dành tặng Ah Mei, người đã giúp mình lên ý tưởng "phượng hoàng nhỏ máu"]

Có lẽ Bạch Diệu Hoa cũng cảm nhận được thái độ kỳ quái của mọi người. Nàng nhìn lại bức tranh treo trên giá, mặt mũi lập tức tái mét.

Phượng hoàng nhỏ máu.

Thứ điềm đại hung như vậy lại xuất hiện trên tranh hiển thọ của nàng. Tội này thực sự không nhỏ.

- Lão Phật Gia... thần thiếp...

Giọng Bạch Diệu Hoa lạc đi. Có lẽ chính bản thân nàng cũng không biết phải nói gì.

Đại diện yên lặng như tờ, bên tai ta chỉ còn nghe được tiếng trái tim mình dồn dập. Ta nín thở, len lén nhìn về phía thái hậu. Sắc mặt bà vẫn lạnh nhạt như trước, mắt phượng nhìn chăm chăm vào bức tranh bên cạnh Bạch Diệu Hoa. Ở cạnh bên, hoàng đế hơi nhướn mày, nhưng rõ ràng là không có ý định tham dự. Hoàng hậu cũng chẳng tỏ thái độ gì, chỉ nhẹ nhàng cất tiếng:

- Bạch tiểu nghi, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bờ vai mảnh khảnh của Bạch Diệu Hoa run bắn lên. Nàng quỳ sụp xuống:

- Bẩm Lão Phật Gia, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương... chuyện này... thần thiếp chỉ dùng màu vàng... thần thiếp thực sự không biết vì sao lông phượng hoàng lại chuyển màu...

Trong đại điện chúc thọ lại đề xảy ra chuyện như vậy, đầu thế nói không biết là xong chuyện? Ta cắn chặt môi, còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp gì thì đã nghe một giọng nói lạnh lạnh cất lên:

- Tranh rõ ràng là do Bạch tiểu nghi vẽ. Từ đầu đến giờ cũng chẳng có ai lại gần tiểu nghi, người không biết thì còn ai biết?

Kẻ ngu xuẩn đến độ dám lên tiếng giữa thời điểm dầu sôi lửa bỏng này, còn ai khác ngoài Dương Ngọc Huệ?

Nàng ta liếc nhìn về phía ta một cái, khinh khinh nói tiếp:

- Bạch tiểu nghi thay mặt Cẩm Tước cung biểu diễn, có lẽ hiền phi nương nương đối với chuyện này cũng biết ít nhiều?

Lần trước Dương Ngọc Huệ bị ta làm cho xấu mặt, hẳn muốn nhân dịp này thêm dầu vào lửa.

Ta không đã động đến Dương Ngọc Huệ, đứng đây chấp tay hướng về phía ba vị chủ nhân trên cao kính cẩn hành lễ:

- Bạch tiểu nghi vì tiết mục ngày hôm nay đã luyện tập miệt mài suốt một tháng ròng. Thần thiếp cũng có xem qua tranh vẽ của nàng, hoàn toàn không phải thể này. Màu nước đột nhiên biến đổi như vậy, e rằng có kẻ giờ trò...

- Hiền phi nương nương nói xem, phượng hoàng trong tranh nào phải vật sống, sao có thể chảy máu được? Thực khiến người ta khó mà không liên tưởng tới vài chuyện...

Nghe giọng điệu của Dương Ngọc Huệ, có lẽ muốn nhắc đến tin đồn nữ quý đạo trước, cố tình gán ghép chuyện xúi quẩy này lên đầu ta. Nhưng nơi này đâu phải chỗ nàng ta muốn nói gì thì nói. Phi tần dính phải lời đồn quý quái đều gặp chuyện, nhưng những phi tần nói chuyện quý quái của người khác cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngày xưa Phùng hoàng hậu vì tin đồn Đỗ thực dung hóa quý đã ra lệnh đánh chết hai cung nữ, lại phạt nặng không biết bao nhiêu người. Thái hậu vốn có tiếng nhân từ, Phùng hoàng hậu cũng hết sức xem trọng bà. Nếu lúc đó bà lên tiếng can ngăn, có lẽ Phùng hoàng hậu đã không tàn nhẫn như vậy. Thái hậu để mặc không quản, chứng tỏ bà không hề có chút khoan nhượng đối với những loại tin đồn quý quái.

Bị đồn là nữ quý là một việc hệ trọng. Ta bình an vô sự, chẳng qua cũng nhờ hoàng đế che chở mà thôi. Thái hậu tuy không rời Thuận Ninh cung, nhưng những chuyện ở hậu cung, e rằng chẳng có việc nào lọt khỏi tai bà. Chỉ có kẻ nông cạn như Dương Ngọc Huệ mới cho rằng thái hậu chưa nghe qua tin đồn thất thiệt kia, muốn nhân dịp này mượn tay bà trừng trị ta mà thôi.

Thái hậu nghe Dương Ngọc Huệ úp mở đến đây, ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh nhưng giọng nói lại rất khoan hòa:

- Dương quý cơ nói vậy là ý gì? Ai gia nghe chưa rõ?

Dương Ngọc Huệ nghe thái hậu hỏi đến mình, vui mừng đáp:

- Bẩm Lão Phật Gia, thần thiếp nghe nói, trong Cẩm Trúc cung có một con yêu nữ thường xuyên tính kẻ hại người...

Những người có đầu óc đều sẽ hiểu Dương Ngọc Huệ đang đùa với lửa, mà còn là một ngọn lửa lớn đến mức có thể nuốt chửng nàng ta bất cứ lúc nào. Hoàng hậu cả kinh, vội ngắt lời Dương Ngọc Huệ:

- Dương quý cơ, trước mặt Lão Phật Gia không được nói càn!

Dương Ngọc Huệ đầu hiểu hoàng hậu thực chất đang bảo vệ mình. Bỗng nhiên bị quát lúc đang cao hứng hại người, Dương Ngọc Huệ càng lấy làm tức tối. Con người nàng ta, hễ càng tức tối thì lại càng làm càn. Nàng ta chẳng kiêng dè cái lại:

- Thần thiếp không có nói càn...

Thần sắc thái hậu mỗi lúc một trở nên lạnh lẽo. Bà rút khăn lụa trong tay áo ra, nhàn nhàn lau những vệt nước hắt lên tay khi đánh rơi chén trà ban nãy:

- Cứ nói tiếp đi. Chuyện li kì như vậy, ai gia cũng muốn nghe.

Có được sự ủng hộ của thái hậu, Dương Ngọc Huệ vui mừng khôn xiết. Nàng ta càng nói càng phấn khởi:

- Thần thiếp cho rằng Bạch tiểu nghi bị yêu nữ nhập hồn nên mới vẽ ra thứ quý quái như thế. À, Bạch tiểu nghi không phải từng ở tại Vĩ Tú tiên hay sao? Cái nơi oán khí ngút trời ấy nghe đâu cũng có một con yêu nữ, có thể nào là yêu nữ theo Bạch tiểu nghi về Cẩm Trúc cung không?

"Hiền phi là yêu nữ hại người" chung quy cũng chỉ là một câu chuyện ngòi lê đôi mách. Nhưng Vĩ Tú tiên lại là vấn đề khác. Câu chuyện ma quái ở Vĩ Tú tiên bắt nguồn từ vụ án giết hại long mạch, những người từng có chút liên hệ đều chẳng còn ai sống sót. Nhắc tới chuyện này trước mặt thái hậu chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Quả nhiên, thái hậu vừa nghe Dương Ngọc Huệ nói xong liền biến sắc. Bà đập bàn một tiếng:

- To gan!

Thái hậu thay đổi sắc mặt nhanh như chớp. Vừa mới thông thả hỏi han, chỉ trong khoảnh khắc liền hóa thành nộ khí ngút trời. Người trong cung ít ai từng thấy thái hậu tức giận như vậy, không khỏi ngây người. Ngay cả kẻ hay ăn nói bốc đồng như Liễu Yến Yến cũng sợ xanh mặt, chẳng dám nhìn lên.

Dương Ngọc Huệ cứ nghĩ mình đang được lòng thái hậu, chẳng ngờ bà nói nổi giận là nổi giận tam bành. Nàng ta vẫn ngờ ngác không biết mình nói sai ở đâu, chỉ có hai chân là theo bản năng quỳ xuống:

- Lão Phật Gia bớt giận!

Thái hậu chẳng hề bớt giận chút nào. Bà lạnh lùng nói tiếp:

- Ở trong cung lại dám đặt điều gian trá, nói chuyện quý thần lung lạc lòng người, còn ra thể thống gì?

Đoạn, bà liếc sang hoàng hậu, giận dữ hỏi:

- Hoàng hậu, người quản giáo phi tần như thế này sao?

Hoàng hậu chẳng dám phân trần, chỉ cố gắng xoa dịu tình hình:

- Lão Phật Gia xin chó nóng giận mà tổn hại phượng thể. Dương quý cơ tính tình bộc trực, đôi khi nói năng tùy tiện, nhưng thực chất không có lòng dạ gì...

Dương Ngọc Huệ nghe hoàng hậu nói đỡ cho mình, vội hòa theo dập đầu lạy tới tấp:

- Thần thiếp nói sai rồi! Xin Lão Phật Gia tha tội!

Thái hậu cười lạnh, chẳng nhìn đến vẻ khẩn thiết trên mặt Dương Ngọc Huệ, chậm rãi nói:

- Dương thị ngôn hành tùy tiện, phẩm hạnh thua kém. Nay giáng xuống hàng ngũ phẩm sung dung, về sau nếu còn hành xử hồ đồ, chó trách ai gia không khoan nhượng.

Lời này nói ra như sấm sét ban trưa. Ngay cả ta cũng sợ đến thót tim. Dương Ngọc Huệ tốt xấu gì cũng là thiên kim của Hình bộ thượng thư, thường ngày hoàng hậu đâu có không vừa ý năng ta cũng không dám mạnh tay chinh đòn. Xuất thân của Dương Ngọc Huệ cao như thế, cứ nghĩ thái hậu chỉ răn đe năng ta một chút, không ngờ lại bị hất thẳng từ nhị phẩm quý cơ rơi xuống ngang hàng với Tô Nhựt. Mới hôm nào, Dương Ngọc Huệ còn châm chọc Tô Nhựt địa vị thấp kém. Tô Nhựt mà biết tin này, không chừng sẽ nhảy nhót ăn mừng tận ba ngày.

- Lão Phật Gia, thần thiếp biết sai rồi... Lão Phật Gia tha cho thần thiếp lần này...

Dương Ngọc Huệ như phát điên, vừa gào khóc vừa xông đến chực ôm chân thái hậu. Cung nữ Xuân Linh bên người hoàng hậu thấy vậy, vội lao ra giữ Dương Ngọc Huệ lại. Hoàng hậu cũng nói ngay:

- Người đâu, mau đưa Dương sung dung trở về.

Dương Ngọc Huệ nước mắt nước mũi lấm lem, cứ thế bị cung nữ lôi ra khỏi điện. Không gian trở lại vẻ tĩnh lặng đáng sợ ban đầu.

Dương Ngọc Huệ vì mấy câu nói mà đánh mất công sức tranh sủng bấy lâu thực sự đáng tiếc, chỉ là chẳng có ai vì đó mà thương tâm. Điều chúng ta sợ hãi chính là cơn giận bất thường của thái hậu. Những năm qua, thái hậu chường mắt Liễu Yến Yến nhưng chưa từng trừng phạt nàng ta lần nào. Khi Liễu Yến Yến vô tình suýt hại bà dùng thức ăn mặn, bà tức giận nhưng cũng chỉ bảo hoàng hậu xử lý. Đối với ta, bà chẳng qua cũng chỉ tránh mặt không gặp, tỏ ý không chấp thuận danh vị của ta, chứ thực tế vẫn chưa làm khó điều gì. Có thể khiến thái hậu tự mở miệng trị tội, Dương Ngọc Huệ nhất định đã động vào đại kỵ của bà. Vụ án án Vị Tử hiện năm xưa, có lẽ thái hậu không chỉ là người ngoài cuộc.

Ở trên đài cao, Bạch Diệu Hoa đứng như trời trồng. Sắc mặt càng lúc càng tệ. Trải qua chuyện của Dương Ngọc Huệ, những lời biện bạch càng khó thốt ra. Ta cân nhắc một hồi, bèn lấy hết can đảm bước đến ngự tiền, nâng váy quỳ xuống:

- Khởi bẩm Lão Phật Gia, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương... Trong phần biểu diễn của Cẩm Tước cung xuất hiện việc không may, thần thiếp thân là cung chủ, cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Thần thiếp xin được tạ tội với Lão Phật Gia.

Ta cúi gập người, lạy liền ba cái rồi mới nói tiếp:

- Thần thiếp quản sự không chu toàn cho nên mới để xảy ra chuyện không may, xin tự nhận phạt. Nhưng thần thiếp cho rằng, việc này không chỉ là không may, e có kẻ giờ trò vào vật dụng của Bạch tiểu nghi hòng mưu đồ đen tối. Mong Lão Phật Gia cho phép gọi họa sư đến kiểm tra lại cho rõ ràng chân tướng.

Lúc này, hoàng đế chợt lên tiếng:

- Hiền phi bình thân đi. Trùng hợp thay, trẫm vừa mới được Từ Đạt tiên sinh vào cung bình tranh, hiện giờ vẫn đang nghỉ ngơi ở dịch quán ngay phía trước cổng hoàng cung. Lý Thọ, mau đi thỉnh Từ Đạt tiên sinh.

Lý Thọ vận chuyển người lúc nào cũng nhanh như chớp. Chưa đầy nửa canh giờ, vị được gọi là Từ Đạt tiên sinh kia đã đứng đĩnh theo sau Lý Thọ bước vào trong điện.

Từ Đạt không rõ bao nhiêu tuổi, tuy râu tóc bạc phơ nhưng nhãn quang sáng quắc, sắc diện hồng nhuận, thần thái thông dong. Nghe nói ông là danh họa tiếng tăm lừng lẫy, xem phú quý như phù du, tiền của nhiều đến đâu cũng không phải cứ muốn gặp ông là gặp. Hoàng đế mời được Từ Đạt chẳng qua là vì trong cung có một bức tranh cổ mấy trăm năm, khiến lão danh họa tò mò muốn xem tận mắt mà thôi.

Hoàng đế xem trọng nhân tài, vừa thấy Từ Đạt đã lên tiếng chào hỏi trước, còn miễn cho ông khỏi phải hành lễ với các vị chủ nhân trong điện. Từ Đạt nghe hoàng đế kể lại sự tình, ánh mắt nhìn về phía Bạch Diệu Hoa sáng rực cả lên.

Ông thần nhiên nói:

- Vị này tuổi còn trẻ như vậy đã nắm được tinh hoa của thủy ấn họa, đúng là nhân trung long phượng (1), khó tránh bị kẻ khác đồ kị hãm hại. Có thể vấn đề nằm ở mực vẽ, để lão phu xem qua một chút.

Từ Đạt nói xong, nhanh nhẹn bước thẳng lên đài biểu diễn.

Bạch Diệu Hoa lùi về phía sau, nhường chỗ cho Từ Đạt.

Từ Đạt nhắc bút lông lên ngắm nghía đôi chút rồi nhúng vào bình nước rửa bút, vẩy nhẹ mấy cái, gạt gù:

- Bút tốt.

Bút đã không có vấn đề, Từ Đạt liền chuyển sang mấy nghiên màu nước trên bàn. Ông neho neho mắt nhìn qua một loạt, đột nhiên dừng lại ở nghiên màu vàng.

Bạch Diệu Hoa cũng nhận ra, nàng rụt rè hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh, có phải màu có vấn đề gì không ạ?

Từ Đạt cúi sát nghiên màu đến mức suýt chút là chạm cả râu vào đấy. Ông không đáp ngay mà chậm rãi nhón lấy một cây bút sạch bày bên cạnh, chấm vào nghiên màu vàng đưa lên mũi ngửi đi ngửi lại. Lâu sau, Từ Đạt mới trả lời:

- Màu vàng trong nghiên này có chút mùi chua nhẹ, không lẽ nào...

Trái tim trong ngực ta như chực nhảy ra ngoài. Nhưng đối với hội họa, ta quả không có chút kiến thức nào, muốn hỏi han cũng chẳng biết nói gì, đành cần môi căng thẳng theo dõi.

Hoàng đế ướm hỏi:

- Tiên sinh cảm thấy có điểm nào khác thường sao?

Từ Đạt xoay người đứng đối diện với bức tranh của Bạch Diệu Hoa, chậm chạp đưa tay lần theo những vệt màu đỏ ma quái đã khô cứng trên nền vải, sau đó tiếp tục vuốt dọc toàn bộ bề mặt bức tranh.

- Tấm lụa này dường như không được bình thường...

Vừa nghe Từ Đạt nhắc đến lụa, Phong Thổ Minh lập tức đứng dậy, khăng khái chấp tay thưa với hoàng đế:

- Lụa dùng vẽ tranh là sản phẩm của Phong tộc. Hoàng thượng, xin cho Thổ Minh kiểm tra lại!

Hoàng đế vừa chuẩn tấu, Phong Thổ Minh liền chạy như bay lên đài. Nàng áp cả hai tay lên mặt lụa, gần như reo lên:

- Tấm lụa này thực sự có vấn đề!

Nàng quay lại, nói lớn cho tất cả mọi người cùng nghe thấy:

- Lụa Phong tộc dệt từ thiên tầm tơ, mỗi một sợi đều mỏng như tơ nhện, cho nên mặt vải cực kì mịn màng. Nhưng tấm vải này có nhiều chỗ sợi vải thô cứng rất kì lạ. Khi trước, Bạch tiểu nhi đã từng dùng lụa Phong tộc luyện vẽ, tô màu lên chất vải vẫn êm mịn không đổi, hoàn toàn không có chuyện bị cứng lại như vậy.

Bạch Diệu Hoa nghe đến đây, hai hàng lông mày dần ra, sắc mặt cũng tốt lên. Nàng bước đến, cầm một cây bút lông đưa cho Phong Thổ Minh:

- Như vậy, phiền Phong tiếp tục dùng bút này khoanh lại vài chỗ vải có vấn đề giúp thần thiếp.

Phong Thổ Minh không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu làm theo. Nàng lần tay trên mặt lụa kiểm tra lại một lượt, khoanh lại bốn chỗ. Bạch Diệu Hoa liền chấm mực vàng, phết lên bốn chỗ vải được khoanh lại, cùng với bốn chỗ vải khác.

Một khoảnh khắc nghệt thở trôi qua. Trước sự kinh hãi của mọi người, màu vàng ở bốn chỗ vải được khoanh lại kia chậm rãi chuyển sang sắc đỏ tươi như máu, trong khi bốn chỗ bên ngoài vẫn giữ một màu vàng óng.

Máu trong huyết quản ta như sôi lên. Quả nhiên là vậy.

Chú thích:

(1) Nhân trung long phượng: rồng phượng trong biển người thường, ý chỉ người tài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Chương 69 (2)

[Dành tặng Ah Mei, người đã giúp mình lên ý tưởng "phượng hoàng nhỏ máu"]

Trên môi Bạch Diệu Hoa hiện lên một nụ cười. Nàng buông bút, liêu xiêu bước xuống đài. Khi nàng đến trước mặt hoàng đế, nước mắt đã rơi đầy mặt.

- Khởi bẩm hoàng thượng, có kẻ giờ trò vào màu vẽ và lụa in tranh của thần thiếp... Hoàng thượng nhất định phải đòi lại công bằng cho thần thiếp...

Nàng càng nói, nước mắt càng lăn chả tuôn rơi. Dáng vẻ uất ức đáng thương nhường này, ngay cả lúc bị hại đến thập tử nhất sinh nàng cũng chưa từng bày ra, không ngờ hôm nay lại dùng đến.

Hoàng đế tặc lưỡi:

- Có gì đứng lên rồi nói.

Lý Thọ không đợi sai bảo đã mau chóng tiến đến đỡ Bạch Diệu Hoa:

- Bạch tiểu chủ chớ lo, hoàng thượng tất không để tiểu chủ bị oan ức.

Bạch Diệu Hoa sụt sùi cảm tạ hoàng đế, lau nước mắt sạch sẽ đầu đó rồi mới cất lời:

- Thần thiếp nghe nói trên đời có một loại cây gọi là Ý Mộc thảo, khi gặp nước chua như chanh hoặc giấm thì sẽ chuyển màu đỏ cam, đậm nhạt tùy theo độ đậm đặc của Ý Mộc thảo. Các phường dệt thường dùng cách này để nhuộm vải. Ban nãy Từ Đạt tiên sinh nói nghiền mực có mùi hơi chua, Phong tiếp dư cũng xác định lụa có vấn đề, nên thần thiếp liền nghĩ đến loài Ý Mộc thảo này.

Bạch Diệu Hoa nói đến đây, thần sắc đã tỉnh táo trở lại. Nỗi sợ hãi trong lòng ta cũng dần dần tan biến. Bạch Diệu Hoa hôm nay đã không còn là nữ tử ngây thơ chỉ biết đợi người ta kẻ đao vào cổ năm nào.

Bấy giờ, Triệu Lam Kiều vốn luôn im lặng chợt cười nói:

- Bạch muội muội nhắc tới, thần thiếp mới nhớ ra. Lúc nhỏ thần thiếp được mẫu thân dắt tới phường dệt Cẩm Hoan chơi, đã nhìn thấy thợ dệt nhuộm vải một lần. Rõ ràng là một âu nước trong suốt, thế mà người thợ kia chỉ cầm bát nước cốt chanh đổ vào, liền hóa thành một màu đỏ bắt mắt. Hóa ra là dùng Ý Mộc thảo.

Triệu Lam Kiều không ít lần hại bọn ta sống dở chết dở, chẳng ngờ lúc này lại chịu góp lời bênh vực. Ta nghi hoặc chăm chú nhìn nàng ta, chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp kia là một nụ cười rất đỗi vô tư.

Từ Đạt cũng đã bước xuống đài. Ông gật gù, ánh mắt xa xăm:

- Trên đời đúng là có chuyện như vậy. Nhớ năm ấy lão phu tuổi trẻ hân vi, không có ngân lượng mà màu đỏ làm từ tô mộc rất mắc tiền. Lão phu vẫn thường đi tìm Ý Mộc thảo rồi xin chanh về tự pha màu vẽ tạm. Đã lâu không dùng tới cách này, không ngờ lại gặp ở đây.

Ánh mắt Từ Đạt dời về phía Bạch Diệu Hoa, chuyển thành vẻ ngưỡng mộ:

- Bạch tiểu娘子 kiến thức sâu rộng, lão phu lấy làm nể phục. Bằng tuổi người, lão phu vẫn còn chưa lĩnh hội được cái thần của thủy ấn họa... Thực là đáng tiếc...

Là tiếc một bức họa đẹp bị hoen ố, hay là tiếc một nữ tử tài hoa phải chôn chân nơi thâm cung quạnh quẽ?

Chẳng ai biết Từ Đạt tiếc nuôi điều gì.

Người già thường thích cảm thán. Từ Đạt cảm thán thỏa rồi bèn vuốt râu cáo từ hoàng đế, không quên buông lại một câu:

- Hoàng thượng đã có một phi tử tài hoa như thế, ngày sau không cần tìm lão già này nữa rồi!

Chuyện Bạch Diệu Hoa bị hại đã rõ như ban ngày. Bấy giờ chỉ còn việc tra cho ra kẻ chủ mưu. Thái hậu day trán, thờ dãi:

- Đám người này đúng là không để ai gia sống yên.

Hoàng hậu lo lắng châm lại chung trà khác cho bà:

- Lão Phật Gia đừng quá lo nghĩ, chuyện này để từ từ tra xét cũng không hề gì. Sức khỏe của người mới là quan trọng nhất.

Cái gì mà từ từ tra xét?

Vật chứng rõ ràng, hung thủ không chứng cũng đang ở đây. Bây giờ không tra, chẳng lẽ đợi đến khi dấu vết bị người khác xóa sạch mới tra sao? Hoàng hậu đúng thật là biết nói đùa. Lòng ta giận lắm nhưng không làm gì được. Cũng may, thái hậu đã phát tay, chẳng buồn nhận chung trà do hoàng hậu dâng lên. Bà ngẩng đầu nhìn bước tranh phượng hoàng nhuộm máu vẫn còn treo trên đài cao, cười nhạt:

- Quà mừng thọ hậu như vậy, ai gia cũng đã nhận rồi, sao có thể không đáp lễ? Tra, tra ngay bây giờ. Gọi Chúc Nhã tới đây. Hôm nay nếu không tra ra thủ phạm, ai gia sẽ không rời khỏi nơi này.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại dâng lên một mối hoài nghi.

Màn biểu diễn của Bạch Diệu Hoa chia làm hai phần. Ban đầu màu vẽ rõ ràng là không có vấn đề, sau khi thượng đài lần thứ hai mới xảy ra chuyện. Trong hậu điện đã xảy ra việc gì?

Kẻ bày ra tấn kịch lớn nhường này, không chỉ biết Bạch Diệu Hoa sẽ về thế nào, mà còn lường trước được phản ứng của thái hậu. Con người thái hậu thâm sâu khó dò, vui buồn không lộ. Để dự đoán được thái độ của bà thực không dễ dàng. Phượng hoàng nhỏ máu và Vị Tú hiện, suy cho cùng có liên hệ thế nào với thái hậu? Dương Ngọc Huệ nhắc đến oan hồn Đỗ thực dung là do nhất thời ngu ngốc lơ lơi, hay còn có kẻ nào thao túng? Mà kẻ này rốt cuộc nhắm vào ai? Bạch Diệu Hoa, ta, hay là ai khác?

Bao nhiêu ngờ vực như tơ vò rối rắm. Ta nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ ra. Thời khắc này, ta chỉ cầu mong Bạch Diệu Hoa có thể tai qua nạn khỏi.

Trải qua thời gian chùng một nén nhang, Thượng cung đại nhân Chúc Nhã đã có mặt phụng mệnh. Nữ quan theo hầu bà là Tạ Thu Dung. Chắc hẳn thái giám dẫn đường đã được kể sơ qua sự tình, vừa đến nơi hành lễ xong xuôi, cả hai liền bắt tay vào kiểm nghiệm tranh và màu vẽ của Bạch Diệu Hoa. Không hiểu sao khi nhìn thấy Tạ Thu Dung, trái tim như đang bị nung trên lửa bỏng của ta đột nhiên dịu lại. Tranh thủ lúc mọi người đang chăm chú hướng về phía Chúc Thượng cung, nàng kín đáo ngoảnh nhìn ta, khẽ mỉm cười. Ta tựa hồ có thể nghe thấy giọng nói âm áp của nàng văng vẳng bên tai: "Nguyệt nhi yên tâm."

Tạ Thu Dung ở đây rồi, ta còn gì mà phải bắt an?

Chỉ cần có nàng, ta nhất định yên tâm.

Chúc Thượng cung và thái hậu tuổi tác ngang nhau, nhưng có lẽ công việc ở Thượng cung cực hao tâm tổn trí nên mái đầu của bà đã bạc trắng rồi. Trái ngược với vẻ ngoài già nua, Chúc Thượng cung làm việc rất nhanh nhẹn. Bà điều động cung nữ mang đến một chiếc khay cực lớn, bên trên căng vải thưa. Tự tay bà đổ từng chút màu vàng còn lại trong nghiền lên mặt lụa. Trong chớp mắt, bà đã tìm được vật chứng là một tép chanh rất nhỏ vương ở đáy nghiền. Về phần Tạ Thu Dung, sau khi xem xét kỹ lưỡng bức tranh, bèn lên tiếng xác thực lời của Bạch Diệu Hoa ban nãy. Tấm lụa này quả có vài chỗ đã bị tẩm nước Ý Mộc thảo.

- Nước chiết từ rễ Ý Mộc thảo trong suốt, không mùi, nhìn bằng mắt thường rất khó phát hiện. Ý Mộc thảo có tính chất đặc biệt, hễ gặp nước chanh thì hóa đỏ, gặp với bột thì hóa xanh.

Tạ Thu Dung vừa giải thích, vừa lấy bút khoanh thêm một số chỗ vải có vấn đề. Kể đến, nàng sai cung nữ mang vôi bột và nước cốt chanh đến thử. Những việc xảy ra sau đó đúng hệt những lời nàng nói. Vì nước chanh nguyên chất, không bị pha lẫn với màu vẽ nên khi nhỏ vào chỗ vải bị tẩm Ý Mộc thảo, trên mặt vải lập tức xuất hiện một đốm đỏ tươi như máu. Chỗ rắc vôi bột chậm rãi chuyển màu xanh lam, còn chỗ chỉ nhỏ nước là thì không có phản ứng gì.

Chúc Thượng cung đứng bên cạnh gạt đầu tán thưởng, rõ là rất vừa ý Tạ Thu Dung. Khi nàng làm xong, bà bèn bổ sung thêm:

- Ngoài Ý Mộc thảo ra, hoa dâm bụt cũng có thể cho ra phản ứng này. Nhưng nước hoa dâm bụt màu tím, không thể tẩm vào vải mà không để lại dấu vết như vậy. Tấm lụa này chắc chắn đã bị tẩm Ý Mộc thảo từ trước.

Phượng hoàng nhỏ máu, chung quy cũng chỉ là trò giả thần giả quỷ mà thôi.

Thái hậu lặng nhìn bức tranh đã loang lổ trước mặt, suy nghĩ một chút rồi hỏi Chúc Thượng cung:

- Chẳng hay chuẩn bị một tấm lụa như vậy có khó hay không?

Chúc Thượng cung chấp tay kính cẩn thưa:

- Bẩm Lão Phật Gia, thực ra cũng không có gì quá khó khăn. Ý Mộc thảo là loại nguyên liệu phổ biến, có thể mua ở bất cứ phường dệt hay gánh xiếc nào. Chỉ cần xác định trước vị trí, sau đó dùng bút lông đắp nước Ý Mộc thảo này vẽ hình tròn lên mặt vải, lặp lại vài lần cho thấm kỹ. Cuối cùng, mang lụa phơi ở chỗ thoáng gió. Hơi nước sẽ tự bay đi, còn Ý Mộc thảo thì ngấm chặt vào sợi vải. Sợi vải bị tẩm Ý Mộc thảo có thể hơi xơ cứng, nhưng chỉ cần dùng dầu thơm làm mềm vải thoa nhẹ một lớp bên trên là sẽ giải quyết được ngay. Người thường nhìn vào, nếu không thật chú tâm thì khó lòng phát hiện ra được.

Thái hậu mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt bỏ đề, hỏi tiếp:

- Cần tối thiểu bao lâu?

Chúc Thượng cung nghĩ ngợi giây lát:

- Có lẽ để vài khô hân thì phải mất vài canh giờ.

Thái hậu gật đầu, cho Chúc Thượng cung và Tạ Thu Dung lui sang một bên.

Triệu Lam Kiều rất biết chọn thời điểm để lên tiếng. Nàng ta cười cười, giả như vô tình hỏi:

- Ban này hình như thần thiếp nghe Phong tiếp dư nói, lựa này xin ở Triều Lan cung, có phải không?

Hoàng hậu liếc nhìn Triệu Lam Kiều, lãnh đạm đáp:

- Lựa đúng là do Phong tiếp dư đến xin, vì chỗ nàng ấy không còn lựa trắng. Nhưng trước khi mang về Phong tiếp dư cũng đã kiểm tra, không có vấn đề gì mới rời khỏi Triều Lan cung. Đức phi nói vậy là có ý gì?

Triệu Lam Kiều chẳng buồn đáp lại. Nàng ta gọi đích danh Phong Thê Minh mà hỏi:

- Phong muội muội, trước khi mang lựa đi, muội muội có kiểm tra cẩn thận không?

Phong Thê Minh hơi giật mình, nàng ngập ngừng nói:

- Lựa để trong rương rồi... Thê Minh có mở ra xem, nhưng không trực tiếp cầm lên... Thê Minh không chắc...

Phong Thê Minh là người ngay thẳng, tuy hiện giờ hành sự đã thận trọng hơn xưa, nhưng xét cho cùng vẫn là non nớt. Đối với nàng, kiểm tra tức là chỉ nhìn xem trong rương có vài chưa. Nàng đâu hề nghĩ tới việc vài có vấn đề gì hay không. Lúc này, trải qua một trận sóng gió, Phong Thê Minh không thể khẳng định lựa ở Triều Lan cung có vấn đề hay không. Mà bản thân ta lại càng không thể nói chắc điều gì.

Hoàng hậu bị Triệu Lam Kiều phớt lờ, lòng giận mà mặt vẫn điềm nhiên như không:

- Chúc Thượng cung nói, chuẩn bị một tấm lựa như vậy chỉ mất vài canh giờ. Ai đảm bảo không phải người ở Cẩm Tước cung ra tay sau khi Phong tiếp dư mang lựa về?

Phong Thê Minh đang băn khoăn nghĩ ngợi lại nghe hoàng hậu đùn đẩy, lập tức lắc đầu, nói chắc như đinh đóng cột:

- Không thể nào. Sau khi mang lựa đến cho Bạch tiểu nghi, Thê Minh đã ở lại trò chuyện với nàng ấy đến tận sẩm tối. Khi sắp đến giờ cử hành thọ yến, Thê Minh mới trở về chuẩn bị. Phòng nghỉ của Bạch tiểu nghi không lấy gì làm rộng rãi, lựa để trong phòng, Thê Minh và Bạch tiểu nghi đều ngồi ở đó. Kẻ nào có thể vào giờ trò được?

Chuyện kể đến đây, ai ai cũng hiểu.

Mọi ánh nhìn, không hẹn mà cùng hướng về hoàng hậu.

Giải thích cơ sở khoa học của hiện tượng "Phượng hoàng nhỏ máu":

Hiện tượng này dựa trên thí nghiệm dùng dung dịch quỳ để đo độ pH của các chất hữu cơ. Ý mộc thảo thực chất là địa y (có nhiều giống địa y được sử dụng để sản xuất giấy quỳ, trong đó có một số giống bản địa châu Á). Dung dịch quỳ bao gồm dung môi hòa tan và nước chiết xuất từ rễ địa y, trong suốt không mùi. Tính chất của quỳ là hóa đỏ khi gặp axit (nước cốt chanh), hóa xanh khi gặp ba-zơ (vôi), không đổi màu khi gặp chất trung hòa (nước hoặc bột màu tự nhiên). Chi tiết dùng nước ý mộc thảo vẽ lên mặt lựa được xây dựng dựa trên phương pháp tự chế giấy quỳ: người ta cho giấy đi qua nước quỳ rồi đem phơi khô, dung dịch địa y bám lại trên giấy có tính năng như chất chỉ thị màu.

Thành phần hóa học của dụng cụ Bạch Diệu Hoa sử dụng để vẽ như sau:

1. Nước vẽ

Nước pha quan hoa đậu giao. Đây là một loại keo chiết xuất từ hạt cây guar ở Trung Á, tan tốt trong nước, bền vững ở độ pH 5 - 7 => hoạt động hiệu quả trong môi trường nước, không thay đổi tính chất vật lý khi tiếp xúc với màu vẽ.

2. Màu vẽ

- Nước: trung hòa

- Màu đen: than xoan hoặc than lá tre (đốt gỗ xoan đào hoặc lá tre để lấy than) => thành phần chủ yếu là carbon

- Màu lam: dùng khế chua xát vào đồ đồng rồi cạo lấy gỉ đồng (khế chua chứa axit hữu cơ kết hợp với đồng thành dung dịch muối đồng trung hòa)

- Màu lục: lá cây mít, bưởi, cam... => thành phần chính là diệp lục

- Màu vàng: hoa hòe (chứa 6-30% rutin) / quả dành dành (chứa glucoside)
- Màu đỏ: gỗ vang (tô mộc) => chứa brazilin tạo màu đỏ và một số chất khác
- Màu trắng: vỏ điệp => thành phần chính là chitin

=> các loại bột màu này đều có thành phần hữu cơ, không đổi màu khi gặp nước quỳ. Vì vậy, khi Bạch Diệu Hoa vẽ lần đầu, khi các loại màu này gặp phải những chỗ vải bị thấm nước Ý Mộc thảo mới không xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 70 (1)

Hoàng hậu và ta xa cách lâu nay, người trong cung đều biết. Ta chẳng những đe dọa quyền lực của hoàng hậu, còn khiến Trịnh Văn Anh mà hoàng hậu yêu thương như thân muội lạnh nhạt với nàng. Xét đến động cơ, hoàng hậu đúng là có rất nhiều lí do để diệt trừ ta. Nàng biết Bạch Diệu Hoa vẽ tranh, cho nên sẽ có thời gian để lên kế hoạch phù hợp. Lựa ở chỗ hoàng hậu, đến tận sáng hôm nay Phong Thế Minh mới mang về Cẩm Tước cung. Suốt thời gian sau đó, Phong Thế Minh lại quán quân bên cạnh Bạch Diệu Hoa, khả năng kẻ khác giờ trở lên vải hoàn toàn không có. Thế nhưng, hoàng hậu sao có thể ngu ngốc đến độ hạ thủ vào món đồ xuất phát từ chỗ mình kia chứ?

Con cá lớn mắc câu lần này hóa ra lại là hoàng hậu nương nương.

Sự việc biến chuyển đến chóng mặt. Trong phút chốc, mũi dao sắc nhọn đã quay về phía hoàng hậu.

Hoàng hậu từng nói, nàng ngồi vững ở vị trí này bao năm không chỉ nhờ ăn chay niệm Phật. Ta tin nàng chẳng nói đùa.

Lừa đã sắp bén đến thân mà hoàng hậu vẫn bình chân như vại. Nàng bật cười như thể chuyện trước mắt chỉ là một trò đùa:

- Ý Phong tiếp dư là bản cung hãm hại Bạch tiểu nghi sao?

Phong Thế Minh lắc đầu, thành thực đáp:

- Thế Minh không dám nghĩ như thế. Hoàng hậu nương nương dù có muốn ra tay, cũng sẽ không dùng đồ của mình.

Lời này muôn phần bất kính nhưng lại có ý bênh vực hoàng hậu. Vì vậy, hoàng hậu cũng không chấp nhất Phong Thế Minh, chỉ quay sang nói với Triệu Lam Kiều:

- Còn Đức phi, ý muội thế nào?

Triệu Lam Kiều hoàn toàn miễn nhiễm với sự sắc bén của hoàng hậu. Nàng ta thản nhiên nhìn thẳng vào mắt hoàng hậu, đáp:

- Muội chỉ nghĩ rằng, đồ dù sao cũng là từ Triều Lan cung mà ra. Nếu muốn tra rõ ngọn ngành, tất phải tra từ chỗ đó.

Quỳnh Từ Yên cũng tỏ ra đau lòng:

- Bạch tiểu nghi có tài như vậy, lại gặp phải chuyện này thực là đáng tiếc. Gần đây hiền phi nương nương dường như không còn qua lại Triều Lan cung nhiều như trước. Không phải vì giữa hai vị tỷ tỷ có bất đồng gì đó chứ? Nếu quả như thế...

Quỳnh Từ Yên chưa nói hết câu đã bị hoàng hậu lạnh lùng cắt ngang:

- Bản cung qua lại với ai, phải phiền quý tần để tâm sao?

Ta cũng cười nói theo:

- Chẳng hay quý tần muội muội ở đâu nghe được tin bản cung và hoàng hậu nương nương bất đồng? Hoàng hậu trước nay vẫn luôn chiều chuộng ta, mà ta đối với hoàng hậu cũng vạn phần tôn kính. Kẻ nào lại dám đem đặt chuyện hoang đường, phá hoại tình cảm tỷ muội chúng ta?

Ta và hoàng hậu bất đồng thế nào cũng không đến lượt kẻ khác nhiều lời. Muốn lợi dụng ta để bắn roi hoàng hậu? Trên đời nào có chuyện dễ dàng như thế. Hiện giờ, ta không còn nghĩa vụ phải bảo vệ hoàng hậu. Nếu đặt vào hoàn cảnh khác, có lẽ ta sẽ nhắm mắt làm ngơ. Nhưng kẻ bày ra chuyện này lại dám hại đến Bạch Diệu Hoa, ta làm sao có thể để kẻ ấy đắc ý? Ai muốn kiếm chuyện với hoàng hậu thì cứ việc, nhưng đã động đến người của ta thì đừng mong được toại nguyện.

Hoàng hậu không ngờ ta lại nói đỡ cho nàng, nhất là sau khi Dương muội muội tốt của nàng vừa mới đâm ta một nhát bất thành. Nàng thoáng kinh ngạc,

nhưng rất nhanh chóng liền phối hợp với ta:

- Muội muội nói phải. Quý tần mau nói ra, ta nhất định phải cầu xin hoàng thượng phạt kẻ đó thật nặng mới được.

Triệu Lam Kiều thấy ta và hoàng hậu cùng diễn vở tỷ muội tâm giao, bèn cười khẩy một tiếng:

- Kẻ cần phạt nhất định phải phạt. Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất chẳng phải là tra cho ra thủ phạm hãm hại Bạch tiểu nghi, mưu đồ bắt kính với Lão Phật Gia sao? Hoàng hậu nương nương nên tập trung một chút.

Hoàng hậu nhếch môi cười:

- Bản cung tự biết nên làm thế nào. Không cần Đức phi hao tâm tổn trí.

Nói rồi, nàng quay sang thưa với thái hậu:

- Sáng nay nhi thần đúng là có lệnh mở kho lấy một tấm lụa cho Phong tiếp dư, nhưng đồ vật cũng không phải do nhi thần tự tay chuẩn bị. Từ lúc đó đến giờ, hân lụa đã qua tay nhiều người. Thiết nghĩ, nên bắt đầu tra từ chỗ bọn hạ nhân mới phải.

Thái hậu đáp nhát gừng:

- Hoàng hậu cảm thấy nên làm thế nào thì làm thế ấy.

Hoàng hậu vờ như không nhận ra sự bất mãn của thái hậu đối với mình. Nàng mỉm cười nói tuân mệnh, đoạn hỏi Bạch Diệu Hoa:

- Tấm lụa này đã bị tẩm Y Mộc thảo từ trước, nhưng phải đến khi tiểu nghi trở lại đại biểu diễn lần hai mới xảy ra chuyện. Như vậy, màu vẽ nhất định bị pha chanh vào lúc ở hậu điện. Tiểu nghi hãy nhớ lại xem, ai là người sau cùng chạm vào màu vẽ của muội?

Bạch Diệu Hoa mỉm môi, dường như cố sắp xếp lại mọi chuyện trong đầu:

- Màu vẽ đều do thần thiếp tự tay pha... Nhưng lúc ở trong hậu điện chờ đợi, nhưng cung nữ của thần thiếp có vô ý làm đổ nghiên màu vàng vào tay áo thần thiếp...

Đến đây, sắc mặt Bạch Diệu Hoa lại lần nữa tái đi. Ta có thể thấy hơi thở của nàng bắt đầu rối loạn. Nàng chậm chậm nhìn về phía đám cung nữ xếp hàng đứng hầu ở cửa hồng điện, lời nói như nghẹn lại:

- Lúc đó, Tư Dao đưa thần thiếp đi thay áo, còn Tư An là người đi pha màu mới.

Manh mối đã có. Nét cười trên mặt hoàng hậu càng thêm sáng lạn. Chỉ cần một câu nói của hoàng hậu, Tư An đã bị giải đến giữa điện.

Bạch Diệu Hoa lão đảo bước đến trước mặt Tư An, giọng phảng phất đau thương:

- Chiều nay, Tư Dao giúp ta trang điểm, thay y phục. Ngươi cũng là người chuẩn bị dụng cụ. Ngoài ngươi ra, còn ai có thể tráo lụa của ta?

Tư An cúi đầu, nét mặt lạnh tanh, hoàn toàn không có điểm nào giống với tiểu cung nữ lanh lợi, ngoan ngoãn thường ngày.

Tay áo Bạch Diệu Hoa khẽ lay động, như muốn nắm lấy Tư An, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình. Nhưng cuối cùng, Bạch Diệu Hoa đã không làm vậy. Nàng lặng lẽ lui sang một bên.

Hoàng hậu chẳng chờ, lớn tiếng hỏi:

- Là ai sai ngươi hãm hại Bạch tiểu nghi? Chỉ cần nói thật ra, bản cung sẽ cho ngươi được toàn mạng.

Hoàng hậu dừng lại một chút, không thấy Tư An có phản ứng gì, mới nói tiếp:

- Ngươi càng ngoan cố thì càng phải chịu khổ thôi. Đừng ép bản cung phải dụng hình.

Đáp lại hoàng hậu chỉ là sự im lặng.

Hoàng hậu thở dài:

- Tư An, ngươi không nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho phụ mẫu ở nhà chứ?

Ta nhớ Tư An là cô nhi, phụ mẫu từ lâu đã không còn. Nhưng không biết vì sao khi nghe hoàng hậu nói đến đây, thân thể nàng ta lại khẽ run lên. Tư An ngẩng đầu, khóe môi hơi lộ ra ý cười:

- Nô tỳ không biết gì hết.

Giọng điệu cứng cỏi, lời lẽ rành mạch. Tư An không hề sợ hãi.

Hoàng hậu cắn môi. Trên mặt đã xuất hiện vẻ mặt kiên nhẫn. Sự việc hôm nay có liên quan trực tiếp đến nàng, thủ phạm lại trơ tráo ra đó, nàng còn kiên nhẫn nổi mới lạ. Nếu không phải đang là thọ yến của thái hậu, nàng nhất định sẽ thẳng tay dùng hình tra khảo.

Có lẽ hoàng đế hiểu được nỗi khó xử của hoàng hậu, hẩn phẩy tay áo, bảo với Lý Thọ:

- Người qua giúp hoàng hậu một tay. Cần thận một chút, đừng làm mẫu hậu bần mắt.

Lý Thọ vâng dạ, xắn vạt tay áo lên cao. Theo hiệu lệnh của hẩn, hai thái giám khác sấn đến đỡ đỡ người Tư An xuống đất. Lý Thọ rút trong ngực áo ra một chiếc khăn tay, phủ lên mặt Tư An. Kế đến, hẩn lấy một ấm trà gần đó, thông thả rót thẳng xuống phần miệng và mũi nàng. Khăn mỏng thấm nước, theo hơi thở của Tư An mà hút vào. Nàng càng cố hít thở, khăn càng hút chặt. Lý Thọ cứ tiếp tục rót nước xuống, để mặc Tư An vùng vẫy một hồi rồi hẩn mới lật chiếc khăn lên khỏi miệng nàng, cười cười:

- Tư An cô nương đã muốn nói chuyện chưa?

Lý Thọ mà ta quen biết luôn luôn cười nói hi hi, những lúc bị hoàng đế mắng lại đến tìm ta phân trần, đáng vẻ béo tròn vô ưu vô lo. Dù biết rõ kẻ nắm chức Phó tổng quản Nội Thị Giám tuyệt đối không phải người đơn giản, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của hẩn, ta vẫn không khỏi rung mình.

Tư An hẩn hẩn:

- Nô tỳ thực sự...

Nhưng nàng chưa kịp nói hết câu, Lý Thọ đã phủ tấm khăn trở lại, tiếp tục rót nước. Ngày xưa ta từng bị Trần hoàng hậu sai người trản nước nhiều lần. Nhớ lại khi ta bị ném xuống hồ sen, càng vùng vẫy lại càng chìm sâu, nước hồ lạnh toát tràn vào khí quản bỏng rát, cảm giác ấy còn đáng sợ hơn là cái chết. Lý Thọ không cần đến một hồ nước vẫn có thể khiến Tư An chết đi sống lại. Tiếng vùng vẫy, ú ớ chiếm hết cả khoảng không. Thậm chí, người ta còn có thể nghe được tiếng xương cốt nàng rạn nứt vì chống cự. Những người yếu lòng đều không thể nhìn nổi cảnh này. Trịnh Văn Anh từ lâu đã cúi gầm mặt. Ngay cả Bạch Diệu Hoa đang tức giận vì bị Tư An phản bội cũng phải quay đầu sang hướng khác. Đâu phải cứ nhất định đầu rơi máu chảy mới là tra khảo? Không cần tốn sức lực cũng có thể khiến người ta sống không bằng chết. Hoàng đế lệnh cho Lý Thọ tra tấn Tư An ngay tại nơi này, không chừng lại là một màn rung cây nhất khi.

Lý Thọ lặp lại mấy lần, đến khi hẩn rót xong ấm trà thứ hai thì Tư An đã đạt đến giới hạn. Không đợi Lý Thọ phải hỏi, Tư An đã rống rít kêu lên:

- Đứng... Đứng... Nô tỳ khai... Nô tỳ xin khai hết...

Lý Thọ mỉm cười mỉa mai, dựng Tư An ngồi dậy:

- Bẩm hoàng thượng, Tư An cô nương chịu nói chuyện rồi.

Hoàng đế ngồi lâu đã mệt. Hẩn ngã người dựa vào gối mềm kê sau lưng, ngáp dài một tiếng:

- Nói xem, ai sai người hại Bạch tiểu nghi?

Đầu cổ, tóc tai Tư An đều ướt sũng, nhất định là đã hít vào không ít nước. Nàng ho khan mấy cái, cố gượng quỳ thẳng lưng lên mà đáp:

- Bẩm hoàng thượng, chính là... hoàng hậu...

Một lời nói yếu ớt của Tư An lại khiến cho người ta có cảm giác như giông bão cuộn cuộn kéo đến.

Hoàng hậu cả giận, đập bàn quát:

- Hoang đường!

Mắt Tư An vẫn tia máu đỏ. Một màn trản nước như đã rửa trôi mọi sợ hãi trên đời. Nàng hùng hồn chỉ thẳng vào hoàng hậu:

- Chính là hoàng hậu nương nương sai nô tỳ đi hại Bạch tiểu nghi! Chuyện vỡ lẽ rồi, người lại muốn rũ bỏ trách nhiệm hay sao?

Không ai dám ngờ rằng, manh mối cuối cùng lại dẫn thẳng đến chỗ hoàng hậu như vậy. Phong Thê Minh nói không sai. Hoàng hậu quá thông minh. Nếu nàng muốn hại người thì sẽ dùng cách thần không biết quỷ không hay. Nhìn sắc mặt cũng biết, người trong điện chẳng mấy ai tin hoàng hậu là chủ mưu. Nhưng vị mẫu nghi thiên hạ này đã đặc ý lâu như vậy, không ít người muốn xem nàng khôn đốn một phen.

Triệu Lam Kiều mỉa mai cười:

- Đúng là hoang đường. Hoàng hậu nương nương đi hại một tiểu nghi nhỏ bé làm gì chứ? Tư An, người đừng ngậm máu phun người đấy.

Tư An vẫn kiên quyết vạch tội:

- Nô tỳ không có nói dối! Hoàng hậu nương nương lo sợ hiền phi đắc sủng, lại có các vị Phong tiếp dư, Tô sung nghi giúp đỡ sẽ đe dọa đến địa vị của

người... Ban đầu hoàng hậu đã thăng chức cho Bạch tiểu chủ hồng lòi kéo tiểu chủ, nhưng Bạch tiểu chủ không bị lung lạc. Hoàng hậu chia rẽ Bạch tiểu chủ và hiền phi không thành, liền mua chuộc nô tỳ hại Bạch tiểu chủ để giải trừ bớt vây cánh của hiền phi... Hoàng hậu nương nương, nô tỳ hỏi người một câu: Nếu người không có ý xấu, tại sao đến bây giờ vẫn chưa giao loan ân cho hiền phi?

Chuyện hoàng hậu thăng chức cho Bạch Diệu Hoa là thật. Chuyện nàng lo sợ ta là thật. Mà chuyện nàng cố tình giữ lại ấn tín của ta cũng là thật.

Tư An nói câu nào cũng hợp tình hợp lý. Bản thân ta nếu không phải vì biết quá rõ trí tuệ của hoàng hậu thì cũng sẽ tin là thật.

Những việc làm tưởng như nhỏ nhặt của hoàng hậu khi trước, bây giờ đều trở thành chứng cứ chống lại nàng.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, cố kiềm chế cơn giận trong lòng:

- Bản cung giải quyết việc ở hậu cung thế nào là có lý lẽ riêng. Người nói bản cung mua chuộc người, vậy có chứng cứ gì không?

Tư An cười như điên dại:

- Hoàng hậu nương nương hành sự thận trọng, đương nhiên sẽ không để nô tỳ nắm được chứng cứ gì...

Hai bên nói qua nói lại, có nói đến sáng mai thì chung quy cũng chỉ là lời suông.

Hoàng đế lại ngáp thêm một cái. Ở bên cạnh, thái hậu mệt mỏi vịn vào cung nữ đứng dậy, tỏ ý muốn rời đi. Giọng bà lạnh như băng:

- Hoàng hậu càng lúc càng tài giỏi rồi.

Hoàng hậu hoảng sợ, nắm lấy tay thái hậu:

- Lão Phật Gia, nhi thần bị oan! Nhi thần tuyệt đối không dám làm ra chuyện tày đình như vậy! Xin Lão Phật Gia cho nhi thần thêm một chút thời gian, nhi thần nhất định sẽ tra rõ...

Hoàng hậu chưa biện bạch xong đã bị thái hậu lạnh lùng hắt ra. Bà nhìn hoàng hậu bằng ánh mắt sắc như dao:

- Hậu cung này, nếu hoàng hậu cảm thấy không quản nổi thì đừng quản nữa!

Đoạn, bà cúi sát hoàng hậu, nói thầm gì đó. Ở đằng xa, ta không thể nghe rõ lời bà, nhưng dựa vào khẩu hình, ta đoán bà nói: "Ai già già thật rồi, nhưng những việc cần nhớ thì đều nhớ cả, không cần ai nhắc nhở."

Câu này không liên quan gì đến câu trước, lại càng không liên quan đến toàn bộ sự tình. Ta nghĩ, có lẽ mình nhìn nhầm cũng nên.

Thái hậu bỏ đi với cơn giận lôi đình, để lại hoàng hậu thất thần ngồi trên ghế phượng. Phượng bào đỏ thắm lúc này càng làm cho gương mặt nàng thêm nhợt nhạt.

Tuồng kịch lớn đêm nay đã đi đến hồi kết.

Tư An không có bằng chứng chứng minh hoàng hậu có tội, nhưng hoàng hậu cũng không chứng tỏ được mình vô tội.

Chúng phi đều hướng về hoàng đế, chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Hoàng đế hít một hơi dài, điềm nhiên nói:

- Hoàng hậu quản lý hậu cung bất lực, phạt đóng cửa tự hối một tháng. Ngày mai lập tức đưa ấn tín của hiền phi đến Cẩm Tước cung. Hậu cung thời gian này sẽ do hiền phi quản lý.

Thánh ý đã như vậy, hoàng hậu cũng chẳng còn cách nào chống đối. Nàng bất lực cúi đầu, miễn cưỡng đáp:

- Thần thiếp tuân mệnh.

Hoàng đế nhìn đến Bạch Diệu Hoa:

- Bạch tiểu nghi quản giáo hạ nhân không nghiêm, để xảy ra việc lớn kinh động đến Lão Phật Gia, phạt cấm túc nửa tháng, trừ bổng lộc một năm.

Bạch Diệu Hoa quỳ xuống tạ ơn. Ta cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Hoàng đế phán xử như vậy đã là nhẹ tay lắm rồi.

Tiệc tàn, người tan. Tư An bị giải đi. Hoàng đế một mình trở về điện Cát Tường, chúng phi tuân tự hồi cung.

Ta bước đến bên cạnh Bạch Diệu Hoa nói khẽ:

- Diệu Hoa, chúng ta trở về.

Bạch Diệu Hoa bám lấy tay ta, mắt ầng ầng nước.

- Tỷ tỷ...

Ta lắc đầu, đặt một ngón tay lên môi nàng, cản những lời thương tâm lại:

- Hôm nay muội vất vả nhiều rồi, về nghỉ ngơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 70 (2)

Từ khi lập hậu đến nay đã hơn bảy năm, đây là lần đầu tiên hoàng hậu bị phạt cấm túc. Hậu cung không tránh nổi một trận cuồng phong.

Sớm tỉnh mơ hôm sau, thái giám thân tín của hoàng hậu là Tần Khương tự mình mang ấn tín của ta đến trả. Trong cơn sóng gió đêm trước, ta sợ đến mất hồn, chỉ mong Bạch Diệu Hoa tai qua nạn khỏi, nào có nghĩ gì đến những chuyện khác. Thực không ngờ, hoàng đế lại dựa vào việc này đòi được ấn tín cho ta.

Cầm ngọc ấn trong tay, ta chẳng biết nên khóc hay nên cười. Nhận sắc phong bao lâu, lần đầu tiên nhìn thấy ấn tín của mình lại là lúc phải gánh thêm trách nhiệm quản lý hậu cung. Ta chỉ muốn bóp cổ hoàng đế.

Đám người ở Cẩm Tước cung thì lại vui mừng lắm. Tiểu Phúc Tử cười ngoác đến mang tai:

- Trong rui có mây! Chủ nhân ở hiền gặp lành, xem bây giờ còn ai dám gây sự với chúng ta...

Tiểu Phúc Tử chưa kịp nói trọn câu đã bị Ngọc Nga cốc đầu một cái rõ đau:

- Tiểu tử biết cái gì mà nói càn?

Tiểu Phúc Tử trợn mắt, nhọn mồm cãi lại:

- Sao tỷ lại đánh ta? Chủ nhân chúng ta đứng đầu hậu cung, còn không phải là chuyện tốt à?

Mất thấy Ngọc Nga đã xắn tay áo chuẩn bị cho hắn một trận, ta vội khoát tay can ngăn:

- Thôi, Tiểu Phúc Tử còn nhỏ. Người so đo với hắn làm gì.

Tiểu Phúc Tử không biết tốt xấu, còn dám cau mày:

- Nô tài mười lăm tuổi rồi.

Tiểu Phúc Tử lớn thêm một tuổi nữa rồi mà vẫn chẳng thông minh hơn được chút nào, tặc cứng đầu thì lại càng trầm trọng. Ta bực mình lườm hắn một cái, hắn bèn ba chân bốn cẳng chạy mất. Ngọc Nga lắc đầu ngán ngẩm:

- Thề nào cũng có lúc hắn bị cái miệng của mình hại chết.

Ta tặc lưỡi:

- Cũng may tên tiểu tử này nhát gan, chỉ dám léo mép ở chỗ chúng ta.

Lúc này là thời điểm cuối tháng, sổ sách lục cung đều cần trình lên hoàng hậu. Mà hoàng hậu đang phải đóng cửa hồi lỗi, thành thử ra ta phải lãnh cái việc đau đầu nhức óc này. Khi trước hoàng hậu nói là dạy ta quản lý sổ sách chứ thực ra nàng chỉ bắt ta chép đi chép lại một giấy tờ vô dụng, nào có chỉ bảo được điều gì. Giờ đây, đối mặt với hàng chồng sổ thu chi dày đặc chữ, ta chỉ hận không thể thu dọn hành lý bỏ trốn ngay lập tức. Ta dành cả ngày hôm ấy để đọc sổ sách, vậy mà ngay cả hiểu còn không hiểu bao nhiêu. Nếu trong này có vấn đề gì, ta chắc chắn không phát hiện ra được. Quản lý hậu cung một tháng, nói thì dễ mà làm thì muôn trùng vất vả. Người ngoài nhìn vào đều thấy ta là ngư ông đắc lợi. Mấy ai nghĩ đến, thời gian này mà để phát sinh chuyện gì, ta sẽ lãnh đủ tai ương. Ngọc Nga là người thấu hiểu tâm tư ta nhất. Nàng mang canh tâm bỏ đến cho ta, nhẹ giọng an ủi:

- Chủ nhân chớ lo nghĩ nhiều. Để chủ nhân quản lý hậu cung là ý của hoàng thượng, hoàng thượng chắc đã có tính toán rồi. Người sẽ không để chủ nhân xảy ra chuyện gì đâu.

Ta thử dài thườn thượt, đón lấy chén canh gà ác thơm lừng từ tay nàng:

- Hoàng thượng cũng biết bản cung ít học, phân xử thế này đúng là làm khó ta quá.

Ta đọc sổ sách cả một ngày, nhìn đâu cũng thấy chữ. Ngay cả món canh khoái khẩu nuốt cũng không trôi, chỉ uống được vài ngụm. Ngọc Nga cứ nhìn ta đắm đắm, bộ dạng muốn nói lại thôi. Mãi lâu sau, nàng mới rụt rè hỏi:

- Chủ nhân nghĩ vì sao hoàng thượng lại làm vậy?

Ta biết nàng đang nghĩ gì, lập tức gạt đi:

- Cả người cũng học Tiểu Phúc Tử nói càn hay sao?

Ngọc Nga mím môi, giọng hạ thấp đến nỗi ta phải căng tai mới nghe được:

- Nô tỳ không dám, nhưng nô tỳ cảm thấy xưa nay hoàng thượng làm gì cũng đều có dụng ý cả. Lần này không chừng là hoàng thượng tạo điều kiện cho chủ nhân luyện tập...

Ta lạnh lùng nhìn nàng:

- Đừng nói nữa. Hoàng hậu chẳng qua cũng chỉ bị phạt cấm túc một tháng. Đến tháng sau, mọi việc lại giao trả cho nàng. Hoàng thượng muốn ta luyện tập cái gì?

Ta đã nói như vậy mà Ngọc Nga dường như vẫn chưa thấu đáo. Ta không muốn nàng tiếp tục suy nghĩ linh tinh, bèn ghé sát tai nàng, hỏi khẽ:

- Giả dụ nếu thật sự có ngày đó, người nghĩ vị trí kia đến lượt ta ngồi hay sao?

Ngọc Nga giật mình, ngơ ngẩn nhìn ta. Đoạn, nàng cúi đầu thử dài:

- Nô tỳ ngu dốt.

Hoàng hậu là trưởng nữ của Hà thái sư, cháu gái của đương kim thái hậu, chi bấy nhiêu làm sao đủ để lật đổ nàng? Dùng đến thủ đoạn tình vi bậc này, cuối cùng không phải cũng chỉ đủ gán cho nàng một tội quân hậu cung không nghiêm thôi sao? Mà cho dù hậu vị đột nhiên vì lý do gì mà bỏ trống thì cũng chẳng đến lượt ta mơ mộng cao xa. Mẫu nghi thiên hạ, người sẽ sinh ra trừ quân tương lai sao có thể là công chúa địch quốc?

Liễu thái phó quyền cao chức trọng, môn đệ trải khắp thiên hạ, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một chút hư vinh. Liễu thị hoàn toàn không có thực lực để nâng đỡ Liễu Yến Yến lên hậu vị. Bản thân Liễu Yến Yến đánh đá cao ngạo nhưng đầu óc lại rất đơn giản, e cũng chưa từng dám nghĩ đến việc soán ngôi hậu. Phần lớn quân đội Bách Phụng nằm trong tay Triệu thị. Dựa vào thế cục hiện nay, hậu vị chỉ có thể thuộc về Triệu Lam Kiều. Nàng ta có xuất thân, có trí tuệ, lại có ngoại tộc hùng mạnh chống lưng. Ai có thể đấu lại nàng ta?

Đêm qua, ta sợ đến hồ đồ, không hề chú ý đến điểm này. Hoàng hậu khôn khéo, người thực sự được hưởng lợi còn ai ngoài Triệu Lam Kiều? Tất cả những việc nàng ta làm, những người nàng ta hại, thẳng thắn mà nói đều là nhắm vào hậu vị chứ chẳng can hệ gì đến tư thù.

Ta lắc lắc đầu, cố xua đi hình ảnh nụ cười độc địa của Triệu Lam Kiều khi đó ra khỏi đầu. Xét về mặt nào thì nàng ta cũng đều mạnh hơn ta. Đối thủ đáng gờm như vậy, tạm thời không chọc tới là tốt nhất. Ta cứ khư khư giữ mình cái đã. Hoàng hậu là người cơ trí, chân tướng kẻ chủ mưu nàng nhất định hiểu rõ hơn ai hết. Đợi hoàng hậu chịu phạt xong, nàng khác tìm Triệu Lam Kiều tính sổ, không đến lượt ta bày vẽ báo thù.

Nhìn lại chồng sổ sách cao ngất ngưỡng trước mặt, ta quyết định đi ngủ sớm, ngày mai sẽ mặt dày đi nhờ vả Lý Thọ.

Đây là lần thứ hai Bạch Diệu Hoa bị người thân tín phản bội, trong lòng nhất định là rất đau đớn. Tuy ngoài mặt nàng vẫn cười nói như không có việc gì, nhưng đầu óc lại lơ đãng không thể tập trung vào việc gì được. Vừa mới xảy ra việc lớn, ta sợ có kẻ lại giờ trò vào đồ dùng của Bạch Diệu Hoa, đành ra mặt tự giám sát cung nhân di chuyển đồ đạc của nàng sang chỗ Phong Thổ Minh. Bên người nàng chỉ còn mỗi một mình Tư Dao, mà lúc này, có lẽ nàng cũng chẳng hứng thú tuyển thêm người mới. Vậy nên, ta tạm cho Ngọc Chân đến phụ giúp chỗ nàng. Ngọc Chân từng theo hầu Tạ Thu Dung một thời gian, rất được Tạ Thu Dung yêu thích. Hi vọng nàng có thể chăm sóc tốt cho Bạch Diệu Hoa.

Lý Thọ rất giỏi chuyện sổ sách. Ta mới nhờ hắn xem giúp hôm trước, hôm sau hắn đã làm xong, còn ghi chú lại cho ta những điểm cần lưu ý. Đọc những ghi chép của hắn, ta còn học được nhiều hơn là nghe hoàng hậu dạy bảo suông. Dù rằng bổng lộc phi tần mỗi tháng đều có quy định sẵn, nhưng trên thực tế hầu như đều dựa vào ân sủng mà phát. Ví như Mẫu Đơn cung của Liễu Yến Yến tháng nào cũng được phát gấp đôi, thế mà thỉnh thoảng vẫn còn đến Trung Tĩnh điện đòi thêm bạc. Triệu Lam Kiều thì không nhận quá bổng lộc nhưng những thứ vật dụng hàng ngày lại lấy rất nhiều, khiến ta không khỏi nghi ngờ nàng ta có đường dây buôn lậu nhu yếu phẩm trong cung. Ngay cả Triều Lan cung cũng tiêu xài hoang phí. Hoàng đế cứ than thở quốc khố thâm hụt, chẳng rõ có biết đàn dê thiếp của hắn cũng góp phần lớn hay không.

Công việc của hoàng hậu mệt mỏi hơn ta tưởng rất nhiều. Ngoài chuyện sổ sách ra còn trăm ngàn thứ phải lưu tâm. Thượng cung cục chế ra món gì mới cũng tìm ta hỏi ý. Đám phi tần chức vị thấp buồn chán cãi nhau cũng tìm ta phân xử. Ôn ào náo nhiệt từ sáng đến tối, ta phải cáo bệnh không tiếp khách thì mới được yên thân. Làm hoàng hậu phiền chết đi được. Chẳng hiểu Triệu Lam Kiều cảm thấy cái mao phượng kia thú vị ở chỗ nào.

Vất vả mấy ngày làm ta xuống sắc hẳn, chợt nhớ đến hộp cao đường da Tỉ Chế phòng đưa đến hôm trước bèn lấy ra dùng. Ngọc Nga thấy ta chủ động chăm chút dung nhan, không nhịn được cười trừ:

- Chủ nhân mà chịu thoa cao đường da, nô tỳ có đang nằm mơ không đấy?

Ta bĩu môi không đáp. Ngọc Thủy thấy thế, liền vui vẻ đến bên cạnh giúp ta thoa cao, nhưng vẫn tỏ vẻ băn khoăn:

- Thứ cao này... dùng không có vấn đề gì chứ ạ?

Ta phì cười:

- Đồ của Tì Chê phòng, sao lại có vấn đề gì được?

Ngọc Thủy chép miệng:

- Tương Huyền này không ngờ thực sự cần cầu. Tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

Ta ngẩng mặt cho Ngọc Thủy thoa cao nhưng ánh mắt lại dừng ở quyển Đồng Sử lật mở trên bàn, bình thản đáp:

- Ba ngày trước hoàng thượng nghỉ ở chỗ Minh phi. Cũng đến lúc chúng ta hành động rồi.

Ngọc Nga mỉm cười ý nhị:

- Tạ tiểu thư đã giúp Bạch tiểu nghi giải mối oan lớn, thế mà chúng ta vẫn chưa đáp lễ gì. Ngày mai nô tỳ chuẩn bị một ít đồ mang đến chỗ Tạ tiểu thư, thay chủ nhân bày tỏ tâm ý.

Ta cũng cười theo:

- Phải nên như thế.

"Phượng hoàng nhỏ máu" gác lại ở đây. Đại sự phía trước, thành bại đều phải trông nhờ vào Tạ Thu Dung.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 71 (1)

Hoàng hậu bị cấm túc chẳng phải là chuyện nhỏ. Không chỉ hậu cung nhiễu loạn mà triều chính cũng bắt đầu dậy sóng. Phe cánh Hà thái sư không ngừng dâng tấu mong hoàng đế bỏ lệnh cấm túc hoàng hậu. Dương thượng thư cũng liên tục xin diện thánh sau mỗi buổi chiều, mục đích không ngoài việc thỉnh cầu hoàng đế xem xét lại vụ giáng chức ngó ngàng của Dương Ngọc Huệ. Lại cũng có người tỏ ra quan ngại về việc hậu cung rơi vào tay công chúa địch quốc, sợ rằng sẽ để lại mầm họa về sau. Không chỉ vậy, sắp tới đây là sinh thần mười chín tuổi của hoàng đế. Việc tổ chức thọ yến trọng đại nhường này sao có thể giao vào tay một kẻ mù tịt lễ nghĩa như thế cho được?

Ta nghe kể lại mà hết mực tán thành. Rường cột quốc gia có khác, suy nghĩ thực là thấu đáo! Ngay cả hoàng hậu mà mỗi lần tổ chức yến tiệc còn một bờ hơi tai, ta làm thế nào mà đảm đương cho nổi? Lúc hoàng đế ra khẩu dụ bảo ta quản lý hậu cung, ta đã đánh hơi được mùi phiền phức. Nhưng bây giờ, khi Thượng cung cục đến hỏi ý ta nên tổ chức thọ yến ra sao, ta mới nhận ra mình không chỉ gặp phiền phức, mà còn là phiền phức cực lớn.

Ta lọ mọ đến Thuận Ninh cung hỏi ý thái hậu thì bà đóng cửa không tiếp. Ta đem chuyện này nói với hoàng đế, hẳn lại gạt đi bảo ta làm thế nào cũng được. Ta cùng đường, đành phải tìm Lý Thụ bàn bạc. Lý Thụ suy nghĩ hồi lâu, bèn hiến kế: năm trước hoàng hậu ra lệnh chuẩn bị những gì thì năm nay cứ bảo Thượng cung cục làm giống hệt như vậy là được. Ta cảm thấy không có biện pháp nào khả thi hơn, bèn gọi Chúc Thượng cung đến nói ý lời Lý Thụ. Chúc Thượng cung là người công chính liêm minh, không ngã về phe nào. Ta đem hết nỗi lòng một kẻ lễ nghi dốt nát kể lại cho bà nghe. Chúc Thượng cung tỏ ra thông cảm, đồng ý giúp ta chịu trách nhiệm khâu chuẩn bị. Nhưng công việc tổ chức thọ yến đòi hỏi phải có nữ quan cấp cao giám sát, mà bên cạnh Chúc Thượng cung không có đủ người đáng tin. Tì trưởng Tì Chê phòng, Cao Bối Châu được việc nhưng lại là kẻ gió chiều nào che chiều ấy. Chúc Thượng cung nghĩ ý muốn thăng Tạ Thu Dung lên hàng tam phẩm Thượng nghi để phụ giúp bà. Thực ra việc thăng chức trong Thượng cung cục do bà toàn quyền quyết định, chỉ vì Tạ Thu Dung còn trẻ mà thời gian qua đã thăng tiến khá nhanh, Chúc Thượng cung không tiện tự mình thăng chức cho nàng nên mới muốn xin lệnh của ta. Chuyện này ta mừng còn không kịp, bèn lập tức đồng ý. Biết rằng vừa mới nắm quyền cai quản hậu cung tạm thời mà đã vội vàng phong thưởng cho Tạ Thu Dung, ở trong mắt người khác sẽ thành chuyện không hay. Thế nhưng dẫu sao, tiếng tăm có tốt đến đâu cũng không mãi ra ăn được. Nếu có thể dựa vào sự việc lần này mà làm được một việc tốt cho Tạ Thu Dung thì ta có phải mang tiếng xấu cũng cam tâm tình nguyện.

Ở hậu cung, ta bị việc tổ chức thọ yến cho hoàng đế làm đau đầu mệt óc thì bản thân hẳn mấy ngày này cũng chẳng vui vẻ gì. Từ sau hôm thọ yến thái hậu, hoàng đế mỗi ngày bãi triều xong đều phải đến trốn ở Bách Thục cung. Liễu Yến Yến trời không sợ, đất không sợ, tất nhiên càng không sợ mấy lão quan già. Đại thần trong triều sai thái giám đến cầu kiến đều bị nàng ta hung hăng đuổi đi sạch. Hoàng đế được yên thân đôi ba hôm thì đến lượt phụ thân của Liễu Yến Yến gặp chuyện. Liễu Yến Yến hết mình bảo vệ hoàng đế khỏi đám quần thần phiền phức, coi là xả thân cứu giá cũng chẳng sai. Ấy thế nhưng trong mắt quan viên, hành vi ấy lại là hồ ly mị chủ, rất cần phải được bài trừ. Nhưng Liễu Yến Yến ở trong hậu cung, bọn họ bài trừ thế nào

được? Người lãnh đầu đương nhiên là Liễu thái phó. Liễu Yến Yến nghe tin phụ thân mình bị đồng liêu khó dễ, liền nổi đóa đòi hoàng đế xử phạt hết đám người kia, trả lại công bằng cho phụ thân nàng ta. Hoàng đế xem như tránh vô dưa gặp vô dưa, phải cuốn gói chạy khỏi Bách Thước cung. Cẩm Tước cung chắc là nhờ vậy mà có vinh dự tiếp đón thánh giá.

Hoàng đế đến lúc trời đã tối mịt, vẫn là kiểu tự tiện đi vào không thèm thông báo. Hắn vừa vào trong phòng, liền bắt gặp cảnh ta đang ngồi chăm chú đọc ghi chép nhân thân cung nữ của Ti Lễ phòng đưa đến. Sau khi Tư An phản bội, những người từng có qua lại với nàng ta đều phải điều tra kỹ càng. Ngọc Nga và Ngọc Thủy dành cả một ngày thẩm vấn bọn họ. Kể nào hơi có điểm khả nghi ta đều trả lại Thượng cung cục cả. Người làm việc cho mình không cần nhiều, chỉ cần trong sạch, ngay thẳng. Những cung nữ hạ đẳng làm việc chăm chỉ lâu nay cũng được xem xét thăng cấp. Tạm thời sắp xếp như vậy để ta có thời gian tuyển chọn người mới thật cẩn thận.

Ta thấy hắn xuất hiện cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Thời gian này, hậu cung không có quá nhiều chỗ hắn có thể dưng chân. Ta sai người nấu cho hắn một ít thức ăn lót dạ để hắn uống thuốc, sau đó nghỉ ngơi sớm. Dáng vẻ hắn thực mệt mỏi. Hai người chúng ta không nói chuyện nhiều như thường lệ, chỉ lặng lẽ nằm cạnh bên nhau. Dưới chân, bàn tay hắn âm thầm tìm đến đan chặt lấy tay ta. Độc chất trong người hoàng đế phần lớn đã bị ép ra ngoài, sức khỏe hắn tốt lên, hàn chứng dai dẳng từ thuở nhỏ cũng dần thuyên giảm. Tay hắn không còn lạnh lẽo như trước mà dường như còn ấm hơn cả tay ta. Ta chợt nghĩ, lời hứa bách niên giai lão hôm nào biết đâu lại có thể thành hiện thực.

Vừa nghĩ ngợi mông lung, ta vừa lơ mơ ngủ, chẳng rõ được bao lâu thì bị tiếng ồn ào phía ngoài cửa đánh thức. Ta giật mình định ngồi dậy xem có chuyện gì thì sự nhớ ra tay mình vẫn đang ở trong tay hoàng đế. Để khỏi đánh thức hắn, ta đành phải nằm dỏng tai lên nghe ngóng. Thì ra là Lý Thọ đang nói chuyện với một kẻ mà ta không nghĩ đến – Ngọc Lăng.

Ban đầu Ngọc Lăng nói những gì, ta còn mê ngủ nên không rõ, chỉ thấp thoáng nghe Lý Thọ hạ thấp giọng trả lời:

- Hoàng thượng đã ngủ rồi. Cô về bảo Tô tiểu chủ có gì thì ngày mai hãy cầu kiến.

Lý Thọ sợ đánh thức hoàng đế nên nói rất khẽ, nhưng trong giọng nói vẫn lộ rõ ý cảnh cáo. Ngọc Lăng cục mịch đầu hiểu được, vẫn cứ khẳng khái:

- Tiểu chủ nhà ta bệnh thực là nặng lắm! Nhất định phải gặp hoàng thượng...

Ta thờ dãi trong lòng. Tô Nhượng này vừa khỏi bệnh đã lập tức kiếm chuyện rồi.

Lý Thọ cứng nhắc đáp:

- Bệnh nặng thì lại càng không thể gặp hoàng thượng. Nhỡ lây cho người thì bao nhiêu mạng cũng không đền cho đủ.

Lý Thọ đã nói đến vậy mà vẫn như đàn gảy tai trâu. Ngọc Lăng càng cố ý lớn tiếng hơn:

- Xin công công cứ vào trong bẩm báo một tiếng giúp ta đi! Hoàng thượng thương tiểu chủ của ta như vậy, người nhất định sẽ đi thăm nàng mà!

Chất giọng the thé của Ngọc Nga xé tan bầu không khí thanh tĩnh buổi đêm, xuyên thẳng vào chỗ chúng ta. Bên cạnh ta, hoàng đế đột ngột trở mình, kéo chăn che kín tai. Đến nước này, ta không thể nằm yên được nữa, bèn lồm cồm bò dậy khoác áo đi ra.

Lý Thọ vẫn đang giằng co với Ngọc Lăng. Nhìn mặt hắn rõ ràng là muốn bóp chết nàng ta lắm rồi, ngặt vì hoàng đế còn cần đến Tô Nhượng nên hắn mới phải cố nói chuyện đằng hoàng. Lý Thọ trông thấy ta lò dò vén màn bước ra thì giật mình, hoảng sợ nói:

- Nương nương thức giấc rồi ư?

Lý Thọ thì quan tâm gì việc ta ngủ hay thức, hắn chỉ lo kinh động đến hoàng đế thôi. Ta gạt đầu trấn an hắn rồi nói:

- Bản cung đang ngủ thì nghe có tiếng người nói chuyện xôm tụ, cứ ngỡ trời đã sáng rồi.

Ta nhìn ra bầu trời đen kịt ngoài sân, vờ ngạc nhiên nói tiếp:

- Hóa ra vẫn còn tối đen như mực. Chẳng hay bên chỗ Tô sung hoa có việc gì mà không đợi nổi đến khi trời sáng?

Lúc này, nét mặt ta hoàn toàn lạnh lùng, không hề có một chút vẻ xuề xòa, dễ chịu thường ngày. Ngọc Lăng hơi giật mình, ngập ngừng đáp:

- Tiểu chủ của nô tỳ đột nhiên cảm thấy không khỏe...

Chẳng đợi nàng nói hết những lời vô nghĩa kia, ta đã cắt ngang:

- Không khỏe thì đi mời thái y. Cầu kiến hoàng thượng để làm gì? Hoàng thượng có chữa bệnh được đâu?

Ngọc Lăng đuối lý, cắn môi lí nhí đáp:

- Là do tiểu chủ nói... hậu cung nhiều âm khí quá... nên ảnh hưởng sức khỏe của người... nên người mới muốn gần bên hoàng thượng để hưởng chút dương khí...

Loại lý do này mà cũng có can đảm nói ra, thực khiến người ta bội phục. Ta cau mày:

- Nơi dưới chân thiên tử làm thế nào lại nhiều âm khí? Ấy nói hồ đồ. Nếu tiểu chủ nhà ngươi thật sự thiếu dương khí, bản cung ân chuẩn cho nàng sáng mai ra sân lớn Cẩm Tước cung ngồi phơi nắng vài canh giờ là được.

Ngọc Lăng chưa từng thấy ta đánh đá như vậy, sợ đến cả mồ hôi trán nhưng vẫn cố cứu vớt:

- Nhưng mà tiểu chủ của nô tỳ...

Ta dợm bước đến gần Ngọc Lăng, nhìn thẳng vào cặp mắt ti hí của nàng ta:

- Đừng quên, bản cung cũng là chủ nhân của ngươi.

Thẳng thắn mà nói, cung nhân trong Cẩm Tước cung đều là người hầu kẻ hạ của ta. Ta muốn trách muốn phạt ra sao, tiểu chủ của các nàng có thể nói đỡ, nhưng không được quyền can thiệp. Ngọc Lăng ngốc nghếch đến đâu cũng biết điều này. Ta vừa nói vậy, nàng ta liền tái mặt cáo lui rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

Lý Thọ cười cười, chấp tay nói:

- Vẫn là nương nương lợi hại nhất.

Ta thờ dài ngán ngẫm:

- Tô Nhượng này, thực khiến ta đau đầu quá.

Lý Thọ cũng thờ dài theo:

- Vị Tô tiểu chủ này đúng là đặc biệt hơn người. Có điều này chắc nương nương chưa biết...

Lý Thọ tức cảnh sinh tình, bèn đem toàn bộ chuyện của Tô Nhượng kể lại. Thì ra sau khi Tô Nhượng tiến cung, hoàng đế đã sai hán đích thân đến Tô phủ điều tra lần nữa để chắc chắn nàng ta không có liên hệ gì với bọn loạn thần tặc tử Trang thị. Lý Thọ hỏi han hết người trong phủ, lại sấm soi kỹ lưỡng từng góc ngách phòng nghỉ của Tô Nhượng thì đi đến kết luận Tô Nhượng không phải đồng bọn của Trang thị, nhưng vụ việc xảy ra khi đó nàng ta cũng không hoàn toàn vô can.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 71 (2)

Trong phòng Tô Nhượng, Lý Thọ tìm được vô số thoại bản viết lại chuyện trong hoàng cung. Những thoại bản này đa phần do đám thư sinh nghèo thi mãi chẳng đậu viết nhăng viết cuội kiếm tiền sống qua ngày. Mỗi quyển kể một chuyện khác nhau, nhưng tựu chung đều ca ngợi hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn, tinh thâm nghĩa trọng ra sao, rồi kể cả chuyện phi tần trong cung ăn sung mặc sướng thế nào. Không chỉ vậy, Tô Nhượng còn dành dụm tiền tiêu vật hàng tháng để thuê một lão bà từng làm cung nữ thời trước đến nhà kể chuyện trong cung, dạy dỗ nàng ta lễ nghi các thứ. Lão bà kia xuất cung từ thuở hoàng đế còn chưa ra đời, nhưng vì mê tiền nên vẫn tán dương hoàng đế như thật. Từ rất nhỏ, Tô Nhượng đã đắm chìm trong giấc mộng đẹp rằng một ngày nào đó, nàng ta sẽ được tiến cung sống đời nhung lụa, cùng nam tử cao quý nhất thiên hạ trọn kiếp ái ân.

Đáng tiếc, dựa vào xuất thân của Tô Nhượng, ngay cả tuyển tú nàng ta cũng không đủ điều kiện tham gia. Ở Bách Phụng, quy định tuyển chọn hậu cung rất nghiêm ngặt. Để giữ cho dòng máu hoàng gia được cao quý thuần khiết, phi tần đều phải có xuất thân từ dòng chính thất của các danh môn thế gia. Theo lệ cũ, đáng lẽ cứ mỗi ba năm lại tuyển tú một lần. Nhưng hoàng đế lên ngôi khi còn nhỏ nên đến năm hấn mười bốn tuổi mới tổ chức tuyển tú lần đầu. Sau đó, để bổ sung cho hậu cung khỏi trống trải thì thỉnh thoảng đến ngày lành tháng tốt, hoàng hậu lại giúp hấn tuyển thêm vài vị thiên kim. Năm nay vốn đã định là lần đại tuyển thứ hai, thế nhưng hoàng đế lại bị ám sát. Tuyển tú đành phải dời lại vô thời hạn, không biết đã làm lỡ dở nhân duyên của bao nhiêu kim chi ngọc diệp.

Về lý, con gái thiếp thất, chỉ cần thân mẫu không quá thấp kém, nếu từ lúc sinh ra được ghi tên trong gia phả dưới tên đại phu nhân thì cũng xem như dòng chính. Ví như Tạ Thu Dung chẳng hạn, trên danh nghĩa nàng là con của đại phu nhân, từ nhỏ đã được giáo dục như những đứa con dòng chính thất. Nhà ngoại nàng không quyền quý, nhưng tính ra cũng là một dòng họ thanh bạch. Do đó, nàng vẫn có quyền tham gia tuyển tú, còn suýt chút là trở thành mẫu nghi thiên hạ. Chỉ tiếc cho Tô Nhượng gặp phải một đại phu nhân hẹp hòi, không chịu ghi tên nàng ta dưới tên của bà. Tô Nhượng vì vậy mà không thoát được thân phận thấp hèn. Lớn lên, nàng ta hiểu được mình sẽ không có cơ hội tiến cung nhưng tham vọng thì lại càng cháy bỏng. Hảo Nương đã lợi dụng điểm này, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Tô Nhượng ra khỏi phủ, tạo tình huống giữa đường gặp nạn để gây sự chú ý với hoàng đế. Tô Nhượng tin theo, không ngờ lại hóa thành gặp nạn thật. Hảo Nương lợi dụng Tô Nhượng để báo thù, nhưng chí ít không hại đến mạng nàng ta, trước khi bị xử tử lại còn chỉ chỗ nốt Tô Nhượng. Nhờ chút nghĩa tình này của Hảo Nương mà Tô Nhượng gặp được hoàng đế. Tô Nhượng chịu khổ mấy ngày, không ngờ trong rủi có may, cuối cùng lại công thành danh toại được thánh giá rước thẳng về hoàng cung.

Lý Thọ kể xong, lại âm ức nói thêm:

- Mấy ngày nay Tô tiểu chủ cầu kiến hoàng thượng năm lần bảy lượt đều bị người từ chối, chẳng nghĩ đến nàng ta lại có gan nửa đêm đập cửa đòi người. Nếu long thể mà bị kinh động, nô tài có chết cũng không đền nổi tội.

Ta nghe rồi cũng ghen ghét, chỉ có thể vỗ vai Lý Thọ an ủi vài lời rồi quay trở vào.

Bên trong, hoàng đế đã quán chẩn ngồi thu lu một đồng trên giường. Hắn nhìn ta, cười tủm tỉm:

- Trẫm còn tưởng nàng sẽ khuyên trẫm đi thăm Tô thị chứ.

Ta treo lại áo khoác lên giá, cười trêu lại:

- Hoàng thượng nghĩ đến người ta thì cứ đi, thiếp nào dám can.

Hoàng đế trề môi:

- Có thể nhìn thấy bộ dạng chua ngoa của hiền phi, trẫm đã thỏa lòng rồi.

Hắn nói rồi lăn kềnh ra giường. Ta cũng leo trở về vị trí, thông thả nói:

- Vì nàng chọn sai thời điểm. Nếu là ban ngày, thiếp còn tự mình dắt hoàng thượng sang thăm nàng ta ấy chứ. Đàng này nàng ta lại lựa lúc nửa đêm. Hoàng thượng mệt mỏi quốc sự cả ngày, giờ mới có thể nghỉ ngơi một chút. Sao thiếp có thể để nàng ta quấy phá hoàng thượng?

Đây là lời thật lòng. Lần trước Tô Nhượng dám chúc hương mê hoàng đế, lần này lại đến đánh thức hắn lúc nửa đêm, có lẽ không còn chuyện gì là nàng ta không dám làm.

Hoàng đế phì cười, lại nắm lấy tay ta:

- Tô thị cũng không phải là bất khả xâm phạm. Nàng ta hết lần này tới lần khác phạm đến tôn nghiêm của nàng. Nàng phạt nàng ta cũng không sao.

Ta lắc đầu:

- Cũng không phải việc gì quan trọng. Thiếp chỉ không muốn nàng ta làm ảnh hưởng đến long thể mà thôi.

Hai mươi năm qua, ta không có chút tôn nghiêm nào nhưng vẫn sống tốt đấy thôi. Tô Nhượng năm lần bảy lượt vì tranh sủng mà giờ trở ngu xuẩn hại đến sức khỏe của hoàng đế. Hắn không lo cho bản thân thì thôi, lại đi nghĩ đến tôn nghiêm của ta.

Bàn tay hoàng đế đột ngột siết chặt tay ta. Hắn kéo ta vào lòng, nói khẽ:

- Trẫm biết nàng nghĩ cho trẫm. Nhưng trẫm cũng không thể để nàng chịu thiệt thòi mãi được. Chuyện của Tô thị nàng không cần quan tâm nữa. Ngày mai trẫm sẽ chấn chỉnh nàng ta một chút.

Hoàng đế tỏ vẻ sủng ái Tô Nhượng chẳng qua cũng là để dễ dàng nâng đỡ Tô ngự sử mà không bị triều thần nghi ngờ. Đạo trước hắn vừa mới nâng Tô ngự sử từ chức ngũ phẩm thêm đô lên thành tứ phẩm phó đô ngự sử. Nay nếu bỗng nhiên trừng phạt Tô Nhượng, chẳng phải là tiền hậu bất nhất hay sao? Ta cứ cho rằng hắn chỉ nói vậy để dễ dàng ta, không nghĩ hắn lại làm thật, mà còn làm rất hả lòng hả dạ.

Sáng hôm sau, hoàng đế bãi triều xong liền truyền Tô Nhượng đến điện Cát Tường tiếp kiến, sau đó còn giữ nàng ta lại cả một ngày. Hai ngày liên tục như thế, cứ sáng sớm Tô Nhượng lại bị triệu đi, tối mới mới thấy thờ thần trở về. Chúng phi chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy Tô Nhượng được triệu kiến liên liên thì ghen tức lắm. Người trong Cẩm Tước cung cũng bắt đầu xôn xao. Tiểu Phúc Tử đứng ngồi không yên, luôn miệng nói:

- Hoàng thượng sao lại dung túng nàng ta thế nhỉ?!

Trong lòng ta cũng hơi tò mò, không biết hoàng đế toan tính những gì, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ không mấy quan tâm.

Cũng may, hoàng đế không để cho chúng ta thấp thỏm quá lâu. Đến ngày thứ ba, Lý Thọ lại lần xuất hiện ở Cẩm Tước cung, nhưng không phải tới triệu Tô Nhượng mà là mang quà đến cho ta. Đồ mang đến cũng chỉ là vài cuộn tơ lụa cùng một ít trang sức thông thường, còn món quà thực sự thì đang khoác trên người Lý Thọ.

Hôm nay, bên ngoài cung y thông thường, Lý Thọ còn mặc thêm một chiếc áo khoác lụa màu tím nhạt, trên ngực áo thêu hình một đôi chim uyên ương đang tình tứ quây nước. Lúc Lý Thọ bung quàng vào, ta còn đang ăn sáng, suýt chút bị bộ dạng của hắn làm cho ghen ghét.

Ngọc Nga vừa xoa lưng cho ta, vừa lém lỉnh trêu:

- Trông Lý công công hôm nay thực là đặc biệt.

Lý Thọ nhăn mặt, gắt:

- Cô thì biết cái gì?!

Lý Thọ cau có như thế, có thể thấy chiếc áo kì quái này không phải hẳn tự nguyện mặc lên người. Ta cố nén cười, hỏi hần:

- Đúng là chúng ta không biết chuyện gì cả. Chi bằng công công ngồi xuống uống trà rồi kể cho chúng ta nghe.

Ngọc Nga nhanh nhẹn kéo ghế, rót trà phụ họa:

- Phải đấy, Lý công công uống trà cho mát dạ!

Lý Thọ nguyệt Ngọc Nga một cái rồi mới ghé mông ngồi xuống, râu rĩ nói:

- Mọi chuyện cũng là do vị Tô tiểu chủ đó mà ra cả...

Mấy hôm trước, hoàng đế triệu Tô Nhựt đến điện Cát Tường trò chuyện hồi lâu, chẳng hiểu thế nào lại nói đến việc thuê thùa. Hoàng đế nhìn thấy mẫu thêu hoa lan trên áo Tô Nhựt bèn khen ngợi hết lời. Tô Nhựt được hoàng đế khen thì mừng quýnh, nhận vợ công sức của nữ quan ở Ti chế phòng thành của mình cả. Hoàng đế chỉ đợi có thế, nhanh chóng đánh tiếng rằng mình đang cần một chiếc áo khoác. Hoàng đế nói ngọt như đường, Tô Nhựt chẳng kịp nghĩ ngợi thiệt hơn đã nhận lời ngay. Kết quả chính là hai ngày trước, nàng ta đều phải đến điện Cát Tường may may vá vá từ sáng đến tối. Đến khi Tô Nhựt đại công cáo thành, hoàng đế liền cho nàng ta trở về, không triệu kiến nữa. Về phần chiếc áo uyên ương thắm đằm chân tình của Tô Nhựt, hoàng đế ban ngay cho Lý Thọ.

Lý Thọ nhìn xuống đôi uyên ương méo xẹo trước ngực, mếu máo nói:

- Hoàng thượng đã lệnh cho nô tài hễ ra ngoài là phải mặc cái áo này, hết tháng mới thôi.

Hoàng đế cao gầy, Lý Thọ thấp béo. Áo may cho hoàng đế, Lý Thọ mặc vào chiều ngang chật ních không cài nổi khuy, còn chiều dài thì lòng thòng phát phối. Đã vậy, trong bao nhiêu thứ mẫu thêu, Tô Nhựt lại chọn thêu uyên ương hí thủy. (1)

Áo thêu uyên ương mặc lên người Lý Thọ chẳng khác nào một trò cười. Lý Thọ lấy làm buồn khổ lắm. Hần nói:

- Tháng này, nô tài sẽ không đi đâu cả.

Lý Thọ về rồi, ta và Ngọc Nga ôm nhau cười ngặt nghẽo. Ngọc Nga cười chảy cả nước mắt, hôn hển nói:

- Không biết Tô tiểu chủ nhìn thấy Lý công công ăn vận như thế đi lại ngênh ngang thì sẽ cảm thấy thế nào...

Ta cũng đã cười đến hụt hơi, phải hít thở một hồi mới trả lời nàng được:

- Chỉ mong nàng ta đừng giận quá mà phóng hỏa đốt trại nhà ta.

Ngọc Nga lau nước mắt, vui vẻ đáp:

- Tô tiểu chủ cũng không đến nỗi ngốc nghếch. Ý của hoàng thượng nàng ta không hiểu nhiều thì cũng phải hiểu ít. Sau này có lẽ không dám giờ trò mạo phạm chủ nhân nữa đâu.

Ta gật đầu, chỉ vào chỗ quả Lý Thọ vừa mang đến:

- Chỗ này đưa đến Bắc viện cho Phong tiếp dư và Diệu Hoa. Còn phía Đông viện...

Ngọc Nga không cần nghe ta nói hết câu đã hiểu ngay, nàng cười híp mắt:

- Phía Đông viện cứ để nô tỳ sắp xếp. Trong kho còn một cái ghế quý phi làm từ gỗ đàn hương. Để nô tỳ sai bọn Tiểu Phúc Tử khiêng qua đó tặng cho Tô tiểu chủ. Về sau lỡ nàng lại bị thiếu dương khí thì còn có cái mà ra sân nằm phơi nắng. (2)

Lý Thọ thân là Phó tổng quản Nội Thị Giám, hẳn muốn ở yên một chỗ cũng khó. Đã vậy, hoàng đế xấu tính còn liên tục sai hần đi đây đi kia, khiến cho câu chuyện cười này chẳng mấy chốc đã lan khắp hậu cung. Nghe đám cung nữ bên Đông viện báo lại, Tô Nhựt khóc sưng cả mắt. Những ngày sau, hoàng đế có đến Cẩm Tước cung, nàng ta cũng chẳng dám cầu kiến nữa. Như vậy mới thấy hoàng đế lợi hại đến mức nào. Chuyện ở hậu cung rõ ràng là hần không thèm quản, chứ nếu quản thì không cần giường đào múa kiếm cũng đâu vào đấy ngay.

Lời tác giả:

Lâu nay trong các bộ phim/tiểu thuyết cung đấu thường có một chi tiết là hoàng thượng và nữ chính đang ngủ thì có nữ phụ giả bệnh đến kéo hoàng thượng đi mất, nữ chính thì khuyên hoàng thượng đi đi, xong rồi ngồi một mình khóc lóc buồn khổ, qua ngày hôm sau thì lại phải hao tâm tổn trí nghĩ kế báo thù nữ phụ. Mỗi lần xem đến đoạn này mình đều thấy tức lắm. ="

Điều mình thắc mắc là vì sao nam chính lại để nữ phụ leo lên đầu người mình thương như vậy? Vì sao nam chính không ra mặt chỉnh đốn nữ phụ mà phải để cho nữ chính tự báo thù? Vì sao nữ chính không dám đấu tranh mà cứ phải tỏ ra hiền đức bằng cách khuyên nam chính đi qua chỗ người ta? Và một

điều nữa là vì sao nữ chính chỉ giận nữ phụ dám hót tay trên của mình, chứ không giận cô ta quấy rầy lúc người mình thương nghỉ ngơi?

Biết là mỗi truyện, tác giả sẽ có dụng ý khác nhau, hoàn cảnh nhân vật cũng khác nhau, nhưng tức thì mình vẫn tức :v Cho nên, bây giờ mình mượn tình tiết cũ này viết lại theo ý mình để giải tỏa bức xúc :v Bình cũ rượu mới, hi vọng không bị chê là đạo văn =))

Chú thích:

(1) Uyên ương hí thủy:

(2) Ghế quý phi:

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 72 (1)

Lúc này đã là bảy ngày sau thọ yến thái hậu. Dù đã có Chúc thượng cung và Tạ Thu Dung thay mặt lo liệu việc tổ chức thọ yến, ta vẫn lo đến ăn không ngon ngủ không yên. Ngộ nhỡ xảy ra việc ngoài ý muốn thì trách nhiệm vẫn ở trên vai ta, chẳng đùn đẩy cho ai được. Ấy thế mà hoàng đế còn tỏ ra nhàn nhã lắm. Tối nay hẳn lại cao hứng đến rù ta uống rượu thưởng trăng. Ta ngược nhìn bầu trời mây giăng đen kịt, mới là đầu tháng, trăng đâu ra mà ngắm?

Ta biết mỗi dịp sinh thần hoàng đế, tâm trạng hẳn lại không tốt. Hắn muốn tìm cơ uống rượu, ta bèn để mặc hắn uống còn mình thì ngồi chăm chỉ ăn sạch đồ nhắm rượu của hắn. Hoàng đế vừa uống vừa kể cho ta nghe những chuyện bức bối trên triều. Chúng ta nói chuyện băng quơ chừng nửa canh giờ thì có người cầu kiến, là đại cung nữ Xuân Linh bên cạnh hoàng hậu.

Hoàng đế nhìn thấy Xuân Linh thì hơi phật lòng. Hắn hỏi bằng giọng nhát gừng:

- Bên Triều Lan cung có chuyện gì sao?

Xuân Linh quỳ rạp dưới đất, cung kính đáp:

- Hoàng hậu nương nương có đại sự phải bẩm báo gấp với hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng sang Triều Lan cung một chuyện.

Hoàng đế xẵng giọng:

- Có việc gì đợi hoàng hậu hết hạn cấm túc rồi tự đến nói với trẫm.

Xuân Linh càng cúi đầu sát đất hơn, nhưng giọng nói vẫn hết sức kiên quyết:

- Khởi bẩm hoàng thượng, đây là việc vô cùng hệ trọng, nhất định không thể để chậm trễ.

Ta thờ dãi, nói khề:

- Nếu hoàng hậu đã nói là đại sự, chi bằng hoàng thượng qua đó một chút xem sao.

Xuân Linh lại lên tiếng:

- Bẩm hiền phi nương nương, hoàng hậu cũng mời hiền phi nương nương cùng đến.

Ta nhú mày, cảm thấy hơi bất ngờ. Cứ nghĩ hoàng hậu định dùng tình cảm lay động hoàng đế, nhưng đã vậy thì gọi thêm ta đến làm gì đã cần mũi à? Chẳng hiểu là loại đại sự gì mà phải gọi cả hai người chúng ta đến ngay lập tức.

Hoàng đế thờ hất ra:

- Chuyện này tốt nhất là phải thật quan trọng, bằng không chớ trách trẫm không nương tay.

Thánh giá đi trước, ta ngồi kiệu nhỏ theo sau. Vừa đến cổng Triều Lan cung đã thấy cung nhân đứng thành hai hàng dài tít tắp cung nghênh hoàng đế. Chưa bao giờ bước vào Triều Lan cung mà ta có cảm giác oai phong như vậy, thật thấy mình giống hệt cáo mượn oai hùm.

Hoàng hậu đã đợi sẵn trong đại điện. Sắc mặt nàng có phần mệt mỏi nhưng diện mạo vẫn chỉnh tề, toàn thân toát ra quý khí không suy suyển. Ta biết điều, tự động tránh ra xa để hoàng hậu hành lễ với hoàng đế trước, sau đó đến lượt ta hành lễ với nàng. Dù hoàng đế đã ra hiệu cho ta đến ngồi bên cạnh hắn, nhưng hoàng hậu còn đứng đó, ta chỉ dám lặng lẽ lui sang một bên.

Hoàng hậu không hề nói chuyện vòng vo, nàng vừa mở miệng đã đi vào trọng điểm:

- Vụ án "phượng hoàng nhỏ máu" đêm thọ yến mẫu hậu, thần thiếp thực sự bị oan. Tội nô Tư An khai man, sau khi bị Hình bộ tra khảo, nàng ta không chịu nổi đòn roi nên đã thú nhận toàn bộ sự thật. Mong hoàng thượng minh giám!

Cung nữ Xuân Hạnh vội dâng lên một xấp giấy mỏng, có lẽ là lời khai của Tư An nhưng hoàng đế không buồn nhận lấy. Hắn hờ hững nhìn hoàng hậu:

- Hoàng hậu nói cho trẫm nghe.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, chậm rãi kể lại:

- Tư An vốn là con gái của một tú nương trong nhà thần thiếp ngày trước. Mẹ nàng ta tư thông với người ngoài, giết phụ thân nàng ta nên bị quan phủ xử tội chết. Tư An quả thực cũng rất đáng thương, nhưng nàng ta không chịu chấp nhận sự thật mà lại đem mọi chuyện đổ lỗi cho nhà họ Hà... Nàng ta rửa bát kiếm cơm ở một quán trọ nhỏ trong kinh thành mấy năm, đợi đủ tuổi tuyển cung nữ thì trà trộn vào cung chờ dịp báo thù. Khi Bạch tiểu nghi thay mặt Cẩm Trúc cung biểu diễn, Tư An đã chớp lấy thời cơ này hãm hại Bạch tiểu nghi hòng đổ oan cho thần thiếp.

Ngày hôm ấy, sau khi Phong Thê Minh trở về, Tư An đã lợi dụng lúc Tư Dao giúp Bạch Diệu Hoa thay y phục để tráo lùa về tranh. Sau đó, trong lúc đợi tranh khô trong hậu điện, nàng ta lại giả vờ làm đổ nghiên mực vàng lên áo Bạch Diệu Hoa. Tư An viện cớ hai tay mình cũng dính mực để đẩy Tư Dao đi thay áo với Bạch Diệu Hoa, còn mình thì giờ trò vào màu vẽ. Bạch Diệu Hoa không có thời gian kiểm tra lại, cũng chẳng hề nghi ngờ Tư An nên đã sập bẫy như vậy.

Hoàng đế chống cằm nhìn hoàng hậu, thần nhiên hỏi:

- Tư An đó thông minh đến thế sao? Một mình nàng ta lại nghĩ ra được cái bẫy tinh vi như vậy, hoàng hậu không thấy lạ à? Mà cứ cho là nàng ta thông minh, nhưng lùa được tráo cũng là hàng Phong tộc. Cung nữ thấp kém lấy đầu ra đồ quý như vậy? Sau đêm hôm đó, trẫm đã sai Tô Trường Tín đi cùng Khâm cô cô bên chỗ mẫu hậu kiểm tra toàn bộ số lùa Phong tộc ở các cung, không nơi nào có sai lệch. Chỉ có chỗ hoàng hậu là thiếu đi một tấm mà thôi.

Hoàng hậu cắn môi, hạ mình quỳ xuống:

- Hoàng thượng, thần thiếp không dám có nửa lời gian trá! Những điều này đều do Tư An chính miệng khai nhận. Còn việc sau lưng nàng ta có ai giật dây hay không... Thần thiếp sợ nếu tiếp tục mạnh tay sẽ khiến nàng ta mất mạng...

Trong lòng ta đã muốn cười thâm. Người như hoàng hậu lại có thể lo lắng cho sinh mạng một tội nô hay sao? Cái nàng sợ chẳng qua là dụng hình thêm nữa, ngộ nhờ Tư An vong mạng thì nỗi oan của nàng sẽ không thể giải trừ. Cho dù Tư An cứng đầu không chịu khai ra kẻ chủ mưu thì đã sao? Chỉ cần một mình nàng ta nhận hết tội lỗi là đủ minh oan cho hoàng hậu rồi.

Như sợ hoàng đế nghi ngờ, hoàng hậu khẩn thiết nói:

- Nếu hoàng thượng không tin tưởng thần thiếp, xin người hãy nghe Tư An chính miệng khai nhận mọi việc!

Hoàng đế nặng nề gật đầu. Ngoài cửa điện lập tức xuất hiện một bóng nữ nhân tóc tai rũ rượi, bị thái giám xềnh xệch kéo vào.

Tư An mặc áo tử tù, mặt mũi thâm tím, nếu không có nốt ruồi son quen thuộc bên khóe miệng thì ta đã chẳng nhận ra nàng. Cô cung nữ nhỏ tuổi ngoan hiền ngày nào giờ như bóng ma hiện về từ cõi chết. Hai chân nàng quấn một sợi xích lớn, tay cũng bị gông chặt. Trên chiếc gông kia, nơi vốn dĩ là hai bàn tay của nàng giờ chỉ còn hai mẩu tròn quần băng trắng, máu thấm loang lổ.

Nghe nói trong Hình bộ có một loại tra khảo dã man, trong đó tay chân phạm nhân sẽ bị chặt đi từng khúc một. Để tránh phạm nhân đau đớn mà cắn lưỡi tự sát, quan ngục sẽ bắt họ uống trước một loại thuốc làm toàn thân bủn rủn, cả lực để cắn răng xuống cũng không có, chỉ có thể thều thào. Hình phạt này bắt đầu ở từng ngón tay, sau đó đến bàn tay, ngón chân, bàn chân... đến khi nào cụt hết tứ chi, hoặc phạm nhân không chịu nổi mà chết đi thì thôi. Nghĩ đến một tiểu cô nương yếu ớt như Tư An mà phải trải qua cảnh ấy, lòng ta không khỏi xót xa. Nàng chung quy cũng chỉ là một quân tốt thí, không hiểu vì lẽ gì mà lại cam tâm tình nguyện chịu loại cực hình này?

Ta không dám nhìn Tư An thêm nữa, bèn dời ánh mắt về phía hoàng đế. Hắn vẫn điềm nhiên như không, chỉ lãnh đạm hỏi Tư An:

- Người chịu nhận tội rồi sao?

Tư An vẫn còn ngất thuốc, thân thể như cọng bún nằm dưới sàn mềm oặt. Nàng ngược đôi mắt mờ đục vô hồn lên nhìn hoàng đế, nói không ra hơi:

- Nô tỳ sẽ nhận tội... Nhưng trước khi nhận tội... nô tỳ muốn cáo trạng...

Chuyện này nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người. Hoàng hậu biến sắc, lập tức la lên:

- Tư An! Người đã cung khai trước mặt Hình bộ thượng thư, có nhiều người chứng kiến, không được nói càn...

Nàng chưa kịp dọa nạt xong, hoàng đế đã khoát tay cản lại. Ánh mắt trong trẻo của hắn lóe lên một tia hứng thú. Hắn cười:

- Ô? Người muốn cáo trạng ai?

Tư An dường như quên hết đau đớn, nàng chống hai mẩu tay cụt xuống đất rồi gượng ngồi thẳng dậy:

- Nô tỳ cáo trạng đương triều thái sư Hà Viễn cưỡng bức nữ nhân nhà lành, đoạt thê sát phu... cáo trạng Hà phu nhân ngậm máu phun người, vu oan giá họa cho mẩu thân ta... cáo trạng hoàng hậu nương nương thấy chết không cứu, bao che cái ác...

Lời nói đứt quãng của Tư An như một chậu nước lạnh hắt xuống chúng ta, lạnh toát từ đầu đến chân. Không chỉ ta choáng ngợp mà hoàng hậu cũng sững sờ. Nàng lắc đầu, quát lớn:

- Ăn nói quàng xiên! Phụ mẫu bản cung không phải người như vậy! Người còn dám buông lời nhục mạ, bản cung sẽ cắt lưỡi người!

Ánh mắt Tư An đã linh động trở lại, trong lời nói của nàng ngùn ngụt lửa hận thù:

- Hoàng hậu nương nương, ta không nói dối... Nương nương còn nhớ mẩu thân của ta không?... Năm đó người còn là đại tiểu thư, người thích nhất là đồ thêu của mẩu thân ta... Y phục, vật dụng của người... bất luận là thứ gì cũng phải do mẩu thân ta chính tay thêu... Người còn nhớ không?

Hoàng hậu cắn môi, miễn cưỡng đáp:

- Bản cung dĩ nhiên còn nhớ.

Tư An nở nụ cười hải lòng, khuôn mặt vốn chỉ chút vết thương cằn như co rúm lại. Nàng cay đắng nói tiếp:

- Nếu vậy, ắt hẳn nương nương cũng còn nhớ, mẩu thân của ta xinh đẹp nhường nào... Nhan sắc mẩu thân trong kinh thành nhiều kẻ mê đắm, nhưng bao nhiêu năm mẩu thân vẫn chỉ yêu một mình phụ thân ta, một nam tử rất mực bình thường... Kẻ khác thấy mẩu thân ta son sắt một lòng thì thôi không phiền nhiễu nữa, chỉ có Hà thái sư quyền cao chức trọng là không chịu bỏ qua... Lão ta không thể chấp nhận có một nữ nhân từ chối mình...

Nói đến đây, Tư An lê thân đến gần hoàng hậu, nét mặt càng điên dại:

- Mỗi năm vào dịp thanh minh, nương nương đều cùng với đại phu nhân đi viếng mộ, có phải không?... Nương nương, người có biết... năm ấy khi các người đi vắng, lão già cầm thú ấy đã làm gì mẩu thân ta hay không? Người có biết không?

Hoàng hậu bất giác lùi lại một bước, vẫn lắc đầu nguây nguậy:

- Không... Không thể nào...

Tư An lại bật cười:

- Cái gì mà không thể? Thái sư đại nhân còn chuyện gì mà không dám làm?

Từ trong đôi mắt đỏ ngầu cuồng loạn của Tư An, hai hàng lệ chậm chạp chảy xuống:

- Hoàng hậu nương nương, để ta nói cho người nghe... nói cho người nghe về phụ thân tốt của người... Lão có thể kéo mẩu thân ta vào một gian phòng tối... có thể xé toạc y phục của mẩu thân ta... có thể đánh mẩu thân ta đến ngất đi... có thể cưỡng đoạt mẩu thân ta ngay trước mắt ta... Hoàng hậu nương nương, ta không nói dối... Chính mắt ta nhìn thấy... Phụ thân tốt của người trông thấy ta gào khóc ngoài song cửa sổ... Người có biết lão đã làm gì không? Lão đã cười với ta! Lão cười với ta! Người có biết không?

Chẳng biết Tư An lấy đâu ra sức lực, giọng nàng càng lúc càng vang vọng. Bao nhiêu nỗi oán hận chất chứa nhiều năm vỡ òa trong tiếng gào khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chương 72 (2)

Sắc mặt hoàng hậu cứng đờ. Nàng bấu chặt hai tay vào tà áo, yếu ớt lắc đầu:

- Không thể nào... Bản cung không tin người... Người đã vu oan cho bản cung một lần thì cũng có thể vu oan cho phụ thân bản cung...

Tư An đột nhiên ngừng khóc. Nàng ngược nhìn hoàng hậu, bật cười khinh bỉ:

- Nương nương không tin ta thì cố nhớ lại xem... Tiết thanh minh tám năm về trước, khi người cùng đại phu nhân hồi phủ... Có phải trên mặt và cổ phụ thân người chỉ vết cáo cầu hay không? Lúc đó lão đã nói gì với nương nương? Là mèo cáo, hay là lão tự cáo? Ha ha... Ta nói cho nương nương

biết... Đều không phải cả... Đó là vết tích của một nữ nhân yếu đuối cố vùng vẫy khỏi nanh vuốt loài cầm thú! Không... lão còn chẳng bằng cầm thú!

Bấy giờ, hoàng hậu chợt im bật. Ánh mắt nàng ngập nỗi bàng hoàng. Nàng không còn lắc đầu nổi nữa. Đôi môi xinh đẹp run rẩy hé mở như muốn tiếp tục phủ nhận, nhưng cuối cùng chẳng thốt nổi nên lời.

Tur An thở dốc một hồi, đến khi con nức nở lắng xuống và sức lực trở lại, nàng mới nói tiếp:

- Sau khi lão già khốn kiếp đó bỏ đi, mẫu thân tỉnh lại, bèn vội vàng dắt ta chạy trốn khỏi Hà phủ. Mẫu thân vừa khóc vừa nói với ta: Đi, An An, cả nhà ta phải đi nơi khác thôi... Mẫu tử ta chỉ dừng ở tiệm cầm đồ để bán chút ít trang sức làm lộ phí... thế nhưng khi về đến nhà thì đã không kịp nữa rồi... Phụ thân ta nằm trong một vũng máu thật là lớn... Mẫu thân hoảng sợ ôm lấy phụ thân lay gọi, bỗng đâu có một cụ già lao ra hô hoán... Thế là nha dịch đến bắt mẫu thân của ta đi. Bọn họ vu cho mẫu thân ngoại tình, giết phụ thân ta. Mẫu thân kêu oan. Đại phu nhân liền đứng ra làm chứng... rằng bà ấy nhìn thấy mẫu thân ta qua lại với nam nhân khác... Thế là quan phủ khép cho mẫu thân tội giết phu quân, lập tức xử trảm... Đại tiểu thư, người cảm thấy mẫu thân ta là hạng lăng loàn đó thật sao? Đại tiểu thư, người nói xem. Mẫu thân ta làm việc trong phủ nhiều năm như vậy, người có từng nhìn thấy mẫu thân nói chuyện với bất kì nam nhân nào hay không?

Tur An bất ngờ đổi cách xưng hô khiến cho hoàng hậu giật bắn người. Nàng cắn chặt môi đến độ trên bờ môi hiện lên một vết đỏ. Cuối cùng, hoàng hậu lắc đầu:

- Không có.

Câu trả lời thành thật của hoàng hậu làm hiện lên trên môi Tur An một nụ cười mãn nguyện. Nãy giờ nhiều lời tranh cãi, Tur An đã cạn sức lực. Nàng nằm mọp xuống nền đất, thêu thào:

- Đại tiểu thư, người rõ ràng biết mẫu thân ta không phải loại người đó... Vậy mà khi đại phu nhân làm chứng không, khi thái sư đại nhân ra sức ép quan phủ xử tử mẫu thân ta, người lại nhắm mắt làm ngơ... Như vậy có phải là thấy chết không cứu, dung túng cái ác hay không?... Đại tiểu thư, An An có nói oan cho người không?

Thân thể hoàng hậu khẽ run lên, hai chân nàng khụy xuống. Ta chưa bao giờ thấy nàng sợ hãi đến mức này.

Hoàng đế liếc nhìn hoàng hậu một cái, cân nhắc trong thoáng chốc rồi nói:

- Vương tử phạm pháp xử như thứ dân. Chuyện năm xưa thực hư ra sao, trẫm sẽ cho người điều tra rõ ngọn ngành. Nhưng tội người hãm hại Bạch tiểu nghi, náo loạn thọ yến cũng không thể tha. Nếu người bằng lòng khai ra kẻ chủ mưu, trẫm sẽ xem xét cho người một con đường sống.

Tur An mỉm cười buồn bã:

- Nô tỳ tử cố vô thân, sống nhiều thêm vài năm cũng chẳng để làm gì... Có thể đến trước mặt hoàng thượng vạch trần tội ác của Hà Viễn, kêu oan cho phụ mẫu là tâm nguyện cả đời nô tỳ... Nay tâm nguyện đã thành, nô tỳ chết không hối tiếc...

Đoạn nàng nhìn về phía ta:

- Hiền phi nương nương, gặp được người ở đây thực là tốt... Mong người giúp nô tỳ chuyển lời tạ tội tới Bạch tiểu chủ... Đời này Tur An nợ Bạch tiểu chủ, kiếp sau xin làm thân trâu ngựa báo đáp...

Tur An đã ôm mối hận này từ khi chỉ là một đứa trẻ. Bao nhiêu năm lẫn lộn mưu sinh, oán thù càng thêm sâu đậm. Thanh xuân tươi đẹp của nàng đã chôn vùi trong khổ đau cùng uất hận. Kẻ thù ác vẫn là quan lớn một tay che trời, còn đứa trẻ vô tội năm nào lại rơi vào địa ngục.

Mí mắt ta đã nóng lên. Ta nhẹ nhàng gật đầu với nàng, rồi len lén kéo tay áo chạm khô hạt nước đang chực tràn ra từ khóe mắt.

Hoàng đế tặc lưỡi, phẩy tay áo:

- Người đâu, lui ra ngoài...

Hoàng đế hơi khựng lại một chút. Cuối cùng, hần khẽ lắc đầu, buông hai tiếng nhẹ bẫng:

- Ban rượu.

Số phận của Tur An làm cho ngay cả người vốn lạnh lùng tàn nhẫn như hần cũng phải mềm lòng.

Tur An cứ như vậy bị kéo đi.

Đám nô tài cũng khôn ngoan lui ra cả. Trong đại điện nguy nga chỉ còn lại ba người, hoàng đế, hoàng hậu và ta.

Hoàng hậu ngồi bất động dưới sàn nhà. Hoàng đế thì vẫn ngự yên ở chỗ cũ, không hề có ý định đến đỡ hoàng hậu dậy. Ta đứng như trời trồng ở một bên, không biết làm sao mới phải.

Mãi lâu sau hoàng hậu mới hoàn hồn trở lại. Nàng giương đôi mắt đầm nước lên nhìn hoàng đế, môi run run nấp nấp:

- Hoàng thượng, thần thiếp phải làm thế nào đây?

Mẫu nghi thiên hạ như nàng, hóa ra cũng có lúc sợ hãi, cũng có lúc không biết phải làm gì.

Hoàng đế nhìn nàng đăm đăm. Sau cùng, hắn đứng dậy tiến về phía hoàng hậu, dịu dàng đặt một tay lên vai nàng:

- Chuyện của Hà thái sư, không can hệ đến nàng. Nghi ngơi sớm một hôm, ngày mai hậu cung còn cần đến nàng quản lý.

Hoàng đế nói xong liền xoay người đi thẳng. Ta cũng vội vã cáo lui theo.

Hoàng hậu như vậy là đã được tha bổng. Từ ngày mai, hậu cung này lại là thiên hạ của nàng. Chuyện tổ chức thọ yến phiên phúc kia ta cũng không cần quản nữa. Ấy thế nhưng lòng ta vẫn cứ nặng nề.

Lúc bước qua ngưỡng cửa, chợt cảm thấy như có gì đó đang níu chân mình, ta không nhìn được phải ngoảnh đầu nhìn lại. Hoàng hậu vẫn ngồi thất thần ở đó, mắt đăm đăm nhìn vào hư vô, không rõ là đang nghĩ gì. Bên tai ta lại văng vẳng tiếng Tư An thổn thức: Đại tiểu thư... Người có biết không?

Biết thì sao mà không biết thì sao? Phụ mẫu, gia tộc đè nặng trên vai. Dẫu năm đó nàng có biết đi chẳng nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì nhiều. Phụ mẫu Tư An vẫn sẽ phải chết oan. Tư An đáng thương vẫn sẽ phải cơ khổ một đời. Ta cho rằng, hoàng hậu đau đớn không hẳn vì năm xưa đã vô tâm với mẫu tử Tư An, mà là vì nàng không ngờ phụ thân mình lại có thể táng tận lương tâm đến vậy. Quan lộ trầm luân, người làm quan trong triều chẳng mấy ai giữ được thân trong sạch. Thế nhưng, loại việc mà Hà thái sư gây ra... Thực sự không bằng cảm thú. Thân là nhi tử, ai lại không yêu kính phụ mẫu của mình? Ai có thể ngờ phụ thân mình là loại người ấy?

Ta đang nghĩ ngợi mông lung, chợt cảm thấy một vòng tay ấm áp ôm lấy vai mình. Hoàng đế không nói gì, kéo ta rời đi. Lý Thọ đã chuẩn bị kiệu lớn đợi sẵn, nhưng hoàng đế lại nắm tay ta đi lướt qua. Lý Thọ cũng không dám hỏi, chỉ ra hiệu cho thái giám khiêng kiệu đi thật chậm phía sau.

Hoàng đế và ta lẳng lặng đi bên nhau. Ta cúi đầu, chăm chú nhìn những ngón tay xương xương của hắn đan vào tay ta, tự dưng không kiềm được siết chặt tay hắn thêm một chút. Ngàn lời muốn nói, lại không biết phải nói từ đâu.

- Ngày xưa có một lần phụ hoàng nói với trẫm thế này... - Hoàng đế bỗng cất tiếng – Phụ hoàng nói, con người ai cũng có thể làm điều ác, chẳng qua là mỗi người sẽ có giới hạn khác nhau. Nếu gặp phải thứ đáng giá, ngay cả người thiện lương nhất cũng có thể trở nên ác độc. Đối quân vương một nước, giang sơn này, dân tộc này là thứ đáng để làm việc ác.

Hoàng đế ngừng bước, đặt tay còn lại lên vai ta:

- Bản thân ta đã làm nhiều việc độc ác. Tuy không giống như Hà Viễn, nhưng xét ra rất có thể còn độc ác hơn. Nguyệt nhi, nếu một ngày nào đó nàng biết được những việc ta đã từng làm, liệu nàng có ghét bỏ ta không?

Hắn là hoàng đế, chuyện ác độc hắn không làm thì ai làm? Bản thân ta càng không tin vào thứ gọi là hiền vương. Những kẻ không có thủ đoạn, không đủ nhẫn tâm tuyệt đối không ngồi nổi trên ngôi cao cửu ngũ. Ta hiểu dễ tồn tại, sẽ có lúc hoàng đế phải làm những việc hắn không muốn làm, ta sao lại có thể vì thế mà ghét bỏ hắn?

Ta ngừng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo u buồn của hắn, khẽ mỉm cười:

- Hoàng thượng là phụ quân của thiếp, là người thân của thiếp. Lòng dạ thiếp hẹp hòi lắm, không chứa nổi quá nhiều người. Trong lòng thiếp chỉ có đủ chỗ cho hoàng thượng thôi.

Chỉ cần trong lòng hắn có ta, trong lòng ta sẽ luôn có hắn.

Một nụ cười ấm áp hiện lên trên môi hoàng đế.

Hai người chúng ta lại bước tiếp về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 73 (1)

Sáng ngày mùng sáu tháng tám, khi chúng phi còn đang ung dung tự tại tận hưởng khoảng thời gian tươi đẹp không có chính cung nương nương ngự ở trên đầu thì đột nhiên lại bị triệu đến Triều Lan cung dự lễ thỉnh an. Hoàng hậu vốn dĩ phải bị cấm túc một tháng không hiểu sao lại được tha bổng. Thôi thì hoàng hậu ra ngoài sớm cũng vậy mà trễ cũng vậy, hậu cung trước sau vẫn là của nàng. Lý lẽ ấy không ai là không hiểu. Điều khiến người ta không dám tin chính là sau cơn sóng gió kia, hoàng hậu và hiền phi dường như gương vỡ lại lành, tình cảm xem chừng còn thắm thiết hơn xưa. Đám phi tần ai nấy đều lấy làm kinh ngạc, nhưng trước mắt đã có tấm gương của Dương Ngọc Huệ vì một câu nói mà mang họa, ngay cả kẻ ăn nói lỗ mãng nhất cũng chẳng dám hé môi thắc mắc nửa lời.

Mà người trong cuộc như ta đây, đứng trước chuyện này cũng không biết nên vui mừng hay là lo lắng. Buổi sớm hôm nay, ta biết trước lệnh cấm túc của hoàng hậu không còn cho nên đã tự giác thức dậy đi thỉnh an sớm không cần chờ người đến gọi. Hoàng hậu bỗng tỏ vẻ thân thiết, ta sao có thể dùng dung. Việc này chung quy không ngoài dự đoán của ta. Ở trên đời, phàm là những kẻ đã biết quá nhiều chuyện mất mặt của người, nếu không thể giết người diệt khẩu thì phải lập tức kết làm tri kỷ. Thỉnh an xong xuôi, quả nhiên hoàng hậu chủ động giữ ta ở lại. Nàng rời ghế phượng, nhẹ nhàng đến ngồi cạnh bên ta:

- Nguyệt nhi, thời gian qua... là tỷ tỷ có lỗi với muội, muội có thể bỏ qua cho tỷ không?

Ta ngược nhìn hoàng hậu, sự yếu đuối cùng sợ hãi đêm qua đã biến mất chẳng còn dấu vết, chỉ thấy dung mạo nàng vẫn tươi đẹp rạng ngời.

Ta thận trọng đáp:

- Muội biết tỷ tỷ có nỗi khó xử trong lòng. Chuyện gì qua rồi thì thôi. Giờ đây, chỉ có tỷ muội chúng ta là có thể nương tựa nhau.

Bên cạnh hoàng hậu lúc này đã chẳng còn ai hữu dụng. Giang Tiểu Ái xuất thân không cao, lại thất sủng từ lâu. Dương Ngọc Huệ đắc tội lớn với thái hậu, không biết khi nào mới lấy lại được oai phong. Quan hệ của hoàng hậu với Liễu Yến Yến chỉ tạm coi là nước sông không phạm nước giếng, nàng lại còn phải tận lực đối phó Triệu Lam Kiều cho nên nhất định sẽ không muốn kết oán với ta nữa.

Hoàng hậu nghe ta nói vậy, bèn thở phào nhẹ nhõm:

- Muội muội tốt, ta biết mình không nhìn lầm muội.

Ta mỉm cười, chợt nghĩ nếu hoàng hậu biết sớm hơn một chút thì chúng ta đâu đã đến nỗi xa cách thế này.

Hoàng hậu nhìn về phía bình hoa cúc phía góc phòng, bất thần hỏi:

- Diệu Hoa giờ thế nào rồi?

Ta lắc đầu:

- Muội ấy luôn miệng nói mình không sao, nhưng tâm trạng vẫn cứ buồn bã như thế.

Đêm qua trở về, ta đã đến thăm Bạch Diệu Hoa, chuyển lại cho nàng lời trần trối của Tư An. Ngon nguồn sự việc ta không nói rõ, chỉ kể vắn tắt lại rằng Tư An với nhà họ Hà có mối huyết hải thâm thù, vì báo thù cho phụ mẫu nên mới liên lụy đến nàng. Bạch Diệu Hoa nghe xong chỉ rơi nước mắt, không nói nổi lời nào.

Hoàng hậu im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Hôm đó ta cho người đi điều tra thân thế của Tư An, biết được trước khi nhập cung, nàng ta đã làm thuê ở một quán trọ nhỏ trong kinh thành sáu, bảy năm ròng. Mà chủ quán trọ này lại là một người cháu họ của đại phu nhân nhà họ Triệu. Về sau, Tư An được nhận làm cung nữ là nhờ một thị lang đánh tiếng giúp. Thị lang này đối với họ Triệu cũng có chút dây mơ rễ má. Lần đó Cầm Tước cung tuyển thêm người, đó muội biết là ai tiến cử Tư An sang bên ấy?

Ta cười yếu ớt:

- Đều do muội không cẩn thận, để đức phi cài người vào chỗ mình mà chẳng hề hay biết.

Hoàng hậu khẽ thở dài:

- Ngày trước có một lần Tư An lên đốt vàng mã cúng bái phụ mẫu thì bị cung nữ của đức phi bắt gặp, có lẽ đức phi từ đó mà chiêu dụ được Tư An. Người của ta cũng báo lại đã nhìn thấy Tư An qua lại với đại cung nữ Hồng Diệp mấy lần.

Họ Triệu quả không hổ danh đệ nhất tướng gia. "Nuôi quân ba năm, dụng một giờ" có lẽ chính là ý này. Ai nói quân nhân là một đám hữu dũng vô mưu? Nhà họ Triệu đã nắm được chỗ xấu của Hà thái sư từ nhiều năm trước nhưng không dùng đến, chính là để chuẩn bị đá lót đường cho Triệu Lam Kiều về sau. Bọn họ không trực tiếp nhúng tay vào mà chỉ thao túng phía sau. Dẫu hoàng hậu có truy cứu thì cũng chỉ lôi ra được một tên chủ quán cơm vô danh và một thị lang nho nhỏ. Quan hệ dây mơ rễ má như thế, muốn truy cứu cũng không truy được đến chỗ nhà họ Triệu.

Triệu Lam Kiều muốn thôn tóm được Tư An, nhất định đã cho người theo dõi nàng sát sao, dù không bắt được việc nàng cúng bái phụ mẫu thì cũng sẽ lôi ra được việc khác để lợi dụng. Để Tư An cam tâm tình nguyện một mình xuống địa ngục, ta nghĩ Triệu Lam Kiều hẳn phải tốn không ít công sức.

Ta hỏi:

- Chuyện này tỷ có bẩm báo với hoàng thượng không?

Hoàng hậu cười lạnh:

- Dù sao cũng chẳng chứng minh được điều gì, hoàng thượng biết thì ích chi đâu? Đây rốt cuộc vẫn là chuyện giữa ta và Triệu Lam Kiều.

Chúng ta ngồi cùng nhau thêm một lúc. Ta đem việc tổ chức thọ yến của hoàng đế bàn giao lại cho hoàng hậu. Hoàng hậu biết chuyện ta thăng chức cho Tạ Thu Dung thì hơi phật ý nhưng không nói gì, ta cũng vờ như không nhận ra. Gánh nặng trên vai không còn, ta lại trở về làm một phi tần nhàn nhã.

Mỗi lúc rỗi rảnh, ta đều đến trò chuyện với Bạch Diệu Hoa giúp nàng khuây khỏa. Thời gian trôi qua, gánh nặng trong lòng dần nguôi ngoai, nàng đã bắt đầu cùng ta nói đùa như trước. Hai người nói chuyện trên trời dưới đất hồi lâu, cuối cùng đã nói đến Tô Nhượng. Căn bệnh mãn ngứa kì lạ của Tô Nhượng hóa ra đúng là có uẩn khúc đằng sau. Bạch Diệu Hoa cười kể lại:

- Hôm đó muội sai Tư Dao đi lấy nước pha màu vẽ, nàng ấy đi cả nửa ngày mới trở về. Muội thấy lạ nên gắng hỏi thì biết được trên đường về Tư Dao gặp phải Ngọc Lăng và Ngọc Chi bung hoa quả đi ngang. Ngọc Lăng không hiểu thế nào lại vung về làm trái cây rơi cả xuống đất. Nàng ta nhìn thấy Tư Dao ở đó thì liền gọi đến sai nhật hộ. Muội sinh nghi, kiểm lại bình nước... Quả nhiên là có vấn đề.

Ta giật mình, lo lắng hỏi ngay:

- Có chuyện đó sao? Tô Nhượng lại giờ trò gì? Sao muội không nói với tỷ?

Bạch Diệu Hoa lắc đầu:

- Cũng chẳng phải việc gì to tát. Ban đầu muội chỉ bán tín bán nghi, nhưng khi đổ nước trong bình ra thau lớn nhìn cho kĩ thì thấy rõ ràng chất nước hơi đục, còn hăng hăng mùi đặc trưng của cỏ tía. (1)

Cỏ tía là một giống cỏ dại vô danh, mọc tràn lan khắp nơi. Nhựa cỏ này có độc nhưng chỉ gây ngứa chứ không nguy hại gì. Bọn trẻ con dân gian hay dùng loại cỏ tía chơi khăm nhau. Nhớ lại hình như lúc nhỏ ta cũng từng dùng cỏ tía bôi trên đám phi tần đáng ghét của phụ hoàng.

Bọn a hoàn trong Bạch phủ thường nghịch cỏ tía nên Bạch Diệu Hoa cũng có biết một chút. Lại thêm Tư Dao bung nước về vô ý làm văng vài giọt lên tay, chỗ da thịt ấy liền bị ngứa ngáy. Thế là Bạch Diệu Hoa hiểu ra Tô Nhượng giờ trò muốn cản trở màn diễn đêm thọ yến.

Bạch Diệu Hoa thông thả nói tiếp:

- Muội nhớ đến khi trước, Tô thị dám lấn lướt tỷ tỷ mà cũng vẫn chưa bị trừng trị thì giận lắm. Muội liền quyết định tương kế tựu kế dạy cho nàng ta một bài học.

Bạch Diệu Hoa cùng với Tư Dao cắt giấy làm hoa nguyệt quý. (2) Sau đó, nàng đeo bao tay da cừu không thấm nước, dùng chính nước cỏ độc kia pha màu đỏ tô lên cánh hoa, chờ khô rồi bỏ vào một cái túi hương. Tô Nhượng làm chuyện xấu xong, không nhìn được phải sai Ngọc Lăng sang nghe ngóng tình hình. Bạch Diệu Hoa đã đoán trước nên vờ trúng kế Tô Nhượng.

- Lúc Ngọc Lăng rình ở ngoài cửa, muội nằm trong phòng, vừa làm bộ gãi vừa khóc: "Thôi rồi, bộ dạng ta như thế này, làm sao còn dám xuất hiện trước mặt ai?" Sau đó, muội nói Tư Dao mang chiếc túi hương kia đến gối đầu nằm, bảo rằng đây là tín vật hoàng thượng cho muội năm xưa, hi vọng gần kề bên nó sẽ được hưởng chút long khí mà mau chóng khỏe lại. Ngọc Lăng không phụ lòng muội. Đợi đến khi Tư Dao giúp muội tắm rửa ở gian phòng bên cạnh, nàng ta liền len vào trộm túi hương của muội đi mất.

Tô Nhượng nghe đến tín vật định tình của hoàng đế và Bạch Diệu Hoa, tất nhiên phải xem cho bằng được. Bạch Diệu Hoa rất khéo tay, hoa giả nàng làm sinh động như thật. Khi Tô Nhượng mở túi ra, nhìn thấy mấy bông nguyệt quý xinh đẹp bèn tò mò cầm lên ngắm soi, hít hà. Nhựa cỏ độc đã khô nên phát tác chậm hơn thường lệ, phải đến nửa canh giờ sau mới thấy Ngọc Lăng vắt chân lên cổ chạy đi tìm thái y. Đây gọi là gây ông đập lưng ông. Tô Nhượng tự đưa độc đến chỗ Bạch Diệu Hoa, sau đó lại tự trộm đồ có độc về rồi tự trúng độc, còn có thể kêu ca gì nữa? Nếu làm to chuyện lên, nàng ta nhất định chẳng được yên thân, đành can rằng tự lãnh hậu quả.

Ta nghe xong, cười đến đau thắt cả bụng:

- Ha... lúc đến thăm Tô Nhượng... thấy hai tay cùng với chóp mũi nàng ta nổi mẩn ngứa phồng rộp cả lên, tỷ cứ nghĩ mãi không biết nàng ta đụng vào thứ gì mà lại dị ứng kiểu kì lạ như vậy... thì ra là đụng phải Diệu Hoa nhà chúng ta...

Bạch Diệu Hoa phì cười:

- Nàng ta giờ thù đoạn độc ác với muội, muội có thể bỏ qua không chấp. Nhưng nàng ta lại dám ra tay trên đầu tỷ như thế, muội sao làm ngơ cho được? Và lại, lúc ấy đã gần đến thọ yến thái hậu, cả cung đều bận rộn. Muội mới tạo điều kiện để Tô Nhượng đóng cửa nghỉ ngơi vài ngày cho thiên hạ thái bình.

Ta nín thở, cố nín cười lại để hỏi:

- Những thứ cần thu dọn đều thu dọn cả rồi chứ?

Bạch Diệu Hoa gật đầu:

- Chỗ giấy dùng để làm hoa dư lại cùng với đôi bao tay da cừu kia, muội đều đốt sạch sẽ rồi.

Đến nước này, ta chỉ có thể vỗ vai Bạch Diệu Hoa, khen nàng một tiếng muội muội tốt.

Ta còn định nói thêm cho Bạch Diệu Hoa nghe việc Tô Nhượng vừa bị hoàng đế chinh đốn thế nào thì Tiểu Phúc Tử lại đến thông báo có Tạ thượng nghị

bên Ti Chế phòng cầu kiến.

Dù việc tổ chức yến tiệc ta đã giao trả lại cho hoàng hậu, nhưng để lấy lòng ta, hoàng hậu vẫn lệnh cho Thượng cung cục phải thường xuyên đến Cẩm Tước cung bẩm báo tình hình. Những việc kia ta không quan tâm mấy, chỉ là nhờ đó mà được gặp Tạ Thu Dung thường xuyên hơn nên cũng lấy làm vui vẻ. Mỗi lần phụng mệnh đến Cẩm Tước cung, việc trong cung Tạ Thu Dung chỉ nói được đôi ba câu là nhiều, còn lại đều dành thời gian tán chuyện trên trời dưới đất. Hôm nay, ta vừa trở về, từ xa đã thấy sắc mặt Tạ Thu Dung sa sầm.

Ta sợ trong Thượng cung cục xảy ra việc chẳng hay, trong lòng lo lắng nhưng chưa kịp hỏi han thì Tạ Thu Dung đã lên tiếng trước:

- Đồ nguoi biết hôm nay ta gặp ai trong cung?

Ta cảnh giác nhìn nàng:

- Không lẽ phụ thân nguoi vào cung đòi nguoi?

Tạ Thu Dung phẩy tay:

- Là Doãn Hi.

Nghe tới Doãn Hi, ta giật bắn cả nguoi:

- Doãn Hi làm gì trong cung? Đừng nói hấn bị mất mặt đâm ra hận đời, nhập cung làm thái giám nhé?!

Tạ Thu Dung khò sở dáy trán:

- Nếu hấn thực sự làm thái giám thì tốt quá rồi. Đằng này, hấn lại làm thị vệ, mà còn là thị vệ ở Thượng cung cục.

Ta hoảng hồn, hỏi ngay:

- Hấn gây sự với nguoi sao?

Tạ Thu Dung cắn môi:

- Cũng không phải là gây sự.

Chú thích:

(1) Cỏ tía: hươu cẩu

(2) Nguyệt quý: Còn gọi là hoa Hồng Tàu (nguồn gốc từ Trung Hoa), tên khoa học là *Rosa chinensis*. Nguyệt quý là một chi của đại gia đình hoa hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 73 (2)

Ban nãy, Tạ Thu Dung vừa ra khỏi cổng Thượng cung cục định đến chỗ ta thì bị Doãn Hi chặn lại, hỏi đùa: "Tiên tử này, nàng có còn nhớ tiểu sinh chăng?"

Ngày trước, để tạo dựng thanh danh cho Tạ Thu Dung, đại phu nhân của nàng từng dẫn nàng đến dự yến tiệc của không ít nhà quan lại quyền quý. Lần đầu tiên Tạ Thu Dung chạm mặt Doãn Hi có lẽ là trong đại thọ của Doãn lão phu nhân. Năm ấy, Tạ Thu Dung mười lăm tuổi còn Doãn Hi đã hai mươi lăm, thê thiếp cũng đầy đàn rồi. Thiên hạ đồn đại rằng, từ khoảnh khắc đầu tiên Doãn đại công tử nhìn thấy vị tiểu thư trẻ tuổi nhà họ Tạ, hấn đã thề đời này nhất định phải lấy được nàng.

Từ đó về sau, yến tiệc nào có Tạ Thu Dung thì cũng sẽ có Doãn Hi. Hấn thường lựa lúc Tạ phu nhân không đề phòng mà lân la đến gần Tạ Thu Dung tìm cơ trò chuyện. Doãn Hi hào hoa phong nhã có thừa, chẳng biết đã câu mất trái tim bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ. Ấy thế mà dù cho hấn có dùng bao nhiêu lời đường mật, Tạ Thu Dung cũng chỉ đáp lời cho có lệ, ngay cả nụ cười cũng khách sáo chứ chẳng có bao nhiêu phần vui vẻ. Thứ gì càng khó đạt được, nguoi ta sẽ càng khao khát. Doãn Hi cũng vì vậy mà càng lúc càng si mê Tạ Thu Dung. Chỉ tiếc Tạ Thu Dung chẳng hề có chút tư tâm nào với Doãn Hi, ngay cả mặt hấn cũng chẳng nhớ nổi, bèn lắc đầu đáp: "Thị vệ đại ca, chắc là nhận nhầm nguoi rồi."

Doãn Hi như bị vạn tiễn xuyên tâm, đau lòng nói: "Tiểu Tạ, muội thực không nhận ra ta ư?"

Trên đời này chỉ có một người gọi Tạ Thu Dung là Tiểu Tạ. Vì vậy, nàng vừa nghe liền nhớ ra ngay. Nàng kinh hãi nhìn Doãn Hi từ đầu đến chân: "Doãn đại công tử?"

Doãn Hi trong trí nhớ của Tạ Thu Dung là một tên bạch diện thư sinh mặt hoa da phấn, ăn vận xa hoa, nào có chút gì giống với người trước mặt đâu? Đại nội thị vệ phân chia cấp bậc rõ ràng. Doãn Hi mới gia nhập đương nhiên phải vào hàng thấp nhất. Làm thị vệ phải thường luyện tập võ nghệ, lại còn phải đội nắng đi tuần. Nước da thư sinh trắng trẻo của Doãn Hi đen sạm đi, trên người hằn khoắc lên thêm một bộ y phục thị vệ may từ vải thô, thay đổi nhiều như thế khó tránh làm cho Tạ Thu Dung hoảng sợ.

Doãn Hi thấy Tạ Thu Dung nhận ra mình thì vui lắm. Hắn mặt dày tiến lại gần nàng, cười nói: "Tiểu Tạ, Hi ca ca tìm muội thực là cực khổ quá..."

Doãn Hi chơi bồi lâu hơn ba mươi năm, không ngờ lại có thể vì Tạ Thu Dung mà tự nguyện vào cung chăm chỉ làm thị vệ. Doãn thị lang nhất định là đang mừng rỡ bái tạ tổ tiên. Ban đầu, Tạ Thu Dung thấy Doãn Hi đến tìm mình, cứ sợ chuyện đi nàng hại hắn thân bại danh liệt đã lộ ra ngoài. Nhưng nói qua đôi câu, thấy Doãn Hi vẫn vô tư đùa giỡn như trước, có lẽ vẫn chưa biết gì. Tạ Thu Dung yên tâm rồi, bèn bỏ đi luôn.

Đang trút bỏ tâm tình mà người trong mộng lại quay lưng đi mất, Doãn Hi chưng hửng, vội vã tóm lấy tay áo Tạ Thu Dung gọi Tiểu Tạ. Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu đã bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Tạ Thu Dung.

Tạ Thu Dung không phải một nữ tử nhu nhược. Ngày xưa nàng miễn cưỡng chuyện trò cùng Doãn Hi chẳng qua là vì nể mặt gia tộc hai bên. Giờ đây, nàng đã tách khỏi Tạ phủ, thế diện gia tộc chẳng còn can hệ gì đến nàng, tất nhiên không cần tự làm khó mình nữa. Nàng hất tay Doãn Hi ra, lạnh lùng nói:

"Doãn đại công tử, lâu ngày không gặp, công tử có điều chưa biết. Ta bây giờ là thượng nghị ở Thượng cung cực. Sau này, công tử gặp ta chỉ cần hành lễ một tiếng Tạ thượng nghị là được. Còn nữa, ta là nữ quan tam phẩm, còn công tử mới vào làm thị vệ, phẩm hàm còn chưa có. Xét theo cung quy, trừ phi là ta bắt chuyện công tử trước, còn không thì công tử không được phép lên tiếng hỏi ta, càng không được lôi kéo cản đường ta. Nể tình công tử mới đến chưa hiểu chuyện, ta bỏ qua cho công tử lần này. Nếu sau còn tái phạm, đừng trách ta không nương tay."

Tạ Thu Dung giáo huấn Doãn Hi một thôi một hồi, xong liền đi thẳng đến Cẩm Tước cung, trong lòng vẫn còn tức tối.

Tạ Thu Dung nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tên Doãn Hi đó còn dai hơn đĩa. Ta đã trốn hắn vào hoàng cung rồi mà hắn vẫn tìm vào cho được.

Ta phì cười, chọc chọc ngón tay lên gò má trắng mịn của nàng:

- Tiểu Tạ à... chẳng qua vì ngươi quá xuất chúng đó... khiến cho Hi ca ca ngày nhớ đêm mong...

Tạ Thu Dung trừng mắt nhìn ta:

- Đừng có gọi ta như thế, ghê chết đi được!

Ta thôi không chọc ghẹo nàng nữa, đổi giọng nghiêm túc:

- Có cần ta thỉnh cầu hoàng thượng đuổi hắn đi không?

Tạ Thu Dung thờ dãi, hai vai rũ xuống:

- Dù sao hắn cũng chưa phạm tội gì, không thể tùy tiện đuổi đi được. Chớ để kẻ khác bắt tội ngươi ý sủng sinh kiêu.

Ta vỗ nhẹ lên vai Tạ Thu Dung:

- Đừng sợ, nếu hắn dám làm càn với ngươi thì ngươi cũng không cần nể mặt tổ tông nhà hắn, cứ đá vào chỗ kia của hắn một cái thật đau rồi về đây báo cho ta biết. Ta nghe Lý Thọ nói bên Nội Thị Giám đạo này đang thiếu người, tin rằng sẽ vui vẻ thu nhận Doãn Hi thôi.

Tạ Thu Dung bật cười, huých vào người ta một cái:

- Đa tạ hiền phi nương nương.

Ta nghĩ dù sao cũng là đất dưới chân thiên tử, Doãn Hi sẽ không dám làm càn cho nên cũng không mấy để tâm. Hai người chúng ta cứ cho rằng Doãn Hi đã quen chơi bồi, tới khi không chịu nổi khổ nữa thì sẽ tự động rút lui không đeo bám Tạ Thu Dung nữa. Có ai ngờ được, tên công tử đào hoa năm ấy lại có thể vượt qua không biết bao nhiêu gian khổ, kiên trì đeo bám nàng đến tận mấy chục năm sau.

Dưới sự sắp xếp của hoàng hậu, thọ yến mừng sinh thần thứ mười chín của hoàng đế diễn ra êm đẹp đúng theo quy củ, không có gì đáng nói. Thời gian này, hoàng hậu sát khí đằng đằng, thành thử phi tần thấy đều cố gắng giữ đúng bản phận, chỉ sợ chọc giận nàng thì oan mạng. Đầu tháng mười, trời đã bắt đầu se lạnh nhưng chẳng ai dám ngủ nướng thêm chút nào. Từ sớm tinh mơ, tất cả đã tề tựu đông đủ ở đại điện Triều Lan cung chờ hoàng hậu đến. Nguồn vui duy nhất của chúng phi chỉ còn mỗi cuộc chiến giành chỗ ngồi của Tô Nhược và Dương Ngọc Huệ.

Nay, Tô Nhực lẫn Dương Ngọc Huệ cùng thuộc hàng ngũ phẩm, đương nhiên phải ngồi cạnh nhau. Nhưng ở đây, ghế ngồi thể hiện địa vị cao thấp, chỉ cách một cái ghế thôi đã khác biệt rất nhiều. Tuy cùng đồng một cấp, nhưng sung dung vẫn đứng trước sung hoa. Dương Ngọc Huệ xuất thân thế gia, vào cung đã lâu, lại lớn tuổi hơn Tô Nhực. Về lí mà nói, chỗ cao hơn đương nhiên thuộc về Dương Ngọc Huệ. Chỉ tiếc Tô Nhực chẳng phải người thích nói đạo lý. Nàng ta viện cớ rằng anh hùng chẳng luận xuất thân. Ở nơi hậu cung, người nào đắc sủng hơn thì cao quý hơn. Dương Ngọc Huệ thất sủng từ lâu, không thể xếp trên nàng ta được. Lúc trước Dương Ngọc Huệ từng ý vào địa vị mà nhục mạ Tô Nhực giữa nơi đông người. Tô Nhực lòng dạ nhỏ mọn, sao có thể bỏ qua cho Dương Ngọc Huệ? Hai người không ai nhường ai, cứ thế tranh nhau hết ngày này sang ngày khác. Hôm nay, cung nhân Triệu Lan cung vừa mở cửa điện đã thấy Tô Nhực lót tót chạy vào trong giành chỗ. Dương Ngọc Huệ đến chậm, thấy Tô Nhực ung dung ngồi vắt chân ở chỗ của mình thì giận lắm, không nhịn được mắng:

- Tien nhân này, ngươi nhất định muốn chống đối với ta sao?

Tô Nhực chẳng chịu thua, cong cớn cãi lại:

- Ta ngồi ở chỗ của ta, liên quan gì đến ngươi? Nói cho ngươi biết, ta là người của hoàng thượng. Ngươi mắng ta là tien nhân, cũng là mắng hoàng thượng!

Xưa nay Dương Ngọc Huệ nào phải người ăn nói khôn ngoan. Nàng ta há họng mắc quai, càng lúc càng tức tối:

- Đồ không có giáo dưỡng! Ngươi đừng nói càn! Có đứng dậy không thì bảo?!

Tô Nhực dương dương tự đắc, vênh mặt vỗ vỗ vào đùi mình khiêu khích:

- Ta cứ không đứng dậy đây, ngươi có giỏi thì lại đây mà ngồi...

Chẳng ngờ, Dương Ngọc Huệ giận quá mất khôn, không đợi Tô Nhực nói xong đã nhào tới ngồi hằn lên đùi Tô Nhực:

- Ngươi bảo ta ngồi? Ta ngồi cho ngươi xem!

Dương Ngọc Huệ là nữ tử thế gia, đâu ai nghĩ nàng ta lại dám thất thố làm càn như thế. Tô Nhực cũng hoảng hồn la oai oái:

- Tránh ra! Ngươi mới là đồ không có giáo dưỡng! Mau tránh khỏi người ta!

Dương Ngọc Huệ bình thường cũng có chút đầu óc nhưng một khi đã nổi cơn rồi thì không có gì là không dám. Tô Nhực càng cố đẩy nàng ta xuống, nàng ta càng bám chặt lấy Tô Nhực:

- Chỗ của ta, ta cứ ngồi... Ngươi thích thì tự đi mà tránh!

Cảnh tượng trước mắt thực sự không ra thể thống gì. Không có mặt hoàng hậu, chúng phi ai nấy đều cười nghiêng ngả. Liễu Yến Yến nghiêng đầu cười nói với Minh Du:

- Hậu cung bỗng có hai con khi mua vui, thực là tốt!

Minh Du không bình luận gì thêm, chỉ khẽ mỉm cười.

Ta thờ dài trong lòng. Hai con khi kia, khổ nổi có một con là khi nhà ta. Ta không muốn nhiều lời cũng không được, đành lên tiếng nói với Tô Nhực:

- Tô sung hoa, đừng ồn ào nữa.

Từ lần bị hoàng đế chán chường, Tô Nhực có vẻ nể sợ ta hơn. Nhưng bấy giờ nàng ta đang hăng máu chiến đấu với Dương Ngọc Huệ, lời của ta thực không lọt nổi vào tai. Hai người đương giằng co quyết liệt thì có tiếng thái giám thông báo:

- Hoàng hậu nương nương giá đáo!

Hoàng hậu thông thả bước vào, đúng lúc bắt gặp tình cảnh trớ trêu: Dương Ngọc Huệ ngồi trên đùi Tô Nhực, hai tay ôm nàng ta cứng ngắc, còn Tô Nhực thì đang nghiêng rảnh rỗi cổ gờ Dương Ngọc Huệ ra.

Hoàng hậu chớp mắt nhìn hai người kia, khóe môi vẽ lên một nụ cười nhàn nhạt:

- Tô sung hoa và Dương sung dung nếu có việc riêng thì cứ ra ngoài cùng nhau giải quyết, chớ làm loạn ở chỗ bản cung.

Dương Ngọc Huệ sợ điếng người, đứng phắt dậy lắc đầu lia lịa:

- Thần thiếp không có việc gì cả.

Hoàng hậu liếc nhìn Dương Ngọc Huệ, sắc mặt lộ sự chán ghét:

- Đã không có việc gì, sung dung còn đứng đó làm chi?

Dương Ngọc Huệ run bắn, vội vàng ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh Tô Nhược. Còn Tô Nhược, tuy rằng nàng ta không dám nhìn lên nhưng trên môi đã xuất hiện một nụ cười tự đắc.

Cuộc vui ngắn ngủi qua đi, đại diện lại trở về đáng vẻ tĩnh lặng thường nhật. Ta cúi đầu lặng lẽ dùng điểm tâm, chỉ mong mau đến lúc trở về nhà. Tô Nhược càng lúc càng quá đáng. Dương Ngọc Huệ dù có thảm bại thế nào thì phụ thân nàng ta vẫn là Hình bộ thượng thư. Hoàng đế có không ân sủng nàng ta cũng sẽ không để nàng ta chịu thiệt thòi mãi. Không chừng qua một thời gian ngắn nữa, khi thái hậu nguôi giận, hoàng đế sẽ lại tìm cách từ từ nâng đỡ Dương Ngọc Huệ cho đẹp lòng Dương thượng thư. Chỉ sợ sau này nàng ta đứng vững chân rồi lại kiếm có đồ vấy tội quần áo không nghiêm cho ta. Tô Nhược lúc nào cũng biết cách làm khổ ta. Có lẽ kiếp trước ta không nợ tiền thì cũng nợ tình Tô Nhược.

Triều Lan cung xưa nay chưa từng thiếu món ngon vật lạ. Ngày hôm nay, ngoài các món bánh trái thông thường còn có thêm một món canh gà, nghe nói là do Ti Thiện phòng vừa nghiên cứu ra cách chế biến mới nên mang đến cho chúng phi cùng dùng thử. Ta ném thử một miếng, cảm thấy không có gì đặc sắc. Thế nhưng hoàng hậu mở miệng khen ngon, những người khác cũng phải hớn hờ bụng lên ăn. Dù sao cũng không tốn bạc nên ta quyết định cứ ăn nhiều một chút.

Ta đương ăn lưng nửa chén, đột nhiên nghe tiếng Tiệp Tuyết hoảng hốt:

- Tỷ tỷ làm sao vậy?!

Ngoảnh sang chỗ nàng, ta liền bắt gặp một khung cảnh đặc sắc.

Minh Du một tay che miệng, một tay tự vuốt ngực mình, khe khẽ đáp:

- Không sao...

Tiệp Tuyết lo đến tái mặt, vội lấy khăn tay đưa cho Minh Du:

- Tỷ tỷ hay là gọi thái y đi... Đạo này muội thấy tỷ xanh xao lắm...

Nhìn kỹ lại, ta mới nhận ra trên mặt vạt váy của Minh Du ướt một mảng, hình như là canh gà ăn vào lại nôn ngược trở ra.

Nghe đến thái y, sắc mặt Minh Du liền hóa thành kì quái. Nàng lắc đầu, dường như muốn bảo Tiệp Tuyết đừng làm âm ỉ, chẳng ngờ vừa mở miệng định nói chuyện thì lại thấy lợm giọng, phải che miệng nôn khan mấy tiếng.

Bấy giờ, có muốn không âm ỉ cũng không được. Người trong điện đồng loạt đưa mắt nhìn sang. Lòng ta hơi phấn chấn. Kịch hay có lẽ đã mở màn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 74

Đột nhiên bị mọi người cùng nhìn chăm chăm, Minh Du đỏ mặt vội dùng khăn tay che miệng tạ lỗi: – Thần thiếp vô ý, thực là có tội... Liễu Yến Yến ngồi bên cạnh vô tư đưa tay xoa lưng Minh Du, hỏi: – Bị sặc à? Ăn uống phải cẩn thận chứ! Triệu Lam Kiều hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức mỉm cười niềm nở: – Muội muội à, nghĩ lại xem tháng này tín kì đã xuất hiện hay chưa?

Câu hỏi có phần sỗ sàng của Triệu Lam Kiều khiến thần thái của Minh Du đột ngột trở nên ngưng ngáp, không biết nên trả lời thế nào. Thêm vào đó, bàn tay Liễu Yến Yến đặt trên lưng nàng cũng hóa thành cứng đờ. Liễu Yến Yến lắp bắp: – Không phải chứ? Hoàng hậu cũng cười thân thiện: – Muội muội chớ ngại ngần! Chúng ta đều là người một nhà cả. Tiệp chiêu nghi nói phải... Hay là để bản cung gọi thái y đến bắt mạch cho muội thử xem. Hoàng hậu vừa nói dứt lời liền ra hiệu cho Xuân Linh đi mời thái y ngay lập tức, khiến cho Minh Du chẳng có cơ hội từ chối. Sự việc trọng đại, thái y đến nhanh như gió. Sau khi cẩn thận chẩn mạch cho Minh Du xong, Trần thái y liền kính cẩn hướng về phía hoàng hậu chấp tay thưa: – Chúc mừng hoàng hậu nương nương, Minh phi nương nương có hỷ mạch. Hai chữ “hỷ mạch” như sét đánh ngang tai chúng phi. Đây là lần đầu tiên trong cung có tin vui, không ai ngờ đến người đầu tiên hoài long chúng chẳng phải là Liễu Yến Yến mà lại là một phi tần ân sủng thừa thớt như Minh Du. Minh Du xuất thân trong một gia tộc mấy đời trung nghĩa, vị thế trong cung không quá cao nhưng rất vững vàng, nay lại mang long thai. Nếu nàng sinh được con trai, tiền đồ của đứa trẻ ấy có thể nói là tươi sáng vô hạn. Đứng trước việc này, người nào cũng sửng sốt. Liễu Yến Yến run run hỏi Trần thái y: – Bao lâu rồi? Trần thái y vuốt râu, chậm chạp bấm đốt ngón tay: – Bẩm, ước chừng hai tháng... Tiệp Tuyết cầm lấy tay Minh Du, mừng rỡ nói: – Thực là tốt quá! Chúc mừng tỷ tỷ! Triệu Lam Kiều cũng vui vẻ góp lời: – Đúng là chuyện nên chúc mừng! Nàng ta nói rồi, bước đến cầm tay còn lại của Minh Du, tỏ vẻ ngưỡng mộ: – Muội muội đúng là có phúc, ta phải ở gần muội một chút, hi vọng hưởng ké được chút phúc khí. Có vài người khác cũng đi tới chúc mừng rôm rả. Ta không đến gần Minh Du, chỉ ngồi đằng xa nói vài lời tốt đẹp. Trong lúc mọi người nhốn nháo vây quanh Minh Du, ta chợt nhớ đến món canh kia lên, bèn nâng chén lên chậm rãi hít một hơi dài. Bấy giờ, ta mới nhận ra, trong canh hình như có thoảng mùi rong biển nhẹ nhẹ. Ta nhìn đến chỗ hoàng hậu, liền thấy nàng đang mỉm cười với Minh Du hết mực độ lượng. Xem ra chuyện Minh Du giật dây Liễu Yến Yến ly gián ta và hoàng hậu, nàng vẫn chưa quên. Lần này, có hoàng hậu tham gia, Minh Du lại phải vất vả thêm một chút. Ta nhìn Minh Du ngồi giữa một vòng vây phi tần, thần sắc nàng

trong hoan hỉ có xen lẫn bất an, trong lòng không khỏi cảm thấy thư thái. Lâu nay nàng luôn xem kẻ khác là quân cờ tùy tay mình sắp đặt, giờ bỗng rơi vào thế bị động, bốn bề lang sói vây quay, không rõ đang cảm thấy thế nào? Tin tức Minh Du mang thai nhanh chóng được bẩm báo đến hoàng đế và thái hậu. Chưa đến nửa ngày, Lạc Mai cung đã chật đầy quà cáp. Ta đi đi lại lại trong kho, tính toán hồi lâu mới quyết định đem tặng Minh Du một bức tượng Quan Âm bạch ngọc. Tặng quà cho sản phụ có thể nói là một việc vô cùng gian nan. Giờ ta đã ngồi ở hàng tứ phi, nếu vẫn giữ thói keo kiệt ngày trước thì thật không ổn. Ta chẳng sợ mang tiếng ki bo nhưng không tặng quà cho phi tử đầu tiên mang long chủng, e lại bị gán tội hẹp hòi đồ kỵ. Nghĩ đi nghĩ lại, cứ tặng tượng Phật xem chừng ổn thỏa nhất. Xưa nay tượng Quan Âm người ta chỉ để ngắm hoặc cúng bái từ xa, chẳng ai lại ôm khư khư trên tay, có muốn giả họa cũng khó. Ngay hôm sau, thái hậu triệu kiến Minh Du đến Thuận Ninh cung trò chuyện cả nửa ngày. Cung nhân lên lút truyền tai nhau rằng thái hậu đã hứa với Minh Du: chỉ cần nàng sinh được một tiểu hoàng tử thì chức quý phi sẽ không lọt khỏi tay nàng. Chuyện ở Thuận Ninh cung xưa nay chưa từng truyền được ra ngoài. Bây giờ, ngay cả đám cung nữ quét dọn cũng dám nhiều lời, xem chừng là có nội tình. Phi tần trong cung đều ngấm ngấm hiểu được thái hậu thực đã bắt nắn hoàng hậu lắm rồi. Cái long thai này có thể coi là mầm họa cực lớn đối với hoàng hậu. Hoàng hậu được sắc phong nhiều năm nhưng vẫn chưa có con cái. Ngày trước hoàng đế còn nhỏ thì không nói, nay hẵn đã thành niên từ lâu mà chỗ nàng vẫn chẳng có tin tức gì, không khỏi khiến người ta suy nghĩ sâu xa. Có kẻ cho rằng hoàng đế ghét bỏ Hà thị nên không động đến hoàng hậu. Lại cũng có kẻ độc mồm nói hoàng hậu vốn bị vô sinh. Nội tình ra sao, ta không biết, cũng không muốn tìm hiểu làm gì. Bất luận thế nào, thân là chính cung nương nương, chừng nào chưa có con trai thừa tự thì địa vị không thể vững bền. Chuyện này tính ra cũng không phải không có cách vãn hồi. Cho dù hoàng hậu thực sự không thể sinh con thì có làm sao? Nàng chỉ cần đợi hoàng trưởng tử được sinh ra, sau đó cướp làm con mình là được. Chuyện cướp con này vốn dĩ chẳng khó khăn gì. Nếu mẫu thân của đứa trẻ có thân phận thấp, con nàng sinh ra tất nhiên phải giao cho hoàng hậu. Nhược bằng nữ tử kia xuất thân cao quý, dựa vào trí tuệ của mình, hoàng hậu chắc chắn có thể nghĩ ra vô số cách giết mẹ đoạt con. Chỉ tiếc cho hoàng hậu, phi tần đầu tiên hoài long chủng lại là Minh Du. Cả thân thế lẫn địa vị của Minh Du đều không tệ. Đứa trẻ Minh Du sinh ra, hoàng hậu không thể giành nuôi được. Nàng lại càng không ngốc nghếch, muốn hại chết nàng để đoạt con thực chẳng dễ dàng. Phi tần dù không ai nói ra nhưng thấy đều mờ to mắt nhìn xem hoàng hậu sẽ đối phó Minh Du như thế nào. Trái với mong đợi của đám nữ nhân rảnh rỗi kia, hoàng hậu chẳng những không hề mảy may khó dễ Minh Du mà còn ban tặng vô số phẩm vật trân quý, cả lễ thỉnh an cũng miễn để nàng khỏi vất vả đi lại, yên tâm ở nhà dưỡng thai. Sự rộng lượng của hoàng hậu khiến cho hoàng đế rất hài lòng. Bấy giờ là đầu tháng mười, Khâm Thiên Giám bẩm báo lại trên trời có một quang mây lạ che mờ phương đông, e là điềm dữ. Quốc sư Lưu Thiên bẩm báo rằng, thời gian qua hoàng cung xảy ra nhiều chuyện không may, chỉ sợ chướng khí làm tổn hại đến long thai. Sau một hồi trình bày dông dài, Lưu Thiên kết luận như đinh đóng cột: Nếu muốn tiểu hoàng tử ra đời khỏe mạnh thì nhất định phải tạo ra một chuyện vui lớn ở hậu cung để xung hỷ. Ở hậu cung này, ngoại trừ bổng nhiên trong bụng xuất hiện thai rồng thì chỉ còn lại một loại chuyện vui: thăng chức. Hoàng đế cho rằng lời Lưu quốc sư nói là phải lắm, liền gọi hoàng hậu đến cùng bàn bạc. Để hậu đồng lòng, quyết định đại phong toàn hậu cung. Một buổi sáng nọ, khi chúng ta đang cùng hoàng hậu nhàn nhã dùng điểm tâm ở Triều Lan cung thì thánh chỉ đại phong được Tô Trường Tín đích thân tuyên cáo. Tiệp Tuyết, Quỳnh Từ Yên, Lạc Linh Chương, Liên Nhạc, Chung Ánh Thụy, Dương Ngọc Huệ, Giang Tiêu Ái, Tô Linh đồng loạt thăng mỗi người một bậc. Riêng Bạch Diệu Hoa được hoàng đế ưu ái, một bước thăng đến chức sung nghi. Phi tần có đồ kỵ nhưng cũng chẳng ai quá ngạc nhiên. Hoàng đế thích thư họa, lại có lòng mến người tài. Bạch Diệu Hoa lại là người mà cả danh họa Tử Đạt cũng phải khen ngợi. Kết cục này, ắt hẳn ai cũng đã nhìn thấy trước. Từ lúc Bạch Diệu Hoa được miễn lệnh cấm túc, thì thoáng hoàng đế lại ghé sang nhờ nàng dạy Thủy Ấn họa. Ban đầu, Bạch Diệu Hoa ngần ngại, luôn cố kéo ta qua đó chơi. Nhưng loại thú vui tao nhã này ta không cảm thụ được, ngồi ngáp ngáp dài mãi cũng chẳng ích lợi gì. Mà nhìn hoàng đế cười nói vui vẻ với một người con gái khác, dầu biết nàng là tỷ muội tốt của mình, ta vẫn cứ chạnh lòng. Ta chợt nghĩ, nếu năm xưa mẫu thân ta không thất sủng thì mấy thứ cảm kì thi họa kia ta cũng sẽ được học đủ cả, biết đâu còn có thể trở thành một nữ tử văn nhã, thông tuệ. Chẳng qua nghĩ lại, nếu sự thật diễn ra như thế, ta chắc chắn đã gả cho một tên con cháu danh gia nào đó từ độ mười lăm, mười sáu tuổi, làm gì còn cơ hội gặp gỡ hoàng đế. Nghĩ ngợi vẩn vơ nhiều thực rất nhức đầu, vậy nên những lần sau, ta đều từ chối không sang làm nên nữa. Người của ta thấy cảnh này, dù ngoài mặt tỏ vẻ bình thường nhưng phía sau thì đều nhào nhào cả lên. Tiểu Phúc Tử sợ ta bị thiệt, luôn miệng nhắc nhở ta phải để mắt Bạch Diệu Hoa. Chẳng biết hẵn đi đâu học được một câu “Tri nhân, tri diện, bất tri tâm”, suốt ngày ra rả bên tai ta mãi. Ngọc Thủy cũng lo lắng khuyên ta phải giữ chặt hoàng đế. Ngọc Nga tuy không nói gì nhưng vẫn âm thầm theo dõi sát sao động tĩnh bên phía Bắc viện. Trong cung đã thế, bên ngoài còn náo nhiệt bội phần. Đám phi tần xấu tính bấy giờ một một mắt liếc về phía Triều Lan cung mong đợi hoàng hậu làm thế nào giết mẹ đoạt con, một mắt còn lại nhìn chăm chăm vào Cẩm Trúc cung chờ xem một màn tỷ muội tương tàn. Người ngoài dầu có thọc mạch thế nào, ta cứ đóng cửa giả vờ không biết là được. Chỉ có kẻ ở chung nhà mới là phiền phức tội bậc. Buổi tối hôm ấy, ta đã sửa soạn leo lên giường đi ngủ rồi còn có người xông tới làm phiền. Kẻ ngông cuồng đến mức dám xông thẳng vào phòng nghỉ của nhất phẩm hiền phi lúc trời tối mịt thế này, còn ai khác ngoài vị tiên tử hoàng đế rước từ dân gian vào cung khi trước? – Hiền phi nương nương... ta muốn gặp hiền phi nương nương... Từ bên ngoài vọng vào tiếng Tô Nhược kêu la nháo nhẹt. Ngọc Nga nhăn mặt, bực dọc nói: – Tô sung hoa xem ra vẫn chưa phôi nấng đủ rồi. Mà hoàng thượng cũng đâu có ở đây, đêm hôm nàng ta đến réo gọi cái gì chứ? Chủ nhân cứ nghĩ đi, để nô tỳ ra đuổi nàng ta về. Ngọc Nga mới nói xong, còn chưa kịp bước ra ngoài đã gặp một bóng người tốc tai rù rọai lao vào trong. Phía sau, Tiểu Phúc Tử và Ngọc Lăng cũng vội vã chạy theo vào. Ngọc Lăng sợ tái mặt, chụp vội lấy tay Tô Nhược, hét lời khuyên can: – Tiểu chủ đừng như thế! Có gì ngày mai chúng ta lại đến cầu kiến... Người đừng làm phiền hiền phi nương nương... Tiểu Phúc Tử không dám lời kéo Tô Nhược, chỉ đứng một bên hồi thối Ngọc Lăng: – Cô mau đưa tiểu chủ nhà cô về đi! Sức Ngọc Lăng rất mạnh, Tô Nhược bị nàng ta tóm chặt cánh tay, cổ gầy giữa thế nào cũng không thoát ra được. Tô Nhược tức quá, khóc toáng cả lên: – Buồng ta ra... Cả người cũng dám ức hiếp ta sao?! Mau buông ta ra... Nếu không ngày mai không cho người ăn cơm... Ở đâu có Tô Nhược, ở đó không ai được yên thân. Ta im lặng ngồi trên giường nhìn đáng vẻ lời thôi của Tô Nhược một hồi, thờ dài cất tiếng: – Tô sung hoa đã đến rồi thì để nàng vào đi. Ngọc Nga, còn không mau lấy ghế? Ngọc Nga gật đầu, bước ra ngoài định mang ghế ra cho Tô Nhược. Nhưng khi nàng vừa đến gần Tô Nhược thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, kinh ngạc thốt lên: – Tô tiểu chủ đang say ư? Lúc này, nghe lệnh của ta, Ngọc Lăng đã buông tay Tô Nhược ra. Tô Nhược chớp lấy thời cơ, vội vàng lao đến ôm lấy chân ta, nức nở: – Nương nương phải làm chủ cho muội... Toàn thân Tô Nhược quả nhiên nồng nặc mùi rượu, hai mắt đỏ ngầu, không rõ do quá say hay đã khóc quá nhiều. Ta hải hùng trở vào Ngọc Lăng: – Người sao lại để Tô sung hoa uống nhiều như thế? Chán sống rồi sao? Ngọc Lăng sợ hải quỳ sụp xuống, sợ sệt đáp: – Nô tỳ đã cố can rồi, nhưng tiểu chủ cứ đòi thêm rượu... Nếu không nghe tiểu chủ sai bảo thì sẽ bị phạt... Nói rồi, nàng ta run rẩy kéo ống quần lên, chìa ra hai bắp chân lông lá chi chít vết roi. Phải theo hầu một vị chủ nhân tính tình cay độc như Tô Nhược cũng chẳng sung sướng gì. Ta tặc lưỡi, cho Ngọc Lăng tạm thời lui ra ngoài đợi. Bên dưới, Tô Nhược say mềm kia vẫn đang ôm chặt chân ta khóc hu hu. Ta chẳng biết phải làm thế nào, đành vỗ nhẹ lên vai nàng ta, hỏi: – Là ai ức hiếp muội? Có gì từ từ nói, đừng khóc nữa. Tô Nhược được dỗ dành một câu thì lại càng khóc lớn hơn. Nàng ta meo meo nói trong làn nước mắt: – Nương nương ơi, Bạch Diệu Hoa đó không phải là người tốt... Á... á cô tình dụ dỗ hoàng thượng... Á không coi nương nương ra gì đâu... Nương nương không thể để yên cho á được... Ta hít sâu một hơi, tự nhủ phải kiềm lại ước muốn túm lấy đầu Tô Nhược lắc vài cái xem có nghe tiếng lộc cộc hay không. Nàng ta uống say bị tí, cuối cùng chạy sang đây phá rối giấc ngủ của ta chỉ để nói mấy câu dờ dơi thế này sao? Có muốn đi ly gián người khác thì cũng phải mang theo não chứ? Ta nén giận, cố gắng dịu giọng: – Muội muội say rồi. Về nghỉ ngơi đi. Bao giờ tỉnh táo hãy sang trò chuyện với ta cũng chưa muộn. Tô Nhược lắc đầu nguây nguẩy, nước mắt nước mũi văng tứ tung: – Không, muội không say, muội không về... Muội không nói dối nương nương đâu... Chính mắt muội nhìn thấy Bạch Diệu Hoa cùng hoàng thượng nói cười rất tình tứ, hai người còn có cả tín vật định tình... Nương nương đối tốt với á như thế... Á lại lợi dụng nương nương để leo lên cao... Nương nương... Mặc dù ta đã cố gắng không nổi nóng với Tô Nhược, nhưng con giận trong lòng cứ chực dâng trào. Nàng ta nghĩ mình là ai mà dám nói những lời này? Ta mím môi, đưa tay tóm lấy cằm Tô Nhược, cúi người

nhìn thẳng vào mắt Tô Nhựt: – Muội có biết mình đang nói cái gì không? Những lời đó kị này nếu để kẻ khác nghe được, muội có bị đẩy vào lãnh cung vẫn xem là nhẹ. Nghe đến hai chữ “lãnh cung”, người Tô Nhựt thoáng chốc cứng đờ. Ta buông tay, hờ hững nói tiếp: – Muội đã là phi tần thì phải hiểu, hoàng thượng không ở chỗ Diêu Hoa thì cũng có thể ở chỗ người khác. Hoàng thượng chẳng phải của riêng ta hay muội. Muội càng cố chấp thì càng tự hại mình thôi. Đạo lý đơn giản như vậy, nữ tử thông minh như nàng ta sao lại không hiểu? Hai cánh tay Tô Nhựt đương ôm khư khư chân ta đột ngột buông thõng, khiến thân thể nàng ta ngã ngửa ra sàn nhà. Tô Nhựt ngồi dưới sàn, thất thần nhìn ta hồi lâu. Bỗng, nàng ta cất giọng lễ nhè hỏi: – Nương nương nghĩ hoàng thượng có thích muội không? Ta chẳng nghĩ Tô Nhựt khi không lại đi hỏi một câu kì quái thế này nhưng vẫn mỉm cười, đáp cho qua chuyện: – Ta không dám trộm đoán thánh ý. Nhưng nếu hoàng thượng ghét bỏ muội, vì sao còn đón muội về cung? Tất nhiên là vì chuyện triều chính. Nhưng ta không thể nói thế với Tô Nhựt. Nàng ta bình thường đã ngồng cuồng, uống say vào không chừng giận lên sẽ nhảy tới cắn chết ta. Không rõ Tô Nhựt có hài lòng với câu trả lời của ta hay chẳng. Nàng ta cúi đầu dường như nghĩ ngợi điều gì, lâu sau mới mỉm cười ngây dại: – Lúc đầu muội cũng nghĩ như thế... Nương nương biết không... Ngày đó khi muội lần đầu diện thánh là khi muội mới được cứu về... Mấy ngày liền muội bị nhốt trong một căn nhà hoang, mặt mũi lem luốc, y phục tả tơi... Ấy thế mà hoàng thượng vẫn đối với muội rất dịu dàng, còn hỏi muội có muốn đi theo người không... Khi ấy muội nghĩ, hoàng thượng đã nhìn thấy dáng vẻ xấu xí nhất của muội mà vẫn muốn nạp muội làm phi tử, như vậy người nhất định là thích muội thật rồi... Tô Nhựt đang nói thì dừng lại, chẳng ngần ngại kéo xoạt tay áo lên cao, để lộ một chấm son đỏ trên cánh tay: – Thế nhưng muội đã vào cung mấy tháng rồi mà hoàng thượng vẫn chẳng hề chạm vào muội lấy một lần... Mỗi khi muội muốn đến gần bên người, người lại tránh ra xa... Nương nương nói xem, nếu hoàng thượng ghét muội đến nỗi không thể cầm tay muội một chút, sao còn đưa muội vào cung? Sao còn thăng chức, tặng quà cho muội? Sao còn nói chuyện ngọt ngào với muội? Ta lặng người nhìn vào đôi mắt sưng mọng của Tô Nhựt, cổ họng nghẹn ứ chẳng nói nổi lời nào. Tô Nhựt lại bỏ đến nắm lấy bàn tay ta, đôi giọng thì thầm: – Mỗi lần muội nhìn thấy nương nương bên cạnh hoàng thượng, muội lại thấy buồn lắm... Muội nghĩ, phải chi hoàng thượng có thể đối với muội bằng một nửa nương nương... không, bằng một phần nhỏ thôi cũng được, chỉ bằng một phần nhỏ thôi muội cũng mãn nguyện rồi... Ta nhìn Tô Nhựt, lòng bỗng dưng cảm thấy xót xa. – Muội đừng nói nữa, mau về nghỉ đi thôi... Tô Nhựt như không nghe thấy ta nói gì, vẫn mân mê bàn tay ta, khẽ nấc lên một tiếng: – Nương nương biết không... Mỗi lần nhìn thấy nương nương cùng với hoàng thượng tay trong tay đi cạnh bên nhau... Ngực muội khó chịu lắm... Muội ước gì bàn tay mà hoàng thượng đang nắm chặt là tay muội... ước gì người mà hoàng thượng nhìn say đắm là muội... Tô Nhựt vừa nói, vừa khóc nức nở. Nhưng nàng ta mặc kệ nước mắt chảy dài trên mặt, hay tay vẫn cầm chặt tay ta chẳng chịu buông ra. Ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể thương xót cho Tô Nhựt. Vậy mà giờ đây, nghe những lời này, trái tim ta như thắt lại. Tiểu cô nương này, làm nhiều chuyện điên rồ như vậy, có lẽ nào lại là vì thật lòng thích hoàng đế sao? Ta siết nhẹ tay Tô Nhựt, thương cảm nói: – Hoàng thượng đối với tỷ muội chúng ta đều rất công bằng, người không để muội chịu thiệt đâu... Tô Nhựt bĩu môi, khịt mũi đáp: – Muội biết các người ai cũng khinh muội là hạng thứ nữ dốt nát thô bỉ... Nhưng muội hiểu hết, hiểu hết... Hoàng thượng đâu có công bằng! Hoàng thượng sủng thực phi, đức phi, Minh phi, Phong tiếp dư... Nhưng người chỉ yêu thương mỗi một mình nương nương mà thôi... Muội có điểm nào không bằng nương nương đâu? Rõ ràng là muội trẻ hơn, cũng xinh đẹp hơn... Bọn họ đều trẻ hơn, xinh đẹp hơn nương nương... Sao hoàng thượng lại chỉ yêu nương nương cơ chứ? Ánh mắt Tô Nhựt lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống ta. Nếu là thường ngày, có lẽ ta đã đuổi cổ nàng ta ra ngoài, phạt chép vài chục lần Nữ Huấn. Nhưng giờ đây, nhìn Tô Nhựt say sưa gào khóc thế này, ta lại chẳng đành lòng. Tô Nhựt nức nở chán chê liền gục đầu lên chân ta, ngủ thiếp đi. Ta lắc đầu ngán ngẩm, ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử gọi Ngọc Lăng vào đưa Tô Nhựt trở về, không quên đe dọa: – Đem tiểu chủ nhà ngươi về canh chừng cẩn thận, khi nào chưa tỉnh hẳn thì không được ra ngoài. Còn nữa, từ nay về sau kẻ nào còn dám đưa rượu cho nàng ta thì lập tức đuổi về Thượng Cung cục. Ngọc Lăng sợ run, vâng dạ qua quýt rồi vội vác Tô Nhựt lên vai, tức tốc chạy mất hút. Có một cung nữ lực điền tỉnh ra cũng có lợi. Ta cúi nhìn chân váy dính đầy nước mắt nước mũi của Tô Nhựt, buột miệng lầm bầm: – Chẳng lẽ lúc ta uống say cũng điên thế này à? Ngọc Nga phì cười: – Giống thế nào được? Nàng vừa mang y phục mới ra cho ta thay, vừa nói: – Chủ nhân cũng đừng vì chuyện này mà nể lòng với Tô Nhựt. Nàng ta lòng dạ quỷ quái, không chừng là tự diễn trò để chủ nhân cảm động mà nói tốt vài lời trước mặt hoàng thượng thôi. Ta gạt gù, thờ dài thườn thượt: – Dĩ nhiên là thế. Ta có thể nể tình không tính toán với nàng ta chuyện tối nay, nhưng cũng chỉ được đến thế thôi. Nếu cứ uống vào vài chén rượu rồi khóc lóc ầm ĩ mà giải quyết được vấn đề thì thiên hạ này đã thái bình từ lâu rồi. Ngọc Nga thấy ta nói năng kiên quyết mới nhẹ nhàng đáp: – Vậy thì nô tỳ yên tâm rồi. Chợt, nàng lại ngập ngừng: – Còn bên chỗ Bạch tiểu chủ... Chủ nhân thực không lo lắng gì sao? Ánh mắt ta bắt gặp dò về phía cửa sổ, dường như muốn xuyên qua tầng tầng lớp lớp tường đá mà nhìn đến Bắc viện. Ta chậm chạp hé môi cười, vô thức lặp lại những lời đã nói với Tô Nhựt ban nãy: – Hoàng thượng không ở chỗ Diêu Hoa thì cũng ở chỗ kẻ khác... Ta đã không thể giữ hoàng thượng mãi ở chỗ mình, vậy còn chấp nhặt làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 74.2

- Hiện phi nương nương... ta muốn gặp hiện phi nương nương...

Từ bên ngoài vọng vào tiếng Tô Nhựt kêu la nhào nhệch. Ngọc Nga nhăn mặt, bực dọc nói:

- Tô sung hoa xem ra vẫn chưa phơi nắng đủ rồi. Mà hoàng thượng cũng đâu có ở đây, đêm hôm nàng ta đến réo gọi cái gì chứ? Chủ nhân cứ nghỉ đi, để nô tỳ ra đuổi nàng ta về.

Ngọc Nga mới nói xong, còn chưa kịp bước ra ngoài đã gặp một bóng người tóc tai rũ rượi lao vào trong.

Phía sau, Tiểu Phúc Tử và Ngọc Lăng cũng vội vã chạy theo vào. Ngọc Lăng sợ tái mặt, chụp vội lấy tay Tô Nhựt, hết lời khuyên can:

- Tiểu chủ đừng như thế! Có gì ngày mai chúng ta lại đến cầu kiến... Người đừng làm phiền hiện phi nương nương...

Tiểu Phúc Tử không dám lời kéo Tô Nhựt, chỉ đứng một bên hồi thúc Ngọc Lăng:

- Cô mau đưa tiểu chủ nhà cô về đi!

Sức Ngọc Lăng rất mạnh, Tô Nhựt bị nàng ta tóm chặt cánh tay, cổ gầy gầy thế nào cũng không thoát ra được. Tô Nhựt tức quá, khóc toáng cả lên:

- Buông ta ra... Cả người cũng dám ức hiếp ta sao?! Mau buông ta ra... Nếu không ngày mai không cho người ăn cơm...

Ở đâu có Tô Nhựt, ở đó không ai được yên thân.

Ta im lặng ngồi trên giường nhìn dáng vẻ lờ lờ của Tô Nhựt một hồi, thờ dài cất tiếng:

- Tô sung hoa đã đến rồi thì để nàng vào đi. Ngọc Nga, còn không mau lấy ghế?

Ngọc Nga gật đầu, bước ra ngoài định mang ghế ra cho Tô Nhựt. Nhưng khi nàng vừa đến gần Tô Nhựt thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, kinh ngạc thốt lên:

- Tô tiểu chủ đang say ư?

Lúc này, nghe lệnh của ta, Ngọc Lăng đã buông tay Tô Nhựt ra. Tô Nhựt chớp lấy thời cơ, vội vàng lao đến ôm lấy chân ta, nức nở:

- Nương nương phải làm chủ cho muội...

Toàn thân Tô Nhựt quả nhiên nồng nặc mùi rượu, hai mắt đỏ ngầu, không rõ do quá say hay đã khóc quá nhiều. Ta hải hùng trở vào Ngọc Lăng:

- Người sao lại để Tô sung hoa uống nhiều như thế? Chán sống rồi sao?

Ngọc Lăng sợ hải quỳ sụp xuống, sợ sệt đáp:

- Nô tỳ đã cố cản rồi, nhưng tiểu chủ cứ đòi thêm rượu... Nếu không nghe tiểu chủ sai bảo thì sẽ bị phạt...

Nói rồi, nàng ta run rẩy kéo ống quần lên, chìa ra hai bắp chân lông lá chi chít vết roi.

Phải theo hầu một vị chủ nhân tính tình cay độc như Tô Nhựt cũng chẳng sung sướng gì. Ta tặc lưỡi, cho Ngọc Lăng tạm thời lui ra ngoài đợi.

Bên dưới, Tô Nhựt say mềm kia vẫn đang ôm chặt chân ta khóc hu hu. Ta chẳng biết phải làm thế nào, đành vỗ nhẹ lên vai nàng ta, hỏi:

- Là ai ức hiếp muội? Có gì từ từ nói, đừng khóc nữa.

Tô Nhựt được dỗ dành một câu thì lại càng khóc lớn hơn. Nàng ta mếu máo nói trong làn nước mắt:

- Nương nương ơi, Bạch Diệu Hoa đó không phải là người tốt... Ầ... ả có tình dụ dỗ hoàng thượng... Ầ không coi nương nương ra gì đâu... Nương nương không thể để yên cho ả được...

Ta hít sâu một hơi, tự nhủ phải kiềm lại ước muốn túm lấy đầu Tô Nhựt lắc vài cái xem có nghe tiếng lộc cộc hay không. Nàng ta uống say bí tỉ, cuối cùng chạy sang đây phá rối giấc ngủ của ta chỉ để nói mấy câu dờ dơi thế này sao? Có muốn đi ly gián người khác thì cũng phải mang theo não chứ?

Ta nén giận, cố gắng dịu giọng:

- Muội muội say rồi. Về nghỉ ngơi đi. Bao giờ tỉnh táo hãy sang trò chuyện với ta cũng chưa muộn.

Tô Nhựt lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt nước mũi văng tứ tung:

- Không, muội không say, muội không về... Muội không nói dối nương nương đâu... Chính mắt muội nhìn thấy Bạch Diệu Hoa cùng hoàng thượng nói cười rất tình tứ, hai người còn có cả tín vật định tình... Nương nương đối tốt với ả như thế... Ầ lại lợi dụng nương nương để leo lên cao... Nương nương...

Mặc dù ta đã cố gắng không nổi nóng với Tô Nhựt, nhưng cơn giận trong lòng cứ chực dâng trào. Nàng ta nghĩ mình là ai mà dám nói những lời này?

Ta mím môi, đưa tay tóm lấy cằm Tô Nhựt, cúi người nhìn thẳng vào mắt Tô Nhựt:

- Muội có biết mình đang nói cái gì không? Những lời đó kị này nếu để kẻ khác nghe được, muội có bị đẩy vào lãnh cung vẫn xem là nhẹ.

Nghe đến hai chữ "lãnh cung", người Tô Nhựt thoáng chốc cứng đờ.

Ta buông tay, hờ hững nói tiếp:

- Muội đã là phi tần thì phải hiểu, hoàng thượng không ở chỗ Diệu Hoa thì cũng có thể ở chỗ người khác. Hoàng thượng chẳng phải của riêng ta hay muội. Muội càng cố chấp thì càng tự hại mình thôi.

Đạo lý đơn giản như vậy, nữ tử thông minh như nàng ta sao lại không hiểu?

Hai cánh tay Tô Nhượng ôm khư khư chân ta đột ngột buông thõng, khiến thân thể nàng ta ngã ngửa ra sàn nhà.

Tô Nhượng ngồi dưới sàn, thất thần nhìn ta hồi lâu. Bỗng, nàng ta cất giọng lè nhè hỏi:

- Nương nương nghĩ hoàng thượng có thích muội không?

Ta chẳng nghĩ Tô Nhượng khi không lại đi hỏi một câu kì quái thế này nhưng vẫn mỉm cười, đáp cho qua chuyện:

- Ta không dám trộm đoán thánh ý. Nhưng nếu hoàng thượng ghét bỏ muội, vì sao còn đón muội về cung?

Tất nhiên là vì chuyện triều chính. Nhưng ta không thể nói thế với Tô Nhượng. Nàng ta bình thường đã ngông cuồng, uống say vào không chừng giận lên sẽ nhảy tới cắn chết ta.

Không rõ Tô Nhượng có hài lòng với câu trả lời của ta hay chẳng. Nàng ta cúi đầu dường như nghĩ ngợi điều gì, lâu sau mới mỉm cười ngậy dại:

- Lúc đầu muội cũng nghĩ như thế... Nương nương biết không... Ngày đó khi muội lần đầu diện thánh là khi muội mới được cứu về... Mấy ngày liền muội bị nhốt trong một căn nhà hoang, mặt mũi lem luốc, y phục tả tơi... Ấy thế mà hoàng thượng vẫn đối với muội rất dịu dàng, còn hỏi muội có muốn đi theo người không... Khi ấy muội nghĩ, hoàng thượng đã nhìn thấy đáng về xấu xí nhất của muội mà vẫn muốn nạp muội làm phi tử, như vậy người nhất định là thích muội thật rồi...

Tô Nhượng đang nói thì dừng lại, chẳng ngần ngại kéo xoẹt tay áo lên cao, để lộ một chấm son đỏ trên cánh tay:

- Thế nhưng muội đã vào cung mấy tháng rồi mà hoàng thượng vẫn chẳng hề chạm vào muội lấy một lần... Mỗi khi muội muốn đến gần bên người, người lại tránh ra xa... Nương nương nói xem, nếu hoàng thượng ghét muội đến nỗi không thể cầm tay muội một chút, sao còn đưa muội vào cung? Sao còn thăng chức, tặng quà cho muội? Sao còn nói chuyện ngọt ngào với muội?

Ta lặng người nhìn vào đôi mắt sưng mọng của Tô Nhượng, cổ họng nghẹn ứ chẳng nói nổi lời nào.

Tô Nhượng lại bò đến nắm lấy bàn tay ta, đôi giọng thì thầm:

- Mỗi lần muội nhìn thấy nương nương bên cạnh hoàng thượng, muội lại thấy buồn lắm... Muội nghĩ, phải chi hoàng thượng có thể đối với muội bằng một nửa nương nương... không, bằng một phần nhỏ thôi cũng được, chỉ bằng một phần nhỏ thôi muội cũng mãn nguyện rồi...

Ta nhìn Tô Nhượng, lòng bỗng dưng cảm thấy xót xa.

- Muội đừng nói nữa, mau về nghỉ đi thôi...

Tô Nhượng như không nghe thấy ta nói gì, vẫn mân mê bàn tay ta, khẽ nức lên một tiếng:

- Nương nương biết không... Mỗi lần nhìn thấy nương nương cùng với hoàng thượng tay trong tay đi cạnh bên nhau... Ngực muội khó chịu lắm... Muội ước gì bàn tay mà hoàng thượng đang nắm chặt là tay muội... ước gì người mà hoàng thượng nhìn say đắm là muội...

Tô Nhượng vừa nói, vừa khóc nức nở. Nhưng nàng ta mặc kệ nước mắt chảy dài trên mặt, hai tay vẫn cầm chặt tay ta chẳng chịu buông ra. Ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể thương xót cho Tô Nhượng. Vậy mà giờ đây, nghe những lời này, trái tim ta như thất lạc. Tiểu cô nương này, làm nhiều chuyện điên rồ như vậy, có lẽ nào lại là vì thật lòng thích hoàng đế sao?

Ta siết nhẹ tay Tô Nhượng, thương cảm nói:

- Hoàng thượng đối với tỷ muội chúng ta đều rất công bằng, người không để muội chịu thiệt đâu...

Tô Nhượng bĩu môi, khịt mũi đáp:

- Muội biết các người ai cũng khinh muội là hạng thứ nữ dốt nát thô bỉ... Nhưng muội hiểu hết, hiểu hết... Hoàng thượng đâu có công bằng! Hoàng thượng sủng thực phi, đức phi, Minh phi, Phong tiệp dư... Nhưng người chỉ yêu thương mỗi một mình nương nương mà thôi... Muội có điểm nào không bằng nương nương đâu? Rõ ràng là muội trẻ hơn, cũng xinh đẹp hơn... Bọn họ đều trẻ hơn, xinh đẹp hơn nương nương... Sao hoàng thượng lại chỉ yêu nương nương cơ chứ?

Ánh mắt Tô Nhượng lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống ta. Nếu là thường ngày, có lẽ ta đã đuổi cổ nàng ta ra ngoài, phạt chếp vài chục lần Nữ Huân. Nhưng giờ đây, nhìn Tô Nhượng say sưa gào khóc thế này, ta lại chẳng đành lòng.

Tô Nhượng nức nở chán chê liền gục đầu lên chân ta, ngủ thiếp đi.

Ta lắc đầu ngán ngẩm, ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử gọi Ngọc Lăng vào đưa Tô Nhượng trở về, không quên đe dọa:

- Đem tiểu chủ nhà người về canh chừng cẩn thận, khi nào chưa tỉnh hẳn thì không được ra ngoài. Còn nữa, từ nay về sau kẻ nào còn dám đưa rượu cho nàng ta thì lập tức đuổi về Thượng Cung cực.

Ngọc Lăng sợ run, văng dạ qua quýt rồi vội vác Tô Nhựt lên vai, tức tốc chạy mất hút. Có một cung nữ lực điền tính ra cũng có lợi.

Ta cúi nhìn chân váy dính đầy nước mắt nước mũi của Tô Nhựt, buột miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ lúc ta uống say cũng điên thế này à?

Ngọc Nga phì cười:

- Giống thế nào được?

Nàng vừa mang y phục mới ra cho ta thay, vừa nói:

- Chủ nhân cũng đừng vì chuyện này mà mềm lòng với Tô Nhựt. Nàng ta lòng dạ quỷ quái, không chừng là tự diễn trò để chủ nhân cảm động mà nói tốt vài lời trước mặt hoàng thượng thôi.

Ta gật gù, thờ dài thườn thượt:

- Dĩ nhiên là thế. Ta có thể nể tình không tính toán với nàng ta chuyện tối nay, nhưng cũng chỉ được đến thế thôi. Nếu cứ uống vào vài chén rượu rồi khóc lóc ầm ĩ mà giải quyết được vấn đề thì thiên hạ này đã thái bình từ lâu rồi.

Ngọc Nga thấy ta nói năng kiên quyết mới nhẹ nhõm đáp:

- Vậy thì nô tỳ yên tâm rồi.

Chợt, nàng lại ngập ngừng:

- Còn bên chỗ Bạch tiểu chủ... Chủ nhân thực không lo lắng gì sao?

Ánh mắt ta bắt gặp dờn về phía cửa sổ, dường như muốn xuyên qua tầng tầng lớp lớp tường đá mà nhìn đến Bắc viện. Ta chậm chạp hé môi cười, vô thức lặp lại những lời đã nói với Tô Nhựt ban nãy:

- Hoàng thượng không ở chỗ Diệu Hoa thì cũng ở chỗ kẻ khác... Ta đã không thể giữ hoàng thượng mãi ở chỗ mình, vậy còn chấp nhận làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Sơ Đồ Cấp Bậc Hậu Cung Tính Đến C74

Hoàng Hậu: Hà Thục Chiêu

Tường phượng phẩm: Hoàng quý phi (Trống)

Chính nhất phẩm: Tứ phi

Quý phi (Trống) - Hiền phi: Chu Đan Nguyệt - Thục phi: Liễu Yến Yến - Đức phi: Triệu Lam Kiều

Tòng nhất phẩm: Phi

Minh Du - Trịnh Vân Anh

Chính nhị phẩm: Quý cơ: Tiệp Tuyết

Tòng nhị phẩm:

Chiêu nghi (Trống) - Chiêu viện (Trống) - Chiêu Dung (Trống)

Thục nghi: Tổ Linh - Thục viện (Trống) - Thục dung: Lạc Linh Chương

Chính tam phẩm:

Tu nghi (Trống) - Tu viện (Trống) - Tu dung: Quỳnh Từ Yên

Tòng tam phẩm: Quý tần: Giang Tiểu Ái

Thứ tam phẩm: Tần (Trống)

Chính tứ phẩm: Tiếp dư: Phong Thê Minh

Tòng tứ phẩm:

Thuận nghi (Trống) - Thuận viện (Trống) - Thuận dung: Dương Ngọc Huệ - Thuận hoa (Trống)

Chính ngũ phẩm:

Sung nghi: Bạch Diệu Hoa - Sung viện (Trống) - Sung dung (Trống) - Sung hoa: Tô Nhược

Tòng ngũ phẩm: Cơ (Trống)

Thứ ngũ phẩm: Hoa dung (Trống) - Thuận Dung (Trống)

Chính lục phẩm: Uyển nghi (Trống)

Tòng lục phẩm: Tiểu nghi (Trống) - Tiểu viện: Liên Nhạc

Chính thất phẩm: Quý nhân

Tòng thất phẩm: Thường tại: Chung Ảnh Thụy

Từ bát phẩm trở đi: Trống

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chương 75.1

Từ xưa đã có quy định, sau khi một phi tần hoài long chủng thì tất thấy đồ dùng sinh hoạt đều thay đổi cho phù hợp với thai phụ. Ngay cả những thứ son phấn, hương liệu thường dùng cũng phải để cho thái y kiểm tra thật cẩn thận, chỉ cần có chút dấu hiệu nguy hiểm thì phải bỏ đi toàn bộ. Lạc Mai cung vì vậy mà không kém phần nhộn nhịp. Đầu tiên là Thái y viện kéo cả một đoàn người đến xem xét chỗ ở của Minh Du, đến cả bàn ghế, tủ giường cũng bị sấm soi đến từng cái vân gỗ. Người ngoài nhìn vào không khỏi nghi ngờ hoàng hậu muốn mượn dịp này bôi móc chuyện xấu ở Lạc Mai cung.

Sau khi đoàn thái y xong việc cũng là lúc hoàng hậu xuất hiện tỏ rõ tâm lòng mẫu nghi thiên hạ nhất mực độ lượng của mình. Hoàng cung có bao nhiêu trân phẩm, hoàng hậu đều muốn chở hết sang chỗ Minh Du. Những ngày này, hoàng đế cũng thường xuyên ghé thăm Lạc Mai cung, có đêm còn nghỉ lại. Minh Du đang mang thai, tất nhiên không thể thị tẩm. Vậy mà hoàng đế vẫn ở bên nàng, thực là một loại ưu ái hiếm có.

Trước tình cảnh này, Liễu Yến Yến nhìn nổi mồm là lạ. Nàng ta ghen tuông đến mồm nứt, càng lúc càng trở nên quá quắt. Không có ngày nào là Liễu Yến Yến không nghĩ ra đủ thứ chuyện để đẩy đổ Minh Du. Biết hoàng đế thường ghé dùng ngự thiện với Minh Du, Liễu Yến Yến liền kiểm soát từ bữa trưa là triệu Minh Du sang hầu đàn, thậm chí quá giờ cơm vẫn chẳng cho nàng nghỉ ngơi. Hôm nào buổi trưa hoàng đế đến sớm, Liễu Yến Yến không lờ Minh Du đi kịp thì thế nào tối hôm ấy cũng gọi nàng sang hầu chuyện đến tận đêm khuya. Hoàng đế dù không xót Minh Du thì cũng phải xót đứa trẻ trong bụng nàng, đành lên tiếng nhắc nhở Liễu Yến Yến. Thực ra, hoàng đế quả trách Liễu Yến Yến mấy câu một phần cũng vì muốn tốt cho nàng ta. Nếu chẳng may mẹ con Minh Du xảy ra chuyện gì ở Bách Thục cung, Liễu Yến Yến chắc chắn gặp đại họa. Tội mưu hại long chủng, hoàng đế có muốn ra mặt bao che cho nàng ta cũng không được. Tiếc rằng đầu óc Liễu Yến Yến nông cạn không hiểu nổi điều này. Nàng ta chỉ biết khi trước hoàng đế dung túng mình quậy phá khắp nơi, cả công chúa hòa thân cũng bắt nạt được, vậy mà giờ đây lại vì Minh Du mà nặng lời trách cứ. Lòng đố kỵ của nàng ta cứ thế lớn dần. Hoàng đế đã lên tiếng, Liễu Yến Yến không dám công khai gây sự với Minh Du như trước, bèn bôn cù soạn lại, cho cung nhân đi khắp nơi ức hiếp người của Lạc Mai cung.

Minh Du nương thân bên cạnh Liễu Yến Yến an ổn một thời gian dài, đương nhiên đã với quen tính tình nông nổi của nàng ta. Những hành vi càn quấy của Liễu Yến Yến nàng đều âm thầm nhẫn nhịn. Xét cho cùng, so với hoàng hậu và Triệu Lam Kiều, Liễu Yến Yến vẫn là kẻ dễ đối phó hơn cả. Liễu thị tuy bề ngoài phở trương quyền thế, nhưng thứ thế lực ấy chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực. Liễu thái phó đức cao vọng trọng thế nào, môn đệ nhiều đến đâu thì đã sao? Ngày hôm nay Liễu Nhất có thể đứng trong triều oai phong lẫm liệt, chẳng qua cũng nhờ hoàng đế tỏ vẻ kính trọng ông ta mà thôi. Trong tay không có binh phù, đối với lục bộ cũng chẳng có chút thực quyền gì, thành hay bại đều chỉ có thể dựa vào hai chữ long ân. Môn đệ trải khắp thiên hạ thì ích lợi chi đâu? Nếu một mai chẳng may Liễu gia làm phật lòng hoàng đế, thử hỏi trong đám môn đệ kia có mấy người dám đánh đổi thanh danh, tính mệnh toàn gia mà đứng về phía Liễu Nhất? Liễu gia không phải là quân cờ mạnh nhất, nhưng lại là quân cờ an toàn nhất. Hoàng đế vì điều này mà chọn nâng đỡ Liễu gia làm đối trọng khắc chế Hà gia cùng Triệu gia. Minh Du có lẽ cũng do vậy mới chọn đầu quân cho Liễu Yến Yến. Ở dưới chân thiên tử, thuận theo ý thiên tử chính là lẽ sống. Xét ra mới thấy, tài trí và tầm nhìn của Minh Du từ lâu đã vượt xa khỏi vòng đầu đá tranh sừng tầm thường chốn hậu cung. Người như nàng nếu được sinh ra làm nam nhân, không chừng đã có thể vẫy vùng thiên hạ.

Ta cứ nghĩ có thể cùng Minh Du nước sông không phạm nước giếng, an ổn qua ngày. Chẳng ngờ nàng lại không muốn cho ta được yên thân Ta tự biết mình không đủ thông minh để tính kế với Minh Du. Nếu nàng chỉ với ta, ta cũng có thể nhẫn nhịn cho qua chuyện. Nhưng cuối cùng, nàng lại lòi cả Tạ Thu Dung vào vũng bùn này. Đã có lần đầu thì tất sẽ có lần sau. Minh Du đã nhìn thấy ta vì Tạ Thu Dung mà dám trở mặt với hoàng hậu, chỉ sợ sau này sẽ lại lợi dụng Tạ Thu Dung làm chuyện kinh thiên động địa hơn. Ta muốn bảo vệ Tạ Thu Dung, chỉ còn cách liều mình với Minh Du một lần.

Cũng may, trong hậu cung vẫn còn một người đủ bản lĩnh đối phó với nàng. Minh Du giỏi nhẫn nhịn như vậy, muốn ly gián nàng và Liễu Yến Yến đương nhiên phải nhờ đến bàn tay hoàng hậu nương nương.

Mùa đông đến, thời tiết bắt đầu se lạnh khiến cho việc dậy sớm thính an càng lúc càng trở nên gian khổ. Giai đoạn chuyển mùa này cũng là lúc người ta dễ sinh bệnh nhất. Năm nào cũng vậy, cứ lập đông được ít ngày là Thái y viện lại tồn kém không biết bao nhiêu thuốc phong hàn, cảm mạo. Người thường đã thế, thai phụ còn vất vả hơn nhiều.

Mới đến tầm giữa tháng mười, Minh Du đã ốm đến mấy lượt. Thái y nói nàng mang thai lần đầu nên ghé nặng, lại phải đội sương tuyết đi hầu đàn Liễu Yến Yến mấy ngày liền, khó tránh sức khỏe bị tổn hại. Chúng phi lữ lượt kéo nhau đi thăm, Minh Du đều cáo bệnh không tiếp. Ta cứ nghĩ nàng cũng sẽ chẳng chịu gặp ta nên chỉ mang quà sang cho có lệ, nào ngờ lại được đích thân Tiệp Tuyết ra đón vào trong.

Hôm ấy là một ngày ẩm áp hiếm có. Lúc ta đến nơi, Minh Du đang ngồi ở sạp gỗ bên cửa sổ sưởi nắng. Vóc dáng nàng vốn mảnh dẻ, ốm ghé lâu ngày trông lại càng yếu ớt. Minh Du trông thấy ta, liền định đứng dậy thính an:

- Hiền phi nương nương...

Ta nhanh nhẹn cản nàng lại, cười nói:

- Muội muội chớ đa lễ! Đạo này đã thấy khá hơn chưa?

Minh Du mỉm cười, khẽ đáp:

- Thái y bảo phụ nữ mang thai lần đầu đều như vậy, không có gì đáng lo.

Ta chăm chú nhìn Minh Du một lượt, cảm thấy thai rỗng thực chẳng dễ mang. Mới ít lâu không gặp mà Minh Du gầy sọp cả người. Trên gương mặt xanh xao của nàng hiện rõ hai quầng mắt thâm tái, xem chừng đã nhiều ngày không được ngon giấc.

- Đừng lo, ba tháng đầu lúc nào cũng vất vả. Muội cố gắng một chút, qua được khoảng thời gian này là lại đâu vào đó thôi...

Ta nhẹ nhàng ngồi ghé vào góc sạp, cố ý cách xa Minh Du một chút, đoạn nói tiếp:

- Bản cung chưa từng sinh con, nhưng khi trước đã chứng kiến rất nhiều hoàng đệ, hoàng muội ra đời. Mẫu thân ốm ghé càng nặng thì hài nhi sinh ra càng kháu khỉnh, khỏe mạnh.

Minh Du nghe vậy, chẳng biết có tin hay không nhưng nét mặt cũng lộ vẻ nhẹ nhõm:

- Nương nương đã nói thế thì thiếp yên tâm rồi.

Dáng vẻ yếu ớt của Minh Du lúc này có mấy phần giống với mẫu thân ta năm ấy cho nên càng nhìn nàng, ta lại càng nhớ mẫu thân. Ngày xưa, phụ hoàng có một vị phi tần ốm ghé rất dữ dội, mấy ngày liền chẳng ăn được gì, chỉ uống vào một ngụm nước cũng sẽ nôn thốc nôn tháo. Khi ấy, mẫu tử ta đã không còn được phụ hoàng thương yêu nữa. Ta còn nhỏ, cứ nghĩ do mình đi theo Y Tiên leo trèo nghịch ngợm nên mới bị phụ hoàng ghét bỏ, hại cả mẫu thân. Mẫu thân biết được, liền ôm ta vào lòng, cười nói: "Lúc ta mang thai con, ta chẳng hề ốm ghé chút nào, thậm chí còn ăn ngon ngủ ngon hơn trước. Từ lúc đó, ta đã biết con nhất định là một đứa trẻ ngoan. Vì con thương ta nên mới không làm ta ốm ghé. Cả khi chào đời, con cũng một đường lăn ra thẳng bên ngoài, chẳng hề quấy đạp làm mẫu thân đau đớn như những đứa trẻ khác. Bánh Bao nhà ta từ khi còn trong bụng ta đã ngoan như vậy rồi."

Ta khẽ hít sâu một hơi, cố xua đi những ký ức năm nào. Bây giờ chẳng phải lúc hoài niệm chuyện cũ. Thăm hỏi cũng đã thăm hỏi rồi, ta đang định cáo từ thì nghe tiếng thái giám hét hải hô to:

- Thục phi nương nương giá đáo!

Mấy ngày Minh Du cáo bệnh không sang Bách Thục cung hầu chuyện, Liễu Yến Yến tức lắm nhưng không làm gì được. Nàng ta mượn cơ sang thăm vài lần đều bị người của Minh Du cản ở bên ngoài, nói rằng hoàng đế muốn Minh Du nghỉ ngơi cẩn thận. Có hoàng đế làm lá chắn, Minh Du yên ổn được ít hôm. Chẳng ai ngờ, bằng đi ít lâu, hôm nay Liễu Yến Yến lại nổi hứng đi phá phách. Nàng ta vào đến phòng khách, thấy Ngọc Nga đang ngồi đợi ta thì lập tức nổi cơn xông thẳng vào trong.

Liễu Yến Yến nhìn ta và Minh Du, hất cằm khinh khỉnh:

- Người ta bây giờ mang long thai, muốn gặp cũng không dễ dàng gì. Hiền phi thực là may mắn.

Sự xuất hiện đột ngột của Liễu Yến Yến làm Minh Du hơi mất tự nhiên. Nàng gượng cười, vịn vào thành sạp gỗ đứng dậy:

- Thần thiếp bái kiến thục phi nương nương...

Liều Yến Yến vẫn cao ngạo như vậy, chẳng buồn cho Minh Du bình thân, bữu môi:

- Vẫn còn nhớ bản cung là ai cơ đấy.

Ta trông Minh Du lảo đảo như sắp ngã, vội tiến đến đỡ nàng ngồi xuống:

- Có gì ngồi xuống rồi hẵng nói. Đều là tỷ muội cả, cần gì phải khách khí như vậy. Thực phi nói có phải không?

Liều Yến Yến trừng mắt nhìn ta:

- Đạo này hiền phi và Minh phi thân thiết nhỉ?

Ta không dư hơi đôi co với Liều Yến Yến, chỉ cười cười lặp lại câu cửa miệng vô vị bậc nhất chốn hậu cung:

- Đều là tỷ muội cả...

Liều Yến Yến xùy một tiếng, chẳng đợi ai mời đã tiến tới ngồi ngay cạnh ta:

- Nói cũng phải, tỷ muội chúng ta lâu ngày không gặp, chỉ bằng trò chuyện một chút...

Ta biết Liều Yến Yến sắp giờ trò gì, vội tính kế thoái lui:

- Hai người cứ thông thả trò chuyện nhé. Ở nhà còn chút việc, bản cung nên trở về thôi.

Trâu bò sắp sửa húc nhau, phận ruồi muỗi vẫn nên cáo từ sớm một chút.

Ta nói xong, toan đứng dậy thì đột nhiên bị Minh Du níu lấy cánh tay giữ lại:

- Tỷ muội chúng ta vẫn chưa nói được mấy câu, thiếp còn nhiều điều muốn thỉnh giáo... Nương nương có thể nán lại chút nữa được không?

Minh Du chết tiệt.

Trước kia đã tính kế hại ta, bây giờ còn dám mặt dày giữ ta lại bảo vệ nàng?

Ta nường thâm một câu, còn chưa kịp thoái thác thì tay kia đã bị Liều Yến Yến giữ lấy:

- Minh phi nói phải. Kể ra bản cung và hiền phi cũng lâu rồi chưa có dịp hàn huyên.

Ánh mắt sắc lẹm của Liều Yến Yến khiến ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Minh Du muốn nấp sau lưng ta. Liều Yến Yến liền cho Minh Du biết hiền phi đối với nàng ta chẳng có giá trị gì. Ta cuối cùng vẫn chạy không thoát. Hai tay bị hai người bọn họ giữ chặt, ta chẳng cách nào trốn được nên đành cười cầu hòa:

- Hai vị muội muội đã nói thế, bản cung ngồi thêm một chút vậy.

Thời gian chậm chạp trôi qua, ta ngồi giữa Minh Du và Liều Yến Yến như ngồi giữa chiến trường tên bay đạn lạc. Từ lâu ta đã biết Minh Du là người nhẫn nại. Nhưng phải tận mắt chứng kiến nàng bị Liều Yến Yến xia xối thậm tệ mà vẫn mỉm cười cung kính, một dạ hai vâng mới thấy tâm cơ của nàng thật đáng phục. Tuy rằng Liều Yến Yến có hoàng đế che chở, nhưng hẳn đâu phải lúc nào cũng có thể ra mặt cho nàng ta? Hoàng hậu không chấp kẻ nông cạn như Liều Yến Yến, nhưng hậu cung chẳng thiếu kẻ muốn lôi nàng ta xuống vực thẳm. Nếu không có Minh Du phò trợ những năm qua, Liều Yến Yến ắt hẳn đã bị Triệu Lam Kiều ăn tươi nuốt sống từ lâu rồi. Minh Du đã vì nàng ta mà làm không ít việc, bây giờ lại bị đối xử như vậy. Đổi lại là người khác, e rằng không nhịn nổi tới bây giờ.

Ta ngồi nghe Liều Yến Yến nhe nanh múa vuốt độ gần nửa canh giờ, những tưởng sự việc không thể tệ hơn được nữa thì lại có người đến thêm dầu vào lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương 75.2

Hoàng hậu quả là biết chọn thời điểm. Không sớm không muộn, nàng nhằm đúng lúc này mà sai đại cung nữ Xuân Linh mang đồ đến tặng.

Liều Yến Yến vốn hay ganh tị, không chịu nổi phải hỏi ngay:

- Đây là cái gì?

Xuân Linh cung kính đặt chiếc rương son son thiếp vàng lên bàn:

- Khởi bẩm thực phi nương nương, đây là bộ son phấn do hoàng hậu nương nương đặc biệt lệnh cho nghệ nhân điều chế tặng Minh phi nương nương ạ.

Xuân Linh vừa nói vừa chậm rãi mở nắp rương ra cho mọi người cùng xem. Bên trong rương đúng là có đủ son phấn, than vẽ mắt, cao dưỡng da cùng với hương liệu các loại, cả hộp đựng cũng làm từ vàng ròng chạm trổ hình hoa thụy liên vô cùng tinh xảo. Ngay đến một kẻ lười trang điểm như ta còn cảm thấy yêu thích, đừng nói là Liễu Yên Yên.

Liễu Yên Yên vừa nhìn vào rương một cái, quả nhiên càng thêm tức tối. Nàng ta khịt mũi, liếc Xuân Linh:

- Hoàng hậu nương nương thực là chu đáo. Xưa nay bản cung chưa từng được dùng đồ đặc chế như vậy bao giờ.

Xuân Linh vẫn cười tươi như hoa, cẩn thận giải thích:

- Bẩm, đây vốn là ý của hoàng thượng đó ạ. Minh phi nương nương đang mang long thai, không thể tiếp tục sử dụng son phấn thông thường. Hoàng thượng thấy Minh phi nương nương mỗi lần soi gương đều có vẻ không vui, vì vậy mới nhờ hoàng hậu nương nương tìm người điều chế một bộ son phấn từ thảo mộc thật lành tính để Minh phi nương nương có thể yên tâm sử dụng.

Xuân Linh nói rồi, còn quay sang trấn an Minh Du:

- Đây là khẩu dụ của hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không dám sơ sót. Những thứ này đều được đưa qua Thái y viện kiểm tra cẩn thận, cả Đam đại nhân cũng đã xem qua rồi, hoàn toàn không có vấn đề gì. Nương nương không cần lo lắng.

Một điều hoàng thượng, hai điều cũng hoàng thượng. Lừa đã châm xong, Xuân Linh lập tức cáo lui, để lại ba người chúng ta đứng như trời trồng bên cạnh rương son phấn.

Sắc mặt Liễu Yên Yên tối sầm. Nàng ta khẽ vuốt ve những cánh thụy liên trên nắp rương bằng một ngón tay, lạnh nhạt nói:

- Không ngờ hoàng thượng đối với Minh phi lại tốt như vậy. Thế mà bản cung lại chẳng hề hay biết gì...

Tình thế ban này tuy căng thẳng nhưng cũng không có gì quá nghiêm trọng. Chỉ cần Minh Du nhịn được, Liễu Yên Yên nói mỗi miệng rồi sẽ phải về thôi. Nhưng bây giờ, có thêm rương son phấn quý hóa này và mấy lời châm chọc của Xuân Linh, sự việc đã khác. Liễu Yên Yên đã thực sự nổi giận rồi. Minh Du cắn môi, nghĩ ngợi đôi chút rồi đáp khẽ:

- Nếu nương nương thích những thứ này, thần thiếp sẽ xin hoàng thượng...

Đồ ngự ban không thể tùy tiện đem cho người khác. Dù là ban cho kẻ dưới hay tặng lại người trên thì đều phải thỉnh ý hoàng đế. Đây là cung quy, Minh Du nói vậy cũng là hợp lẽ chứ không có ý gì khác. Chỉ là Liễu Yên Yên đã giận đến mất khôn rồi, sao còn để cung quy vào mắt? Nàng ta chẳng thèm nghe Minh Du nói hết câu đã quay phắt lại, trừng mắt:

- Xin hoàng thượng? Xin hoàng thượng cái gì? Ngươi cho rằng không có ngươi cầu xin thì bản cung không có nổi một chút son phấn hay sao?!

Minh Du lắc đầu, vội chữa lại:

- Ý thần thiếp không phải như vậy...

Gương mặt đẹp đẽ của Liễu Yên Yên tái đi vì giận. Nàng ta từng bước, từng bước tiến lại gần Minh Du, khóe môi đỏ mọng nhếch lên đầy khinh bỉ. Minh Du chực lùi lại theo phản xạ nhưng không kịp. Liễu Yên Yên cười khẩy, lạnh lùng áp lòng bàn tay lên gò má Minh Du, thì thầm:

- Bây giờ bản cung mới nhận ra... Gương mặt này cũng rất xinh đẹp... Gương mặt xinh đẹp như vậy, vì sao khi soi gương lại cảm thấy không vui? Thực là khó hiểu...

Minh Du rùng mình, muốn tránh khỏi bàn tay Liễu Yên Yên mà không dám. Nét mặt nàng càng thêm nhợt nhạt, hoàn toàn tương phản với màu móng tay son đỏ rực của Liễu Yên Yên. Minh Du yếu ớt đáp:

- Nương nương, chuyện không phải như người nghĩ đâu...

Liễu Yên Yên bật cười khô khốc, mấy ngón tay đột ngột co lại bấu vào da mặt Minh Du:

- Chuyện gì không như ta nghĩ? Ngươi nói thử xem?! Minh Du, bản cung tin tưởng ngươi như vậy... Bất luận chuyện gì ta cũng nghe theo ý ngươi... Ngươi nói ngươi không thích hoàng thượng, không muốn leo cao, ta cũng tin ngươi... Vậy mà ngươi lại len lút dụ dỗ hoàng thượng sau lưng ta. Ngươi lúc nào cũng tỏ ra thanh cao thoát tục, không ngờ cũng biết diễn trò lôi kéo nam nhân! Tại sao những người bản cung tin tưởng đều phản bội bản cung? Minh Du, bản cung phải làm thế nào với ngươi đây?!

Từ đôi mắt hân hoan kia chậm chạp lăn xuống hai hàng nước trong veo.

Minh Du ngơ ngàng nhìn Liễu Yến Yến, môi đã hé mà lời chẳng thể nói ra. Mà bản thân ta cũng không ngờ Liễu Yến Yến lại vì vậy mà rơi lệ. Ta hiểu mình không thể giương mắt nhìn mãi, nhưng rốt cuộc đến lúc này ta chẳng còn biết phải khuyên giải thế nào.

Có lẽ Liễu Yến Yến không chỉ lợi dụng Minh Du như ta nghĩ. Có lẽ nàng ta thật lòng đối đãi với Minh Du, xem Minh Du là bằng hữu nên mới bị đả kích nhiều như vậy.

Ta đã chứng kiến Liễu Yến Yến vờ vĩnh khóc lóc không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ánh mắt đau đớn này.

Rất có thể nếu Tiệp Tuyết không bước vào thì ba người chúng ta sẽ đứng mãi như thế.

Ban này, sau khi dẫn ta vào trong, Tiệp Tuyết liền xắn tay áo đi sắc thuốc an thai cho Minh Du. Nghe nói Tiệp Tuyết sợ Minh Du bị kẻ khác hãm hại nên không nề hà vất vả, ngày đêm tự tay lo liệu mọi thứ đồ ăn thức uống cho nàng. Ở nơi hoàng cung tình người lạnh bạc, tấm lòng của Tiệp Tuyết thực là đáng quý.

Tiệp Tuyết chuẩn bị điểm tâm, lại sắc thuốc xong xuôi rồi mới tự mình bùng vào, liền bắt gặp cảnh tượng này. Khay thức ăn trên tay Tiệp Tuyết rơi xuống đất đánh xoảng một tiếng. Nàng hoảng hốt chạy đến, chẳng hề e dè hất tay Liễu Yến Yến ra, đứng chen vào giữa hai người:

- Thục phi nương nương, người đang làm cái gì vậy?

Trên gò má Minh Du bắt đầu hiện lên những vết xước đỏ rớm rớm máu. Tiệp Tuyết nhìn thấy, xót ruột gất lên:

- Thục phi, người đừng ý sùng làm càn! Chuyện này ta nhất định phải bẩm báo lại với hoàng thượng! Tỷ tỷ của ta tốt xấu gì cũng đang mang long thai, người muốn hại chết tỷ tỷ mới vừa lòng ư?!

Liễu Yến Yến như sực tỉnh. Nàng ta đưa tay gạt nước mắt, nỗi đau đớn ban này thoáng chốc biến mất như mây khói. Trong ánh mắt nàng ta chỉ còn lại sự điên cuồng. Nàng ta vung tay tát Tiệp Tuyết một cái như trời giáng:

- Ngươi là cái thá gì mà dám chất vấn bản cung? Bản cung cứ ý sùng làm càn đấy! Ngươi có giỏi thì chạy đến nói với hoàng thượng, xem hoàng thượng sẽ phạt ngươi hay phạt ta?

Nếu đem Tiệp Tuyết và Liễu Yến Yến ra so sánh, hoàng đế tất nhiên sẽ chọn Liễu Yến Yến rồi. Phi tần đối đầu với Liễu Yến Yến xưa nay đều không có kết quả tốt. Minh Du cũng hiểu điều này. Thấy Liễu Yến Yến định giơ tay tiếp tục đánh người, nàng hoảng hốt lao đến chụp lấy cánh tay Liễu Yến Yến cản lại:

- Thục phi nương nương, xin lưu tình! Tiệp Tuyết còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, xin nương nương đừng chấp muội ấy!

Bấy giờ, ta muốn không can thiệp cũng chẳng được. Ta sợ Liễu Yến Yến điên lên sẽ đánh cả Minh Du, bèn vội vàng bước tới giữ cánh tay còn lại của nàng ta, dịu giọng khuyên can:

- Thục phi đừng nóng vội. Có gì từ từ nói. Tiệp quý cơ cũng không cố ý phạm thượng đâu...

Tiệp Tuyết vì Minh Du mà nhịn Liễu Yến Yến đã lâu, đến nay cơn giận bùng cháy không gì cản nổi. Minh Du và ta đã liệu mình giữ lấy Liễu Yến Yến, nàng lại không biết đường lui mà còn giận dữ xông lên:

- Tỷ tỷ sao phải sợ nàng ta? Con của tỷ tỷ bất luận là trai hay gái cũng là con trưởng của hoàng thượng, thân phận của tỷ đã khác xưa rất nhiều rồi... Tỷ không cần phải quy lụy nàng ta nữa! Sau này ai cao quý hơn ai còn chưa biết được!

Câu nói này của Tiệp Tuyết đã xô ngã mọi giới hạn còn sót lại.

- Tiệp nhân! Hôm nay bản cung nhất định phải cho ngươi một bài học!

Ta nào ngờ sự việc lại đi đến nước này nên chẳng kịp đề phòng. Chỉ thấy Liễu Yến Yến vùng ra, khuỷu tay đập mạnh vào trán ta một cái, nhìn lại đã thấy mình bị xô ngã ngửa ra rồi.

Ta là người khỏe mạnh mà còn như thế, huống hồ là một thai phụ ốm yếu như Minh Du.

Quả nhiên, lúc ta hoảng hồn quay sang đã thấy Minh Du ôm bụng nằm co quắp dưới nền nhà.

Lòng ta giật thót.

Mọi việc không thể kết thúc thế này!

- Tỷ tỷ!

Tiệp Tuyết nhìn thấy Minh Du bị xô ngã, cơn giận lập tức biến mất, vội nhào đến ôm lấy nàng. Ta cũng chẳng buồn quan tâm đến chỗ đau trên trán, kinh hãi bò đến bên cạnh Minh Du, lay gọi:

- Minh phi! Minh phi! Muội không sao chứ?

Gương mặt Minh Du lúc này chẳng khác nào một tờ giấy trắng. Hai bên thái dương nàng rịn mồ hôi ướt cả tóc mai. Nàng cắn chặt môi, bấu lấy tay ta:

- Bụng thiếp đau quá...

Tiếp Tuyết đã sợ đến phát khóc:

- Người đâu! Mau gọi thái y!

Cung nhân bên ngoài lập tức ủa vào. Lạc Mai cung đang thanh tịnh bỗng chốc náo loạn như chợ vỡ. Kê ra người vào, ai cũng xôn xao lo lắng. Chỉ duy một mình Liễu Yên Yên ngơ ngẩn đứng lặng bên bậc cửa. Ta lặng lẽ thở dài. Nữ tử nông nổi này có lẽ còn chưa hiểu mình đã gây ra chuyện tày trời đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chương 76

Đã lâu rồi hậu cung mới có một ngày náo nhiệt như vậy. Liễu thực phi trong lúc kích động đã đã thương hai phi tần, còn làm một phi tần khác động thai, thực chẳng phải chuyện nhỏ. Hoàng hậu nương nương vừa nghe tin đã vội vàng dẫn thái y chạy đến Lạc Mai cung ngay tức khắc. Chúng phi cũng nhanh chóng tề tựu đủ mặt. Ai cũng háo hức muốn xem Liễu thực phi hôm nay làm sao thoát nổi kiếp nạn này. Chẳng dễ chúng phi phải thất vọng, hoàng đế bãi triều xong liền xuất hiện.

Khi trước hoàng đế đã nhiều lần cảnh cáo Liễu Yên Yên không được gây sự với Minh Du. Thế mà hôm nay, nàng ta lại gây ra chuyện động trời như vậy, chẳng khác nào khi quân phạm thượng. Hoàng đế không muốn nổi giận cũng không được. Mà con người Liễu Yên Yên cũng thực ngu xuẩn. Thái y đã nói Minh Du chỉ bị kinh động một chút, thai rồng vẫn còn đó. Liễu Yên Yên chỉ cần nhỏ vài giọt nước mắt, nói mình vô tình lỡ tay rồi thành khẩn nhận lỗi là xong. Hoàng đế cũng chiều nàng ta nhất, ắt cũng sẽ mất nhắm mắt mở khiến trách vài câu rồi cho qua. Ấy thế mà Liễu Yên Yên vẫn gân cổ lên cãi bướng. Việc đã đến nước này mà nàng ta vẫn khăng khăng kêu rằng mình không hề đẩy Minh Du, là Minh Du tự té xuống đất. Tiếp Tuyết cảm tức Liễu Yên Yên đã lâu, giờ nghe nàng ta ngang nhiên chối tội tất nhiên không chịu nổi, phải xông ra đòi lại công bằng. Trước long nhan mà để hai bên cãi nhau ầm ĩ thì còn ra thể thống gì? Rất may, ở hiện trường khi ấy còn một người nữa.

Ta đã có ngồi yên lặng trong một góc khuất, trán sưng đau cũng chẳng dám nhờ thái y xem, thế nhưng chạy trời vẫn không khỏi nắng.

Hoàng hậu thông thả lên tiếng: “Hiền phi, muội nói xem, rốt cuộc sự việc thế nào?”

Tiếp Tuyết khẩn khoản: “Hiền phi nương nương, xin hãy nói một lời công bằng!”

Liễu Yên Yên găm gù: “Hiền phi, chớ nói càn.”

Một giọt mồ hôi lăn dài bên thái dương ta. Ta lăm lết ngược nhìn hoàng đế, nhưng lại chẳng thể dò đoán được gì từ gương mặt lạnh lùng kia. Sau một thoáng đắn đo, ta đành gạt đầu xác nhận lời tố tội của Tiếp Tuyết. Liễu Yên Yên khó để ta bao lâu nay, ta vì sợ làm hỏng đại sự của hoàng đế mà chẳng dám động đến nàng ta. Nay nàng ta lại gây ra chuyện lớn nhường này, nhân chứng đầy đủ, mà vật chứng chính là dấu tay đỏ bầm trên má Tiếp Tuyết và cái trán sưng vù của ta. Ta có muốn giúp hoàng đế bao che nàng ta cũng chẳng được.

Tội của Liễu Yên Yên đã rõ. Hoàng đế nổi trận lôi đình, mắng cho nàng ta một trận xối xả. Liễu Yên Yên chưa từng bị hoàng đế to tiếng bao giờ, huống hồ là trước mặt toàn thể phi tần thế này. Nàng ta vừa sợ vừa xấu hổ, cuối cùng không cãi nổi nữa, chỉ biết cúi đầu mà khóc nức nẻ. Hoàng đế mắng thỏa rồi, liền đập bàn phạt Liễu Yên Yên cấm túc cho đến khi Minh Du sinh nở, hơn nữa trong thời gian cấm túc, mỗi ngày phải chép ba bản kinh cầu an cho mẹ con Minh Du. Sấm giăng chớp giạt đầy trời, thế mà luận lại chỉ có mấy chữ cấm túc, chép phạt. Đám phi tần ngóng trông cả buổi, lúc này không ai là không thất vọng.

Tuồng hay còn chưa kịp diễn đã phải hạ màn, chúng phi đành chung hững ra về.

Khi đã về gần đến Cẩm Tước cung, Ngọc Nga mới khẽ nói với ta:

– Ban nầy nô tỳ sợ hết cả hồn, cứ lo Minh phi đã phát hiện ra điều gì... Thực là may mắn, long thai vẫn bình an vô sự.

Ta kín đáo nhìn quanh một lượt, chắc chắn không có ai mới cười đáp:

– Hoàng hậu cũng chẳng nề nang gì cả. Nhắm đúng lúc có mặt ta mà cho người đến thêm dầu vào lửa, xem chừng vẫn chưa hết giận ta đâu.

Ngọc Nga tặc lưỡi:

– Hoàng hậu hạ thủ vô tình, nhưng nghĩ lại cũng đáng. Quan hệ giữa Minh phi và thực phi e là hết đường cứu vãn.

Đoạn, nàng như nhớ ra điều gì, bèn nắm tay ta, thấp giọng hỏi tiếp:

– Có chuyện này nô tỳ không hiểu... Thực phi thật sự dám xô ngã Minh phi sao?

Ta lắc đầu:

– Quả thực lúc đó bản cung cũng không nhìn thấy tận mắt. Nhưng dầu thế nào thì cũng là Liễu Yến Yến tự làm tự chịu mà thôi.

Ta biết hoàng đế nhốt Liễu Yến Yến lại là vì muốn bảo vệ nàng ta. Nhưng như vậy đối với ta cũng là chuyện tốt. Liễu Yến Yến không ra ngoài được, ta đỡ phải lo có kẻ chạy đi phá hỏng đại sự của mình.

Ngọc Nga rút cổ cảm thán:

– Cũng không ngờ... Minh phi lại giỏi diễn kịch như vậy.

Ta bật cười:

– Chân nhân bất lộ tướng. Kịch hay còn ở phía sau.

Hai người chúng ta nói chuyện băng quơ một lúc đã về đến Cẩm Trúc cung. Từ đằng xa, ta nhận ra ngay bóng dáng quen thuộc của Bạch Diệu Hoa đang đứng đợi. Nàng thấy ta và Ngọc Nga thả bộ trở về, liền bước nhanh ra đón:

– Tỷ tỷ không sao chứ? Ban nãy muội nghe tin liền chạy ngay đến Lạc Mai cung, nhưng hoàng hậu nói Minh phi cần tĩnh dưỡng nên chỉ những người cấp bậc cao mới được vào thăm. Muội muốn đứng bên ngoài đợi tỷ mà cũng bị đuổi về.

Ta cười trấn an Bạch Diệu Hoa rồi khoác lấy tay nàng, cùng đi vào trong:

– Không có gì nghiêm trọng. Chỉ là thực phi lại nổi hứng đại náo hậu cung mà thôi.

Bạch Diệu Hoa nheo mắt nhìn cái trán bị sưng vì một cục của ta, xót xa nói:

– Muội đã nghe đám nô tài kể sơ qua, nhưng không ngờ nàng ta lại dám ra tay đánh cả tỷ tỷ. Vậy mà cũng chỉ bị cầm tù mấy tháng... Hoàng thượng quá cưng chiều nàng ta rồi!

Ta vội vàng đưa một ngón tay lên chặn ngang môi Bạch Diệu Hoa, cau mày:

– Đừng nói nữa. Người khác nghe được không chừng lại sinh chuyện.

Bạch Diệu Hoa cắn môi, tuy còn ầm ức nhưng vẫn gật đầu.

Lại nói, vết thương của ta suy cho cùng chỉ là một vết bầm ngoài da, trông hơi khó coi một chút nhưng chẳng có gì nghiêm trọng. Ấy vậy mà Ngọc Thủy vừa trông thấy đã hoảng hốt đẩy Tiểu Phúc Tử đi gọi Lâm Giang. Lâm Giang vừa kê đơn xong, Ngọc Nga đã lui húi đi sắc thuốc uống còn Bạch Diệu Hoa và Ngọc Thủy thì tranh nhau giã thảo dược đắp cho ta. Nhìn bọn họ ai ai cũng tất bật, lòng ta bỗng ảm áp khôn tả. Sống trên đời này, đâu dễ gì tìm được người thật lòng quan tâm mình đến thế.

Nghĩ đến đây, ta chợt nhớ tới ánh mắt đau đớn của Liễu Yến Yến nhìn Minh Du ban nãy, bèn đem chuyện này hỏi Ngọc Thủy. Nàng nhập cung từ ngày lập hậu, chuyện ở nơi này nàng đương nhiên là người hiểu rõ nhất.

Nhưng Ngọc Thủy nghe ta hỏi xong lại ngáp ngừng liếc sang phía Bạch Diệu Hoa:

– Riêng việc này... có lẽ Bạch tiểu chủ biết rõ hơn nô tỳ...

Ta tò mò nhìn Bạch Diệu Hoa, liền thấy nàng thở dài ảm đạm:

– Năm xưa khi muội mới nhập cung, ở tại Suông đình cùng muội và Linh Chương còn có Liễu thực phi và một vị khác tên gọi Diệp Đào.

Khi ấy, Bạch Diệu Hoa nhờ có hoàng hậu nâng đỡ nên đã được phong tòng tam phẩm quý tần. Liễu Yến Yến được sủng ái nên đã thăng đến nhị phẩm chiêu dung, còn Lạc Linh Chương vẫn ở ngôi tòng tứ phẩm thuận hoa. Riêng Diệp Đào, xét cả xuất thân lẫn địa vị, chỉ đứng sau Liễu Yến Yến một chút, thời điểm đó đang giữ chức thực nghi.

Hai nhà Liễu, Diệp có qua lại từ trước khi Liễu Yến Yến và Diệp Đào nhập cung độ một, hai năm. Bọn họ đều có xuất thân danh giá, tính nết lại có chút tương đồng nên chẳng bao lâu đã thân thiết như tỷ muội. Tuy vậy, Bạch Diệu Hoa cũng là con dòng chính thất của thế gia Bạch thị, lại có hoàng hậu chống lưng. Hai vị kim chi ngọc diệp kia tuy kiêu ngạo nhưng chung quy không dám đắc tội với nàng, lúc nào cũng tỏ ra thân thiện. Có điều Diệu Hoa vốn không thích tính cách đồng đẳng của bọn họ nên chỉ tương kính giữ lễ chứ chẳng thực lòng qua lại. Chỉ tội Lạc Linh Chương là con quan nhỏ, tính tình lại nhút nhát, rất hay bị Liễu Yến Yến và Diệp Đào trêu chọc. Cũng may nàng ấy vốn trầm ôn dịu dàng nên đôi bên chưa từng lời qua tiếng lại. Bốn người ở chung một chỗ cũng tạm coi là yên ổn, nếu như hoàng đế không buột miệng khen Lạc Linh Chương trước mặt Diệp Đào.

Bạch Diệu Hoa nhấp một ngụm trà, bản thân nói tiếp:

– Có thể tỷ tỷ không tin, nhưng Liễu thực phi vốn không độc ác như bây giờ. Năm ấy, nàng ta thỉnh thoảng vẫn trêu chọc Linh Chương nhưng chung quy chưa từng làm việc gì quá đáng. Diệp Đào ngược lại không được tốt đẹp như vậy. Á đồ kị với Linh Chương, lúc nào cũng tìm đủ mọi cách làm khó nàng ấy, khiến nàng ấy chịu không ít khổ sở.

Lạc Linh Chương thích trò khắc gỗ, lúc rảnh rỗi thường ngồi làm mấy thứ đồ chơi nho nhỏ. Diệp Đào thấy thế bèn đòi Lạc Linh Chương khắc cho mình một bộ trăm mẫu đơn tám cái, mà còn phải làm gấp trong mấy ngày cho kịp sinh thần của ả. Lạc Linh Chương không dám đắc tội với Diệp Đào, đành thức trắng đêm cố làm cho kịp. Nàng bầm sinh ốm yếu, chỉ cần ngồi lâu một chút đã thấy một luồng mồ là lao lực nhường này. Quả nhiên, chưa hết ngày thứ hai, Lạc Linh Chương đã ngã bệnh. Thế nhưng nàng vẫn gắng gượng chong đèn lúc nửa đêm khắc trăm cho Diệp Đào, kết quả đang làm thì ngất xỉu. Cung nữ hầu cận không đỡ kịp khiến nàng đập đầu vào cạnh bàn cháy máu, đèn nay vẫn còn một vết sẹo lớn. Hoàng đế nghe tin gắng hỏi nhưng Lạc Linh Chương không nói gì, chỉ tự trách mình sức khỏe không tốt. Hoàng đế thương tình, bèn sai Tô Trường Tín đi tìm về một tên thái giám khỏe mạnh theo hầu Lạc Linh Chương.

Lạc Linh Chương đã nhìn nhin bao che cho Diệp Đào, thế mà ả lại không biết tốt xấu. Diệp Đào cho rằng Lạc Linh Chương cố tình giả vờ để được hoàng đế thương xót, càng ức hiếp nàng nhiều hơn. Liễu Yến Yến tâm cao khí ngạo nhưng bản chất không xấu. Nàng ta thấy Diệp Đào quá quắt, không nhìn được phải lên tiếng can ngăn.

Người ngoài dù không nói thẳng, nhưng ai nhìn vào mà không hiểu Diệp gia đang cố bám vào Liễu gia hòng mưu cầu danh lợi? Chuyện hai nhà qua lại cũng là sau khi hoàng đế bắt đầu trọng dụng Liễu thái phó. Diệp Đào từ lâu đã ganh ghét dung mạo của Liễu Yến Yến, giờ lại bị Liễu Yến Yến cản trở; bao nhiêu nỗi âm ức, bằng mặt không bằng lòng bấy lâu nay đều không kiềm chế nổi nữa. Thế là hai người gây gỗ một trận long trời lở đất. Nhưng Diệp Đào không phải kẻ ngốc, ả hiểu rõ gia tộc mình vẫn phải dựa dẫm nhà họ Liễu, bản thân lại chẳng được sủng bằng Liễu Yến Yến. Đồi bên trở mặt đối đầu, chỉ có họ Diệp là thua thiệt. Diệp Đào biết vậy bèn tìm cách làm hòa. Tâm tư của Liễu Yến Yến đơn giản, sao nhìn thấu được lòng dạ nhỏ nhen và đã tâm của Diệp Đào. Nàng ta lại là con một, từ nhỏ đã chẳng có tỷ muội quây quần nên vốn rất yêu quý Diệp Đào. Thấy Diệp Đào tỏ vẻ thành tâm muốn hàn gắn, Liễu Yến Yến chẳng hề so đo chuyện cũ, lập tức vui mừng chấp nhận. Hai người lại trở về làm một đôi tỷ muội thân thiết.

Đến một ngày mùa hạ nọ, ngoại quốc tiến cống một loại trà quý có tác dụng thanh nhiệt, dưỡng nhan. Thứ trà này dĩ nhiên chỉ ban cho những phi tần đắc sủng nhất. Ở Sương đình khi ấy chỉ có mỗi Liễu Yến Yến được ban trà. Mấy ngày sau, thời tiết càng lúc càng oi bức. Nghe thấy Diệp Đào than trời nóng mất ngủ, Liễu Yến Yến cũng chẳng tính toán gì, lập tức đem trà ra sai cung nữ pha một ấm để ở phòng khách cho mọi người cùng uống. Khi trà pha xong, Bạch Diệu Hoa đang ở Triều Lan cung chơi với hoàng hậu, chỉ có Diệp Đào và Lạc Linh Chương uống.

– Khi mọi việc xảy ra, muội không có mặt nên thực hư thế nào muội không dám chắc. Chỉ biết khi muội trở về thì đã thấy thái y đứng kín Sương đình. Cả Diệp thị lẫn Linh Chương đều trúng độc. Mà độc ấy được tìm thấy trong ấm trà của Liễu thực phi.

Nghe đến đây, ta giật mình hỏi:

– Thực phi đầu độc họ sao?

Bạch Diệu Hoa lắc đầu:

– Lúc ấy, ai cũng cho là vậy.

Diệp Đào trúng độc nhẹ hơn Lạc Linh Chương. Sau khi uống thuốc giải hơn canh giờ, ả tỉnh dậy rồi la ó buộc tội Liễu Yến Yến ám hại mình. Hiềm khích giữa Diệp Đào và Liễu Yến Yến khi trước, người khác vẫn chưa quên. Trong đám phi tần mới tuyển, chỉ có Diệp Đào là đủ thực lực cạnh tranh với Liễu Yến Yến. Trà độc cũng là của Liễu Yến Yến. Xét mặt nào thì Liễu Yến Yến vẫn là kẻ khả nghi nhất. Phi tần trong cung, người mới người cũ nếu không im lặng giữ mình thì cũng nhân dịp này tát nước theo mưa mong chìm chết Liễu Yến Yến. Thời điểm đó, người duy nhất bênh vực Liễu Yến Yến là hoàng đế.

Hoàng đế nghe Diệp Đào kể lể hồi lâu, chỉ lạnh nhạt đáp: “Trẫm tin tưởng Liễu chiêu dung. Nàng ấy tuyệt đối sẽ không làm chuyện độc ác như vậy.”

Hắn nói rồi, lập tức sai người lục soát khắp Sương đình, quyết tra cho rõ chân tướng. Chân tướng tra ra khiến cho không ít kẻ thất vọng. Thuốc độc kia chẳng ngờ được tìm thấy trong phòng nghỉ của Diệp Đào. Bấy giờ nghĩ lại mới thấy trong sự việc còn nhiều điểm đáng nghi. Ví như cùng uống một ấm trà độc, sao Lạc Linh Chương thập tử nhất sinh còn Diệp Đào lại vẫn khỏe mạnh hoạt bát thế này? Ấm trà độc này chẳng những làm khổ Lạc Linh Chương – người mà Diệp Đào chường mặt, mà còn giả họa được cho Liễu Yến Yến – đối thủ lớn nhất của ả. Nếu thuận lợi, Diệp Đào còn có thể chiếm được lòng thương cảm của hoàng đế. Tình thế xoay chuyển, Diệp Đào bị lật tẩy. Hoàng đế nổi giận, cách chức ả, giam vào lãnh cung. Về sau, Liễu Yến Yến lại phát hiện Diệp Đào chính là kẻ đi rêu rao chuyện nàng ta thuê người viết văn thơ rồi học thuốc để tranh sủng. Nợ cũ nợ mới chồng chất, Liễu Yến Yến ôm hận, thường tìm đến khó dễ Diệp Đào. Diệp Đào không chịu nổi khổ cực, chẳng bao lâu thì vong mạng. Nhà họ Diệp được hoàng đế đền bù đôi chút, nhưng cuối cùng cũng bị họ Liễu chèn ép đến lụn bại.

Có một câu “Trẫm tin tưởng Liễu chiêu dung” của hoàng đế, từ đó trở đi, không ai dám đắc tội với Liễu Yến Yến nữa. Liễu Yến Yến thăng tiến như điều gặp gió, chẳng mấy chốc đã được phong đến chức thực phi.

Bạch Diệu Hoa kể xong, buồn rầu tặc lưỡi:

– Chỉ tội Linh Chương vô duyên vô cớ bị cuốn vào cuộc chiến của thực phi và Diệp thị. Năm đó, thái y cố lắm mới giữ được mạng cho Linh Chương... Tiếc rằng sức khỏe của nàng ấy càng tệ hơn xưa. Cũng may, thực phi chẳng đến nỗi vô tình. Muội nghĩ nàng ta cảm thấy có lỗi với Linh Chương nên sau khi được ban cung điện riêng, nàng ta đã xin hoàng thượng cho Linh Chương đến ở cùng mình. Những kẻ đại dột kiếm chuyện khi dễ Linh Chương đều

bị thực phi xử lý.

Ta nghe Bạch Diệu Hoa nói đến đây, lòng không khỏi bùi ngùi.

“Vì sao những người ta tin tưởng đều phản bội ta?”

Lời nói của Liễu Yến Yến ban nãy mơ hồ vọng lại trong đầu ta. Nhất thời, ta ngộ ra rất nhiều chuyện. Liễu Yến Yến từng bị tỳ muội thân thiết nhất bán đứng cho nên nữ nhân trong hậu cung, nàng ta không có thiện cảm với bất kì ai. Mà chấp niệm sâu sắc của Liễu Yến Yến đối với hoàng đế, chắc hẳn cũng bắt nguồn từ mấy chữ “Trăm tin tưởng Liễu chiêu dung” năm nào. Trong lúc nàng ta bị ép vào đường cùng, chung quanh lang sói rình rập, chỉ có hoàng đế đứng về phía nàng ta, che chở nàng ta. Vậy nên, giờ đây trong lòng nàng ta chỉ có hoàng đế là quan trọng, bất cứ kẻ nào cũng không được chạm đến.

Liễu Yến Yến nhất định đã phải cố gắng rất nhiều mới có thể tin tưởng và chấp nhận Minh Du. Chẳng ngờ sự việc lại đi đến nước này.

Ta nén tiếng thở dài, cố xua đi sự mềm yếu trong lòng. Nếu hôm nay ta vì cảm thông với Liễu Yến Yến mà nương tay, ngày sau liệu ai sẽ cảm thông với ta, ai sẽ nương tay với ta?

Chuyện lần này, ta không muốn để Bạch Diệu Hoa tham dự. Vì vậy, suy tính của ta nàng không hiểu được. Trông thấy sắc mặt ta đột nhiên xấu đi, nàng hơi ngạc nhiên nhưng cũng không có hỏi thêm, chỉ dặn dò ta phải nghỉ ngơi thật tốt rồi cáo từ.

Hôm ấy, hoàng đế nghỉ lại ở chỗ Minh Du. Chuyện này không ngoài dự kiến của ta, nhưng lại khiến đám Ngọc Nga, Ngọc Thủy buồn bực. Ngọc Thủy nói:

– Chủ nhân bị thực phi đã thương, thế mà hoàng thượng cũng không hỏi thăm một tiếng.

Nhớ lại khi ấy, hoàng đế thậm chí còn không nhìn ta lấy một cái. Dù trong lòng cảm thấy hụt hẫng, ta vẫn tỏ vẻ thản nhiên, nhún vai:

– Chỉ bị bầm thoi, nay mai sẽ hết ngay. Hoàng thượng còn phải lo quốc gia đại sự, sao có thể tốn thời gian cho một việc nhỏ nhặt thế này.

Lần này, Ngọc Nga không đồng tình với ta. Từ sau khi Bạch Diệu Hoa đắc sủng trở lại, Ngọc Nga đã bắt đầu lo lắng cho ân sủng của ta. Ta dò rằng hoàng đế đến nơi nào, nghỉ lại bao lâu, nàng đều bí mật ghi chép đầy đủ cả. Nghe ta cố tình nói cho qua chuyện, nàng nhăn mặt, thấp giọng đáp:

– Cho dù hoàng thượng bận rộn thì cũng nên phái Lý công công đến thăm hỏi chủ nhân chứ.

Có một điều mà đến bây giờ một kẻ vô thần như ta cũng phải công nhận, đó là miệng của Ngọc Nga thiêng vô cùng. Nếu không, nàng và Lý Thọ ắt phải cực kì có duyên. Cứ mỗi lần Ngọc Nga mở miệng nhắc đến Lý Thọ là hẳn lại lù lù xuất hiện. Lúc này cũng thế, Ngọc Nga vừa trách móc xong, lập tức nghe tiếng Tiểu Phúc Tử hí hửng chạy vào thông báo:

– Lý công công đến ạ!

Lý Thọ lễ mễ bưng một chõng rương, hộp cao ngất tiến vào, chưa thấy mặt đã nghe điệu cười cầu tài đặc trưng:

– Nô tài tham kiến hiền phi nương nương!

Ta vừa ra hiệu cho Ngọc Nga và Ngọc Thủy đến đỡ Lý Thọ một tay, vừa lườm Tiểu Phúc Tử:

– Tiểu tử này, còn không giúp Lý công công mang đồ vào?! Lý công công cũng thật là... Sao lại tự làm khổ mình thế này?

Lý Thọ chất hết đồ đạc linh kinh lên bàn rồi cười hi hi:

– Hoàng thượng lệnh cho nô tài tự mình đưa đồ đến, nô tài nào dám lười nhác.

Hắn dừng lại, chỉnh trang y phục cho ngay ngắn rồi trịnh trọng chỉ vào chiếc hộp nhỏ nhất:

– Đây là thuốc được Đàm đại nhân đặc chế cho hoàng thượng dùng, làm tan máu bầm rất hiệu quả. Còn những thứ này là tặng phẩm của các châu mới dâng lên, hoàng thượng muốn nương dùng thử...

Cuối cùng, Lý Thọ dừng lại ở chiếc rương gỗ lớn nhất. Hắn cẩn thận mở nắp rương, hắng giọng:

– Cái này vốn dĩ phải đưa đến cho nương nương từ lúc lập đông mới đúng. Nhưng Chúc thượng cung quá bận rộn, mà hoàng thượng lại không ưng ý thủ công của nữ quan khác, thế nên tận bây giờ mới xong.

Trước mắt ta là một chiếc áo choàng màu trắng ngà viền lông cáo, được xếp ngay ngắn trong rương gỗ. Trên thân áo gấm thêu hình hoa tử đinh hương màu tím nhạt, từng đường kim mũi chỉ đều tinh xảo sống động, không hổ danh là tác phẩm của thượng cung đại nhân Chúc Nhã.

Ta nhìn chiếc áo đến gần cả người. Nếu không có Ngọc Nga khẽ chạm vào vai ta nhắc nhở, có lẽ ta đã quên mất còn có Lý Thọ ở đây.

– Đa tạ Lý công công. – Ta mỉm cười, bất giác nhắc chiếc áo trong rương lên ôm vào lòng. – Phiền công công thay bản cung tạ ơn hoàng thượng.

Lý Thọ thấy ta nâng niu chiếc áo của hoàng đế ban, cười tít cả hai mắt:

– Nương nương vui là tốt rồi. Hoàng thượng cứ lo nương nương không thích từ đình hương.

Ta cũng cười theo Lý Thọ, thành thực đáp:

– Chỉ cần là đồ hoàng thượng ban, bản cung đều thích cả.

Chán sống rồi hay sao mà dám không thích đồ ngự ban?

Lý Thọ có vẻ hài lòng lắm. Hắn gật gù, bước lại gần ta một chút, nói thầm:

– Còn một việc nữa... Hoàng thượng dặn nô tài nói với nương nương: thời tiết lạnh lẽo, nương nương ở trong cung là tốt nhất. Sau này, chỗ Minh phi nương nương, người không cần qua lại nữa.

Lý Thọ không rành rồi, thì thảo nhẩn gửi xong, hắn liền lon ton chạy đi mất. Ta dõi theo bóng hắn mà tim như bị kẻ nào bóp chặt.

Vì sao hoàng đế lại dặn dò ta đừng tới chỗ Minh Du? Là vì chuyện không may ngày hôm nay, hay còn có nguyên do nào khác? Lẽ nào, hắn đã biết...

– Chủ nhân đừng suy nghĩ nhiều...

Hai tay ta bỗng nhẹ bẫng đi. Ta giật mình nhìn xuống, thì ra chiếc áo đã được Ngọc Nga phủ lên người ta rồi.

Ở nơi này, người hiểu ta nhất chỉ có mình nàng.

Ngọc Nga dịu dàng chỉnh lại tà áo cho phẳng phiu, thân nhiên nói:

– Chiếc áo này thực là hợp với chủ nhân. Hoàng thượng vẫn nghĩ đến chủ nhân, thế là tốt rồi.

Ngọc Thủy mừng rỡ tán thành:

– Hoàng thượng bận quốc gia đại sự mà vẫn có thời gian lo áo ấm cho chủ nhân, như vậy chúng ta không cần lo âu nữa.

Suy nghĩ của mình, ta chẳng biết Ngọc Thủy hiểu được đến đâu, nhưng vẫn gật đầu với nàng. Đúng lúc ấy, Tiểu Phúc Tử cũng hào hứng reo lên:

– Nhắc đến mới nhớ, bên Thượng cung cục vẫn chưa giao đủ áo ấm cho cung nhân chỗ chúng ta. Ngày mai nô tài lại sang đó đòi tiếp. Hoàng thượng quan tâm chủ nhân như thế, để xem còn kẻ nào dám keo kiệt với Cẩm Trúc cung nữa!

Nhìn Tiểu Phúc Tử bùng bùng khí thế, ta không nhịn nổi, phải thở dài thườn thượt. Tên tiểu tử này rõ ràng là chẳng hiểu gì cả.

Chính vì Tiểu Phúc Tử thường không hiểu chuyện, ta chẳng yên tâm để hắn đi Thượng cung cục một mình, đành bảo Ngọc Thủy đi theo. Trong hậu cung, Ngọc Thủy rất được người khác nể nang. Có mặt nàng, người ở Thượng cung cục sẽ không dám kiêu ngạo với Tiểu Phúc Tử, mà Tiểu Phúc Tử cũng không dám làm càn. Ta cứ đinh ninh như thế, cho nên chẳng nghĩ ngợi gì nữa.

Chỗ đỗ dừng Lý Thọ mang đến hôm qua, Ngọc Nga bận rộn vẫn chưa có thời gian mang đi cất. Nhân lúc đang rỗi rãi, lại không có Tiểu Phúc Tử ồn ào pha chuyện, ta bèn khoác chiếc áo thêu từ đình hương chạy ra trước gương ngắm nghía. Mùi từ đình hương nhẹ nhàng, trong trẻo mà sâu lắng như tỏa ra từ trong từng thớ vải, vương vấn không thôi, khiến ta có cảm giác hoàng đế đang đứng ngay sát phía sau, giang tay ôm ta thật chặt. Có lẽ vì ta chưa từng thực sự thích hoa cỏ nên không thể hiểu được vì sao hoàng đế lại thích từ đình hương như vậy. Nhưng xét ra thì con người hắn, ta cũng có hiểu được bao nhiêu?

Ta ngoảnh đầu nhìn hộp thuốc trị thương còn để trên bàn, chợt nhớ đến mấy câu chuyện phiếm của Huyền thái phi khi ta còn ở hành cung Thanh An.

Huyền thái phi từng kể rằng hoàng đế thuở nhỏ tuy ốm yếu nhưng rất nghịch ngợm, cứ đòi ngày lại phải dùng đến thuốc trị thương. Hắn không thích đầy đọa kẻ hầu người hạ như đám con nhà quyền quý khác, có điều mỗi tính ham chơi của hắn đã đủ khiến Tô Trường Tín cùng với bọn nô tài sứt đầu mẻ trán. Nghe nói, có một hôm hắn lang thang trong cung, không biết thế nào lại bắt gặp một con chim non bị rơi từ trên tổ xuống. Hoàng đế liền hăng hái bỏ nó vào túi áo rồi cời giầy leo tót lên cây. Nhưng leo lên là một chuyện, leo xuống được hay không lại là chuyện khác. Chim non được về nhà rồi, nhưng rốt cuộc hoàng đế lại không hồi cung được. Hắn loay hoay hồi lâu không xong, đành ngồi trên chạc cây đợi Tô Trường Tín đến cứu giá. Ngất nổi, cái cây kia nằm ở chỗ khuất trong Ngự hoa viên. Hoàng đế phải đợi đến mấy canh giờ. Tô Trường Tín chạy khắp hoàng cung rồi, tình cờ đi ngang thấy một đôi giầy quen mắt nằm lẫn lóc dưới đất, nhìn lên bèn bắt gặp hoàng đế đang tựa lưng vào thân cây mà ngủ ngon lành. Tô Trường Tín thất kinh, không dám la to gọi Cẩm y vệ vì sợ làm hoàng đế giật mình rơi xuống, cũng lại chẳng dám bỏ đi kêu người. Một mình ông khổ sở mãi mới đưa hoàng đế xuống được. Mãi sau khi đăng cơ, hắn mới thôi không chạy chơi lung tung nữa. Huyền thái phi vừa kể chuyện vừa cười tùm tùm, nhưng dứt lời lại buống tiếng thở dài. Mười một tuổi đáng lí ra vẫn còn là tuổi ăn tuổi chơi. Mà ngai vàng kia cũng thực là đáng sợ. Đứa trẻ thiện lương nhường ấy, mới chỉ ngồi lên ngai vàng mấy năm đã hóa thành một nam tử trầm tối, lòng dạ lạnh bạc, coi mạng người như cỏ rác. Hoàng đế thay đổi như thế nào, Huyền thái phi không hay biết, ta lại càng chẳng thể hiểu nổi. Mỗi lần nghĩ đến hắn, ta thấy mình như kẻ lạc lối giữa bốn bề tuyết trắng, đầu có đi về hướng nào thì tự chung vẫn chơ vơ chẳng tìm được lối về.

Ta chẳng biết mình đã đứng ngơ ngẩn trước gương bao lâu, mãi đến khi nghe tiếng cười nói từ đằng xa vọng đến mới giật mình sức tỉnh. Ta lặng lẽ cời áo

khóa cật trở vào rương rồi bước ra ngoài xem kẻ nào gây chuyện ồn ào. Hóa ra là Ngọc Thủy và Tiểu Phúc Tử đang cười rúc rích tiến vào.

Ta cau mày chưa kịp hỏi, Tiểu Phúc Tử đã vội vàng tranh chỗ nói ngay:

– Chủ nhân biết không, hôm nay hậu cung xảy ra một chuyện vô cùng thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 77

Ngọc Thủy vẫn đang cười ngẩn ngất, không nói được gì, chỉ có thể gật đầu phụ họa. Tiểu Phúc Tử càng thêm phấn khích, khoa tay múa chân loạn cả lên:

- Đêm qua tuyết lớn, con đường chính dẫn tới Thượng cung cục bị tuyết phủ dày. Thế là đám người ở Nội thị giám phải ra cào tuyết. Nô tài và Thủy tỷ tỷ đành phải đi tắt vòng ra phía sau Ngự hoa viên. Lúc trở về, chúng nô tài gặp Trịnh phi nương nương cùng với Thanh tỷ tỷ đang chơi trò ném tuyết. Trịnh phi liền gọi chúng nô tài vào chơi chung...

Con đường mà Tiểu Phúc Tử nói đến, ta từng đi qua nhiều lần nên chẳng lạ lùng gì. Nơi ấy có thể coi là hẻo lánh, đường xá xa xôi, lại chẳng được lát đá êm như đường chính. Nếu không phải muốn tránh mặt kẻ khác thì ngày thường chẳng ai thèm đi đường ấy cả. Tính Trịnh Vân Anh vẫn còn trẻ con, tuyết đẹp thế này, muội ấy không kéo Thanh Nhi ra ngoài chơi mới lạ.

Ta nhú mày nhìn Tiểu Phúc Tử và Ngọc Thủy:

- Thế là hai người ham chơi, đến tận bây giờ mới về à?

Ngọc Thủy lắc đầu, cố nín cười mà không được. Tiểu Phúc Tử mau miệng thanh minh:

- Không phải ạ... Chúng nô tài chỉ mới nán lại một chút... chỉ một chút thôi đã bị đuổi đi rồi ạ...

Nghe Tiểu Phúc Tử cố nhấn mạnh từ "một chút", ta hiểu ngay "một chút" của hắn cũng phải tầm nửa canh giờ là ít. Dẫu bức mình nhưng thấy ngay cả Ngọc Thủy cũng khoái chí ra mặt, ta không khỏi tò mò:

- Ai đuổi các người?

Tiểu Phúc Tử chấp tay, trịnh trọng đáp:

- Là vạn tuế gia!

Ta giật bắn mình:

- Hoàng thượng bắt gặp Vân Anh nghịch tuyết sao? Vân Anh không bị phạt đấy chứ?

Tiểu Phúc Tử cười ha hả, xua tay:

- Trịnh phi nương nương vốn muốn ném nô tài đấy, nhưng nô tài nhanh nhẹn cúi xuống né được. Hòn tuyết của Trịnh phi nương nương thế là bay vút ra xa, xa thật là xa... sau đó, đập trúng tà áo của hoàng thượng. Lúc ấy, nô tài sợ muốn vỡ tim. Cả Trịnh phi nương nương cũng tái mặt...

Trịnh Vân Anh vốn nhát gan, bình thường muội ấy sợ hoàng đế còn hơn sợ cọp. Vừa thấy bóng hoàng đế, toàn thân Trịnh Vân Anh đã run bắn. Đám nô tài lại càng kinh hãi hơn bội phần. Không ai bảo ai, cả bọn đồng loạt quỳ xuống thỉnh tội. Nhưng chẳng ai ngờ hoàng đế lại không hề nổi giận. Hắn phi cười, đỡ Trịnh Vân Anh đứng lên: "Có mỗi một tên tiểu thái giám mà cũng ném không trúng, thực là làm mất mặt lắm quá. Lúc trẻ nhỏ hơn nàng mấy tuổi, lão Tô có chạy thế nào trẫm đều ném trúng."

Như để chứng tỏ mình không nói khoác, hoàng đế bèn cúi xuống vo lấy một nắm tuyết ném thẳng về phía Lý Thọ ở phía sau. Nắm tuyết bay sượt qua chóp chiếc nón lông cừu Lý Thọ đang đội. Lý Thọ vốc dáng to béo nhưng đầu lại nhỏ một cách kì quái. Chiếc nón này vốn là của hoàng đế ban cho hắn. Hắn đội vào rộng đến nỗi sụp xuống tận lông mày. Cũng vì quá rộng cho nên khi hòn tuyết vừa sượt qua, chiếc nón đã xộc xệch chực rơi xuống. Không bảo quân tốt đồ ngự ban là trọng tội. Lý Thọ hoảng hồn vội đưa tay đỡ, nhưng không biết lông ngỗng thế nào phải tung hứng mấy lượt mới chụp được nón.

Trịnh Vân Anh thấy thế không nhịn được bật cười. Hoàng đế cũng cười theo: "Lâu ngày thân thủ cũng mai một đi nhiều, có lẽ phải nhân dịp này luyện tập một chút."

Bầu không khí căng thẳng cứ thế theo tiếng cười sáng khoái của hoàng đế mà tan biến. Đám nô tài khôn hồn, tự biết điều mà lui ra thật xa, chừa chỗ cho hoàng đế và Trịnh Vân Anh đùa nghịch.

Hoàng đế bảu sinh ham vui, chỉ vì đã khoác long bào lên mình nên đành từ bỏ những ngày tháng rong chơi nghịch ngợm. Người trong cung ai cũng nghiêm trang đạo mạo, chẳng dễ gì tìm được kẻ có gan cùng hoàng đế đuổi nhau ném tuyết thế này. Bởi vậy, Trịnh Vân Anh và hấn cũng có thể coi là một dạng tri kỉ. Chuyện này xem như Trịnh Vân Anh gặp may. Nếu hoàng đế không có tính mê chơi, muội ấy ném trúng hấn như vậy nhất định sẽ bị phạt nặng.

Hai người chơi đùa chán chê rồi, hoàng đế chợt nổi hứng xoa đầu Trịnh Vân Anh: "Trẫm nhớ độ này năm ngoái đã được ăn Lạp Mai Trì của Trịnh phi rồi, có sao năm nay vẫn chưa thấy gì nhỉ? Phải chăng lâu quá nên quên cách làm rồi?" (*)

Nhắc đến bánh trái, Trịnh Vân Anh lập tức vênh mặt: "Bánh thì thiếp làm xong rồi, đang định mang sang Cát Tường điện..."

Hoàng đế bữu môi cười: "Thật không? Hay lại nhờ kẻ nào làm..."

Trịnh Vân Anh không có tài cán gì đặc biệt, chỉ có tay nghề làm bánh là đáng để tự hào. Bị hoàng đế khi dễ như thế, muội ấy bực mình, bèn kéo hấn đi thẳng về Minh Ngọc cung: "Hoàng thượng đã không tin, vậy thiếp sẽ tự tay làm cho người xem!"

Hoàng đế lờ ăn thành công, lập tức vui vẻ đi theo Trịnh Vân Anh. Chuyện này vốn đã có thể coi là tốt đẹp nếu như không tồn tại kẻ thứ ba - Giang Tiểu Ái.

Phụ thân Giang Tiểu Ái là một viên thị lang không lớn không nhỏ, nàng ta vào cung cũng chỉ là một phi tần thường thường bậc trung. Nếu không nhờ hoàng hậu nâng đỡ, Giang Tiểu Ái chưa chắc đã leo lên nổi chức quý tần. Chỉ tiếc con người nàng ta hữu dũng vô mưu, nhan sắc cũng chẳng độ nổi với ai, hoàng hậu thấy nàng ta đã hết thuốc chữa nên dạo gần đây không còn ưu ái giúp đỡ như trước. Giang Tiểu Ái một thân một mình tranh sủng thực là khổ sở. Nàng ta dò la được hôm nay hoàng đế sẽ đi ngang đoạn đường vắng này, liền trang điểm thật lộng lẫy rồi chạy ra nghênh đón. Cứ ngỡ đã chớp được thời cơ trở mình, chẳng ngờ nàng ta vừa nịnh nọt hoàng đế mấy câu thì hồn tuyết của Trịnh Vân Anh vèo vèo phi đến. Giang Tiểu Ái bỗng dưng trở thành người thừa, chỉ biết há hốc miệng cảm tức nhìn hoàng đế và Trịnh Vân Anh chơi đùa, sau đó lại dất tay nhau đi mất.

Bấy giờ, Ngọc Thủy cười đã thấm mệt. Nàng thở dốc, lắc đầu tiếp lời Tiểu Phúc Từ:

- Trông Giang quý tần lúc đó thực đáng sợ, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Trịnh phi nương nương vậy.

Tiểu Phúc Từ gật đầu xác nhận:

- Ấy vậy mà khi hoàng thượng cùng Trịnh phi rời đi, Giang quý tần vẫn còn có gan chạy theo gọi: "Hoàng thượng, ban này đã nói sẽ cùng thiếp thưởng trà cơ mà..."

Ta phi cười hỏi:

- Thế hoàng thượng trả lời sao?

Tiểu Phúc Từ bắt chước hoàng đế nhếch môi cười gian ác:

- Hoàng thượng phẩy tay áo, lạnh lùng nói: "Nếu nàng thích uống trà, lát nữa trẫm bảo Lý Thọ mang đến cho nàng một ít."

Đến nước này, cả ta cũng phải ôm bụng cười sặc sụa. Hoàng đế đúng là rất biết cách làm người ta đau lòng.

- Chuyện này... - Ta cố nhịn cười cắn dận - Các người nhớ đừng nói ra ngoài...

Ngọc Thủy rút cổ, nhe răng cười:

- Không cần chúng nô tỳ nói ra thì chuyện này cũng sẽ truyền khắp hậu cung thôi. Xưa nay những kẻ to gan quản chuyện hoàng thượng đi đâu, làm gì đều không có kết cục tốt đẹp.

Ta cảm thấy Ngọc Thủy nói cũng có lí. Giang Tiểu Ái đã phạm phải điều cấm kị của hoàng đế. Nếu là lúc trước khi hấn còn bị độc tính trong người thì Giang Tiểu Ái đã toi mạng rồi. Bây giờ, tính tình hấn không còn nóng nảy như trước, nhưng không nói ra không có nghĩa là hấn không phật ý. Với bản lĩnh của Lý Thọ, tin rằng chỉ chốc lát nữa thôi, cả hậu cung ai ai cũng biết chuyện mất mặt của nàng ta. Từ nay về sau, nhất định không còn kẻ nào dám giờ trò đón đường hoàng đế nữa.

Ta gật gù đáp:

- Dù sao đi nữa, những chuyện thị phi này các người tốt nhất là đừng tham gia.

Nói đoạn, ta chợt nhớ đến Bạch Diệu Hoa. Dạo trước, nàng ấy sợ ý làm đổ ấm trà khiến cả bàn tay bị bỏng. Chính nhờ bàn tay tài hoa ấy mà Bạch Diệu Hoa mới giành lại được sự ưu ái của hoàng đế. Ta cứ sợ có kẻ nhân dịp này mua chuộc thái y giờ trò hãm hại nàng nên đã nhờ Lâm Giang đích thân chữa trị thật cẩn thận. Vậy mà đã nhiều ngày qua, vết thương của Bạch Diệu Hoa vẫn chưa lành. Mấy lần hoàng đế muốn xem nàng vẽ tranh, Bạch Diệu Hoa đều phải cáo bệnh hẹn dịp khác. Chuyện này ta cứ cảm thấy có điều khuất tất. Trà nước trong cung pha xong đều phải đợi người bót mới dâng lên, dẫu Bạch Diệu Hoa có làm đổ trà ra tay cũng không thể bị bỏng nặng như vậy được. Nếu không phải ta quá hiểu Lâm Giang thì nhất định sẽ nghi ngờ hấn ăn hối lộ. Một vết thương đơn giản, với khả năng của Lâm Giang ắt chỉ cần vài ngày là khỏi, vậy mà lại kéo dài đến tận bây giờ khiến lòng ta lo lắng không yên. Nhân lúc Lâm Giang đến thay băng cho Bạch Diệu Hoa, ta quyết định sang chỗ nàng nhìn tận mắt vết thương xem có điều gì mờ ám hay

không.

Ta đến đúng lúc Lâm Giang vừa tháo lớp băng cũ trên tay Bạch Diệu Hoa xuống. Không hiểu sao hai người bọn họ vừa nhìn thấy ta liền giật bắn mình.

- Vì thần bái kiến hiền phi nương nương! - Lâm Giang cuống quýt đứng lên thỉnh an, vội đến nỗi làm rơi cả dải băng trên tay xuống đất.

Bạch Diệu Hoa nhanh chóng phủ tay áo xuống, giọng gao nói:

- Tỷ tỷ sang chơi sao không báo trước một tiếng để muội ra đón ...

Bạch Diệu Hoa và Lâm Giang đều là người ngay thẳng, không quen dối trá. Nhìn nét mặt kì quái của bọn họ, ta biết ngay bọn họ nhất định đang giấu giếm điều gì đó.

Ta cúi đầu nhìn dải băng cũ bị Lâm Giang đánh rơi ban nãy, chỉ thấy nó trông thực sạch sẽ, chẳng hề giống mới bị tháo ra từ một vết thương nặng. Lòng ta không biết nên vui hay nên buồn.

- Lâm đại nhân, chẳng hay đây là chuyện gì? - Ta nhặt dải băng kia lên đưa đến trước mặt Lâm Giang.

Mỗi lần Lâm Giang hoảng sợ thì lại sinh tật nói lắp. Hắn lúng búng mãi mà không nói được gì:

- Vì thần... chuyện này...

Bạch Diệu Hoa thấy thế liền đỡ lời:

- Tỷ tỷ, không phải lỗi của Lâm đại nhân...

Ta quay sang nhìn nàng, hạ giọng nói khẽ:

- Kéo tay áo muội lên cho tỷ xem.

Bạch Diệu Hoa cắn môi, chậm chạp làm theo.

Ta hét nhìn chăm chăm vào bàn tay phải trắng trẻo mịn màng, hoàn toàn lành lặn kia rồi lại nhìn Bạch Diệu Hoa, tự nhiên giận đến run người:

- Muội đang làm cái gì thế này? Muội có biết khó khăn lắm hoàng thượng mới nhớ đến muội, muội lại bày trò trốn tránh người... Đây là tội khi quân! Hoàng thượng mà biết được, muội không chỉ thất sủng thôi đâu...

Nói đoạn, ta chợt nhớ đến Lâm Giang, bèn ngoảnh đầu nhìn hắn. Nhìn kĩ lại, mặt mũi Lâm Giang cũng khá. Hắn tuổi trẻ tài cao, chưa lập gia thất, lại trung thực từ tế - đúng là dạng nam tử dễ được lòng nữ nhân. Có lẽ nào... Nghĩ đến đây, ta vừa giận vừa sợ. Ta tin tưởng Lâm Giang mới để hắn chăm sóc sức khỏe cho Bạch Diệu Hoa, không ngờ hắn lại dám thừa cơ tán tỉnh nàng. Mà nếu giữa hai người họ thực sự có điều gì mờ ám, đừng nói bản thân bọn họ, cả gia tộc hai bên cũng không tránh khỏi liên lụy.

May mà ban nãy ta dẫn theo Ngọc Nga. Không cần ta ra lệnh, nàng đã hiểu ý, vội vàng kéo Tư Dao ra ngoài đứng trước cửa. Tư Dao không nhanh nhay bằng Ngọc Nga nhưng thấy sắc mặt ta nghiêm trọng, nàng cũng cố gắng phối hợp với Ngọc Nga. Bên ngoài, Ngọc Nga và Tư Dao lớn tiếng trò chuyện vui vẻ. Trong phòng ta vẫn tức tối nhìn gương mặt anh tuấn sáng sủa của Lâm Giang, tự hỏi nếu mình đánh hắn một trận không ra hình người nữa thì liệu Bạch Diệu Hoa có tỉnh ngộ chăng?

Sau một hồi suy tính, ta thôi ý định hủy dung Lâm Giang, chỉ hỏi thật khẽ:

- Hai người... đã đến mức nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 77.2

Ta dứt lời, không chỉ Lâm Giang nghẹn mặt ra mà Bạch Diệu Hoa cũng ngớ người.

Chốc lát sau, nàng mới giãy này:

- Tỷ tỷ! Tỷ nghĩ đi đâu vậy?! Muội và Lâm đại nhân không có chuyện gì cả!

Lâm Giang nghe đến đây mới hiểu ra cơ sự. Hắn tái mặt, quỳ sụp xuống:

- Nương nương mình giám, vi thần... vi thần tuyệt đối không dám có ý phạm thượng như thế!

Ta nhón mày nhìn hai người bọn họ, nửa tin nửa ngờ:

- Nếu muội không có tư tình với hắn, cần gì phải giả vờ bị thương để gặp hắn mỗi ngày? Đừng giấu tỷ nữa, có việc gì cứ nói ra, tỷ sẽ nghĩ cách giải quyết. Cùng lắm... chúng ta thủ tiêu hắn là được.

Bạch Diệu Hoa lắc đầu nguầy nguậy:

- Đúng là muội giả vờ, nhưng không phải để được gặp Lâm đại nhân! Tỷ tỷ phải tin muội!

Lâm Giang sợ run, trán áp chặt xuống sàn, lắp bắp nói vọng lên:

- Vi thần... vi thần... trong... trong sạch! Nương nương... đừng thủ tiêu...

Ta nheo mắt nhìn Bạch Diệu Hoa, mắt kiên nhẫn hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Bạch Diệu Hoa mím chặt môi, một lúc lâu sau mới đáp khẽ:

- Muội không muốn tỷ tỷ đau lòng...

Giờ thì đến lượt ta ngăn ra:

- Ta đau lòng chuyện gì?

Bạch Diệu Hoa thở dài, vẫn giữ giọng khe khẽ:

- Muội ở trong cung lâu rồi, chưa từng gặp ai am hiểu thư họa như hoàng thượng. Ban đầu, có hoàng thượng cùng phẩm tranh, bàn luận họa kỹ, muội cảm thấy rất vui. Nhưng sau đó lại có những lời đồn không hay... Muội sợ tỷ tỷ nghĩ muội lợi dụng tỷ để tiến thân, cho nên muội mới...

Nàng tiến đến cầm chặt lấy tay ta, khản khoản nói:

- Thăng chức là việc tốt, có người cùng bàn luận thi họa cũng là việc tốt. Nhưng suy cho cùng, tất cả đều không quan trọng bằng tỷ tỷ. Muội và hoàng thượng trước sau chỉ lấy hội họa làm vui, hoàn toàn không có gì khác... Nhưng nếu vì việc này mà khiến tỷ tỷ đau lòng, muội thà trở về làm Bạch thường tại nhỏ bé ngày trước...

Ta nào nghĩ đến Bạch Diệu Hoa lại để tâm những lời đàm tiếu của thiên hạ, càng không ngờ nàng dám vì ta mà tự làm mình bị thương, cố tình né tránh hoàng đế. Ta siết tay nàng, khóe mắt tự nhiên cay cay, cuối cùng chỉ buông được một câu:

- Muội muội ngốc...

Lâm Giang thấy thế, rón rén lui ra ngoài toan chạy trốn, liền bị Ngọc Nga túm lấy cổ áo lôi lại:

- Lâm đại nhân, thỉnh dừng bước. Chủ nhân nhà ta hẳn là vẫn còn vài lời muốn nói với ngài đó ạ.

Lâm Giang đảo tẩu bất thành, đành cụp đuôi đứng tiu ngưu một bên.

Ta khuyên giải Bạch Diệu Hoa thêm một lúc rồi mới bước ra, bắt gặp Lâm Giang đang bị Ngọc Nga giữ chặt cổ áo, dáng vẻ vô cùng khổ sở. Hắn trông thấy ta, bèn gượng cười tỏ vẻ ăn năn:

- Hiền phi nương nương tha tội, vi thần biết sai rồi...

Ta liếc hắn, lạnh nhạt hỏi:

- Đại nhân cảm thấy bản thân sai ở chỗ nào?

Lâm Giang chấp tay thưa:

- Vi thần không nên giúp Bạch tiểu chủ lừa dối hoàng thượng...

Sự ngờ nghệch của Lâm Giang khiến ta bức mình vô cùng. Nếu ở đây có cái gì tiện tay thì ta đã lấy gỗ lên đầu hắn rồi. Ta hăm dọa, hừ một tiếng:

- Không phải. Đại nhân sai ở chỗ không đem việc này nói lại với bản cung.

Lâm Giang tròn mắt nhìn ta, đoạn như sợ hãi, gật đầu lia lịa:

- Phải, phải... Vì thần sai rồi, về sau bắt luận chuyện gì... vì thần nhất định đều bầm báo với nương nương trước...

Ta mỉm cười hài lòng, ra hiệu cho Ngọc Nga buông tay. Lâm Giang hỏi hã sửa lại cổ áo cho ngay ngắn, luôn miệng nói:

- Tạ nương nương khai ân...

Ta vẫn cười tươi như hoa, dịu dàng nói tiếp:

- Thực ra ban nãy bản cung cũng không hẳn là nói đùa. Nếu thực sau này đại nhân dám có ý đồ gì với muội muội của ta, bắt luận thế nào, ta sẽ không ngần ngại thủ tiêu ngài ngay lập tức.

Lâm Giang giật thót, đáp vội mấy chữ "Vi thần ghi nhớ" rồi ôm thùng thuốc chạy mất dạng.

Ta nghĩ Lâm Giang nhất gan, cứ cho rằng như thế là đã dọa được hắn. Nhiều năm sau nhớ lại, ta luôn lấy làm hối tiếc. Nếu ngày hôm ấy, ta thực sự thủ tiêu Lâm Giang thì sau này mấy người bọn ta đã không phải nếm trải bao nhiêu nỗi trầm luân đau khổ. Đáng tiếc, đến khi ta biết được Lâm Giang to gan đến mức nào thì đã quá muộn rồi.

Lâm Giang đi rồi, ta cũng mặc áo khoác ngoài vào rồi cùng Ngọc Nga trở về. Lúc này, tuyết càng lúc càng rơi nhiều. Tuy cả ta và Ngọc Nga đều khoác áo choàng bông dày cộm mà vẫn phải đi sát vào nhau. Ra đến cửa viện, ta chợt thấy Tiểu Phúc Từ từ xa chạy đến, mặt mũi tái mét:

- Chủ nhân ơi, không xong rồi... xảy ra chuyện lớn rồi...

Ta cau mày nhìn hắn:

- Ai xảy ra chuyện?

- Bẩm, là Lạc thực dung...

Lạc Linh Chương? Cái ám thuốc di động này, hậu cung rộng lớn, nàng ta xảy ra chuyện ở đâu mà chẳng được, sao lại nhầm đúng chỗ ta?

- Chuyện gì?

- Bẩm, thực dung nương nương bị phạt quỳ trong sân lớn Cẩm Tước cung, đã ngắt xiú rồi... may mà có Phong tiếp dư...

Tiểu Phúc Từ sợ cuồng cuồng, nói năng cũng trở nên mơ hồ. Ta nghe mà chẳng hiểu gì, liền nắm lấy vai hắn lay mạnh mấy cái:

- Người nói hồ đồ cái gì vậy?! Có biết Lạc thực dung là ai không? Ở nơi này có bao nhiêu người đủ tư cách phạt nàng ấy chứ? Mà sao lại ở trong sân của chúng ta được?

Thực dung thuộc hàng tông nhị phẩm. Ngay cả nhất phẩm hiền phi ta đây cũng không phải muốn phạt là phạt được.

Tiểu Phúc Từ nhăn mặt, khua tay tứ tung:

- Nô tài không hồ đồ! Thực dung nương nương đụng phải Tô sung hoa, bị Tô sung hoa phạt quỳ đấy! Nương nương mau ra ngoài xem đi!

Lời này của Tiểu Phúc Từ như một tảng nước đá rơi trúng đầu ta. Tô Nhượng dám phạt quỳ Lạc Linh Chương? Trong sân Cẩm Tước cung? Giữa gió tuyết thế này?

- Chết tiết!

Ta cắn chặt môi, vội vàng túm váy chạy như bay về phía cửa cung, lòng không ngừng nguyên rủa Tô Nhượng. Tô Nhượng chết tiết! Tô Nhượng chết tiết! Hậu cung lắm người như vậy, nàng ta không gây sự với ai, lại đi tìm cái ám thuốc di động kia mà gây sự! Lạc Linh Chương đau bệnh quanh năm, giờ lại phải quỳ trong gió tuyết lạnh lẽo như thế này... Nếu nàng có mệnh hệ gì, đừng nói Tô Nhượng xong đời, chỉ sợ ta cũng không được yên thân.

Ta chạy một mạch ra tới nơi mới bằng hoàng nhận ra Tiểu Phúc Từ chẳng hề nói khoác. Trên trời tuyết trắng nhẹ bay, dưới đất Lạc Linh Chương da dẻ trắng nhợt, đang dựa vào lòng Phong Thê Minh. Phong Thê Minh ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm lấy Lạc Linh Chương đang bất tỉnh. Mặt nàng đỏ gay vì giận, ánh mắt sáng rực như sao trời nhìn chăm chăm vào Tô Nhượng đứng lơ lửng bên cạnh.

Ta chẳng buồn nhìn Tô Nhượng, đi thẳng đến chỗ Phong Thê Minh và Lạc Linh Chương:

- Lạc thực dung không sao chứ? Người đâu, mau mang kiệu đến...

Phong Thê Minh nghiêng răng, cố nén giận đáp:

- Thê Minh đã sai Lương Vũ đi gọi người mang kiệu đến rồi.

Ta vội cởi áo khoác ngoài choàng lên người Lạc Linh Chương rồi cầm lấy cổ tay nàng bắt mạch. Mạch tượng của Lạc Linh Chương yếu ớt nhưng cũng

không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ vì bị lạnh mà ngất đi thôi.

Đúng lúc đó, Lương Vũ cũng vừa kịp đưa kiệu đến. Ta thấy Phong Thổ Minh mấp máy môi, nghĩ nàng định kể tội Tô Nhượng nên nhanh chóng nói ngay:

- Chúng ta đỡ Lạc thực dung vào kiệu cho ấm đã, có gì từ từ nói.

Phong Thổ Minh gật đầu, cùng ta dìu Lạc Linh Chương ngồi vào trong kiệu, lại cẩn thận đắp áo lên người nàng đầu đó rồi mới nói:

- Chuyện này nương nương định xử lý thế nào?

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua. Ta cắn răng chịu lạnh, liếc mắt nhìn Tô Nhượng. Tô Nhượng trông thấy, ngay tức thì mở miệng cãi tội:

- Bẩm hiền phi nương nương, thực không phải thần thiếp cố ý... Là nàng ta... Không phải, là Lạc thực dung đụng trúng thần thiếp trước... Thần thiếp không biết thân phận của Lạc thực dung...

Hai tay ta run run, không rõ vì lạnh hay vì giận. Ta gằn từng tiếng một:

- Chẳng lẽ Lạc thực dung không nói cho người biết nàng là ai hay sao?

Tô Nhượng cũng run như cây sậy, nàng ta lắp bắp:

- Thiếp... thiếp thấy y phục của Lạc thực dung quá... quá mức đơn giản... nên thiếp nghĩ nàng chỉ nói dối để trốn tội...

Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ sự ngu dốt của Tô Nhượng. Mấy ngày gần đây, Tô Nhượng đã lấy lại khí thế, hôm nào cũng đợi đến giờ hoàng đạo là ăn vận chau chuốt đi tìm hoàng đế. Hôm nay không hiểu thế nào nàng ta lại gặp phải Lạc Linh Chương. Mà Lạc Linh Chương cũng thật là xui xẻo. Bình thường, nàng luôn đi theo một tên thái giám khỏe mạnh đi theo hầu, chẳng biết nay vì sao lại chỉ có một mình.

Cũng chẳng rõ là ai đụng ai trước, chỉ biết Lạc Linh Chương hiền lành không cãi nổi Tô Nhượng đánh đá. Tô Nhượng chưa gặp Lạc Linh Chương bao giờ. Nàng đau bệnh sớm tới nên vốn chẳng quan trọng chuyện phục trang, nhìn vào đúng là không có điểm nào giống một phi tần nhị phẩm, thế là bị Tô Nhượng sai Ngọc Lăng ẩn xuống đất bắt quỳ. Tô Nhượng chịu áp bức bao lâu nay không có chỗ xả, nay tìm được người trút giận, không ngờ lại trúng ngay một thực dung nương nương. May mà có Phong Thổ Minh vừa đi diện thánh trở về, Lạc Linh Chương mới thoát nạn, nếu không e là đã vong mạng.

Ở bên cạnh, Tô Nhượng vẫn luôn miệng lái nhai:

- Thiếp thực sự không biết đó là Lạc thực dung, mà không biết thì không có tội...

Lúc này, Phong Thổ Minh đã không nhịn nổi nữa, nàng quát lớn:

- Lạc thực dung đã nói rõ thân phận với người, sao người lại nói là không biết? Còn nữa, cứ cho là người không biết thật đi, trời lạnh thế này, người ép một người ốm yếu như nàng ấy quỳ trên tuyết... còn không phải là muốn giết người hay sao?

Cũng độ này năm ngoái, Phong Thổ Minh từng bị Liễu Yến Yến ý thế bắt quỳ ngoài hiên nhà chịu gió tuyết. Phong Thổ Minh yêu ghét rõ ràng, nổi bất công ấy nhất định vẫn chưa quên. Sự quá quắt của Tô Nhượng có lẽ đã làm cho cơn giận trong lòng nàng bùng cháy trở lại.

Tô Nhượng bị nói trúng tim đen, ấp úng:

- Thiếp... thiếp nào có nghĩ vậy...

Ta nhìn nhìn Tô Nhượng quá nhiều, có lẽ đã chiều hư nàng ta rồi. Ta lạnh lùng nói từng chữ rành mạch:

- Quỳ xuống!

Tô Nhượng chưa từng bị ta trách mắng, không khỏi chột dạ:

- Nương nương...

Ta không đáp, chỉ trừng mắt nhìn Tô Nhượng. Hai chân Tô Nhượng run lên, cuối cùng cũng hạ gối quỳ xuống đất.

Chuyện này xử lý thế nào, bản thân ta cũng không biết. Nếu kẻ gây sự là ai khác, ta chỉ cần đem nộp cho hoàng hậu là xong. Nhưng kẻ này lại là Tô Nhượng. Ta sợ hoàng hậu mạnh tay trừng phạt sẽ làm lỡ việc lớn của hoàng đế, nhưng nếu không báo lên hoàng hậu mà trực tiếp giao Tô Nhượng cho hoàng đế xử lý thì rõ ràng là qua mặt nàng. Hoàng hậu và ta khó khăn lắm mới tạm hòa hoãn, ta không thể đại đột tự lao đầu vào chỗ chết. Chuyện dễ làm trước, chuyện khó tính sau. Ta quyết định đưa Lạc Linh Chương hồi cung rồi mới quay lại giải quyết Tô Nhượng. Vậy mà kiệu còn chưa kịp nâng lên, từ phía sau đã vang lên giọng cười khanh khách:

- Ô, Cẩm Tước cung có việc gì mà nhộn nhịp thế này?

Chú thích:

(*) Lạp Mai Trì: tên một loại bánh ngọt, hũu cầu

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 78

Kẻ không mời mà đến này quả nhiên không phải người tốt.

Ở hậu cung này bất luận là chuyện xấu của ai, Triệu Lam Kiều chưa bao giờ vắng mặt.

Triệu Lam Kiều vén màn kiệu soi mói nhìn Tô Nhựt đang quỳ dưới đất, lộ rõ vẻ thích thú:

- Tô muội muội lại gây ra chuyện gì à?

Triệu Lam Kiều cất công đến tận đây thì chắc hẳn đã biết rõ chuyện xấu của Tô Nhựt rồi, có muốn êm đẹp cũng không được nữa.

Ta thờ dài, cô nặn ra một nụ cười:

- Tô sung hoa mới đến, còn nhiều điều chưa hiểu nên vô tình mạo phạm Lạc thực dung...

Triệu Lam Kiều xuyết xoa vờ hỏi:

- Lạc muội muội không sao chứ? Thực khiến muội đây lo quá! Lạc muội muội sức khỏe không tốt, nếu để xảy ra chuyện gì... Không biết phải làm sao mới đến nổi tội. Hiền phi tỷ tỷ định làm thế nào?

Ta vốn muốn đưa Lạc Linh Chương trở về trước, nhưng xem ra Triệu Lam Kiều nhất định không để yên việc này.

Ta mỉm cười bình thản đáp:

- Lạc thực dung không sao. Đức phi muội muội không cần lo lắng.

Đoạn, ta quay sang nói với Phong Thê Minh:

- Phiên tiếp dư thay bản cung đưa Lạc thực dung hồi cung. Ta cùng Tô sung hoa đi Triều Lan cung thỉnh tội trước.

Phong Thê Minh gật đầu:

- Nương nương yên tâm.

Triệu Lam Kiều nghe xong, bèn vén rộng màn kiệu, niềm nở vẫy tay:

- Đã thế chi bằng hiền phi tỷ tỷ đi cùng với muội luôn cho tiện?

Triệu Lam Kiều đã nhiệt tình như vậy, ta liền túm váy thân nhiên leo vào trong kiệu.

Ta và Triệu Lam Kiều ngồi kiệu đi trước. Phía sau, Ngọc Nga cũng nhanh chóng đỡ Tô Nhựt đứng dậy, dìu nàng ta theo sát.

Khi bọn ta đến Triều Lan cung, hoàng hậu đang nhàn nhã pha trà. Nàng nghe chuyện của Tô Nhựt xong cũng không mấy ngạc nhiên.

Hoàng hậu vừa rót trà mời bọn ta, vừa thông thả nói:

- Tô thị ngông cuồng phạm thượng, cần phải răn đe... Tạm thời giáng xuống hàng thường tại, phạt hình mười trượng. Nếu về sau còn dám tái phạm sẽ đây vào lĩnh cung.

Nàng đưa chung trà đến trước mặt ta, mỉm cười dịu dàng:

- Hiền phi thấy như thế có được không?

Tô Nhựt ở trong cung của ta, ngoài mặt lúc nào cũng bộ đồ ta, người ngoài nhìn vào tất nhiên sẽ cho rằng nàng ta là vậy cánh của hiền phi. Ta biết hoàng hậu nhất định không bỏ qua cơ hội áp chế ta. Phong Thê Minh là quận chúa Phong tộc, Bạch Diệu Hoa lại là tri kỷ của hoàng đế. Tính đi tính lại,

trong Cẩm Tước cung, vị tiên từ dân gian Tô Nhượng này vẫn là kẻ dễ loại trừ nhất.

Ta đón lấy chung trà bằng cả hai tay, mặt không đổi sắc:

- Hoàng hậu nương nương anh minh.

Hoàng hậu hài lòng nói tiếp:

- Cung nữ hầu cận của Tô thị đã không biết can gián chủ nhân lại còn hùa theo làm càn, tội không thể tha, phạt năm mươi trượng.

Ngọc Lãng chung quy cũng chỉ là kẻ hầu người hạ, vì sự ngu dốt của Tô Nhượng mà phải lãnh năm mươi trượng, không biết còn bao nhiêu phần sống. Ta cần chặt rằng, lắng lắng chờ đợi.

Quả nhiên, Triệu Lam Kiều từ đầu đến cuối chỉ yên lặng lắng nghe, giờ đột ngột cất tiếng:

- Tô muội muội nhập cung tính ra cũng không phải ngày một ngày hai, đáng lẽ phép tắc trong cung cũng nên thuộc nằm lòng rồi. Muội biết hiền phi tỷ tỷ lòng dạ nhân từ, chỉ là đối với người trong cung của mình thì không thể cứ mềm lòng như thế được...

Triệu Lam Kiều muốn gán cho ta tội quân giáo không nghiêm, nhưng hoàng hậu lại gạt phắt đi. Nàng chẳng để Triệu Lam Kiều nói xong đã cắt ngang:

- Chuyện này không thể chỉ trách hiền phi. Tô thị chỉ là con thứ, từ nhỏ giáo dưỡng đã không tốt, giờ muốn uốn nắn thực chẳng dễ dàng. Cũng vì lẽ đó mà tổ huấn mới không cho phép thứ nữ tham gia tuyển tú. Tô thị nhập cung cũng nhờ lòng ân, mà nàng ta lại không biết trân trọng cơ hội của mình thì thôi.

Hoàng hậu nói đoạn, dừng lại hớp một ngụm trà rồi nhìn ta triu mến nói tiếp:

- Lại nói, như thế mới thấy hiền phi công tư phân minh, chẳng hề vì Tô thị là người chỗ mình mà bao che. Bản cung sẽ trọng thưởng để kẻ khác nhìn thấy mà noi gương.

Lần này, hoàng hậu vừa mạnh tay trừng trị Tô Nhượng dần mặt ta, lại vừa che chở đỡ tội cho ta khiến ta không biết nói gì hơn, chỉ có thể cúi đầu thành kính tạ ơn. Khi ta ngẩng lên, tình cờ bắt gặp sắc mặt Triệu Lam Kiều có chút kì quái. Triệu Lam Kiều giỏi nhất là diễn trò, nàng ta điều khiển sắc mặt có lẽ còn thuần thục hơn soi gương chải tóc, không hiểu sao lại để lộ vẻ mặt này? Có thể nào là do nàng ta giầu đồ bìm leo bắt thành nên tức tối chăng? Không, Triệu Lam Kiều sao có thể sơ sót như vậy. Nhất định là lời nói ban nãy của hoàng hậu có vấn đề, chỉ là do ta không thông minh bằng bọn họ nên không hiểu nổi mà thôi.

Dù trong lòng còn thắc mắc, ta vẫn phối hợp với hoàng hậu:

- Nương nương quá khen, muội chỉ làm đúng bổn phận mà thôi. Và lại, ban nãy cũng nhờ có đức phi tình cờ đi ngang Cẩm Tước cung, kịp thời cho đi nhờ kiệu...

Hoàng hậu nhếch môi cười, liếc nhìn Triệu Lam Kiều:

- Nếu thế bản cung nên thưởng cả đức phi đây mới phải. Gió tuyết lạnh lẽo nhường này mà đức phi vẫn không quản đường xa vất vả, đến tận Cẩm Tước cung cho đi nhờ kiệu... Tấm lòng quả là đáng quý.

Triệu Lam Kiều vờ như không hiểu, chỉ lắc đầu vô tư đáp:

- Nào có đáng gì. Muội chỉ tình cờ đi ngang mà thôi. Nương nương không cần bận tâm!

Thế rồi, nàng ta ho lên mấy tiếng, mượn cơ thể không khỏe nhanh chóng cáo lui.

Nhìn Triệu Lam Kiều hậm hực bỏ về, hoàng hậu cười khẩy một tiếng:

- Đức phi lúc nào cũng nhiệt tình như thế.

Ta thờ dài, mặt mày day trán:

- Đều do muội bất cẩn.

Bỗng, ta nhớ đến vẻ mặt khó coi của Triệu Lam Kiều ban nãy, không nhịn được tò mò:

- Tỷ tỷ, có điều này muội chưa hiểu... Ban nãy sao đột nhiên đức phi lại tỏ thái độ kì quái như vậy?

Hoàng hậu bật cười, chậm rãi đáp:

- Muội có điều chưa biết, thân mẫu của Triệu đức phi cũng là thứ nữ...

Thân mẫu của Triệu Lam Kiều là một nữ nhân tài sắc hiếm có. Năm xưa, Triệu tướng đem lòng si mê, bất chấp thân phận cách biệt mà cưới bà về làm

chính thất. Thời gian đầu, Triệu tướng hết mực cung chiều bà, có thể nói là hết lòng hết dạ. Nhưng nhiều năm trôi qua, bụng của bà vẫn cứ phẳng lì, mà người thiếp của Triệu tướng lại sinh được liên tiếp ba đứa con trai. Người thiếp kia ý thế lộng quyền, dèm pha rằng bà là loài gái độc không con. Tình cảm của Triệu tướng đối với bà cũng dần phai nhạt. Mãi đến khi tuổi đã xế chiều, bà mới sinh hạ được một người con gái là Triệu Lam Kiều. Tuy Triệu Lam Kiều thông minh lại xinh đẹp, nhưng trong nhà võ tướng, một đứa con gái thực không có bao nhiêu giá trị. Vậy nên, dù là dòng chính thất nhưng mẹ con nàng ta chẳng có chút địa vị gì. Về sau, thân mẫu của Triệu Lam Kiều bạo bệnh qua đời. Người thiếp kia được cải thành chính thê. Không cần nói cũng biết, cuộc sống của Triệu Lam Kiều chẳng mấy dễ dàng.

Nghe hoàng hậu nói xong, ta phải cố gắng lắm mới nén được tiếng thở dài. Tài diễn trò của Triệu Lam Kiều có lẽ cũng từ đó mà ra. Sau khi thân mẫu nàng ta qua đời, nghe đâu nàng ta ôm một trận thập tử nhất sinh. Năm ấy, người ta đã chôn cất họ Triệu lại có thêm một cái tang. Chẳng ngờ Triệu Lam Kiều lớn mạng qua khỏi, nhưng từ đó về sau không còn ai nghe thấy nàng ta nhắc đến thân mẫu của mình nữa.

Hoàng hậu dùng đến cả loại chuyện này để mỉa mai Triệu Lam Kiều, đúng là nhẫn tâm không ai bằng.

Hoàng hậu dường như không hề cảm thấy hành động của mình có vấn đề gì. Nàng thân nhiên cúi đầu nhắc chung trà của Triệu Lam Kiều lên, cổ tay xoay nhẹ mấy vòng rồi hất nước qua khung cửa sổ gần đó, tiếp tục thấp giọng khuyên nhủ ta:

- Tô thị tuy được hoàng thượng yêu thích nhưng đầu óc ả quá nông cạn, phụ thân ả lại không biết đối nhân xử thế, giữ ả lại chẳng có ích lợi gì. Muội cũng nên xem xét tìm cách tổng khứ ả đi.

Ta ngoan ngoãn gật đầu nhưng trong lòng đã muốn rơi lệ. Nếu không phải hoàng đế giao phó Tô Nhược cho ta từ trước, ta lại tình nguyện để nàng ta ngồi trên đầu mình lâu như vậy hay sao?

Hoàng hậu nhìn ta một chút, không thấy ta tỏ ra phật ý mới nhẹ nhàng nói tiếp:

- Bên phía Lạc thực dung, muội cũng nên lưu ý một chút. Tuy xưa nay Lạc thị chưa từng gây ra chuyện gì, nhưng nàng ấy đầu sao cũng là người ở Bách Thục cung, từng chịu không ít ân huệ của thực phi.

Điều hoàng hậu nhắc đến, ta không phải chưa nghĩ tới. Lạc Linh Chương đầu ốm quanh năm, cả trong thời tiết ẩm áp cũng ít khi ra ngoài. Vì lẽ gì nàng lại hạ cố đến Cẩm Trúc cung giữa lúc tuyết bay đầy trời, mà lại còn đi một mình để bị Tô Nhược ức hiếp? Ta tất nhiên phải lưu ý.

Nhân có lời này của hoàng hậu, ta liền xin phép về sớm để sang thăm Lạc Linh Chương một chuyến.

Rời khỏi Triều Lan cung, ta lập tức đi thẳng một mạch đến Bách Thục cung. Cũng may, Liễu Yến Yến đang bị phạt cấm túc, ta nhờ người chuyển lời thăm hỏi nàng ta một tiếng rồi cứ thế ngang nhiên đi vào mà không bị khó dễ gì.

Lạc Linh Chương không thích náo nhiệt. Nơi nàng ở là một tiểu viện khuất sâu trong Bách Thục cung. Bách Thục cung xa hoa lộng lẫy mà tiểu viện của Lạc Linh Chương lại giản dị đến mức lạc lõng.

Khi ta và Ngọc Nga đến nơi thì Lạc Linh Chương đã tỉnh lại. Nàng vừa được thái y chẩn bệnh xong, đang được tì nữ bón thuốc ở phòng trong. Cả Phong Thê Minh và Bạch Diệu Hoa cũng có mặt.

Phòng nghỉ của Lạc Linh Chương không lớn lắm, chỉ có hai gian phân cách bằng một tấm bình phong gỗ chạm hình hoa quỳnh nở rộ. (1)

Gian bên ngoài bày một bộ bàn ghế nhỏ, trên bàn la liệt dụng cụ khắc gỗ cùng với mấy cái tượng thú đang tạc dở. Sàn nhà dù đã được quét dọn nhưng vẫn còn đôi chút mặt gỗ vương lại rải rác. Mùi hoa quỳnh thoang thoang từ lò hương lẫn với mùi mặt gỗ và dầu đánh bóng gỗ, hòa quện cùng hơi thuốc mới sắc, tạo thành một thứ mùi hương nồng ấm khó phai.

Trông thấy ta tiến vào, Lạc Linh Chương toan leo xuống giường:

- Hiền phi nương nương...

Phong Thê Minh ngồi gần nàng nhất, vội chụp lấy tay nàng:

- Thực dung cẩn thận!

Ta cũng nhanh chân bước đến đỡ Lạc Linh Chương ngồi yên vị trở lại:

- Lạc thực dung chớ đa lễ, đừng để tổn hại đến sức khỏe.

Lạc Linh Chương gượng cười, phẩy tay cho tì nữ lui ra ngoài:

- Lại để mọi người chê cười rồi. Đầu tại thần thiếp vô dụng, lần này còn làm liên lụy đến nương nương...

Ta vỗ nhẹ lên bàn tay gầy yếu của nàng:

- Là do bản cung không chu đáo... Muội muội ít khi ra ngoài, đáng lẽ ta nên bảo Tô thị đến thỉnh an muội trước mới phải. Nếu vậy thì đã không xảy ra chuyện ngày hôm nay...

Lạc Linh Chương lắc đầu, đáp khê:

- Nương nương đừng nói thế. Cũng tại thần thiếp bất cẩn thôi. Hôm nay vốn muốn đi sang thăm Bạch tỷ tỷ... Nghe nói Bạch tỷ tỷ bị bông lâu ngày chưa khỏi, chỗ thần thiếp có ít thuốc trị bông gia truyền, định mang sang tặng Bạch tỷ tỷ, thế mà đến nơi mới phát hiện ra để quên thuốc ở nhà... Thần thiếp đúng là uống nhiều thuốc đến hồ đồ rồi.

Lạc Linh Chương cười xòa, kể lại ngọn nguồn sự việc bằng giọng nhẹ nhàng. Hóa ra nàng ngồi kiệu đến Cẩm Tước cung rồi mới biết quên mang theo quà, bèn sai thái giám hầu cận trở về nhà lấy. Còn đám phu kiệu, Lạc Linh Chương không nhớ để bọn họ đợi trong gió tuyết nên cho về trước cả. Cẩm Tước cung chẳng đến nỗi thiếu kiệu, đến lúc nàng về tất sẽ có kiệu dùng. Dù sao cũng đã ở trong địa phận Cẩm Tước cung, còn có thể gặp chuyện gì nguy hiểm? Lạc Linh Chương cho là vậy nên cứ thế một mình đi vào, nào ngờ lại gặp phải Tô Nhượng.

Lạc Linh Chương cúi nhìn y phục trên người một chút, đoạn cười nói:

- Trông bộ dạng muội thế này, lại chỉ đi có một mình, khó trách Tô sung hoa hiểu lầm. Chuyện này cũng không phải lỗi của nàng ấy...

Lạc Linh Chương đã thay y phục, nhưng bộ váy áo này cũng thô mộc như bộ trước.

Lạc Linh Chương đang nói, chợt giật mình thốt lên:

- Ấy, muội lại hồ đồ rồi! Lam Khuê! Mau lấy ghế mời hiền phi nương nương ngồi.

Kê tên gọi Lam Khuê chính là gã thái giám khỏe mạnh vẫn hay theo hầu Lạc Linh Chương. Hắn nghe gọi đến, liền nhanh chóng mang ghế kê cạnh giường Lạc Linh Chương cho ta ngồi rồi lại cúi đầu lui ra ngoài. Người này tướng mạo thô kệch không có gì xuất chúng nhưng không hiểu sao người ta nhìn vào lại có cảm giác hắn là một người ngay thẳng, có thể tin cậy.

Lạc Linh Chương ngượng ngùng nhìn ta:

- Muội chỉ lo nói chuyện, chẳng nhớ đến nương nương hãy còn đang đứng, thực có tội...

Ta bật cười, xua tay đùa:

- Muội muội chớ bận tâm, bản cung chưa già yếu đến mức đứng một chút cũng không nổi.

Phong Thê Minh bỗng hỏi một câu không liên quan:

- Chữ "khuê" trong tên của người ban này, không rõ là chữ "khuê" nào?

Lạc Linh Chương cười đáp:

- Là sao khuê. Sao tiếp dư lại hỏi vậy?

Phong Thê Minh nhún vai:

- Thần thiếp chỉ thấy lạ thôi. Thái giám bình thường vốn không hay dùng tên riêng như vậy.

Lạc Linh Chương gật đầu, kiên nhẫn giải thích:

- Ban đầu đúng là hắn không được dùng tên riêng. Nhưng mấy năm trước, khi ta còn ở Sương đình, có một hôm dây phòng nghỉ của ta bỗng nhiên phát hỏa...

Lạc Linh Chương bị ngập khói không chạy ra ngoài nổi, lửa lại cháy quá lớn. Khi ấy, nàng cũng chẳng được xếp vào hàng sủng phi, người bên ngoài ai cũng do dự không muốn liều mình vì một phi tần vô danh tiểu tốt, chỉ có Lam Khuê bất chấp hiểm nguy xông vào ứng cứu. Lần đó, hắn vì dùng thân mình che chắn cho Lạc Linh Chương mà bị bông nặng, cứ ngỡ không qua khỏi. Hoàng đế cảm động trước tấm lòng trung thành của hắn, mới hỏi hắn muốn được thưởng gì. Lam Khuê chẳng cần suy nghĩ, ngay lập tức đáp: "Nô tài là cô nhi, từ bé đã lưu lạc khắp bốn bể, chỉ nhớ được mỗi cái tên phụ mẫu đặt cho. Nô tài cầu xin hoàng thượng gia ân cho nô tài được tiếp tục dùng cái tên này, xem như ghi nhớ công sinh thành của phụ mẫu."

Hoàng đế thấy hắn hiếu nghĩa lại không tham tiền tài, bèn chấp thuận cho hắn được dùng tên họ thật của mình.

Phong Thê Minh không hỏi thêm gì nữa. Ta nghe xong, bỗng nghĩ đến Tiểu Phúc Tử ở nhà. Nếu Cẩm Tước cung bị hỏa hoạn, có lẽ tên tiểu tử nhát gan kia sẽ ba chân bốn cẳng chạy trước, làm sao còn nhớ nổi đến ta.

Chúng ta và Lạc Linh Chương vốn không thân thiết, chuyện để nói cũng không nhiều. Khi chúng ta vừa cáo từ định trở về thì Lạc Linh Chương gọi với theo:

- Bạch tỷ tỷ, tiểu muội còn có chuyện này muốn thỉnh giáo...

Ta nhớ Bạch Diệu Hoa và Lạc Linh Chương bằng tuổi nhau, nhưng khi trước phân vị của Bạch Diệu Hoa lớn hơn nên Lạc Linh Chương gọi nàng là tỷ tỷ. Sau này, thế cục đổi thay nhưng Lạc Linh Chương vẫn giữ cách xưng hô.

Cái ám thuốc đi động này chịu ra khỏi cửa giữa lúc tuyết rơi, xem ra đúng là có nguyên nhân sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 78.2

Ta cũng chẳng muốn làm nàng khó xử, liền kéo Phong Thổ Minh về trước. Ấy thế mà Bạch Diệu Hoa lại vội vàng nắm lấy tay giữ lại. Nàng mỉm cười với Lạc Linh Chương:

- Có việc gì thực dung cứ nói ra, chớ khách khí. Hiền phi nương nương không phải người ngoài.

Dù Bạch Diệu Hoa từng giao hảo với Lạc Linh Chương, nhưng hiện nay Lạc Linh Chương lại là người bên cạnh Liễu Yến Yến. Bạch Diệu Hoa giữ ta ở lại không chỉ là bày tỏ tâm ý đối với ta mà còn vạch rõ giới hạn với Lạc Linh Chương. Nàng làm vậy chính là ngầm nói nếu chuyện Lạc Linh Chương muốn thỉnh giáo có liên quan đến Liễu Yến Yến thì nàng tất sẽ không tham dự.

Nét mặt xanh xao của Lạc Linh Chương thoáng hiện chút bối rối, nhưng nàng nhanh chóng nở nụ cười buồn:

- Thực ra cũng chẳng phải việc gì quan trọng. Chỉ là... Thời gian rồi thấy Minh phi nương nương được ân chuẩn gặp người nhà hai lần, tiểu muội bỗng thấy nhớ mẫu thân ở nhà... Muội tự biết mình phúc mỏng, không mang nỗi long thai cho nên có lẽ vĩnh viễn cũng không thể gặp lại mẫu thân. Nhưng muội rất muốn được gặp bà thêm một lần nữa... Đáng lẽ việc này muội nên nhờ vả thực phi nương nương mới phải. Chỉ là mẫu thân muội đã lớn tuổi rồi, mấy năm nay lại trở bệnh nặng, chẳng biết còn trụ được đến khi nào. Đợi đến khi Minh phi sinh nở xong, thực phi được miễn cấm túc thì sợ đã muộn rồi.

Lạc Linh Chương ngược đôi mắt tràn đầy hi vọng nhìn ta:

- Vậy nên muội mới nhân dịp đi thăm Bạch tỷ tỷ, mong nhờ vả tỷ ấy nói hộ với hoàng thượng một câu. Muội cho rằng hoàng thượng yêu mến Bạch tỷ tỷ, nếu tỷ ấy giúp muội cầu xin thì rất có thể hoàng thượng sẽ ân chuẩn. Muội có ngờ đâu lại xảy ra chuyện lớn thế này. Nhưng cũng nhờ vậy mà muội gặp được nương nương... Không biết nương nương có thể giúp muội lần này không? Chỉ cần được gặp lại mẫu thân lần nữa, muội có lên núi đao xuống biển lửa cũng không dám từ nan...

Lạc Linh Chương càng nói, giọng càng tha thiết khiến cho ta bất giác nhớ đến mẫu thân của mình. Thành thực mà nói, mười năm nay không khi nào mà trong đầu ta không có ý nghĩ đó. Nếu thực sự có cách để ta được gặp lại mẫu thân dù chỉ một lần, ta cũng sẽ không ngại lên núi đao xuống biển lửa.

Ta cảm thông cho nỗi lòng của Lạc Linh Chương nhưng chẳng biết phải đáp lại thế nào. Phi tần từ thời điểm nhập cung đã xác định một đi không trở lại. Cung quy chỉ cho phép những người sắp sinh nở được gặp lại người nhà một lần, nhưng cũng phải đợi gần đến lúc lâm bồn mới được. Minh Du chẳng biết làm thế nào lại được hoàng đế ân chuẩn cho người nhà vào thăm sớm như vậy, lại thăm đến hai lần, đúng là khiến cho những phi tần khác chạnh lòng. Ta nghĩ hoàng đế nhượng bộ Minh Du một phần cũng do muốn chuộc lại phần lỗi của Liễu Yến Yến hôm trước. Còn như Lạc Linh Chương... Chẳng biết đã bao lâu rồi hoàng đế không đến chỗ nàng, sao có thể khi không ân chuẩn cho nàng gặp mẫu thân? Nếu nàng được gặp, những phi tần khác cũng đồng loạt đến khóc lóc ăn vạ thì biết phải làm thế nào? Hoàng đế tuyệt đối sẽ không tự làm khó mình.

Dẫu trong lòng biết chắc chuyện khó thành nhưng đối diện với ánh mắt sáng ngời hi vọng của Lạc Linh Chương, ta chẳng nỡ khước từ, đành đáp:

- Chuyện này... Bản cung sẽ nghĩ cách hỏi ý hoàng thượng. Có điều, bản cung không thể hứa chắc với thực dung được. Xin thực dung chớ kì vọng quá nhiều...

Chỉ một lời này đã đủ khiến Lạc Linh Chương vui mừng đến rơi lệ. Nàng đôi tay quỳ trên giường, chấp tay lạy ta một cái:

- Ân đức của nương nương, Linh Chương mãi mãi không quên.

Ta thấy nàng vui đến vậy, lại nghĩ đến lúc hoàng đế từ chối mà lòng giật thót. Lúc đó không biết nàng sẽ đau lòng đến mức nào. Ta chẳng dám nghĩ nữa, cũng chẳng dám nán lại thêm, bèn nhanh chóng cáo từ.

Trên đường về, ta loáng thoáng nghe Phong Thổ Minh lầm bầm: "Không biết đạo này phụ mẫu thế nào rồi... Đại ca tệ thật, chẳng chịu báo tin cho ta gì cả..."

Lạc Linh Chương bình yên vô sự là ta đã yên tâm rồi. Giờ đây, chuyện phiền não lớn nhất của ta chính là làm sao ăn nói với hoàng đế.

Ta nghĩ Tô Nhược dù sao cũng đi tong rồi, giờ có vội vàng thì ích gì đâu. Chỉ bằng cứ trở về ăn một bữa no nê rồi hẵng đi thỉnh tội sau, lỡ hoàng đế có nổi trận lôi đình thì cũng không lo làm ma đối.

Vậy mà ông trời trên ngai, ta vừa về đến cửa đã thấy cục phiền não của mình ngồi lù lù giữa phòng.

Hoàng đế đang chống cằm ngáp ngáp dài, trông thấy ta liền nhăn mặt:

- Thời tiết thế này, nàng không ở trong nhà mà lại đi đâu cả buổi vậy? Có biết trăm chờ nàng bao lâu rồi không?

Ta nhớ hoàng đế bình sinh sợ lạnh, cứ đến mùa đông là lại ở lì trong Cát Tường điện, tất nhiên chẳng ngờ hán đến bất đắc sớm thế này.

Ta hoảng hồn vừa hành lễ vừa nhận tội trước:

- Bẩm hoàng thượng, chuyện Tô sung hoa... à không, Tô thường tại... thần thiếp thực sự lực bất tòng tâm..

Hoàng đế nhưn mày, đưa một tay ra đỡ tay ta:

- Nàng đang nói cái gì vậy?

Ta sợ hãi cúi gầm mặt:

- Tô thường tại vô lễ với Lạc thực dung, còn kinh động đến Triệu đức phi... Thiếp không thể làm khác được...

Hoàng đế nhìn ta một chút, đoạn phi cười:

- Thì ra nàng nghĩ trăm đến đây hỏi tội nàng ư?

Ta vẫn cúi đầu, lí nhí:

- Không phải vậy sao?

Hoàng đế bật cười thành tiếng. Hán kéo ta đến ngồi cạnh hán:

- Tô thị tự làm tự chịu, sao trăm lại trách nàng? Trăm biết thời gian qua nàng đã rất bao dung với nàng ta. Đổi lại là người khác, chưa biết chừng Tô thị đã mất mạng lâu rồi.

Thấy ta vẫn còn căng thẳng, hoàng đế bèn nheo nheo gò má ta, đổi giọng bông đùa:

- Không ngờ Bánh Bao nhà ta lại nhát gan như thế. Nuôi nàng đã gần hai năm rồi mà lá gan vẫn không lớn thêm được chút nào, uống cơm gạo của trăm.

Biết hoàng đế không giận, ta liền yên tâm mà to gan đùa lại:

- Hoàng thượng chê thiếp, tiếc cơm gạo nuôi thiếp, vậy thì đuổi thiếp về Tùy Khâu đi, để cơm gạo đó nuôi mỹ nhân khác...

Hoàng đế cười cười nheo mắt ta:

- Được lắm! To gan như thế mới đúng là người của trăm.

Hoàng đế có lẽ cũng giống Lạc Linh Chương, uống nhiều thuốc đến hồ đồ rồi. Ta kính sợ hán, hán không hài lòng. Ta to gan, hán lại vui như vậy. Ta thấy hán cười đến sáng khoái, trong lòng cũng bớt lo lắng, liền vén mặt lên hòa theo.

Hoàng đế xoa đầu ta, bình thân nói tiếp:

- Trăm không thực lòng yêu thích Tô thị nhưng vẫn nạp nàng ta vào hậu cung.. Trăm đã vì chuyện triều chính mà làm lỡ dở nhân duyên của Tô thị, cho nên những chuyện khác, miễn nàng ta đừng quá phận, trăm đều có thể nhắm mắt cho qua xem như bù đắp lại cho nàng ta đôi chút. Nhưng nếu Tô thị cứ cố chấp làm cản, đến trăm cũng chẳng thể dung túng cho nàng ta mãi được.

Dường như hoàng đế đối với tất cả những phi tần khác đều như vậy.

Ta không biết nên nói gì, ánh mắt nhìn băng quơ xung quanh, chợt bắt gặp chiếc rương nhỏ để trên bàn.

- Hoàng thượng, đây là cái gì? - Ta tò mò hỏi.

Hoàng đế như sực nhớ ra việc gì, hán mở nắp rương, lấy ra hai chiếc lọ sứ nhỏ:

- Đây là lọ độc dược tìm được ở chỗ Tiểu Vạn Tử khi trước. Lọ còn lại là một loại nhựa cây. Ban đầu lão Đàm cho rằng nó là thuốc dẫn, nhưng sau khi thử nhiều lần thì thấy loại nhựa cây này vốn không có tác dụng gì cả.

Hoàng đế thông thả lấy từ trong rương ra một chiếc chén sứ loại mà Thái y viện vẫn hay dùng để dâng thuốc cho hán.

Hán không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng dùng một cây cọ nhỏ phết độc vào lòng chén, sau đó đợi một lát rồi lại dùng cây cọ khác tỉ mỉ phết thứ nhựa cây kia lên.

Ta chẳng hiểu hẳn định làm gì, chỉ biết nín thở dõi theo.

Xong đâu đó, hẳn nhấc ấm trà trên bàn rót vào lưng chén rồi rút từ trong rương ra một cây kim bạc đưa cho ta:

- Nàng thử xem.

Ta đón lấy kim bạc, run run nhúng vào chén trà đã được thoa độc. Kỳ lạ thay, kim bạc chẳng hề đổi màu. Ta không tin vào mắt mình, lại khuấy mạnh thêm mấy vòng nữa nhưng cây kim trong tay ta vẫn giữ một màu sáng chói.

Ta ngơ ngác nhìn hoàng đế, kinh ngạc chẳng nói nên lời. Hoàng đế dường như chẳng để tâm đến vẻ mặt ngầy ngốc của ta, hẳn thông thả châm một nén nhang:

- Đoạn đường đi từ Thái Y viện đến điện Cát Tường vừa đủ cháy hết một nén nhang này. Đợi nhang tàn, nàng thử lại một lần nữa xem.

Ta gật đầu với hẳn, hai ngón tay cầm kim bạc bắt giác siết chặt, trái tim cũng loạn nhịp theo.

Nén nhang vừa tàn, ta lại nhúng vào chén trà. Thế nhưng lần này, kim bạc lập tức hóa đen.

Ta cúi đầu nhìn cây kim đã chuyển màu trong tay rồi lại nhìn đến lọ nhựa cây bên cạnh, sống lưng chợt lạnh buốt mà giọng nói cũng lạc đi:

- Thì ra là vậy...

Hoàng đế khẽ cười xác nhận:

- Đúng vậy.

Hắn cầm chén trà độc lên, bình thần ngắm nhìn thứ nước xanh trong ấy:

- Trẫm nghĩ lâu như vậy, cuối cùng cũng nghĩ ra. Thứ nhựa này hóa ra lại thần kì đến thế.

Nhựa cây kia hóa ra không phải thuốc dẫn mà là thứ ngăn cản độc được phát huy tác dụng. Thoa thuốc độc vào trong đáy chén không phải biện pháp gì cao siêu. Nếu chỉ làm vậy, sau khi rót thuốc vào, Đàm Mộc dùng kim bạc thử lại nhất định sẽ phát hiện. Dùng thứ nhựa cây này phủ lên trên lớp độc sẽ tạm thời ngăn không cho độc chất tiếp xúc với thuốc, cho nên nhất thời không thể thử ra độc. Đi từ Thái Y viện đến điện Cát Tường hết một nén nhang. Loại nhựa này được điều chế đặc biệt, tiếp xúc với nước nóng trong khoảng thời gian xấp xỉ như vậy thì tan ra, khi ấy, độc sẽ hòa vào thuốc. (2)

Cổ tay ta vẫn không ngừng run rẩy vì sợ hãi. Ta đặt cây kim bạc xuống mặt bàn, cẩn thận suy nghĩ.

Kẻ có thể nghĩ ra cách hạ độc tinh tế nhường này thực không phải người tầm thường.

Hoàng đế trúng độc, dầu trở nên điên loạn hay bỏ mạng thì đám phi tần không con cái kia đều chẳng được lợi lộc gì, gia tộc bọn họ cũng không khá khẩm gì hơn. Nghĩ theo hướng ấy, chẳng phải kẻ có động cơ lớn nhất chỉ còn lại vị kia thôi sao?

Ta ngược nhìn hoàng đế, chợt nhận ra ánh mắt hắn buồn bã đến xót xa, khiến lòng ta cũng muốn nhói đau. Ngần mỗi nghi hoặc trong lòng ta chẳng dám nói ra, chỉ có thể rụt rè đặt một tay lên bàn tay hắn. Rõ ràng là hắn chứng trong người hoàng đế đã thuyên giảm nhiều, thế mà hôm nay tay hắn lại lạnh như vậy. Dù cho ta đã cố gắng dùng cả hai tay mình áp lên trên, bàn tay xương xươg phía dưới vẫn cứ lạnh như băng.

Chợt, hoàng đế lật tay lại nắm chặt lấy tay ta. Cái lạnh từ bàn tay hắn truyền sang khiến ta bắt giác rùng mình. Hai người chúng ta lặng lẽ ngồi bên nhau không rõ bao lâu thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nặng nhọc. Lý Thọ hốt hải chạy vào:

- Bẩm hoàng thượng, nương nương... Lạc Mai cung xảy ra chuyện rồi...

Ta giật mình, vội rút tay lại.

Nỗi buồn thương phảng phất nơi đáy mắt hoàng đế tan biến. Hắn trở lại với vẻ lạnh nhạt thường ngày:

- Chuyện gì? Thục phi phá cửa xông ra ngoài khó để Minh phi à?

Lý Thọ tái mặt, lắp bắp thưa:

- Bẩm, không phải ạ... Minh phi nương nương...

Bấy giờ, đến lượt ta tái mặt. Chỗ Minh Du sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Đại sự của ta... Minh Du lại đang giờ trò gì?

Ta không nhịn nổi, phải lên tiếng hỏi:

- Minh phi nương nương thế nào?

Lý Thọ quỳ sụp xuống đất, thân mình béo tròn run bần lên:

- Bẩm... long thai... có lẽ không giữ nổi rồi...

Chú thích:

(1) Hoa quỳnh:

(2)

Nhựa cây có tác dụng như giấy dầu, tạo thành một lớp phân cách ngăn không cho chất độc tiếp xúc với thuốc nên khi thử thuốc bằng kim bạc thì kim bạc không hóa đen do thuốc vẫn chưa nhiễm độc. Tuy nhiên lớp phân cách này chỉ là tạm thời. Khi nhựa cây gặp nước nóng sẽ tan dần, cho phép chất độc hòa vào trong thuốc nên sau khi để một thời gian, nhựa cây tan hết thì thử lại kim bạc hóa đen, thuốc đã bị nhiễm độc.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Kim Bạc Thử Độc - Thiệt Hôn?

Nhân tiện nói về việc thử độc bằng kim bạc. Trên thực tế thì không phải độc nào gặp bạc cũng hóa đen. Bất ngờ chưa (; ㄟ) Bạc hóa đen là do gặp phải chất có gốc lưu huỳnh (Sulfide).

Ai xem phim/truyện Trung Quốc nhiều thì biết, cứ gặp cái gì khả nghi là người ta móc ngay ra một cây kim bạc chọc vào, hễ đen là có độc còn không đen thì cứ thoải mái ăn thôi. (/ ㄟ) / * : ° ⇨

Đời nhà Tống (960-1279) có ông Tống Từ (宋慈) là ông tổ ngành pháp y hồi thời đó có viết quyển "Tây Oan Tập Lục" <-- Bộ này hình như chưa có dịch ra tiếng Việt, trên Google có 1 bộ tên y chang nhưng thực ra là ngôn tình nha, không phải của ông Tống Từ đâu, ông hông có viết ngôn tình (' ▽ ') /

Trong quyển này ông Tống Từ viết đại khái như vậy: Muốn biết nạn nhân có trúng độc hay không thì cứ lấy kim bạc ra rửa sạch rồi đâm vô trong miệng nạn nhân, hễ nó hóa đen mà chùi cũng không sạch nổi thì có thể kết luận nạn nhân trúng độc mà ngòm. ^ (= ㄟ ▽ ㄟ) /

Thực ra, cái chiêu xài kim bạc này nó chỉ (thỉnh thoảng) hiệu nghiệm với độc arsenic do sulfide (chất phản ứng làm đen bạc) thường tồn tại song song với arsenic trong tự nhiên. Cho nên khi mấy bác đại hiệp rút kim bạc ra thử mà nó đen là do cái sulfide dính trong độc arsenic chứ không phải do gặp độc mà nó đen. (° ` ㄟ °) づ Nếu hên thì trong quá trình luyện độc, người ta dùng thêm vài chất gì đó mà nếu chất đó cũng nhiễm sulfide thì khi thử kim bạc mới bị đen thôi. Cũng như trong *Thâm Cung*, bản chất độc Cát Đằng không làm đen bạc, do trong quá trình chế độc phải sử dụng thêm các chất khác mà trong đó có tình cờ lẫn sulfide nên mới phản ứng với bạc thôi. Xem như là Nguyệt và pi sà Huy hên đi nha. (' ▽ ') /

Tóm lại sau này có bạn nào lỡ bị trượt vô chuỗi rồi đập đầu vào nệm mà xuyên không thì nhớ: Không được tin tưởng vào kim bạc! ㄟ (# ㄟ) / Tốt nhất là đi ăn cái gì thì cứ đợi các vị đại hiệp chung quanh ăn trước, còn mình ngồi cười thẹn thùng bên lên thôi. (ㄟ ▽ ㄟ) / Chờ người ta ăn chừng nửa tô rồi mà chưa thấy ai la lên "Có độc bà con ơi!" thì mình mới bắt đầu ăn là tốt nhất. Tuy rằng cũng vẫn có nhiều loại độc phản ứng chậm, ăn xong ngủ một giấc dậy đi chơi mấy vòng mới phát tác nhưng nếu bạn đã xuyên không thì rất có khả năng bạn là nữ chính/nam chính, mà nhân vật chính sao lại nhẹ thể được (ㄟ ▽ ㄟ) /

Chuyên mục nói nhằm xin được tạm dừng, hẹn gặp lại các bạn vào một ngày không xa (ㄟ ▽ ㄟ) /

Nguồn tham khảo:

What's Your Poison. theworldofchinese.com/2014/08/whats-your-poison/.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 79

Hôm ấy là một ngày đầu tháng chạp, đường đi ngập tuyết trắng xóa. Lâu lắm rồi, có lẽ phải từ thời Tiên đế đến nay, Lạc Mai cung mới lại huyền ảo như vậy.

Trong gian phòng khách phía ngoài chính điện, đệ hậu ngồi ở ghế chủ tọa. Triệu Lam Kiều và ta cùng ngồi ở hàng ghế nhỏ cạnh bên. Ban đầu, hậu cung tề tựu gần như đông đủ, chỉ thiếu mỗi Liễu Yến Yến bị cấm túc mà thôi. Thế nhưng, tâm can hoàng đế đang nóng như lửa đốt mà cứ phải nhìn bọn họ chen chúc một chỗ, luôn miệng thì thầm nhỏ to, khó tránh giận càng thêm giận. Hoàng hậu đành phải lệnh cho chúng phi lui cả ra ngoài, chỉ giữ lại ta và Triệu Lam Kiều.

Ta lẳng lặng nhìn đoàn cung nữ ra vào tấp nập, kẻ bùng thuốc, người bùng nước bùng khăn mà lòng không khỏi âu lo.

Tin long thai không còn đã truyền ra từ nửa canh giờ trước. Ấy thế mà Minh Du vẫn chưa tỉnh. Nhìn tốc độ cung nữ đưa băng vải vào, máu có lẽ cũng chưa cầm được. Cứ mỗi một khay băng vải đưa vào, mặt của mảy lão thái y đứng trong góc phòng lại tái thêm một chút. Bây giờ, long thai đã vô phương cứu chữa, vấn đề của bọn họ là phải giải thích bằng được tại sao long thai lại mất.

Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng thế này thì Trần thái y, người chịu trách nhiệm chăm sóc cho Minh Du lại không có mặt. Nghe đâu, năm sau là năm tuổi của Trần thái y. Ông ta lo sợ gặp nạn nên mới đầu tháng chạp đã cuống quýt đi chùa giải hạn, chẳng ngờ trên đường gặp phải một toán côn đồ. Bọn chúng chẳng những lột sạch ngân lượng mà còn đánh cho Trần thái y một trận nên thân. Xem ra hạn năm tuổi ứng nghiệm thực là sớm. Trần thái y không bị côn đồ đánh chết, có lẽ sau việc này cũng bị hoàng đế giáng tội chết.

Chính vì Trần thái y không có mặt, hoàng đế mới đặc cách triệu Diêu Ngôn nữ y đến chữa trị cho Minh Du.

Thêm một khắc trôi qua mới thấy Diêu Ngôn chậm rãi bước ra ngoài. Bà quỳ xuống trước mặt hoàng đế, chấp tay thưa:

- Bẩm hoàng thượng, tuy đã cầm được máu nhưng Minh phi nương nương hiện đang rất yếu ớt. Nương nương tuyệt đối không thể kích động, nếu không e là sẽ dẫn đến băng huyết.

Hoàng đế nhìn Diêu Ngôn dăm dăm:

- Mới mấy hôm trước Trần thái y còn báo với trẫm long thai rất khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên nói không còn là không còn?

Diêu Ngôn trầm ngâm:

- Nô tỳ cũng cảm thấy rất kì lạ. Nhưng nô tỳ không phải người trực tiếp chăm sóc Minh phi nương nương, có nhiều việc nô tỳ không dám chắc...

Hoàng hậu cũng ra chiều thương tâm:

- Có lẽ nào là di chứng từ lần động thai khi trước hay không?

Long thai xảy ra chuyện, thân là chính cung nương nương, hoàng hậu tất không tránh được liên lụy. Nàng đương nhiên muốn nhân lúc này đổ hết tội lỗi lên đầu kẻ vắng mặt Liễu Yến Yến.

Đáng tiếc, Triệu Lam Kiều sao có thể để hoàng hậu trốn tội dễ dàng như thế? Nàng ta làm bộ sụt sịt chấm nước mắt:

- Lúc đó Trần thái y chẳng phải đã nói long thai không hề gì sao? Mấy ngày trước vẫn còn khỏe mạnh, mà giờ bỗng không còn... Nhất định là có điều uẩn khúc... Thực là đáng tiếc...

Hai bên lời qua tiếng lại nhưng dường như hoàng đế chẳng buồn để tâm. Hắn đột ngột đứng phắt dậy, buông một câu:

- Trẫm vào thăm Minh phi.

Xưa nay chốn thai phụ lâm bồn vốn được coi là ô uế, nam nhân thường không đặt chân vào. Ngày trước, dù phụ hoàng sủng mầu thân ta đến tận trời nhưng lúc ta ra đời, ngài cũng chỉ ngồi ở trước cửa phòng đợi mà thôi. Việc sảy thai cũng tính như một lần sinh nở. Vì vậy, hoàng hậu nghe hoàng đế nói xong liền giật mình can ngăn:

- Hoàng thượng, nơi ấy vừa nhiễm máu tanh...

Nhưng nàng chưa kịp dứt lời đã bị hoàng đế lạnh lùng cắt ngang:

- Máu ấy là huyết mạch của trẫm.

Hắn đã nói vậy, hoàng hậu chẳng dám nhiều lời thêm. Triệu Lam Kiều cũng hơi lộ vẻ ngạc nhiên. Con trưởng tất nhiên là quan trọng, nhưng chúng ta chẳng ai ngờ hoàng đế lại coi trọng cái thai này đến mức có thể vì nó mà chẳng buồn nề mặt hoàng hậu thế này.

Hoàng đế đi trước, mấy người chúng ta lần lượt theo sau.

Đám cung nữ sau khi dọn dẹp xong đã sớm lui ra. Trong phòng chỉ còn lại mình Tiệp Tuyết ngồi cạnh giường Minh Du, nước mắt nhòa cả phần son.

Bây giờ, Minh Du đang nằm trên giường. Sắc mặt nàng tái nhợt như thể toàn bộ khí huyết trong người đã chảy cạn từ khi nãy. Trông nàng còn gầy gò hơn lần gặp mặt trước, thân thể ốm yếu như lọt thỏm trong lớp lớp chăn bông chung quanh.

Minh Du cứ nằm ngẩn ngơ nhìn đỉnh màn. Mãi đến khi hoàng đế dợm bước đến gần, gọi một tiếng: "A Du", nàng mới nghiêng đầu trông sang phía chúng ta. Trong khúc mắt nàng chậm chậm trào ra một hàng nước trong veo.

Hoàng đế ngồi xuống mép giường, đặt một tay lên vàng trán còn ướt đầm mồ hôi của Minh Du, xót xa nói:

- Nàng bình an vô sự là tốt rồi...

Một lời dịu dàng của hân như khiến Minh Du như choàng tỉnh khỏi giấc mộng dài. Nàng hít sâu một hơi, gắng gượng ngồi dậy, ánh mắt khiếp hãi tột độ:

- Hoàng thượng, con... con của thiếp...

Hoàng đế như sợ Minh Du quá xúc động mà làm chuyện đại đột, lập tức ôm lấy nàng, càng dịu giọng vỗ về:

- Không sao... Nàng còn trẻ, sau này chúng ta sẽ lại có con nữa mà...

Minh Du bầu lấy vai áo hoàng đế, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống:

- Thiếp không hiểu... Thiếp thực sự không hiểu... Con của thiếp rõ ràng là đang khỏe mạnh... Tại sao bỗng nhiên... bỗng nhiên lại...

Nàng nghẹn ngào, không nói nổi từ "mất", chỉ có thể áp mặt vào ngực hoàng đế gào khóc nức nở.

Tiếng khóc xé ruột gan của Minh Du như vang vọng trong không gian. Mấy ngón tay nàng bầu lấy vai áo hoàng đế co quắp cả lại, run lên bần bật. Người ta có cảm giác cả sinh mệnh của nàng cũng đã theo đứa trẻ vẫn số kia mà tiêu tán mất rồi.

Lúc này, Tiệp Tuyệt cũng lết đến gần hoàng đế, đập đầu liên tục:

- Nhất định là có kẻ ngầm ngầm hãm hại Minh phi nương nương! Hoàng thượng, xin người đòi lại công bằng cho Minh phi nương nương!

Chẳng biết từ bao giờ, hai mắt Triệu Lam Kiều đã đỏ hoe. Nàng ta lại rút khăn tay ra chậm mím mắt:

- Tiệp quý cơ nói phải. Chuyện này nhất định có điều mờ ám. Hoàng tự bị mưu hại, không thể cho qua dễ dàng như thế.

Hoàng đế nặng nề gật đầu:

- Nhất định phải điều tra cho rõ.

Quần vô hí ngôn. Sau đêm hôm ấy, Minh Du được chuyển đến nghỉ ngơi ở một gian phòng khác. Toàn bộ y phục, vật dụng của nàng từ lớn đến nhỏ đều được giao cho Lý Thọ và Điều nữ y xem xét cẩn thận. Quà tặng từ các cung khác cũng bị đem ra sẫm soi.

Phi tần trong cung không ai là không nom nớp âu lo. Bất luận người có ý xấu hay không, nếu đồ người tặng có gì sai sót, kiếp nạn này người ấy không tránh khỏi.

Ngọc Nga và Ngọc Thủy về ngoài tỏ ra bình thường nhưng trong lòng cũng thấp thỏm không yên. Có lúc, Ngọc Thủy không nhịn được phải lên hỏi ta:

- Chỗ chúng ta không hề gì, nhưng Tà tiểu thư ở Thượng cung cục thì không biết thế nào?

Từ đó đến nay, để tránh làm kẻ khác chú ý, ta và Tà Thu Dung đã ngừng qua lại. Tuy trong lòng lo lắng nhưng ta cũng chẳng còn cách nào khác ngoài tin tưởng nàng.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua. Chẳng ai đoán được tai kiếp kia khi nào sẽ giáng xuống đầu ai. Chúng phi sống trong bầu không khí u ám ngột ngạt như vậy cho đến ngày rằm tháng chạp.

Buổi trưa hôm ấy, Lý Thọ nhận thánh mệnh truyền đông đủ hậu cung đến đại điện Triều Lan cung. Không ai bảo ai, chúng ta đều tự hiểu chuyện Minh Du đột nhiên sảy thai hẳn đã có kết quả.

Ngày thường, những hôm bãi triều sớm, thỉnh thoảng hoàng đế cũng ghé Triều Lan cung dùng điểm tâm với chúng phi, thuận miệng trêu đùa người này người nọ. Những hôm có mặt hoàng đế, hậu cung thực không thể vui vẻ hơn. Ấy vậy mà hôm nay, ai nấy đều cúi đầu chẳng dám nhiều lời, càng chẳng dám nhìn lên để hậu trên cao.

Hoàng đế rất giỏi trấn áp tinh thần người khác. Hắn không bàn chuyện của Minh Du ngay mà lại thông thả cùng hoàng hậu thưởng trà, nói chuyện băng quơ gần nửa canh giờ. Mãi đến khi chúng phi ai ai cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh, hắn mới ung dung cho truyền Điều nữ y vào phụng mệnh.

Điều Ngôn không hay nói chuyện dông dài. Bà vừa hành lễ xong đã vào thẳng vấn đề:

- Khi Minh phi nương nương mới hoài long chúng, đồ dùng đều đã được Thái y viện kiểm tra kỹ lưỡng, khi nô tỳ xem lại cũng không phát hiện có gì không ổn.

Hoàng đế cười hỏi:

- Vậy còn quà của lục cung đưa đến thì sao?

Mọi người không hện mà cùng nín thở, căng thẳng chờ đợi.

Diêu Ngôn lắc đầu:

- Theo lệnh của hoàng hậu nương nương, quà cáp từ nơi khác đưa đến phải thông qua sự kiểm duyệt của Trần thái y và mấy vị thái y nữa. Nô tỳ đều đã xem qua, thực sự không có sai sót.

Diêu Ngôn nói đến đây, chúng phi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Tai kiếp treo lơ lửng trên đầu bọn ta nhờ một câu "không có sai sót" này mà tan biến như mây khói. Nhưng hoàng đế ra chiếu không hài lòng, hấn gắt lên:

- Như vậy thì sai sót ở chỗ nào? Hoàng tự của trẫm không thể bỗng nhiên xảy ra chuyện!

- Bẩm hoàng thượng, đúng là có vấn đề... nhưng không phải từ chỗ các vị nương nương.

Đoạn, Diêu Ngôn quỳ xuống, chấp tay:

- Chuyện này, mong hoàng thượng thứ tội, nô tỳ mới dám nói tiếp...

Ngay cả một nữ y có địa vị vững vàng như Diêu Ngôn mà cũng phải rào trước đón sau thế này, kẻ sắp sửa bị lôi xuống vũng bùn có lẽ là một nhân vật không tầm thường. Ta bất giác liếc sang chỗ Triệu Lam Kiều, liền bất giác nàng ta cũng đang nhìn sang phía mình. Triệu Lam Kiều dời ánh mắt đi nơi khác, khẽ môi hơi cong nhẹ. Ta chẳng biết nàng ta đang nghĩ gì, trong lòng không khỏi lo lắng. Tai kiếp này có khi nào lại rơi xuống đầu ta hay không?

Hoàng đế nhăn mặt, tỏ vẻ mất kiên nhẫn:

- Có gì cứ nói, không phải sợ sệt. Dám động đến hoàng tự của trẫm, bất luận là thần thánh phương nào, trẫm cũng sẽ lôi xuống đây trị tội.

Diêu Ngôn được hoàng đế đảm bảo, liền mạnh dạn nói thẳng:

- Trong số đồ dùng của Minh phi nương nương, có một hộp cao đường da bị pha độc.

Nói đoạn, Diêu Ngôn vẫy tay ra hiệu cho một nữ y khác tiến vào. Trong tay nàng là một hộp sứ trắng men xanh ngọc, trên nắp còn họa mấy đóa thủy liên tinh xảo.

Chiếc hộp này trông rất quen mắt. Ta nhìn nó một chút, mồ hôi lạnh lại túa ra thêm. Đây chẳng phải từ bộ sơn phấn hoàng hậu sai người đặc chế cho Minh Du ư?

Minh Du đang liệt giường. Liễu Yến Yến vẫn còn bị cấm túc. Nơi này, ngoài ta ra chỉ có mình Tiệp Tuyết biết nguồn gốc của hộp cao quý hóa kia. Nàng vừa trông thấy nó đã kinh hãi kêu lên:

- Thứ này chẳng phải là do hoàng hậu nương nương ban thưởng hay sao? Sao lại có độc? Hoàng hậu...?

Ban này, tuy Diêu Ngôn đã xác nhận quà cáp của lục cung không có vấn đề nhưng thế sự thường khó đoán, chúng phi chưa ai dám thả lỏng hoàn toàn. Bây giờ, khi kiếp nạn kia đột nhiên rơi xuống đầu hoàng hậu, đám phi tần mới dám len lút thở phào nhẹ nhõm, cùng trung lên về mặt chờ xem tuồng hay.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 79.2

Lừa bồng cháy tới chân mình, hoàng hậu cũng hơi bất ngờ. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh cười đáp:

- Đây đúng là đồ của bản cung, có điều trước khi đưa đến chỗ Minh phi đã thông qua Đàm ngự y rồi. Nếu bên trong có độc, lẽ nào Đàm ngự y lại chẳng nhận ra?

Diêu Ngôn hướng về phía hoàng đế, thưa:

- Khởi bẩm, độc này vốn chỉ hạ vào một nửa lượng cao phía dưới, còn lớp cao bên trên hoàn toàn không có độc. Khi kiểm độc, Đàm đại nhân chỉ có thể xem xét mặt trên, không tiện đào bới sâu xuống dưới nên mới không phát hiện ra.

Hoàng hậu nhũn mảy, chực phản biện thì bị hoàng đế gờ tay ngăn lại. Hấn cười nói:

- Thủ đoạn cao minh vậy sao? Điều Ngôn, người nói rõ xem nào.

Điều Ngôn mở nắp hộp cao dường da, kính cẩn dâng đến trước mặt hoàng đế, chậm rãi giải thích:

- Khi nô tỳ xem đến hộp cao này thì phát hiện chất cao có phần không đồng đều, giữa sắc cao trắng ngà có xen lẫn mấy vệt màu vàng đục. Tuy nhiên khác biệt thực sự không nhiều, người thường khó lòng nhận ra. Nô tỳ sinh nghi, thử lấy một chút cao này đun nóng thì phát hiện cao đổi sang màu đỏ, còn kết thành hạt nhỏ li ti như cát. Xét thêm tình trạng của Minh phi nương nương, nô tỳ tin rằng cao dường da này đã bị hạ độc Hồng Sa. (1)

Hộp cao trên tay Điều Ngôn đã được dùng gần hết, có thể nhìn thấy cả đáy hộp.

Điều Ngôn nhìn lướt qua bọn ta một lượt, xem chừng cảm thấy bọn ta còn chưa hiểu lắm, bèn tiếp tục giải thích:

- Ban đầu, nô tỳ cũng thắc mắc vì sao Đàm đại nhân lại không thử ra độc. Nhưng sau đó, khi xem kỹ lại hộp cao này, nô tỳ mới thấy phần cao dính ở gần nắp hộp không hề lẫn độc. Thế nên, nô tỳ trộm đoán, kẻ hạ độc chỉ pha Hồng Sa vào nửa phần cao bên dưới, sau đó mới đổ một lớp dày cao không độc lên trên. Như thế, khi kiểm tra sẽ khó lòng phát hiện. Đây là cao chống rạn da, Minh phi nương nương mỗi ngày đều dùng thoa lên bụng cho nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã dùng đến lớp cao chứa độc. Độc tính của Hồng Sa rất mạnh, quả nhiên Minh phi nương nương dùng chưa hết cao, long thai đã mất.

Nghe Điều Ngôn nói xong, sắc mặt hoàng đế xấu đi thấy rõ. Hắn quay sang hoàng hậu, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện này hoàng hậu giải thích thế nào?

Thái độ của hoàng đế khiến hoàng hậu hơi mất tự nhiên, nàng thấp giọng xoa dịu tình hình:

- Việc này... đều do thiếp bất cẩn không kiểm tra kỹ lưỡng, nhất định là trong quá trình điều chế đã để kẻ xấu giờ trò. Xin hoàng thượng cho thiếp một thời gian, thiếp nhất định sẽ tra rõ chân tướng...

Triệu Lam Kiều xưa nay luôn nhìn mặt hoàng đế mà nói chuyện. Nay, hoàng đế đã tỏ thái độ với hoàng hậu như vậy, nàng ta cùng cười khẩy hùa theo:

- Đồ của nương nương có độc, giờ lại phiền nương nương tự mình điều tra, đúng là...

Triệu Lam Kiều bỏ lửng câu nói, nhưng bấy nhiêu cũng đã đủ thêm dầu vào lửa. Mặt mũi hoàng đế càng lúc càng khó coi.

Hoàng hậu cũng vì thế mà không tránh khỏi hoang mang. Nàng khản khoản nói:

- Hoàng thượng, thiếp thực sự vô tội! Dù hoàng tử là do ai sinh ra thì cũng như con của thiếp, sau này đều sẽ gọi thiếp một tiếng mẫu hậu, thần thiếp cần gì phải giờ thủ đoạn thâm độc ấy?!

Hoàng đế chẳng đáp ngay, chỉ nhìn hoàng hậu hồi lâu. Đến tận lúc từ xa ta cũng có thể nhìn thấy lưng áo hoàng hậu lấm tấm mồ hôi, hoàng đế mới chậm chậm nói:

- Son phấn cũng chẳng phải thứ quá cần thiết đối với thai phụ. Minh phi thường ngày lại giản dị, không quen trang điểm cầu kỳ. Vì sao hoàng hậu lại nảy ra ý định tặng thứ này? Khi hoàng hậu cầu xin trầm ân chuẩn cho nghệ nhân gia công một bộ son phấn cho Minh phi, trầm cũng cảm thấy rất kì lạ.

Hoàng đế đã đánh trúng trọng tâm. Đến đây, hoàng hậu nhất thời khựng lại. Nàng chưa kịp phản giải đã nghe giọng Tiệp Tuyết lạc đi:

- Hoàng hậu nương nương... chẳng phải người nói đây là thánh ý sao?

Tiệp Tuyết vốn nhát gan nhưng chỉ cần là chuyện của Minh Du, nàng gần như chẳng còn biết sợ là gì. Nàng rời khỏi chỗ ngồi, bước đến trước mặt hoàng hậu, hỏi dồn dập:

- Nương nương, rõ ràng lúc ấy cung nữ thân cận của người nói rằng chính hoàng thượng muốn ban son phấn cho Minh phi nương nương, tại sao bây giờ lại hóa thành ý của người?

Hoàng hậu bị Tiệp Tuyết sấn sổ hỏi dồn như thế, rõ ràng là không hài lòng. Nhưng lúc này, nếu nàng trách Tiệp Tuyết tội phạm thượng thì chẳng khác nào cô tình viện cớ lấp liếm chuyện Minh Du. Thế nên, hoàng hậu đành nén giận, miễn cưỡng đáp:

- Đây vốn là ý của bản cung, nhưng hoàng thượng cũng đã ân chuẩn. Việc hoàng thượng coi trọng Minh phi cũng là thật, bản cung không hề giả mạo thánh ý. Chắc chắn Tiệp quý cơ nhầm lẫn ở đâu rồi.

Tiệp Tuyết nghe hoàng hậu muốn chối tội, tức đến rơi nước mắt:

- Thiếp nghe Minh phi nương nương kể lại... rõ ràng Xuân Hạnh nói rằng hoàng thượng trông thấy Minh phi nương nương soi gương buồn bã, mới bảo hoàng hậu nương nương làm bộ son phấn này... Lúc đó hiền phi nương nương cũng có mặt, xin người nói xem thần thiếp có nửa lời gian dối không?!

Nghe Tiệp Tuyết đột ngột gọi đến tên mình, ta hoảng hồn chẳng biết phải nói gì cho phải:

- Bản cung..

Chuyện này căn nguyên là hoàng hậu bày ra để ly gián Minh Du và Liễu Yến Yến, chẳng ngờ lại có Hồng Sa độc từ trên trời rơi xuống, hoàng hậu mới vì vậy mà lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Ta biết nếu nói thật thì sẽ bất lợi cho hoàng hậu, nhưng lúc đó có mặt nhiều người như thế, ta sao có thể vì hoàng hậu mà đổi trắng thay đen?

- Bản cung.. - Ta nuốt nước bọt, hồi hộp đáp - đúng là có nghe Xuân Hạnh nói như vậy.

Hoàng đế chống cằm liếc nhìn ta:

- Hiền phi chắc chứ?

Hôm ấy chắc hẳn ta đã lỡ xuất hành vào giờ xấu, nếu không sao cứ bị lỗi ra làm chứng mãi thế này?

Ta dè dặt gạt đầu:

- Thiếp tuyệt không dám gian dối trước long nhan.

Hoàng đế nhếch môi cười nhạt:

- Thế mà trầm lại chẳng nhớ mình đã từng nói như thế. Hoàng hậu, có phải trí nhớ của trầm tệ quá không?

Hoàng hậu giật thót, chẳng dám ngồi thêm, vội đứng dậy mà thưa:

- Có lẽ... có lẽ là khi thiếp sai Xuân Hạnh đem đồ sang Lạc Mai cung đã không nói rõ ràng, cho nên Xuân Hạnh mới nhầm lẫn...

Xuân Hạnh đang đứng hầu phía sau, nghe vậy cũng sợ hãi chạy ra dập đầu tạ tội:

- Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không có lỗi gì cả, đều do nô tỳ bất cẩn! Xin hoàng thượng tha tội!

Hoàng đế nhìn Xuân Hạnh chăm chăm:

- Nói vậy, toàn bộ câu chuyện trầm thương tiếc Minh phi đều do nguoi tự thêu dệt ra sao? Đầu óc cũng không tệ đấy.

Xuân Hạnh cúi rạp người dưới sàn, toàn thân run bần bật:

- Nô tỳ bất cẩn... nô tỳ sai rồi... hoàng thượng tha mạng..

Muốn dùng tỳ nữ làm tốt thì? Trò này hậu cung còn ai không thuộc nằm lòng?

Triệu Lam Kiều bật cười châm biếm:

- Hoàng thượng anh minh. Xuân Hạnh cô nương chẳng những đầu óc không tệ, mà bất cẩn cũng rất đúng lúc đấy chứ? Nếu không có câu chuyện hoang đường kia, ắt hẳn thực phi cũng không nổi giận đến mức xô ngã Minh phi, đã thương cả hiền phi.

Lời này của Triệu Lam Kiều đúng là đã giải tỏa được rất nhiều khúc mắc.

Tiếp Tuyết như đã hiểu ra gian kế của hoàng hậu, ánh mắt nàng vừa bàng hoàng vừa sợ hãi. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không dám trực tiếp tố tội hoàng hậu, chỉ có thể quỳ sụp xuống òa khóc nức nở:

- Hoàng thượng... Minh phi nương nương hiện giờ vẫn còn chưa ngồi dậy nổi... những lúc mê man đều khóc tìm con... hoàng thượng, người nhất định phải đòi lại công bằng cho tỳ ấy...

Hoàng đế khoát tay, ra hiệu cho một tiểu cung nữ đến đỡ Tiếp Tuyết dậy:

- Quý cơ yên tâm, trầm nhất định không để Minh phi oan ức.

Hắn lại nhìn hoàng hậu, giọng vẫn lạnh như băng:

- Việc chuyển lời xem như nhầm lẫn cũng được. Thế nhưng Hồng Sa độc này hoàng hậu giải thích thế nào?

Ánh mắt lạnh lẽo của hoàng đế đáng sợ đến mức ngay cả hoàng hậu cũng không dám nhìn trực diện. Nàng hơi cúi đầu, run run đáp:

- Thiếp cho rằng... Có kẻ muốn hãm hại Minh phi rồi giả họa cho thiếp... có lẽ nào là chỗ nghệ nhân có gì sai sót?...

Hoàng đế chán nản thở hắt ra:

- Để phòng những việc như thế này xảy ra, nơi làm việc của các nghệ nhân luôn được quản lý chặt chẽ. Bọn họ mỗi ngày đều bị soát người đến mấy lần,

làm sao có thể giấu độc đem vào? Đến nước này mà hoàng hậu vẫn muốn trốn tránh trách nhiệm sao?

Lúc này, hoàng hậu đã bị dồn vào chân tường, nét bình thân trên mặt cũng bắt đầu dao động. Thấy vậy, Trịnh Văn Anh ngày thường nhút nhát cũng cố gắng lên tiếng bênh vực:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Hồng Sa độc không xuất phát ở chỗ nghệ nhân, nhưng từ chỗ nghệ nhân đưa về Triều Lan cung, rồi lại từ Triều Lan cung đến Lạc Mai cung... có thể sẽ có chỗ sơ hở cho kẻ xấu giờ trò... Có phải là nên điều tra những cung nhân từng tiếp xúc với cao đường da này trước hay không?

Hoàng đế gật gù:

- Đã như vậy, hoàng hậu nói xem, từ khi cao đường da của Minh phi được Cẩm y vệ giao đến Triều Lan cung, trong cung có những người nào đã từng động tay vào?

Hoàng hậu nhìn sang chỗ Xuân Hạng đang quỳ, lộ vẻ khó xử:

- Chuyện này... thiếp...

Nhưng sự ngập ngừng của nàng càng làm hoàng đế thêm mất kiên nhẫn, hần trừng mắt, đập bàn một cái:

- Chẳng lẽ chuyện ở Triều Lan cung, hoàng hậu cũng không biết hay sao?

Chung trà ở trên bàn vì động tác của hoàng đế mà lăn vèo xuống đất, vỡ tan tành.

Đã lâu rồi chúng ta không thấy hoàng đế giận dữ như vậy. Trước con thịnh nộ chực chờ giáng xuống, phi tần ai cũng sợ run, đến thờ còn không có gan thờ mạnh. Ngay cả Triệu Lam Kiều này giờ đang hăng hái thêm dầu vào lửa cũng ngậm miệng chẳng dám nhiều lời nữa.

Đúng lúc ấy, Xuân Hạng ngẩng lên, lí nhí nói:

- Bẩm... chỉ có nô tỳ...

Hoàng đế giận đến nghiêng răng:

- Nói vậy, chỉ có người có thể hạ độc hãm hại hoàng tử của trẫm?

Dường như Xuân Hạng đã sợ tới mức cả lưỡi cũng đông cứng lại:

- Nô tỳ... nô tỳ...

Sự kiên nhẫn của hoàng đế đã cạn kiệt, hần đứng phắt dậy:

- Người đầu! Lôi tiện nhân này đến Hình phòng tra khảo, bao giờ ả chịu khai rõ chân tướng mới thôi!

Hoàng đế nói xong, liền phất tay áo bỏ đi.

Thoáng chốc đã có hai tên thái giám to cao lực lưỡng đến xách tay Xuân Hạng lôi đi. Nàng ta không phản kháng, chỉ khóc gọi hoàng hậu:

- Chủ nhân... chủ nhân...

Tiếc rằng hoàng hậu có muốn cứu nàng cũng chẳng được. Buổi trưa hôm ấy, khi chúng phi vừa từ Triều Lan cung trở về đã nghe thánh chỉ cấm túc hoàng hậu. Không ai là không sững sờ. Chỉ trong một thời gian ngắn, hoàng hậu đã bị cấm túc hai lần.

Cái ghế phượng này, nàng bắt đầu ngồi không vững rồi sao?

Lần cấm túc này, hoàng đế không giao hậu cung cho ta nữa. Trong lòng ta cứ mãi bất an. Lần sóng gió này, chẳng ngờ lại liên lụy đến cả hoàng hậu cao cao tại thượng. Khi quyết định đối phó với Minh Du, ta vốn không lường trước hậu quả lại trầm trọng đến mức ấy. Ba ngày Xuân Hạng bị tra khảo ở Hình phòng cũng là ba ngày ta ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu lần này hoàng hậu thực sự không chống đỡ nổi, về sau hậu cung rơi vào tay Triệu Lam Kiều, đừng nói chỉ mình ta, e rằng cả Bạch Diệu Hoa lẫn Trịnh Văn Anh đều không sống nổi.

Đến khi nghe tin Xuân Hạng chịu khai chân tướng, ta đã mất ngủ đủ ba đêm. Ngọc Nga phải dặm đến mấy lần phấn mới che được phần nào hai quầng mắt thâm đen của ta. Đến Triều Lan cung mới thấy, ngoại trừ mấy người giao hảo với Triệu Lam Kiều là trông tươi tỉnh một chút, những kẻ còn lại đều có vẻ lo lắng không yên. Đến cả hoàng hậu cũng lộ đôi phần mối mọt. Chúng phi tề tựu đông đủ nhưng chẳng ai nói với ai lời nào. Bọn ta cứ ngồi yên lặng như thể chờ hoàng đế đến.

Hôm nay, Liễu Yến Yến đã được miễn cấm túc. Long thai trong bụng Minh Du không còn, mà Minh Du vẫn đang dở sống dở chết. Ta cứ nghĩ Liễu Yến Yến sẽ hả hê lắm. Thế mà nàng ta chẳng những không vui mà lại có vẻ buồn bã.

Hoàng đế vừa giá đáo, Hình phòng liền giải ngay người đến.

Những kẻ từng vào Hình phòng nếu còn cơ hội trở ra thì cũng đều thân tàn ma dại. Xuân Hạnh chẳng phải ngoại lệ, thế nhưng trông nàng lại bình tĩnh đến lạ thường.

Hoàng đế ngự ở trên cao, lớn tiếng hỏi:

- Nghe nói ngươi chịu nhận tội rồi?

Xuân Hạnh dập đầu lạy:

- Bẩm hoàng thượng, nô tỳ có tội... Chính nô tỳ đã hạ độc vào cao đường da của Minh phi hồng mưu hại hoàng hậu nương nương...

Ta thờ dài trong lòng. Hoàng hậu cuối cùng vẫn là dùng tốt thí tránh tội.

Hoàng đế hừ một tiếng khinh bỉ:

- Hoàng tử của trẫm có thù oán gì với ngươi? Sao ngươi lại ra tay độc ác như vậy? Lại nói, ngươi vốn là nha hoàn hồi môn của hoàng hậu. Hoàng hậu đối với ngươi không tệ, có gì ngươi phải hại nàng?

Xuân Hạnh hít sâu, như cố thu hết can đảm để đáp lời:

- Nô tỳ cũng chỉ là vận bất đắc dĩ mà thôi...

Hoàng đế cười lạnh:

- Bất đắc dĩ? Là ai ép ngươi làm chuyện xấu?

Sống lưng Xuân Hạnh khẽ run lên, nàng ta siết chặt hai bàn tay chi chít vết thương, giọng run run:

- Là... Thục phi nương nương sai khiến nô tỳ...

Chú thích:

(1) Hồng Sa: Một loại trái độc được hư cấu nhằm phục vụ nội dung truyện.

Trái Hồng Sa màu vàng, thịt mềm dẻo, khi nấu ở nhiệt độ cao thì chuyển thành màu đỏ và kết sạn.

Chuyên mục "Em yêu khoa học" xin được phép bắt đầu ($\geq \forall \leq$)

- Trái cây có thể chuyển màu khi nấu được không? Câu trả lời là quá được luôn :3 Bạn nào đang nấu hay nấu cơm thì sẽ biết lúc nấu nhiều thứ rau củ quả bị đổi màu lắm. Đây là do khi nấu, các chất hóa học trong rau củ gặp nhiệt độ cao, phản ứng với nhau đó mà.

Trái Hồng Sa được hư cấu dựa trên nguyên lý này.

Trong trái cây thường chứa các hợp chất phenolic - sản phẩm của quá trình trao đổi chất thực vật. Các hợp chất phenolic giúp thực vật chống lại tia cực tím, bệnh, kí sinh trùng, và đóng vai trò không nhỏ trong việc quy định màu sắc của thực vật. Hồng Sa chứa các phenolic là anthroxanthins và anthrocyanins. 2 loại phenolic này sẽ chuyển thành màu đỏ khi bị đun nóng, nếu tiếp tục đun hoài đun mãi thì nó sẽ chuyển qua màu nâu sậm. Cứ đun tiếp thì kiểu gì cũng chuyển qua đen thui vì đun lâu lắm thế thì nó cháy khét lẹt rồi còn gì =))))))

- Còn tại sao trái Hồng Sa đun nóng lại có sạn li ti?

À, tại vì nó có protein. Protein gặp nhiệt độ cao sẽ xuất hiện hiện tượng kết tủa do các phân tử bị vón lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Chương 80

Lời tố cáo của Xuân Hạnh chẳng khác nào tia chớp rạch ngang nền trời, khiến cho tất thảy đều chao đảo. Kiếp nạn đang ở trên đầu hoàng hậu, chẳng rõ thế nào lại bay đến chỗ Liễu Yến Yến rồi.

Liễu Yến Yến giật bản mình, bật dậy hét lớn:

– Ngươi đừng ngậm máu phun người!

Xuân Hạnh chẳng hề sợ hãi, chỉ thản nhiên ngẩng đầu đáp:

– Nô tỳ chỉ nói sự thật. Thục phi nương nương, người đừng tưởng có thể qua cầu rút ván dễ dàng như thế!

Liễu Yến Yến giận đến nổi mặt mũi đỏ gay, đang định mắng tiếp thì hoàng đế đã lên tiếng trước:

– Xuân Hạnh, ban nãy ngươi nói những việc người làm đều là bất đắc dĩ. Nhưng trẫm thực không hiểu... Hoàng hậu coi trọng ngươi vô cùng. Ở trong cung, ngươi tuy là cung nữ nhưng oai phong chẳng kém gì ai. Sao thực phi lại có thể ép người làm chuyện xấu?

Ánh mắt hoàng đế nhìn xoáy vào Xuân Hạnh, như thể muốn thấu suốt tâm can nàng ta. Quả nhiên, Xuân Hạnh liền sụp mắt xuống. Nàng ta lộ vẻ đần độn, hai vai run lên, thốn thức từng tiếng một:

– Nô tỳ... nô tỳ... cũng là vì hoàng thượng...

Xuân Hạnh càng nói càng khiến người ta kinh ngạc. Triệu Lam Kiều cười hờ hững:

– Tiệp nhân này sợ tội ăn nói hồ đồ rồi! Lại còn dám lôi cả hoàng thượng vào đây?

Lúc này, sắc mặt hoàng hậu dường như đã hồng hào trở lại. Nàng thở dài, than:

– Xuân Hạnh hầu hạ thần thiếp đã mười mấy năm ròng, nay lại làm ra chuyện phản phúc này... E là nàng ta cũng có nỗi khổ tâm. Xin hoàng thượng nể mặt thần thiếp, cho phép nàng ta kể rõ ngọn nguồn...

Hoàng đế bực dọc thở hắt ra, phẩy tay áo ra chiều chấp thuận.

Xuân Hạnh thấy thế, bèn nghẹn ngào nói tiếp:

– Nô tỳ... nô tỳ từ lâu đã ngưỡng mộ hoàng thượng, luôn mong có một ngày được nâng khăn sửa túi cho người...

Một lời này của Xuân Hạnh khiến cho cả đại điện chết lặng. Ngay cả hoàng đế cũng phải ngạc nhiên nhưn mảy.

Chẳng hiểu Xuân Hạnh lấy đâu ra dũng khí, bất ngờ ngẩng đầu nhìn hoàng đế. Gương mặt nàng ta chỉ chút vết đòan thâm tím, chẳng còn nhìn ra nét thanh tú ngày nào, chỉ có đôi mắt là vẫn còn chút sinh khí, đối về phía hoàng đế chứa chan tình cảm:

– Nô tỳ xuất thân hèn kém, nào dám mong được như các vị tiểu chủ ở đây... Nô tỳ vốn chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh hoàng thượng, chẳng màng đến danh phận, địa vị chi cả. Thế mà... đã bao lần nô tỳ thỉnh cầu hoàng hậu nương nương tác thành, người đều gạt đi, lúc thì nói rằng dung mạo nô tỳ tầm thường, lúc lại chê tuổi tác nô tỳ quá lớn, không xứng với hoàng thượng... Nô tỳ vì thế mà sinh tâm bất mãn...

Hoàng hậu nghe xong, kinh hãi thốt lên:

– Xuân Hạnh! Ngươi...

Nhưng cuối cùng, nàng lại bỏ lửng câu nói, chỉ buông một tiếng thở dài chua xót.

Xuân Hạnh ừ đột nói tiếp:

– Cũng tại nô tỳ ngu dốt... Không hiểu sao thực phi nương nương lại biết việc này, bèn xúi giục nô tỳ hạ độc vào cao đường da của Minh phi, nhất tiễn hạ song điều... Thực phi hứa sau khi thành đại sự sẽ tiến cử nô tỳ với hoàng thượng... Chẳng ngờ... chẳng ngờ chuyện bại lộ, thực phi lại phải tay bỏ mặc nô tỳ chịu chết...

Đến đây, Liễu Yến Yến không nhịn nổi nữa. Nàng ta đỏ mặt tía tai quát:

– Hoang đường! Bản cung không hề sai khiến ngươi làm gì cả!

Hoàng đế khẽ quay sang nhìn Liễu Yến Yến nhưng không nói gì, cũng không rõ hẳn có tin lời Xuân Hạnh không.

Triệu Lam Kiều chăm chú quan sát hoàng đế hồi lâu rồi liếc Xuân Hạnh cười khẩy:

– Ngươi vừa nói ngươi bắt mất hoàng hậu nương nương, muốn hại người để báo thù kia mà? Sao bây giờ lại dễ dàng khai ra chân tướng như thế? Đẳng nào ngươi cũng chẳng thoát nổi tội, nếu hận hoàng hậu, cứ đồ rết cho người không phải tốt hơn sao?

Xuân Hạnh ngẩn ngơ, ngập ngừng đáp:

– Thực ra nô tỳ vẫn nhớ ân nghĩa bao năm của hoàng hậu nương nương, trong lòng luôn dẫn vật không yên. Thế nhưng tình cảm làm mờ lí trí... nô tỳ vẫn

nuôi hi vọng thực phi sẽ giữ lời, nô tỳ sẽ được ở bên hoàng thượng... Mãi đến lúc phát hiện ra độc trong cao dưỡng da, hoàng thượng hỏi ai là người chịu trách nhiệm... Hoàng hậu nương nương chắc chắn đã nghi ngờ nô tỳ nhưng vẫn không đành lòng nói tên nô tỳ ra, kết cục phải chịu sự trách mắng của hoàng thượng... Đến lúc ấy nô tỳ mới hiểu hoàng hậu đối tốt với nô tỳ như thế nào... Nếu nô tỳ còn có giá họa cho người thì chẳng khác nào loài cầm thú...

Xuân Hạnh nói chưa dứt câu, mắt đã nhòa lệ. Ánh mắt nàng ta nhìn hoàng hậu lúc này đau đớn xiết bao. Nét bình thân cố hữu trên gương mặt nàng đã bắt đầu dao động. Suy cho cùng, Xuân Hạnh đã đi theo hoàng hậu từ nhỏ, tình cảm chẳng khác nào tỷ muội. Phải chứng kiến bộ dạng Xuân Hạnh thế này, hoàng hậu nhất định rất đau lòng. Nàng mím chặt môi, nước mắt cũng lặng lẽ lăn dài:

– Nha đầu gốc! Bản cung không muốn ngươi trở thành phi tần của hoàng thượng đâu phải vì ghét bỏ ngươi... Bản cung chỉ lo ngươi vụng về, hậu hạ không tốt sẽ tự mình hại mình... Không ngờ ngươi lại...

Hoàng hậu chưa nói dứt câu đã đứng phắt dậy, gạt nước mắt đến trước mặt hoàng đế khấu đầu:

– Đều do thần thiếp vô tâm! Thần thiếp không hiểu được tâm tư của Xuân Hạnh nên mới dẫn đến kết cục ngày hôm nay, lại hại cả long tự... Thần thiếp thực không còn mặt mũi nào đối diện với tổ tông nữa...

Hoàng đế lắc đầu, ra hiệu cho Lý Thọ đỡ hoàng hậu đứng dậy:

– Lòng dạ kẻ hạ nhân, sao nàng có thể thấu hết được?

Hoàng đế không tự mình đỡ hoàng hậu, chứng tỏ hấn vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận với nàng. Nhưng có lời này của hấn, ai nấy đều hiểu hoàng hậu đã thoát nạn rồi. Mọi ánh mắt đồng loạt dời về phía Liễu Yên Yên.

Dù hoàng đế đã tỏ ý không trách cứ hoàng hậu, nhưng chuyện long tự bị hãm hại chừng nào chưa có hồi kết thì hoàng cung không thể yên bình. Thế nên, hoàng hậu vừa yên vị đã lập tức lau nước mắt, trầm giọng hỏi Liễu Yên Yên:

– Thực phi, chuyện đã đến nước này, ngươi còn gì để nói?

Liễu Yên Yên sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, chớp mũi đã lấm tấm mồ hôi:

– Không phải, thần thiếp không hề làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Tiện nhân này vu oan cho thần thiếp!

Liễu Yên Yên là loại người hữu dũng vô mưu. Thời khắc quan trọng như vậy, nàng ta cũng chẳng biết phải phản biện thế nào.

Hoàng đế đương nhiên không bỏ rơi Liễu Yên Yên, mặt hấn sa sầm, lạnh lùng hỏi:

– Xuân Hạnh, ngươi có bằng cứ gì không?

Không ai ngờ, Xuân Hạnh lại bật cười:

– Bằng cứ ư?... Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu thực phi đã có ý định vứt bỏ nô tỳ rồi... những việc cần sai khiến đều gọi nô tỳ đến nói trực tiếp, chẳng hề có thư từ gì cả, muốn có bằng cứ cũng thực là khó...

Không có bằng cứ? Vậy chẳng phải sẽ lại rơi vào ngõ cụt như cái lần Tư An tố tội hoàng hậu khi trước đó sao? Chúng phi không khỏi thất vọng. Liễu Yên Yên là ai chứ? Hoàng đế coi trọng nàng ta như vậy, chỉ nói suông mà có thể hạ bệ nàng ta sao?

Ánh mắt hoàng đế lộ rõ sự mất kiên nhẫn. Hấn giận dữ nói:

– Nếu đã không có bằng cứ thì đừng nói thêm nữa. Ngươi đã vu oan hoàng hậu, giờ lại muốn vu oan cả thực phi à? Lại nói, ngươi chỉ là một tỳ nữ, thực phi muốn sai bảo ngươi mà lại phải trực tiếp gặp mặt sao?

Lừa giận của hoàng đế khiến Xuân Hạnh sợ run, nhưng nàng ta vẫn cứng cỏi đáp:

– Nô tỳ hầu hạ bên hoàng hậu nhiều năm như vậy, vàng ngọc đều không thiếu, đương nhiên sẽ không bao giờ vì tiền tài mà phản bội hoàng hậu. Điều duy nhất có thể khiến nô tỳ yếu lòng... chỉ có mỗi hoàng thượng mà thôi... Chuyện nâng đỡ nô tỳ thành phi tần đâu phải chuyện nhỏ. Nếu chỉ nghe qua miệng cung nữ của thực phi, nô tỳ tất nhiên không tin. Thế nên thực phi mới phải trực tiếp gặp mặt nô tỳ...

Bất chợt, ánh mắt Xuân Hạnh sáng lên, như loài thú bị dồn vào đường cùng, đang chuẩn bị liều mạng ra một nhát vuốt sau cùng:

– Nếu nô tỳ có thể chứng minh được thực phi đã từng gọi nô tỳ đến tắm cung thì sao? Như vậy cũng đủ để chứng minh nô tỳ không nói dối phải không?

Hoàng đế hơi khựng lại, dường như có phần bất ngờ cùng lo lắng, nhưng rất nhanh chóng đã lạnh nhạt gạt đầu:

– Nói nghe thử xem.

Xuân Hạnh khẽ vén lại mái tóc rối bù, quỳ thẳng lưng, trịnh trọng thưa:

– Để tai mắt bên ngoài, thực phi chỉ triệu kiến nô tỳ vào đêm khuya, những hôm nô tỳ không phải hầu hoàng hậu nương nương ngủ. . . Có một đêm, nô tỳ đến sau khi thực phi đã rửa mặt, xoa tóc chuẩn bị nghỉ ngơi. Lúc ấy, thực phi ngồi ở bàn trang điểm, quay lưng về phía nô tỳ. Nô tỳ vốn không thể nhìn rõ dung mạo của thực phi. . . Nhưng ông trời xui khiến, trên bàn vừa khéo có một chiếc gương soi nhỏ. . . có lẽ do thực phi sơ suất không để ý. . . Nô tỳ nhìn vào đó mới trông thấy, nơi quai hàm bên trái của thực phi có một vết bớt màu xanh rất xấu xí. . .

Xuân Hạnh nói lâu như vậy, cuối cùng cũng đánh trúng trọng tâm. Người trong điện đều không giấu nổi kinh ngạc. Liễu Yến Yến xinh đẹp tuyệt thế, da dẻ trắng mịn không tí vết, đến cả khuỷu tay cũng nõn nà, làm sao lại có bớt trên mặt? Chúng ta không hện mà cùng nhìn chăm chăm về phía Liễu Yến Yến. Có vài người còn dụi mắt để nhìn cho kĩ. Gương mặt nàng ta từng đường nét đều thanh tú hài hòa, càng nhìn càng thấy đẹp, rõ ràng đâu có vết bớt nào?

Chúng phi thấp thòm nhìn nhau, ai cũng thắc mắc nhưng chẳng dám nhiều lời vào thời khắc dầu sôi lửa bỏng này.

Chỉ có Triệu Lam Kiều là che miệng cười khúc khích. Nàng ta là con nhà võ tướng, lá gan xem chừng cũng lớn hơn hẳn các thiên kim thông thường. Đương lúc hoàng hậu như hổ đói rình mồi, hoàng đế nộ khí xung thiên, Liễu Yến Yến oán hận ngàn ngút, thế mà Triệu Lam Kiều vẫn dám buông một câu mỉa mai:

– Thần thiếp trông thế nào cũng thấy thực phi xinh đẹp như hoa như nguyệt. Không biết phải dùng đến loại phấn thượng hạng nào mới che được vết bớt xấu xí kia nhỉ?

Hoàng hậu nghe Triệu Lam Kiều nói, phượng nhan thoáng một nụ cười. Nàng cất giọng khoan thai:

– Thực phi à. Chuyện này chẳng những liên quan đến sự trong sạch của bản cung và muội mà còn dính líu đến hoàng tự của Tổng triều, không thể cứ dây dưa mãi được. Người đâu, mang nước đến đây!

Có lệnh của hoàng hậu, chỉ trong chớp mắt, cung nữ đã mang đến một chậu nước lớn đặt trước mặt Liễu Yến Yến. Ý cười trên môi hoàng hậu càng thêm sâu:

– Muội muội. Chúng ta chỉ cần nhìn rõ trên mặt muội rồi cuộc có cái bớt nào hay không, như vậy chẳng phải tất cả đều minh bạch hay sao?

Liễu Yến Yến trông thấy chậu nước, sắc mặt lập tức tái nhợt. Nàng ta khiếp hãi lùi lại một bước:

– Hoàng hậu nương nương! Thiếp dẫu sao cũng là nhất phẩm thực phi. . . Làm như thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Từ khi Xuân Hạnh nhắc đến cái bớt kia, Liễu Yến Yến như bị sét giáng xuống đầu, mồ hôi tuôn như suối.

Mà đáng vẻ kinh hãi ấy càng khiến cho hoàng hậu hài lòng. Nàng tỏ ra áy náy:

– Nếu thực phi cứ cố chấp như vậy, để đòi lại công bằng cho cái thai trong bụng Minh phi, bản cung đành phải để muội chịu thiệt thòi vậy. . .

Hoàng hậu nói xong, cung nữ thân cận của nàng là Xuân Linh nhanh chóng bước đến, trình trọng khẩu đầu tạ tội cùng Liễu Yến Yến rồi xắn tay áo lên cao. Đến mức này, ngay cả ta cũng phải thót tim. Chẳng lẽ Xuân Linh dám ấn đầu Liễu Yến Yến vào chậu nước thật sao?

Liễu Yến Yến sợ quá, vừa khóc vừa vùng chạy đến ôm chặt lấy chân hoàng đế:

– Hoàng thượng! Người nhất định phải tin thần thiếp! Người không thể để bọn họ làm nhục thiếp như vậy!

Sự lạnh lùng của hoàng đế bỗng như mềm đi, trong mắt hần phảng phất một nỗi thương xót.

Quả nhiên, hoàng đế không đành lòng để Liễu Yến Yến chịu nhục. Hắn đặt một tay lên đôi vai run rẩy của nàng ta, nói rất khẽ:

– Hoàng hậu không cần ép nàng ấy rửa mặt. . .

Liễu Yến Yến cứ ngỡ hoàng đế bênh vực mình, mặt mũi vừa tươi tỉnh một chút lại nghe hoàng đế chậm chậm nói tiếp:

– Trẫm có thể làm chứng. . . vết bớt đó là có thật.

Giọng nói lạnh đến gai người của hắn khiến tất cả chúng ta đều chấn động. Liễu Yến Yến như hóa đá:

– Hoàng thượng. . . hoàng thượng biết sao?

Hoàng đế cúi nhìn nàng ta bằng ánh mắt buồn bã, pha lẫn một chút không đành lòng:

– Nàng chưa bao giờ xuất hiện trước mặt trẫm mà không có phấn son. Mỗi ngày, khi nàng rửa mặt đều đuổi hết người hầu ra ngoài, chỉ giữ lại mỗi một nha hoàn hồi môn. Nàng cứ thần bí như thế, trẫm sao lại không tò mò? Mấy năm trước, trong đêm sinh thần của nàng, trẫm đã chuốc say nàng rồi dùng khăn ướt lau sạch lớp phấn trên mặt nàng, mới biết nàng có một vết bớt như vậy. Trẫm không hề cảm thấy vết bớt đó có gì xấu xí, nhưng nàng đã muốn giấu, trẫm đành giả vờ không biết. Sau đó, trẫm đã sai cung nữ ngự tiền giúp nàng trang điểm trở lại, còn lệnh cho bọn họ không được nói ra ngoài. . .

Liễu Yến Yến sững sờ nhìn hoàng đế. Nàng ta sợ đến nhũn cả người, phải ngồi bệt xuống sàn nhưng tay vẫn cố nắm lấy tà áo hoàng đế không buông:

– Cho dù thiếp thực sự có vết bớt đó... cũng đâu thể chứng minh thiếp sai khiến ả tiện tỳ kia hại Minh phi... Hoàng thượng tin thiếp đi... Thiếp tuyệt đối không hại con của người đâu... .

Hoàng hậu chán ghét cắt ngang:

– Chuyện thực phi có vết bớt trên mặt vẫn luôn bị giấu kín, hậu cung chẳng ai hay biết. Đến như bản cung đây cũng mới được nghe lần đầu. Nếu không phải người triệu kiến Xuân Hạnh như lời nàng ta nói, nàng ta làm sao biết được?

Xưa nay, Liễu Yến Yến đắc sủng ngang ngược, không xem ai ra gì. Người trong điện chẳng có ai chưa từng bị nàng ta hiếp đáp. Thời cơ tốt đẹp này, bọn họ tất nhiên không nỡ bỏ qua.

Lần trước Quỳnh Tử Yên gây sự với Phong Thê Minh rồi bị Liễu Yến Yến giáng chức, trong lòng vẫn ôm hận không nguôi. Lúc này nàng ta đương nhiên là kẻ nhanh miệng nhất:

– Thực là đáng sợ! Thần thiếp vốn cứ nghĩ thực phi và Minh phi là chỗ tử muội thân thiết, không ngờ từ khi Minh phi mang thai, thực phi lại tìm đủ mọi cách khó dễ...

Dương Ngọc Huệ cũng nhanh nhẩu tham gia:

– Phải đấy! Khi trước thực phi xô ngã Minh phi, khiến nàng bị động thai... Thiếp cứ nghĩ thực phi chỉ vô tình lỡ tay mà thôi... Ai ngờ, đến giờ mới rõ, thực phi đúng là đã có ác tâm từ trước...

Hôm nọ, Tiệp Tuyết bị kích động nên đã mạo phạm tôn nghiêm của hoàng hậu. Hoàng hậu bỏ qua không phạt nàng nhưng chưa chắc đã không để bụng. Nếu nàng còn tái phạm, e sau này phải gánh họa. Thế nên, nay thấy Tiệp Tuyết ngồi một chỗ mím môi căm giận, ta liền đoán được Minh Du ắt hẳn đã can dặn nàng phải giữ mồm giữ miệng. Chỉ tiếc là có hai kẻ kia thêm dầu vào lửa, Tiệp Tuyết lại không dần nổi cơn giận. Nàng ta gương đôi mắt ầng àng nước nhìn hoàng đế, giọng vừa bi ai vừa căm phẫn:

– Hoàng thượng, đứa con của hoàng thượng và tỳ tử không thể chết oan uổng như thế! Người không thể cứ dung túng cho thực phi mãi được! Nàng ta đã hại chết cốt nhục của người!

Nước mắt Tiệp Tuyết cứ lặng lẽ rơi xuống từng giọt, từng giọt thánh thót. Vết bàng hoàng đau xót trên mặt nàng khiến người ta tưởng như đứa trẻ mất đi là con ruột của nàng.

Hoàng đế ái ngại nhìn Tiệp Tuyết, rồi lại nhìn xuống Liễu Yến Yến đang khiếp hãi ngồi trơ như tượng dưới chân. Nét mặt hần chột u ám, khiến cho bầu không khí trong điện cũng trở nên tĩnh lặng chết chóc.

Một lúc lâu sau, hần mới thở dài mỗi một:

– Thực phi Liễu thị lòng dạ nhỏ nhen, mưu hại hoàng tử, tội lớn khó tha... Nay phế chức thực phi, giáng xuống tòng tam phẩm quý tần, dời khỏi chính điện Mẫu Đơn cung. Không có lệnh của trẫm, từ nay về sau không được ra khỏi phòng nửa bước.

Hoàng đế nói rồi, lạnh lùng dứt tà áo khỏi tay Liễu Yến Yến, thẳng một đường rời khỏi Triều Lan cung.

Liễu Yến Yến như người mất hồn, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng cao lớn của hoàng đế. Ta mơ hồ trông thấy khóe môi nàng ta mấp máy rất khẽ:

– Hoàng thượng... người không tin tưởng Yến Yến nữa rồi sao...

Một nỗi bi thương vô hình như bao trùm lên thân hình mềm yếu của Liễu Yến Yến. Ta cứ ngỡ Liễu Yến Yến sẽ vĩnh viễn chết lặng ở đó. Nhưng không, nàng ta đột ngột đứng phắt dậy, run run chỉnh trang lại y phục rồi vươn một tay ra, khàn giọng gọi:

– Bích Duyên.

Bích Duyên, tỳ nữ thân cận của Liễu Yến Yến cũng đã khóc đến nỗi mặt mũi sưng húp, nhưng nghe chủ nhân gọi vẫn lật đật chạy ra đỡ lấy tay nàng ta.

Liễu Yến Yến vịn vào Bích Duyên, phẩy tay áo quay đi. Tuy nhịp bước của nàng ta hơi lảo đảo nhưng tấm lưng thon thả vẫn thẳng tắp, đầu cứ thế ngẩng cao ngạo nghễ rời đi.

Nhìn Liễu Yến Yến như vậy, bao cảm hờn trong lòng ta từ những ngày tháng mới gả đến đây, bị nàng ta chèn ép đủ điều chợt mềm đi thành một nỗi xót thương.

Nghe nói Liễu Yến Yến xuất thân cao quý, vừa tiến cung đã được phong tam phẩm quý tần, oai phong không ai bì kịp. Mấy năm đắc sủng hậu cung, phong quang vô hạn, chẳng ngờ phút chốc đã hóa thành bóng trắng đầy nước. Nàng ta thân mang trọng tội, chớp mắt đã quay trở về xuất phát điểm ban đầu.

Liễu Yến Yến bại trong tay hoàng hậu. Chúng phi há hê được ít ngày thì lại bị cuốn đi trong không khí hối hả của những ngày giáp tết. Năm hết tết đến, lục cung đều có trăm công ngàn việc. Chẳng còn ai rảnh rỗi chê cười Liễu Yến Yến nữa. Mọi người đều bận rộn chuẩn bị đón tết.

Thời tiết này, ngay cả Phong Thổ Minh cũng lười không quây phá, kẻ sợ lạnh như hoàng đế càng không dám bước chân khỏi cửa. Mà dạo gần đây, thể cục trong triều cũng bị vụ giáng chức Liễu Yến Yến làm ảnh hưởng không ít. Hoàng đế bận rộn, tâm trạng lại không vui nên cũng chẳng triệu ai đến điện Cát Tường. Vì vậy, chúng ta chẳng cần chứng diện làm đom. Sự vụ trong cung đã có Ngọc Thủy và Ngọc Nga giải quyết ổn thỏa, ta có quán mền ngủ nướng cả ngày cũng không sao.

Những hôm tuyết rơi dày, ta và Bạch Diệu Hoa thường ở cùng một chỗ sưởi ấm. Hôm nay cũng là một ngày bình lặng như thế. Bạch Diệu Hoa ngồi thu lu ở góc sập, chăm chú đọc một quyển sách bàn về họa kỹ. Thỉnh thoảng, nàng lại giơ một ngón tay thanh tú lên khua khoảng trong không trung như đang vẽ thư. Ta thì lười biếng nằm dài bên cạnh, đếm vân gỗ trên xà nhà giết thời gian.

– Tỷ tỷ... – Bạch Diệu Hoa bỗng đưa tay lay nhẹ vai ta.

Bàn tay nàng hơi lạnh, làm ta giật mình:

– Có việc gì sao?

Bạch Diệu Hoa trù trù nhìn ta:

– Chuyện này muội nghĩ mãi không thông, trong lòng thực khó chịu... Đọc sách cũng chẳng tập trung được.

Ta kéo chân phủ lên tay nàng, khẽ hỏi:

– Là chuyện của Liễu Yến Yến sao?

Bạch Diệu Hoa gật đầu, cũng đáp bằng giọng rất khẽ:

– Muội cho rằng Liễu Yến Yến không phải loại người này... Và lại, nhìn thái độ của hoàng thượng, có lẽ người cũng không tin nàng ta là hung thủ, xử tội nàng ta cũng là bất đắc dĩ thôi...

Ta trầm giọng:

– Sao muội lại nghĩ vậy?

Bạch Diệu Hoa hơi ngại ngần:

– Muội không dám trộm đoán thánh ý... Nhưng hôm đó, hoàng thượng phạt Liễu Yến Yến không được ra khỏi phòng, muội cảm thấy như vậy đối với nàng ta thực ra là chuyện tốt. Trải qua một trận thê lương như vậy, nếu không bị cấm túc thì mỗi ngày nàng ta đều phải đi thỉnh an hoàng hậu, thể nào chẳng bị kẻ khác chế giễu? Liễu Yến Yến tâm cao khí ngạo như vậy thì làm sao chịu nổi? Có lời ấy của hoàng thượng, nàng ta không phải ra ngoài chịu nhục, kẻ khác cũng không đến khó dễ nàng ta được. Sau khi hoàng tự mất đi, hoàng thượng giận dữ vô cùng. Nếu nàng ta đúng là kẻ hại chết cốt nhục của hoàng thượng, hoàng thượng sẽ không che chở cho nàng ta đâu.

Ta mỉm cười, thăm thán thưởng sự nhanh nhạy của Bạch Diệu Hoa. Nàng trông thấy ta cười, không rõ có hiểu ý ta hay không, nhưng vẫn nói tiếp:

– Muội cũng nghĩ chuyện này không liên quan đến hoàng hậu. Đứa trẻ trong bụng Minh Du, hoàng hậu cứ để nó ra đời chẳng phải tốt hơn biết bao nhiêu? Là gái thì thôi, nhược bằng là trai, hoàng hậu từ từ nghĩ cách giết mẹ đoạt con là được, năm dài tháng rộng, sợ gì thiếu cơ hội? Xuân Hạnh đáng thương kia, nhất định cũng chỉ là một con tốt thí cho hoàng hậu mà thôi... Nếu không phải hoàng hậu, cũng không phải Liễu Yến Yến thì còn ai đây? Đức phi chăng? Nhưng muội không thể nghĩ ra đức phi làm thế nào hạ độc vào cao đường da kia được.

Bạch Diệu Hoa thực sự rất thông minh. Án này nàng nghĩ không ra, chẳng qua là do không nắm được mấu chốt vấn đề. Những ngày qua, ta cứ trần trụi chẳng biết có nên nói với Bạch Diệu Hoa hay không. Ta luôn tin tưởng nàng, chỉ là chuyện xấu thì càng ít người nhúng tay vào càng tốt, giấu giếm nàng chẳng qua vì sợ liên lụy đến nàng mà thôi. Thực không ngờ Bạch Diệu Hoa lại vì chuyện này mà canh cánh trong lòng. Giờ đây, tuy kết cục không như mong đợi nhưng tự chung cũng đã được giải quyết êm đẹp, ta nghĩ hẳn đã đến lúc cho nàng biết rồi.

Nghĩ vậy, ta bèn ngoảnh đầu nhìn nàng, chậm rãi nói:

– Trong bụng của Minh Du vốn không có cái thai nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chương 81

Vụ án long thai này chẳng những khiến Liễu Yến Yến rớt đài mà cả hoàng hậu cũng không tránh được liên lụy. Bấy giờ là thời điểm tất niên, trong cung có nhiều sự vụ cần hoàng hậu giải quyết cho nên hoàng đế không phạt nàng quá nặng. Hẳn chỉ ra khẩu dụ cắt nửa năm bổng lộc của Triều Lan cung,

đồng thời bắt hoàng hậu mỗi ngày đều phải tụng kinh cầu siêu cho hoàng tử. Từ đó đến nay, nghe nói hán cũng không gặp hoàng hậu lần nào. Bao lần nàng cầu kiến, hán đều từ chối thẳng thừng. Hoàng hậu ngồi vững trên ghế phượng nhiều năm, một phần không nhỏ là nhờ vào sự tôn trọng của hoàng đế. Nay, tuy nàng đại nạn không chết nhưng lại mất đi sự hậu thuẫn quý giá ấy, thiệt hại đúng là không nhỏ. Về phần nhân vật chính Minh Du, nghe đâu đến giờ thân thể đã khá hơn nhưng vẫn còn tâm bệnh không nguôi.

Tất thấy sóng gió vừa rồi đều bắt nguồn từ cái thai trong bụng Minh Du. Thế nên, khi ta nói ra điều này, Bạch Diệu Hoa sững sờ:

– Tỷ tỷ nói gì? Minh Du giả mang thai sao?

Để trò chuyện thoải mái, mỗi khi Bạch Diệu Hoa sang chơi, ta đều không giữ cung nữ bên cạnh. Thế nhưng đây không phải chuyện nhỏ, Bạch Diệu Hoa theo phản xạ đưa mắt nhìn quanh, lại kiểm tra cả bên ngoài cửa sổ, chắc chắn không có ai, nàng mới nói tiếp:

– Giả mạo long thai là tội chết. Nàng ta liều mạng như vậy để làm gì?

Ta thờ dài, chẳng biết phải bắt đầu từ đâu:

– Cũng là ngoài ý muốn của nàng ta mà thôi. Tất cả đều do tỷ tính toán không chu toàn...

Bạch Diệu Hoa càng kinh ngạc hơn, nàng kéo tay áo ta:

– Chuyện này sao lại có liên quan tới tỷ? Tỷ chớ làm muội sợ!

Ta tắc lưỡi, nhớ lại thời điểm cùng hoàng hậu ly khai khi trước:

– Ngày đó Minh Du giật dây Liễu Yến Yến, dùng Tạ Thu Dung làm mồi nhử chia rẽ tỷ và hoàng hậu nương nương. Tỷ biết đó là một cái bẫy, nhưng vì không thể bỏ rơi Tạ Thu Dung nên đành trở mặt với hoàng hậu. Dù bảo vệ được Tạ Thu Dung, nhưng tỷ đã để lộ điểm yếu của mình...

Ta hiểu rõ Minh Du nhất định sẽ nắm lấy điểm yếu này, về sau sẽ còn lợi dụng Tạ Thu Dung bày ra cạm bẫy cam go hơn. Tiên hạ thủ vi cường. Ta và Tạ Thu Dung quyết định phải ra tay trước.

Ở nơi này, có bao nhiêu việc đáng bị xử tội chết? Thông dâm và mưu phản đều quá lớn, một mình ta không đủ sức dàn xếp, mà Minh Du cũng chẳng ngu ngốc để rơi vào loại bẫy này. Ta suy đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy giả mang long thai là thích hợp nhất. Minh Du muốn li gián ta và hoàng hậu? Ta cũng nên cho nàng nếm thử mùi vị bị li gián là như thế nào.

Ta đem chuyện này bàn bạc với Lâm Giang. Sau mấy ngày suy nghĩ, hán đưa cho ta một đơn thuốc thực không thể hoàn hảo hơn. Đơn thuốc này gồm mấy loại dược liệu khi dùng riêng lẻ thì không có tác hại gì, nhưng nếu phối hợp với nhau sẽ tạo ra triệu chứng mang thai như mệt mỏi, buồn nôn, thậm chí làm mất cả tin ki hăng thẳng.

Ta nói đến đây, Bạch Diệu Hoa không khỏi kinh ngạc:

– Hóa ra là vậy. Nhưng làm sao tỷ lừa được Minh Du dùng thang thuốc đó?

Ta phì cười, lắc đầu:

– Tỷ nào có bản lĩnh ấy. Tất cả đều nhờ vào Tạ Thu Dung.

Quả thật, chuyện này hết bảy phần là do Tạ Thu Dung một tay lo liệu. Thang thuốc kia không thể trực tiếp đưa cho Minh Du, vì vậy ta lại phải cùng Lâm Giang đau đầu tính toán một phen. Cuối cùng, chúng ta cũng tính ra một cách: Tách thang thuốc này thành hai phần – những loại thảo dược khi sắc lên tạo thành hỗn hợp không màu không mùi Tạ Thu Dung sẽ hạ vào tinh dầu dùng để pha nước tắm của Minh Du, còn lại dùng chế thành cao dưỡng da. Sau khi Minh Du tắm xong, dược vẫn còn lưu lại trên da, lại thoa thêm loại cao này, các loại thảo dược tương tác với nhau, trải qua khoảng nửa tháng, triệu chứng giả sẽ xuất hiện.

Ở Ti Chế Phòng, Tạ Thu Dung là người chịu trách nhiệm quản lý việc điều chế các loại tinh dầu. Hạ thuốc vào tinh dầu của Minh Du đối với nàng không khó khăn gì. Nhưng cao dưỡng da lại do một thượng nghị khác quản lý. Nếu để Tạ Thu Dung đề xuất loại cao dưỡng da mới, e rằng không ổn. Minh Du nhất định có lòng đề phòng Tạ Thu Dung, cao dưỡng da do Tạ Thu Dung chế ra, Minh Du ắt sẽ tránh không dùng. Mà cho dù nàng có dùng, về sau xảy ra chuyện sẽ nghi ngờ Tạ Thu Dung ngay lập tức. Ta không còn cách nào khác, đành mượn tay Trương Huyền đưa loại cao dưỡng da này đến Thượng cung cục.

Hôm đó, ta giả vờ lấy cao ra dùng, còn đặt cho nó một cái tên mỹ miều: Bạch Ngọc cao. Ngọc Nga lại làm như vô tình nói hớ ra tên vài loại nguyên liệu. Chúng ta úp úp mở mở như thế, Trương Huyền khó tránh động lòng tham. Ít ngày sau, ả lại bắt gặp Như Hoa, cung nữ sai việc của Tạ Thu Dung lén lút tha về một đồng thảo dược giống với nguyên liệu trong loại cao dưỡng da kia. Dựa vào quan hệ thân thiết giữa ta và Tạ Thu Dung, Trương Huyền đoán ngay ta đã cho Tạ Thu Dung công thức. ả đã từng nhờ vào công thức Tử Tuyết hương của ta để thăng tiến, tất nhiên phải sợ hãi Tạ Thu Dung cũng nhờ vậy mà vươn lên. Trương Huyền không muốn bị Tạ Thu Dung vượt mặt, bèn lén lục đồ của Tạ Thu Dung, trộm công thức Bạch Ngọc cao, lập tức đem điều chế dâng lên Thượng Cung đại nhân để cướp công. Tạ Thu Dung tỏ ra âm ỉ, Trương Huyền càng đắc ý, không nghi ngờ gì nữa, lại còn đốc thúc Ti Chế phòng làm việc thật nhanh để loại cao kia sớm được lưu hành rộng rãi khắp lục cung. Bản chất tiểu nhân của Trương Huyền thế mà lại hữu dụng. Nhờ có ả, Tạ Thu Dung bớt được một mối lo. Sau này, nếu có một ngày Minh Du điều tra ra được chân tướng thì Trương Huyền sẽ là người lãnh đủ. (Chương 62)

Theo tính toán của Lâm Giang, sau khi dùng tinh dầu kết hợp với cao dưỡng da độ nửa tháng, triệu chứng mang thai sẽ xuất hiện. Chỉ là, Minh Du thông minh như thế, dù phát hiện mình mang thai, nàng ta cũng sẽ giấu kín không nói ra ngoài, chờ đến khi cái thai ổn định mới tiết lộ. Nhưng trong bụng nàng vốn không có cái gì, vài tháng trôi qua, không thấy bụng lớn thêm chút nào, Minh Du cũng sẽ biết mình bị lừa. Đương lúc ta lo lắng sốt vó không biết làm thế nào để công khai chuyện Minh Du mang thai thì hoàng hậu lại xuất hiện góp vui.

Nghĩ lại, đến khi thấy tín kỳ đến trễ, Minh Du có lẽ sẽ tìm cách lên mời thái y đến chẩn mạch trước. Mà Thái y viện xem chừng đều là người của nhà họ Hà rồi. Thái y bắt mạch cho Minh Du xong, dù có nhìn ra triệu chứng là giả hay không đều sẽ đến bẩm báo với hoàng hậu trước. Quả nhiên, hoàng hậu tát nước theo mưa, muốn nhân dịp này đìm chết Minh Du. Một ngày đẹp trời, nàng âm thầm đưa vào điểm tâm một món canh gà nấu chung với rong biển. Rong biển vốn có mùi tanh, dù nếm nếm thế nào cũng khó lòng loại bỏ hết mùi phần tanh ấy. Minh Du đang ốm nghén, không ăn gì cũng thấy buồn nôn, huống hồ là uống canh rong biển, nàng không nôn thốc nôn tháo mới là lạ. Hoàng hậu mượn cớ này, mời thái y đến công bố việc Minh Du mang thai ra ngoài. Ta đoán hoàng hậu đã biết cái thai kia là giả. Dù không rõ ai là kẻ chủ mưu nhưng chỉ cần hạ được Minh Du, hoàng hậu vẫn là ngư ông đắc lợi. Thế nên, nàng chẳng những tỏ rõ sự thiên vị đối với Minh Du mà còn tương kế tựu kế chia rẽ Minh Du và Liễu Yến Yến. Nhờ có hoàng hậu, cuộc sống của Minh Du lúc đó thực sự không dễ dàng.

Sau khi tin Minh Du hoài long chừng được công bố, mọi đồ dùng của nàng đều bị kiểm tra, thay đổi cho phù hợp với thai phụ. Vì vậy, Tạ Thu Dung ngừng không hạ thuốc vào tinh dầu nữa. Thang thuốc kia cũng vì vậy mà mất dần công dụng. Chuyện vạch trần long thai là giả, ta đã sắp xếp đâu ra đó, chỉ chờ thời cơ chín muồi là ra tay, nhờ tận gốc rễ Minh Du. Tiếc rằng, ta rốt cuộc vẫn không thông minh bằng nàng. Minh Du chẳng những lật ngược thế cờ, còn tiện tay đẩy hoàng hậu vào chỗ hiểm.

Bạch Diệu Hoa nghe rồi, thờ dài tiếc nuối:

– Minh Du thực là đáng sợ. Đến nước ấy mà nàng ta vẫn còn có thể trở mình. Xem ra nàng ta mấy lần đòi gặp người nhà cũng là vì việc này đây.

Đoạn, nàng lại chau mày nghĩ ngợi:

– Nàng ta xưa nay đều chỉ một lòng bảo vệ Liễu thực phi, chưa từng có ý chống đối hoàng hậu nương nương, không hiểu vì sao bỗng nhiên lại động thủ chia rẽ hoàng hậu và tỷ? Chắc không phải cũng đã chán làm một phi tần an nhàn?

Để vượt mặt cơ hội đánh đổ Minh Du, ta hối hận vô cùng, chỉ biết tự trách mình vô dụng:

– Cũng tại tỷ quá sơ hở. Có lẽ, sau khi thuốc mất tác dụng, Minh Du thấy tín kỳ xuất hiện trở lại mới sinh nghi...

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể là như vậy. Ta cứ cho rằng lượng thuốc trong người Minh Du chưa thể tan hết, tín kỳ đầu có cũng chỉ rất ít. Thông thường sau khi mang thai cũng có xảy ra hiện tượng xuất huyết nhẹ. Trần thái y là người của hoàng hậu, ông ta tất sẽ biết lấy hiện tượng này ra gạt Minh Du.

Bạch Diệu Hoa cầm tay ta an ủi:

– Đâu thể trách tỷ hoàn toàn. Hoàng hậu cũng còn bị Minh Du qua mặt nữa là. Đáng lẽ khi ấy, hoàng hậu nên ngăn cản không cho Minh Du gặp người nhà quá sớm. Muội nghĩ hai lần gặp ấy chính là mấu chốt giúp Minh Du lật ngược thế cờ. Nếu là muội, chắc chắn muội sẽ tìm cách liên lạc với phụ mẫu để đưa nữ y giả dạng thân nhân vào thăm, xác nhận cái thai kia thật giả thế nào đi.

Nàng dùng lại suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

– Minh Du phát hiện ra mình không có thai, người đầu tiên nàng ta nghi ngờ sẽ là hoàng hậu. Đến Viện phán đại nhân còn phải nể mặt Trần thái y, trong hậu cung ngoài hoàng hậu ra, còn ai có thể thao túng ông ta lừa gạt Minh Du? Và lại, Minh Du làm lộ việc mang thai ra ngoài chẳng phải cũng vì một chén canh của hoàng hậu sao? Vì muốn ly gián Minh Du và Liễu Yến Yến, hoàng hậu đã làm ra mấy hành động khó coi. Minh Du cho rằng người hại mình là hoàng hậu không phải không có lý, đương nhiên sẽ tìm cách cắn lại hoàng hậu. Hồng Sa độc trong cao thoa bụng của nàng ta không chừng cũng do người nhà của nàng ta đưa vào trong lần thăm thứ hai. Mỗi lần tặng đồ cho Minh Du, hoàng hậu đều cẩn thận sai thái y kiểm tra trước mặt nhiều người để tránh hiềm nghi, nhưng nàng hẳn không ngờ Minh Du lại tự tay pha độc vào.

Ta cũng cho là vậy, bèn thờ dài nuối tiếc:

– Chuyện này suýt chút nữa là liên lụy đến cả hoàng hậu. Lúc đó tỷ sợ hãi vô cùng, chỉ lo lần này hoàng hậu mà sa vào bẫy của Minh Du thì hóa ra hậu cung sẽ rơi vào tay Triệu Lam Kiều. Như vậy, tỷ chẳng những gây ông đập lưng ông mà còn khiến tất cả mọi người đều gặp cảnh hiềm nguy. Cũng may, hoàng hậu vẫn có thể ứng phó được. Chỉ tội cho Liễu Yến Yến phải làm hình nhân thế mạng.

Bạch Diệu Hoa khẽ lắc đầu, thương xót nói:

– Liễu Yến Yến thực lòng với hoàng thượng, lần này nàng ta nhất định là bị đã kích rất lớn. Muội nghĩ hoàng thượng sẽ không để nàng ta bị oan ức mãi. Khi chuyện này lắng xuống, hoàng thượng nhất định lại nâng đỡ nàng ta thôi. Nhưng qua việc này mới thấy, mặt thâm của hoàng hậu có mặt ở khắp nơi. Cái bót kia Liễu Yến Yến giấu kĩ như thế mà vẫn bị hoàng hậu biết được, lời ra làm chứng cứ... Chỗ chúng ta cũng phải cẩn thận mới được.

Nghĩ đến tương lai, cả hai ta đều không giấu được nỗi âu lo.

Bạch Diệu Hoa đặt quyền họa kỹ sang một bên, ngả lưng nằm xuống cạnh ta, tặc lưỡi than:

– Muội quen biết Minh Du cũng mấy năm rồi. Từ lâu, muội đã cảm thấy nàng ta không phải người đơn giản, nhưng đến bây giờ mới biết tâm kế của nàng ta... không ngờ lại đáng sợ như vậy. Thế nhưng, có chuyện này muội vẫn không nghĩ ra. Nếu nàng ta không hề mang thai, sao có thể giả sảy thai mà qua

mặt được cả Điều nữ y chứ?

Ta dịch người về phía trong sạp gỗ một chút cho Bạch Diệu Hoa nằm thoải mái, đoạn thông thả nói:

– Cơ thể của nữ nhân những ngày sắp đến tin kỳ cũng có những triệu chứng tương tự như lúc sảy thai. Ta nghĩ Minh Du đã chờ đến ngày thứ hai của tin kỳ khi cơ thể xuất huyết nhiều nhất mới bày trò sảy thai. Chuyện Trần thái y bị côn đồ đánh trọng thương, hẳn cũng là do người nhà họ Minh dàn xếp để hoàng hậu không can thiệp được nữa...

Nói đến đây, trái tim ta bất chợt hẫng đi một nhịp. Ta kinh hãi ngồi bật dậy, giữa mùa đông mà chẳng mấy chốc mồ hôi đã ướt đầm lưng áo. Bạch Diệu Hoa trông thấy thế, cũng hoảng hốt ngồi dậy:

– Tỷ tỷ làm sao thế?

Ta bấu chặt tay nạng, giọng lạc đi:

– Hoàng thượng biết... hoàng thượng biết...

Bạch Diệu Hoa tái mặt:

– Hoàng thượng biết cái gì?

Ta hít sâu một hơi, cố lấy lại bình tĩnh:

– Hoàng thượng biết cái thai đó là giả.

Tay Bạch Diệu Hoa cũng bắt đầu run lên. Nàng dè dặt hỏi:

– Tỷ chắc chứ?

Ta cắn môi, khẽ đáp:

– Khi ấy, theo lý thì cái thai trong bụng Minh Du đã sang đến tháng thứ tư. Thai nhi bốn tháng tuổi cũng đã lớn xấp xỉ một gang tay. Cho dù Minh Du có lợi dụng tin kì để giả hiện tượng xuất huyết khi sảy thai, nhưng nếu không thấy thai nhi bị trục ra ngoài, Điều nữ y sao lại không nghi ngờ? Bà ấy phát hiện ra nàng ta giả vờ mà không vạch trần, lại còn hùa theo như thế... Chỉ có thể là nghe theo hoàng thượng mà thôi.

Lúc này đây, Bạch Diệu Hoa còn sợ hãi hơn cả ta:

– Chết rồi! Vậy hoàng thượng có biết chuyện này do tỷ tỷ bày ra không? Liễu thái phó là cánh tay phải của hoàng thượng trong triều. Tuy tỷ không cố ý nhắm vào Liễu Yến Yến, nhưng rốt cuộc nàng ta bị tai bay vạ gió, Liễu thái phó cũng khôn đốn một phen. Nếu hoàng thượng biết được... chỉ e sẽ...

Bạch Diệu Hoa không dám nói tiếp. Hoàng đế khó khăn lắm mới nâng đỡ được cha con nhà họ Liễu đến vị trí này... Thế mà ta lại...

Nếu hắn biết, sợ sẽ không tha cho ta mất.

Ta tự xoa ngực mình mấy cái, gắng gượng điều hòa hơi thở, trấn an Bạch Diệu Hoa mà cũng như tự trấn an mình:

– Hoàng thượng không biết tai họa này do tỷ gây ra đâu. Sau cái lần Liễu Yến Yến xô ngã Minh Du, hoàng thượng đã căn dặn tỷ không được đến gần Minh Du nữa. Giờ nghĩ lại mới ngộ ra, có lẽ khi ấy hoàng thượng đã biết Minh Du không hề mang thai. Người lo nàng ta sẽ tìm cách gán tội lên đầu kẻ khác, nên mới dặn dò tỷ như vậy...

Hoàng đế từ đầu đã biết Minh Du không hề mang thai, vậy mà hắn vẫn phối hợp với nàng ta diễn trọn một vở kịch thương tâm như thế. Có thể nào hắn cũng như Minh Du, nghi ngờ hoàng hậu là người đứng sau việc này, thế nên hắn mới muốn mượn gió bẻ măng, cùng khó để hoàng hậu? Chẳng ngờ cuối cùng Liễu Yến Yến lại là người lãnh đủ. Trong chuyện lần này, ngẫm kĩ một chút, tất cả chúng ta đều là tướng bại trận dưới tay Minh Du.

Ta tính toán không chu toàn, kéo theo bao nhiêu là biến cố, tự cảm thấy hổ thẹn với bản thân. Nhớ lại ngày còn nhỏ, cũng vì sai sót của ta mà Thẩm quý phi thừa cơ tiếm quyền Trần hoàng hậu, khiến cho hậu cung Tùy Khâu đại loạn, kéo theo biết bao nhiêu người phải chết oan. Giờ đây, ta cho rằng mình đã trưởng thành, lại tự phụ có Lâm Giang và Tạ Thu Dung giúp đỡ. Đáng tiếc, người tính vẫn không bằng trời tính. Ta sắp đặt bao lâu vẫn thua tài ứng biến của Minh Du.

Từ ngày đó đến nay, chưa lúc nào trái tim ta được thanh thản. Bao nhiêu lo âu, toan tính cứ như thủy triều lớp lớp ủa đến. Có điều, trong hậu cung không chỉ có mỗi mình ta là ngu không ngon.

Khi ta và Bạch Diệu Hoa đang nói chuyện dang dở thì Trịnh Vân Anh cầu kiến. Cung nhân đã quen, không cần bẩm báo mà cứ theo lệ đưa nàng vào thẳng phòng ta gặp mặt.

Trịnh Vân Anh vừa trông thấy ta, nước mắt đã rung rung:

– Tỷ tỷ...

Ta cứ ngỡ muối ấy bị ai ức hiếp, vội vàng chạy ra hỏi han:

– Tiểu Anh sao thế này? Là ai làm khó muối ư?

Trịnh Vân Anh lắc đầu, nước mắt cũng vì thế mà ứa ra:

– Không có ai ức hiếp muối cả... Tỷ tỷ, muối thực xấu xa...

Ta chẳng hiểu Trịnh Vân Anh đang nói cái gì, nhưng sợ muối ấy bị lạnh nên nhanh tay kéo muối ấy vào ngồi cùng với Bạch Diệu Hoa trước. Bạch Diệu Hoa rút khăn tay chấm nước mắt cho Trịnh Vân Anh, dịu dàng khuyên:

– Có gì từ từ nói.

Trịnh Vân Anh dụi đôi mắt sưng mọng một hồi, thút thít:

– Thực ra Xuân Hạnh bị oan... Nàng ấy không hề thích hoàng thượng... Tất cả đều là bịa đặt...

Chuyện này ta chỉ vừa nói với Bạch Diệu Hoa, sao Trịnh Vân Anh lại biết? Cả hai ta đều giật mình, bất giác nhìn nhau kinh hãi. Bạch Diệu Hoa hỏi:

– Sao muối lại biết?

Trịnh Vân Anh quệt nước mũi, chậm chạp đáp:

– Xuân Hạnh với nhị ca nhà muối từ lâu đã tâm đầu ý hợp... Nhị ca nói với muối, mùa xuân tới đây khi Xuân Hạnh đủ tuổi xuất cung, nhị ca sẽ cầu xin hoàng thượng ban hôn...

Ta cố kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng không để lộ ra ngoài, cẩn thận dò hỏi:

– Muối chắc chứ? Chuyện này hoàng hậu nương nương có biết không?

Trịnh Vân Anh meo máo gật đầu:

– Năm xưa đại tỷ thường lui tới Trịnh phủ, Xuân Hạnh theo hầu tỷ ấy, cũng nhờ vậy mà quen biết nhị ca. Thời gian trôi qua, tình cảm của hai người cũng càng lúc càng sâu nặng. Muối nhỏ tuổi không hiểu chuyện cũng nhìn ra, sao đại tỷ không biết cho được?

Ta nghe Trịnh Vân Anh kể mà lạnh người. Nói như vậy, Trịnh Thừa Nguyên đã gần ba mươi vẫn chưa lập gia thất, hóa ra là vì chung tình với Xuân Hạnh. Gần mười năm duyên nợ, cuối cùng lại không chờ nổi đến mùa xuân.

Đến đây, Trịnh Vân Anh không nhịn nổi, lại òa khóc nức nở:

– Muối biết rõ Xuân Hạnh vô tội, thế mà lúc đó muối lại chẳng mở miệng nói được một lời công bằng cho nàng ấy... Muối sợ nếu muối nói ra, đại tỷ sẽ gặp nguy... Muối không biết làm sao mới phải... Muối cứ nghĩ chỉ cần đại tỷ thoát được nạn này thì nhất định sẽ tìm cách cứu mạng Xuân Hạnh... Không ngờ... đại tỷ lại ra lệnh xử tử nàng ấy...

Hoàng hậu là người làm việc lớn. Dù có đành lòng hay không đành lòng, nàng cũng phải xuống tay diệt trừ hậu họa. Chỉ có người thơ ngây như Trịnh Vân Anh mới nghĩ Xuân Hạnh có thể toàn mạng.

Lòng ta chợt quặn đau. Lần này, ta lại tạo nghiệp quá nặng nề rồi. Cảm giác tội lỗi bắt đầu gặm nhấm trái tim ta.

Trịnh Vân Anh chẳng nhìn ra nỗi ăn năn đang nhấn chìm ta. Muối ấy lại níu tay ta, nước mắt tuôn dài:

– Muối đến Triều Lan cung mấy lần nhưng đại tỷ đều không chịu gặp muối... Xuân Hạnh mất rồi... Muối đi tìm nhị ca, nhị ca cũng không muốn nhìn mặt muối nữa... Nguyệt nhi, tỷ nói muối phải làm thế nào bây giờ? Đại tỷ cũng từng trải qua nỗi đau sinh li tử biệt, sao lại nhẫn tâm để nhị ca của muối phải rơi vào cảnh ấy?

Trịnh Vân Anh càng lay ta, đầu óc ta càng trở nên trống rỗng. Ta bất giác nhìn xuống tay mình, mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh phảng phất.

Ta đã làm gì thế này?

Bấy giờ, dường như chỉ mình Bạch Diệu Hoa còn tỉnh táo. Một tay nàng siết chặt tay ta như tiếp thêm sức mạnh, tay còn lại nàng đặt lên vai Trịnh Vân Anh, giọng dịu dàng mà kiên quyết:

– Tiểu Anh, chuyện này muối tuyệt đối không được nói ra ngoài.

Trịnh Vân Anh rưng rưng:

– Nhưng mà...

Bạch Diệu Hoa nhìn sâu vào mắt Trịnh Văn Anh, nói rành mạch từng chữ một:

– Người chết đi rồi không thể sống lại, nhưng người còn sống thì vẫn phải sống tiếp. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, hoàng hậu nương nương sẽ gặp đại nạn... Mà cả mấy người chúng ta không chừng cũng bị khép tội. Muội có hiểu không?

Trịnh Văn Anh thẳng thốt nhìn Bạch Diệu Hoa. Ánh mắt trong trẻo của muội ấy dường như lại tới đi thêm một chút.

Hồi lâu sau, muội ấy mới thẫn thờ đáp:

– Muội hiểu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại Truyện: A Tiểu

Năm Quang Nhật thứ bảy là một năm đầy sóng gió đối với Tống Chiêu Huy. Hắn cảm thấy ngôi cao cửu ngũ này càng lúc càng khó ngồi.

Nhớ lại lúc hắn mới đăng cơ năm mười một tuổi, mũ bình thiên đội cũng chẳng vừa, cứ chốc chốc lại phải dùng tay đẩy lên để khỏi sụp xuống kín mắt. Khi ấy, mẫu hậu buông rèm nhiếp chính. Tuy hắn là người ngồi ở vị trí cao nhất nơi điện Cát Tường nhưng bá quan văn võ đều hướng về phía mẫu hậu ở sau rèm mà thưa bẩm, chẳng ai buồn nhìn đến hắn. Hắn cảm thấy chuyện triều chính thật là mờ mịt. Hắn nghe vào chẳng hiểu bao nhiêu, chỉ muốn chạy đi chơi. Nhưng nhớ đến lời phụ hoàng trước lúc băng hà, hắn lại phải tiếp tục gắng gượng. Vậy mà cũng đã gắng gượng được bảy năm rồi.

Hôm nay đã là hai mươi chín tháng chạp. Trời càng lúc càng lạnh, đến nỗi Tống Chiêu Huy có cảm giác cả trái tim của hắn cũng muốn hóa thành băng trong lồng ngực. Thời tiết thế này mà Hà Thục Chiêu vẫn kiên trì cầu kiến. Hắn nghe bọn thái giám bẩm báo rằng hoàng hậu nương nương đang quý trong sương giá chờ diện thánh thì cũng có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Tống Chiêu Huy mới chỉ là đứa trẻ mười một tuổi còn Hà Thục Chiêu đã là một thiếu nữ mười bảy trẻ trung, xinh đẹp. Tống Chiêu Huy còn nhớ ngày mẫu hậu dắt tay Hà Thục Chiêu đến gặp hắn, hắn còn ngây thơ gọi nàng một tiếng “hoàng hậu tỷ tỷ”. Trong trí nhớ của hắn, Hà Thục Chiêu vốn dĩ rất dịu dàng, lương thiện. Nữ tử năm ấy ngay cả một con kiến cũng không nỡ dẫm lên, chẳng rõ từ lúc nào đã biến thành một vị mẫu nghi thiên hạ lòng dạ tàn nhẫn, hiểm độc thế này.

Nhiều năm về trước, Hà Thục Chiêu là người tận tâm chăm lo cho hắn từng miếng ăn, giấc ngủ, là người thức trắng đêm giúp hắn lau mồ hôi, đổi khăn chườm trán mỗi lần hắn trở bệnh. Tiếc rằng, nàng cũng là người ngọt ngào khuyến khích hắn phê duyệt những bản tấu chương lộ bịch có lợi cho nhà họ Hà. Tống Chiêu Huy hiểu rõ bản thân bị nàng thao túng, chỉ là khi ấy hắn còn nhỏ tuổi, một thân một mình giữ bốn bề lang sói, không thể không giả vờ ngốc nghếch nghe theo.

Bấy giờ, tình thế đã khác. Hắn đã không còn là tiểu hoàng đế bù nhìn cho họ Hà tùy ý sử dụng. Sự ân cần giả dối của Hà Thục Chiêu, hắn cũng không muốn nhìn thấy nữa.

Thời điểm năm hết tết đến vốn là lúc người thân quây quần, thế mà kẻ được gọi là thiên tử như hắn lại cảm thấy quá đối cô quạnh.

Làm vua một nước, có quá nhiều việc thân bất do kỷ. Ngay đến những việc nhỏ nhất như tới cung nào uống một chén trà, ăn một cái bánh cũng đều phải nghĩ đến đại cuộc. Thế nhưng lúc này, hắn không muốn nghĩ quá nhiều như thế. Hắn đã vì quốc gia đại sự mà bó buộc mình suốt bảy năm ròng. Ích kỷ một lần, sống vì bản thân một lần thì đã làm sao? Chỉ một lần này thôi, hắn nhất định phải làm điều mình muốn.

Vậy nên, mặc cho Tô Trường Tín hết lời khuyên can, hắn vẫn lạnh lẽo thay thường phục, lạnh nhạt ra lệnh:

– Đi Cẩm Tước cung.

Khi kiệu nhỏ của Tống Chiêu Huy đến được cổng sau Cẩm Tước cung, chỗ này đã đóng cửa cài then im lìm. Cẩm Tước cung lúc nào cũng quy củ như vậy. Ngay cả những đêm cận giao thừa khi khắp lục cung nhộn nhịp vui chơi thì nơi đây vẫn bình lặng đến kinh ngạc.

Người bên trong nghe tiếng gõ cửa, thò đầu ra trông thấy Lý Thọ thì đều lấy làm kinh hãi. Nhưng Lý Thọ đã kịp thời ngăn không cho bọn họ lên tiếng rồi kính cẩn đỡ Tống Chiêu Huy xuống kiệu.

Tống Chiêu Huy từ lâu đã thông thuộc đường đi lối lại ở Cẩm Tước cung. Không cần người dẫn đường, hắn cũng có thể một mình đi thẳng đến nơi muốn đến.

Không ngoài dự đoán của hắn, Chu Đan Nguyệt đã ngủ say tự bao giờ. Nghe nói dạo gần đây nàng hay gặp ác mộng cho nên cung nữ luôn thấp một ngọn nến nhỏ nơi góc phòng để nửa đêm nàng thức giấc không bị bóng tối làm kinh sợ.

Tổng Chiêu Huy lặng lẽ cởi áo khoác ngoài treo lên giá, sau đó nhón chân rón rén đến nằm cạnh bên nàng.

Hậu cung trải qua nhiều biến cố, ngay đến một nữ tử không màn danh lợi như Đan Nguyệt cũng sống không yên. Tổng Chiêu Huy chăm chú nhìn hai quả mắt thâm đen nổi bật trên nước da xanh xao của nàng mà lòng bỗng nhói đau. Hình ảnh này làm hắn nhớ đến cái ngày phản tặc hành thích hắn ở Thanh An. Ngày ấy, nàng bất chấp hiểm nguy lao đến đỡ cho hắn một mũi tên tẩm kịch độc. Nếu không có nàng, cái mạng mỏng manh của hắn đã mất rồi. Giang sơn Bách Phụng sẽ rơi vào tay ngoại tộc, thiên thu đại nghiệp của họ Tống cũng chẳng còn.

Nhưng lúc ấy, thực ra hắn không nghĩ được nhiều như vậy. Khi ôm tấm thân bất động của nàng trong tay, nhìn máu tươi chậm chậm lan khắp lưng áo nàng như một đóa hoa ma quái nở rộ, hắn chỉ cảm thấy cả thế gian này đã sụp đổ, vỡ vụn dưới chân mình. Thời khắc ấy, những cố kị của hắn đối với nàng, với thân thể của nàng đều tan biến như bọt nước. Nàng không còn là công chúa địch quốc, không còn là hiện thân của mối giao hảo lỏng lẻo giữa Bách Phụng và Tùy Khâu. Bây giờ, người hắn đang ôm trên tay là nữ tử quan trọng nhất trong đời hắn. Thân phận, địa vị nhất thời đều hóa thành vô nghĩa.

Mười ngày nàng mê man bất tỉnh là mười ngày hắn sống trong địa ngục. Đến đêm thứ mười, Đàm Mộc nói với hắn nàng trúng độc rất nặng, nếu trong đêm hôm đó mà vẫn không tỉnh lại thì có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa. Hắn nghe thế thì cả giận, lập tức mắng cho Đàm Mộc một trận nên thân. Mặc cho kẻ khác khuyên can thế nào, hắn vẫn kiên quyết không rời nàng nửa bước. Hắn nhất định phải cầm chặt tay nàng, cùng nàng vượt qua kiếp nạn này. Trời không phụ lòng người. Hắn mới mệt vừa ngủ thiếp đi một lát thì thấy hai chân tê đi, mở mắt ra đã thấy nàng gồng đầu lên đùi hắn mà ngủ, sắc mặt cũng hơi hồng hào trở lại. Lúc ấy, hắn đã có một ý nghĩ điên rồ: Phải chi nàng không phải công chúa Tùy Khâu, hắn cũng chẳng phải quân vương Bách Phụng, hai người bọn họ chỉ là một đôi phu thê bình thường nơi thâm sơn cùng cốc, một đời bình an hạnh phúc bên nhau.

Mãi đuổi theo những suy nghĩ xa xăm, Tổng Chiêu Huy bất giác thờ dài, cũng vì vậy mà đánh thức Chu Đan Nguyệt.

Nàng cự mình, chậm chậm hé đôi mắt còn ngái ngủ nhìn hắn, mơ màng hỏi:

– Hoàng thượng đây à?

Hắn nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc lòa xòa trước trán nàng lên, dịu dàng đặt xuống một nụ hôn:

– Hoàng thượng đã ngủ say ở điện Cát Tường rồi. Là A Tiểu đến thăm nàng.

Nàng phì cười, ôm lấy cổ hắn nhura nhưa đáp:

– Được, nếu là hoàng thượng thì thiếp không dám giữ. Nhưng nếu là A Tiểu... vậy thiếp liền ôm chặt không buông...

Nhìn bộ dạng ngái ngủ của nàng, hắn cũng biết chẳng thể tranh cãi. Quả nhiên, vừa kéo được hắn vào chăn, nàng đã lại chìm vào giấc ngủ.

Hắn biết những ngày này nàng thường gặp ác mộng, hiếm có giấc ngủ ngon như thế này nên cũng thôi không chọc ghẹo, chỉ lặng lẽ kéo nàng vào lòng.

Mùi thảo dược quen thuộc như thấm vào tâm can hắn, đẩy lùi mọi ưu phiền.

Làm A Tiểu tốt hơn làm Quang Nhật để biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chương 82

Năm Quang Nhật thứ tám, hoàng cung Bách Phụng đón xuân trong một bầu không khí ảm đạm. Hoàng tộc họ Tống vừa mất đứa trẻ đầu tiên. Tứ phi lại bỏ đi một người. Hoàng đế vì việc này mà nổi cơn thịnh nộ, chẳng buồn đón giao thừa cùng hoàng hậu. Đây đã là năm thứ hai đêm giao thừa ở Triều Lan cung thiếu vắng long nhan. Chuyện xấu đồn xa, chẳng bao lâu, đến cả văn võ bá quan cũng bắt đầu ngờ vực rằng hoàng đế đã ghét bỏ hoàng hậu rồi.

Liễu Yến Yến đã thành kẻ vô dụng. Đứng đầu chúng phi hiện nay chỉ còn ta và Triệu Lam Kiều. Nhưng đâu có được sủng ái thế nào thì ta vẫn là công chúa nước khác, Triệu Lam Kiều mới là người có khả năng ngồi lên hậu vị. Hướng gió thay đổi, hậu cung cũng bắt đầu sục sôi. Lăng Hà cung ngày nào cũng tấp nập người tới thăm hỏi. Mà nơi nào có nhiều người thì ắt sẽ lắm việc thị phi.

Nghe đâu có một hôm, Liên Nhạc chẳng biết vì sao lại đụng phải Quỳnh Từ Yên và Dương Ngọc Huệ ở gần Lăng Hà cung, càng không rõ phạm phải tội gì mà bị hai kẻ hung hãn kia bắt đập đầu tạt tội đến nổi trán chảy máu ròng ròng. Hoàng đế biết được thì giận lắm, lập tức ra lệnh phạt Quỳnh Từ Yên và Dương Ngọc Huệ quỳ hai canh giờ, còn trách hoàng hậu không biết quản lý hậu cung. Riêng phần Liên Nhạc, tuy được hoàng đế đích thân đến an ủi hỏi lâu nhưng vết thương trên trán nàng khá nặng, e rằng sau sẽ để lại sẹo khó coi. Cũng may, trong họa có phúc. Hoàng đế nhân dịp này chuyển Liên Nhạc khỏi Suồng đình, dời đến ở Lạc Mai cung. Ở chỗ Minh Du, chỉ cần Liên Nhạc biết yên phận như trước thì đời này không còn gì phải lo ngại.

Đến tận lúc này, ta vẫn còn bị chuyện của Xuân Hạnh dẫn dắt, cả ngủ cũng không ngon, làm gì còn tâm trạng hóng chuyện thiên hạ. Vì vậy khi Tiểu Phúc

Từ đến bữa báo, ta cũng chỉ nghe tai này lọt qua tai kia mà thôi. Ấy thế nhưng Ngọc Nga lại tỏ ra phật ý. Nàng nói:

– Liên tiểu chủ bề ngoài thanh cao thoát tục, không ngờ cũng là kẻ gió chiều nào che chiều ấy. Bỗng nhiên xuất hiện ở gần Lăng Hà cung? Còn không phải là đi bợ đỡ Triệu đức phi sao?

Ta biết Ngọc Nga vẫn còn ác cảm với Liên Nhạc vì chiếc gối thảo mộc thù uyen ương đốt trước. Việc Liên Nhạc lợi dụng Trịnh Vân Anh để tiếp cận ta, dĩ nhiên ta chưa quên. Nhưng chuyện lần này thực sự không thể trách nàng.

Liên Nhạc được hoàng đế chú ý chỉ vì có gương mặt hao hao giống Lê Khiết. Hoàng đế đối tốt với nàng trước sau cũng vì nhớ đến tình nghĩa với Lê Khiết mà thôi. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn chỉ là cái bóng của Lê Khiết, như vậy ân sủng sao có thể bền vững? Năm qua tháng lại, đến một ngày khi ngay cả Lê Khiết cũng chìm vào quên lãng, một cái bóng như Liên Nhạc biết phải làm sao?

Tình cảnh xót xa như vậy, Liên Nhạc buộc phải luồn cúi cũng là lẽ thường tình. Thế nên, ta chẳng nỡ trách nàng. Ngày trước chẳng phải ta cũng từng cái ngọc trăm hồ điệp của hoàng hậu đó sao?

Ta cười, nói với Ngọc Nga:

– Ngay cả Dương thuận dung còn lui tới Lăng Hà cung cơ mà.

Ngọc Thủy đang thu xếp đồ đạc ở gần đó, nghe đến Dương Ngọc Huệ, không kìm được phải tham gia:

– Dương thuận dung tính tình ngang ngược phách lối, nếu không nhờ hoàng hậu che chở thì làm gì còn sống được đến hôm nay?! Không ngờ hoàng hậu chỉ mới gặp vài chuyện không may, nàng ta đã quay lưng đi đầu quân cho Triệu đức phi rồi!

Ta nghe Ngọc Thủy giận dữ chỉ trích Dương Ngọc Huệ, chỉ có thể lắc đầu cười cho qua chuyện.

Từ lần bị thái hậu giáng chức, Dương Ngọc Huệ đã bắt mất hoàng hậu rồi. Nàng ta trở mặt cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Điều làm ta canh cánh trong lòng chính là Ngọc Thủy. Nàng xuất thân từ Hà phủ, đối với hoàng hậu luôn vạn phần kính trọng. Tuy từ trước đến nay nàng chưa từng làm gì có lỗi với ta nhưng nàng vẫn nặng lòng với hoàng hậu thế này... Ta không khỏi sinh tâm nghi ngại. Người như nàng, rốt cuộc nên dùng hay không?

Dường như Ngọc Nga cảm nhận được tâm trạng nặng nề của ta, liền chủ động chuyển đề tài:

– So ra vẫn là Lạc thực dung có lòng. Hôm qua, tỳ nữ của nàng ấy đã đưa quà cảm tạ chủ nhân, cũng không quên Bạch tiểu chủ và Phong tiểu chủ. Người đến đúng lúc chủ nhân đang ngủ trưa. Nô tỳ đã thay chủ nhân chọn vài món đồ tương xứng để đáp lễ nhưng lại quên băng đi mất, giờ mới nhớ ra để bữa báo, xin chủ nhân tha tội.

Nàng nói đoạn, thông thả mở tủ lấy ra một đôi guốc gỗ xinh xắn đặt xuống cạnh chân ta.

Ta vui vẻ xỏ chân vào đi thử, không kiềm được phải xuýt xoa khen ngợi:

– Lạc thực dung thực là khéo léo. Thủ công còn tinh hơn cả nữ quan ở Thượng cung cục đấy chứ!

Ngọc Nga cười nói tiếp:

– Phía Bạch tiểu chủ, Lạc thực dung tặng một cái chặn giấy khắc hình hoa cúc còn Phong tiểu chủ thì nhận được một cây kiểng gỗ.

Ta gật đầu tán thưởng:

– Bảo kiểng tặng anh thư. Tâm tư của nàng xem chừng còn tinh tế hơn cả tay nghề khắc gỗ này.

Ngọc Thủy bật cười:

– Quả đúng như vậy. Phong tiếp dư vừa nhìn thấy cây kiểng gỗ kia thì hai mắt đã sáng lên, chẳng nỡ rời tay. Nghe người bên Bắc viện kể lại, từ tờ mờ sáng Phong tiếp dư đã thức dậy luyện kiểng rồi.

Bản thân ta cũng rất thích đôi guốc này, bèn đứng dậy đi qua đi lại mấy vòng. Tiếng guốc gỗ lộc cộc trên nền nhà nghe thật vui tai. Nhưng vui vẻ chẳng được bao lâu thì ta lại nhớ đến lời nhờ vả của Lạc Linh Chương, tâm tình chợt rối bời.

Chuyện này ta đã thử nhắc đến trước mặt hoàng đế. Hần chẳng tỏ thái độ gì, chỉ hờ hững đáp: “Sức khỏe Linh Chương không tốt, cứ ở mãi trong phòng khó tránh tâm tình u uẩn. Đợi đến khi tiết trời ấm áp, bảo cung nhân đỡ nàng ấy ra ngoài dạo chơi, hít chút khí trời thì sẽ thôi nghĩ ngợi vẩn vơ.”

Nghe nói sau đó, hoàng đế đã sai người mang đến chỗ Lạc Linh Chương mấy bao đất quý. Loại đất này màu mỡ phì nhiêu đặc biệt chỉ có ở vùng núi Long Tu. Để duy trì cho ngự hoa viên bốn mùa tươi tốt, Nội thị giám phải sai người vượt ngàn dặm xa xôi hiểm trở mang đất ấy về. Lạc Linh Chương rất thích hoa quỳnh, nhưng giống hoa này khó trồng, lại chóng tàn. Mấy bao đất này có lẽ sẽ giúp nàng ngắm hoa quỳnh được lâu hơn một chút, nhưng e chẳng ích lợi gì đối với tâm bệnh của nàng.

Từ đầu, ta đã biết hoàng đế sẽ chẳng đồng ý nên cũng không trông mong nhiều, chỉ thấy thương xót cho Lạc Linh Chương mà thôi. Đời này, có lẽ nàng chẳng còn cơ hội gặp lại mẫu thân rồi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, thấm thoát đã đến tiết Nguyên Tiêu. Nhớ lại độ này năm ngoái, ta đang sống dở chết dở ở hành cung Thanh An. Ta cảm thấy mình chỉ hợp phong thủy Cẩm Tước cung, hễ cứ ra ngoài là gặp xui xẻo. Có lẽ năm nay hoàng đế cũng đã ngộ ra điều ấy nên chẳng lôi ta đi đâu nữa. Khi hoàng hậu tỏ ý muốn mở tiệc mừng sinh thần cho ta tại Triều Lan cung, hoàng đế cũng gạt đi.

Sức khỏe hoàng đế đã ổn định nhưng hấn vẫn thích diễn trò đau ốm trước mặt quần thần. Vì vậy hấn vẫn theo lệ cũ ba ngày mới thượng triều một lần. Sinh thần ta rơi vào đúng hôm hoàng đế không phải thượng triều, vì vậy từ sớm hấn đã đến Cẩm Tước cung ăn dặm nằm đề.

Khi hấn đến nơi thì ta mới vừa ngủ dậy. Ta đang ngồi trước gương, tóc còn chưa kịp chải xong, lờ mờ vô cùng. Hấn trông thấy bộ dạng ta chẳng ra làm sao, liền phá lên cười chọc quê. Ta còn chưa biết nên nổi giận hay nên tạ tội thì hoàng đế đã phẩy tay đuổi hết cung nữ ra ngoài. Hấn đi đến bên cạnh ta, chậm rãi cầm chiếc lược gỗ trên bàn giúp ta gỡ từng lọn tóc rối. Ta lặng người nhìn dáng vẻ hấn phản chiếu trong tấm gương đồng trước mặt. Động tác của hấn hơi vụng về, nét mặt tuy vô cùng tập trung nhưng rõ ràng không quen tay nên phải hồi lâu sau mới làm xong một kiểu búi nửa đầu đơn giản. Ấy thế nhưng trông hấn có vẻ hài lòng lắm.

Hấn vỗ vỗ vai ta, vênh mặt hỏi:

– Thế nào? Không tệ đấy chứ?

Ta gạt đầu, trịnh trọng đáp:

– Không tệ chút nào, hơn thân thiếp hấn một bậc!

Nhớ lại có lần ta tranh việc với Ngọc Nga, giành tự mình búi tóc. Chặt vật một hồi cũng làm xong, đang định hỏi Ngọc Nga thấy tay nghề ta thế nào thì vừa đúng lúc Tạ Thu Dung bước vào. Nàng tròn mắt nhìn đầu tóc ta, kính hãi ré lên: “Ngọc Nga! Người búi tóc kiểu gì mà trông như tổ chim thế kia?!”

Từ đó về sau, ta không còn giành búi tóc nữa.

Hoàng đế chưa biết đến tài búi tóc kinh thiên động địa ấy nên nghe ta nói thế thì khoái chí vô cùng. Đoạn, hấn lần tay áo lấy ra một cây trâm gỗ, nhẹ nhàng cài lên búi tóc của ta.

Cây trâm khắc hình mấy đoá tử đinh hương nhỏ xinh, giữa mỗi đoá hoa bé xíu lại khảm một hạt thạch anh tím long lanh. Trên thân trâm hình như còn khắc một chữ rất nhỏ. Ta phải nheo tít cả mắt lại mới đọc được, ấy là chữ “Tiểu”.

Hoàng đế trông thấy ta nhìn cây trâm chăm chăm thì đột nhiên đỏ mặt. Hấn áp úng giải thích:

– Năm ngoái làm bánh bao, trẫm lỡ để quên bếp lửa... suýt chút là cháy mất cả Noãn các... nên năm nay lão Tô sống chết cũng không cho trẫm làm nữa... trẫm đành làm cho nàng cái này... Nếu nàng không thích... không dùng cũng không sao...

Hấn nói rồi, giơ tay toan gỡ trâm xuống.

Ta vội vàng nắm lấy tay hấn, cản lại:

– Thiếp thích mà...

Cầm tay hoàng đế ta mới giật mình phát hiện, trên tay hấn có mấy vết thương rất mới. Ta hoảng sợ ngược nhìn hấn, nói không nên lời:

– Hoàng thượng...

Hoàng đế lắc đầu, khẽ đáp:

– Hết đau lâu rồi... đừng lo.

Ta chẳng rõ hấn có nói thật hay không, nhưng chẳng hiểu sao trái tim ta lại vô cớ nhói đau, bàn tay đang cầm tay hấn cũng run lên. Hoàng đế thấy vậy, lại phì cười, dùng tay còn lại xoa đầu ta nhẹ nhẹ:

– Chỉ là vết thương ngoài da, có đáng gì đâu?

Ta còn định nói thêm nhưng hoàng đế đã chặn lời:

– Trẫm đã nói rồi, không sao cả. Nàng mà còn nhiều lời xem như phạm tội khi quân.

Hoàng đế đã ý thế ép người, ta chẳng dám lăm lời nữa.

Ở Tùy Khâu, Nguyên Tiêu là một dịp lễ lớn. Mỗi năm, tới thời điểm này, phụ hoàng của ta đều tổ chức tiệc tùng ca múa linh đình, mời hết thầy văn võ bá quan đến Thượng Uyển thưởng hoa, thi thơ văn thơ. Hậu cung cũng muôn phần nhộn nhịp, khắp nơi đều treo lồng đèn đủ hình thù, màu sắc đẹp đẽ.

Bách Phụng cũng có tục chơi lồng đèn vào dịp Nguyên Tiêu, nhưng tục ấy chỉ tồn tại ngoài dân gian. Nghe nói thời Tiên đế mới kể vị, chính sự còn rối ren. Trong hậu cung có kẻ thông đồng với quan viên trong triều, mượn việc thả đèn trời mà đưa tin ra ngoài, bị Tiên đế biết được. Ngài cả giận, lập tức

xử tử phi tàn đó rồi ban lệnh cấm hậu cung không được thả đèn trời nữa. Tuy rằng khi ấy Tiên đế chỉ cấm đèn trời chứ không cấm việc ăn mừng Nguyên Tiêu, nhưng ai ai cũng hiểu sự việc năm đó vĩnh viễn là cái gai trong lòng ngài. Thế nên, trong cung cũng chẳng còn ai hào hứng với tết Nguyên Tiêu nữa. Chuyện cũ dần thành lệ. Đến bây giờ, trong hoàng cung Bách Phụng, Nguyên Tiêu cũng chỉ là một ngày rằm như mọi ngày rằm khác trong năm mà thôi. Nếu không, hoàng đế đã chẳng thể đến Cẩm Trúc cung, cùng ta an nhàn nằm vắt chân trên sạp gỗ sồi nắng, ăn bánh ngọt, nói chuyện vu vơ thế này. Có lần, hoàng đế nói với ta, năm trước hấn dắt ta ra ngoài cũng chỉ vì muốn cùng ta đi ngắm lồng đèn. Chẳng ngờ, lồng đèn không thấy đâu, ta lãnh trọn một mũi tên độc còn hấn thì rước về một cục nợ họ Tô. Rút kinh nghiệm từ lần đó, năm nay, hoàng đế không bày vẽ nữa.

Sinh thần của ta, hoàng hậu rộng lượng miễn cho lễ thỉnh an. Vậy nên, ta hoàn toàn rảnh rỗi. Hoàng đế biết ta chẳng hứng thú mấy chuyện tao nhã như đánh đàn, ngâm thơ, bèn hỏi ta thích làm gì. Hấn nói trong ngày đặc biệt này, hấn sẽ cùng ta làm điều ta thích. Ta liền bảo với hấn, chuyện ta thích nhất chính là nằm ườn một chỗ không làm gì cả. Thế là hoàng đế sai người khiêng chiếc sạp gỗ trong phòng ta ra kê ở mái hiên, chúng ta cùng làm hai con sâu lười. Chúng ta nằm chán lại ngồi, ngồi chán lại nằm, cứ thế tận hưởng sự bình yên ấm áp hiếm hoi này, chẳng bận tâm tương lai còn bao con sóng gió chực chờ.

***

Tháng hai năm Quang Nhật thứ tám, Tùy Khâu đưa tin bệnh tình của phụ hoàng trở nặng. Vì quốc gia đại sự, phụ hoàng quyết định nhường ngôi cho thái tử Chu Trường Lăng, lui về làm thái thượng hoàng chuyên tâm dưỡng bệnh.

Chu Trường Lăng lên ngôi, đặt hiệu là Thuận Thiên. Trần hoàng hậu sau mấy năm bị Thẩm quý phi đè đầu cưỡi cổ, cuối cùng cũng leo lên được ngôi thái hậu, nhận phong hiệu Từ Khánh. Thẩm quý phi thăng thành quý thái phi. Các hoàng tử đồng loạt được phong vương, công chúa thì được ban châu báu ngọc ngà. Ngay cả nữ tử lưu lạc vạn dặm xa xôi như ta cũng được Chu Trường Lăng nhớ đến, thăng hấn làm trưởng công chúa, phong hiệu Hiếu Thực. Mấy rương lễ vật của Chu Trường Lăng gửi đến cho ta đều khắc đủ năm chữ “Hiếu Thực trưởng công chúa” vừa to vừa rõ. Chu Trường Lăng làm thế chẳng khác nào giữu cột ta. Ta nhìn mà không khỏi ngán ngẩm. Loạn binh đao mỗi lúc một gần hơn.

Nghĩ đến mặt tích cực, bỗng nhiên có vài rương châu báu cũng là chuyện tốt. Ta lựa ra mấy món đáng giá nhất đem hiếu kính với hoàng hậu, đương nhiên cũng không quên đưa đến chỗ mấy người tỷ muội thân thiết của mình. Nghĩ bụng, nếu mấy chữ “Hiếu Thực trưởng công chúa” này mà cứ đòi được ngân lượng mãi thì ta cũng vui lòng chấp nhận.

Tin Chu Trường Lăng kế vị làm cả triều đình Bách Phụng chấn động, nhưng đó chưa phải là biến cố lớn nhất trong mùa xuân năm ấy. Không lâu sau, trời lại nổi phong vân.

Một ngày xuân ấm áp, từ ngoài cung truyền vào tin hữu tướng Trịnh Hoàng bị côn đồ ám toán. Một lão tướng cả đời xông pha trận mạc, bách chiến bách thắng cuối cùng lại bỏ mạng như vậy ngay tại kinh thành, khiến cho hết thảy mọi người đều cảm thấy xót xa. Trịnh thị lại thêm một phen điều đứng. Trịnh Vân Anh nghe tin, tay chân rụng rời, chẳng nói nổi lời nào đã chết ngất.

Trịnh Vân Anh đau lòng nghĩ bệnh đã hơn tháng ròng vẫn chẳng thấy khỏi sắc. Mỗi lần ta đến thăm đều thấy muội ấy nằm thần thờ, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

Có lúc, muội ấy nín lấy áo ta, khóc rung rức: “Có phải là do muội thấy chết không cứu... cho nên mới liên lụy phụ thân chịu quả báo thay muội không?”

Có lúc, muội ấy lại lẩm bẩm một mình: “Lão thầy bói kia nói không sai... Nhất định là do muội mệnh xấu... Đã khắc chết đại ca, bây giờ lại khắc cả phụ thân...”

“Cô nương sinh ra dưới chòm sao xấu, bẩm sinh số mệnh đã gắn với hai chữ ly biệt...”

Chẳng hiểu sao, mấy lời giả thần giả quỷ của lão thầy tướng số năm trước như vọng lại bên tai ta. Ta tất nhiên chẳng mấy may tin tưởng nhưng cũng chẳng biết phải an ủi muội ấy thế nào, chỉ có thể lặng lẽ ngồi bên cạnh muội ấy, để muội ấy tựa vào vai mình mà rơi lệ.

Cái chết của Trịnh tướng cũng khiến hoàng đế trần trở không yên. Nghe Lý Thọ nói, đã mấy đêm rồi hấn không tài nào chợp mắt được. Đàm Mộc lo bệnh cũ của hấn tái phát, hết mực khuyên nhủ nhưng vẫn vô dụng. Lý Thọ và Tô Trường Tín đều hết cách, chỉ còn biết tới tìm ta.

Khi ta đến Noãn các cầu kiến thì hoàng đế đang ngồi đọc tấu chương bên một ngọn nến nhỏ. Nghe thấy bước chân ta, hấn ngẩng đầu nhìn lên, khẽ nở nụ cười, giang tay vỗ gọi ta:

– Hiếm khi thấy nàng đến tìm trẫm. Mau lại đây!

Ta lặng lẽ đến ngồi bên cạnh hoàng đế, chăm chú quan sát sắc mặt u ám của hấn, chợt thấy đau lòng:

– Hoàng thượng làm gì cũng phải nghĩ cho sức khỏe của mình chứ.

Hoàng đế gục đầu lên vai ta, giọng môi mệt:

– Bây giờ, trẫm chẳng biết phải nghĩ gì, làm gì mới phải.

Ta nghiêng đầu tựa lên đầu hấn, nhẹ nhàng cất lời:

– Hoàng thượng, chuyện của Trịnh tướng quân cũng là ngoài ý muốn... .

Chẳng đợi ta nói hết câu, hoàng đế đã bật cười chua chát:

– Là chuyện ngoài ý muốn của chúng ta, nhưng đối với kẻ khác thì chưa chắc.

Ta hơi giật mình, dè dặt hỏi lại:

– Ý hoàng thượng là...

Hoàng đế nhắm mắt lại, chậm chậm nói:

– Trịnh Hoàng cả đời thanh bạch, y phục chỉ độc một loại vải thô, bông lọc có bao nhiêu đều đem cứu tế dân nghèo. Trên người lão có cái gì đáng cướp? Lại nói, người trong kinh thành đều biết mặt lão, bọn côn đồ thông thường dù có hung hăng thế nào cũng làm sao có gan động đến Trịnh tướng già? Trẫm vừa nghe tin Trịnh Hoàng bị kẻ cướp giết hại liền biết chuyện này nhất định có nội tình. Trẫm sai Đàm Mộc đích thân đi nghiệm thi, đây chính là kết quả.

Nói rồi, hắn đặt quyển tấu sớ đang đọc vào tay ta. Thấy ta ái ngại không dám cầm, hắn thờ hất ra:

– Không cần nhát gan như vậy. Thứ nằng không thể đọc, trẫm tất sẽ không đưa cho nằng.

Nghe hoàng đế nói thế, ta mới yên tâm giờ ra đọc. Thế nhưng đọc được mấy dòng, hai tay ta đã run lên.

Tuy thân thể Trịnh tướng chỉ chút vết thương, nhưng vết thương đầu tiên lại là vết thương trí mạng. Đàm Mộc xác định Trịnh tướng bị đâm một nhát thẳng vào tim, chết ngay tức khắc. Những vết thương sau đó chỉ là để nguy trang, tạo hiện trường một cuộc ẩu đả.

Trịnh tướng già yếu bệnh tật, không còn phong độ một địch mười năm nào nhưng vẫn chưa đến nỗi không tránh nổi một đao của đám côn đồ đầu đường xó chợ.

Ta ngược nhìn hoàng đế, cẩn thận thăm dò:

– Chuyện này... hoàng thượng định xử lý thế nào?

Hoàng đế day day thái dương, chán nản đáp:

– Trẫm đau đầu suốt một thời gian dài mà vẫn không thể nghĩ ra biện pháp. Thừa Nguyên biết phụ thân hắn chết oan, nhất quyết đòi tự mình đi điều tra...

Bọn côn đồ kia sau khi sát hại Trịnh tướng đã lột sạch tư trang của ông. Như hoàng đế đã nói, trên người Trịnh tướng chỉ mang bạc lẻ, đồ vật đáng giá xét ra cũng chỉ có mỗi một miếng ngọc bội gia truyền. Trịnh Thừa Nguyên lần theo manh mối này, đi khắp các hiệu cầm đồ ở kinh thành dò hỏi, không ngờ thực sự tìm được ngọc bội. Mà điều không thể ngờ hơn – người đem ngọc bội của Trịnh tướng đi cầm lại là huynh trưởng của Liễu Yến Yến, đại công tử Liễu thị, Liễu Nghiên.

Ta dè dặt nói:

– Liễu thị không thiếu tiền tài. Liễu đại công tử sao lại đến mức phải đi làm cướp?

Mà có cướp thì cũng nên lựa đám trọc phú mà cướp chứ, sao lại to gan nhắm vào lão tướng Trịnh Hoàng?

Nét mặt hoàng đế càng trở nên khó coi. Hắn lấy lại bản ghi chép từ tay ta, gần như muốn vò nát nó:

– Liễu Nhất đức cao vọng trọng nhưng trưởng tử của lão ta lại chẳng ra gì. Liễu Nghiên kia quanh năm suốt tháng chỉ biết rượu chè, bài bạc... Có điều, lá gan của hắn rất nhỏ, xưa nay chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng nên trẫm luôn mất ngủ mất ngủ. Trẫm biết chắc chắn Liễu Nghiên không có gan động đến Trịnh Hoàng, nhưng nay Thừa Nguyên lại tìm được chứng cứ xác thực như thế...

Hoàng đế bỏ lửng câu nói, khê buông tiếng thờ dài.

Chuyện này có lẽ Liễu Nghiên cũng bị gài bẫy. Liễu Yến Yến vừa phạm tội tày trời, nay huynh trưởng của nàng ta lại vướng vào án mưu hại trọng thần. Nếu đem chuyện này ra ánh sáng, chỉ sợ Liễu thái phó không chống đỡ nổi.

Hoàng đế cảm thấy có lỗi với nhà họ Trịnh, nhưng hắn lại càng không thể cứ thế tự chém đứt cánh tay phải của mình. Ta nhìn hắn gầy gù trong thế tiến thoái lưỡng nan, không thể không tự trách bản thân vô dụng. Nếu lúc trước ta suy tính chu toàn hơn thì Liễu Yến Yến đã không phải chịu oan, hoàng đế cũng chẳng đến nỗi bị dồn ép như vậy.

Hoàng đế nhắm mắt, im lặng ngả đầu lên vai ta, dường như đã ngủ thiếp đi. Ta lặng nhìn xấp giấy nhàu nát trong tay hắn, lòng ngàn vạn ngổn ngang. Mãi lâu sau, khi bờ vai ta bắt đầu tê mỏi vì sức nặng của hoàng đế, hắn mới cất lời:

– Trẫm đã thề với Thừa Nguyên... Nói hắn cố gắng vì đại cục mà nhẫn nhịn một năm, khi đại sự thành rồi, trẫm nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Trịnh thị...

Từng lời hấn thốt lên như thấm đẫm bi thương cùng bất lực.

Trên bàn, ngọn nến đã cháy đến chân nhưng đám nô tài sợ hãi chẳng dám vào châm thêm nến mới.

Thoáng chốc lửa tàn, cả gian phòng như bị nhấn chìm trong bóng tối âm u.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 83

Bệnh của Trịnh Vân Anh là tâm bệnh, tất không thể chữa khỏi bằng thuốc thang thông thường. Nhìn thái y cứ kê cho muối ấy hết thuốc này đến thuốc khác, ta sốt ruột vô cùng. Cứ uống thuốc vô tội vạ như thế không bệnh cũng thành bệnh. Ta sợ mấy lão thái y biến Trịnh Vân Anh thành cái ẩm thuốc di động như Lạc Linh Chương, càng sợ có kẻ xấu thừa nước đục thả câu, bèn cho gọi Lâm Giang đến xem bệnh cho muối ấy.

Lâm Giang dành cả một ngày xem xét đồng đơn thuốc của Trịnh Vân Anh, rồi lại tận tình bắt mạch, hỏi han muối ấy. Sau khi biết Trịnh Vân Anh vì chuyện phụ thân qua đời mà suy sụp, hần bèn ân cần đến thăm hỏi Trịnh phu nhân, giúp bà chuyển lời khuyên nhủ muối ấy. Trịnh Vân Anh nghe được tin nhà, tinh thần lập tức có khởi sắc. Tuy Lâm Giang có thể tùy ý ra vào cung, nhưng mỗi lần tiến cung đều bị xét người, không thể chuyển thư được. Vì thế, cứ vài ngày, hần lại đến bái kiến Trịnh phủ, chuyển lời giúp mẫu tử Trịnh Vân Anh. Trịnh phủ đã suy tàn, chẳng còn ai thèm nhìn đến. Nhờ vậy, Lâm Giang lui tới cũng không bị gây khó dễ gì. Thanh Nhi bảm lại, những lúc nghe Lâm Giang kể chuyện ngoài cung, Trịnh Vân Anh đều rất vui, thậm chí đã có thể cười trở lại.

Từ sau khi Trịnh tướng mất, Trịnh Vân Anh luôn giam mình trong phòng, tính đến nay đã mấy tháng ròng. Không ngờ một hôm, sau khi Lâm Giang đến thăm bệnh, tinh thần muối ấy phấn chấn hẳn lên, đột nhiên muốn sang chỗ ta chơi. Thanh Nhi mừng rỡ, chỉ sợ Trịnh Vân Anh đổi ý, bèn vội vàng giúp muối ấy thay y phục đẹp rồi thẳng tiến Cẩm Tước cung.

Nào ngờ đầu phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Hai người vừa đi được nửa đường thì gặp phải Giang Tiểu Ái.

Khi ta đang ngồi cùng mấy nữ quan Thượng Cung cục bàn chuyện may y phục mùa hạ thì Tiểu Phúc Tử hốt hải chạy vào bẩm báo:

— Chủ nhân ơi, không xong rồi! Trịnh phi nương nương bị Giang quý tần xô ngã xuống hồ rồi!

Ta kinh hải bật dậy, đánh rơi cả mấy mẫu vải đang cầm trên tay, cứ thế chạy một mạch sang Minh Ngọc cung.

Cẩm Tước cung và Minh Ngọc cung cách nhau không xa, chỉ chốc lát ta đã đến nơi.

Ban nầy ta vội quá chẳng kịp thay giày mà đi luôn đôi guốc mộc của Lạc Linh Chương, giữa đường còn bị vấp ngã đứt cả quai. Đám cung nhân thấy ta tập tễnh đi vào, thấy đều quỳ xuống:

— Bái kiến hiền phi nương nương!

Ta lập tức cho bọn họ bình thân rồi hỏi:

— Trịnh phi sao rồi?

Một tiểu thái giám run run thưa:

— Chủ nhân vẫn còn hôn mê bất tỉnh... Lâm đại nhân đang ở trong chữa trị...

Ta tiến vào trong phòng, liền bắt gặp Thanh Nhi đang quỳ bên giường, hai tay ấn chặt một xấp vải trắng lên đầu Trịnh Vân Anh còn Lâm Giang thì đang cúi húi lục thùng thuốc.

Ta lo lắng hỏi Lâm Giang:

— Lâm đại nhân, tình hình thế nào?

Khi Lâm Giang ngẩng đầu lên, ta mới thấy trán hần cũng đã ướt đẫm mồ hôi. Hần ngập ngừng đáp:

— Trịnh phi nương nương bị đập đầu vào hòn non bộ trong hồ... Vết thương khá sâu, hiện vẫn chưa cầm máu được...

Ta nghe mà tay chân rụng rời.

Trịnh Vân Anh nằm bất động trên giường, hàng mi khép chặt, mặt mũi trắng bệch. Đầu muối ấy ngoẹo qua một bên. Xấp băng vải trắng muốt trên tay

Thanh Nhi bắt đầu xuất hiện một chấm đỏ. Thanh Nhi sợ quá, khóc ầm lên:

– Lâm đại nhân ơi! Máu lại thấm qua băng nữa rồi! Nô tỳ phải làm sao đây?...

Lâm Giang vội rắc thuốc vào một xấp băng vải khác rồi đưa cho Thanh Nhi:

– Cô nương tiếp tục giữ chặt vết thương, để ta nghĩ cách...

Mái tóc đen nhánh của Trịnh Vân Anh ẩm ướt bết lại, không rõ do nước hồ hay do máu. Khi xấp băng vải cũ được nhắc lên, ta như có thể thấy một vết rách sâu hoắm trên da đầu muối ảy.

Sống mũi ta chột cay xè. Ta hít một hơi thật sâu hòng cố trấn tĩnh lại nhưng giọng nói vẫn cứ run rẩy:

– Nhất định... muối ảy nhất định... không được xảy ra chuyện gì...

Lâm Giang kiên định đáp:

– Nương nương yên tâm, vi thần sẽ dốc toàn lực. Bây giờ, nương nương tạm thời ra ngoài đợi một lát thì hơn...

Ta biết mình có ở lại cũng chẳng giúp được gì, bèn vịn vào vách tường, lần bước ra ngoài. Đi đến ngưỡng cửa, ta chột nhớ ra một việc, liền cất tiếng gọi:

– Thanh Nhi, ra đây với bản cung.

Thanh Nhi quynh luyến nhìn Trịnh Vân Anh một chút rồi ra hiệu cho một cung nữ khác đến thay chỗ. Nàng lau nước mắt, lùi thui theo ta đi ra gian phòng bên ngoài.

Bấy giờ, Bạch Diệu Hoa cũng vừa đến nơi. Nàng đỡ ta ngồi xuống ghế, nhỏ giọng hỏi:

– Tỳ tỳ, rốt cuộc là thế nào?

Ta tựa vào lưng ghế, cố giữ giọng bình tĩnh:

– Chuyện này phải hỏi Thanh Nhi.

Thanh Nhi nghe ta nhắc đến, nức nở kể lại:

– Chủ nhân muốn sang Cẩm Trúc cung bái kiến nương nương... Nào ngờ... Trên đường đi gặp Giang quý tần...

Từ xưa khi Giang Tiểu Ái còn ở dưới trướng hoàng hậu, nàng ta đã luôn ganh ghét Trịnh Vân Anh do muối ảy được hoàng hậu yêu thương nhất, lại còn được nâng đỡ lên tận hàng phi tần nhất phẩm. Thế nhưng, lúc đó thể lực của hoàng hậu như mặt trời ban trưa, Giang Tiểu Ái chẳng dám làm càn. Giờ đây, hoàng hậu thất thế, gió chồn hậu cung đã đổi chiều, nàng ta còn dợi gì mà không trở mặt?

Lần trước Giang Tiểu Ái đón đường hoàng đế tranh sừng không thành, hoàng đế lại theo Trịnh Vân Anh đi mất. Nàng ta là người nhỏ nhen, tất không nuốt nổi mối hận này. Hôm nay gặp Trịnh Vân Anh, thù cũ hận mới trong lòng đồng loạt bùng cháy, nàng ta liền chặn đường gây sự. Tính tình Trịnh Vân Anh vốn ôn hòa, không chấp Giang Tiểu Ái thô lỗ. Chỉ tiếc cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Giang Tiểu Ái quyết kiếm chuyện cho bằng được, bèn lôi cả nhà họ Trịnh ra mà xia xói. Trịnh Vân Anh đang đau lòng vì cái chết đột ngột của phụ thân, nghe Giang Tiểu Ái nói năng xằng bậy thì nổi giận, tát nàng ta một cái. Giang Tiểu Ái thẹn quá phát cuồng, mạnh tay xô Trịnh Vân Anh xuống hồ sen gần đó.

Thanh Nhi kể đến đây, nước mắt tuôn như mưa:

– Đầu chủ nhân chảy máu rất nhiều... Giang quý tần thấy thế thì bỏ đi ngay... Đều tại nô tỳ vô dụng không bảo vệ được chủ nhân... Nô tỳ đáng chết...

Lửa giận trong lòng ta đã bốc lên ngàn ngút. Ta nghiêng răng:

– Giang thị giỏi lắm!

Bạch Diệu Hoa cũng giận dữ quát:

– Người đâu? Còn không mau đi thỉnh Giang quý tần đến đây?

Ở hậu cung, cấp bậc của Bạch Diệu Hoa không cao, tính ra còn thua Giang Tiểu Ái nhiều, nhưng nàng lại được hoàng đế yêu thích hơn hẳn. Vì thế, đám cung nhân đều vội vã tuân lệnh nàng.

Ta sợ chỉ dựa vào lời nói của Bạch Diệu Hoa thì Giang Tiểu Ái vẫn có cơ thoái thác không đến, bèn thêm vào:

– Nói với Giang quý tần, bản cung mời nàng ta đến nói chuyện.

Đợi một khắc sau, Giang Tiểu Ái đã xuất hiện.

Nàng ta lấm lét quỳ xuống:

– Thần thiếp bái kiến hiền phi nương nương.

Ta còn chưa kịp nói gì, nàng ta đã mau miệng cướp lời:

– Do Trịnh phi ra tay đánh thần thiếp trước, thần thiếp hốt hoảng mới lỡ tay đẩy Trịnh phi một cái... Thần thiếp vô tình đã thương Trịnh phi, trong lòng rất hối hận... Nhưng tất cả chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi... Đều là tỷ muội một nhà, dù Trịnh phi có đánh thiếp, thiếp sao nỡ hại người...

Nhìn Giang Tiểu Ái già nhân giả nghĩa, thẳng tay phui sạch trách nhiệm, con giận trong lòng ta lại sôi sục. Ta cuối cùng cũng không nhịn nổi mà giơ tay tát nàng ta một cái như trời giáng.

Ta từng học võ công, lại dồn toàn lực vào cái tát ấy nên trên má Giang Tiểu Ái lập tức hiện rõ năm dấu ngón tay đỏ ửng, khóe môi cũng nứt toác, rỉ máu.

Giang Tiểu Ái lão đảo ngã xuống, kinh hãi nhìn ta trừng trừng. Trước mặt chúng phi, ta còn chưa lớn tiếng bao giờ, huống hồ là xuống tay đánh người như thế này. Đến cả Bạch Diệu Hoa cũng ngỡ ngàng không nói nên lời.

Chính lúc ấy, bên ngoài có tiếng thái giám hô vang:

– Hoàng hậu nương nương giá đáo!

Ta hơi giật mình, nhưng vẫn kịp thời cùng Bạch Diệu Hoa cúi người hành lễ:

– Hoàng hậu nương nương vạn phúc...

Giang Tiểu Ái như vớ được vàng, vội lết về phía hoàng hậu cất giọng thảm thiết:

– Hoàng hậu nương nương... thiếp thật sự bị oan...

Đáng tiếc, hoàng hậu dường như chẳng nhìn thấy Giang Tiểu Ái, cũng chẳng quan tâm đến sự lỗi mắng vừa rồi của ta. Nàng đi thẳng đến chỗ chúng ta, sắc mặt đầy âu lo:

– Tiểu Anh tỉnh lại chưa?

Ta đau xót lắc đầu:

– Đầu muội ấy bị thương, mất máu quá nhiều... Lâm thái y vẫn đang tận lực cứu chữa...

Hoàng hậu hít sâu một hơi, ánh mắt thất thần nhìn vào phòng trong không dứt ra được. Ta chợt thấy tà áo nàng hơi rung lên, liền biết nàng cũng đang bị kích động như ta, chỉ là giấu che giấu hơn một chút mà thôi.

Ta tiến đến đỡ hoàng hậu ngồi xuống ghế chủ tọa, khẽ khuyên:

– Tiểu Anh là người nhân hậu, nhất định sẽ được trời Phật che chở.

Hoàng hậu gật đầu, dời mắt về phía Giang Tiểu Ái đang ngồi rũ rượi dưới sàn nhà, thần sắc hóa thành lạnh lùng. Nếu người bị hại là ai khác, có lẽ lúc này nàng sẽ còn chút kiên nhẫn nghe Giang Tiểu Ái khóc lóc thanh minh. Nhưng đáng tiếc, Giang Tiểu Ái chọc lóc thanh minh rồi. Hoàng hậu dầu có thất thế đến đâu cũng vẫn có thể dùng một ngón tay đè chết nàng ta.

– Giang thị tính tình ngang ngược, đức hạnh thua kém, không xứng đáng được hầu hạ bên cạnh thiên tử... – Hoàng hậu thông thả nói – Để làm gương cho hậu cung, bản cung quyết định phế chức quý tần của Giang thị, giáng xuống hàng tuyền thị, truất phế bài vĩnh viễn, lập tức dời khỏi Huệ Đàm cung.

Giang Tiểu Ái kinh hãi ré lên, lao tới ôm chân hoàng hậu:

– Hoàng hậu nương nương, thần thiếp biết sai rồi... Nương nương tha cho thiếp lần này... Thiếp thực sự không cố ý mà...

Hoàng hậu nghiêng đầu qua một bên, ghê tởm chẳng muốn nhìn Giang Tiểu Ái.

Xuân Linh, cung nữ thân cận của nàng thấy thế, liền tiến đến vừa lời Giang Tiểu Ái ra, vừa gọi thái giám đến:

– Người đâu, mau đưa Giang tuyền thị về!

Giang Tiểu Ái bị mấy tên thái giám lôi đi xềnh xệch. Nàng ta chẳng còn chút lí trí nào, cứ vùng vẫy quẫy đạp tứ tung, miệng thì không ngừng gào thét:

– Tha ta ra... Hoàng hậu, ta đã vì người mà làm nhiều chuyện như vậy... Không có công lao cũng có khổ lao... Ta có điểm nào không bằng con tiểu hồ ly họ Trịnh kia... Người vì sao lúc nào cũng chỉ lo cho nó? Ta có làm ra chuyện gì... cũng là do người bắt công thiên vị mà thôi...

Giang Tiểu Ái đã bị lôi đi xa tít nhưng tiếng thét chói tai của nàng ta vẫn còn vang vọng.

Hoàng hậu chán nản phẩy tay áo:

– Xem ra ban này hiền phi ra tay nhẹ quá, mồm mép nàng ta hãy còn chưa ngoa lắm.

Xuân Linh hiểu ý hoàng hậu, lập tức cười nói:

– Nô tỳ sẽ truyền ý chỉ của chủ nhân, để nữ quan ở Ti Lễ phòng mỗi ngày đều đến giáo huấn Giang tuyền thị.

Số phận của Giang Tiểu Ái cũng được định đoạt bởi một câu nói này.

Nghe đâu ngay sau hôm ấy, Giang Tiểu Ái bị đuổi đến một cái viện nhỏ xú ở cùng Chung thường tại, Chung Ánh Thụy. Mỗi ngày, như lời Xuân Linh đã nói, Ti Lễ phòng lại cử người đến và miêng nàng ta, thực khiến ta nghe mà hả dạ.

Sau lần đụng độ với Phong Thể Minh, chẳng những mất chức mà còn bị phạt trọng ồm liệt giường mấy tháng liền, vị họ Chung này đã tỏ ra biết điều hơn. Chúng phi dường như còn chẳng trông thấy nàng ta ló mặt ra khỏi cửa.

Chung Ánh Thụy cũng là một trong những giai nhân được hoàng đế nhặt từ dân gian về. Người ta kháo nhau rằng, hoàng đế gặp Chung Ánh Thụy trong một lần vận thường phục đi thăm thú kinh thành. Khi ấy, Chung Ánh Thụy đang giặt áo bên một dòng suối nhỏ. Nàng ta dùng khăn tay làm mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Dung mạo Chung Ánh Thụy không phải là tuyệt sắc, nhưng đôi mắt lại rất có hồn. Hoàng đế chỉ nhìn lướt qua là đã bị thu hút, liền nước nàng ta về cung.

Long ân ngắn ngủi, Chung Ánh Thụy thoáng chốc đã bị hoàng đế lãng quên. Nhưng nàng ta vẫn vận phần trân trọng chiếc khăn tay năm nào, luôn luôn cất nó trong ngăn tủ đầu giường.

Chẳng biết Giang Tiểu Ái nghĩ gì mà lại đi trộm khăn của Chung Ánh Thụy, toan đeo nó chạy đi tìm hoàng đế. Chung Ánh Thụy bắt được, không khỏi nổi trận lôi đình, đánh cho Giang Tiểu Ái một trận nên thân.

Khi tin tức ấy truyền ra ngoài, chúng phi lại được một trận cười vỡ bụng.

Hai phi tàn hết thời ầu đã ở một tiểu viện heo hút cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì, thế nên hoàng hậu cũng chẳng can thiệp. Nàng chỉ cười nhạt:

– Chung thường tại xem ra đã bình phục hoàn toàn rồi, thực là đáng mừng.

Ta không tham gia, chỉ lắc đầu ngán ngẩm.

Giang Tiểu Ái không chừng bị vả miêng quá nhiều, đã vắng mắt cả não rồi.

Nàng ta nghĩ chỉ cần đeo khăn của Chung Ánh Thụy là có thể giả làm nàng ta, đi cầu xin sự thương hại của hoàng đế? Xem hoàng đế là tên dở hơi à? Đừng nói Giang Tiểu Ái chẳng có đôi mắt đẹp như Chung Ánh Thụy, giọng nói, vóc người lại càng chẳng giống. Dù là tên dở hơi cũng không thể nhầm lẫn giữa hai người khác xa nhau như thế.

Chuyện điên rồ của Giang Tiểu Ái khiến ta cười được vài tiếng, nhưng nhớ đến những gì nàng ta đã làm với Trịnh Văn Anh, ta lại không khỏi nổi giận.

Đã mấy ngày trôi qua mà Trịnh Văn Anh vẫn chưa tỉnh. Lâm Giang cũng sốt ruột vô cùng, bèn khẩn cầu ta đi xin hoàng đế cho ngự y đến cùng hội chẩn. Hoàng đế hiểu tình cảm giữa ta và Trịnh Văn Anh, không ngần ngại lệnh cho Đàm Mộc tự mình đến xem bệnh.

Tiếc rằng thương tích trên đầu vốn rất khó đoán định. Đàm Mộc xem rồi cũng chỉ kết luận một câu: “Những việc có thể làm, Lâm thái y đều đã làm cả rồi. Có thể tỉnh lại hay không, chỉ còn trông chờ vào bản thân Trịnh phi nương nương thôi.”

Cứ nghĩ tới chuyện Trịnh Văn Anh có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, lòng ta lại chẳng được yên. Mà cứ hể tâm không tịnh thì ta lại gặp ác mộng. Có những đêm, ta chẳng chợp mắt được chút nào. Hương an thần cũng chẳng có tác dụng.

Hoàng đế biết được tình trạng của ta nên dù chính sự bận rộn, hấn vẫn giữ ta khư khư bên mình. Tấu chương chất cao như núi, hấn đọc cả ngày cũng không hết nhưng lại chẳng cho ta đi đâu xa. Hấn ngồi trên sập gỗ đọc tấu chương. Ta cứ loanh quanh bên hấn, lúc mài mực, pha trà, khi tia canh, cắm hoa. Đến lúc tắt thấy cây cảnh trong Noãn các đã bị ta tía trụi, chẳng còn việc gì để làm, ta mới gối đầu lên đùi hoàng đế mà ngủ.

Ở bên hấn, ta ngủ ngon hơn, ít mộng mị. Ta chợt nhớ đến lời Tô Nhược nói khi trước... Chắc hẳn là do bên cạnh thiên tử, dương khí vượng đây mà.

Đáng tiếc, bóng lưng thiên tử cũng chẳng chắn nổi cho ta những bão táp cận kề.

Đêm ấy là một đêm cuối xuân ấm áp. Ta ở lại Noãn các cùng với hoàng đế. Hôm sau hoàng đế không phải thượng triều nên hai người chúng ta trò chuyện hồi lâu, đến tận khuya mới bắt đầu thiêu thiêu ngủ. Ấy thế mà chưa nghĩ được bao lâu thì đã nghe tiếng chân nặng nề của Lý Thọ tiến vào.

Ta vén màn thò đầu ra, khe khẽ hỏi:

– Có việc gì thế?

Xưa nay, giấc ngủ của hoàng đế là quan trọng nhất. Đã có thể khiến Lý Thọ dám vào đánh thức hoàng đế thì nhất định là việc tày trời. Nghĩ đến đây, ta bất giác thấy căng thẳng.

Lý Thọ rón rén chấp tay thưa:

– Nô tài cũng không rõ. Khâm cô cô bên chỗ Lão Phật gia đến mời hoàng thượng đi giá tới Vọng Nguyệt đình...

Ta cau mày, chưa kịp hỏi thêm đã nghe hoàng đế cầu nhàu:

– Đêm hôm khuya khoắt... đến nơi khi ho còn gáy ấy để làm gì?

Lý Thọ sợ sệt đáp:

– Khâm cô cô chỉ nói đây là việc hệ trọng, liên quan đến thể diện hoàng gia...

Hoàng đế lồm cồm ngồi dậy, mặt vẫn nhẵn như khi:

– Trẫm đúng là không thể sống yên được ngày nào...

Tuy hoàng đế nhăn nhó như thế, nhưng người gọi là thái hậu, hần sao có thể không đi?

Ta đỡ hoàng đế xuống giường, vừa định giúp hần chuẩn bị thay y phục thì lại nghe ngoài cửa sổ vọng vào một giọng nói gấp gáp:

– Hoàng thượng, Thừa Nguyên cầu kiến!

Hoàng đế tức thì bước đến mở cửa sổ, lo lắng hỏi:

– Chuyện gì?

Người ở bên ngoài là Trịnh Thừa Nguyên. Toàn thân hần ướt sũng, nét mặt tái nhợt, cả hơi thở cũng rối loạn.

Ta biết ý, vội lùi vào phía trong, để hoàng đế nói chuyện riêng với hần.

Trịnh Thừa Nguyên ghé tai hoàng đế nói rất khẽ. Ta có cố đến mấy cũng chẳng nghe được gì, lòng càng thêm thấp thòm.

Thái hậu đột ngột xuất đầu lộ diện, thêm một Trịnh Thừa Nguyên thần bí như thế này... Hậu cung đêm nay chẳng biết lại xảy ra biến cố gì.

Trịnh Thừa Nguyên chỉ bẩm báo mấy câu rồi lập tức cáo lui. Hoàng đế nghe hần nói xong, thần sắc còn tệ hơn ban nãy. Hần cứ đứng trông ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thất thần nhìn vào màn đêm, chẳng rõ đang suy tính điều chi.

Ta dè dặt tiến lại gần, kéo tay áo hần, gọi khẽ:

– Hoàng thượng...

Hoàng đế ngoảnh đầu nhìn ta một chút rồi nói:

– Nàng thay y phục rồi đi cùng trẫm.

Nhìn thái độ kì lạ của hoàng đế, nỗi lo âu trong lòng ta cứ mỗi lúc một lớn dần. Nhưng ta chẳng dám hỏi nhiều, chỉ răm rắp tuân lệnh.

Khâm cô cô trông thấy ta lẻo đẻo theo sau hoàng đế thì giật mình, vội nói:

– Hoàng thượng... Lão Phật gia chỉ mời hoàng thượng...

Hoàng đế chẳng buồn đáp, chỉ lẳng lặng cầm tay ta bước ra ngoài.

Khâm cô cô thức thối, cũng không nhiều lời thêm nữa.

Vọng Nguyệt đình xây trên hồ Vọng Nguyệt – một cái hồ lớn nằm tách biệt ở phía tây hậu cung. Năm xưa, đây từng là nơi hò hẹn của Tiên đế và Trang phi. Sau khi Tiên đế băng hà, Vọng Nguyệt đình cũng bị bỏ hoang, không còn ai lui tới.

Thánh giá dừng ở bờ hồ, liền thấy một đoàn thái giám đứng trên thuyền lớn chờ sẵn.

Thuyền vừa ra đến giữa hồ đã có thể trông thấy phía xa xa, Vọng Nguyệt đình đèn đuốc sáng trưng, thấp thoáng kẻ đứng người ngồi đông đúc.

Vọng Nguyệt đình mỗi lúc một gần, nhịp tim ta theo đó mà càng rối loạn. Khi thuyền cập bến, đến cả hai chân ta cũng đã muốn run rẩy.

Trong đình, thái hậu ngồi ở ghế chủ tọa. Đã lâu rồi, ta mới nhìn thấy bà. Thái hậu trông hơi mỏi mệt, màu áo xám quen thuộc càng khiến gương mặt nhợt nhạt của bà thêm âm đạm. Đứng bên cạnh thái hậu, không ai khác ngoài phi tử được bà ưu ái nhất – Triệu Lam Kiều.

Ta cẩn thận cúi mình hành lễ:

– Thần thiếp bái kiến Lão Phật gia.

Thái hậu nhìn ta, nhàn nhạt nói:

– Hiền phi cũng thật là nhanh nhẹn. Ai gia chỉ mời hoàng thượng, vậy mà ngươi cũng đã kịp theo đến rồi.

Hoàng đế thân nhiên kéo ta vào trong đình, cười đáp:

– Đêm hôm vắng vẻ, đường từ Cát tường điện đến Vọng Nguyệt đình lại xa xôi, nhi thần sợ đi một mình sẽ buồn chán nên mới mang hiền phi đi cùng.

Sự hiện diện của ta rõ ràng khiến thái hậu không vừa ý, nhưng bà cũng không nói gì thêm.

Người trong đình cũng đồng loạt hành lễ với hoàng đế và ta.

Ta đi theo hoàng đế nhưng không có gan ngồi cạnh hắn và thái hậu mà chỉ dám khép nép đứng sau lưng hắn.

Yên ổn vị trí rồi, ta ngoảnh mặt nhìn liền thấy Giang Tiểu Ái đang quỳ dưới đất, bên cạnh còn có một cung nữ mặc cung y của Triều Lan cung.

Hoàng đế nhìn lướt qua hai người đang quỳ, ngáp dài một tiếng:

– Mẫu hậu, đây là chuyện gì? Giang thị làm gì mạo phạm đến mẫu hậu ư?

Thái hậu nhếch môi cười, trong ánh mắt hơi lộ vẻ tức giận:

– Hoàng thượng, người nhìn kĩ lại xem nữ tử đang quỳ bên cạnh Giang tuyền thị là ai.

Ta nghe thái hậu nói thế, vội nheo mắt nhìn thật kĩ. Trong thoáng chốc sống lưng bỗng lạnh buốt, ta kinh hãi buột miệng thốt lên:

– Hoàng hậu nương nương?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chương 84

Hoàng hậu mặc y phục cung nữ, mặt không son phấn, tóc cũng chỉ tết vội thành một dải đuôi sam buông ở sau lưng, hoàn toàn khác với dáng vẻ lộng lẫy uy nghi thường ngày. Ban này chỉ nhìn phớt qua, ta thực chẳng hề nhận ra nàng.

Khác với Giang Tiểu Ái đang sợ vã mồ hôi, thần thái hoàng hậu vẫn an tĩnh như nước. Nghe hoàng đế gọi, nàng chỉ khẽ khấn đầu:

– Có thần thiếp.

Hoàng đế cau mày:

– Hoàng hậu, nàng như thế này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bấy giờ, thái hậu chợt cất giọng uy nghiêm:

– Giang tuyền thị, ngươi hãy kể rõ đầu đuôi cho hoàng thượng nghe.

Giang Tiểu Ái hít sâu một hơi, thu hết can đảm lên tiếng:

– Khởi bẩm hoàng thượng... Ở chỗ thần thiếp có một cung nữ làm việc nặng, mỗi đêm đều ra giếng nước giặt y phục... Mấy ngày trước, thần thiếp nghe nàng ta nói cứ nửa đêm lại trông thấy mấy cung nữ Triều Lan cung đi ngang... Mà trong đó có một người dung mạo y hệt hoàng hậu nương nương... Thần thiếp cảm thấy việc này rất khả nghi... Cung nữ kia ngày trước cũng từng nhiều lần theo thiếp đến Triều Lan cung bái kiến hoàng hậu nương nương, có lẽ sẽ không nhìn nhầm... Thế nên đêm nay thiếp mới ra nhìn trộm, quả nhiên gặp một người trông rất giống hoàng hậu... Thần thiếp lén đi theo người kia đến tận bờ hồ này, xác nhận không nhìn nhầm người... Sự việc trọng đại, thần thiếp chỉ là một tuyền thị nhỏ bé, chẳng biết phải xử lí thế nào... Lẽ ra

thần thiếp định đến bẩm báo với hiền phi nương nương, nhưng hôm nay nương nương được hoàng thượng triệu kiến... Vì vậy thần thiếp mới bẩm báo với đức phi nương nương...

Mỗi lời nói đứt quãng của Giang Tiểu Ái như một tia sét giáng xuống.

Hoàng hậu sao lại giả dạng cung nữ, nửa đêm lên ra chỗ khi ho cò gáy này?

Vọng Nguyệt đình thanh mát là thế, nhưng bầu không khí lúc này lại vô cùng ngột ngạt. Ta như cảm thấy máu trong người đều hóa lạnh, tay chân tê buốt, phải âm thầm bấm lấy lưng ghế của hoàng đế mới đứng vững được.

Triệu Lam Kiều không nhanh không chậm tiếp lời:

– Thiếp nghe Giang muội muội kể lại thì khó xử vô cùng. Nhưng thiết nghĩ chuyện này ảnh hưởng đến thể diện hoàng gia, thiếp không dám xem nhẹ. Hoàng thượng còn phải nghỉ ngơi để sớm mai thượng triều... nên thiếp chỉ còn cách đến làm phiền Lão Phật gia...

Nàng ta dừng lại, quan sát thái độ của hoàng đế một chút rồi mới tiếp lời:

– Khi Lão Phật gia và thiếp ngồi thuyền ra đến Vọng Nguyệt đình... liền bắt gặp hoàng hậu nương nương đang đây đưa cùng với một nam nhân...

Đến đây, hoàng hậu bắt ngờ ngắc đầu quát lớn:

– Ăn nói hàm hồ!

Triệu Lam Kiều có lẽ đã chuẩn bị từ trước. Nàng ta chẳng hề chịu thua:

– Cảnh khó coi ấy cả Lão Phật gia cũng nhìn thấy, chẳng lẽ ý nương nương là Lão Phật gia cũng hàm hồ?

Hoàng đế day day trán, mặt mũi cắt ngang:

– Bất gian phải bắt cả đôi. Nam nhân kia đâu rồi?

Triệu Lam Kiều mím môi, tỏ ra phẫn nộ:

– Tên khốn ấy sợ tội, vừa bị bắt đã cắn lưỡi tự sát rồi ạ.

Hoàng đế lại nhìn sang thái hậu:

– Mẫu hậu, lời đức phi nói có đúng không?

Thái hậu thông thả đáp:

– Khi ai gia đến, đúng là có trông thấy hoàng hậu cùng với một nam nhân. Nhưng kẻ ấy là ai, sự tình thế nào thì chưa kịp tra hỏi đã tự sát mất rồi.

Hoàng đế cúi nhìn hoàng hậu một lượt từ đầu đến chân:

– Hoàng hậu, nàng có gì muốn nói không?

Hoàng hậu chẳng e dè nhìn thẳng vào hoàng đế, đáp:

– Thiếp ra ngoài vào lúc này... đúng là có điểm không thỏa đáng. Nhưng thiếp và tên nam nhân kia hoàn toàn không có quan hệ gì. Thiếp còn chẳng biết hắn là ai... Thiếp và cung nữ của mình đang đứng trong đình, hắn đột nhiên từ đâu xông ra muốn mạo phạm thiếp... Cung nữ của thiếp vì bảo vệ chủ mà giằng co với hắn, bị hắn đẩy ngã xuống hồ lạnh ít dừ nhiều... Nếu hoàng thượng không tin thiếp thì có thể cho người giám định xác hắn. Thiếp thà chết cũng phải bảo toàn sự trong sạch của mình... Trên xác hắn nhất định vẫn còn dấu vết...

Hoàng hậu nói rồi, gơ hai bàn tay lên cao, quả nhiên mười đầu ngón tay của nàng có đến hai ngón bị gãy móng, mấy ngón còn lại vẫn còn dính máu. Tuy giọng điệu nàng vẫn cứng cỏi nhưng hai tay lại không kiềm được run rẩy, đủ thấy nàng đã bị kinh sợ đến thế nào.

Ta không nhìn được, xót xa nói:

– Hoàng hậu nương nương bị thương rồi, nên để thái y xem qua một chút rồi hãy nói.

Thái hậu cho rằng ta bênh vực hoàng hậu, hừ lạnh một tiếng:

– Hiền phi có lòng như thế là tốt. Nhưng ai gia lại cho rằng thể diện hoàng gia vẫn quan trọng hơn cả. Nếu cứ chần chừ thì chẳng khác nào trốn tránh. Chuyện này chưa được giải quyết ổn thỏa, e là hoàng hậu cũng chẳng yên lòng được, có phải không?

Hoàng hậu thu tay trở về, mím môi đáp:

– Mẫu hậu nói rất đúng. Nhi thần trong sạch, không thẹn với lòng, chẳng có gì phải trốn tránh. Nếu kẻ đó là tình lang của nhi thần, hà cớ gì cung nữ của nhi thần lại liều mạng với hắn? Nếu quả có tình ý, cớ gì hắn lại giằng co với nhi thần, khiến nhi thần bị thương thế này?

Triệu Lam Kiều cười khẩy, thản nhiên đùa nghịch khăn tay:

– Chuyện đó cũng không nói chắc được. Biết đâu khi nương nương trông thấy thuyền của Lão Phật gia và thần thiếp đến gần, nhất thời sợ hãi nên mới vờ dãn cảnh trốn tội?

Trước nay Triệu Lam Kiều vẫn luôn ngấm ngầm chống đối hoàng hậu, nhưng trực tiếp nói lời bất kính thế này thì đây là lần đầu tiên. Xem ra, đêm nay nàng ta quyết phải lật cho được vị mẫu nghi thiên hạ này.

Hoàng hậu ắt hẳn cũng nhận ra dã tâm của Triệu Lam Kiều. Nàng khẽ cười lạnh:

– Đức phi tính toán thực chu toàn, nói năng câu nào cũng gãy gọn, chẳng hay đã chuẩn bị bao lâu rồi?

Thái hậu lắng nghe hoàng hậu và Triệu Lam Kiều đấu khẩu, chậm rãi nhấp một ngụm trà, hờ hững nói:

– Hoàng hậu nói gã nam nhân kia không phải tình lang của ngươi? Được, cứ cho là ai gia tin ngươi. Vậy, ngươi nói tiếp cho ai gia nghe... Ngươi cải trang thành cung nữ, nửa đêm lén lút đi ra Vọng Nguyệt đình hoang vu này, nếu không phải là để gặp tình lang thì còn để làm gì?

Ánh mặt Triệu Lam Kiều rục lên ác ý. Nàng ta nhếch môi khoái trá:

– Đúng vậy. Hoàng hậu nương nương! Chỉ cần người trả lời được câu hỏi này thì sẽ chẳng còn khúc mắc nào nữa.

Ta hồi hộp nhìn hoàng hậu, gần như nín thở chờ đợi câu trả lời từ phía nàng. Thế nhưng, đáp lại chỉ là một gương mặt lạnh băng, đôi mắt đen láy kia như vụt qua vô vẩn suy tính.

Sự im lặng của hoàng hậu tựa nhấn chìm cả Vọng Nguyệt đình xuống đáy hồ lạnh lẽo.

Đến lúc này, hoàng đế mới nặng nề cất tiếng, nét mặt cũng đã lộ vẻ ngờ vực:

– Hoàng hậu, nàng nói đi.

Sống lưng hoàng hậu hơi run lên, nàng cắn môi:

– Thần thiếp... bị kẻ khác lừa ra ngoài...

Hoàng đế nhíu mày:

– Nàng bị lừa ư? Nói cho rõ ràng một chút!

Hoàng hậu chậm chạp đáp:

– Đêm nay, thiếp nhận được một lá thư... Trong thư nói rằng Hà phủ gặp đại nạn, phụ thân thiếp đang trong cơn nguy kịch, cần thiếp đến Vọng Nguyệt đình bàn kế giải nguy...

Triệu Lam Kiều phi cười:

– Nương nương nói nhận được thư... Vậy lá thư đó bây giờ đâu rồi?

Hoàng hậu đáp:

– Đã đốt bỏ rồi. Bản cung tự biết đã vào hậu cung mà còn liên hệ thư từ với người nhà là trái cung quy, lá thư đó tất không dám giữ lại.

Triệu Lam Kiều bật cười thích thú:

– Thư đã thành tro tàn rồi, vậy làm sao biết được trên đó viết tin nhà hay lại gửi gắm tâm tình của ai đó... Nương nương à, người bẩm sinh tài trí vô song, sao lại tin vào một lá thư không rõ nguồn gốc? Trừ phi...

Triệu Lam Kiều bỏ lửng câu nói, chêm vào một nụ cười ám muội.

Lời biện minh của hoàng hậu thật sự quá khó tin, nhưng trong tình cảnh này, ta không thể không lên tiếng bênh vực nàng:

– Phận làm con, nghe tin cha mẹ gặp nạn ai mà không lo lắng? Hoàng hậu nhất thời mất tinh táo cũng là lẽ thường.

Triệu Lam Kiều liếc ta một cái, khinh khỉnh đáp:

– Con cái tất nhiên phải nghĩ đến cha mẹ, nhưng cũng không thể bất chấp cung quy như thế. Chẳng lẽ bây giờ có kẻ đến nói với hiền phi nương nương

rằng phụ hoàng của người đang gặp nguy thì người cũng sẽ lập tức treo tường chạy thẳng về Tùy Khâu ư?

Giới lắm. Thường ngày ta luôn nhường nhịn, thành thử Triệu Lam Kiều ăn nói với ta càng lúc càng thoải mái rồi.

Ta trừng mắt nhìn Triệu Lam Kiều, làm bộ giận dữ nói:

– Ai cũng biết phụ hoàng của bản cung đang bệnh nặng, bản cung lại không thể kẻ cận chăm sóc ngài, trong lòng vẫn luôn canh cánh tự trách... Đức phi lại dám thốt ra những lời này... Muội đang chê cười bản cung không chạy về Tùy Khâu là không đủ hiếu thảo? Hay là muội đang trù ẻo phụ hoàng của bản cung?

Nói xong bản thân ta cũng tự cảm thấy xấu hổ. Chỉ là, những lời này tuy không thật lòng nhưng lại hoàn toàn chính đáng. Phụ hoàng tuy không còn là đế vương Tùy Khâu nhưng một phi tần nhỏ bé như Triệu Lam Kiều cũng chẳng có tư cách lời ngài ra mĩa mai. Nàng ta tự biết mình lỡ lời, vội đổi nét mặt oan ức:

– Thiếp nào dám có ý đó! Hiền phi nương nương nghĩ nhiều rồi!

Tất nhiên ta không chịu bỏ qua dễ dàng như thế. Đúng lúc bắt gặp ánh mắt sợ sệt của Giang Tiểu Ái đang lén lút nhìn mình, ta bèn kéo luôn nàng ta xuống nước:

– Giang tuyền thị, muội nhìn bản cung như thế là ý gì? Có phải muội cũng nghĩ như đức phi không?

Giang Tiểu Ái co rúm lại, lắc đầu nguầy nguậy:

– Thần thiếp không có...

Ta mỉm cười, nhìn xoáy vào Giang Tiểu Ái:

– Tình ra vẫn là Giang tuyền thị tình anh, tối mịt thế này, hoàng hậu nương nương lại vận y phục cung nữ... Thế mà muội vẫn nhìn rõ mồn một. Mới cách đây không lâu, muội đã thương Trịnh phi, bị hoàng hậu nương nương giáng chức... Giờ cũng là muội đi tố tội hoàng hậu nương nương. Đúng là quá trùng hợp rồi!

Triệu Lam Kiều nhận ra ý đồ của ta, lập tức chen ngang:

– Dầu kẻ tố tội là ai thì sự thực vẫn là hoàng hậu nửa đêm lén lút đến nơi hoang vắng. Hiền phi nương nương sao cứ cố đẩy mũi giáo về phía Giang tuyền thị?

Ta cười cười, mặt dày nói tiếp:

– Bản cung hiểu kì thôi mà. Hoàng hậu ăn vận như vậy, ban này bản cung đi vào còn chẳng hề nhận ra người. Ấy là bản cung mỗi ngày đều hầu hạ bên cạnh hoàng hậu nương nương, hưởng hồ Giang tuyền thị và cung nữ của nàng ta đã lâu không được diện kiến...

Thái hậu thấy ta cãi cùn, mà càng cãi càng lạc đề thì mất kiên nhẫn lên tiếng:

– Hiếm khi thấy hiền phi mồm mép thế này, ai gia đúng là được mở rộng tầm mắt. Tình cảm của hiền phi và hoàng hậu nhất định là rất tốt.

Thái hậu lên tiếng làm cho khí thế của ta sụt hấn đi. Ta rụt rè đáp:

– Thần thiếp chỉ cảm thấy... sự việc còn có nhiều uẩn khúc...

Ta vẫn còn muốn nói nữa, thế nhưng hoàng đế đột nhiên lại nghiêng đầu liếc nhìn ta. Cái nhìn đầy uy quyền của hắn làm ta chột dạ, lời định nói ra lại phải nuốt vào.

Thái hậu chặn được miệng ta rồi, bèn thông thả chuyển hướng sang hoàng hậu:

– Cứ cho là người nóng lòng lo lắng cho phụ mẫu thì vẫn còn hoàng thượng làm chủ cho người, mà nếu người e ngại kinh động đến hoàng thượng thì vẫn còn ai gia ở đây. Ai gia cũng là người họ Hà, tại sao việc của Hà phủ, người không đến bẩm báo với ai gia mà lại manh động như vậy?

Hoàng hậu cúi đầu, khổ sở đáp:

– Thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nhi thần mất ngủ đã lâu, đầu óc không được minh mẫn nên mới rơi vào bẫy của kẻ xấu...

Thái hậu lộ vẻ mỉm cười, bà day trán than:

– Hoàng hậu ơi là hoàng hậu! Giả sử chỉ là một phi tần nhỏ nhoi, chuyện đêm nay cho qua cũng được, nhưng người lại là mẫu nghi của Bách Phụng. Nếu để tin này lan ra ngoài, Bách Phụng làm sao còn mặt mũi đứng ở trung nguyên? Người chỉ dựa vào một lời nói suông như vậy, ai gia làm sao có thể tin người?

Hoàng hậu bị công kích liên tục, nét điềm tĩnh thường ngày đã bắt đầu suy sụp. Nàng giương mắt thiết tha nhìn hoàng đế cầu cứu:

– Hoàng thượng! Xin hoàng thượng tin tưởng thiếp! Thiếp liên hệ với nhà mẹ đẻ là sai, hồ đồ tin theo một lá thư mà chạy đến nơi này cũng là sai... nhưng thiếp thật sự bị kẻ khác hãm hại! Thiếp tuyệt đối không bắt trung với hoàng thượng! Chúng ta kết nghĩa phu thê đã ngót chục năm rồi, tâm tư của thiếp, hoàng thượng nhất định hiểu rõ... Trong lòng thiếp tuyệt đối không hề có một nam nhân nào khác!

Giọng điệu của hoàng hậu rất thê lương, tựa như ẩn chứa một nỗi xót xa vô hạn.

Nhìn nàng lúc này, ta bất giác nhớ đến bóng dáng bi thương quỳ ở từ đường Trịnh phủ mùa đông năm ấy.

Trong lòng hoàng hậu tuyệt đối không thể có nam nhân nào khác, bởi trái tim tràn ngập yêu thương của nàng đã chôn theo người thanh mai trúc mã Trịnh Thừa Minh từ rất lâu rồi.

Chỉ tiếc, những lời này sao có thể nói ra.

Ánh mắt hoàng đế bắt đầu xao động, hần hơi nhòe đục, vươn tay về phía hoàng hậu như muốn tiến đến đỡ nàng đứng dậy. Nhưng thái hậu lập tức bắt lấy cổ tay hắn, nghiêm nghị nói:

– Đối với chuyện liên quan đến thể diện hoàng thất, hoàng thượng không thể mềm lòng được.

Khóe môi ta hơi run lên.

Không xong rồi.

Ngay cả thái hậu cũng một lòng dồn hoàng hậu vào chỗ chết.

Thân làm đế vương, không thể không nghĩ cho đại cục.

Thái hậu đã dùng đến nước cờ này để ép hoàng đế, hần có muốn cũng không thể bao che cho hoàng hậu được.

Hoàng đế rút tay ra khỏi tay thái hậu, giọng lạnh tanh:

– Chuyện này tạm dừng ở đây. Trẫm sẽ đích thân điều tra rõ ràng. Còn hoàng hậu... Trẫm cho nàng mười ngày, nàng hãy hồi cung đóng cửa suy nghĩ cho kĩ. Nếu không thể đưa ra bằng chứng cho sự trong sạch của mình thì đừng ra ngoài nữa.

Hắn nói rồi, vươn một tay ra chờ đợi. Ta vội vàng tiến lên đỡ lấy tay hắn.

Hoàng đế vịn tay ta đứng dậy, quay đầu nhìn một lượt những người có mặt ở đó:

– Chuyện đêm nay không ai được nói ra ngoài. Kẻ nào lảm lời, cắt lưỡi.

Hoàng đế buông một câu hăm dọa rồi kéo ta rời đi.

Tuy bề ngoài là ta đỡ hắn, nhưng thực chất bàn tay ấm áp của hắn mới là điểm tựa duy nhất của ta lúc này. Ta sợ đến mức hai chân mềm nhũn, vừa bước ra khỏi Vọng Nguyệt đình đã muốn quy ngã.

Hoàng đế nhanh chóng luồn một tay qua ôm lấy eo ta, chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ dìu ta lên thuyền.

Khi thuyền đã ra đến giữa hồ, đoán chắc thái hậu và đám người còn lại không thể nghe được, ta mới run run cầm lấy tay áo hoàng đế:

– Hoàng thượng, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện đó... chắc chắn có kẻ...

Hoàng đế không đáp, lòng ta càng thêm nôn nóng.

Ta bạo gan kéo tay áo hắn thêm một cái, sột ruột gọi:

– Hoàng thượng...

Hoàng đế cúi nhìn ta:

– Trẫm biết...

Ta thẳng thốt nhận ra, đôi mắt trong trẻo của hắn ẩn chứa biết bao nỗi thương tâm cùng bất lực. Hắn ngả đầu lên vai ta, giọng chột khản đi:

– Trẫm biết, nhưng có rất nhiều chuyện... chỉ trẫm biết thôi thì không đủ...

Lời ấy của hoàng đế, ta không hiểu.

Toàn bộ sự việc vừa xảy ra, ta cũng không hiểu.

Hà thái sư đang yên đang lành sao tự nhiên lại gặp nguy được? Hoàng hậu sao có thể tin một lá thư phi lý như thế? Nhất định chuyện này là do nàng tự bịa ra để đối phó mà thôi.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến hoàng hậu liều mình đến Vọng Nguyệt đình lúc nửa đêm? Là vì chuyện gì mà nàng dám mạo hiểm cả ngôi vị mẫu nghi thiên hạ?

Vị hoàng hậu nương nương đa mưu túc trí, liệu việc như thần, một tay thao túng hậu cung bấy lâu nay... chẳng lẽ lại bại trận dễ dàng thế này?

Nhớ đến nụ cười đắc ý trên môi Triệu Lam Kiều khi này, từng tác da thịt trên người ta lại gai lên.

Đêm ấy, phong vân cuộn cuộn một khoảng trời.

Tình mơ hôm sau, tin hoàng hậu bị cấm túc làm chấn động cả hậu cung.

Ngoại trừ truyền lại một câu khẩu dụ của hoàng đế, Lý Thập tuyệt không nói thêm nữa chữ. Chúng phi vì thế mà lại càng lo lắng.

Sau khi cân nhắc, ta quyết định đem chuyện của hoàng hậu kể lại với Bạch Diệu Hoa. Người ngoài cuộc thường sáng suốt, ta hi vọng nàng có thể nhìn ra manh mối gì chẳng.

Đáng tiếc, Bạch Diệu Hoa nghe rồi cũng ngỡ ngàng hệt như ta đêm trước. Nàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói với ta:

— Cái bẫy này đức phi đã giăng ra từ rất lâu rồi. Nghĩ lại, sự việc “phượng hoàng nhò máu” hôm sinh thần Lão Phật gia không phải nhắm vào hoàng hậu, mà là nhắm vào mối quan hệ giữa hoàng hậu và Lão Phật gia.

“Phượng hoàng nhò máu” chính là nhát dao trí mạng chặt đứt hoàn toàn tình cảm vốn đã lỏng lẻo giữa hai người.

Thái hậu dường như luôn không vừa ý hoàng hậu. Mối quan hệ giữa hoàng hậu và thái hậu căn bản đã không mấy tốt đẹp, nhưng dù gì vẫn có liên hệ gia tộc, thái hậu cũng không tiện làm khó nàng quá mức. Nếu có chuyện lớn xảy ra, dù thái hậu có không thích hoàng hậu thì vẫn phải nghĩ đến gia tộc mà bảo vệ nàng.

Thế nên Triệu Lam Kiều mới phải dày công sắp đặt tấn kịch lớn đêm thọ yến.

Trước tiên đánh vào chỗ dựa lớn nhất của hoàng hậu, sau đó mới đánh đến hoàng hậu. Nếu đêm hôm qua không có thái hậu ra mặt, một mình Triệu Lam Kiều ắt chẳng thể trấn áp nổi hoàng hậu.

Nước cờ này của Triệu Lam Kiều thật sự quá cao minh.

Ta vẫn lơ mơ nghĩ về những việc xảy ra hôm sinh thần thái hậu:

— Tại sao Lão Phật gia trông thấy “phượng hoàng nhò máu” lại kích động như vậy? Mà quan trọng hơn là tại sao đức phi lại biết Lão Phật gia trông thấy “phượng hoàng nhò máu” thì sẽ kích động?

Bức tranh “phượng hoàng nhò máu” như đã động vào cái vảy ngược của thái hậu. Chuyện này nhất định còn có ẩn tình.

Bạch Diệu Hoa lắc đầu:

— Muội không đoán được. Nhưng có tra ra chân tướng cũng chẳng ích lợi gì. Con sóng gió này, nếu hoàng hậu không chống đỡ nổi... Tương lai tất cả chúng ta đều khó sống qua ngày.

Cứ nghĩ tới cảnh người ngồi trên ghế phượng là Triệu Lam Kiều, sống lưng ta lại lạnh buốt.

Tờ mờ sáng hôm sau, hạ nhân đã vớt được xác Xuân Linh dưới hồ Vọng Nguyệt. Ta nghe nói, sau khi hoàng hậu về đến Triều Lan cung thì liền vào ở lì trong phòng của Xuân Linh. Nàng không ăn, không uống, cứ ngồi thẫn thờ như thế, ai khuyên thế nào cũng không được.

Xuân Linh và Xuân Hạnh là hai tỷ nữ hồi môn của hoàng hậu. Bọn họ lớn lên bên cạnh nàng, tình thân chẳng khác nào tỷ muội. Hoàng hậu vừa phải chính miệng hạ lệnh xử tử Xuân Hạnh chưa bao lâu, giờ đến cả Xuân Linh cũng vì bảo vệ nàng mà bỏ mạng. Vết thương cũ còn đang rướm máu đã chồng thêm vết thương mới. Trong tình cảnh này, giữ tinh thần tỉnh táo đã là khó khăn, liệu hoàng hậu còn đủ sức đối phó với Triệu Lam Kiều hay không?

Ta chẳng biết đáp lại Bạch Diệu Hoa như thế nào, vì tương lai đen tối ấy cũng đang bóp nghẹt trái tim ta.

Bạch Diệu Hoa thấy ta im lặng, sốt ruột nói:

— Tỷ tỷ, hay là tỷ tỷ đến nói với hoàng thượng...

Ta buồn bã thờ dãi:

— Chuyện này liên quan đến thể diện của cả hoàng tộc họ Tống, lại có thái hậu tham dự, không phải cứ muốn bỏ qua là bỏ qua được. Nếu hoàng hậu

không thể tự chứng minh bản thân trong sạch, đến hoàng thượng cũng không cứu nổi nàng.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Dù hoàng đế đã bùng bít hoàn toàn sự việc ở Vọng Nguyệt đình, người trong cung vẫn lờ mờ nhận ra hoàng hậu đang gặp rắc rối to. Từ sau lần Minh Du xảy thai, hoàng hậu mang vạ, gió ở hậu cung đã đổi chiều. Việc cấm túc đột ngột này như giọt nước làm tràn ly, khiến lòng người càng thêm biến động.

Kì hạn mười ngày cuối cùng cũng đến.

Không ngờ, sáng sớm ngày thứ mười, hoàng hậu lại phái người đến mời ta sang Triều Lan cung.

Ngọc Nga lo lắng, chẳng muốn đi ta đi:

– Đã đến nước này, các vị tiểu chủ kia đều tránh như tránh tà, chẳng muốn dính dáng gì đến Triều Lan cung. Dương thuận dung còn vội vàng đem tất cả đồ do hoàng hậu nương nương ban phát vào một chỗ không dùng đến nữa... Chủ nhân cũng nên giữ khoảng cách đi thôi...

Ta biết nàng nói cũng có chỗ đúng, nhưng nếu hoàng hậu không thực sự cần thì sẽ không gọi ta đến làm gì. Biết đâu nàng đã nghĩ ra kế sách đối phó với Triệu Lam Kiều nên cần ta giúp sức thì sao? Giúp hoàng hậu cũng là tự giúp mình. Và lại, hoàng đế chỉ cấm không cho hoàng hậu ra ngoài chứ không cấm kẻ khác đi vào Triều Lan cung. Hẳn đối với nàng cũng có điểm không đành lòng, ta cho rằng hẳn sẽ không vì chuyện ta tới thăm nàng mà nổi giận.

Sau một hồi suy tính thiệt hơn, ta quyết định đến Triều Lan cung một chuyến. Ngồi trong kiệu, ta còn khá vui mừng khi nghĩ đến cảnh hoàng hậu trở mình, dạy cho Triệu Lam Kiều một bài học. Thế nhưng ta chẳng hề hay biết mình đang đi vào tâm điểm của một trận giông bão long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 85

Những ngày cuối xuân này, Triều Lan cung có lẽ là nơi yên tĩnh nhất hậu cung. Không có lớp lớp mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn lui tới, về xa hoa có hữu ở nơi này như phai nhạt hẳn đi, nhường chỗ cho sự tịch mịch đến vô tận.

Hôm nay, hoàng hậu cũng không giống mọi ngày. Nàng mặc váy lụa trắng đơn giản, tóc búi trể, khuôn mặt trái xoan chỉ điểm sơ chút son phấn. Khí chất ung dung cao quý vẫn ở đó, nhưng cốt cách lại rất mực dịu dàng chứ không toát ra thứ hào quang rực rỡ chói mắt như thường lệ.

Có lẽ hoàng đế cũng nhận ra sự khác biệt ấy. Hai người ngồi đối diện nhau đã lâu nhưng hẳn chẳng cất nổi lời, chỉ nhìn nàng đắm đắm.

Một lát sau, hoàng hậu chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng. Nàng nhắc ấm trà trên bàn, rót cho hoàng đế một chén, giọng nhẹ nhàng:

– Cũng lâu rồi chúng ta không có dịp ngồi cùng nhau. Thiếp nhớ lần cuối cùng hoàng thượng nhìn thiếp chăm chú như thế này là khi người mới học họa chân dung. Khi ấy, mỗi ngày hoàng thượng đều bắt thiếp ngồi bất động đến mấy canh giờ cho người vẽ, nhưng người luôn mồm bỏ cuộc trước cả thiếp... Người lại còn khen thiếp: “Hoàng hậu tỷ tỷ, lưng của tỷ tỷ thực lợi hại!”

Hoàng đế đón lấy chung trà từ tay hoàng hậu nhưng không uống. Hắn cúi nhìn nước trà xanh trong, gương mặt thoáng hiện một nụ cười buồn bã:

– Khi đó trăm còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, đúng là đã làm khó hoàng hậu rất nhiều. Nghĩ lại, nàng nhất định là rất khó chịu...

Hoàng hậu lắc đầu, khẽ mỉm cười:

– Thành thực mà nói, những ngày tháng đó vốn rất vui vẻ... chỉ tiếc đã qua lâu rồi.

Những ngày tháng đó, hoàng đế vẫn còn là một đứa trẻ ham chơi, chưa bị toan tính quyền mưu làm vẩn đục, hậu cung cũng chưa xuất hiện đám nữ nhân lòng dạ như rắn rết kia.

Hoàng đế chợt ngừng đầu nhìn hoàng hậu, ánh mắt dường như thấp thoáng hi vọng:

– Những ngày tháng đó không phải là không thể quay lại, chỉ cần nàng...

Trái ngược với tia hi vọng bùng sáng trong mắt hoàng đế, nụ cười trên môi hoàng hậu muôn phần ảm đạm:

– Thiếp đã đi quá xa, không còn quay đầu kịp nữa rồi.

Hoàng đế nhìn nàng không chớp mắt, giọng càng nhẹ đi, đến nỗi người khác mà nghe thấy chắc sẽ nhầm tưởng hắn đang van cầu nàng:

– Trẫm nói kịp là kịp. Chỉ cần nàng hứa từ nay về sau chỉ một lòng với trẫm, buông bỏ hết mọi thị phi, tranh đấu bên ngoài... Trẫm đảm bảo nàng sẽ mãi mãi là chính cung hoàng hậu.

Hoàng hậu nghiêng đầu, nhếch môi cười lạnh lẽo:

– Chuyện này liên quan đến thể diện hoàng tộc. Thiếp lại chẳng có chứng cứ gì để tự biện bạch. Cho dù hoàng thượng bỏ qua cho thiếp, còn Lão Phật gia thì sao? Còn bá quan trong triều thì sao?

Hoàng đế bình thân đáp:

– Trẫm cũng không phải chưa từng cãi lời mẫu hậu bao giờ. Đã cãi nhiều lần rồi, giờ thêm một lần cũng chẳng sao. Còn bá quan... Thiên hạ này trước sau vẫn là của trẫm. Bọn chúng dám chống đối trẫm sao? Kẻ nào chống đối, trẫm trừng kẻ đó.

Thái độ ngang ngược của hoàng đế làm hoàng hậu không nhịn được cười. Nhưng nụ cười của nàng rất nhanh đã hóa thành tiếng thở dài đau xót:

– Đáng tiếc, hoàng thượng làm được nhưng thiếp lại không làm được.

Bấy giờ, hoàng đế đã hơi mất kiên nhẫn. Hắn chụp lấy tay hoàng hậu, siết mạnh:

– Tại sao? Họ Hà đối với nàng xưa nay có điểm nào tốt? Có sao nàng cứ nhất định phải bán mạng cho bọn họ?

Hoàng hậu muốn rút tay về mà không được, đành ngoảnh mặt sang hướng khác, né tránh ánh mắt của hoàng đế.

Hoàng đế thấy vậy càng siết chặt tay nàng, kéo nàng nhìn về phía mình:

– Hôm qua trẫm đã gặp riêng Hà Viễn. Trẫm nói với hắn, chỉ cần hắn chịu giao trả quyền quản lý khu mỏ sắt ở phía Nam, trẫm sẽ tha cho nàng một mạng, bằng không nàng nhất định phải chết. Thực Chiêu, nàng biết không? Lão còn chẳng buồn suy nghĩ đã từ chối ngay tức khắc!

Ắt hẳn đã lâu rồi không có ai gọi thẳng khuê danh của hoàng hậu như thế. Hai tiếng “Thực Chiêu” làm nàng ngơ ngẩn. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo của hoàng đế, mỉm cười yếu ớt:

– Nếu phụ thân mà chọn thiếp thì ngài đã chẳng còn là ngài nữa rồi. Nếu phụ thân có thể nghĩ cho thiếp dù chỉ một chút thôi... thì giờ đây thiếp cũng chẳng phải đi đến nước này...

Hoàng đế hơi nói lỏng tay nhưng vẫn không chịu buông tay hoàng hậu, khàn khản nói:

– Mọi chuyện đều có thể vấn hồi. Thực Chiêu, trẫm thực sự không muốn bỏ rơi nàng.

Hoàng hậu cười chua chát:

– Hoàng thượng nghĩ rằng người cho thiếp một con đường sống là thiếp có thể sống ư?

Hoàng đế gạt đầu, kiên định đáp:

– Chỉ cần nàng chọn đứng về phía trẫm, trẫm hứa sẽ bảo vệ nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể động tới nàng.

Ánh mắt đau buồn của hoàng hậu đột ngột trở nên sắc lạnh. Nàng nhìn xoáy vào hoàng đế, nhếch môi giễu cợt:

– Hứa bảo vệ thiếp? Hoàng thượng định sẽ bảo vệ thiếp như thế nào? Như cách mà người đã bảo vệ Lê Khiết năm xưa?

Bàn tay hoàng đế chợt cứng đờ. Hắn ngậy người nhìn hoàng hậu như không tin nổi vào tai mình:

– Thực Chiêu, nàng đang nói gì vậy...

Hoàng hậu lạnh lùng hất tay hoàng đế ra. Nàng chẳng hề đếm xỉa đến sự bàng hoàng trên gương mặt hoàng đế, chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi mới chậm chậm nói tiếp:

– Năm đó hoàng thượng cũng từng hứa với Lê Khiết sẽ cho nàng ta một kiếp bình an, không phải sao? Rốt cuộc thì thế nào?

Lê Khiết mãi mãi là vết thương lòng của hoàng đế. Hắn gượng cười đau khổ, cắt ngang lời hoàng hậu:

– Chuyện đã qua lâu rồi, đừng nhắc đến nữa.

Hoàng hậu hờ hững đáp:

– Chuyện đã qua lâu rồi nhưng thiếp lại chẳng thể nào quên. Đêm mùa đông năm ấy, thiếp cuối cùng cũng biết được lòng dạ hoàng thượng cứng rắn đến mức nào...

Thân thể hoàng đế hơi run lên, hần đập bàn một tiếng, gần giọng:

– Đừng nói nữa!

Nhưng hoàng hậu như đã chìm vào quá khứ, giọng nàng vẫn đều đều:

– Đêm ấy gió tuyết lớn như vậy, Lê Khiết quỳ trước Ngự thư phòng lâu như vậy, thế mà hoàng thượng vẫn nhất quyết không gặp nàng ta... Ân sủng tốt bậc, cuối cùng đều tan vào trong gió tuyết cả mà thôi...

Mỗi lời hoàng hậu thốt ra như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim hoàng đế. Nét mặt hần càng lúc càng khó coi. Hần hít sâu một hơi, chẳng rõ là đáp lời hoàng hậu hay đang tự nói với bản thân mình:

– Năm đó Đàm Mộc đã nói sức khỏe Khiết nhi không tốt, thể trạng nàng ấy có điểm không thỏa đáng... nên mới xảy ra chuyện... chứ đối với người thường, quỳ như thế sẽ không đến nỗi...

Giọng hoàng đế dần nhỏ lại. Hần lặng thinh nhìn chung trà trên bàn. Nước trà trong chung trong veo, phẳng lặng, hoàn toàn đối nghịch với cảm xúc dậy sóng trong mắt hần.

Hoàng hậu lắc đầu, giọng lạnh như băng:

– Hoàng thượng đừng tự dối mình dối người nữa. Năm đó thiếp chung quy cũng chỉ muốn kiềm chế Lê Khiết một chút, đúng là có khiến nàng ta ốm yếu hơn người thường, nhưng vẫn chẳng thể chết ngay được. Nếu đêm hôm ấy hoàng thượng không vô tình như vậy, Lê Khiết cũng chẳng đến nỗi đoản mệnh. (1)

Hoàng hậu nói đến đây, gương mặt xám như tro tàn của hoàng đế đột nhiên vụn vỡ. Hần tròn mắt, đứng bật dậy, chồm về phía nàng:

– Nàng nói cái gì? Nàng đã làm gì Khiết nhi?

Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng, như thể những lời kinh thiên động địa kia là rất đỗi bình thường:

– Thiếp chỉ làm chuyện mà một hoàng hậu cần làm.

Sắc mặt hoàng đế chuyển sang đỏ gay, hai mắt hần vằn lên gân máu dữ tợn. Hần vung tay kéo tấm lụa trải bàn quăng xuống đất, bộ kỷ trà trên bàn cũng vì vậy mà rơi vỡ tan tành.

Hoàng đế gầm lên:

– Tại sao? Nàng từng nói nàng rất thích Khiết nhi cơ mà?! Tại sao?!

Trước cơn giận như sóng gầm giạt của hoàng đế, hoàng hậu vẫn hết sức bình tĩnh. Nàng trầm mặc đáp:

– Nữ nhân của hoàng thượng, thiếp vốn chẳng ghét một ai. Chỉ là thiếp không thể để bọn họ leo quá cao mà thôi.

Trong mắt hoàng đế tràn ngập đau đớn cùng giận dữ, lồng ngực hần phập phồng như thể hít thở không thông. Hần nhìn chằm chằm vào hoàng hậu:

– Những chuyện nàng làm mấy năm qua, không phải trẫm không biết... Nhưng Khiết nhi tin tưởng nàng, yêu mến nàng như tỷ tỷ ruột thịt, sao nàng lại nỡ...

Hoàng hậu không rời mắt khỏi gương, chỉ khẽ đáp:

– Hoàng thượng cũng đừng trách thiếp. Nếu ngày đó Lê Khiết chịu an phận một chút, ngôi quý phi thiếp cũng có thể để nàng ta ngồi lên. Chỉ tiếc nàng ta lại âm thầm kéo bè kết đảng, còn mua chuộc cả người bên cạnh thiếp. Ở bên ngoài, Lê thị lại một mực muốn lấn lướt Hà thị... Thiếp sao có thể trơ mắt đứng nhìn?

Hoàng đế uất nghẹn:

– Nàng...

Hoàng hậu vẫn chẳng đoái hoài đến đáng về thế lương của hoàng đế. Nàng khẽ đứng dậy, đi về phía bàn trang điểm, nhẹ nhàng tháo đôi thoa vàng đang cài trên búi tóc. Mái tóc mây đen nhánh bất ngờ buông xuống như một dải lụa. Nàng neho mắt nhìn bóng mình trong gương, chậm rãi nói tiếp:

– Chính là bộ phượng bào kia không cho thiếp lựa chọn. Lê Khiết cũng vậy, mà Liễu Yến Yến hay Chu Đan Nguyệt thì cũng thế thôi. Hoàng thượng cứ thử để bọn họ khoác phượng bào lên, xem bọn họ còn hiền lương được mấy ngày?

Hoàng đế giận run cả người, hần trở vào hoàng hậu, giọng lạc đi:

– Nàng không muốn sống nữa sao?!

Hoàng hậu chậm rãi vuốt thẳng mái tóc rồi mới quay lại đối diện với hoàng đế, lạnh nhạt nói:

– Ai rồi chẳng phải chết, đâu có gì đáng sợ? Thiếp đã mệt mỏi lắm rồi. Hoàng thượng muốn xử trí thế nào cũng được.

Hoàng đế vung tay như muốn giáng xuống gương mặt bất cần của hoàng hậu một cái tát, nhưng cánh tay hắn bất chợt dừng lại trong không trung rồi buông thõng xuống. Rốt cuộc, hắn vẫn không nở động thủ với nàng.

– Thục Chiêu... Nàng thực khiến trẫm thất vọng quá.

Hoàng đế quay lưng, giấu đi nỗi bi ai tột cùng trong đáy mắt.

Hoàng hậu tỷ tỷ năm xưa... Hắn không cứu nổi nữa rồi.

***

Thánh giá đã rời đi một lúc lâu mà toàn thân ta vẫn cứng đờ. Mãi đến khi hoàng hậu khẽ cất tiếng gọi, ta mới giật mình bừng tỉnh, run run bước ra từ sau tấm bình phong.

Hoàng hậu nhìn ta, mỉm cười triu mến:

– Thời gian trôi nhanh quá. Mới ngày nào muội còn trốn Liễu Yến Yến ở sau bức bình phong này. Chớp mắt đã ba năm, Liễu Yến Yến giờ đã là kẻ vô dụng, bản cung cũng sắp thành phế hậu, chỉ có muội vẫn phong quang vô hạn. (2)

Tìm ta chợt dềnh lên một nỗi chua xót khó tả. Ta quên cả lễ nghi, níu lấy tay hoàng hậu:

– Hà cớ gì tỷ tỷ lại chộc giận hoàng thượng như thế? Tỷ tỷ mau tạ lỗi với hoàng thượng đi!

Hoàng hậu phì cười, khẽ nắm lấy tay ta:

– Muộn rồi. Tất cả đã không thể挽 hồi nữa rồi.

Ta lắc đầu nguầy nguậy, lay mạnh tay nàng:

– Không, không muộn! Hoàng thượng vẫn chưa quên tình nghĩa với tỷ tỷ, nhất định người sẽ khoan dung cho tỷ tỷ! Chuyện của Lê hiền phi dù sao cũng qua lâu rồi, ở thiện phòng chắc chắn chẳng còn dấu vết gì... Chỉ cần tỷ tỷ nói với hoàng thượng tất cả chỉ là hiểu lầm...

Ta sợ đến hồ đồ, nếu không vì ánh mắt kì quái của hoàng hậu, ta thực chẳng biết mình đã lỡ lời.

Hoàng hậu nhướn mày:

– Ban nãy ta không hề nói mình đã khống chế Lê Khiết như thế nào, làm sao muội biết chuyện ở thiện phòng?

Ta ấp úng, chẳng biết phải giải thích thế nào:

– Chuyện này... muội...

Cũng may, hoàng hậu không buồn tra hỏi. Nàng ngẩng người nhìn ta:

– Muội đã biết chuyện ta hạ độc Lê Khiết, vì sao ngày trước không dùng việc này để đối phó ta?

Ta cúi đầu, ừ dột đáp:

– Muội đối phó tỷ để làm gì? Muội biết tỷ không tin tưởng muội, nhưng muội quả thực trước sau đều chưa từng nghĩ đến chuyện ám hại tỷ.

Hoàng hậu thở dài, nhẹ nhàng đặt tay lên vai ta:

– Nguyệt nhi, không phải ta không tin tưởng muội. Ngày trước ta quyết định li khai với muội thật ra chẳng phải vì muội được tấn phong tứ phi. Đời này muội có dùng biện pháp gì thì cũng không thể ngồi lên ngôi hậu, ta cần gì phải vì vậy mà đối đầu với muội?

Ta kinh ngạc không nói nên lời:

– Vậy thì tại sao...

Hoàng hậu buông tay ta, thong dong thả bước về phía cửa sổ. Nàng hướng mắt về phía bức tượng thần thú phượng hoàng đang giương cánh trên đỉnh điện Cát Tường, khẽ đáp:

– Muội không phải nữ tử thông minh nhất ở hậu cung này. Đỉnh hơn người của muội chính là sự tinh táo. Muội không mưu cầu danh lợi cho nên không bị quyền lực làm mờ mắt, không mong chờ chân tình của hoàng thượng cho nên không bị tình cảm lấn lướt lí trí. Ta vốn thích sự tinh táo ấy của muội.

Hoàng hậu dừng lại một chút, giang tay mở tung hai cánh cửa sổ rồi mới thông thả nói tiếp:

– Nhưng sự việc ở hành cung Thanh An khiến ta hiểu rằng muội đã động lòng với hoàng thượng rồi. Vì hoàng thượng, ngay cả tính mạng của mình muội cũng không cần. Vậy muội làm sao có thể duy trì sự tỉnh táo của mình khi sóng gió nổi lên? Ta làm sao biết được muội sẽ không vì tình mà tự hại mình, làm liên lụy đến những người bên cạnh muội? Lê Khiết và Liễu Yến Yến cũng đều bại bởi một chữ tình.

Hoàng hậu nói đến đâu, toàn thân ta chấn động đến đó. Hóa ra ngày đó nàng quay lưng với ta là vì lý do này? Nhưng Lê Khiết nhỏ tuổi chưa hiểu sự đời, Liễu Yến Yến thì vô tâm nông cạn. Các nàng chung quy đều là kim chi ngọc diệp được bảo bọc từ khi mới lọt lòng. Còn ta vốn lớn lên từ chốn thâm cung hiểm ác, không có loại chuyện gì là chưa nhìn thấy, nỗi khổ đau nào cũng từng nếm trải, sao có thể giống các nàng?

Ta vội tiến về phía hoàng hậu, nói:

– Muội và bọn họ vốn không phải là một loại người.

Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn ta:

– Vậy muội cảm thấy ta và bọn họ có phải một loại người không?

Ta không hiểu ý nàng, chỉ dám dè dặt đáp:

– Tỷ tỷ đương nhiên không giống họ...

Hoàng hậu chợt cười vang:

– Không phải một loại người... nhưng hóa ra đều cùng phạm phải một lỗi lầm...

Ta hoang mang nhìn nàng:

– Tỷ tỷ đang nói gì vậy?

Hoàng hậu chậm rãi lấy từ trong ngực áo ra nửa mảnh ngọc bội, đưa cho ta:

– Đêm hôm đó, đúng là ta đã nhận được một lá thư, nhưng không phải thư nhà.

Ta nhận mảnh ngọc bằng cả hai tay, ánh mắt như bị hút chặt vào đó. Ngọc chỉ còn một nửa, chữ bên trên vốn dĩ không thể đọc được nhưng ta lại nhận ra ngay lập tức:

– “Trịnh”...

Dầu đang độ cuối xuân ấm áp nhưng ta lại thấy rét run. Hơi lạnh từ mảnh ngọc trên tay trong phút chốc như lan tỏa khắp thân thể, thấm tận xương cốt. Trịnh Vân Anh luôn đeo một miếng ngọc như thế này bên người. Ta tuyệt đối không nhầm được.

Hoàng hậu gật đầu xác nhận, thản nhiên đáp:

– Đây đúng là ngọc bội gia truyền của nhà họ Trịnh.

Ta nắm chặt mảnh ngọc bội trong tay, lắp bắp:

– Tỷ tỷ...

– Đêm đó có người đưa nửa mảnh ngọc bội này cùng một phong thư đến. Trong thư nói rằng Thừa Minh vẫn còn sống nhưng hiện đang gặp đại nạn thập tử nhất sinh, cần ta tương trợ. Cuối thư còn ký hai chữ Thừa Nguyên.

Thái độ của nàng vẫn ung dung như vậy, nhưng nét mặt sớm đã trắng nhợt. Nàng tựa vào khung cửa, chậm rãi kể lại:

– Rất nhiều năm về trước, khi ta và Thừa Minh cùng nhau ước hẹn, chàng đã bẻ ngọc bội của mình làm đôi, trao cho ta một nửa làm vật định tình. Đến ngày tân đề đăng cơ, phụ thân một lòng muốn đưa ta lên ngôi hậu, bèn ép ta phải giao ra mảnh ngọc ấy. Ta thà chết không tuân, phụ thân liền bắt ta nhốt vào kho cũi rồi lục tung phòng nghỉ của ta, tìm cho được mảnh ngọc đưa trả về Trịnh phủ...

Lá thư đó viết bằng nét chữ của Trịnh Thừa Nguyên, lại gửi cùng nửa mảnh ngọc bội gia truyền Trịnh thị. Trải qua một loạt biến cố, nhất là sau cái chết bi thảm của Xuân Hạnh, tinh thần hoàng hậu gần như đã kiệt quệ. Nhìn thấy mảnh ngọc ấy, nàng nhất thời bị tình cảm lấn át lý trí, không còn nghĩ được gì nhiều. Vì vậy, nàng mới không nhận ra cạnh mảnh ngọc còn rất sắc, nhất định chỉ vừa mới bị chặt đôi, không thể nào là mảnh ngọc năm xưa. Cũng vì vậy mà nàng quên mất ở hậu cung còn có một nữ tử rất giỏi mô phỏng nét chữ. (3)

Hoàng hậu vội vã đến Vọng Nguyệt đình, liền gặp Trịnh Thừa Nguyên hốt hoảng chèo thuyền đến, trên tay cũng là một nửa mảnh ngọc bội. Hai người trao đổi mấy lời mới vỡ lẽ cả hai đều bị kẻ khác dùng cùng một thủ đoạn lừa đến đây. Hoàng hậu nhận ra bản thân đã trúng phải gian kế, hốt hoảng định quay về thì phát hiện thuyền của nàng và Trịnh Thừa Nguyên đều đã bị đục thủng từ lúc nào. Ngày thường, Trịnh Thừa Nguyên vốn có thể dễ dàng dùng

khinh công đưa hoàng hậu trở về. Nhưng vừa khéo mấy hôm trước, hấn bị trọng thương trong lúc luyện công, nội lực tạm thời không đủ để thi triển khinh công nữa.

Hoàng hậu biết rõ nếu cả hai bị bắt tội tư thông, nàng vô phương biện giải, mà nhà họ Trịnh cũng khó thoát tội tru di. Thế nên, dù Trịnh Thừa Nguyên không chịu để nàng và Xuân Linh ở lại một mình, nàng vẫn nhất quyết ép hấn bơi đi trước.

Tội tư thông nhất định phải bắt được đôi bên tại trận. Hoàng hậu cứ nghĩ khuyên được Trịnh Thừa Nguyên rời đi là ổn. Nào ngờ, Triệu Lam Kiều đã bày sẵn thiên la địa võng, tất không để hoàng hậu lọt lưới dễ dàng. Trịnh Thừa Nguyên vừa bơi đi khuất, lập tức có một gã nam nhân từ trên mái đình nhảy xuống muốn mạo phạm nàng. Xuân Linh liều mình bảo vệ hoàng hậu, bị tên vô lại kia đánh cho một chưởng, rơi thẳng xuống hồ. Trong lúc hoàng hậu gắng co với hấn thì thuyền của thái hậu và Triệu Lam Kiều giống trống khua chiêng lướt đến. Mọi việc tiếp theo không cần phải kể nữa.

Ta nghe hoàng hậu nói xong, lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh ngắt. Ký ức đêm hôm đó ùa về như thủy triều cuộn xoáy trong đầu.

Đêm đó Trịnh Thừa Nguyên toàn thân ướt sũng đến tìm hoàng đế... Thì ra là vậy...

Ta hơi loạng choạng lùi về phía sau, bắt giác rùng mình:

– Thì ra hoàng thượng sớm đã biết tất cả...

Hoàng hậu dịu dàng đỡ lấy ta, trong đôi mắt đen kịt toát ra một nỗi đau đớn vô hạn, nhưng giọng nói vẫn hết sức phẳng lặng:

– Hoàng thượng dĩ nhiên là biết. Nhưng lâu nay ta đã cản trở người quá nhiều rồi. Hoàng thượng biết rõ ta bị oan, nhưng nếu không có một hoàng hậu họ Hà như ta, chuyện triều chính của người sẽ dễ dàng hơn rất nhiều...

Đầu óc ta đã bắt đầu quay cuồng, ta bám vào tay hoàng hậu, run run hỏi:

– Nhưng hoàng thượng cũng đã cho tỳ cơ hội lựa chọn, nếu tỳ chọn hoàng thượng, người nhất định sẽ...

Hoàng hậu cười buồn:

– Ta có nỗi khổ không thể nói ra. Nếu vẫn còn đường sống, muội cho rằng ta sẽ chọn từ lộ hay sao?

Ta vẫn không bỏ cuộc:

– Hay là tỳ nói Trịnh Thừa Nguyên ra mặt làm chứng...

Hoàng hậu chẳng để ta nói hết câu, lớn tiếng cắt ngang:

– Không thể được!

Nàng trừng mắt nhìn ta răn đe:

– Chuyện này tuyệt đối không thể nói ra!

– Nhưng mà...

– Muội hãy thề với ta, những gì ta nói với muội hôm nay bất luận thế nào cũng không được nói cho ai biết!

Sự sắc lạnh của nàng làm ta kinh sợ, phải gật đầu chấp thuận:

– Được, muội thề...

Có lời này của ta, hoàng hậu mới thở phào nhẹ nhõm. Giọng nàng dịu lại, mang theo nỗi day dứt khôn nguôi:

– Trịnh tướng gia cả đời liêm chính, đã kết oán với không ít quan lại. Thừa Nguyên mà bị lôi vào chuyện này, bọn chúng nhất định sẽ thừa cơ ép chết đệ ấy. Ta đã có lỗi với Thừa Minh, có lỗi với nhà họ Trịnh quá nhiều rồi. Dù có phải chết, ta cũng không thể để Trịnh thị vì ta mà tuyệt tử tuyệt tôn.

Hoàng hậu vì tình nghĩa với Trịnh Thừa Minh mà cam tâm chịu chết. Tấm lòng của nàng, ta thấu hiểu nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được.

Ta bỗng thấy mắt mình mờ đi, nước nớc:

– Tỳ tỳ, tỳ không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho Tiểu Anh chứ?

Hoàng hậu nở một nụ cười chân thành:

– Muội rất thông minh, lại có tình nghĩa. Ta tin rằng muội nhất định sẽ chăm lo tốt cho Tiểu Anh. Bên cạnh muội còn có Diệu Hoa. Nàng ấy cũng là người bản lĩnh, có việc gì hãy bàn bạc với nàng ấy. Tâm tư của Phong tiếp dư không quá tình tế, nhưng thân phận nàng ta đặc biệt, sẽ có lúc muội cần dùng đến. May mà Phong tiếp dư cũng quý mến muội. Còn có Tạ tiểu thư... Hiện giờ tâm ảnh hưởng của nàng không lớn, nhưng với tài trí của nàng, nắm

Thượng cung cục trong tay chẳng phải chuyện ngoài tầm với. Muội hãy cố gắng duy trì mối giao hảo với nàng...

Hoàng hậu càng nói càng giống lời trăng trối, khiến ta không khỏi sợ hãi. Ta chẳng quản thể diện, cúi đầu khóc lớn thành tiếng:

– Tỷ tỷ đừng nói nữa...

Hoàng hậu bật cười, cứ đều đều nói tiếp:

– Thời gian không còn nhiều. Bây giờ không nói sẽ không kịp nữa. Hôm nay ta gọi muội đến đây cũng vì muốn nói với muội mấy lời này...

Đoạn, hoàng hậu áp cả hai tay lên mặt ta, bắt ta phải ngẩng lên:

– Hoàng thượng như thế nào, muội cũng đã thấy rõ rồi. Năm đó Triệu tướng muốn thấu tẩm Cẩm Y vệ mới gây sức ép buộc hoàng thượng tru di Lê thị, mong người sẽ vì mềm lòng với Lê Khiết mà khuất phục. (4) Đến cả ta cũng không ngờ, hoàng thượng lại đành lòng bỏ mặc Lê Khiết quỳ cả một đêm trong gió tuyết như thế... Hoàng thượng có thể là người nặng tình nhất nhưng cũng là người vô tình nhất. Người có thể thương yêu muội vô cùng, nhưng đến lúc phải chọn lựa, người sẽ luôn luôn chọn giang sơn. Muội phải luôn nhớ lấy điều này. Giữa muội và thiên hạ, hoàng thượng sẽ không bao giờ chọn muội. Vậy nên, giữa hoàng thượng và bản thân mình, muội phải luôn chọn mình. Sau này cố gắng sinh một đứa con. Chỉ cần như vậy, dù có sóng gió gì muội vẫn có thể an ổn chết già. Có hiểu không?

Đến đây, hai mắt hoàng hậu cũng đã bắt đầu đỏ lên. Nàng nghẹn ngào lặp lại:

– Có hiểu không?

Ta mím môi cố kiềm lại con thốn thức, gạt đầu đáp:

– Muội hiểu rồi.

Hoàng hậu hài lòng xoa đầu ta:

– Muội muội tốt! Tiếc rằng duyên phận tỷ muội ta lại chẳng được bao lâu...

Nước mắt ta tuôn như mưa, đến nỗi tất thấy xung quanh đều nhòe đi. Ta khàn giọng cầu xin hoàng hậu:

– Tỷ tỷ đừng bỏ cuộc! Nhất định là vẫn còn cách! Hay là tỷ thử đến cầu xin Lão Phật gia xem sao?... Lão Phật gia là cô cô của tỷ, có lẽ người sẽ nghĩ đến Hà thị...

Mấy hạt nước long lanh trong khóe mắt hoàng hậu cuối cùng cũng rơi xuống. Nhưng nàng mau chóng dùng tay áo lau khô hết thấy. Nàng cười khê:

– Mẫu hậu đi được đến ngày hôm nay cũng là nhờ không nghĩ đến ai ngoài bản thân mình. Nguyệt nhi, tỷ tỷ mệt rồi.

Ta không nhận được, quàng tay ôm lấy nàng thật chặt.

Hoa tàn, xuân phai, nhân sinh như mộng.

Chú thích:

(1) Chương 38: Nguyệt nghi ngờ Lê Khiết bị độc hại nên dò hỏi Ngọc Thủy về đồ dùng của nàng. Khi đọc thực đơn các món Lê Khiết từng ăn, Nguyệt mới phát hiện ra nguyên liệu và gia vị trong các món ăn đều xung khắc nhau. Đây là kẻ giết người không dao, không dấu vết của hoàng hậu. Chi tiết món ăn và nguyên lý xung khắc: Cẩm Trúc trừ thư

(2) Chương 5: Sau khi cung nhân của Liễu Yến Yến ức hiếp Ngọc Nga và đẩy Ngọc Thủy ngã xuống hồ, Nguyệt bắt bọn họ đưa đến Triều Lan cung cho hoàng hậu xử trí. Lúc đó, Liễu Yến Yến cũng đến đổ tội cho Nguyệt. Để tránh chạm mặt Liễu Yến Yến, Nguyệt và Vân Anh đã trốn sau bức bình phong.

(3) Triệu Lam Kiều tình thông thư pháp. từng mô phỏng nét chữ nữ thi hào Nhan Uyển Quân ở chương 68.

(4) Triệu tướng muốn thấu tẩm Cẩm Y vệ nên đã ngầm tỏ ý: Nếu hoàng đế chịu giao Cẩm Y vệ vào tay ông ta, ông ta và bè phái sẽ không gây sức ép buộc hoàng đế xử tử Lê thị. Nói cho dễ hiểu thì là nếu hoàng đế làm theo ý ông, ông sẽ đứng trước bá quan nói mấy lời kiêu:

“Nay tuy Lê thị phạm trọng tội nhưng xét ra đã có mấy đời trung nghĩa, xin hoàng thượng nể tình mà tha cho bọn họ một con đường sống, cũng là tỏ rõ đức độ abc xyz...”

Rồi các bá quan lại trong team của ông này cũng hùa theo kiêu: “Triệu tướng nói phải...” => Thế là hoàng đế có cơ danh chính ngôn thuận tha cho Lê thị.

Triệu tướng cho rằng, dựa vào tình cảm của hoàng đế và Lê Khiết cũng như nghĩa quân thần với Lê thị, hoàng đế sẽ vì cứu người mà nhân nhượng. Nhưng ông ta không ngờ rằng cuối cùng hoàng đế lại chọn giữ Cẩm Y vệ, bỏ rơi Lê thị.

Khi trước, hoàng hậu gài bẫy Tình Tâm Lan thông dâm với Tình Ưng cũng là dựa vào mối hận này. Vì Triệu tướng từng có ý tiếm quyền Cẩm Y vệ nên khi hoàng đế biết ông ta sắp xếp cho Tình Ưng vào Cẩm Y vệ thì thù cũ trở dậy, thuận theo hoàng hậu diệt Tình Tâm Lan để chặt đứt cánh tay phải của Triệu Tướng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chương 86

Một ngày đầu hạ năm Quang Nhật thứ tám, chiếu thư phế hậu được ban bố toàn thiên hạ.

Tuy đã biết trước kết cục này nhưng khi Nội thị giám cho người đến Cẩm Tước cung truyền thánh chỉ, lòng ngực ta vẫn nhói đau, phải gắng gượng lắm mới không rơi nước mắt.

Bấy giờ, hoàng hậu không còn là hoàng hậu nữa. Người trong cung nhắc đến nàng cũng chỉ có thể kiêng dè gọi mấy tiếng Hà nương nương. Nghe nói hoàng đế gia ân cho nàng một ngày để thu dọn, qua hôm sau sẽ phải rời khỏi Triều Lan cung, chuyển đến lãnh cung. Dẫu đã là mùa hạ, cái tên “lãnh cung” vẫn đủ làm người ta sồn da gà. Những cung nhân từng hầu hạ nàng không bị lưu đây thì cũng cũng bị chuyển đi nơi khác. Triều Lan cung xa hoa lộng lẫy giờ đây chẳng còn một bóng người, tính ra cũng không khác lãnh cung là bao.

Cả ngày hôm ấy, đầu óc ta trống rỗng, làm việc gì cũng chẳng xong. Mãi đến chính Ngọ, khi nghe tin chính điện Triều Lan cung bốc cháy thì ta mới sực tỉnh.

Lúc ta chạy đến thì nơi ấy đã ngập trong biển lửa.

Gió mùa hạ oi nồng vun vút thổi, ngọn lửa càng giận dữ điên cuồng. Cung nữ, thái giám, còn có cả thị vệ dưới sự chỉ đạo của Lý Thọ như một bầy ong vỡ tổ, hối hả xách nước chữa lửa. Dưới ánh mặt trời gay gắt, cảnh tượng ấy đáng sợ vô cùng.

Ta níu lấy Lý Thọ, hấp tấp hỏi:

– Hoàng hậu... Hà nương nương đâu rồi?

Lý Thọ lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, lắp bắp đáp:

– Vẫn chưa đưa ra ngoài được...

Ta sợ hãi la lên:

– Còn không mau cử thị vệ vào trong cứu người!

Lý Thọ ái ngại nhìn về hướng đại điện chìm trong lửa đỏ:

– Bẩm nương nương... Lửa lớn quá, không thể vào được ạ... Vả lại... cũng đã cháy nửa canh giờ rồi, người bên trong e là đã...

Bàn tay ta tuột khỏi vai Lý Thọ, hai chân cũng hóa thành vô lực. Thân thể ta đổ sụp xuống nền đất, mắt bắt gặp mờ đi.

– Tỷ tỷ...

Lý Thọ hoảng hốt đỡ ta đứng dậy:

– Nương nương xin nén đau thương...

Ta bám vào tay hắn gượng dậy, kiên quyết lắc đầu:

– Không, ta tuyệt đối không bỏ mặc tỷ tỷ.

Nói rồi, ta lập tức nhặt chiếc thau đồng lẫn lóc gần đó, cùng chạy theo đám cung nhân lấy nước. Lúc này mấy người Ngọc Nga, Ngọc Thủy cũng vừa đến nơi. Bọn họ thấy ta hối hả bung nước thì lấy làm sợ hãi nhưng chẳng ai dám can, chỉ biết cùng nhau giúp sức.

Ta chẳng biết mình đã múc được bao nhiêu thau nước, cũng chẳng nhớ nổi đã vấp ngã bao nhiêu lần. Đến khi lửa tắt thì đại điện đã gần cháy trụi, mùi gỗ khét bốc lên nồng nặc, khắp nơi đều nhuộm màu tan hoang.

Toàn thân ta ướt sũng mồ hôi, giày không rõ đã rơi mất từ lúc nào, hai bàn chân đều nóng rát.

Lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng thái giám hô to:

– Đức phi nương nương đến!

Triệu Lam Kiều nhân nhả xuống kiệu, vịn tay cung nữ đi về phía ta. Nàng ta chớp mắt nhìn quanh, bật cười đầy ác ý:

– Nghe nói phượng hoàng trùng sinh trong biển lửa. Hiền phi nương nương sao không vào trong xem thử có thật thế không?

Hậu vị bỏ trống, cục diện gần như đã ngã ngũ. Triệu Lam Kiều đắc thắng, chẳng buồn kiêng dè ai nữa. Bấy giờ, lửa trong điện đã tắt nhưng một lời xác xược kia lại thổi bùng lên trong ta ngọn lửa căm thù lớn hơn gấp bội.

Ta chẳng buồn đáp, sẵn còn thau nước trên tay, ta bèn hắt luôn vào Triệu Lam Kiều.

Triệu Lam Kiều bị bất ngờ không tránh kịp, hứng trọn cả thau nước ướt như chuột lột. Nàng ta vừa kinh ngạc vừa giận dữ đến nghẹn lời:

– Ngươi... ngươi...

Những cung nhân có mặt ai nấy đều sợ hãi, đồng loạt quỳ rạp xuống chẳng dám ngẩng đầu lên. Đến cả Lý Thọ cũng thất kinh, đứng như trời trồng.

Ta nhìn Triệu Lam Kiều một lượt từ đầu đến chân, khẽ mỉm cười:

– Ô? Thì ra là đức phi đây à? Bản cung mãi chưa lửa không nhìn thấy đức phi, thật là có lỗi.

Triệu Lam Kiều gạt nước trên mặt, nghiêng răng chỉ thẳng vào ta:

– Ngươi to gan lắm! Ta sẽ bẩm báo với hoàng thượng...

Ta gạt đầu, lạnh nhạt đáp:

– Đức phi đi thông thả, nhưng nhớ về cung tô điểm lại trước nhé. Chân mày của muội muội trôi hết cả rồi.

Triệu Lam Kiều giận tím mặt, quay phắt vào kiệu.

Nhìn nàng ta đi khuất rồi, ta mới buông chiếc thau đồng trong tay xuống, chân bắt giác run rẩy bước về phía đại điện.

Khung cảnh tang thương trước mắt làm nổi giận trong lòng ta mềm đi. Triệu Lam Kiều nói không sai, dù có thế nào, ta cũng phải vào trong đưa tỷ tỷ ra đây.

Thế nhưng ta vừa dọm bước đi vào bên trong thì bị một cánh tay kéo ngược trở lại. Đúng lúc đó, một thanh xà nhà cháy sém nham nhở rơi xuống đánh rầm một tiếng ngay trước mặt ta.

– Cẩn thận!

Giọng hoàng đế chợt vang lên bên tai.

Hắn còn mặc long bào, có lẽ vừa mới thương nghị với các đại thần xong.

Ta ngược nhìn hắn, môi run run nói:

– Tỷ tỷ còn ở bên trong, thiếp phải vào trong tìm tỷ tỷ...

Hoàng đế ôm chặt lấy ta, nghẹn ngào đáp:

– Không còn kịp nữa rồi...

Ta vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay hắn nhưng thân thể chẳng còn chút sức lực nào. Y phục đầm mồ hôi nhớp nháp bám vào da thịt, gió thốc vào tay áo lạnh lạnh càng khiến tim ta đau thắt lại. Hoàng đế chẳng nề hà người ta không sạch sẽ, càng cố gắng ôm ta chặt hơn.

Những giọt mưa đầu mùa lạnh lẽo rơi xuống.

Lý Thọ vội vã chạy đến giương ô che mưa cho hoàng đế nhưng lập tức bị hắn đuổi đi.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, như thể ông trời khóc thương cho người con gái cao quý nhất thiên hạ ấy.

Hoàng cung phù phiếm, lòng người vẫn đục...

Tỷ tỷ đã đi thật rồi...

Ta gục đầu vào vai hoàng đế, gào khóc đến là đi.

Mùa hạ năm ấy hầu như không ngày nào là không mưa. Chuối biến cố dồn dập xảy ra khi trước như phủ lên hoàng cung một lớp sương khí mịt mờ.

Trưởng nữ họ Hà phạm tội bất trung, cả Hà gia tất không tránh khỏi liên lụy.

Hà thái sư luôn tự tin Hà gia vẫn còn một vị đương kim thái hậu nên mới tuyệt tình với con gái như vậy. Nào ngờ thái hậu từ lâu đã chẳng còn lưu luyến gì với mẫu tộc nữa rồi. Một nước cờ sai, cục diện thay đổi.

Hoàng đế mượn cơ thu lại quyền hành của Hà thái sư, lệnh cho ông ta ở nhà tề gia cho tốt rồi hãy nghĩ đến chuyện trị quốc. Những quan lại ủng hộ hoàng đế đều được nâng đỡ, vây cánh của hắn càng lúc càng mạnh.

Triều tướng cũng không bỏ lỡ thời cơ tốt đẹp này. Môn đệ của ông ta đồng loạt dâng sớ xin hoàng đế lập hậu để ổn định hậu cung. Nhưng hoàng đế đã có chuẩn bị từ trước.

Các vị đại thần nói tân hậu phải là người có xuất thân cao quý. Hoàng đế liền đáp hiền phi là Hiếu Thực trường công chúa của Tùy Khâu, xuất thân không ai cao quý bằng.

Các vị đại thần nói tân hậu phải là người nhất mực trung nghĩa. Hoàng đế liền đáp hiền phi từng liễu mình cứu giá, lòng như nhật nguyệt, trung nghĩa không ai sánh bằng.

Các vị đại thần nói tân hậu phải là người có kiến thức sâu rộng. Hoàng đế liền đáp hiền phi là phi tử duy nhất từng chường quản hậu cung, đối với chuyện này kiến thức không ai sâu rộng bằng.

Hoàng đế tỏ ra vô cùng nghiêm túc, khiến cho bá quan văn võ thấy đều thất kinh. Đúng lúc ấy, quốc sư Lư Thiên mới đứng ra tâu rằng Triều Lan cung vừa xảy ra hỏa hoạn, tà khí hẳn còn tích tụ, lập hậu bây giờ thực là không nên. Theo hần quan sát thiên tượng thì phải đợi tu sửa Triều Lan cung xong, sau đó đợi đến ngày lành tháng tốt lập đàn giải hạn rồi mới lập hậu được. Ngoài ra cũng nên phong thưởng đôi chút cho hậu cung để tạo không khí vui vẻ, xua bớt tà khí.

Ấy là lần đầu tiên đề xuất của Lư Thiên được toàn thể quan viên trong triều tán thành nhiệt liệt.

Hoàng đế nghe lời Lư Thiên đại phong hậu cung. Tô Nhược được thăng lên tòng lục phẩm tiểu nghi. Bạch Diệu Hoa thăng đến tòng tứ phẩm thuận nghi. Liên Nhạc thăng hai bậc lên thứ ngũ phẩm uyển dung. Tiệp Tuyết thăng thành tòng nhất phẩm phi. Ngay cả kẻ phạm tội tày đình như Liễu Yến Yến cũng được miễn cấm túc. Riêng Phong Thê Minh, hoàng đế muốn nhân dịp này thăng cho nàng mấy bậc để lấy lòng Phong tộc nhưng nàng chê phẩm vị cao quý tác nhiều, kiên quyết giữ khư khư chức tiệp dư. Hoàng đế nói thế nào cũng không được nên đành chịu thua, thay sắc phong bằng mấy rương quà tặng.

Việc lập hậu cũng bị hoãn lại vô thời hạn.

Hậu cung vô chủ, quyền chưởng quản tất rơi vào tay phi tần có địa vị cao nhất – cũng chính là ta. Chúng phi nghe nói hoàng đế ở trước triều đình một mực muốn lập ta làm hậu nên cũng tỏ ra nể nang đôi chút, Nội thị giám và Thượng cung cục đối với ta càng thêm kính cẩn. Xử lý việc ở hậu cung nhờ vậy mà dễ dàng hơn rất nhiều.

Triệu Lam Kiều bị ta hắt một thau nước lạnh, hồi cung xong liền phát bệnh phong hàn. Hoàng đế chẳng mấy bận tâm, chỉ nói bệnh rồi thì ở trong cung tĩnh dưỡng là được. Xưa nay Triệu Lam Kiều chưa từng chịu nhục như thế, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng. Chẳng biết nàng ta giờ trở khốc lóc ăn vạ thế nào mà lại làm hoàng đế nổi giận. Hắn lệnh cho Kính Sự phòng rút luôn thẻ bài của Triệu Lam Kiều, còn nói nàng ta hãy ngoan ngoãn ở trong cung dưỡng bệnh, không cần đi ra ngoài nữa.

Triệu Lam Kiều chẳng những không làm gì được ta lại còn bị rút mất thẻ bài, nghe đâu đã giận đến ngất xỉu.

Hoàng đế không muốn lập Triệu Lam Kiều, Liễu Yến Yến thì không đủ năng lực. Nhìn lại, người thích hợp nhất chỉ còn mỗi Minh Du. Nhà họ Minh nhiều đời trung nghĩa, lại không có quyền thế, hoàng đế chẳng phải lo bị bọn họ lấn át. Bản thân Minh Du tài mạo song toàn, cư xử chừng mực, biết nhìn xa trông rộng, đúng là có tư chất mẫu nghi thiên hạ.

Cả Bạch Diệu Hoa cũng đồng ý với ta, nếu chỉ xét từ góc nhìn của hoàng đế thì khả năng ngồi lên hậu vị của Minh Du rõ ràng lớn hơn Triệu Lam Kiều.

Tạ Thu Dung từng nói: “Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.” Nhưng Minh Du quản lý hạ nhân rất chặt. Chuyện trong Lạc Mai cung ta không tìm hiểu được nhiều, chỉ loáng thoáng nghe được vài lời đồn đại.

Nghe nói dạo này Minh Du tâm trạng rất tốt, nói cười hoạt bát, gần như còn ham vui hơn cả Tiệp Tuyết. Mới đầu, ta cứ nghĩ là đám người hầu tán chuyện phóng đại lên mà thôi. Phải đến khi hay tin Minh Du mang một cái thau vàng đến thăm bệnh Triệu Lam Kiều, ta mới tin là thật.

Khi chuyện ấy lan ra, tất thấy phi tần đều kinh ngạc.

Triệu Lam Kiều bị ta tát một thau nước, Minh Du lại mang thau sang tặng, đến cả người nghiêm nghị nhất cũng phải phì cười.

Chẳng ai ngờ một nữ tử điềm đạm, trầm tĩnh như Minh Du lại có lúc lém lỉnh đi trêu chọc kẻ khác như thế.

Ta cho rằng tâm tình của Minh Du đột ngột tốt lên có thể là do hoàng hậu có thâm thù với nàng đã không còn, muội muội tốt của nàng lại vừa được phong phi.

Bất luận thế nào, hậu cung lại được dịp cười nhạo Triệu Lam Kiều, thành thử không ai là không vui vẻ.

***

Sau khi hoàng hậu không còn, chứng khó ngủ của ta lại càng nặng thêm. Dù thỉnh thoảng có ngủ được thì ác mộng vẫn cứ nối đuôi nhau kéo đến. Nhiều đêm, ta cứ vừa chợp mắt là lại mơ thấy hoàng hậu. Nàng mặc phượng bào uy nghi, buồn bã nhìn ta nói: “Tỷ tỷ mệt rồi.” Khi nàng dứt lời, lửa từ đầu đột ngột bốc lên, phượng bào bùng cháy dữ dội, nhấn chìm nàng trong biển lửa. Bên tai ta văng vẳng giọng cười độc địa của Triệu Lam Kiều: “Nghe nói phượng hoàng trùng sinh trong biển lửa...”

Cứ như thế mãi, ta đâm ra sợ ngủ. Lâm Giang kê thuốc gì cũng không thấy tác dụng. Hắn sốt ruột lắm, dường như cũng mất ngủ theo. Đến hôm nay đã tròn một tháng, ta uống vô số thuốc rồi mà mỗi đêm vẫn chỉ chấp chôn ngủ được chừng hai canh giờ, thế nên Lâm Giang vô đầu bút tai rất khổ sở.

Ta biết bệnh của mình là từ tâm mà ra nên chẳng thiết tha gì đến thuốc thang. Ta tự biết ngày nào còn Triệu Lam Kiều, ngày đó ta vẫn không thể kê cao gối ngủ.

Ta cười, nói thật với Lâm Giang:

– Bệnh của bản cung khó chữa bằng thuốc. Đại nhân chớ nên bận lòng, cứ chuyên tâm lo việc bên Minh Ngọc cung thì hơn. Không biết Vân Anh dạo này thế nào rồi?

Nhắc đến Trịnh Vân Anh, sắc mặt Lâm Giang liền tươi tỉnh:

– Bệnh tình của Trịnh phi nương nương gần đây có khỏi sắc, mạch tượng đã tốt hơn trước rất nhiều, có lẽ sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi...

Nghe Lâm Giang nói, ta chưa vui được bao lâu thì lòng đã chùng lại. Trong thời gian Trịnh Vân Anh hôn mê bất tỉnh đã xảy ra quá nhiều biến cố.

Ta dè dặt hỏi:

– Nếu muội ấy nghe được những chuyện vừa qua thì sẽ thế nào?

Mặt mũi Lâm Giang vừa tươi tỉnh một chút đã hóa thành xám ngoét. Hắn sợ hãi lắc đầu:

– Tuyệt không thể được. Nếu để Trịnh phi nương nương nghe được tin ấy... E là lành ít dữ nhiều...

Ta thờ dãi âu lo:

– Nhưng cũng không thể giấu muội ấy cả đời được.

Lâm Giang vội vàng nói:

– Được lúc nào hay lúc ấy. Chỉ ít cũng nên để sức khỏe Trịnh phi nương nương hồi phục hoàn toàn rồi hẵng tính.

Ta nghe lời Lâm Giang, lập tức ra lệnh cho toàn thể người ở Minh Ngọc cung không được nhắc đến chuyện của hoàng hậu. Dù Trịnh Vân Anh còn mê man, ta vẫn phải phòng xa như thế. Minh Ngọc cung không có nhiều người, đa phần đều là thân tín trung thành do hoàng hậu an bài cho Trịnh Vân Anh khi trước nên chuyện này cũng không khó lắm.

Lâm Giang không nói khoác, mấy ngày sau, Trịnh Vân Anh thực sự tỉnh lại.

Do ta đã căn dặn từ trước, bất luận bên ngoài xảy ra chuyện gì, ở Minh Ngọc cung vẫn luôn duy trì một bầu không khí vui vẻ, vô tư. Trịnh Vân Anh vẫn còn rất yếu, không xuất cung được nên mọi việc tạm xem là ổn thỏa. Thỉnh thoảng khi ta đến thăm, Trịnh Vân Anh cũng nhắc đến hoàng hậu nhưng ta đều gạt đi, bảo rằng nàng bận rộn nhiều việc, chưa thể đến thăm muội ấy.

Chỉ tiếc, người tỉnh không bằng trời tỉnh. Quảng thời gian bình yên ở Minh Ngọc cung chẳng kéo dài bao lâu. Mấy ngày sau, tin dữ lại truyền đến.

Tối hôm ấy, Minh Ngọc cung đèn đuốc sáng trưng. Tất cả cung nhân đều quỳ ở trước chính điện, mặt mũi người nào cũng nhuốm vẻ âu lo, có vài cung nữ đã rom rớm nước mắt.

Ta vừa đến cửa đã giận không kim được, gằn như hét lên:

– Kê nào? Là kê nào dám trái lệnh bản cung, để lộ chuyện của Hà nương nương cho Trịnh phi?

Những cung nhân đang quỳ đều sợ rúm lại, liên tục khấu đầu:

– Chúng nô tỳ không dám...

Thanh Nhi từ trong chạy ra, nước mắt giàn giụa:

– Chiều nay Liên uyển dung đến thăm chủ nhân... Nô tỳ đã nói với Liên uyển dung ý tứ của nương nương... Nhưng không hiểu sao sau đó Liên uyển dung lại lơ lờ để lộ ra... Chủ nhân nghe xong lập tức ôm đầu ngã xuống...

Ta nghĩ đến cảnh ấy, lòng như bị gai nhọn đâm vào.

Liên Nhạc.

Lại là Liên Nhạc!

Lúc này, Liên Nhạc cũng vừa bước ra, gương đôi mắt đỏ hoe sệt sệt nhìn ta:

– Hiền phi nương nương...

Ta mím môi, dợm bước đến sát mặt Liên Nhạc, trừng mắt nhìn nàng ta:

– Ngươi còn không biết bệnh tình của Vân Anh hay sao? Muội ấy vừa tỉnh lại, sao có thể chịu nổi biến cố như rồng ấy?

Nữ nhân này mấy lần làm chuyện khó coi, ta đều bao dung cho nàng. Không ngờ, nàng ta lại là loại người này.

Liên Nhạc như thỏ con bị kinh sợ, bờ vai mảnh mai khẽ run lên, lắc đầu nguầy nguậy:

– Không phải thần thiếp cố ý! Là... là thần thiếp không biết ăn nói... Trịnh phi nương nương lại liên tục vặn hỏi... thần thiếp mới nhất thời lỡ miệng... Hiền phi nương nương, thần thiếp thực không cố ý đâu...

Gương mặt đẹp đẽ như thiên tiên của Liên Nhạc vì có thêm nước mắt ướt át mà càng lay động lòng người. Chỉ là không hiểu sao, ta càng nhìn lại càng cảm thấy ghê tởm.

– Tránh ra – Ta gần giọng, lách qua Liên Nhạc mà bước vào trong.

Liên Nhạc hốt hoảng nắm lấy tay ta, tỏ vẻ tuyệt vọng khôn cùng:

– Nương nương, xin hãy tin muội...

Khoảnh khắc bàn tay thanh mảnh của Liên Nhạc chạm vào tay ta, sự ghê tởm trong lòng ta càng dâng lên gấp bội. Ta hát Liên Nhạc ra ngay lập tức, chỉ thẳng vào mặt nàng ta quát:

– Bất luận ngươi có cố ý hay không, hôm nay Vân Anh mà xảy ra chuyện gì, ngươi cũng đừng hòng được yên thân!

Nàng ta cho rằng có thể dùng gương mặt hao hao Lê Khiết này làm lá bùa hộ mệnh cả đời sao? Dám động đến Trịnh Vân Anh, đừng nói chỉ là một thể thân, cho dù là Lê Khiết tái sinh, ta cũng có cách khiến cho nàng quay lại hoàng tuyền.

Liên Nhạc lao đảo lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái xanh.

Ta không quan tâm đến Liên Nhạc nữa, vội vàng đi vào trong:

– Lâm đại nhân! Lâm đại nhân đâu rồi?

Lâm Giang vừa chỉ thị cung nữ đi sắc thuốc, còn bản thân thì ngồi thẩn thờ bên giường Trịnh Vân Anh. Hắn đau khổ nhìn ta:

– Tình trạng của Trịnh phi nương nương vốn đang tiến triển rất tốt, chỉ cần yên ổn dưỡng bệnh một tháng nữa thôi là sẽ đâu vào đó. Vậy mà...

Nói đến đây, Lâm Giang im bật. Hắn ngoảnh đầu trông về phía Liên Nhạc, ánh mắt tràn đầy căm giận. Con người Lâm Giang hiền lành đôn hậu hiếm có, ba năm quen biết ta chưa từng thấy hắn nổi nóng với ai bao giờ. Đó là lần đầu tiên ta thấy Lâm Giang tức giận đến mức này.

Ta hét lo lắng nhìn Trịnh Vân Anh lại nhìn đến Lâm Giang:

– Lâm đại nhân, muội ấy rõ ràng là tỉnh rồi mà... rõ ràng là đang bình phục... nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, đúng không?

Mắt Lâm Giang cũng bắt đầu dâng lên một màn nước. Hắn cúi đầu, vai rũ xuống:

– Vì thần không biết...

Lòng ngực ta như bị một mũi dao nhọn xoáy qua, còn đau đớn hơn khi bị tên bắn trúng gấp vạn lần. Ta chẳng buồn giữ thể diện nữa, để mặc nước mắt thi nhau rơi xuống:

– Lâm đại nhân, ngài sao có thể không biết... Ngay cả ngài mà cũng không biết... Vân Anh phải làm thế nào đây...

Nói rồi, ta ngồi sụp xuống, che mặt khóc nức lên.

Tỷ tỷ đã không còn.

Tiểu Anh không thể cũng cứ thế mà bỏ ta đi được...

Ta khóc đến là người, chẳng còn nhận biết được thời gian.

Tiếng khóc của ta cơ hồ khiến cho Lâm Giang càng thêm đau khổ. Hắn không cất nổi lời khuyên nhủ, chỉ biết ôm đầu bất lực.

Mãi đến khi ta tưởng như mình đã khóc hết cả tâm can ra ngoài thì từ trên giường vang lên một giọng nói yếu ớt:

– Tỷ tỷ... đừng khóc nữa...

Ta cứ ngỡ mình đang mơ, vội vùng dậy đã thấy Trịnh Vân Anh ngồi tựa vào thành giường, thất vọng nhìn ta:

– Đại tỷ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tỷ tỷ đừng giấu muội nữa có được không?

Ta mừng rỡ reo lên:

– Tiểu Anh, muội tỉnh rồi!

Lâm Giang cũng vui mừng khôn xiết, hỏi han liên tục:

– Nương nương cảm thấy trong người thế nào? Đầu có đau không? Có thấy choáng váng không?

Trịnh Vân Anh dịu dàng mỉm cười với Lâm Giang nhưng không trả lời hắn, khẽ xoa tay:

– Đại nhân có thể ra ngoài một chút không? Ta và tỷ tỷ cần phải nói chuyện.

Lâm Giang tỏ ra lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời Trịnh Vân Anh mà lui ra ngoài, còn thông báo cho Thanh Nhi đuổi hết những người ở gần đó.

Trong phòng chỉ còn lại mình ta và Trịnh Vân Anh.

Muội ấy nhìn ta chăm chăm, trong mắt như có ngọn lửa bùng cháy:

– Chuyện như vậy sao tỷ tỷ lại nỡ giấu muội!? Chúng ta có còn là tỷ muội nữa hay không?

Ta thờ dãi chua xót:

– Ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho muội...

Trịnh Vân Anh nhếch môi lạnh lẽo:

– Ta không cần tỷ tốt với ta. Ta chỉ muốn biết sự thật.

Cái gai trong lòng ta theo từng lời nói của Trịnh Vân Anh mà càng lúc càng trở nên sắc nhọn.

Chuyện đã đến nước này, giấu giếm thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Ta lần ngực áo lấy ra nửa mảnh ngọc bội Trịnh gia đưa cho Trịnh Vân Anh, chậm chạp kể lại tất cả chân tướng.

Trịnh Vân Anh nhắm mắt lắng nghe với một sự bình tĩnh đến lạ thường.

Khi ta dứt lời, muội ấy mới mở mắt ra. Bao nỗi đau thương như vỡ òa trong tiếng cười khô khốc của muội ấy:

– Thì ra là vậy...

Trước sau, Trịnh Vân Anh vẫn chưa hề rơi một giọt nước mắt.

Muội ấy chỉ lặng lẽ ngồi nhìn mảnh ngọc bội trong tay. Đến lúc muội ấy ngẩng lên nhìn ta, ta mới thoáng thốt nhận ra ánh mắt trong trẻo thơ ngây ngày xưa đã chẳng còn. Trong đôi mắt ấy giờ đây chỉ có bóng tối dài vô tận, u uất đến nao lòng.

Trịnh Vân Anh khẽ cất tiếng:

– Hiền phi nương nương, thần thiếp mệt rồi, thứ lỗi không thể tiễn khách.

Giọng nói ấy xa lạ vô cùng.

Thời khắc này, ta bất giác nhận ra, Tiểu Anh của ta cũng đã đi rồi.

Trên đời này, có những việc thực sự không thể vấn hồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện: Phượng Hoàng

Năm Hà Thục Chiêu bảy tuổi, ba năm chiến trận giữa Bách Phượng và mấy tiểu quốc ở biên giới phía tây cũng vừa kết thúc.

Bách Phượng toàn thắng, công đầu thuộc về Trịnh tướng gia. Nghe nói họ Trịnh có vị thiếu tướng văn võ toàn tài tên gọi Thừa Minh. Lần này thắng trận cũng nhờ y anh dũng thân võ, một mình dẫn quân đánh thắng vào doanh trại địch bắt sống chủ soái. Hoàng đế vô cùng yêu thích sự quả cảm của y, bèn triệu về kinh thành ban thưởng.

Năm ấy, Trịnh Thừa Minh mười bảy tuổi. Y lớn lên trong quân ngũ, chưa từng rời khỏi biên cương. Để chào đón y, hoàng đế lệnh cho Lễ bộ tổ chức yến tiệc linh đình tại điện Triều Minh. Gia quyến của các quan lớn trong triều đều được mời đến chung vui. Đó là lần đầu tiên Hà Thục Chiêu bước chân vào hoàng cung, cũng là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Hà Thục Chiêu còn nhớ rõ, năm ấy, cô cô đã nắm lấy tay nàng đến kính rượu vị thiếu tướng họ Trịnh kia. Nụ cười của chàng khi đó mới hào sảng, đẹp đẽ làm sao. Khi hai người trở về, cô cô còn nói với nàng:

– Chiêu nhi, con sinh ra đã cao quý hơn người, chỉ có nam nhân đỉnh thiên lập địa như Trịnh Thừa Minh mới xứng cùng con bạch đầu giai lão.

Vì một câu nói này của cô cô, họ Trịnh và họ Hà cũng bắt đầu giao hảo.

Có lẽ nhờ cô cô đánh tiếng, hoàng đế viện cớ biên cương đã bình yên để giữ Trịnh Thừa Minh lại kinh thành. Mẫu thân cũng thường xuyên dẫn nàng sang Trịnh phủ thăm hỏi. Hai nhà cứ thế trở nên thân thiết.

Nàng lặng lẽ trưởng thành bên cạnh Trịnh Thừa Minh.

Những ngày xuân nắm tay chàng dạo bước dưới hoa đào.

Những ngày hạ kẻ vai chàng chìm đắm trong bạt ngàn sen nở.

Những ngày thu cùng chàng nhặt lá xếp thuyền.

Những ngày đông chàng và nàng bên nhau ngắm tuyết rơi.

Cả những ngày chàng dẫn binh dẹp loạn, nàng ngồi bên cửa ngóng trông.

Mười năm như nước chảy, cứ ngỡ mối duyên thanh mai trúc mã năm nào đã đến hồi đơm hoa kết trái. Nào ngờ trời bất chợt nổi phong vân.

Hoàng đế băng hà, thế cục đổi dời.

Năm nàng mười bảy tuổi, cô cô dịu dàng cài một cây trâm phượng lên tóc nàng, giọng ngọt ngào như mật:

– Chiêu nhi, con sinh ra đã cao quý hơn người, chỉ có nam nhân tôn quý nhất trong thiên hạ mới xứng cùng con bạch đầu giai lão.

Vì một câu nói này của cô cô, phụ thân trở mặt, nhất quyết bắt nàng đoạn tuyệt với Trịnh Thừa Minh.

Hà Thục Chiêu tuy là kim chi ngọc diệp tay yếu chân mềm nhưng bẩm sinh tính tình lại cứng cỏi hơn người. Sự ngăn cấm của phụ thân đương nhiên không đủ khiến nàng từ bỏ.

Một đêm nọ, nàng cài nam trang, cầm trong tay nửa mảnh ngọc bội định tình, quyết rời khỏi Hà phủ, một đi không trở lại. Chỉ tiếc, phụ thân đã quá hiểu tâm tính của nàng. Tất cả các cửa lớn nhỏ của Hà phủ đêm ấy đều có người mai phục chờ sẵn. Phụ thân dắt mẫu thân đến trước mặt nàng, lạnh nhạt hỏi:

– Chiêu nhi, con vì một tên phạm phu tục tử mà không cần đến phụ mẫu nữa hay sao?

Phụ thân nói đoạn, rút trong thắt lưng ra một thanh đoản đao, hai mắt rung rung:

– Chiêu nhi, con đã không cần phụ mẫu, chúng ta còn sống để làm gì?

Phụ thân cả đời chạy theo vinh hoa phú quý, tất sẽ không đời nào nghĩ đến chuyện quyền sinh. Thanh đoản đao trong tay phụ thân thoáng chốc đã kề sát cổ mẫu thân.

Ấy là lúc trước mắt Hà Thục Chiêu tối sầm lại, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán. Nàng hiểu rõ phụ thân là người như thế nào. Vì quyền lực, chuyện gì phụ thân cũng dám làm, bằng chứng là mũi đoản đao đã bắt đầu ép vào làn da trắng muốt trên cổ mẫu thân nàng, khiến cho một giọt máu đỏ tươi chậm chạp lăn xuống.

Mẫu thân khẽ run lên, nức nở gọi nàng:

– Chiêu nhi...

Thời khắc đó, Hà Thục Chiêu chợt nhận ra mình đã bại dưới tay phụ thân rồi.

***

Ngày Hà Thục Chiêu tiến cung là một hôm trời quang mây tạnh.

Hôm ấy, cô cô dắt tay nàng đến gặp tân đế, dịu dàng nói với hắn:

– Hoàng thượng, từ nay về sau, Chiêu nhi sẽ là hoàng hậu của người.

Nàng lặng nhìn tiểu tử mới mười một tuổi khoác long bào rộng thùng thình trước mắt, cố giấu đi nụ cười chua chát, cẩn thận quỳ xuống hành lễ:

– Thần thiếp Hà Thục Chiêu bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế.

Tổng Chiêu Huy chớp đôi mắt trong veo, bật cười vui vẻ, kéo tay áo nàng:

– Hoàng hậu tỷ tỷ, bình thân.

Mối duyên phu thê đầy oan trái của bọn họ cũng xem như được kết thành từ thời điểm ấy.

Sau đại điển sắc phong, nàng chính thức trở thành chủ nhân Triều Lan cung – vị trí mà bất cứ nữ nhân nào trong thiên hạ cũng khát khao.

Phi tần của Tiên đế hoặc xuất gia, hoặc đã được thỉnh đến hành cung Thanh An dưỡng già. Hậu cung rộng lớn chỉ có mỗi mình nàng và vị tiểu hoàng đế kia.

Trái với sự lo lắng của nàng, tiểu hoàng đế là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. Hắn không nghịch ngợm quậy phá, cũng không khó để hạ nhân, mọi việc đều nghe theo sự an bày của cô cô.

Cô cô nói nàng phải đối xử thật tốt với tiểu hoàng đế, khiến cho hắn thật yêu thương nàng. Có như thế thì ngày sau hắn mới nghe lời nàng giống như nghe lời cô cô vậy. Tuổi tác của nàng cách xa tiểu hoàng đế quá nhiều. Đến khi hắn trưởng thành, nàng đã già mất rồi, tất chẳng thể tranh ân sủng với đám phi tần trẻ trung xinh đẹp. Đã không thể có tình yêu, nước cờ tốt nhất chính là tình thân.

Trong cuộc chiến hậu cung đẫm máu năm nào, Phùng hoàng hậu, An chiêu nghi, Trang phi, Đỗ thực dung... kẻ bỏ mạng, người thân bại danh liệt, chỉ còn cô cô vẫn đang mỉm cười làm một Huệ Từ hoàng thái hậu cao cao tại thượng. Lời cô cô dạy nhất định không sai. Vậy nên, nàng luôn nghe lời cô cô, hết lòng đối đãi với tiểu hoàng đế, vất vả cũng chẳng nề hà.

Cô cô nói đúng.

Vì hai chữ “tình thân”, Tổng Chiêu Huy đã dung túng cho nàng làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Bất luận nàng muốn thứ gì, hắn đều đáp ứng. Quảng thời gian ấy có thể xem là bình yên vui vẻ nếu như trong lòng nàng không chôn giấu một mối thâm tình chẳng thể nói thành lời.

Nhớ lại buổi đầu khi cô cô còn buông rèm nhiếp chính, nàng thường mượn cơ đến điện Cát Tường chơi với Tổng Chiêu Huy để lén nhìn chàng.

Người thanh mai trúc mã cùng nàng trải qua thời thanh xuân tươi đẹp nhất, nay nàng chỉ có thể lặng lẽ đứng ở một góc khuất dõi theo.

Ngày đó, Hà Thục Chiêu cứ nghĩ, chỉ cần được trộm nhìn bóng lưng chàng như vậy là đã đủ rồi. Nàng là hoàng hậu nương nương. Dù không được ở bên chàng, nàng vẫn có thể dùng thân phận mẫu nghi thiên hạ này chiếu cố cho chàng, cho cả Trịnh gia. Chỉ cần nàng còn sống một ngày, nàng nhất định đảm bảo cho họ Trịnh được bình an vô sự.

Đáng tiếc, ngày tháng bình yên chẳng kéo dài.

Tiểu hoàng đế năm nào dần trưởng thành.

Lê Khiết, Liễu Yến Yến, Triệu Lam Kiều lần lượt tiến cung.

Liều Yến Yến hữu dũng vô mưu. Triệu Lam Kiều thâm trầm hiểm ác. Chẳng cần tính toán cũng đủ biết hoàng đế sẽ lựa chọn nữ tử thông minh, hiểu chuyện, lại có gia thế vững vàng như Lê Khiết. Vì vậy, ngay từ đầu, Hà Thục Chiêu đã tỏ ra hết mực yêu thương Lê Khiết, cùng nàng diễn một vở kịch tỷ muội tình thâm. Lê Khiết vốn là một nữ tử lương thiện. Mỗi lần nhìn thấy nàng, trong lòng Hà Thục Chiêu lại dâng lên một nỗi xót xa. Nhưng chuyện cần phải làm, Thục Chiêu nàng không thể không làm.

Lê thị một lòng phò trợ hoàng đế, Lê Khiết cũng một lòng tin yêu hoàng đế.

Hà Thục Chiêu sớm biết nhà họ Lê sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Chỉ là, nàng chẳng thể ngờ rằng, phụ thân lại dùng đến loại thủ đoạn này.

11800055_865805886840303_5995805288388821233_n

Khi nghe tin Lê thị tạo phản, sát hại Cẩm y vệ, Trịnh Thừa Minh bỏ mình dưới loạn đao, Hà Thục Chiêu mới biết thế nào là tội cùng đau đớn.

Từng ngày trôi qua, nàng lại cảm thấy linh hồn mình rời khỏi thân xác, từng chút, từng chút một.

Nàng còn nhớ, có một lần khi ngồi gọt hoa quả chờ hoàng đế bãi triều, nàng đã nhìn lưỡi dao nhỏ trong tay mình rất lâu.

Nàng tự hỏi khi lưỡi dao này cắt vào da thịt, khi máu chảy ra, nỗi đau thể xác liệu có thể xoa dịu những cơn tức nở khôn nguôi sâu thẳm nơi trái tim nàng?

Nghe nói chàng chết dưới loạn đao. Khi ấy, chàng đã đau đến mức nào? Nỗi đau chàng phải chịu, nàng cũng muốn thử một lần.

Lời thề hên phu thê đồng cam cộng khổ lúc chàng bế mảnh ngọc bội gia truyền trao cho nàng làm vật định tình, nàng vẫn chưa quên.

Nhưng hơn cả, nàng vẫn còn những lời thề khác phải giữ.

Mẫu thân còn đó, Trịnh gia còn đó.

Mấy hôm trước người trong phủ vừa đưa tin bệnh cũ của mẫu thân tái phát, phụ thân bận chăm lo người tiểu thiếp mới gả đến hồi đầu năm, không có thời gian đến thăm mẫu thân.

Cái chết của Trịnh Thừa Minh làm Trịnh tướng hoàn toàn suy sụp. Trịnh phu nhân cũng vì đau thương mà lâm bệnh. Trịnh Thừa Nguyên bản tính ngay thẳng, không hiểu chuyện quan trường. Trịnh Vân Anh vẫn còn quá nhỏ.

Nếu không có nàng, bọn họ sẽ ra sao?

Nghĩ đến mẫu thân, nghĩ đến nhà họ Trịnh, Hà Thục Chiêu cứ thế gắng gượng qua ngày. Vậy mà nàng cũng đã gắng gượng ngồi trên hậu vị này ngót mười năm rồi.

Mười năm giấc mộng mẫu nghi thiên hạ...

Có phải đã đến lúc buông tay?

Bóng dáng Huệ Từ thái hậu vịn tay nữ quan Khâm Như tập tễnh bước vào trong điện khiến cho những mảnh ký ức trong lòng nàng chợt sống động hơn bao giờ hết.

Hai mươi năm trước, cô cô nói thân phận nàng cao quý hơn người, chỉ có Trịnh Thừa Minh mới xứng với nàng.

Mười năm trước, cô cô dối ý, lại nói rằng chỉ có Tống Chiêu Huy mới xứng với nàng.

Bây giờ, lại thêm mười năm nữa trôi qua, phải chăng cô cô lại dối ý rồi?

Hà Thục Chiêu nghĩ vậy, bật cười trào phúng, chẳng buồn ngồi dậy mà cứ nằm nghiêng trên sạp gỗ liếc nhìn Huệ Từ thái hậu:

— Mẫu hậu đến mà không báo trước, nhi thần chẳng kịp chuẩn bị gì.

Năm nay, bệnh khớp của Huệ Từ thái hậu đã nặng thêm nhiều. Bà đi lại càng lúc càng chậm chạp, mãi mới vào đến được giữa điện.

Trông thấy Hà Thục Chiêu vẫn nằm thành thoi, không hề có ý định đứng dậy thỉnh an, Huệ Từ thái hậu hơi phật ý, nhưng cũng chỉ cười nhạt:

— Đến nước này mà hoàng hậu vẫn còn ung dung tự tại như vậy, đúng là hiếm có.

Hà Thục Chiêu khẽ nhếch môi thêm một chút, khiến cho nụ cười càng thêm rạn rở:

— Nhi thần có gì mà phải lo lắng chứ? Hoàng thượng thương nhi thần như vậy, làm sao có thể để nhi thần xảy ra chuyện gì? Mười ngày cấm túc qua rồi, nhi thần không tìm được người thế tội thì hoàng thượng cũng sẽ tìm giúp nhi thần thôi.

Huệ Từ thái hậu sa sầm sắc mặt. Đó cũng chính là lí do bà phải đích thân đến tận nơi này.

Huệ Từ thái hậu kéo tà váy, chầm chậm ngồi xuống bên cạnh Hà Thục Chiêu, thông dong hỏi:

– Ngươi cho rằng nếu hoàng thượng biết được chân tướng cái chết của Lê Khiết năm xưa thì hoàng thượng có còn bảo vệ ngươi không?

Hà Thục Chiêu tắc lưỡi, tỏ vẻ cố nhớ lại chuyện cũ:

– Lê Khiết? Lê Khiết chẳng phải là bị hoàng thượng cho quỳ gối dưới tuyết trắng một đêm mà bệnh chết hay sao?

Huệ Từ thái hậu cười khẩy:

– Đó vốn là một đứa bé khỏe mạnh hoạt bát, nếu không phải do ngươi giờ trò quỷ quái, quỳ gối một đêm có là gì.

Hà Thục Chiêu thần nhiên cười đáp:

– Mẫu hậu đừng làm nhi thần sợ hãi. Nhi thần với Lê Khiết tình như tỷ muội, nhi thần sao nỡ hại đến nàng ấy?

Hà Viễn tham lam ngu muội, Tề thị mềm yếu vô dụng, hai kẻ này có thể sinh ra được một đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh như vậy đúng là hiếm có.

Huệ Từ thái hậu lẳng lặng nhìn cháu gái, lòng không khỏi nuối tiếc. Trong hậu cung vốn dĩ không nên có thêm một nữ tử họ Hà.

Huệ Từ thái hậu thở dài:

– Ngươi rất thông minh, hạ thủ gọn gàng, không để lại chứng cứ gì. Nếu không phải ai gia sớm có thân tín trong Thượng cung cục thì cũng không biết Lê Khiết bị người hại chết thế nào. Chỉ tội cho hoàng thượng, đến bây giờ hắn vẫn cứ nghĩ Lê Khiết do hắn mà chết, nào biết đâu dù không có một đêm quỳ dưới tuyết thì nàng ta sớm muộn cũng lành ít dữ nhiều.

Lê Khiết là vết thương vĩnh viễn không thể chữa lành trong lòng hoàng đế. Nếu hắn biết chân tướng sự việc, e rằng sẽ chẳng còn bao dung cho Hà Thục Chiêu được nữa.

Hà Thục Chiêu lười biếng trở mình, nằm xích lại phía Huệ Từ thái hậu, ánh mắt lộ rõ vẻ tinh quái:

– Đã không có chứng cứ, mẫu hậu còn nói những lời này để làm gì?

Huệ Từ thái hậu ung dung đáp:

– Chứng cứ không có, vậy ngươi tự mình đến nói với hoàng thượng là được.

Hà Thục Chiêu bật cười khúc khích:

– Nhi thần có gì lại tự tìm đường chết? Lại nói, năm xưa mẫu hậu một tay che trời, còn nhi thần dù sao cũng chỉ mới được lập không lâu... Giả dụ nhi thần có giờ trò quỷ quái gì thật, thì chẳng phải cũng là do ý của mẫu hậu, do mẫu hậu dung túng hay sao?

Nàng biết rõ cô cô không thích nàng, nhưng cô cô không thích nàng thì sao chứ? Hoàng đế đối với nàng thân như ruột thịt. Bất luận có chuyện gì, hắn cũng sẽ luôn bao che cho nàng. Ngày nào hoàng đế còn tại vị, ngày đó ngôi hậu này vẫn thuộc về nàng.

Huệ Từ thái hậu nhận ra ngay nét đắc ý trên gương mặt xinh đẹp rạng ngời của Hà Thục Chiêu. Nếu chẳng phải đã có chuẩn bị từ nhiều năm trước, đối diện với một nữ tử lòng đầy tâm cơ như vậy, ắt hẳn bà cũng sẽ chột dạ.

Huệ Từ thái hậu vươn tay dịu dàng vuốt tóc Hà Thục Chiêu, khẽ hỏi:

– Chiêu nhi, chuyện của mẫu tử Tư An, ngươi còn nhớ chứ?

Nghe đến cái tên Tư An, Hà Thục Chiêu hơi giật mình, nhưng mặt vẫn thần nhiên như cũ:

– Mẫu hậu nói gì, nhi thần không hiểu.

Huệ Từ thái hậu lắc đầu, tỏ ý thương xót:

– Trên dưới một nhà, đều vì phụ thân ngươi mà chết thảm, thực là đáng thương.

Hà Thục Chiêu siết chặt tay, tim bất giác đập mạnh. Nhưng nàng còn chưa kịp phủ nhận thì Huệ Từ thái hậu đã nói tiếp:

– Chuyện xấu của Hà Viễn nhiều không kể xiết, nhưng chỉ có mỗi chuyện đó là đáng để ai gia nhắc đến. Ngươi có biết vì sao không?

Vô văn suy tính lướt qua tâm trí Hà Thục Chiêu. Trong khoảnh khắc, trái tim nàng nghẹn lại. Nàng ngồi bật dậy, buột miệng thốt lên:

– Mẫu thân...

Huệ Từ thái hậu nở nụ cười vừa ý. Đứa cháu gái này thực sự rất thông minh, không uổng phí bà một tay nâng đỡ nó hóa phượng hoàng.

– Phụ thân ngài đường đường là thái sư đương triều. Những chuyện xấu xa dơ bẩn, tất nhiên hẳn chẳng bao giờ tự tay làm. Chiêu nhi, ngài nghĩ xem, năm xưa kẻ làm chứng giả vu oan cho mẫu thân Từ An tội giết chồng là do ai mua chuộc? Ai gia nghe nói mẹ già ấy giờ vẫn còn đang khỏe mạnh lắm, vẫn còn đủ sức đứng ra làm nhân chứng đấy.

Sống lưng Hà Thục Chiêu lạnh buốt, phút chốc toàn thân đã run bần bật. Nàng cười mà nước mắt cứ chực trào ra:

– Mẫu thân sao lại đại độ như vậy?

Huệ Từ thái hậu hé môi cười lạnh:

– Chuyện này chẳng phải bản thân ngài hiểu rõ hơn ai hết hay sao?

Hà Thục Chiêu cúi đầu, lẩm bẩm:

– Cũng đúng...

Mẫu thân nàng vì thâm tình với phụ thân nàng mà cả đời cơ khổ, dù đã thay phụ thân làm bao nhiêu chuyện xấu cũng không đổi được một mảnh ân tình.

Nàng cũng vì chấp niệm với một người đã khuất mà lay lắt sống trong chốn hậu cung hiểm ác này tròn mười năm, cũng vì tình thâm mới rơi vào cạm bẫy.

Huệ Từ thái hậu nhìn Hà Thục Chiêu thêm một chút, buông tiếng thở dài:

– Chiêu nhi, ngài cũng đừng trách cô cô. Năm xưa, cô cô chẳng phải đã dạy ngài tất thảy rồi ư? Đã bước chân vào hậu cung, trong lòng không thể có ai ngoài chính bản thân mình. Nếu ngài chịu nghe lời ta thì đã chẳng đi đến bước đường này.

Hà Thục Chiêu chợt ngẩng nhìn Huệ Từ thái hậu, ánh mắt như muốn xoáy thẳng vào tâm hồn lạnh lẽo của bà:

– Lễ nào mẫu hậu xưa nay chưa từng thật lòng yêu thương ai? Mẫu hậu đối với Tiên đế lễ nào cũng không có chút tình cảm gì?

Huệ Từ thái hậu hơi sững sốt. Bà không ngờ nàng lại nhắc đến Tiên đế vào lúc này.

Cả đời này Huệ Từ thái hậu – Hà Giai Nhiên đã từng thật lòng yêu thương ai chưa?

Trong ký ức của bà chợt ủa về hình ảnh Tổng Dao dịu dàng cài lên mái tóc đen nhánh của bà một đóa mộc lan nhỏ nhỏ, ánh mắt chứa chan thâm tình: “Nhiên Nhiên của trẫm là tốt nhất.”

Thế nhưng, con đau liên tục truyền đến từ hai đầu gối xương xẩu đến biến dạng lại nhắc bà nhớ đến cơn mưa tầm tã năm xưa, khi giá lạnh bao trùm lấy bà, ép cho sinh linh nhỏ bé vừa mới thành hình phải xa rời mẫu thể. Khi bà ôm bụng quằn quại dưới màn mưa buốt giá, nam tử từng ngọt ngào gọi bà hai tiếng “Nhiên Nhiên” đang đầu ấp tay gối ấm êm bên một nữ nhân khác.

Nghe nói nữ nhân ở hậu cung không chết thân thì cũng chết tâm.

Năm ấy, Hà Giai Nhiên trọng bệnh không chết, nhưng tâm thì đã chết rồi.

Cũng nhờ như vậy mới có Hà quý phi dưới một người trên muôn người, mới có Huệ Từ thái hậu phượng lâm thiên hạ.

Huệ Từ thái hậu chậm rãi đưa tay sửa lại mái tóc, giấu đi chút cảm xúc hiềm hoi trong ánh mắt. Bấy giờ, mái tóc bà không còn đen nhánh mà đã pha nhiều sợi bạc, trên tóc cũng không cài mộc lan mà chỉ có phượng trăm chín đuôi giang cánh uy nghi.

Lời cần nói đều đã nói.

Không muốn để Hà Thục Chiêu nhìn thấy xao động trong lòng mình, Huệ Từ thái hậu bèn vịn vào thành sạp gỗ đứng dậy, chỉ để lại một câu hờ hững:

– Hoàng hậu cân nhắc, tương lai như thế nào đều phụ thuộc vào quyết định lần này.

Hà Thục Chiêu thần thờ nhìn theo bóng lưng cô độc của Huệ Từ thái hậu, tuyệt vọng hỏi:

– Cô cô cần gì phải tuyệt tình với Chiêu nhi như vậy? Vụ việc hôm thọ yến của cô cô thực sự không liên quan đến nhi thần!

Huệ Từ thái hậu dừng bước nhưng không quay lại. Bà nhắm mắt, cố gắng không nhớ đến hình ảnh cánh phượng hoàng đầm máu kia, đáp khẽ:

– Ai gia biết rõ. Chiêu nhi, ngài có muốn trách thì hãy trách phụ thân ngài.

Hà Viễn tướng có con gái làm chính cung hoàng hậu rồi thì địa vị đã vững vàng, không cần đến vị thái hậu này nữa.

Hà Viễn cho rằng Huệ Từ thái hậu dù sao cũng phải nghĩ đến huyết mạch họ Hà mà nhẫn nhịn, để cho lão mặc sức qua cầu rút ván.

Nhiều năm như vậy, Hà Viễn vẫn không nhận ra rằng, bà đã chẳng còn là Giai Nhiên thơ ngây một lòng hiếu kính với Hà phủ năm nào.

Bàn tay bà có thể vực dậy Hà thị, lẽ dĩ nhiên cũng có thể lật đổ Hà thị.

Bấy giờ, cho dù bầu trời sụp xuống, bà cũng vẫn là thái hậu nương nương. Hà thị còn hay mất, từ lâu đã chẳng ảnh hưởng đến vinh hoa phú quý của bà.

– Chiêu nhi, nếu ai gia vẫn còn trái tim, có lẽ ai gia cũng sẽ vì người mà rơi lệ... May mắn thay, tim của ai gia đã chết từ lâu rồi.

Trên khóe môi Huệ Từ thái hậu hiện lên một nụ cười vừa lạnh lùng, vừa đau xót.

Huệ Từ thái hậu vịn tay nữ quan, hiên ngang rời khỏi Triều Lan cung.

Triều Lan cung oai nghiêm sừng sững này, cả đời Hà Giai Nhiên chưa từng được nghỉ lại một lần.

Nơi hậu cung ba ngàn giai lệ, Hà Giai Nhiên chưa từng là nữ nhân cao quý nhất, càng chưa từng là nữ nhân được sủng ái nhất.

Thế nhưng, bà lại là người duy nhất được mỉm cười đến tận bây giờ.

Như vậy, xem ra cũng đã đủ rồi.

***

Đêm hôm đó, Hà Thục Chiêu không ngủ.

Nàng vẫn ngồi ở chỗ cũ, thần thờ nhìn ra cửa sổ, hướng về phía điện Cát Tường.

Tần Khương, thái giám tổng quan của nàng quý phục sẵn một bên. Nhìn nàng như thế mãi, hẳn cuối cùng cũng không nhịn được mà đau xót nói:

– Chủ nhân... Chuyện vẫn chưa đến nỗi không thể cứu vãn... Trước nay hoàng thượng vẫn luôn kính trọng người... còn có hiền phi... Dù không có thái hậu nương nương và phủ thái sư, chủ nhân cũng vẫn có thể đứng vững...

Hà Thục Chiêu khẽ lắc đầu, chán nản đáp:

– Ý của mẫu hậu đã rõ. Nếu bản cung không buông tay chịu chết, mẫu hậu sẽ lục lại chuyện mẫu thân mua chuộc người làm chứng không năm xưa. Nhiều năm nay phủ thân luôn lấn lướt hoàng thượng, hoàng thượng căm giận họ Hà đã lâu, tất sẽ không bỏ qua chuyện này. Suy cho cùng, hoàng thượng cũng không trăm phủ thân được, chỉ có mẫu thân là phải chịu khổ thôi.

Năm nay mẫu thân nàng bao tuổi rồi chứ? Sao có thể chịu đựng nỗi biến cố như vậy?

Nàng không đành lòng bỏ mặc mẫu thân. Và lại, chuyện này cũng chỉ như giọt nước tràn li. Nàng vốn đã chán ngán chốn hoàng cung phù phiếm, lòng người vẫn đục này lắm rồi.

Mười năm mỗi một, cuối cùng nàng cũng có cái cớ để buông tay.

Tần Khương lết đến gần Hà Thục Chiêu hơn, tuyệt vọng níu lấy tà váy nàng:

– Nô tài thỉnh cầu chủ nhân... chủ nhân hãy suy nghĩ lại đi... còn có Trịnh gia, Trịnh phi nương nương...

Hà Thục Chiêu nhẹ nhàng đỡ người nô tài trung thành đã theo chân nàng từ buổi nàng mới tiến cung:

– Tần Khương, ban nãy người cũng nói rồi, chẳng phải vẫn còn có hiền phi ư? Hiền phi là người trọng tình trọng nghĩa. Ngày trước, nàng thà trở mặt với ta, tự đặt mình vào nguy hiểm cũng không chịu bỏ rơi Tạ Thu Dung. Ta tin chắc rằng nàng nhất định sẽ hết lòng che chở Tiểu Anh.

Thành thật mà nói, tâm kế của Chu Đan Nguyệt không bằng Triệu Lam Kiều, càng thua xa Minh Du. Nhưng ở nơi hậu cung hiểm ác này, người nặng tình như vậy thực sự khó tìm.

Hà Thục Chiêu dừng lại nghĩ ngợi đôi chút, đoạn nói tiếp:

– Trịnh gia vừa phải chịu mối oan ức lớn đến nhường ấy, hẳn là hoàng thượng sẽ không để chuyện gì xảy ra với bọn họ nữa đâu. Suy cho cùng, hoàng thượng nợ bọn họ quá nhiều rồi. Bản cung ra đi cũng tạm gọi là yên lòng, chỉ còn lo lắng cho đám nô tài các người thôi.

Lúc này, hai mắt Tần Khương đã ướt nhoe. Hắn nghẹn ngào đáp:

– Chủ nhân đi đâu, nô tài liền theo đó, không có gì phải lo lắng cả.

Hà Thục Chiêu không nhìn hần nữa. Nàng bước vào gian phòng trong, mở tủ lấy ra một rương chứa đầy ngân lượng.

– Gia sự của Xuân Linh và Xuân Hạnh đã lo xong cả rồi chứ?

Tần Khương sụt sùi gật đầu:

– Bẩm, đã sắp xếp xong cho người nhà hai nha đầu ấy từ lâu rồi ạ.

Hà Thục Chiêu trao rương bạc cho Tần Khương, cẩn thận dặn dò:

– Tốt lắm. Như vậy thì số ngân lượng này, người đem chia cho người trong cung, để sau này bọn họ tự lo liệu cho bản thân. Còn người ở những nơi khác... Người hãy căn dặn bọn họ nhân nại ân mình, bản cung giao phó Trịnh phi cho bọn họ. Nếu bọn họ còn có lòng với bản cung, sau này hãy tận lực phò tá Trịnh phi.

Nét mặt nàng bình thản mà muôn phần kiên định.

Tần Khương tự biết chẳng còn cách nào thuyết phục nàng hồi tâm chuyển ý, đành nuốt nước mắt, cúi đầu lĩnh mệnh.

Hà Thục Chiêu thầm tính toán thêm một chút rồi căn dặn tiếp:

– Sáng mai có lẽ hoàng thượng sẽ giá đáo, người nhớ đi sớm mời hiền phi đến trước. Có một số chuyện nàng nên biết.

Sắp xếp hậu sự xong xuôi, Hà Thục Chiêu cho Tần Khương lui xuống.

Nàng đến ngồi bên cửa sổ, nhưng không nhìn về điện Cát Tường nữa mà dòi tầm mắt về bầu trời đêm đen đặc, xa xăm vời vợi.

***

Mọi chuyện tiếp theo đều diễn ra đúng suy tính của Hà Thục Chiêu. Hoàng đế nghe chuyện của Lê Khiết xong liền nổi trận lôi đình. Nàng đã đâm trúng vết thương lòng của hần, khó trách hần trở nên điên cuồng như vậy. Tiểu hoàng đế năm nào còn khờ dại gọi nàng là tỷ tỷ, giờ đây đã là quân vương thực thụ rồi.

Trong con thịnh nộ, hoàng đế vẫn không nổi động thủ với nàng, phần tình nghĩa ấy, nàng muôn phần trân trọng. Đáng tiếc, mối duyên phu thê oan trái này cũng nên đến hồi kết. Mười năm qua, nỗi ân hận lớn nhất trong lòng nàng chính là đã vì họ Hà mà lừa dối hần, tổn thương hần quá nhiều.

Sau ngày hôm nay, bất luận hoàng đế muốn phế nàng, hay muốn ban tử cho nàng, nàng đều vui lòng chấp nhận.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đến lúc nàng được trút xuống phượng bào oai nghiêm, tẩy sạch phần son điểm lệ, trở lại là Chiêu nhi thiện lương, đơn thuần mà Trịnh Thừa Minh đem lòng yêu mến thuở nào.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có lúc nàng cảm thấy lòng mình thanh thản, mới cảm thấy mình có thể ngủ ngon một giấc không mộng mị.

Thế nhưng, khi nàng vừa chập chờn ngủ thiếp đi thì từ bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân quen thuộc. Một góc áo vàng thêu hình rồng thoáng hiện trước mặt nàng.

Hần nhìn nàng bằng đôi mắt trong veo, mỉm cười rạng rỡ đến chói mắt, dường như còn ẩn hiện nét thơ ngây của tiểu hoàng đế năm xưa:

– Hoàng hậu tỷ tỷ, nghe nói phượng hoàng trùng sinh trong biển lửa, tỷ tỷ nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Chương 87

Kể từ hôm ấy, Trịnh Vân Anh chẳng còn qua lại với ta.

Mấy lần ta đến thăm hỏi, muội ấy đều cáo bệnh không tiếp, quà đưa đến cũng miễn cưỡng không muốn nhận. Ngay cả Ngọc Thủy muốn hỏi thăm vài câu cũng không dễ dàng gì. Ý tứ của muội ấy đã như vậy, đám nô tài trong Minh Ngọc cung càng chẳng dám nhiều lời. Hai người chúng ta dần dần trở nên xa cách.

Chuyện đến nước này, có lẽ cũng vì ta đã giấu muội ấy chuyện hoàng hậu qua đời. Chúng ta chỉ mất đi một hoàng hậu nương nương, còn Trịnh Vân Anh lại mất thêm một người thân ruột thịt. Lòng ta tuy nặng trĩu nhưng cũng không nổi giận muội ấy. Lúc đau thương, người ta thường cần một người để oán trách. Nếu muội ấy muốn oán trách, thà rằng cứ oán trách ta còn hơn là đi tìm hoàng đế sinh sự.

Nhờ lời phán của Lư Thiên, chuyện lập hậu tạm thời được gác lại. Thế nhưng, bá quan trong triều vẫn vì việc người đứng đầu hậu cung là công chúa địch quốc mà sục sôi lắm.

Phe phái Triệu tướng vin vào thân phận ngoại tộc của ta, liên tục dâng sớ can gián hoàng đế, lại trắng trợn khuyên hấn nên lập Triệu Lam Kiều làm quý phi, tạm thời cai quản hậu cung. Đề tỏ lòng ủng hộ, bọn họ còn lũng được một con mèo quý lông dài mắt xanh dâng tặng Triệu Lam Kiều.

Các vị quan viên bên phía hoàng đế cũng không chịu thua. Điển hình như Phó đô ngự sử Tô đại nhân hết mực ủng hộ ta. Lý luận của ông cũng hệt như Tô Nhượng, đều tin anh hùng chẳng luận xuất thân. Chỉ dựa vào việc mấy năm nay ta cai quản Cẩm Tước cung êm đẹp, tất thấy phi tần trong cung đều hòa thuận vui vẻ, cũng đủ thấy ta có đức làm mẫu nghi thiên hạ hơn cả.

Có kẻ lại muốn thừa nước đục thả câu, cho rằng tân hậu không nhất thiết phải là người cũ ở hậu cung, có thể nhân dịp này mà từ từ chọn ra một vị tiểu thư xuất thân danh giá, tài đức vẹn toàn mà lập.

Hoàng đế đã nói tạm thời không bàn việc lập hậu nên không ai dám lớn tiếng tranh cãi. Nhưng bá quan vẫn ngầm ngầm kèn cựa nhau, thành thử bầu không khí lúc nào cũng căng thẳng.

Trên triều đã vậy, ở hậu cung cũng chẳng khá hơn.

Sau khi hoàng hậu không còn, trong cung bắt đầu dấy lên lời đồn hiền phi nương nung là kẻ đứng sau tất cả, không những mưu hại hoàng hậu thân bại danh liệt mà còn phóng hỏa giết người diệt khẩu, lòng dạ tàn ác không ai bằng. Loại thủ đoạn tung tin thất thiệt thao túng lòng người này, ta không lấy làm lạ, cũng biết rõ chủ mưu nhưng chẳng muốn thêm phiền phức nên chỉ giả vờ không biết cho qua chuyện.

Có lẽ vì những chuyện phiền não xảy ra càng lúc càng nhiều, chứng khó ngủ của ta dường như lây cả sang cho hoàng đế. Nghe đâu hần mấy ngày liền không chợp mắt, mang bộ dạng gấu trúc ủ rũ thất triều, khiến cho quan viên ai nấy đều thất kinh. Lư Thiên cho rằng gần đây thiên tượng dịch chuyển không tốt, hung tính xuất hiện làm ảnh hưởng đến hoàng đế. Muốn cho long thể an khang thì bên người hoàng đế phải có một phi tử hợp tuổi hợp mệnh, hóa giải hung tính.

Ta đã được Lý Thọ danh chính ngôn thuận mang kiệu đến rước về điện Cát Tường như thế.

Pháp lực của Lư Thiên nhất định là hết sức cao cường. Ta lẫn lóc ở Noãn các đến ngày thứ ba thì quả nhiên tinh thần của hoàng đế đã phấn chấn hơn hẳn. Hôm ấy, ta đang ngồi vật lá mấy chậu tùng trung trong Noãn các. Vừa nghe tiếng Lý Thọ hô vang bãi triều, một lát sau liền thấy hoàng đế hớn hờ đi vào.

Ta đã quen thói, không thấy có ai khác nên chẳng buồn hành lễ, chỉ cười hỏi hần:

– Hoàng thượng hôm nay có việc gì vui sao? Trông người cứ như mới nhất được ngân lượng vậy.

Hoàng đế đến ngồi chồm hổm bên cạnh ta, cười toe toét:

– Trẫm đúng là mới nhất được ngân lượng, rất nhiều ngân lượng...

Ta hơi ngạc nhiên, bèn xích lại gần hần, thấp giọng đùa:

– Hoàng thượng nhất được ngân lượng ở đâu thế, có thể dất thiếp theo không?

Hoàng đế bật cười khoái chí, nhéo mũi ta:

– Ngân lượng này trẫm lao tâm khổ tứ bao lâu mới nhất về được, đâu có dễ dàng chia cho nàng được. Lại nói...

Đoạn, hần nhìn xuống mấy chậu tùng đã bị ta buồn chán vật đến trụi lụi:

– Mấy chậu tuyết tùng giá trị liên thành này, nàng có nhất bao nhiêu ngân lượng về cũng không đền nổi cho trẫm đâu.

Ta chợt thấy mình hít thở không thông, bất giác buông mẫu lá tùng đang cầm trên tay xuống:

– Thật sự mắc như vậy sao?

Hoàng đế bữu môi, cầm lấy tay ta phẩy vụn lá còn vương lại:

– Ở điện Cát Tường có cái gì rẻ sao?

Ta nhất thời không còn gì để nói.

Từ hôm “nhất được ngân lượng”, chứng khó ngủ của hoàng đế biến mất hẳn, còn ta thì đêm nào cũng trằn trọc không yên. Mà nằm ngay cạnh hoàng đế, ta sợ đánh thức hần, nào dám trở mình nhiều. Nhân đêm nay trời đang đổ mưa nặng hạt, ta bèn lợi dụng tiếng mưa rơi, rón rén bò xuống giường.

Bên hiên Noãn các có đặt một chiếc sập nhỏ để hoàng đế chiều chiều ra hóng gió, lúc này vừa khéo cho ta ngồi ngắm mưa giết thời gian.

Nhìn mưa rơi, ta chợt nhớ đến mùa hạ mấy năm trước... Khi ấy Trịnh Văn Anh buộc phải làm trái lòng mình, nói dối trước mặt hoàng đế để bảo vệ ta, hoàng hậu cũng nhờ thế mà diệt được Tình Tâm Lan.

Ánh mắt thơ ngây năm đó, giờ đây đã chẳng còn.

Mãi nghĩ ngợi, ta chẳng hay hoàng đế đã đến ngồi cạnh ta từ lúc nào.

Hắn phủ một tấm chăn mỏng lên vai ta, ngáp dài:

– Đêm hôm nàng không ngủ, ngồi thử ở đây làm gì?

Ta giật mình, cười lấp liếm:

– Thiếp thấy bên trong hơi ngột ngạt, muốn ra ngoài hít thở khí trời một chút. Thiếp làm hoàng thượng tỉnh giấc sao?

Hoàng đế đưa tay sờ sờ mặt ta:

– Nàng vẫn không ngủ được à? Tên Lâm Giang đó làm ăn thật tắc trách. Ngày mai trầm nhất định phải cắt bớt bổng lộc của hắn mới được.

Ta lập tức lắc đầu, nín lấy tay hắn:

– Cái này... là do tâm trạng thiếp không được tốt... Lâm đại nhân cũng đã cố gắng hết sức rồi. Hoàng thượng xem bộ dạng Lâm đại nhân, có lẽ vì chuyện này mà còn mất ngủ hơn cả thiếp ấy chứ.

Mấy tháng nay ta ngủ không ngon, e cũng là mấy tháng Lâm Giang thức thâu đêm nghiên cứu y thư, tìm thuốc chữa bệnh cho ta. Có một lần, hắn thấy trong y thư nhắc đến một loại cỏ dùng pha nước ngâm chân, kết hợp với châm cứu sẽ có tác dụng an thần dứt chứng khó ngủ. Nhưng loại cỏ ấy trong Thái y viện không có sẵn, Lâm Giang phải đi suốt một ngày ròng đến ngọn núi ngoài thành, tự mình leo lên vách đá mà hái. Trong lúc hái, không rõ sơ sẩy thế nào mà trượt chân ngã lăn hết mấy vòng, suýt chút là bay vèo xuống vực. Ấy thế mà hôm sau, hắn vẫn cố chống gậy vào cung chế thuốc cho ta. Trông thấy hai mắt hắn còn thâm đen hơn cả mắt ta, mặt mũi trắng trợn hết cả, chân thì tật tà tập tễnh, ta vừa sợ vừa cảm động. Lâm Giang đối với ta như thể xem như đã tận tâm tận lực rồi.

Hoàng đế khẽ chạm vào quầng thâm dưới mắt ta, giọng xót xa:

– Được rồi, được rồi. Không trừ bổng lộc của hắn nữa. Nàng xem nàng kia... Đã bệnh đến thế này rồi mà vẫn còn lo lắng cho kẻ khác. Nói trầm nghe, nàng có tâm sự gì? Là ai khiến Bánh Bao của trầm không vui?

Ta cụp mắt nhìn xuống, chẳng biết trả lời thế nào cho phải:

– Cũng không có gì ạ...

Ngón tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve quầng mắt ta, hắn cau mày lầm bầm:

– Là do Trịnh phi không chịu gặp nàng sao? Do nàng giấu giếm chuyện của Thục Chiêu nên nàng ấy mới giận dữ nàng? Trịnh phi cũng thật là... Chuyện này không phải là chủ ý của Lâm Giang hay sao? Hà cớ gì lại trút hết lên đầu nàng?

Ta giật bắn người, sợ hoàng đế định phạt nốt Trịnh Văn Anh nên vội vàng nắm lấy tay hắn:

– Hoàng thượng, không phải do muội ấy...

Hoàng đế siết chặt tay ta, thở dài:

– Ở hậu cung này, ngoài Thục Chiêu ra, người thương nàng ấy nhất cũng chỉ có mình nàng.

Ta cố kiềm lại màn nước nóng bỏng đang dâng lên trong mắt, tựa vào vai hoàng đế khẽ nói:

– Muội ấy tuổi nhỏ lại vừa trải qua nhiều chuyện thương tâm, suy nghĩ không thông cũng là lẽ thường tình. Hoàng thượng đừng trách muội ấy.

Hoàng đế quàng tay ôm lấy ta, thở hắt ra:

– Ai nàng cũng không cho trầm trách, trầm biết làm thế nào đây?

Ta phì cười, rúc vào lòng hoàng đế:

– Còn làm thế nào nữa? Hoàng thượng vẫn nên đi nghỉ thôi. Người thức cùng thiếp thế này, lỡ như ảnh hưởng đến long thể thì thiếp không gánh nổi đâu.

Hoàng đế cũng cười theo:

– Sợ tội thì vào nghỉ cùng trẫm. Trẫm có cách nhất định khiến ái phi ngủ được.

Nụ cười gian xảo của hoàng đế khiến ta nổi cả da gà, nhưng lệnh vua khó cãi, ta chỉ đành tuân mệnh.

Đêm đó, hoàng đế bắt ta nằm nghiêng gối đầu lên vai hắn, một tay hắn vỗ nhẹ lên lưng ta, tay còn lại thì nắm chặt lấy tay ta, nhất quyết không buông. Hắn nói làm vậy để ta không thể trốn hắn đi ra ngoài được nữa.

Hai người chúng ta nói chuyện phiếm thêm một lát thì hoàng đế trả lời càng lúc càng chậm, nhịp vỗ sau lưng ta cũng thưa thớt dần, cuối cùng thì im bật. Ta cứ nằm yên lắng nghe hơi thở đều đều của hắn rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, khi ta thức giấc thì hoàng đế đã thượng triều từ lâu.

Khi ta đang nhàn nhã dùng điểm tâm thì Lý Thọ mang sổ sách thu chi lục cung đến cho ta xem. Hắn biết ta dờ dặt khoản này nên đã tự giác nói qua những điểm quan trọng trước. Nói một lèo xong xuôi đầu đó mà hắn vẫn lộ vẻ băn khoăn muốn nán lại, ta bèn chủ động hỏi:

– Lý công công còn có điều gì chẳng?

Lý Thọ mím môi, ngập ngừng nói:

– Hôm nay khi thượng triều, dáng vẻ của hoàng thượng có hơi bất thường... Đàm đại nhân trông thấy thì lo lắng, không rõ đêm qua hoàng thượng nghỉ ngơi có tốt không...

Ta nghe vậy cũng lấy làm lo lắng:

– Bất thường là như thế nào?

Lý Thọ ngoẹo đầu về một bên, vai co lên, có lẽ là bất chước bộ dạng của hoàng đế:

– Dáng vẻ cứng ngắc, trông như mới bị ngã...

Ta neho mắt nhìn Lý Thọ rồi chợt giật mình nhớ lại chuyện đêm qua. Tuy bản thân ta thì rất thoải mái nhưng đầu ta gối trên vai hắn lâu như vậy, nếu để đến sáng tất nhiên máu huyết khó lưu thông. Ta cứ nghĩ hắn nằm đến khi mỏi vai sẽ tự khắc đẩy ta ra. Nhưng nghe Lý Thọ nói vậy... Không lẽ hắn ngủ say quá nên không biết mỏi?

Bất luận thế nào, ta cho rằng mình không thể thú tội với Lý Thọ, bèn xua tay chối bay chối biến:

– Không biết. Bản cung không biết gì cả.

***

Long thể đã an khang rồi, ta chẳng muốn nán nà ở lại Cát Tường điện mãi làm gì, bèn xin hoàng đế cho trở về nhà. Hắn cũng không giữ, nhưng vẫn thường đến Cẩm Tước cung nghỉ lại.

Thời gian gần đây, bệnh tình của thái hậu không hiểu sao lại trở nặng, nghe đâu mấy ngày này còn không xuống giường nổi. Mỗi ngày, không kể nắng mưa, ta đều đến Thuận Ninh cung thăm hỏi cho phải phép. Đáng tiếc, vị lão bà cố chấp đó đến tận bây giờ vẫn kiên quyết chẳng chịu nhìn mặt ta. Mà chuyện này ta cũng không mấy để tâm. Lễ nghi bên ngoài đều lo liệu chu toàn cả rồi, không gặp càng bớt chuyện phiền não. Chúng phi xem chừng đều nghĩ như ta cả.

À, ấy là không tính đến vị tiên tử nhân gian ở chỗ chúng ta.

Từ khi nghe tin thái hậu trở bệnh, không biết nghe quý nhân phương nào mách bảo mà ngày nào Tô Nhượng cũng đến trước cổng Thuận Ninh cung quý gối tụng kinh cầu phúc cho thái hậu mấy canh giờ. Khâm cô cô đuổi thế nào cũng không được, đành mặc nàng ta tùy ý giống trống khua chiêng.

Tô Nhượng phô trương được đôi ba ngày thì mắc mưa nhiễm phong hàn, nằm rũ ở Đông viện.

Thế nhưng người trong cung còn chưa kịp cười nhạo Tô Nhượng thì bệnh tình thái hậu đột nhiên khỏi sắc, ăn ngủ ngon hơn, còn có thể đi lại bình thường. Hoàng đế vui mừng lắm, lại thêm quốc sư Lưu Thiên phán rằng thái hậu nhờ có Tô Nhượng hết lòng dùng tu vi của mình cầu nguyện nên mới hồi phục được. Thế là hắn lập tức phục vị cho nàng ta về chức ngũ phẩm sung hoa, còn ban thưởng hắn một rương ngọc ngà châu báu.

Tô Nhượng lấy lại được oai phong, nghênh ngang kiêu ngạo hơn xưa rất nhiều. Nhưng lần này, nàng ta đã biết khôn ngoan, không dám động vào Bạch Diệu Hoa, càng chẳng dám lại gần Phong Thê Minh. Ta thấy Tô Nhượng cũng tạm xem là biết điều nên cũng không đã động đến nàng ta, cứ để nàng ta lên mặt với đám cung nhân một chút có lẽ chẳng hại gì. Trước mắt vẫn còn một chuyện quan trọng hơn cần ta lo: tiệc mừng sinh thần Tiệp Tuyết.

Bây giờ, Tiệp Tuyết đã được phong phi, theo lệ đã có thể tổ chức yến tiệc. Thời gian qua đã xảy ra quá nhiều chuyện không vui. Hoàng đế muốn mượn dịp sinh thần của Tiệp Tuyết để tạo chút náo nhiệt, xua đi bầu không khí u ám trong hậu cung. Tiệp Tuyết bẩm sinh lại ham vui, thích nhất là ca vũ, vậy nên yến tiệc lần này càng long lẫy xa hoa hết mực. Đêm sinh thần Tiệp Tuyết, Lạc Mai cung trang hoàng rực rỡ, phi tần lục cung bất kể kẻ phân vị đều được mời đến dự. Ta đất Ngọc Nga và Bạch Diệu Hoa, Phong Thê Minh cùng với tỷ nữ thân cận của hai nàng đi trước. Tô Nhượng còn mãi tỏ son điểm phấn chẳng biết đến bao giờ mới xong. Ta đành căn dặn Ngọc Thủy chuẩn bị kiệu cho nàng ta đi sau vậy.

Hoàng đế đương nhiên sẽ không vắng mặt. Vì vậy dọc đường đi, chúng ta gặp không ít các phi tần chức vị thấp, ai nấy trang điểm lộng lẫy, hân hoan đến Lạc Mai cung chờ lọt vào mắt xanh của thiên tử. Bọn họ trông thấy xe ngựa Cẩm Tước cung thì đều thức thời hành lễ hết sức quy củ.

Yến tiệc tối nay được tổ chức tại đại điện Lạc Mai cung. Khi chúng ta đến nơi thì hãy còn chưa tới giờ, nhưng con đường từ hoa viên đến chính điện đã giăng đủ loại lồng đèn rực rỡ hoa lệ. Chúng ta dạo bước qua chiếc hồ nhỏ hình bán nguyệt, nhìn cá chép lóng lánh từng đàn thông dong quẫy nước. Phong Thổ Minh chưa đến Lạc Mai cung bao giờ, vừa trông thấy liền tò mò kéo ta và Bạch Diệu Hoa cùng lại gần xem.

Phong Thổ Minh trầm ngâm cúi nhìn đàn cá vảy vàng vảy bạc đang bơi lội tung tăng dưới hồ, chợt cảm thán:

– Tay nghề nướng cá chép của đại ca thực sự thiên hạ vô song. Lâu ngày không gặp, Thổ Minh nhớ đại ca quá.

Nàng nói rồi còn nuốt một ngụm nước bọt, không rõ là nhớ Phong Thổ Quân nhiều hơn hay nhớ món cá chép nướng nhiều hơn.

Bạch Diệu Hoa phì cười:

– Chớ nói như vậy. Tiệp phi nướng nướng quý đàn cá này còn hơn châu báu. Nàng ấy mà nghe thấy thì không hay đâu.

Phong Thổ Minh gật đầu nhưng vẫn nhìn chăm chăm xuống hồ, dáng vẻ rất nuối tiếc:

– Thổ Minh đâu có định ăn cá của Tiệp phi, chỉ là nhớ đến đại ca mà thôi. Diệu Hoa tỷ chưa từng ăn cá của đại ca nướng cho nên mới bình thần được như vậy...

Phong Thổ Minh tức cảnh sinh tình, thuận miệng kể lại từ chuyện đại ca của nàng đi đâu, câu cá như thế nào, đến việc chế biến cá ra sao, phải dùng loại thảo mộc đặc biệt gì... Dù Phong Thổ Minh nói rất nhiều nhưng Bạch Diệu Hoa vẫn lắng nghe vô cùng chăm chú. Ta thấy hai người bọn họ ở chung một thời gian, tình cảm càng lúc càng thân thiết thì cũng yên lòng.

Mấy ngày nay trời ít đổ mưa, không khí oi nóng, đứng bên ngoài một lúc mà trán ta đã lấm tấm mồ hôi. Ta sợ Ngọc Nga trách mình làm hỏng lớp trang điểm cầu kỳ của nàng, vội lấy khăn tay cẩn thận thấm mồ hôi rồi bảo Bạch Diệu Hoa và Phong Thổ Minh cùng vào trong cho mát. Nhưng chúng ta vừa dọm bước tiến về phía đại điện thì bỗng nghe một giọng nói hết sức dịu dàng từ sau vọng đến:

– Thần thiếp bái kiến Hiền phi nương nương, Bạch thuận nghi cùng Phong tiệp dư.

Liên Nhạc cúi mình rất thấp, vẫn là dáng vẻ yêu kiều động lòng người ấy.

Ta nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, hồ hững đáp:

– Liên uyển dung chớ đa lễ.

Phong Thổ Minh chẳng buồn nhìn Liên Nhạc, lập tức ngoảnh đầu sang hướng khác. Liên Nhạc thấy ta cũng chẳng nói thêm lời nào thì tỏ ra hơi ngượng ngùng. Đôi mắt thanh tú dừng lại ở chiếc khăn trên tay ta, nàng ngập ngừng nói:

– Nương nương, mẫu thêu trên khăn này thật tinh tế uyển chuyển... Đóa hoa đào này đúng là rất hợp với hoa dung rạng ngời của nương nương...

Liên Nhạc này, đến giờ vẫn cố lấy lòng ta? Đáng tiếc, ta vừa nhìn thấy bộ dạng thiên tiên thoát tục của nàng ta liền nhớ tới Trịnh Vân Anh, cái gai trong lòng lại càng thêm bén nhọn. Ta hít sâu một hơi, cất khăn vào tay áo, khẽ cười:

– Uyển dung quá khen rồi. Mẫu thêu này còn vụng về lắm, tính ra thì không thể so với chiếc gối uyển ương mà uyển dung tặng ta khi trước được.

Nghe ta bỗng nhắc đến chiếc gối kia, sắc mặt Liên Nhạc hơi tái đi. Nàng ta ngược đôi mắt trong trẻo miên man nhìn ta đầy hy vọng, rụt rè thăm dò:

– Nương nương khen ngợi, thần thiếp vui mừng lắm. Không biết chiếc gối đó nương nương dùng có thoải mái chẳng? Nếu nương nương thích, hôm nào thần thiếp lại dâng lên thêm vài cái...

Bạch Diệu Hoa cũng cười:

– Hóa ra Liên uyển dung từng tặng tỷ tỷ một chiếc gối uyển ương? Sao muội chưa thấy bao giờ nhỉ? Hẳn là tỷ tỷ quý trọng quá mà không nỡ dùng rồi!

Ta đáp lời Bạch Diệu Hoa, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn thẳng vào Liên Nhạc:

– Đúng vậy. Chiếc gối ấy chứa đựng biết bao tâm tư của Liên muội muội đây, bản cung sao nỡ dùng đến? Tấm lòng Liên muội bản cung hiểu rõ hơn ai hết, càng phải trân quý chiếc gối ấy hơn mới phải.

Liên Nhạc chợt dạ, cặp mắt nhìn xuống, bộ dạng rõ ràng là mất tự nhiên.

Đúng lúc ấy, trong điện vang lên tiếng nhạc du dương, có lẽ là sắp đến giờ.

Ta khẽ cười một tiếng cáo từ rồi khoác tay Bạch Diệu Hoa và Phong Thổ Minh đi vào trước, bỏ lại Liên Nhạc đứng chết trân một chỗ.

Khi đã đi được một đoạn, Phong Thẻ Minh mới lên tiếng:

– Liên uyển dung bề ngoài dịu dàng lương thiện, không ngờ tâm địa thật khó lường. Trịnh phi đối tốt với nàng ta như vậy mà...

Bạch Diệu Hoa cười chua xót:

– Tiệp dư chưa nghe câu tri nhân, tri diện, bất tri tâm hay sao? Ấy vậy mà bây giờ Vân Anh lại xem nàng ta là người tốt. Còn tỷ tỷ lại thành người xấu mất rồi.

Lòng ta bỗng thất lại nhưng vẫn cố gượng cười:

– Không thể trách muội ấy được...

Bạch Diệu Hoa nhú mày, kéo nhẹ tay áo ta một cái:

– Tỷ tỷ cũng không thể cứ nhẫn nhịn mãi. Gần đây, Vân Anh cắt đứt với chúng ta, cả Tư Dao bên chỗ muội cũng không hỏi han được gì. Bây giờ, chỉ có Lâm đại nhân là vẫn được chào đón ở Minh Ngọc cung thôi. Hôm trước muội hỏi thử Lâm đại nhân thì biết được Vân Anh và Liên Nhạc qua lại càng lúc càng thân thiết. Cứ như vậy, chỉ e là...

Bạch Diệu Hoa bỏ lửng câu nói, đôi mắt nhìn ta đầy lo lắng. Chuyện Liên Nhạc qua lại với Trịnh Vân Anh, Lâm Giang cũng đã bẩm báo với ta từ sớm. Hẳn lo Liên Nhạc lại làm kinh động đến sức khỏe của Trịnh Vân Anh, càng lo lắng cho mối thâm giao giữa ta và muội ấy. Lâm Giang đã nhiều lần giải thích về chuyện hoàng hậu, rằng tất cả là chủ ý của hắc, muốn trách phạt gì thì cứ trách hắc là được. Nghe nói Thanh Nhi cũng khuyên can muội ấy rất nhiều lần, đem hết những chuyện ta đã làm vì muội ấy kể lại. Nhưng muội ấy chẳng mấy bận tâm, bao nhiêu lời khuyên giải đều để ngoài tai.

Lòng ta rối như tơ vò, chỉ biết gượng cười bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 88

Đại điện Lạc Mai cung tuy không lớn lắm nhưng cách trang thiết vô cùng tinh mỹ. Bấy giờ đã là cuối tháng năm, bốn dãy bàn tiệc bày đầy những khay vải tươi đỏ ứng như son cùng mấy món bánh điểm tâm xinh xắn. Gạo nếp thơm mới thu hoạch lúc chớm hè, giờ đã hóa thành những bông sen gạo trắng muốt nổi bật trên nền men lam tươi mát. Nơi cao nhất trong chính điện kê một bàn lớn khảm vàng dành cho hoàng đế. Ta ngồi bên phải hắc như thường lệ, còn ghế bên trái đặc cách riêng cho Tiệp Tuyết vì hôm nay là sinh thần của nàng. Ngồi kế bên ta là Triệu Lam Kiều, còn bên trái Tiệp Tuyết là Minh Du.

Bấy giờ gặp mặt Minh Du ta mới biết, những lời đồn đại về nàng thực cũng chẳng ngoa. Lúc này, Minh Du đã rũ bỏ hẳn dáng vẻ xanh xao yếu ớt khi trước – vẫn tà áo lụa màu thiên thanh quen thuộc, vẫn chuỗi ngọc bích thanh nhã ôm lấy cổ trắng ngần, nhưng hôm nay trông nàng lại có chút khác lạ. Gò má nàng phớt hồng như hoa đào lúc đương xuân, đôi mắt miên man tựa sóng thu khiến ta nhìn mà không khỏi ngây người.

Minh Du trông thấy ta tiến vào liền đứng dậy định chào hỏi, nhưng Triệu Lam Kiều đã nhanh nhẹn cướp lời:

– Hiền phi tỷ tỷ đến rồi đấy ư? Đã nhiều ngày tỷ tỷ không rời Cát Tường điện nữa bước, muội muốn đến Cẩm Tước cung bái kiến mà chẳng được. Giờ gặp được tỷ tỷ ở đây, muội thật vui mừng quá!

Không ngờ sau khi nhận một chiếc thau vàng từ Minh Du mà Triệu Lam Kiều vẫn còn nhả hứng đến Lạc Mai cung dự tiệc. Chẳng những vậy, nàng ta còn trang điểm hết sức tỉ mỉ, tóc cài trâm phượng tám đuôi bằng vàng ròng khảm ngọc, lại mặc một bộ váy gấm thêu tứ đẳng hết sức xa hoa. Hai hàng lông mày đen nhánh được tô chuốt cẩn thận thành hai cánh cung sắc sảo, như thể muốn dùng thứ khí thế bức người này dọa chết kẻ khác.

Ta cũng tỏ ra hết sức phân khởi đáp lại Triệu Lam Kiều:

– Trông muội muội khỏe mạnh thế này, bản cung cũng mừng lắm. Cứ nghĩ đến việc lỡ tay té nước vào muội muội, làm muội ngã bệnh suốt cả tháng ròng là bản cung lại áy náy không thôi.

Lúc này, Tiệp Tuyết đang bận dặn dò đám nhạc công ngồi ở góc điện, nhưng nghe thấy giọng ta liền vội vàng bước ra ngoài tiếp đón. Nàng mặc váy lụa đỏ thêu hình hải đường nở rộ, rực rỡ thanh tân vô cùng. Tuy nàng không trang điểm lộng lẫy như Triệu Lam Kiều nhưng nét vẽ xán lạn đầy sức sống lại khiến người ta dễ sinh hảo cảm.

Tiệp Tuyết cúi chào ta, gương mặt tràn ngập nét cười:

– Bái kiến hiền phi nương nương! Nương nương hạ cố đến đây thực là vinh dự cho thần thiếp!

Trong vụ việc long thai lần trước, ta, dù rằng miễn cưỡng, cũng đã mấy lần đứng ra làm chứng cho tỷ muội nhà nàng. Vì vậy, Tiệp Tuyết đối với ta thân thiện hơn trước rất nhiều.

Ta đưa tay đỡ Tiệp Tuyết, cười nói:

– Hôm nay là sinh thần của muội muội, bản cung sao có thể không đến? Cầm Tước cung có chút quà mọn, muội đừng chê nhé!

Ta nói dứt lời, Ngọc Nga nhanh nhẹn bưng lên một cặp gậy như ý bằng ngọc Hòa Điền thượng hạng cùng một đôi trâm vàng khảm dạ minh châu. Số châu bảo này đều được ta cẩn thận chọn lựa từ ruộng quả mà Chu Trường Lăng đưa đến khi trước. Phong Thê Minh cũng góp thêm hai xấp lụa Phong tộc thêu nguyệt quý đỏ cho thêm phần long trọng.

Tiệp Tuyết vốn ưa xa hoa, vừa trông thấy quà đưa đến đã hết sức vui thích. Nàng hết lời cảm tạ ta rồi lập tức sai người tiếp nhận.

Chẳng ngoài dự đoán của ta, Trịnh Văn Anh cáo bệnh không đến. Liễu Yến Yến cũng chẳng thấy tăm hơi. Thêm một khắc trôi qua, khi chúng phi đã yên vị đầu ra đẩy thì hoàng đế đến.

Hôm nay hắn chỉ mặc một bộ trường y màu ngà giản dị, ngực áo thêu chìm hình rồng cuộn trong mây. Có lẽ tâm trạng hắn rất tốt nên long nhan ngoài vẻ anh tuấn còn thấp thoáng nét ôn hòa, tuy thần thái vẫn uy nghiêm nhưng lại mang cảm giác gần gũi.

Hắn khoác tay Tiệp Tuyết đi vào đại sảnh, cử chỉ vô cùng thân mật khiến mấy phi tần chức vị thấp ngồi gần cửa điện không khỏi lưu luyến nhìn theo.

Tiệp Tuyết thích nhất là ca vũ, tiệc mừng sinh thần của nàng đương nhiên không thể thiếu mấy tiết mục này. Nghe đám cung nhân rí tai nhau, hoàng đế đã cho vời mấy gánh hát danh tiếng nhất kinh thành vào hoàng cung để biểu diễn đêm dạ yến. Không những vậy, hắn còn đích thân lựa ra những ca cơ, vũ cơ, nhạc công tinh hoa nhất để làm vui lòng Tiệp Tuyết. Ăn sủng như rồng ấy thậm chí có thể so sánh với tâm tư mà Tiên đế từng dành cho thái hậu năm nào, khiến chúng phi đỏ mặt ghen tị.

Bản thân nhân vật chính của chúng ta – Tiệp phi nương nương, đương nhiên là cười đến híp cả hai mắt lại. Xem hết mấy màn biểu diễn, rượu cũng đã qua vài chung, hơi men ngà ngà khiến nàng trở nên bạo dạn hơn. Nàng kéo tay hoàng đế, ngược nhìn hắn đầy cảm kích:

– Hoàng thượng đối với thiếp tốt quá, thiếp không biết phải đền đáp thế nào mới phải...

Hoàng đế mỉm cười ngọt ngào, trêu mếu xoa đầu Tiệp Tuyết:

– Trẫm không cần nàng đền đáp. Nàng cứ mãi tươi cười vui vẻ thế này là trẫm thấy đủ rồi.

Đứng trước khung cảnh tình chàng ý thiếp ấy mà Triệu Lam Kiều mặt vẫn không đổi sắc. Nàng ta nâng chung rượu lên môi hớp một ngụm nhỏ, đoạn nặn ra một nụ cười hết sức ôn hòa:

– Muốn đền đáp cũng không phải là không có cách. Nhớ lại trong tiệc mừng đại thọ thái hậu khi trước, Tiệp phi muội muội múa đẹp biết bao nhiêu! Thiếp nhớ hoàng thượng còn trách sao vũ điệu đẹp như vậy mà hoàng thượng lại chưa từng được thưởng ngoạn...

Hoàng đế gật gù, nheo nheo mắt hồi tưởng:

– Đúng là như vậy. Vũ điệu của Tuyết nhi khi đó quả là thiên hạ vô song.

Triệu Lam Kiều vẫn giữ nguyên vẻ hiền đức, tiếp tục thêu hoa trên gấm:

– Chi bằng nhân ngày vui này, Tiệp phi muội muội hãy múa một bài đi, vừa là đền đáp long ân, vừa là để tỷ muội một nhà được mở rộng tầm mắt. Hiền phi nương nương nói có phải không?

Ta đang chuyên tâm ăn uống, chợt nghe Triệu Lam Kiều nhắc đến tên mình thì bất giác nổi da gà. Nàng ta lại đang tính toán cái gì đây? Định lôi kéo Minh Du về phe mình cùng đê bệ ta, cho nên mới cố tình nâng đỡ Tiệp Tuyết? Hay chỉ đơn giản là khi trước đã chọc giận hoàng đế nên bây giờ muốn tỏ ra hiền đức để lấy lòng hắn?

Không cần biết trong cái đầu xinh đẹp quý quái kia đang mưu tính điều gì. Nhưng hôm nay thực sự là ngày vui, nếu là chuyện vui thì ta tất phải tán thành.

Nghĩ vậy, ta liền góp thêm một câu ba phải:

– Đức phi nói không sai!

Tiệp Tuyết lén liếc nhìn Minh Du một cái, thấy nàng khẽ gật đầu ủng hộ, mới mạnh dạn cười đáp ứng:

– Cung kính không bằng tuân mệnh. Vậy xin hoàng thượng cho thần thiếp đi thay y phục.

Được hoàng đế gật đầu chấp thuận, Tiệp Tuyết bèn nhanh chóng cáo lui. Chưa đầy nửa khắc đã thấy nàng quay lại trong bộ váy áo màu phấn hồng. Từ cửa điện tiến vào, bước chân của Tiệp Tuyết nhanh dần, tà váy bằng sa mỏng khẽ rung rinh như gió đêm thoảng qua cánh sen đầu hạ. Đôi hài thêu nhỏ xinh lướt êm ru trên mặt sàn trong tiếng hồ cầm réo rắt.

Tiếp Tuyết bắt đầu tiến gần vào giữa điện, đương lúc ai nấy đều nín thở chờ đợi nàng tung bước Bộ Bộ Liên Hoa đầu tiên thì một vệt nước từ đầu hất đến, đáp thẳng lên ngực áo nàng.

– Á...

Tiếp Tuyết bị giật mình, chúi hẳn người về phía trước. Nhưng may mắn là nàng tập múa từ nhỏ, khả năng giữ thăng bằng rất tốt nên chỉ hơi lao đảo một chút là đứng vững lại được ngay.

Tiếng nhạc bỗng im bật. Trong điện thoáng chốc chẳng còn chút tiếng động nào.

Hoàng đế cũng bị bất ngờ, hần nhúm dậy như để nhìn cho rõ:

– Có chuyện gì vậy?

Tiếp Tuyết cúi đầu nhìn ngực áo, thẹn đến nổi hai má đỏ bừng, vội khoanh tay che ngực:

– Thiếp không biết... Đột nhiên có người tạt nước...

Sa mỏng thấm nước rất nhanh đã trở nên trong suốt, lộ rõ cả hình thù trên yếm đào bên trong.

– Tỷ tỷ không sao chứ?

Liên Nhạc hốt hoảng bước ra, khoác áo choàng của mình lên người Tiếp Tuyết.

Tiếp Tuyết vội vàng kéo áo che kín người, gượng gượng đáp:

– Chỉ bị ướt một chút thôi...

Màn cảm thượng thiên hoa của mình đột nhiên bị phá hỏng, Triệu Lam Kiều hết sức tức tối. Nàng ta cao giọng:

– Là kẻ nào phạm thượng dám hắt nước vào Tiếp phi?

Hoàng đế rõ ràng là mất hứng. Hần chỉ tay về phía dãy bàn bên phải, lạnh nhạt nói:

– Ban này trẫm nhìn thấy nước từ hướng này tạt ra.

Chúng ta cùng nhìn theo ngón tay hoàng đế, mọi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Tô Nhượng và Dương Ngọc Huệ.

Lòng ta chùng xuống, thầm khấn vái đất trời phù hộ: đừng là nàng ta, nàng ta có ngu ngốc cũng không thể ngu ngốc đến mức này, tuyệt đối không thể là nàng ta...

Chỉ tiếc, khi Tô Nhượng đứng dậy lò dò tiến đến trước long nhan, ta rút cuộc cũng nhận ra mình hãy còn đánh giá nàng ta quá cao.

– Hoàng thượng, thần thiếp chỉ lỡ tay, thực sự không cố ý mạo phạm Tiếp phi nương nương.

Ngay đến vị Thiên tử tâm cơ thâm trầm ngồi cạnh ta đây cũng chẳng thể ngờ Tô Nhượng lại giờ loại thủ đoạn đầu đường xó chợ thế này. Hần nhất thời nghẹn lời, không nói nổi câu nào.

Trong dạ yếm long trọng mừng sinh thần của mình lại bị mất thể diện trước nhiều người như vậy, Tiếp Tuyết đương nhiên là không nhịn nổi. Nàng vừa thẹn vừa giận, xô Tô Nhượng một cái:

– Ngươi muốn chết hay sao?!

Tô Nhượng chỉ chờ có thế, lập tức ngã nhào xuống đất, tỏ ra sợ sệt vô cùng:

– Nương nương tha mạng!

Không chỉ vậy, nàng ta còn lết về phía hoàng đế, tha thiết van xin:

– Hoàng thượng minh giám, thiếp chỉ bất cẩn mà thôi...

Hoàng đế mặt mày tựa vào ghế, đưa tay day trán:

– Được rồi... Được rồi... Bất cẩn thì thôi...

Tiếp Tuyết cắn môi, hai mắt đã hơi đỏ:

– Hoàng thượng, nàng ta rõ ràng là cố ý làm nhục thiếp...

Đây vốn là một buổi tiệc hết sức vui vẻ, chỉ vì Tô Nhượng mà hóa thành tình cảnh khó xử này. Mà phàm là những lúc khó xử, đương nhiên sẽ có kẻ chằm đầu vào lửa.

***

Dương Ngọc Huệ vốn có hiềm khích với Tô Nhượng, sao có thể bỏ qua cơ hội này? Nàng ta giả vờ thương cảm, khẽ than một tiếng:

– Tiệp phi nương nương thật là đáng thương. Rõ ràng là ngày vui của mình, thế mà lại bị...

Lời này quả nhiên khiến Tiệp Tuyết càng thêm tủi thân, nước mắt long lanh thoáng chốc đã rơi xuống.

Sắc mặt hoàng đế đã không thể xấu hơn được nữa.

Hắn dần chén rượu xuống bàn, giọng lạnh lùng:

– Người đâu, còn không mau đưa Tiệp phi nương nương đi thay y phục?

Hoàng đế dứt lời, liền có cung nữ vội vã tuân lệnh đưa Tiệp Tuyết vào hậu điện. Liên Nhạc cũng đi theo, đáng vẻ tràn ngập quan tâm lo lắng.

Tiệp Tuyết đi rồi, ta mới chợt nhớ đến Minh Du. Ta lén nhìn qua phía nàng thì chỉ bắt gặp một gương mặt lạnh lẽo như băng, nét vui vẻ ban nãy đã chẳng còn đâu nữa. Bên trán ta bất giác xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh. Dựa vào tình cảm của Minh Du và Tiệp Tuyết, sau sự việc ngày hôm nay, Tô Nhượng nhất định không được yên thân, mà cả ta cũng chưa chắc tránh được liên lụy.

Hậu cung nhiều người như vậy, Tô Nhượng hết gây thù với vị nhị phẩm thực dung đau ốm quanh năm kia rồi lại đi chuốc oán với hai vị nhất phẩm phi tần này. Ta càng nghĩ càng thêm sợ hãi, phải cố giấu tiếng thở dài bất lực. Tiền nữ giám quản cái gì chứ? Tô Nhượng này nhất định là yêu quái giả danh đến đây để ám ta.

Đương lúc ta còn đang thăm than thân trách phận, Tô Nhượng lại tiếp tục tác quái. Nàng ta ngẩng đầu nhìn hoàng đế bằng ánh mắt thắm thiết, giọng nhão nhột:

– Thần thiếp vô ý làm hoàng thượng và các vị tỷ tỷ mất hứng, thực là tội lớn. Trong lòng thiếp bất an vô cùng. Chi bằng, hoàng thượng cho thần thiếp cơ hội chuộc lỗi...

Hoàng đế giật mình, hơi chân chừ:

– Nàng muốn chuộc lỗi như thế nào?

Ánh mắt Tô Nhượng bỗng chốc sáng ngời, nàng ta thỏ thẻ đáp:

– Ban nãy không phải Tiệp phi nương nương định hiến vũ sao? Vừa hay thần thiếp cũng biết chút vũ đạo, tuy không thể sánh được với Tiệp phi nương nương nhưng có lẽ cũng đủ góp vui cho hoàng thượng và các vị tỷ tỷ.

Một lời như sét đánh ngang tai, toàn thân ta cứng đờ. Đôi đũa bạc trên tay ta rơi xuống bàn, vang lên hai tiếng leng keng.

Hoàng đế thấy tay ta run lên, liền cầm lấy mà hỏi:

– Nàng làm sao thế?

Ta run rẩy lắc đầu, niu lấy tay hoàng đế, không biết phải làm sao để nói cho hắn biết: trời có sập xuống cũng không được để Tô Nhượng nhảy múa.

Hoàng đế cau mày, chắc hẳn cũng nhìn thấy sự hãi hùng trong mắt ta nhưng nhất thời không thể hiểu nổi.

Đáng tiếc, hoàng đế không phải là người duy nhất nhìn ra ta đang sợ hãi. Hắn còn chưa kịp đáp lời Tô Nhượng, Triệu Lam Kiều đã bật cười vui vẻ:

– Tô muội muội đã nhiệt thành như thế, chúng ta tất nhiên là không nên phụ lòng muội ấy mới phải. Hoàng thượng nghĩ sao?

Bộ dạng hào hứng chờ xem người khác gặp họa của nàng ta thật không lẫn đi đâu được. Ta cắn môi, chỉ hận không thể nhai đầu Triệu Lam Kiều.

Bạch Diệu Hoa và Phong Thê Minh đồng loạt nhìn ta, sắc mặt tái nhợt. Bạch Diệu Hoa hơi mấp máy môi, hình như muốn nói: “Tuyệt đối không thể”.

Thế nhưng đã muộn rồi. Hoàng đế ái ngại nhìn ta rồi lại nhìn đến Tô Nhượng vẫn đang trông lên với ánh mắt ngập tràn hi vọng. Cuối cùng, hắn phẩy tay áo:

– Tùy ý Tô sung hoa vậy.

Tô Nhượng được lời như còi tẩm lòng, nhanh như cắt đứng phắt dậy, phấn khởi chỉnh trang y phục.

Lúc này, ta mới có dịp nhìn kỹ Tô Nhựt. Nàng ta mặc xiêm y trắng muốt như sương khói, gấu váy thêu mấy cụm mai trắng bằng chỉ ngà kết pha lê, tóc búi cao cài trâm đính ngọc trai, trên vai còn khoác một dải lụa trắng, hiển nhiên là muốn cố bám lấy hai chữ “tiên tử” mà Lưu Thiên ban tặng.

Ngọc Lăng, tỷ nữ của Tô Nhựt, thấy thế bèn hấp tấp chạy đến chỗ mấy vị nhạc công. Nàng ta ăn một trận đòn oan vì Tô Nhựt, tuy may mắn không mất mạng nhưng dường như đã ảnh hưởng đến xương cốt nên tướng đi hơi tập tễnh. Ngọc Lăng lần tay áo rút ra một trang nhạc phổ đưa cho nhạc công trưởng, còn khua tay loạn xạ như đang dăn dò chuyện gì rất trọng đại.

Con giận trong lòng ta lại cuộn lên. Tô Nhựt chết tiệt đã tính toán từ trước.

Tiếng nhạc cất lên, ánh mắt Tô Nhựt cháy rực quyết tâm. Nàng ta giang hai tay ra sau, tung bước chạy về phía trước. Ta vừa nhìn đã nhận ra ngay đây là bước lấy đà của điệu Bộ Bộ Liên Hoa. Nhưng ban nãy vũ điệu của Tiệp Tuyết mềm mại ưu nhã bao nhiêu thì bây giờ Tô Nhựt thô thiển cục mịch bấy nhiêu. Nhìn nàng ta bây giờ có khác gì gà mái cầm đầu chạy về ô không cơ chứ?!

Bộ Bộ Liên Hoa phong tình vạn chủng rơi vào tay Tô Nhựt thật sự không còn ra thể thống gì.

Người trong đại diện thấy đều chết lặng. Đến cả kẻ chủ mưu ném đá xuống giếng như Triệu Lam Kiều cũng ngỡ ngàng không nói nên lời. Ta biết ban nãy Triệu Lam Kiều chẳng qua là thấy thái độ của ta kì quái, lại thêm chuyện Tô Nhựt khi xưa từng đoạt sủng của ta nên mới hùa vào cho ta mất mặt. Nàng ta làm sao ngờ được Tô Nhựt lại có ngón vũ đạo quý khốc thần sầu như vậy.

Hoàng đế cũng chẳng khá khẩm hơn. Toàn thân hấn cứng đờ, thái dương nổi cả gân xanh, sắc mặt lúc đen lúc đỏ. Ta cười thâm trong lòng. Tiên nữ giáng trần của nhà ngươi đấy.

Giữa điện, Tô Nhựt đã bắt đầu điệu đuổi ruồi quen thuộc. Nàng ta xoay vòng vòng, hai tay khua khoáng tán loạn, chẳng còn chút gì là ăn khớp với tiếng nhạc. Y phục xinh đẹp thoát tục cách mấy cũng không cứu vãn được bộ dạng quay cuồng của nàng ta lúc này.

Ta nhìn không nổi nữa, quyết định chống cằm xoay người sang hướng khác. Thế nhưng ngay lúc ấy, trong điện lại vang lên một chuỗi âm thanh trong trẻo giòn tan rất khẽ, hòa lẫn trong tiếng nhạc. Nếu không phải do tai ta bẩm sinh thính hơn người thường thì tuyệt đối không thể nghe được. Ta ngoảnh nhìn lại thì đã thấy dưới sàn nhà từ đâu xuất hiện vô số hạt ngọc nhỏ lẫn lông lóc, trông rất quen mắt.

Ta cả kinh nhìn về phía Minh Du, quả nhiên chuỗi ngọc trên cổ nàng đã không còn, mà đúng lúc đó Minh Du cũng quay lại nhìn ta, trên khóe môi hiện lên một nụ cười tình nghịch.

Những chuyện xảy ra tiếp theo không phải là quá bất ngờ. Tô Nhựt đương mãi múa may, lại còn bận dùng ánh mắt triền miên tình ý quần lấy hoàng đế, tất nhiên là không nhìn thấy những hạt ngọc dưới chân. Chỉ nghe ạch một tiếng, Tô Nhựt đã trượt ngã lăn quay dưới đất, chống cả bốn vó lên trời.

Chúng phi đều đã nhìn lâu lắm rồi, trước cảnh này không sao kiềm nén được nữa, đồng loạt ôm bụng cười lớn thành tiếng.

Tô Nhựt xấu hổ lồm cồm bò dậy, nhưng vì vội quá lại trượt chân ngã thêm lần nữa, trán đập cả xuống sàn.

Hoàng đế cố nhịn cười, mím môi lên tiếng:

– Tô sung hoa không sao chứ?

Tô Nhựt ngồi bệt dưới sàn, tóc tai rũ rượi, hai tay ôm trán rưng rưng:

– Hoàng thượng... thiếp... thiếp...

Dương Ngọc Huệ cười đến chảy cả nước mắt:

– Điệu múa này cũng thực là như hoa như ngọc! Không biết tư thế tiếp đất bằng đầu ban nãy gọi là gì nhỉ?

Quỳnh Từ Yên cũng chen vào góp vui:

– Tỷ tỷ hỏi làm gì chứ? Vũ điệu kinh thiên động địa như thế đương nhiên chỉ có tiên nữ mới múa được thôi, người trần mắt thịt chúng ta làm sao học được!

Triệu Lam Kiều nhấp một ngụm trà, nhếch môi nhìn ta cười khinh khỉnh:

– Cẩm Tước cung đúng là ngoa hồ tàng long. Đáng tiếc, nếu điệu múa này mà có thêm tiếng đàn của hiền phi nương nương hỗ trợ thì mới thực là thập toàn thập mỹ.

Đến đây, Tô Nhựt quá đỗi xấu hổ, che mặt bật khóc nức nở. Quả báo đến sớm, có thể trách ai?

Ta ôm đầu vừa mệt mỏi vừa chán nản:

– Tô sung hoa vất vả rồi, mau hồi cung thôi.

Được ta cho phép, Ngọc Lăng lật đặt lao ra xốc Tô Nhựt lên vai, trong chớp mắt đã chạy mất dạng.

Minh Du trước sau đều không nói lời nào, chỉ nhàn nhã cúi đầu uống trà, nhưng nét mặt bây giờ hết sức thư thái. Ta cơ hồ còn thấy được sự khoái chí trong ánh mắt của nàng.

Tiếp Tuyết bị mất mặt, nhất quyết không chịu trở lại dự tiệc nữa. Hoàng đế thì mặt mũi hầm hằm. Chúng phi xem Tô Nhượng đại náo một hồi, dù rằng được một trận cười thỏa thích nhưng hứng thú ban đầu đều đã chẳng còn. Dạ yến vì vậy mà tàn sớm.

Sau đêm hôm đó, Tô Nhượng luôn ở lì trong phòng, không chịu ra ngoài nửa bước. Ta chẳng hiểu nổi do nàng ta xấu hổ hay là sợ bị ta trách phạt, nhưng đã quá chán nản rồi nên chẳng muốn nói đến nàng ta nữa. Mấy lần ta định bắt Tô Nhượng tự đến gặp Tiếp Tuyết tạ tội, nhưng lại sợ nàng ta gây thêm họa nên lại thôi. Để thay Tô Nhượng chuộc lỗi, ta đã mang rất nhiều quà cáp đưa đến Lạc Mai cung, chỉ là trong lòng vẫn không thể nào yên. Từ sau vụ án long thai kia, ta đã biết Minh Du là người tuyệt đối không thể chọc đến được.

Ta sống trong lo âu như vậy không bao lâu thì Lạc Mai cung truyền ra tin Minh Du phát bệnh. Nghe nói, ban đầu nàng chỉ hơi đờ đẫn, vui buồn bất thường nên thái y kê vài thang thuốc an thần tĩnh tâm, cũng không cho là bệnh nặng gì. Nhưng rồi tâm tính nàng càng lúc càng thất thường, có khi mất trí cả canh giờ, còn đuổi đánh cả Tiếp Tuyết. Đến khi thái y nhận ra có sự bất thường thì Minh Du đã thành nửa điên nửa tỉnh.

Hoàng đế giận lắm. Hắn nói: “A Du đang khỏe mạnh sao có thể đột nhiên hóa điên đại như vậy? Nhất định là có kẻ giở trò ám hại!”

Đoạn, hắn phái ngay Tô Trường Tín cùng Đàm Mộc và Diêu Ngôn đến Lạc Mai cung tra xét.

Chẳng mất bao lâu đã tra ra được chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 89

Một ngày đầu thu năm ấy, chúng phi lại có dịp tề tựu đông đủ tại Lạc Mai cung.

Bấy giờ, vẻ hoa lệ của đêm dạ yến tháng năm đã tàn phai. Lạc Mai cung từ trong ra ngoài đều nhuộm màu thê lương ảm đạm, đến sự thanh bình khi xưa cũng chẳng còn.

Từ sáng sớm, hoàng đế đã hạ lệnh triệu tập hậu cung, không ngoài chuyện Minh phi nương nương đột nhiên sinh bệnh.

Minh Du vô cớ phát điên, suốt ngày cuồng loạn đập phá đánh người, thái y bắt buộc phải kê thuốc an thần liều mạnh để nàng ngủ yên. Tiếp Tuyết tự tay chăm sóc Minh Du bấy lâu, có lẽ đã lao lực nhiều ngày. Hai mắt nàng sưng mọng thâm quầng, trên trán còn có một vết bầm, dáng vẻ tiều tụy vô cùng.

Những người còn lại ai nấy đều nom nớp lo âu. Mùa đông năm ngoái cũng tại nơi đây, hoàng tộc họ Tống mất đi đứa trẻ đầu tiên. Liễu Yến Yến quay về xuất phát điểm, hậu vị bắt đầu lung lay – là điểm khởi đầu cho toàn bộ chuỗi biến cố sau này. Dù không nói ra nhưng ai cũng hiểu rõ, ngày hôm nay nhất định sẽ lại có kẻ gặp họa sát thân.

Bấy nhiêu phi tần, thường ngày chỉ cần ở chung một chỗ sẽ lập tức sinh chuyện thị phi. Thế nhưng bây giờ trong điện lại yên ắng đến ngột ngạt, chẳng ai nói với ai câu nào.

Hoàng đế bãi triều xong liền đến thẳng Lạc Mai cung.

Diêu Ngôn và Đàm Mộc đã chuẩn bị sẵn từ trước, chỉ đợi hoàng đế giá đáo là đem chứng cứ ra bẩm báo. Diêu Ngôn quỳ ở giữa điện, kính cẩn dâng lên một hộp sứ to gần bằng cái chén ăn cơm:

– Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ cùng Đàm đại nhân đã cẩn thận tra xét tất cả vật dụng ở Lạc Mai cung, phát hiện hộp trà này...

Lý Thọ mau chóng nhận lấy hộp trà từ tay Diêu Ngôn, đưa đến trước mặt hoàng đế. Hoàng đế mở nắp hộp trà ra, neoh mắt nhìn vào bên trong:

– Trà này có độc sao?

Diêu Ngôn lắc đầu:

– Trà không có độc, chỉ là trong đó có lẫn lá đại ma... (1)

Hoàng đế cau mày, hơi ngạc nhiên:

– Đại ma là thứ gì mà có thể khiến người bình thường thần trí điên loạn?

Điều Ngón chậm rãi giải thích:

– Đại ma vốn là loài thảo mộc có tính giảm đau, an thần, từ xưa đã được dùng làm dược liệu. Người dùng đại ma thời gian đầu tinh thần sẽ phấn chấn, ăn ngon ngủ ngon. Nhưng loại thảo mộc này được tính rất phức tạp, nếu dùng với liều lượng không chuẩn trong thời gian dài thì lợi bất cập hại. Nhẹ thì âu lo mất ngủ, nặng thì thần trí mơ hồ, nếu không chữa trị kịp thời thì sẽ giống như Minh phi nương nương bây giờ...

Đàm Mộc bổ sung thêm:

– Minh phi nương nương vừa mới sảy thai không lâu, thân thể còn rất yếu nên dược tính của đại ma càng thêm mạnh mẽ, không cần đến thời gian dài cũng có thể gây ra tổn thương trầm trọng. (2)

Triệu Lam Kiều nghe đến đây bèn sợ hãi kêu lên:

– Nguy hại như vậy sao? Trà này ở đâu mà có?

Tiếp Tuyết hoảng hốt quay sang Liên Nhạc, mặt biến sắc:

– Là do Liên uyển dung tặng cho tỷ tỷ... Lẽ nào...

Hoàng đế bốc một nhúm trà đưa lên ngửi ngía, lạnh nhạt hỏi:

– Liên uyển dung, trà này đúng là của nàng ư?

Sắc mặt Liên Nhạc thoáng chốc đã trắng nhợt. Nàng ta vội vàng quỳ xuống, run rẩy thưa:

– Vâng, đúng là của thiếp...

Hoàng đế vẫn không rời mắt khỏi chỗ trà khô trong tay, nhưng long nhan dường như đã lạnh đi mấy phần. Giọng hần trầm xuống:

– Tại sao lại đem trà chứa đại ma cho Minh phi?

Toàn thân Liên Nhạc run bắn lên, lại bày ra dáng vẻ thỏ con sợ sệt. Nàng ta dường như đã sợ đến nỗi nói không nên lời, chỉ biết ngẩng đầu nhìn hoàng đế bằng đôi mắt ngẩn lệ, đẹp đến động lòng người:

– Thần thiếp... thần thiếp...

Tiếp Tuyết vốn không phải người kiên nhẫn. Nàng nghe đến đây đã nổi giận, lao ra nắm lấy hai vai Liên Nhạc lay mạnh mà mắng:

– Ngươi vì sao phải hãm hại tỷ tỷ? Ngày xưa ngươi ở bên ngoài bị ức hiếp đủ đường, cũng nhờ đến Lạc Mai cung, được tỷ tỷ rộng lượng che chở mới có thể bình yên sống qua ngày... Ngươi sao lại lấy oán báo ân như thế?!

Liên Nhạc bị lay mạnh đến nỗi búi tóc lỏng cả ra, phần mái phủ trước trán cũng vì thế mà bay tán loạn, để lộ một vết sẹo to bằng hai đốt ngón tay, trông hết sức thảm hại.

Hoàng đế buông nhúm trà trên tay xuống, ánh mắt lộ vẻ thất vọng:

– Trẫm nghĩ nàng là người ngoan ngoãn hiểu chuyện mới thăng vị cho nàng, để nàng đến Lạc Mai cung. Không ngờ nàng...

Chẳng riêng gì hoàng đế mà ở đây, chúng phi thấy đều không ngờ một nữ tử yếu đuối nhu nhược như Liên Nhạc lại dám mưu hại cung chủ như vậy, không ai giàu nổi kinh ngạc.

Ta cũng bị bất ngờ, phải lên tiếng hỏi:

– Liên uyển dung có gì lại làm ra chuyện độc ác như vậy? Nếu Minh phi có mệnh hệ gì thì uyển dung cũng khó thoát tội, chẳng phải là hại người hại mình sao?

Liên Nhạc trước sau vẫn chẳng hề biện bạch một câu, chỉ cúi đầu rơi nước mắt, nét mặt tràn ngập bi thương.

Chúng phi lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ mọi chuyện lại kết thúc đơn giản như vậy?

Hoàng đế thấy Liên Nhạc cứ khóc mãi thì càng thêm mất kiên nhẫn. Hắn vì Lê Khiết mà bảo bọc Liên Nhạc bấy lâu nay, nhưng nếu Liên Nhạc thực sự gây ra tội tày đình thế này, dù cho gương mặt kia có giống Lê Khiết đến đâu đi nữa cũng không cứu nổi nàng ta.

Mặt mũi hoàng đế đã tối sầm. Hắn thở dài một tiếng:

– Nếu nàng đã không có gì để nói...

Đúng lúc ấy, Văn Tịch, tỷ nữ của Liên Nhạc từ đâu chạy đến quỳ sụp xuống dưới chân hoàng đế, dập đầu bồm bộp:

– Hoàng thượng, Liên tiểu chủ bị oan! Hộp trà đó vốn không phải của Liên tiểu chủ!

Hoàng đế nhướn mày, hơi khựng lại:

– Không phải của Liên uyển dung thì của ai?

Văn Tịch chưa kịp đáp lời thì bị Liên Nhạc cản lại. Nàng ta nức nở quát lên:

– Văn Tịch, không được nói nữa!

Đã mấy năm trôi qua mà tính nết Văn Tịch này vẫn chẳng hề thay đổi. Nàng ta ngoảnh đầu lớn tiếng đáp lại Liên Nhạc:

– Chuyện đã đến nước này, tiểu chủ vẫn còn muốn che giấu cho nàng ta ư? Nếu bây giờ không nói ra, tiểu chủ sẽ bị hàm oan mà mất mạng đấy!

Nói đoạn, nàng ta lại một mực hướng về phía hoàng đế mà phân trần:

– Hoàng thượng, hộp trà đó thực ra là của Trịnh phi nương nương!

Lời của Văn Tịch như một tiếng sấm giáng xuống đại điện Lạc Mai cung, khiến cho người người đều chấn động.

Hoàng đế đập bàn, trừng mắt dữ tợn:

– Nô tài to gan, dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt trẫm. Có biết là tội gì không?

Văn Tịch dập đầu lia lịa, vì quá sợ hãi mà lạc cả giọng nhưng vẫn rất cứng cỏi:

– Nô tỳ không dám nửa lời gian dối! Hộp trà này đúng là của Trịnh phi nương nương ban cho Liên tiểu chủ. Trịnh phi nương nương nói trà này giúp ngủ ngon, tiểu chủ biết là trà quý không nỡ dùng. Sau lại thấy Minh phi nương nương vì mất đi long thai mà hằng đêm gặp ác mộng, mới đem dâng cho Minh phi nương nương... Nào ngờ... Nào ngờ...

Liên Nhạc lúc này đã khóc đến hít thở không thông, phải bò đến kéo tay Văn Tịch:

– Đừng nói... đừng nói nữa...

Văn Tịch nào chịu nghe lời, lại càng lớn giọng hơn:

– Nô tỳ biết tiểu chủ coi Trịnh phi nương nương như tỷ muội ruột thịt, một lòng muốn bảo vệ Trịnh phi nương nương... Nhưng người ta đã ác tâm như vậy, tiểu chủ còn liều mạng chịu oan để làm gì?

Từ khi Văn Tịch nhắc đến Trịnh Vân Anh, tay ta đã run lên nhưng vẫn cố kiềm chế chờ xem diễn tiến sự việc. Theo mỗi lời Văn Tịch nói ra, dự cảm chẳng lành trong lòng ta càng lúc càng thêm mạnh mẽ. Ta nhấp một ngụm trà, cố áp chế nỗi sợ hãi, bình thần cất tiếng:

– Trịnh phi hà có gì phải hại Liên uyển dung?

Triệu Lam Kiều mỉm cười vô tư:

– Không phải cứ mời Trịnh phi đến hỏi là biết sao?

Trịnh Vân Anh bản tính thiện lương ngay thẳng, không giỏi ăn nói. Gần đây muội ấy còn gặp phải quá nhiều chuyện thương tâm, suy nghĩ không thông, chắc chắn không đầu nối với miệng lưỡi sắc bén của Triệu Lam Kiều.

Nghĩ vậy, ta lập tức lắc đầu phản đối:

– Sức khỏe Trịnh phi còn chưa khôi phục hoàn toàn. Thái y đã nói muội ấy bị thương ở đầu, không được kích động, nếu không bệnh tình sẽ tái phát. Nơi này hỗn loạn như vậy, bản cung cảm thấy không phù hợp.

Có lẽ là thấy ta có ý bao che, ở đằng xa, Liễu Yến Yến vốn luôn im hơi lặng tiếng cũng cất giọng mỉa mai:

– Nương nương đang sợ Trịnh phi thân thể mỗi một, không đủ sức chửi tội ư?

Ta liếc nhìn Liễu Yến Yến, liền bắt gặp nụ cười nửa miệng đầy ngạo mạn và ánh mắt thách thức quen thuộc. Nàng ta vì hoàng hậu mà té một cú trí mạng như vậy, giờ tất nhiên sẽ không tha cho Trịnh Vân Anh.

Dương Ngọc Huệ không chịu thiếu phần, cũng che miệng cười giả lả:

– Trịnh phi nương nương tính ra thật tốt số! Có tỷ tỷ thân thiết là hiền phi nương nương chưởng quản hậu cung, gây ra chuyện gì cũng có tỷ tỷ chống đỡ, thật khiến người ta ao ước!

Tâm tính của Trịnh Vân Anh như thế nào, người trong cung có ai là không hiểu. Bởi vậy, đứng trước lời chỉ tội của Văn Tịch, ngay cả Tiệp Tuyết vốn nóng nảy cũng tỏ ra lưỡng lự. Nàng hết nhìn Liên Nhạc lại nhìn ta, rồi chấp tay thưa với hoàng đế:

– Thần thiếp cũng không tin Trịnh phi lại là hung thủ. Nhưng không có mặt nàng ấy, e khó tra ra chân tướng. . .

Hoàng đế nghiêng người tựa vào tay ghế, mệt mỏi phẩy tay áo:

– Truyền Trịnh phi.

Chẳng bao lâu sau, Lý Thọ đã dẫn Trịnh Vân Anh tới.

Nhiều ngày không gặp, trông thấy đáng vẻ gầy yếu xanh xao và ánh mắt u uất của muội ấy, lòng ta không khỏi nhói đau.

Trịnh Vân Anh chưa hiểu sự tình, chỉ cẩn thận hành lễ rồi đứng sang một bên.

Hoàng đế nhìn qua muội ấy một lượt, sắc mặt cũng hòa hoãn lại đôi chút.

Hắn chỉ vào hộp trà bên cạnh, thấp giọng hỏi:

– Trà này có phải của nàng không?

Trịnh Vân Anh chớp mắt nhìn hộp trà, thần nhiên đáp:

– Đúng là của thần thiếp.

Hoàng đế lại hỏi tiếp:

– Có phải nàng ban hộp trà này cho Liên uyển dung?

Trịnh Vân Anh liếc nhìn chung quanh một chút, bắt gặp cảnh tượng kẻ đứng người quỳ thì hơi chau mày, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời:

– Bẩm, đúng là thiếp đã tặng hộp trà này cho Liên uyển dung từ mấy tháng trước. Hoàng thượng đột nhiên hỏi đến, không biết là có chuyện gì chăng?

Triệu Lam Kiều nhếch môi cười lạnh, chậm rãi lên tiếng:

– Hộp trà này của Trịnh phi cũng thực là lợi hại, chẳng những khiến Minh phi sống dở chết dở mà còn suýt chút nữa hại Liên muội muội đây phải chịu hảm oan. Tâm cơ bậc này. . . bản cung bội phục.

Giọng Trịnh Vân Anh hơi run lên:

– Đức phi nói gì, thần thiếp không hiểu?

Tiệp Tuyết mặt đầy nghi hoặc, lão đảo đến trước mặt Trịnh Vân Anh nghẹn giọng hỏi:

– Vân Anh, ngươi không hiểu thật sao? Trong trà này có chứa đại ma. . . Liên Nhạc đem hộp trà của ngươi dâng cho tỷ tỷ. . . Tỷ tỷ của ta vừa mới sảy thai, thân thể yếu đuối không chịu nổi được tính của đại ma nên mới ra nông nỗi này. . .

Trịnh Vân Anh thất sắc, lập tức đến trước mặt hoàng đế quỳ xuống:

– Hoàng thượng! Trà này chính bản thân thần thiếp cũng đang dùng, thực không phải thứ độc hại. Lúc đó thần thiếp chỉ vì thấy Liên uyển dung hay mất ngủ nên mới tặng nàng ấy một hộp. . .

Trịnh Vân Anh còn chưa nói hết câu, Liễu Yến Yến đã cười khẩy:

– Vậy sao? Chứ không phải vì ngươi biết rõ Liên Nhạc đến ở Lạc Mai cung, có đồ tốt tất sẽ dâng cho cung chủ nên mới bày trò mượn đao giết người, ám toán Minh phi?

Trịnh Vân Anh tức giận mím môi, thẳng thừng đáp trả:

– Quý tần ngôn hành cẩn trọng. Bản cung có thể không chấp ngươi vô lễ, nhưng tuyệt đối không để ngươi tùy ý ngấm máu phun người như vậy! Bản cung với Minh phi không thù không oán, vì sao phải hại nàng?

Chúng ta chưa ai từng thấy Trịnh Vân Anh cứng rắn như vậy, tất không khỏi kinh ngạc. Khi xưa nếu đột nhiên gặp chuyện, muội ấy có lẽ sẽ sợ hãi ấp úng không nói nên lời, chỉ biết chờ hoàng hậu giải vây. Thế mà giờ đây, muội ấy bị Triệu Lam Kiều và Liễu Yến Yến thi nhau dồn ép nhưng không hề nao núng. Trong câu trả lời không quên nhấn mạnh hai chữ “quý tần”, phân rõ cao thấp rạch ròi, ngầm cảnh cáo Liễu Yến Yến cùng tất cả mọi người thời thế đã khác xưa. Liễu Yến Yến không còn là thực phi độc sùng hậu cung, mà Trịnh Vân Anh cũng không còn là tiểu cô nương mềm yếu năm nào.

Liễu Yến Yến đã quen thói càn quấy, đầu gối Trịnh Vân Anh lại có thể đối đáp sắc sảo như vậy, nhất thời giận đến nổi mặt mũi đỏ gay.

Triệu Lam Kiều cũng hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bật cười khanh khách:

– Hiền phi cứ lo lắng cho sức khỏe của Trịnh phi muội muội. . . Nhưng giờ xem ra, không những muội muội đã hết bệnh mà miệng lưỡi cũng tốt hơn xưa rất nhiều. Bất quá, mồm miệng lanh lợi cách mấy cũng không thể đổi trắng thay đen được. Ở đây, người có động cơ hãm hại Minh phi nhất chính là muội muội. Năm ngoái Hà Thục Chiêu đã vì chuyện Minh phi sảy thai mà khôn đồn một phen. Muội muội với nàng ta tình như thù tặc, nếu muội muội muốn thay nàng ta trút giận thì cũng không phải chuyện gì lạ.

Trong lòng Trịnh Vân Anh, hoàng hậu vẫn là vết thương còn rướm máu. Triệu Lam Kiều nhắc đến hoàng hậu, quả nhiên đã đánh trúng điểm yếu của muội ấy.

Từ đầu đến giờ, ta chưa vội nhiều lời vì muốn chờ xem kẻ nào muốn giờ trò quỷ quái, nhưng đến lúc này, mọi chuyện đã rõ. Trịnh Vân Anh chính là mục tiêu.

Ta mỉm cười, chậm rãi nói:

– Đức phi nói gì thế? Nếu thực sự muốn báo thù cho Hà nương nương, chẳng phải nên nhắm vào Liễu quý tần đây ư? Chuyện Minh phi sảy thai, không phải do Liễu quý tần một tay dàn xếp hồng một tên hai nhạn, vừa loại trừ hoàng tự vừa đánh đổ hậu vị hay sao?

Liễu Yến Yến bị ta lôi chuyện hàm oan của mình ra làm lá chắn, lập tức trợn mắt găm giữ:

– Lần đó ta bị tiểu nhân vu hại, hiền phi tự nhiên nhắc đến là có ý gì?

Có lẽ là để tránh Liễu Yến Yến lại nhiều lời gây họa, hoàng đế đột ngột cắt ngang:

– Nếu đại ma được tính cổ quái, tất không phải là thứ được dùng rộng rãi trong cung. Vậy trà này Trịnh phi lấy ở đâu ra?

Trịnh Vân Anh ngược nhìn hoàng đế, ngập ngừng đáp:

– Thần thiếp... cũng không nhớ rõ. Thần thiếp ngã bệnh đã lâu. Quà đưa đến Minh Ngọc cung tính ra không nhiều nhưng cũng không ít, chỉ là một hộp trà... thần thiếp không có ấn tượng mấy.

Dương Ngọc Huệ không hề che giấu vẻ khoái trá khi nhìn người gặp họa, rất hăng hái thêm dầu vào lửa:

– Hoàng thượng nói rất phải. Nếu đã là thứ không được dùng rộng rãi, tất nhiên sẽ không phải do các cung đưa tới. Lại nói, từ khi Trịnh phi nương nương ngã bệnh, đồ đưa vào Minh Ngọc cung đều bị kiểm tra kỹ càng theo lệnh hiền phi nương nương, sao có thể lẫn vào thứ trà độc hại này được? Trịnh phi nương nương không thể nói ra tên người tặng, phải chăng vì trà đó căn bản chính là của nương nương?

Nói lâu như vậy mà vẫn chẳng ra đầu vào đâu, hoàng đế đã bắt đầu sốt ruột. Hắn nhìn Trịnh Vân Anh chằm chằm:

– Nàng thật sự không nhớ trà này từ đâu mà có?

Bờ vai Trịnh Vân Anh khẽ run rẩy, muội ấy cắn môi, dè dặt đáp:

– Thiếp thật sự không nhớ...

Hoàng đế thở hắt ra, ánh mắt lộ vẻ thất vọng. Chúng ta đều hiểu Trịnh Vân Anh tuyệt đối sẽ không mưu hại người khác, thế nhưng nếu muội ấy cứ như thế này... Sự việc sẽ lại đi vào ngõ cụt như cái lần hoàng hậu bị hại ở hồ Vọng Nguyệt, dù cho hoàng đế có muốn cứu muội ấy cũng đành lực bất tòng tâm.

Ta âm thầm lau mồ hôi lạnh bên thái dương, lòng chùng chéo muôn vàn toan tính. Tình thế đã như vậy, quả không thể không liều lĩnh một phen.

Đương lúc ta vừa định lên tiếng thì từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Một bóng người mặc quan phục thái y lật đật chạy vào trong, quỳ sụp xuống trước mặt hoàng đế:

– Bẩm hoàng thượng, hộp trà đó là của vi thần!

Hoàng đế hơi nhòm dậy, neho mắt nhìn kẻ vừa từ trên trời rơi xuống kia:

– Ngươi...

Người nọ chột nhận ra mình thất lễ, vội cúi đầu sát đất mà hành lễ:

– Hoàng thượng vạn tuế! Vi thần Lâm Giang bái kiến hoàng thượng, bái kiến các vị chủ tử!

Lâm Giang mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi đỏ gay, xem chừng là vừa nghe ngóng được sự tình liền vắt chân lên cổ chạy một mạch đến đây.

Hoàng đế sẫm soi hần một lượt từ đầu đến chân rồi mới cất giọng hỏi:

– Ngươi là thái y điều trị cho Trịnh phi?

Lâm Giang chấp tay thưa:

– Chính là vi thần. Ngày trước Trịnh phi nương nương vì buồn chuyện gia đình mà tâm thần bất ổn, mất ngủ triền miên... trị bằng thuốc thông thường mãi không dứt nên vi thần mới mạo muội bào chế trà này, hi vọng giúp nương nương nhanh khỏi bệnh.

Sự xuất hiện của Lâm Giang khiến Triệu Lam Kiều hơi bất ngờ, nhưng nàng ta rất nhanh chóng lấy lại khí thế:

– Lâm đại nhân chắc chứ? Đại ma đã là thứ nguy hại như vậy, sao ngươi có thể tùy tiện đem cho phi tần uống chứ?

Lâm Giang bình sinh nhát gan, ta chỉ cần trêu một chút cũng đủ khiến hần sợ xanh mặt. Nhưng lúc này, không hiểu hần lấy đâu ra dũng khí, nói năng vô cùng rành mạch:

– Bẩm hoàng thượng, đại ma tuy là loại thảo dược khó dùng, nhưng nếu dùng đúng liều lượng thì công hiệu rất cao. Vì thể trạng Trịnh phi nương nương khi ấy vô cùng yếu ớt nên trà này chỉ dùng một lượng đại ma rất nhỏ. Sau khi bào chế xong, vi thần cũng đã đưa đến cho Viện phán đại nhân kiểm định rồi mới dám dâng lên Trịnh phi nương nương. Trong sổ sách ở Thái y viện vẫn còn ghi lại chuyện này, hoàng thượng phái người đến Thái y viện tra xét là sẽ rõ.

Triệu Lam Kiều bị Lâm Giang phốt lờ liền tức giận ra mặt. Nàng ta hừ lạnh một tiếng:

– Bất luận thế nào, Minh phi cũng là vì dùng trà này mà sinh bệnh.

Lâm Giang vẫn chẳng buồn nhìn đến Triệu Lam Kiều, chỉ một mực chấp tay hướng về hoàng đế mà thưa:

– Vi thần kê trà này cho Trịnh phi nương nương từ trước khi người bị thương ở đầu. Trừ lúc người hôn mê bất tỉnh ra, đến tận bây giờ vẫn sử dụng đều đặn, chứng tỏ trà rất an toàn, thân thể hư nhược vẫn có thể dùng được. Bệnh của Minh phi nương nương tuyệt đối không thể do dùng loại trà này!

Hoàng đế day day thái dương, liếc sang Đàm Mộc:

– Lão Đàm, chuyện này ngươi nghĩ sao?

Đàm Mộc vuốt râu, ngần ngừ đáp:

– Chỉ dùng riêng trà này thì đúng là không có vấn đề gì. Có điều...

Đàm Mộc chưa nói hết câu thì một nhân vật nữa lại xuất hiện.

Tô Trường Tín tay bưng một cái lư hương hót hải tiến vào, hành lễ với hoàng đế rồi quay sang thưa với Đàm Mộc và Diêu Ngôn:

– Quả như hai vị dự đoán, trong hương này cũng có đại ma!

Lời của Tô Trường Tín như một con sóng dữ khác bất ngờ ập đến, chực chờ nhấn chìm Trịnh Văn Anh.

Chuyện càng lúc càng trở nên phức tạp. Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, hần ngồi thẳng dậy nghiêm giọng hỏi:

– Lại là chuyện gì?

Diêu Ngôn tiến lên phía trước, chậm rãi đáp:

– Khởi bẩm hoàng thượng, đúng như Lâm thái y đã nói, lượng đại ma trong trà quả thực không đủ để gây tác hại nặng nề như vậy. Thế nhưng trong khi tra xét, nô tỳ lại phát hiện không chỉ trong trà mà cả hương xông phòng của Minh phi nương nương cũng chứa đại ma. Tuy nhiên, cả nô tỳ và Đàm đại nhân đều không rành hương liệu – vì vậy mới nhờ Tô tổng quản đem lò hương này đến Thượng cung cục, nhờ đích thân Thượng cung đại nhân kiểm nghiệm.

Đàm Mộc cũng gật đầu xác nhận:

– Đại ma trong trà không đủ gây hại, nhưng hương xông này lại chứa một lượng đại ma rất lớn, còn được điều chế với nhiều loại thảo mộc khác để lấn át mùi hương đặc trưng của đại ma. Kỹ thuật chế hương vô cùng tinh vi, người bình thường ắt chẳng thể nào phát hiện được. Tiếp phi nương nương nói mấy tháng gần đây Minh phi chỉ thích dùng mỗi một loại hương này... Với thể trạng của Minh phi nương nương, chỉ xông hương này trong vài tháng cũng đã đủ tổn hại trầm trọng, đừng nói là thêm vào thứ trà kia...

Lông mày hoàng đế đã nhíu chặt lại, sắc mặt lạnh như băng tuyết:

– Từ lúc nào hương liệu trong cung lại tùy tiện dùng đến đại ma?

Tô Trường Tín đi theo hoàng đế đã nhiều năm nhưng nhìn thấy hấn nổi giận vẫn không khỏi rùng mình sợ hãi. Ông cúi mình kính cẩn thưa:

– Thượng cung đại nhân đã xác nhận, đại ma tủy có tính an thần nhưng dùng lâu dễ sinh phụ thuộc nên xưa nay chưa từng dùng để chế hương trong cung. Lão nô liền biết có kẻ giở trò...

Ông nói đoạn, bèn quay ra phía cửa điện lớn tiếng gọi:

– Còn không mau mang ả vào đây?!

Ngay lập tức, một người mặc y phục nữ quan liền bị hai thái giám lôi xềnh xệch vào trong. Tô Trường Tín trở vào nữ quan nọ:

– Bẩm hoàng thượng, ả là thượng nghị quân chuyên chế tạo hương liệu ở Thượng Cung cục. Thứ hương xông chứa đại ma này do chính tay ả làm. Trương Huyền, mau đem những lời người khai nhận trước mặt ta ban này bẩm lại với hoàng thượng!

Trương Huyền?!

Tại sao lại dính dáng đến cả Trương Huyền?

Tìm ta bắt giặc đập mạnh.

Ban đầu là Liên Nhạc, rồi kéo theo Trịnh Văn Anh, Lâm Giang, bây giờ lại thêm Trương Huyền.

Lưng ta đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thiên la địa võng này... Rốt cuộc sâu đến mức nào?

– Bẩm hoàng thượng... – Bên dưới, Trương Huyền đã bắt đầu khóc lóc. – Chuyện này... nô tỳ thật sự bị kẻ khác lừa gạt... Nô tỳ không hề biết lại hại đến Minh phi nương nương...

Bấy giờ, hoàng đế đã giận lắm rồi. Hấn nào có kiên nhẫn nghe Trương Huyền kể khổ. Xoảng một tiếng, chén trà trên bàn đã bị hấn ném tới trước mặt ả:

– Kẻ nào lừa gạt người?

Chỉ một lời này cũng đủ khiến Trương Huyền sợ rúm người. ả cuống quýt lau nước mắt, nói một thôi một hồi:

– Là... Trịnh phi nương nương... Trịnh phi nương nương sai khiến nô tỳ thêm đại ma vào hương liệu của Minh phi nương nương, liều lượng cũng như cách chế biến đều do Trịnh phi đưa cho nô tỳ. Trịnh phi nương nương nói rằng muốn giúp Minh phi nương nương chữa chứng khó ngủ, nhưng Minh phi nương nương lại không muốn nhận ân huệ của người khác nên chỉ đành âm thầm làm vậy... Nô tỳ cứ nghĩ Trịnh phi nương nương thật lòng muốn giúp đỡ Minh phi nương nương... Nô tỳ không hiểu y thuật, cứ nghĩ đại ma dù không thực sự chữa được bệnh cũng chẳng gây hại gì... Nô tỳ nhất thời nhẹ dạ cho nên mới...

Triệu Lam Kiều tỏ vẻ kinh hãi:

– Thật không ngờ Trịnh phi lại là người như vậy!

Trương Huyền như sợ rằng lời nói của mình chưa đủ sức thuyết phục, bèn lần tay áo lấy ra một thỏi vàng ròng dâng lên:

– Thỏi vàng này chính là do Trịnh phi dùng để mua chuộc nô tỳ, nô tỳ không dám từ chối, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an không dám dùng đến. Mong hoàng thượng minh giám!

Bỗng nhiên lại xuất hiện cả nhân chứng lẫn vật chứng, ai nấy đều không khỏi sửng sốt.

Tiếp Tuyết nhìn Trịnh Văn Anh trân trối, chỉ hỏi nổi hai tiếng:

– Vì sao?

Ta cần môi, chăm chú nhìn thỏi vàng trong tay Trương Huyền, đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Cậm bẩy tính tẻ như vậy, sao đột nhiên lại lộ ra sơ hở lớn đến nhường này?

Trái ngược với tâm trạng bất an của ta, người bị tố tội là Trịnh Văn Anh lại chẳng hề lộ vẻ hoang mang. Muội ấy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Tiếp Tuyết nói rõ từng chữ:

– Con người ta như thế nào, Tiếp phi còn không biết sao? Việc này hoàn toàn không liên quan đến ta.

Đoạn, muội ấy lại đến quỳ trước hoàng đế, bình thần phân minh:

– Sau khi phụ thân thiếp qua đời, thiếp luôn giam mình trong phòng, không hề bước chân ra ngoài nửa bước. Lần duy nhất xuất cung lại bị Giang thị xô

ngã xuống hồ, đập đầu trọng thương, hôn mê bất tỉnh suốt một thời gian dài. Đến khi tỉnh lại, thiếp vẫn luôn ở trong phòng dưỡng thương. Đừng nói thiếp không ra ngoài, ngay cả người khác đến thăm cũng không đủ sức tiếp đón. Nhất là đạo gần đây, ngoại trừ Liên uyển dung và Lâm thái y, không hề có người thứ ba bước chân vào Minh Ngọc cung. Những điều này, toàn bộ cung nhân ở Minh Ngọc cung và các cung điện lân cận đều có thể làm chứng. Thần thiếp có thể mua chuộc một, hai người, chứ làm sao thao túng được tất cả? Xin hoàng thượng hãy cho người đi tra xét, xem có ai từng thấy cung nhân của thiếp đến Thượng cung cục tìm Trương Huyền, hoặc là thấy Trương Huyền từng đến Minh Ngọc cung hay không?

Không cần tra xét, chuyện Trịnh Vân Anh đóng cửa không tiếp khách ai cũng biết rõ.

Hoàng đế gật đầu, dịu giọng:

– Trẫm tin lời nàng.

Trịnh Vân Anh mỉm cười, nói tiếp:

– Còn về thời vàng này, vừa nhìn đã biết không phải của thiếp. Từ rất lâu rồi, Trung Tỉnh điện đã không còn đưa vàng đến Minh Ngọc cung. Ở Trịnh phủ lại càng không thể có. Hoàng thượng có thể phái người đi lục soát cả Minh Ngọc cung lẫn Trịnh phủ, thần thiếp cam đoan tuyệt đối không hề có một thời vàng nào.

Trịnh gia càng lúc càng sa sút – từ khi Trịnh tướng không còn, cả nhà đều sống dựa vào bổng lộc Cẩm Y vệ của Trịnh Thừa Nguyên. Dẫu rằng thỉnh thoảng hoàng đế cũng niệm tình Trịnh tướng đã mất mà cho người đưa đồ đến, nhưng trong đồ ngự ban không hề có loại vàng này. Điều ấy, bản thân hần đương nhiên nhớ rõ. Lại nói, dù phi tần hưởng bổng lộc theo phân vị, nhưng cả Nội Thị giám lẫn Trung Tỉnh điện đều gió chiều nào xoay chiều ấy. Hoàng hậu sụp đổ, Trịnh thị lại tàn, bản thân Trịnh Vân Anh vô sủng, bọn họ đương nhiên sẽ tìm cách cắt xén tư lợi. Nếu không có ta chống đỡ, Minh Ngọc cung không khéo còn chẳng có nổi một bữa cơm tươm tất.

Những chuyện này dù không ai nói ra, nhưng thấy đều hiểu rõ. Muốn giá họa cho Trịnh Vân Anh thì tùy tiện dùng vài miếng bạc vụn sẽ đáng tin hơn rất nhiều, vì sao phải dùng đến thời vàng này? Loại sơ hở này thật quá phổ trương. Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, sao lại nghĩ sẽ qua mắt hoàng đế được?

Trừ phi là cố ý...

Trịnh Vân Anh ngoảnh đầu nhìn Trương Huyền, nở một nụ cười giễu cợt:

– Trương Huyền nói liều lượng cùng cách chế hương từ chỗ thiếp mà ra, chuyện này lại càng nực cười hơn cả. Thiếp xưa nay cả hương xông cũng không phân biệt nổi mấy loại. Đàm đại nhân vừa nói hương này chế tạo rất tinh vi. Vậy, giữa thần thiếp và nữ quan tinh thông hương liệu bậc nhất Thượng Cung cục như Trương Huyền, nói thiếp dạy nàng ta chế hương không phải là quá hoang đường hay sao?

Nhưng bất kể nội tình thế nào, chúng ta không cần quan tâm nữa vì mấy sơ hở này đối với hoàng đế là đủ rồi.

Hần liếc nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt khinh bỉ, lạnh lùng hạ lệnh:

– Cầu nô tài gan to hơn trời, dám hạ độc thủ hại Minh phi, lại còn muốn giá họa cho Trịnh phi, tội không thể tha. Người đâu, lôi xuống xử trảm thị chúng!

Khẩu dụ vừa ban, Trương Huyền liền bị kéo ra ngoài. Thời vàng trong tay ả rơi xuống đất, rục lên một tia sáng chói mắt. Ầ vùng vẩy kêu oan, lập tức bị nhét giẻ vào miệng.

Trịnh Vân Anh nhìn Trương Huyền bị lôi đi rồi, cũng lẳng lặng cúi lạy:

– Dù Minh phi không phải do thiếp mưu hại, nhưng trà kia quả thực là từ chỗ thiếp mà ra. Trong chuyện này thiếp cũng có trách nhiệm, xin cam nguyện chịu phạt.

Hoàng đế thở dài, nhắm mắt nói khẽ:

– Trịnh phi bất cẩn làm tổn hại đến Minh phi, giáng xuống hàng chiêu dung, phạt chép kinh cầu phúc cho Minh phi.

Trịnh Vân Anh đập đầu tạ ân, không nói thêm gì nữa.

Lâm Giang tuy rằng vô can, nhưng trà là do hần điều chế, tất không tránh khỏi liên lụy. Hoàng đế phạt hần bổng lộc một năm, xem ra cũng đã nhẹ tay rồi.

Người cần phạt đều đã chịu phạt, thế nhưng hoàng đế vẫn ra chiều chưa vừa ý lắm. Ánh mắt hần lướt qua tất cả những người trong điện, rồi đột ngột dừng lại trên người Văn Tịch.

– Người là cung nữ thân cận của Liên uyển dung phải không? Tên gì? Bao nhiêu tuổi?

Văn Tịch nào ngờ hoàng đế lại hỏi đến mình. Nàng ta chẳng dám nhìn lên, run run đáp:

– Dạ phải... Nô tỳ tên Văn Tịch, năm nay mười tám tuổi...

Hoàng đế lại dịu dàng nói:

– Ngẩng mặt lên cho trầm xem.

Văn Tịch càng lúc càng run rẩy, khi ngẩng đầu lên thì mặt đã tái xanh.

Hoàng đế nhìn nàng ta một chút rồi gật gù:

– Dung mạo không tệ, mồm mép cũng lanh lợi lắm, thực là khả ái.

Gương mặt tái xanh của Văn Tịch chợt chuyển sắc hồng. Chúng phi ý nhị liếc nhìn nhau đầy thấu hiểu.

Đương lúc chúng ta đã chắc mẩm ngày mai, hậu cung lại có thêm một vị tỷ muội thì hoàng đế đã xăng giọng:

– Loại hạ nhân xinh đẹp lanh lợi nhưng lại không biết phép tắc như thế, sống có ích gì?

Vừa mới dịu dàng hỏi han, chớp mắt một cái đã sát khí bùng bùng. Người trong điện không ai là không giật thót. Tính tình hoàng đế không còn nóng nảy như xưa, nhưng bản lĩnh trở mặt như trở bàn tay thì vẫn lợi hại vô cùng.

Nét ám áp ban nãy trên gương mặt hoàng đế đã biến mất chẳng còn vết tích, hắn cười lạnh:

– Trước mặt chủ tử, ở đâu ra chỗ cho bọn nô tỳ hung hăng lớn giọng? Dù điều người nói là sự thật, dựa vào thái độ của người ban nãy, có bao nhiêu cái đầu cũng nên rơi xuống cả rồi. Trẫm nề mặt Liên uyển dung mới tha mạng cho người lần này. Về sau còn dám giương nanh múa vuốt trước mặt chủ tử, đừng trách vì sao cái đầu của người không cánh mà bay.

Nói đoạn, liền sai người lôi Văn Tịch ra đánh ba mươi trượng làm gương cho nô tài khắp lục cung.

Trước tình cảnh ấy, Liên Nhạc chẳng dám cầu xin gì, chỉ biết cúi lạy thật thấp:

– Tạ hoàng thượng khai ân, thần thiếp nhất định sẽ dạy dỗ Văn Tịch thật cẩn thận.

Hoàng đế cũng không nhìn đến Liên Nhạc nữa, lạnh lùng phẩy tay áo rời khỏi Lạc Mai cung.

Tầng tầng thiên la địa võng, sấm giăng chớp giạt đầy trời, cuối cùng êm hơi lặng tiếng mà khép lại như vậy.

Từ xưa đến nay, phạm là phi tần phát điên, bất kể vì lý do gì cũng sẽ bị đẩy vào lãnh cung. May mà phụ thân Minh Du cũng tính là trọng thần trong triều, nàng lại được tiếng từng mang long thai, hoàng đế niệm tình bèn để nàng ra hành cung Thanh An dưỡng bệnh. Không chỉ vậy, hắn còn phái một đoàn mười người vừa cung nữ vừa thái giám, cùng với cả thái y đi theo chữa trị.

Phi tử ra hành cung, xưa nay chưa một ai còn đường quay lại. Thế nhưng so với việc phải vào lãnh cung, đây đã là ưu ái rất lớn đối với Minh Du rồi.

Điều chúng ta không ai ngờ đến là Tiệp Tuyết lại một mực sống chết đòi đi theo chăm sóc Minh Du.

Ngày tiền hai nàng xuất cung, ta từng hỏi Tiệp Tuyết:

– Lần này rồi đi có lẽ sẽ không còn cơ hội trở về hoàng cung nữa, muội muội biết chứ?

Hôm ấy, Tiệp Tuyết không có váy áo điểm lệ, không còn son phấn điểm trang. Nàng mặc y phục giản dị, khuôn mặt rạng rỡ như hoa xuân ngày nào giờ đây gầy rộc đi vì mệt mỏi, hai hốc mắt trũng sâu nhìn thế lương không tả xiết.

Nàng nở một nụ cười yếu ớt:

– Tỷ tỷ lâm trọng bệnh, muội sao có thể bỏ mặc tỷ ấy không lo? Vinh hoa phú quý tốt cùng mà không có tỷ tỷ, đối với muội cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Thế gian lòng người lạnh bạc, chân tình một mảnh khó cầu.

Ta không hỏi thêm nữa, chỉ dặn nàng nếu gặp khó khăn gì thì cứ viết cho ta một phong thư, ta nhất định sẽ hết lòng tương trợ.

Tiệp Tuyết cúi người bái tạ, ngoái nhìn hoàng cung lần cuối rồi dứt khoát quay lưng, leo lên xe ngựa.

Đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy người con gái thẳng thắn, nhiệt thành ấy.

Chú thích (1), (2)

Đại ma thường được biết đến với tên gọi là cần sa (Cannabis, marijuana). Cần sa chứa hơn 500 loại hóa chất, có khả năng ảnh hưởng trực tiếp đến hệ thần kinh người sử dụng, tuy nhiên chất gây nghiện tác động lên thần kinh chủ yếu là THC (delta 9-tetrahydrocannabinol). Khi hít cần sa, THC từ phổi đi vào đường máu, tác động lên não bộ, mang lại cảm giác sảng khoái. Tác dụng của THC tùy thuộc vào liều lượng sử dụng và thể chất người dùng. Chất này có thể tạo cảm giác hưng phấn (khi mới sử dụng, Minh Du vui vẻ, “tăng động” hơn, mang thau vàng đi triều Triệu Lam Kiều, bứt dứt râu chuối làm Tô Nhược ngã...), nhưng cũng có thể gây ra tình trạng lo âu, sợ hãi, thậm chí là ảo giác.

Cần sa có thể sử dụng dưới nhiều dạng như hút (tác động mạnh mẽ và nhanh nhất), hoặc đường ăn uống (tác động chậm).

Cần sa đã được sử dụng trong y học từ rất lâu đời, kể cả ở phương Đông lẫn phương Tây. Theo y thuật cổ truyền Trung Hoa, cần sa đã được sử dụng từ hơn 1800 năm trước bởi hoàng đế Thần Nông. Theo đó, cần sa được chỉ định chữa trị các chứng đau nhức mãn tính, chuột rút, khó ngủ, biếng ăn,...

Ở nhiều nước, cần sa đã được hợp pháp hóa trong ngành dược phẩm. Ở liều lượng phù hợp với sự chỉ định và theo dõi của bác sĩ, cần sa là một loại thuốc an toàn và hữu hiệu. Tuy nhiên, nếu lạm dụng sẽ gây nhiều tác hại như nghiện, suy giảm trí nhớ, ảo giác, điên loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.